

ספר הזוהר

שחבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
עם לשון הקדש מנגד

לש"ס דף היומי מסכת נדה

והוא: זוהר המחולק לשבע שנים
ללמוד דף זוהר היומי עם דף גמרא היומי

ספר זוהר חדש בדרך א'
לפי ספר הזוהר 10 פרקים (70-79 פרקים) עמודים שמו-תקכח
[זוהר חדש תקינים דף קיג: עד דף קמג.]

סדרנו בעזרת ה' כל ספר הזוהר על פי סדר מסכתות הש"ס ללמוד דף היומי, ללמוד 2-3 דקות ביום, ובזאת ידע ויגמול כי כל דברי חז"ל הקדושים הם סודות נוראים (הקדמות המהרה"ו לעץ חיים), ובזה יזכה להכנס לגן עדן העליון (זוהר חדש שיר השירים - כי בלי למוד הזוהר חוזר בגלגול [זוהר, תרמ"ק, והאריז"ל]), וכך יוכל לשמוע תורה מפי הקב"ה בישיבת כל מסכתות הש"ס בעו"ם הבא (פמבאר בהקדמה), יכולים ללמוד גם את זוהר לשון הקדש (שיר הקדש, ולשון הקדש היא לשון הקב"ה, זוהר תרמ"ה), וכך ישראל ילמדו ש"ס עם זוהר ובזה יכנסו בתבת נח להנצל מדור המבול ומפצצת אטום. וזוהי חובה על כל מגידי השיעורים בדרך היומי, לצרף את הלמוד הקדוש הזה דף היומי זוהר ביחד עם למוד הש"ס, ובזה יקראו מצדיקי הרבים פמוכבים לעו"ם ועד (תפיני זוהר הקדמה, זוהר נשא כ"ד).

יו"ר ע"י מפעל הזוהר העולמי - ט"ו מנחם אב תשע"ב
רח' נחל לכיש 24/8 - בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

אלו שלא לומדים זוהר וש"ס בנחד הם מחריבים את העולם,
כדברי המהר"ח וז"ל: "... כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה
ובספוריה לבדם היא לובשות בגדי אלמנותה ושק הושת פסותה
וכל האמות יאמרו לישראל "מה דודך מדוד", מה תורתכם
מתורתנו, הלא גם תורתכם ספורים בהכלי העולם. אין עלבון
תורה גדול מזה, ולכן אוי להם לבגרות מעלבונה של תורה ואינם
עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם
מאריכים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם, עכ"ל.

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש - ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

הקדמה

י'שמחו ה'לומדים ו'העוסקים ה'זוהרים, בהופעת דבר נשגב זה אשר תחזינה עיניכם, שיוצא עכשיו לאור, בעזרת ה' יתברך ויתעלה.

החיבור הזה, הינו חיבור גדול וקדוש, אשר בודאי יקרבת את הגאולה במהרה, בעת שהתחילו בעזרת ה' יתברך, אלפים ורבבות של כל קהל עדת ישראל, את לימוד הדף היומי, יחד שבטי ישראל, כולם כאחד יחד, ועת רצון הוא זה, להנחיל לאוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, בעוד דבר קדוש ונשגב, והוא שכל אחד, ביחד עם דף היומי, ילמד גם קטע זוהר בכל יום, בנוסף לדף היומי, וכך יהיה מאותם שמחזיקים את העולם, ומאלו המגינים על ארצנו, מהרשעים ימ"ש שרוצים וחפצים מאוד עפ"ל, ברוחניות ובגשמיות.

התכנית היא, שכל אחד ילמד בנוסף לדף היומי ש"ס דף היומי זוהר בשתים שלוש דקות, ובסיימו את כל הש"ס, יסיים את כל הזוהר גם כן, ויעשה סיום על שניהם יחד, ודאי שיעשה נחת רוח לה' במאוד מאוד, ובזכות הלימוד הקדוש יקבל את תפילותינו ברחמים וברצון אמון כן יהי רצון.

המוציאים לאור

פתח דבר

ברוך ה' אלקי ישראל מהעולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללו-יה, כל הנשמה תהלל י-ה הללו-יה..

כל עם ישראל ששים ושמחים בשמחת התורה, בלימוד הש"ס בצירוף הזוהר, לאחר שנים שמפעל הזוהר העולמי, מנסה להחדיר בכלל ישראל את לימוד הזוהר, שכל אחד ילמד בקביעות את ספר הזוהר הקדוש, נפלה ההחלטה והיא לצרף ולאחד את לימוד הזוהר עם לימוד תלמוד בבלי, על ידי דפוסים חדשים גם ישנים שיאחדו את לימוד הגמרא והזוהר, שיהיה בבחינת וילכו שניהם יחדו, ועל ידי לימוד שניהם יזכו לערוך סיום הש"ס וסיום הזוהר יחדו, אז ויבואו אל המקום אשר אמר לו האלקים, שכל עם ישראל יזכו להגיע אל המקום אשר אמר האלוקים לאברהם בגאולה העתידה במהרה.

ועל כן, אנו קוראים לכל אחינו בני ישראל, החסידים הליטאים הספרדים התימנים, וכל המגזרים, יחד שבטי ישראל, כולנו כאחד יחד, להתחיל בלימוד קדוש זה דף היומי ביחד עם הזוהר הקדוש, בקביעות יום יום ידרשון, בהתמדה בשמחה באהבה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, וכמו שבסיום הש"ס הנוכחי היו כמאה אברכים שיודעים את כל הש"ס בעל פה יהיה בעזרת ה' בסיום הבא עוד כמאה שיודעים גם ש"ס בעל פה וגם זוהר בעל פה,

ואז נעשה כולנו סיום ענק על הגמרא ועל הזוהר יחד, כולנו כאחד יחד נשמח בפה מלא, משה רעיא מהימנא ישמח עמנו, ור' שמעון בר יוחאי ישמח עמנו, וכל התנאים הקדושים שמוזכרים בזוהר ובגמרא ישמחו עמנו.

ידוע לכל מעלת הקביעות בלימוד התורה, שכל דבר הנלמד בקביעות יש לו סיעתא דשמיא, כמו קביעות מקום לתפלה, כמו כן קביעות מקום ללימוד גמרא וזוהר, שכל אחד יקבע לו מקום לגרוס הדף היומי והזוהר היומי, בזמן

קבוע ובמקום קבוע, שכן אז בטוח שלא ישכח ללמדו אף יום, ובטוח שיזכה לגמור בסיומם של כל ישראל.

וטוב ביותר שיהיה זה בבית המדרש, או בבית הכנסת וכדומה, שממנו יראו וכן יעשו, ועל ידי קנאת סופרים תרבה חכמה, ואחרים יתחילו לעשות כמותו, וירבו הלומדים בישראל.

איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, צריכים הרבה חיזוק, כמו דאיתא דברי תורה צריכים חיזוק תמיד, וכל שכן לימוד שמגרה את השטן, והוא מנסה בכל כוחו למעט את לימוד הזוהר, כמו שהכל יודעים, והוא מלביש זאת באיצטלא דרבנן, ומביא ראיות שונות ומשונות, וכמו שכל אחד יודע את כל הטענות שהוא ממציא, אבל אף על פי כן אנו נתחזק איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, האחד יעזור לשני, וכן הלאה, וכך נהיה כולנו מיוסדים וחזקים ונקרב את ביאת משיח צדקנו.

עתה בעת אשר אנחנו יוצאים עם התוכנית היחודית וכל הכלול בזה, הננו רוצים לקרוא גם כן לכל אלו שיש להם כבר סדר מיוחד לחזור על לימודם, הדף היומי שלומדים היום ומחר חוזרים, וכן לאחר שבוע וכדומה, כל סדרי החזרות, אנו קוראים לכל אלו שיחזרו גם כן על הזוהר שלמדו, שלא ישכחו את קטעי הזוהר שלמדו, ועל ידי שיחזרו יוכלו לזכור לתמיד, ויהיה לנגד עיניהם דברי הזוהר, וישאר בליבם כיתד שלא תימוט, ואם מתעוררים מקטע מסוים בזוהר ואחר מכן שוכחים, חבל על דאבדין, ולמה שלא יזכרו על ידי חזרה.

וכל אחד יערוך לעצמו חשבונותיו בזמנו הפנוי, וכן על זה הדרך ישתדל כל אחד לעשות את המקסימום שביכלתו לגמור ולסיים את הזוהר הקדוש גם כן, ויקויים בנו כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים.

ויקויים בנו מקרא שכתוב כימי צאתכם ממצרים אראנו נפלאות ויקויים

בנו עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים, בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כמי עולם וכשנים קדמוניות, ותחזינה עינינו בשובך לציון במהרה בימינו, ונזכה לגאולה שלמה, בנין בית המקדש, קיבוץ נדחי ישראל, על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן.

ואלו הם התכניות שעושים למען דבר זה:

תכנית מספר 1: להדפיס את הזוהר הקדוש 64 דף במסכת ברכות שיהיה לכל הלומדים דף היומי במה ללמוד את הזוהר ביחד עם לומדי דף היומי, לחלקם חינם.

תכנית מספר 2: להדפיס מסכת ברכות עם הזוהר ביחד דף זוהר ודף גמרא ממסכת ברכות, וכך יחלקו רק ללומדי זוהר יחד עם ש"ס חינם.

תכנית מספר 3: לסדר לאלו שלומדים 7 דפים גמרא ביום לסדר להם גם לימוד 7 דפים זוהר ביום.

תכנית מספר 4: לוח ללומדי דף היומי ש"ס: לעשות לוח ללומדי דף היומי ש"ס שידעו בדיוק היכן ללמוד, בכמה הוצאות הזוהר שהוצאנו לאור עד עתה, וכך יוכלו ללמוד בלי שיהיה להם הספרים החדשים, רק כל אחד לוקח איתו את הזוהר של 10 כרכים או 70 כרכים ויכול ללמוד ביחד עם לומדי הש"ס או אצלו בבית.

ופשוט, שלכל התכניות האלו צריכים להשקיע הרבה ממון. לכן כל אחד יחשב לעצמו כמה הוא יכול לתת למפעל הקדוש הזה, כדי שיוכלו להוציא את כל התכניות לאור עולם.

בכבוד רב - המוציאים לאור

הפתחון הוציא ששה מועדים, והם את השמים ואת הארץ. ומנין שהם ששה בשמים והארץ? זהו שכתוב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. כי ששת ודאי שהם ששה. ומשום זה לא אמר כי בששת ימים.

ובכזו שנאמר עדות בעולם הפתחון. זהו שכתוב מה אעידך, כך יש עדות בשמים ובארץ. זהו שכתוב העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ. הרי העולם העליון בראשית, והעולם הפתחון בראשית, ואלו הם שני משפנות לאביר יעקב. אם כן, אחר שאמר אלה מועדי ה' מקראי קדש שהם ששה.

מהו במועדים שאמר אחר כן? אלא אין רשות לקרא להם אלא במועדים, שהיא מלכות. ובמקום אחר אמר אלה הם מועדי ה' הוא בהפוך אותיות מ"ה, וזהו אלה הם מועדי. וזהו שמיני חג עצרת, שהוא חג בפני עצמו.

בא וראה, אלה מועדי ה' הולכים על תקון הגוף של המלך הקדוש, ואלה הם: פסח - זרוע ימין של המלך, וזה חסד, ובשבילה נאמר הימין מקרבת. ראש השנה - זרוע שמאל של המלך, וזו גבורה, ובשבילה נאמר שמאל דוחה. שבעות - זה הגוף של המלך, וזו תפארת, העמוד האמצעי. חנכה ופורים - אלה הם שתי השוקים של המלך, שעליהם שורה הנס, ובשבילם נאמר אלה פקודי, שתי מצוות ודאי, שבשבילם נאמר פקד פקדתי. שני נביאים, שני משיחים הם ודאי.

כך העבר על הפקדים - זה היסוד, וזה חג הסוכות כלול הוא בצבא שלו. ולמה נקרא כל?

השמים ואת הארץ. ומנין דאנון שית בשמים והארץ, הדיא הוא דכתיב פי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. פי ששת ודאי דאנון שית. ובגין דא לא אמר פי בששת ימים. ובכזה דאתמר עדות בעלמא תתאה. הדיא הוא דכתיב מה אעידך, הכי אית עדות

בשמים ובארץ. הדיא הוא דכתיב (דברים ד כו) העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ. הא עלמא עלאה בראשית, ועלמא תתאה בר"א שי"ת, ואלין אנון תרין (תהלים קלב ה) משפנות לאביר יעקב. אם כן פתר דאמר אלה מועדי ה' מקראי קדש, דאנון שית.

מאי ניהו במועדים דאמר פתר כן. אלא לית רשו למקרי לון אלא במועדים דאיהי מלכות. ובאתר אחרא אמר (ויקרא כג ב) אלה הם מועדי ה' הם איהו ביהפוך אתון מ"ה. ודיא איהו אלה ה"ם מועדי. ודיא איהו שמיני חג עצרת דאיהו חג בפני עצמו.

הא חזי, אלין מועדי ה', אזלין על תקוונא דיגופא דמלכא קדישא, ואלין אנון פסח דרועא ימינא דמלכא, ודיא חסד, ובגינה אתמר ימין מקרבת. ראש השנה דרועא שמאלא דמלכא, ודיא גבורה, ובגינה אתמר שמאל דוחה. שבעות דא גופא דמלכא, ודיא תפארת, עמודא דאמצעיתא. חנכה ופורים אלין אנון תרין שוקין דמלכא, דעליהו שריא נס, ובגיניהו אתמר אלה פקודי, תרין פקודין ודאי, דבגיניהו אתמר (שמות ג טז) פקד פקדתי.

תרין נביאים, תרין משיחין אנון ודאי. כך העבר על הפקדים (שם ל יג), דיא יסוד, ודיא חג הסוכות כליל מפלהו, ואיהו העבר על הפקדים. דאנון נצח והוד הוא בצבא מפלם, והוא העבר על הפקדים. שאותם נצח והוד, אות

משום שעליו שורה בינה, שהיא
השביעית. (י"ם ב"ל)

י"ם, זה יום הכפורים, היא ודאי,
ועמה חמשים שערים של חרות
בחשבון כל, בינה בן י"ה, שהוא
הולך מהלך חמש מאות שנים,
ומגיע ליסוד, שהוא חג הסוכות,
כדי להתחבר עם הפלה שלו,
שהיא חג שמיני עצרת. ובשעה
שהם בחבור אחד, נקראו שניהם
כ"ל פליה. פסח צריכים ישראל
לומר בו הלל גמור והלל שאינו
גמור. הלל גמור לקבוע.

ספר שני

והמשבליים יזהרו כזהר הרקיע
ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם
ועד (דניאל י"ב). והמשבליים - אלו
רבי שמעון וחבריו, יזהרו
כשהתכנסו לעשות את החבור
הזה, שהוא מזהר העליון
שלמעלה, הרצון העליון התגלה,
נתנה רשות לרבי שמעון וחבריו
לגלות בו רזים נסתרים עמקים,
ולכל הנשמות של הישיבה
שלמעלה, והישיבה התחתונה,
ולשבעה הרים עליונים, שהם
שלושת האבות והרועה הנאמן
ואהרן ודוד ושלמה, ואלהיו
עמם, ולכל הנשמות של
הישיבות שהולכים מערטלים,
והמלאכים שממנים עליהם,
והולכים מערטלים בשבילם,
שהם בתולות אחריה רעותיה של
השכינה. שהיא מערטלת מהם,
והם מערטלים ממנה. וכך הם
צבאות המלך מערטלים ממנה,
שפתוב (ישעיה לב) הן אראלם צעקו
חצה מלאכי שלום מר יבכיון.
ובנין לנו שהשכינה יחידה
מצבאותיה? זהו שפתוב איכה
ישבה בדר. א"י כ"ה ישבה בדר,
שנאמר בו (תהלים קמ"ה) וחסידך
יברכו כ"ה. ועל הקדוש ברוך הוא

שלו. ולמה אתקרי כל, בגין דעלה שריא בינה
דאיהי שביעאה (י"ם ב"ל).

י"ם, דא יום הכפורים, איהי ודאי, ועמה חמשים
תרעין דחירו בחשבון כל. בינה בן י"ה,
דאיהו אזיל מהלך חמש מאה שנין, ומטי
ליסוד דאיהי חג הסוכות. בגין לאתחברא
בכלה דילה דאיהי חג שמיני עצרת. ובשעתא
דאנון בחבורא חדא, אתקריאו תרויהו כ"ל
פל"ה. פסח צריכין ישראל למימר ביה הלל
גמור והלל שאינו גמור. הלל גמור לקבועו
(חסר באן).

ספרא תננא

והמשבליים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי
הרבים כפוכבים לעולם ועד (דניאל
י"ב). והמשבליים, אלין רבי שמעון וחברוי,
יזהרו כד אתפנשו למעבד האי חבורא דאיהו
מזיהרא עלאה דלעלא, רעותא עלאה
אתגליא, רשותא אתיהיב לרבי שמעון וחברוי
לגלאה ביה רזין סתימין עמיקין, ולכל
נשמתין דמתיבתא דלעלא, (דקיד ע"א) ומתיבתא
תתאה, ולשבע טורין עלאין, דאנון תלת אבהן
ורעיא מהימנא ואהרן ודוד ושלמה, ואליהו
עמהון, ולכל נשמתין דמתיבתאן דאזלין
ערטילאין, ומלאכין דממנן עליהו, ואזלין
ערטילאין בגיניהו, דאנון בתולות אחריה
רעותיה דשכינתא, דאיהי ערטילאה מנהון
ואנון ערטילאין מנה. והכי אנון חילין דמלכא
ערטילאין מנה, דכתיב (ישעיה לג ז) הן אראלם
צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון.

ומנא לן דשכינתא יחידא מחילהא, הדא הוא
דכתיב (איכה א א) איכה ישבה בדר. א"י
כ"ה ישבה בדר, דאתמר ביה (תהלים קמ"ה)
והסידך יברכו כ"ה. ועל קודשא בריך הוא

ושכינתו אמר הפתוב (משלי כז)
 כצפור נודדת מקנה פן איש נודד
 ממקומו, שנאמר בו (שמות טו) ה'
 איש מלחמה. ובזמן שהיא
 מערטלת, תלמידי חכמים
 וצדיקים ואנשי מדות שלה, כלם
 הולכים ונודדים ממקום למקום,
 מאתר לאתר, כמו שבארוה בעלי
 המשנה, דור שבן דוד בא, אנשי
 חיל יסובבו מעיר לעיר, ולא
 ירחמו.

ומשום זה הספים הקדוש ברוך
 הוא ושכינתו לעשות את החבור
 הזה על יד אותו שהתגלה, וכנס
 בו עליונים ותחתונים למצא בו
 מנוחה לשכינה בגלות, וחרות
 לה ולבניה. זהו שכתוב (תהלים פד)
 גם צפור מצאה בית ודרור קן
 לה. והיא שנאמר בה (ויקרא כה)
 וקראתם דרור בארץ לכל ישביה.
 אשר שטה אפרוחיה - אלו
 שנאמר בהם (דברים כב) והאם
 רבצת על האפרחים, והם בעלי
 הפנפים, שבהם נאמר (יחזקאל א)
 וארבעה פנים לאחת וארבע
 פנפים לאחת להם. שאלה הם
 שממנים על בעלי המשנה,
 שרוחם פורחת מהם.

או על הביצים - אלו האופנים
 שממנים על בעלי המקרא.
 שבשביל החבור הזה, והאם
 רבצת על האפרחים או על
 הביצים לא תקח האם על הבנים,
 אלו שנאמר בהם בנים אתם לה'
 אלהיכם. אלו רבי שמעון וחבריו
 ומורי הישיבה שעושים את
 החבור הזה.

והחבור הזה היה כמו תבת נח
 שהתפנסו בה כל מין ומין. כף
 מתפנסים בחבור הזה כל נשמות
 הצדיקים ואנשי מדות, שנאמר
 בהם (תהלים קיח) זה השער לה'
 צדיקים יבאו בו. ואחרים שאינם
 מתפנסים אליו, שנאמר בהם (דברים

ושכינתה אמר קרא (משלי כז ח) כצפור נודדת מן
 קנה פן איש נודד ממקומו, דאתמר ביה (שמות
 טו) ה' איש מלחמה. ובזמנא דאיהי ערטילאה,
 תלמידי חכמים וצדיקים ואנשי מדות דילה,
 פלהו אזלין מנדיין מדוה לדוה, מאתר לאתר.
 כמה דאוקמוה מארי מתניתין דור שבן דוד
 בא, אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר ולא ירחמו.
 ובגין דא אסתכם קודשא בריך הוא ושכינתה
 למעבד האי חבורא, על יד ההוא
 דאתגליא וכניס ביה עלאין ותתאין לאשפחא
 ביה נייחא לשכינתא בגלותא, וחירו לה
 ולבניה. הדיא הוא דכתיב (תהלים פד ד) גם צפור
 מצאה בית ודרור קן לה. והיא דאתמר בה
 (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ לכל ישביה.

אשר שטה אפרוחיה, אלין דאתמר בהון (דברים
 כב ו) והאם רבצת על האפרחים. ואנון
 מארי דגדפין דאתמר בהו (יחזקאל א ו) וארבעה
 פנים לאחת וארבע פנפים לאחת להם. דאלין
 אנון דממנן על מארי מתניתין דרוחיהון
 פרחין מנהון.

או על הביצים, אלין אופנים דממנן על מארי
 מקרא. דבגין האי חבורא, והאם רבצת על
 האפרחים או על הביצים לא תקח האם על
 הבנים, אלין אנון דאתמר בהון (דברים יד א) בנים
 אתם לה' אלהיכם. אלין רבי שמעון וחברוי
 ומארי מתיבתא דעבדי האי חבורא.

והאי חבורא הוא כגונא דתבת נח דאתפנש
 בה כל מין ומין, הכי מתפנשין בהאי
 חבורא כל נשמתין דצדיקיא ואנשי מדות,
 דאתמר בהון (תהלים קיח כ) זה השער לה' צדיקים
 יבאו בו, ואחרנין דלא צדיקים, אתדחין
 מתמן. וכד אתגליא האי חבורא, בעלמא,
 צדיקים, נדחים משם. וכשהתגלה החבור הזה בעולם, רבים

סגיאין מתפנשין לגביה דאתמר בהון (דבריים כט יד) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה, בהאי חבורא, עמנו היום. ועליהו אתמר (דניאל יב ג) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד, כאנון פוכביא דיהון קימין לעלם ולעלמי עלמיא, ואתמר בהון (בראשית כב יז) והיה זרעך פכוכבי השמים, דאיהו עמודא דאמצעיתא, דאיהו (מ"א ח ט) אתה תשמע השמים, ולא פכוכביא משמיא דאתמר בהון (ישעיה נא ו) כי שמים פעשן נמלחו, (תהלים קב כז) המה יאבדו ואתה תעמד.

(כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה - בחבור הזה - עמנו היום. ועליהם נאמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד, כאותם הפוכבים שיהיו קיימים לעולם ולעולמי עולמים. ונאמר בהם, והיה זרעך פכוכבי השמים, שהוא העמוד האמצעי, שהוא אתה תשמע השמים, ולא פכוכבים משמים, שנאמר בהם (ישעיה נא) כי שמים פעשן נמלחו, (תהלים קב) המה יאבדו ואתה תעמד.

ועוד והמשפלים, אלו שיש בהם שכל לדעת את גזרת הנשמות שלהם, מאלו הספירים שהם דברים שגזורים מעשר ספירות, שעליהם נאמר (תהלים יט) השמים מספרים כבוד אל. שכלם מלאים סגלות. ואותם אנשי מדות, נשמותיהם רשומות שם, ומשם אצילותם. מצדה של המלכות הם בני מלכים, שנאמר בהם כל ישראל בני מלכים, ומצד זה יוצאים מישראל מלכים.

ומצד של הצדיק נקראו צדיקים. זהו שכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים. ומהצד של נצח והוד נקראו נביאים. ומהצד של העמוד האמצעי נאמר בהם (ירמיה א) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, ועליהם נאמר (מלאכי ג) תורת אמת היתה בפייהו. ומצד של הגבורה נקראו גבורים עומדים בפרץ דוחים את הגזרות. ומצד של החסד נקראו חסידים. ומהצד של חכמה ובינה נאמר בהם כלנו חכמים כלנו נבונים.

ומצד של הכתר, שהוא הראש של הכל, הם ראשי אלפי ישראל, שעליהם נאמר אנשי מדות. אלו הם המשפילים שיש בהם שכל

ועוד והמשפלים, אלין דאית בהון שכל למנדע גזירו דנשמתין דילהון, מאלין ספירין דאנון מלין גזירן מעשר ספירן, דעליהו אתמר (תהלים יט ב) השמים מספרים כבוד אל. דכלהו מלין סגלות, ואנון אנשי מדות, נשמתין דילהון רשימין תמן, ומתמן אצילותהון, מסטרא דמלכות אנון בני מלכים, דאתמר בהו כל ישראל בני מלכים, ומסטרא דא נפקין מישראל מלכים.

ומסטרא דצדיק אתקריאו צדיקים, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס כא) ועמך כלם צדיקים, ומסטרא דנצח והוד אתקריאו נביאים. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא. אתמר בהו (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, ועליהו אתמר (מלאכי ב ו) תורת אמת היתה בפייהו, ומסטרא דגבורה אתקריאו גבורים עומדים בפרץ דוחים את הגזרות. ומסטרא דחסד אתקריאו חסידים. ומסטרא דחכמה ובינה אתמר בהו כלנו חכמים כלנו נבונים.

ומסטרא דכתר דאיהו רישא דכלא אנון ראשי אלפי ישראל, דעליהו אתמר אנשי

מדות, אלין אנון המשפילים דאית בהון שכל למנדע למאריהון, דרזין

לְהַפִּיר אֶת רַבּוֹנָם, שְׁסוּדוֹת רַבּוֹנָם
אֵין מִתְכַּסִּים מֵהֶם, שְׁכַלָם הָיוּ
בְּהִסְכָּמָה בְּחִבּוּר הַזֶּה.

וְלֹאֲלוֹ שֶׁהֵם בְּמִדּוֹת הַלָּלוּ, צָרִיךְ
לְגַלוֹת סוּדוֹת טְמִירִים. אָבֵל מִי
שֶׁמְגַלֶּה סוּדוֹת לְרֹשְׁעִים, כְּאֵלוֹ
מְגַלֶּה עֲרִיּוֹת בַּתּוֹרָה. שְׁבִנִי
שִׁפְחָה הַרְעָה לִילִית, אִמָּם שֶׁל
הַרְשָׁעִים, עֲרֹבֹבֵיָהּ רָעָה. מִי
שֶׁמְגַלֶּה סוּדוֹת הַתּוֹרָה, גּוֹרֵם
לְצַדִּיק שֶׁהוּא יְסוּד, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ
(תהלים כה) סוּד ה' לִירְאִיו,
שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ הַמַּעֲזִין וּמִן
הַשְּׂכִינָה. זֶהוּ שְׂכִתוּב (איוב יד) אֲזָלוּ
מִים מִנִּי יָם וְנִהַר יַחֲרֹב וַיִּבֶשׁ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן אוֹתָם הַצַּדִּיקִים
לְמַטֵּה עֲנִיִּים מֵהַכֹּל, עֲנִיִּים
מִסוּדוֹת הַתּוֹרָה, עֲנִיִּים בְּגוּף. וְכֹל
מִי שֶׁמְגַלֶּה סוּדוֹת לְצַדִּיקִים, גּוֹרֵם
לְצַדִּיק לְהֵאִיר בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה,
וְלִשְׂכִינָה, שֶׁהָאִוֶּר נִקְרָא ר"ז.

וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ
כְּזֶה הַקְּרִיעַ. מַה זֶה כְּזֶה?
הַדְּרָגָה שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם, הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, שֶׁעַל
שְׁמוֹ נִקְרָא הַחִבּוּר הַזֶּה סֵפֶר
הַזֶּה. וְהַשְּׂכִינָה מְאִירָה בּוֹ,
וְזוֹהֶרֶת בְּלִבָּנָה מִן הַשֶּׁמֶשׁ.
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ מְאִירָה בְּשֵׁשׁ הַיָּמִים
גְּדוֹלִים, וְהַלְבָּנָה בְּשִׁבְעֵית
כְּלוּלָה מִשְׁבַּע.

שֵׁם אֲבִיגַיִת"ץ, עָלֶיהֶם נֶאֱמַר (ישעיה
ו) שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד.
וְהַשֵּׁם הַזֶּה הוּא סְגֻלָּתוֹ לְכַסּוֹת
וְלִנְשָׂמָה, כְּשֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה בְּכֹל
לֵלָה וְלֵלָה לְהַעֲדִי עַל הַמַּעֲשִׂים
הַטּוֹבִים שֶׁל הָאָדָם, וְלְהַצִּילוֹ
מִמְלַאכֵי הַחֲבָלָה וּמִכָּל הַמַּזִּיקִים
וְהַרוּחוֹת וְלִילִין וְשָׂדִים, וּבָהֶם
פּוֹרַחַת לְמַעְלָה. בְּשִׁפְתַי אוֹתִיּוֹת
מִכָּל שֵׁם תְּכַסֶּה פְּנֵיהֶם מֵהֶם, בְּשִׁפְתַי
אוֹתִיּוֹת תְּכַסֶּה רַגְלֵיהֶם, וּבְשִׁפְתַי
אוֹתִיּוֹת פּוֹרַחַת לְמַעְלָה, וְאֵף כֶּף
לְרוּחַ וְאֵף כֶּף לְנַפֵּשׁ. עַד כָּאֵן.

דְּמַאֲרִיהוּן לֹא אֶתְכַפֵּינָן מִנִּיהוּ. דְּכִלְהוּ הוּוּ
בְּאַסְכְּמוּתָא בְּחִבּוּרָא דָּא.

וְלֹאֲלוֹ דְּאֲנִין בְּאֵלִין מִדּוֹת צָרִיךְ לְגַלְּאָה רְזִין
טְמִירִין. אָבֵל מֵאֵן דְּמְגַלֶּה רְזִין
לְרֹשְׁעִיא, כְּאֵלוֹ מְגַלֶּה עֲרִיִין בְּאוֹרֵיתָא. דְּבִנִי
שִׁפְחָה בִישָׂא לִילִית אִמָּא דְרֹשְׁעִיא עֲרֹבֹבֵיא
בִישָׂא. מֵאֵן דְּמְגַלֶּה רְזִין דְּאוֹרֵיתָא גְרִים לְצַדִּיק
דְּאִיהוּ יְסוּד, דְּאֶתְמַר בֵּיה (תהלים כה יד) סוּד ה'
לִירְאִיו, דְּאֶסְתַּלַּק נְבִיעוֹ מִנָּהּ וּמִן שְׂכִינְתָּא,
הַדָּא הוּא דְּכִתִּיב (איוב יד יא) אֲזָלוּ מִים מִנִּי יָם
וְנִהַר יַחֲרֹב וַיִּבֶשׁ.

כְּהוּוּא זְמַנָּא אֲנִין צַדִּיקָא לְתַתָּא עֲנִיִּים מִכְּלָא,
עֲנִיִּים מְרִזִין דְּאוֹרֵיתָא, עֲנִיִּים בְּגוּפָא.
וְכֹל מֵאֵן דְּמְגַלֶּה רְזִין לְצַדִּיקָא, גְרִים לְצַדִּיק
לְאַנְהָרָא בְּרִזִין דְּאוֹרֵיתָא, וְלִשְׂכִינְתָּא דְּאוֹרֵי ר"ז
אֶתְקַרִי.

וּבְהוּוּא זְמַנָּא וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶה הַקְּרִיעַ.
מֵאִי כְּזֶה, דְּרָגָא דְּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם, עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא, דְּעַל שְׁמֵהּ
אֶתְקַרִי הָאִי חִבּוּרָא סֵפֶר הַזֶּה. וְשְׂכִינְתָּא בֵּיה
נִהָרָא וְזֶהֱרָא בְּסִיְהָרָא מִן שְׁמֵשָׁא. דְּשִׁמְשָׁא
נִהָרָא בְּשִׁית טוּרִין רַבְרַבִּין, וְסִיְהָרָא
בְּשִׁבְעָא כְּלִילָא מִשְׁבַּע.

שֵׁם אֲבִיגַיִת"ץ, עָלֶיהוּ אֶתְמַר (ישעיה ו ב) שֵׁשׁ
כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד. וְהָאִי שְׁמָא
אִיהוּ סְגוּלְתָא דִּילָהּ לְכַסָּאָה וּלְנִשְׁמָתָא, כְּדִ
סְלִיקַת לְעֵלָא בְּכֹל לֵילָא וְלֵילָא, לְאַסְהָדָא
עַל עוֹבְדֵינָן טְבִין דְּבַר נֶשׁ, וְלִישְׁזַבֵּיה מִמְלַאכֵי
חֲבָלָה וּמִכָּל מַזִּיקִין וְרוּחִין וְלִילִין וְשָׂדִין,
וּבְהוּן פְּרַחַת לְעֵלָא. בְּשִׁפְתִים אֶתְוֹן מִכָּל שֵׁם
תְּכַסֶּה אֲנַפְהָא מִנְהוּן, בְּשִׁפְתִים אֶתְוֹן תְּכַסֶּה
רַגְלָאָה, וּבְשִׁפְתִים אֶתְוֹן פְּרַחַת לְעֵלָא, וְאֵוֹף הֵכִי
לְרוּחָא וְאֵוֹף הֵכִי לְנַפְשָׁא.

אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר
 צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו
 צי"ת. דנשמטא בהון פרחת לעלא בכל ליליא
 וליליא, והאי איהו נשמת כל חי, דאצילותא
 מאמא (דף קיד ע"ב) עלאה, ושבע שמחן אלין
 דפרכת בהון, אנון שבע, דכלילן בבת שבע
 דאיהי שכינתא תתאה, כלילא משבע ספירן,
 דעליהו אמר דוד (דברי הימים א, כט) לך ה' הגדלה
 והגבורה והתפארת והנצח וההוד פי כל
 בשמים ובארץ.
 ובארץ.

והאם העליונה היא הנשר הגדול
 בעל הכנפים, האדם הגדול,
 חכמה, ועשר חכמות נקראו עשר
 ספירות מצדו. וכתר עליון נקרא
 מצדו חכמה קדומה, והיא יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א, שהתפשטותו
 בעשר ספירות, אבל האם
 העליונה נשר עליון,
 שהתפשטותו בשבע, והיא
 השמינית, ובה שבחו של משה.
 אז ישיר משה, וממנו תמצא את
 סוד קן הצפור, שלח תשלח את
 האם של אצילות. אריה חסד,
 שור גבורה, זוהי המרכבה
 העליונה. המרכבה השניה,
 תפארת אדם שנית, שנאמר בו
 (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם,
 דמות אריה שור נשר. נצח הוד
 יסוד מלכות היא תבנית כלם. זהו
 הסוד של תקוין אחד.

אבל מצד הנשמה הם נקראו
 שרפים, ומחצד של רוח - חיות,
 שנאמר בהם (שם) ודמות החיות
 מראיהם כגחלי אש בערות
 כמראה הלפדים היא מתהלכת
 בין החיות. ונאמר בהם (שם)
 ומתוכה דמות ארבע חיות וזה
 מראיהן דמות אדם להנה.
 והרוח היא מצד העמוד האמצעי,
 ולש לה ארבעה פנים, כמו זה יש

אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר
 צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו
 צי"ת. דנשמטא בהון פרחת לעלא בכל ליליא
 וליליא, והאי איהו נשמת כל חי, דאצילותא
 מאמא (דף קיד ע"ב) עלאה, ושבע שמחן אלין
 דפרכת בהון, אנון שבע, דכלילן בבת שבע
 דאיהי שכינתא תתאה, כלילא משבע ספירן,
 דעליהו אמר דוד (דברי הימים א, כט) לך ה' הגדלה
 והגבורה והתפארת והנצח וההוד פי כל
 בשמים ובארץ.

ואמא עלאה איהי הנשר הגדול בעל הכנפים,
 אדם הגדול, חכמה, ועשר חכמות
 אתקריאו עשר ספירן מסטרה, וכתר עליון
 אתקרי מסטרה חכמה קדומה, ואיהי יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א, דאתפשטותה בעשר ספירן,
 אבל אמה עלאה נשרא עלאה דאתפשטותה
 בשבע, ואיהי תמינאה ובה שבח משה.

אז ישיר משה (שמות טו א). ומנה תשפח רזא דקן
 צפור, (דברים כב ז) שלח תשלח את האם
 דאצילות. אריה חסד, שור גבורה, האי איהי
 מרפכתא עלאה. מרפכתא תנינא, תפארת אדם
 תנינא, דאתמר ביה (יחזקאל א) ודמות פניהם פני
 אדם, דמות אריה שור נשר, נצח הוד יסוד
 מלכות איהי תבנית פלהו, האי איהו רזא
 דתקויןא חדא.

אבל מסטרא דנשמטא אתקראו שרפים.
 ומסטרא דרוחא חיות, דאתמר בהון
 (שם) ודמות החיות מראיהם כגחלי אש בערות
 כמראה הלפדים היא מתהלכת בין החיות.
 דהא ואתמר בהון (שם) ומתוכה דמות ארבע
 חיות וזה מראיהן דמות אדם להנה.

ורוחא איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא,
 ואית לה ארבע אנפין, כגונא דא אית

לְנִשְׁמָתָא אַרְבַּעַּה פְּנִים. הַאֲוֹפְנִים
מִצַּד שֶׁל הַנֶּפֶשׁ, וְהִיא מִצַּד שֶׁל
הַשְּׂכִינָה הַתְּחִיבָהּ, וְיֵשׁ לָהֶם
אַרְבַּעַּה פְּנִים שֶׁל מְרַכְּבָה שֶׁהֵם
נִצַּח וְהוֹד. וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ
זֶה צְדִיק. הַאֲוֹפְנִים הֵם מִמָּטָה
לְמַעְלָה, הַחַיּוֹת בְּאֲמֻצָּע,
הַשְּׂרָפִים לְמַעְלָה.

וְלַמַּעְלָה (על בבל) אֲדוֹן יְחִיד שׁוֹלֵט
עַל הַפֶּל, מִפְּלָא וּמְכֹסָה בְּכֹתֵר,
וּבְחֻכְמָה הוּא שְׁלוֹטוֹן שְׁעוֹמֵד עַל
כָּלֶם בְּעֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַמְּפֹרָשׁ. אֲבָל מִשֵּׁם לְמִטָּה כָּל
הַסְּפִירוֹת, מְרַבְּעוֹת בְּאַרְבַּע
אוֹתִיּוֹת. כְּמוֹ זֶה בִּינָה יְהו"ו, אוֹתוֹ
בֶּן שֶׁל י"ה הוּא ו', שֶׁהַתְּפִשְׁטוֹתוֹ
בְּשֵׁשׁ סְפִירוֹת. ה' רְבִיעִית
בְּשְׂכִינָה הַתְּחִיבָהּ, בּוֹ נִשְׁלָם
יְהו"ה.

מִהַצַּד שֶׁל אַרְבַּע הַאֲוִיּוֹת הַלְלוּ
יֵשׁ לְכָל חַיָּה אַרְבַּעַּה פְּנִים,
וּמִהַצַּד שֶׁל יו"ד ה"א וַאֲו"ו ה"א
דְמוֹת אָדָם לְאַרְבַּעַתָּן. וְכַנְגֵּד
תִּשְׁעַ הַסְּפִירוֹת הַלְלוּ רָאָה
יְחִזְקָאל תִּשְׁעַ מְרָאוֹת, שְׁנֵאמַר
בָּהֶם (ש) נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרָאָה
מְרָאוֹת אֱלֹהִים. וְאַלֵּה הֵם:
הַמְּרָאָה הָרֵאשׁוֹן - (ש) וּמִמַּעַל
לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשׁוֹ מְרָאָה
אֲבָן סְפִיר דְמוֹת כֶּסֶף. הָאֲבָן הַזֶּה
הִיא הַשְּׂכִינָה, אֲבָן סְפִיר,
וְיְחִזְקָאל רָאָה מִמָּטָה לְמַעְלָה.
הוּא רָאָה אוֹתָהּ כְּמִי שְׂרוּאָה
מִתּוֹךְ עֲשֻׁשִׁית.

הַמְּרָאָה הַשֵּׁנִי - וְעַל דְמוֹת הַכֶּסֶף
דְמוֹת כְּמְרָאָה אָדָם עָלָיו
מִלְּמַעְלָה. כָּאֵן רָאָה הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי סְמוּךְ לְשְׂכִינָה, וְרָאָה
אוֹתוֹ מִתּוֹךְ מִטְטְרוּ"ן שֶׁהוּא שְׂדֵי.
הַמְּרָאָה הַשְּׁלִישִׁי - (ש) וְרָאָה
כְּעֵין חֲשָׁמֶל כְּמְרָאָה אֵשׁ בֵּית לָהּ
סְבִיב, וְזֶה צְדִיק חַי הַעוֹלָמִים,
שְׂאֵחוֹ בֵּין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יְהו"ה, וּבֵין הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא אֲדַנ"י. וְהַצְּדִיק הוּא חֲשָׁמֶל,
הַכָּלֵל שֶׁל שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הַלְלוּ, שֶׁהֵם יְאֵהֲדוּנָה"י. וְרָאָה אוֹתוֹ מִתּוֹךְ שַׁר הַפְּנִים.

לְנִשְׁמָתָא אַרְבַּע אַנְפִּין. אוֹפְנִים מִסְטְרָא דְנֶפֶשׁ
וְאִיהִי מִסְטְרָא דְשְׂכִינָתָא תְּתָאָה, וְאִית לוֹן
אַרְבַּע אַנְפִּין, דְמְרַכְּבָה דְאַנוּן נִצַּח וְהוֹד. וְהִנֵּה
אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ דָּא צְדִיק. אוֹפְנִים אַנוּן מִתְּתָא
לְעֵלָא. חַיּוֹן בְּאֲמֻצְעִיתָא. שְׂרָפִים לְעֵלָא.

וְלַעֲיָרָא (על בבל) אֲדוֹן יְחִיד שְׁלִיט עַל כָּלָא,
מִפְּלָא וּמְכֹסָה בְּכֹתֵר, וּבְחֻכְמָה אִיהוּ
שׁוֹלְטָנוּ דְקָאִים עַל כָּלָהוּ בְּעֶשֶׂר אַתְוֹן דְשָׁמָא
מְפֹרָשׁ. אֲבָל מִתְּמֵן לְתִתָּא כָּלָהוּ סְפִירָן מְרַבְּעִין
בְּאַרְבַּע אַתְוֹן. כְּגוֹנָא דָּא בִּינָה יְהו"ו. הַהוּא בֶּן
דִּי"ה אִיהוּ ו', דְאֵתְפִשְׁטוֹתָהּ בְּשִׁית סְפִירָאן.
ה' רְבִיעֵאָה בְּשְׂכִינָתָא תְּתָאָה בֵּיה אֲשְׁתְּלִים
יְהו"ה.

מִסְטְרָא דְאַרְבַּע אַתְוֹן אֲלִין אִית לְכָל חַיָּה
אַרְבַּע אַנְפִּין, וּמִסְטְרָא דִיּו"ד ה"א
וַאֲו"ו ה"א דְמוֹת אָדָם לְאַרְבַּעַתָּן. וְלְקַבֵּל
תִּשְׁעַה סְפִירִין אֲלִין, חָזָא יְחִזְקָאל תִּשְׁעַה
מְרָאוֹת, דְאֵתְמַר בְּהוֹן (ש) נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם
וְרָאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים. וְאַלִין אַנוּן. חַיּוֹ
קְדָמָאָה, (ש) וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשׁוֹ
כְּמְרָאָה אֲבָן סְפִיר דְמוֹת כֶּסֶף. הַאי אֲבָן אִיהוּ
שְׂכִינָתָא אֲבָן סְפִיר, וְיְחִזְקָאל חָזָא מִתְּתָא
לְעֵלָא. אִיהוּ חָזָא לָהּ כְּמָאן דְחָזָא מְגוֹ עֲשֻׁשִׁית.
חַיּוֹ תְּנַנְנָא, וְעַל דְמוֹת הַכֶּסֶף דְמוֹת כְּמְרָאָה
אָדָם עָלָיו מִלְּמַעְלָה. הָכָא חָזָא עֲמוּדָא
דְאֲמֻצְעִיתָא סְמִיךְ לְשְׂכִינָתָא, וְחָזָא לִיה מְגוֹ
מִטְטְרוּ"ן דְאִיהוּ שְׂדֵי. חַיּוֹ תְּלִיתָאָה, (ש) וְרָאָה
כְּעֵין חֲשָׁמֶל כְּמְרָאָה אֵשׁ בֵּית לָהּ סְבִיב, וְדָא
צְדִיק חַי עֲלָמִין, דְאֵחִיד בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דְאִיהוּ יְהו"ה, וּבֵין שְׂכִינָתָא דְאִיהִי אֲדַנ"י,
וְצְדִיק אִיהוּ חֲשָׁמֶל כָּלָלָא דְתֵרִין שְׂמֵהֶן אֲלִין,
דְאַנוּן יְאֵהֲדוּנָה"י. וְחָזָא לִיה מְגוֹ שַׁר הַפְּנִים.

שְׂאֵחוֹ בֵּין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יְהו"ה, וּבֵין הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא אֲדַנ"י. וְהַצְּדִיק הוּא חֲשָׁמֶל,
הַכָּלֵל שֶׁל שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הַלְלוּ, שֶׁהֵם יְאֵהֲדוּנָה"י. וְרָאָה אוֹתוֹ מִתּוֹךְ שַׁר הַפְּנִים.

וְד' הַפְּנִים הֵם יְהוּ"ה, וְאַרְבַּע
כְּנָפִים הֵם אֲדֹנָי. כָּל חִיָּה הִיא
מְרַבֶּעֶת, וְלִכְל צַד יֵשׁ לָהּ ד' פְּנִים.
לְכָל פֶּן ד' פְּנִים, וְלִכְל כְּנָף ד'
כְּנָפִים, וְהֵם שֹׁשֶׁה עֶשֶׂר פְּנִים.
וְשֹׁשֶׁה עֶשֶׂר כְּנָפִים לְכָל חִיָּה, הֵם
אוֹתָם שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם מְרַבְּעִים
עוֹלָם לְד' חִיּוֹת - שְׁשִׁים וְאַרְבָּעָה
פְּנִים וְשְׁשִׁים וְאַרְבָּע כְּנָפִים.

וַיֵּשׁ אוֹמֵר פֶּה, וְהִפְלֵ אֶמֶת:
אַרְבָּעָה פְּנִים לְאַחַת וְאַרְבָּע
כְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם, וְהֵם לְכָל חִיָּה
אַרְבָּעָה פְּנִים וְאַרְבָּע כְּנָפִים, הָרִי
הֵם שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם כַּחֲשׁוֹבֹן
שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית. וְדַמּוֹת פְּנִיהֶם פְּנֵי אָדָם,
שֶׁהוּא עֶשֶׂר אוֹתִיוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַמְּפָרֵשׁ, כְּנֶגֶד עֶשֶׂר אֲמִירוֹת, הָרִי
אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם. וְשְׁשִׁים וְאַרְבָּעָה
פְּנִים וְכְנָפִים עִם שְׁמוֹנֶה אוֹתִיוֹת
שֶׁל חֲשֵׁמֶל - שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם,
וְעֲלֵיהֶם נֹאמֵר (שם) וְגִבְיָהֶן, אֱלוֹ
שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם כְּנָפִים. וְגִבָּה
לָהֶם, וְהֵם שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם פְּנִים.
שֶׁהֵם בְּאוֹתִיוֹת אֶצֶל הַנְּקֻדּוֹת,
שֶׁעֲלֵיהֶם נֹאמֵר (קהלת ה) כִּי גִבָּה
מֵעַל גִּבָּה שֶׁמֶר. וְגִבּוּהֵם עֲלֵיהֶם
- אֱלוֹ הַטְּעָמִים. וְגִבְלָלֶם נֹאמֵר
(יחזקאל א) וְגִבְתָּם מְלֵאת עֵינַיִם
סָבִיב לְאַרְבָּעָתָן.

וְאוֹתָם הַנְּקֻדּוֹת כְּמוֹ פְּרָקִי
הָאֶצְבָּעוֹת שֶׁהֵם עֲגוּלִים, וְאוֹתָן
הָאוֹתִיוֹת כְּמוֹ שֶׁהָאֶצְבָּעוֹת.
וְאוֹתָם הַטְּעָמִים כְּמוֹ הָעֵינַיִם
שֶׁמְנַהֲיָגִים אֶת כָּל אֵיבָרֵי הַגּוּף
אֲחֵרֵיהֶם, וְהֵם רְמוּזִים בְּשֵׁם הַזֶּה
יְהוּ"ה. וְעוֹד וְגִבְתָּם מְלֵאת עֵינַיִם
סָבִיב לְאַרְבָּעָתָן כְּמוֹ זֶה י', וְנֹאמֵר
בְּכְנָפִים, שְׁתַּיִם חֲבֵרוֹת אִישׁ, כְּמוֹ
(שמות כח) שְׁתַּיִם כְּתַפַּת חֲבֵרָת.
וּשְׁתַּיִם מְכַסּוֹת אֶת גְּוִיַתִּיהֶנָּה, כְּמוֹ
אֶל שְׁנֵי קְצוֹתָיו וְחֲבֵר. שְׁתַּיִם
חֲבֵרוֹת - הֵם יְמִין וְשִׁמְאֵל.

נִקְרָאת חֲכָמָה אָדָם, וְנִקְרָא אִישׁ,

וְאַרְבַּע אֲנָפִין אֲנוּן יְהוּ"ה, וְאַרְבַּע גְּדָפִין אֲנוּן
אֲדֹנָי. כָּל חִיָּה אִיהִי מְרַבֶּעֶת, וְלִכְל
סֹטְרָא אִית לָהּ אַרְבַּע אֲנָפִין, לְכָל פֶּן אַרְבַּע
אֲנָפִין, וְלִכְל גְּדָפָא אַרְבַּע גְּדָפִין, וְהוּן י"ו
אֲנָפִין וַי"ו גְּדָפִין לְכָל חִיָּה, אֲנוּן ל"ב מְרַבְּעִים
סְלָקִין לְאַרְבַּע חִיּוֹן ס"ד אֲנָפִין וּס"ד גְּדָפִין.

וְאִית דְּאָמַר הָכִי וְכֹלָא קְשׁוּט, אַרְבָּעָה פְּנִים
לְאַחַת וְאַרְבַּע כְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם, וְאֲנוּן
לְכָל חִיָּה אַרְבַּע אֲנָפִין וְאַרְבַּע גְּדָפִין, הָא אֲנוּן
ל"ב כַּחֲשׁוֹבֵן תְּלַתִּין וְתַרְיִין אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא
דְּבְרֵאשִׁית. וְדַמּוֹת פְּנִיהֶם פְּנֵי אָדָם, דְּאִיהוּ
עֶשֶׂר אֲתוּן דְּשָׁמָא מְפָרֵשׁ לְקַבֵּל עֶשֶׂר אֲמִירוֹן,
הָא אַרְבָּעִין וְתַרְיִין. וְשִׁיתִין וְאַרְבָּעָה אֲנָפִין
וְגִדָפִין עִם תְּמַנְיָא אֲתוּן דְּחֲשֵׁמֶל שְׁבַעִין וְתַרְיִין.
וְעֲלִיהוּ אֲתַמַּר (שם) וְגִבְיָהֶן, אֱלִין שְׁבַעִין וְתַרְיִין
גְּדָפִין. וְגִבָּה לָהֶם וְאֲנוּן שְׁבַעִין וְתַרְיִין אֲנָפִין.

דְּאֲנוּן בְּאֲתוּן לְגִבְיֵי נְקוּדֵי, דְּעֲלִיהוּ אֲתַמַּר (קהלת
ה) כִּי גִבָּה מֵעַל גִּבָּה שֶׁמֶר. וְגִבּוּהֵם עֲלֵיהֶם,
אֱלִין טְעָמִי. וְכִּגְוִיָּהוּ אֲתַמַּר (יחזקאל א) וְגִבְתָּם
מְלֵאת עֵינַיִם סָבִיב לְאַרְבָּעָתָן.

וְאֲנוּן נְקוּדֵין כְּגוּנָא דְּפִרְקִין דְּאֶצְבָּעֵן דְּאֲנוּן
עֵיגוּלִין, וְאֲנוּן אֲתוּן כְּגוּנָא דְּאֶצְבָּעֵן.

וְאֲנוּן טְעָמִי כְּגוּנָא דְּעֵינַיִן דְּמַתְּנַהֲגִין כָּל אֵיבָרִין
דְּגוּפָא אֲבַתְרִיהוּ, וְאֲנוּן רְמִיזִין בְּהַאי שְׁמָא
יְהוּ"ה, וְעוֹד וְגִבְתָּם מְלֵאת עֵינַיִם סָבִיב
לְאַרְבָּעָתָן כְּגוּנָא דָא, י' וְאֲתַמַּר בְּגִדָפִין שְׁתַּיִם
חֲבֵרוֹת אִישׁ, כְּגוּן (שמות כח) שְׁתַּיִם כְּתַפּוֹת חֲבֵרוֹת,
וּשְׁתַּיִם מְכַסּוֹת אֶת גְּוִיַתִּיהֶנָּה, כְּגוּן (שם לט ד) אֶל
שְׁנֵי קְצוֹתָיו וְחֲבֵר. שְׁתַּיִם חֲבֵרוֹת אֲנוּן יְמִינָא
וּשְׁמָאֲלָא.

אִישׁ, ה' אִישׁ מְלַחְמָה (שם טו ג). מֵאן אִישׁ. לְזַמְנִין
מֵעֵלָא לְתַתָּא אֲתַקְרִיאַת חֲכָמָה אָדָם

אִישׁ - ה' אִישׁ מְלַחְמָה. מִי הָאִישׁ? לְפַעְמִים מֵמַעְלָה לְמַטָּה,

וְשֵׁלֶשׁ סְפִירוֹת תַּחֲתֵיו נִקְרְאוּ
שֵׁלֶשׁ חַיּוֹת. וְלַפְעָמִים הָאֵם
הַעֲלִינָה נִקְרָאת הָאָדָם, בְּתוֹסֶפֶת
ה'. חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת שֵׁלֶשׁ
חַיּוֹת. וְלַפְעָמִים תַּפְאֶרֶת נִקְרָאת
אָדָם. נִצַּח הוּד יְסוּד שֵׁלֶשׁ חַיּוֹת.
וְלַפְעָמִים חֲכָמָה אִישׁ. א' כְּתָר
עֲלִיּוֹן, י' חֲכָמָה, ש' תְּשׁוּבָה,
שְׁהִיא הָאֵם הַעֲלִינָה, שְׁתֵּים
חֲכָרוֹת אִישׁ - גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה.
וּשְׁתֵּים מְכֻסּוֹת - הֵן נִצַּח וְהוּד.
אֵת גְּוִיַּתִּיהֶנָּה - אֵת זֶה צַדִּיק,
שֶׁהוּא תַּרְגוּם אוֹת.

אֵת גְּוִיַּתִּיהֶנָּה - זֶה הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי שֶׁהוּא הַגּוֹף, וְשִׁכְנֵתוֹ
הַטְּבוּר שְׁלוֹ וְהַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי,
עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שְׁמוֹת כה) וְהָיוּ
הַכְּרֹבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה. מִי
הַכְּנָפִים שְׁלָהֶם לְמַעְלָה? זְמִין
וּשְׁמָאל. סַכְכִּים בְּכַנְפֵיהֶם - שְׁנֵי
עֲמוּדֵי אֲמַת. עַל הַכְּפָרֶת - זֶה
צַדִּיק שֶׁצָּרִיף לְכֻסּוֹתוֹ. וּפְנֵיהֶם
אִישׁ אֶל אַחֵיו - הֵם חֲכָמָה וּבִינָה,
שֶׁהֵם הַפְּנִים שֶׁל הַכְּרוּבִים.

וְרַמְבַּם הָיוּ פּוֹרְשִׁים כְּנָפֵיהֶם
וּמְסַתְּפִלִים אִישׁ אֶל אַחֵיו? לְאוֹתוֹ
שֶׁנִּכְנַס בְּכַתֵּר עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא
מְכֻסָּה, שֶׁעֲלָיו נֶאֱמַר בְּמִפְלָא מִמֶּךָ
אֵל תִּדְרֹשׁ וּבְמִכְסָה מִמֶּךָ אֵל
תִּחַקֵּר. וְהַכְּרוּבִים אֵלָיו, כְּנָפֵיהֶם
פְּתוּחִים לְמַעְלָה לְקַבֵּל אוֹתוֹ
עֲלֵיהֶם. (בְּמִדְבָר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל
- מִתּוֹךְ הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. מִדְּבַר
אֵלָיו - מִתּוֹךְ הַשְּׁכִינָה הַתַּחֲתוֹנָה.
וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל - לְמַעְלָה מִתּוֹךְ
הָאֵב. וַיִּדְבֵּר אֵלָיו - מִתּוֹךְ הָאֵם.
וּמִי שָׁמַע אוֹתוֹ? הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי. וְהַדְּבוּר נִשְׁמַע אֶל
הַשְּׁכִינָה.

מִרְאָה רְבִיעִי וְחִמְיִשִּׁי - מִמִּרְאָה
מִתְּנִיּוֹ וְלְמַעְלָה, נִצַּח. וּמִמִּרְאָה
מִתְּנִיּוֹ וְלְמַטָּה, הוּד. שֶׁהֵם שְׁתֵּי
שׁוֹקִים. הַמִּרְאָה הַשְּׂשִׁי - רְאִיתִי
כְּמִרְאָה אֵשׁ, וְזוֹ הַגְּבוּרָה, שֶׁמִּשֶּׁם

וְאֵתְקָרִי אִישׁ, וַתִּלְתֵּן סְפִירָן תַּחֲתֶיהָ אֵתְקָרִיאוּ
תִּלְתֵּן חַיּוֹן. וְלִזְמַנֵּן אֲמָא עֲלָאָה אֵתְקָרִיאָת
הָאָדָם, בְּתוֹסֶפֶת ה'. חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת תִּלְתֵּן
חַיּוֹן, וְלִזְמַנֵּן תַּפְאֶרֶת אֵתְקָרִי אָדָם. נִצַּח הוּד
יְסוּד תִּלְתֵּן חַיּוֹן, לִזְמַנֵּן חֲכָמָה אִישׁ. א' כְּתָר
עֲלָאָה, י' חֲכָמָה, ש' תְּשׁוּבָה, דְּאִיהִי אֲמָא
עֲלָאָה, שְׁתֵּים חֲכָרוֹת אִישׁ, גְּדֻלָּה גְּבוּרָה.
וּשְׁתֵּים מְכֻסּוֹת, אַנּוּן נִצַּח וְהוּד. אֵת גְּוִיַּתִּיהֶנָּה,
אֵת, דָּא צַדִּיק דְּאִיהוּ תַּרְגוּם אוֹת.

אֵת גְּוִיַּתִּיהֶנָּה, דָּא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְאִיהוּ
גּוּפָא, וּשְׁכִינְתָהּ טְבוּר דִּילָהּ וְעֲמוּדָא
דְאֲמֻצְעִיתָא, עֲלֵיהוּ אֲתַמַּר (שְׁמוֹת כה) וְהָיוּ
הַכְּרֹבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה. מִאֵן גְּדַפִּין
דִּילְהוֹן לְעֵלָא, יְמִינָא וּשְׁמָאלָא. סַכְכִּים
בְּכַנְפֵיהֶם, תְּרִי סַמְכֵי קְשׁוּט. עַל הַכְּפָרֶת, דָּא
צַדִּיק דְּצָרִיף לְכֻסְאָה לִיה. וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל
אַחֵיו, אַנּוּן חֲכָמָה וּבִינָה, דְאַנּוּן אַנְפִּין
דְּכְרוּבִים.

וְרַמְבַּם הָיוּ פְּרָשִׁי גְדַפִּיהוּ וּמְסַתְּפִלִין אִישׁ אֶל
אַחֵיו, לְהֵהוּא (דף קטו ע"א) דְּעֵאל בְּכַתְרָא
עֲלָאָה, דְּאִיהוּ מְכֻסָּה, דְּעֵלָה אֲתַמַּר בְּמִפְלָא
מִמֶּךָ אֵל תִּדְרֹשׁ וּבְמִכְסָה מִמֶּךָ אֵל תִּחַקֵּר.
וְכְרוּבִים לְגַבְהָ גְדַפִּיהוּ פְּתִיחֵן לְעֵלָא, לְקַבֵּלָהּ
לִיה עֲלֵיהוּ (בְּמִדְבָר ז ט) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, מִגּוֹ
עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא. מִדְּבַר אֵלָיו, מִגּוֹ שְׁכִינְתָא
תַּתְּאָה. וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, לְעֵלָא מִגּוֹ אֲבָא.
וַיִּדְבֵּר אֵלָיו, מִגּוֹ אֲמָא. וּמִאֵן שָׁמַע לִיה עֲמוּדָא
דְאֲמֻצְעִיתָא. וּמִלּוּלָא אֲשַׁתְּמַע לְגַבִּי שְׁכִינְתָא.
חַיּוֹן רְבִיעָאָה וְחִמְיִשָּׁאָה, מִמִּרְאָה מִתְּנִיּוֹ
וְלְמַעְלָה, נִצַּח. וּמִמִּרְאָה מִתְּנִיּוֹ וְלְמַטָּה,
הוּד. דְאַנּוּן תְּרִין שׁוֹקִין. חַיּוֹן שְׁתֵּיתָאָה, רְאִיתִי
כְּמִרְאָה אֵשׁ, וְדָא גְבוּרָה, דְמִתְּמֵן אַנּוּן שְׁנַיִם
כְּרוּבִים זָהָב. דְכֻסְּףָ אִיהוּ לִימִינָא, זָהָב

אותם שנים פרוכים זהב. שפספס הוא לימין, הזהב לשמאל. ושבעה מיני זהב נכללים בו. המראה השביעי - כמראה הקשת אשר יהיה בענן. מי הענן? זה החסד שעולה שבעים ושנים, ובו פא הקדוש ברוך הוא בעב הענן בעבור ישמע העם (בשבא) לדבר עם משה. ובו יש שבעים ושנים שהוא חסד, נראית קשת שהיא צדיק בגוניה המאירים, שהם שלשה גונים של שלשה אבות, ובו הם נכללים. ומשום זה נאמר בצדיק ויכלו, שעולה שבעים ושנים, שבו נכללים שלשת האבות, שנאמר בהם בפ' מכל פ'ל. ובאלו שלשת הגונים, וראיתיה, את השכינה, לזכר ברית עולם.

שהצדיק הוא האלף הששי, היום הששי. ונוסע בלימין, שהוא חסד כולל שבעים ושנים, ובשכילו נאמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח, בצדיק, ותעמד לגרלך לקץ הימין. שהוא הימין, שבו (ישעיה נב) פי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. ונוסע בע"ב של העמוד האמצעי, שבו (בראשית א) ויהי מבדיל בין מים למים. ובשכילה נאמר ללבי גליתי, ולמלאכי השרת לא גליתי, ולאיברי לא גליתי. (חסר פאן) (נראה שפ' לש בכל דור ודור פפי זכיותיהם, בכל מורה הדור פפי שרב הדור נוטים אחריו. ואם החטאים מתרבים עליה - אמר רבי חייא, הגאלה (בדחית) עד הדור האחרון. ומשום זה פל הקצין פלו, והפל תלוי בתשובה ובזכיות של המדות של כל דור ודור.

אבר קץ וזמן דשוי קודשא בריך הוא, לא תליא בזכון ובמדות דכל דרא ודרא, אלא ביה תליא, הדא הוא דכתיב (ישעיה מח יא)

לשמאלא. ושבע מיני דהבא אתפלילן ביה. חיזו שביעאה, כמראה הקשת אשר יהיה בענן. מאן עננא, דא חסד דסליק ע"ב, ובה אתא קודשא בריך הוא בעב הענן, בעבור ישמע עמא (כדאחא) למללא עם משה. ובהאי שבעין ותריין דאיהו חסד, אתחזיא קשת דאיהו צדיק בגונוי נהירין, דאנון תלת גונון דתלת אבהן, ובה אתפלילן. ובגין דא אתמר בצדיק ויכלו, דסליק שבעין ותריין, דבה אתפלילן תלת אבהן, דאתמר בהו בפ"ל מפ"ל כ"ל. ובאלין תלת גונון וראיתיה, לשכינתא, לזכר ברית עולם.

דצדיק איהו אלף שתיתאה יום הששי. ונטיל בימינא דאיהו חסד פליל שבעין ותריין, ובגינה אתמר (דניאל יב יג) ואתה לך לקץ ותנוח, בצדיק, ותעמד לגרלך לקץ הימין, דאיהו ימינא דבה (ישעיה נב ח) פי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. ונטיל בע"ב דעמודא דאמצעיתא, דבה (בראשית א ז) ויהי מבדיל בין מים למים, ובגינא אתמר ללבי גליתי ולמלאכי השרת לא גליתי. ללבי גליתי ולאברי לא גליתי. (חסר פאן) (נראה דפין) אית בכל דרא ודרא פפום זכון דילהון. בכל מארה דדרא פפום דרב דרא נוטים אבתרה. ואם חובין מתרבין עליה, אמר רבי חיא, (אדחייא) פרקנא עד דרא אחרא. ובגין דא פל הקצין פלו, וכלא תליא בתיובתא ובזכון דמדות דכל דרא ודרא.

אבר קץ וזמן דשוי קודשא בריך הוא, לא תליא בזכון ובמדות דכל דרא ודרא, אלא ביה תליא, הדא הוא דכתיב (ישעיה מח יא) למעני למעני אעשה, (יחזקאל כ ט) ואעש למען

ברוך הוא לא תלוי בזכיות ובמדות של כל דור ודור, אלא בו

למעני אעשה, (יחזקאל ב) ואעש
 למען שמי. ומשום זה כל קץ של
 כל דרָגָה הוא כפי הזְכוּת של
 בני האדם הוא, והקץ של הקדוש
 ברוך הוא לא תלוי בזכויותיהם.
 ויש שבעים ושנים אחר האלף
 החמישי כפי המדה ההיא. ויש
 שבעים ושנים אחר אלף
 ומאתים כפי המדה ההיא. ויש
 מאתים וחמשים ויש של נח
 שלו, כי עין בעין יראו קץ אחר
 יש מאתים ארבעים וחמש כפי
 (אותה) המדה, והדרגה הזו של
 רצון שהוא הקדוש ברוך הוא.
 שני קצין אאריף. וזה וכל
 החשבונות וגיימטריאות של
 קצים הם פּרפּראות לחכמה
 מכתר למעלה אין קץ וחשבון.
 כמו שכתב בעל ספר יצירה:
 ולפני אחד מה אתה סופר. הראש
 של כל הקצים - חכמה, הסוף
 של כל הקצים הוא, שהשכינה
 היא העשירית.

העמוד האמצעי כולל הראש
 והסוף של כל הקצים, וכל סוף
 הוא בצדיק, והכל נכלל בצדיק
 שכולל שלשת האבות שבהם
 נקרא שביעי שלש פעמים. זהו
 שפתוב (בראשית ב) ויכל אלהים
 ביום השביעי, וישבת ביום
 השביעי, ויברך אלהים את יום
 השביעי. וזהו בעב הענן, וממנו
 נמצא השם בן שבעים ושנים
 שמות ויטע ויבא ויט, שהם
 כלל ופרט וכלל, שנכללים במים
 אש ורוח, והם ים ואויר ורקיע.
 והם הים ותקף הימין, מלאך
 החסד, וזה מיכאל, שהוא על שם
 (שמות טו) מי כמודף באלים ה',
 ששמו מכבי שעולה לשבעים
 ושנים בחשבון אותיות, ואורו
 ארבעים ושנים. וזהו פחו, (ישעיה
 ג) כי תלך כמו אש לא תפּוּה.

(שמות טו) ויט משה את ידו על

שמי. ובגין דא כל קץ דכל דרגא פפום זכון
 דבני נשא איהו. וקץ דקודשא בריך הוא לא
 תליא בזכון דלהון.

ואית ע"ב בטר אלף חמישאה פפום ההיא
 מדה. ואית ע"ב בטר אלף ומאתן, פפום
 ההיא מדה ואית מאתן וחמשין ושית דנ"ח
 דילה, פי עין בעין יראו קץ אחרא אית רמ"ה
 פפום (ההיא) מדה, והאי דרגא דרעוא דאיהו
 קודשא בריך הוא. תרין קצין אאריף. ודא
 וכל חשבונות וגיימטריאות דקצים, אנון
 פרפראות לחכמה מכתרא לעלא לית קץ
 וחשבון, כמו שכתב בעל ספר יצירה, ולפני
 אחד מה אתה סופר. רישא דכל קצין חכמה,
 סופא דכל קצין צדיק איהו, דאיהו שכינתא
 עשיראה.

עמודא דאמצעיתא פליל רישא וסופא דכל
 קצין. וכל סוף איהו בצדיק, וכלא
 אתפליל בצדיק דכליל תלת אבהן דבהון
 אתקרי שביעי תלת זמנין. הָדא הוא דכתיב
 (בראשית ב ב) ויכל אלהים ביום השביעי,
 וישבת ביום השביעי, ויברך אלהים את יום השביעי.
 והאי איהו בעב הענן, ומנה אשתכח שם בן
 שבעין ותריין שמהן ויט"ע ויב"א וי"ט, דאנון
 כלל ופרט וכלל, דאתפלילן במיא אשא
 ורוחא. ואנון ימא ואוירא ורקיעא.

ואנון ימא ותקפא דימינא, מלאך החסד ודא
 מיכאל, דאיהו על שם (שמות טו) מי כמודף
 באלים ה', די שמה מכבי דסליק שבעין ותריין,
 בחשבון אתווי ונהורא דילה ארבעין ותריין.
 ודא חילא דילה (ישעיה מג ב) פי תלך כמו אש לא
 תפּוּה. דדא מכבי אשא, ומיכאל איהו דמות
 אריה דאיהו אריה ממים. (שמות יד כא) ויט משה

שזה מכבה אש, ומיכאל הוא דמות אריה, שהוא אריה ממים. (שמות טו) ויט משה את ידו על

הַיָּם, וַיִּשָּׂם אֶת הַיָּם לְחֶרֶב, בְּכַח
שֶׁל גְּבֻרָתוֹ שְׁלִיחַ הַגְּבוּרָה
שֶׁמִּנְהָ עַל חֶרֶב. וּמִשּׁוֹם זֶה
נֹאמַר בּוֹ וַיִּשָּׂם אֶת הַיָּם לְחֶרֶב,
מֵהֶצֶד שֶׁל אֹרִיָּאל, שְׁלִיחוֹ שֶׁל
הָעֲמוּד הָאֲמֻצִּי, הַפְּרִיד בֵּין מַיִם
וְאֵשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב, וַיָּבֵא בֵּין מַחְנֵה
מִצְרַיִם, שֶׁהִיא אֵשׁ נְכָרִיָּה, וּבֵין
מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא מַיִם.

וַיְהִי הָעֲנָן מִיָּמִין, וְהַחֲשׁוֹךְ שֶׁל
הַרְשָׁעִים מִשְׁמָאל, שֶׁהֵלֵךְ לְקַטְרֵג
לְצַד הַשְּׂמָאל שֶׁל גְּבוּרָה, וְלֹא
קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלַּיְלָה. וַיִּכְמוּ
שֶׁהַפְּרִיד בֵּין הַשְּׂמָאל שֶׁל הַצַּד
הָאֲחֵר לַיָּמִין שֶׁל הַקֶּדֶשׁ שֶׁלֹּא
הִתְקָרַב אֵלָיָהּ, כִּי מִיָּחַד בֵּין
הַיָּמִין וְהַשְּׂמָאל שֶׁל הַקֶּדֶשׁ, שְׂבוּ
הַשְּׂמוֹת וְהַסְּפִירוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת
וְהַהֲיוֹת מִשְׁלֹשׁוֹת, וּמִשּׁוֹם זֶה
וְהָיָה וְכוּ' מִשְׁלֹשׁ בְּשֹׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת,
מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל שְׁלִישִׁי לַפֶּהָן
וְלִלְוִי. אֲבָל שְׂמוֹת מְרַבְּעִים
וְאוֹתִיּוֹת שֶׁל תְּבֵה אַרְבַּע הֵם
מֵהַשְּׂכִינָה.

וְהַשְּׁע סְפִירוֹת הֵן מִשְׁלֹשׁוֹת
בְּעֲמוּד הָאֲמֻצִּי, כְּמוֹ זֶה:
ח'כ'מָה חֲסִיד נִצְיָח פְּתִיר תְּפָאֶרֶת
יְסוּד בִּינָה גְּבוּרָה הוֹד, וּמַלְכוּת
הִיא עֲשִׁירִית לָהֶם, וּרְבִיעִית לָהֶם
הָעֲלוּנָה, הִיא שְׂמִינִית, וּשְׁלֹשׁ
הַסְּפִירוֹת הַלְלוּ לְבוּשֵׁם חֲשֵׁךְ עֲנָן
וְעֶרְפֶּל. הַחֲשֵׁךְ לְשְׂמָאל, הָעֲנָן
לַיָּמִין, וְהָעֶרְפֶּל בְּאֲמֻצֵּי תַחַת
הַשְּׂמִינִים שֶׁהוּא הָעֲמוּד הָאֲמֻצִּי.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים יח) וַיִּט שְׂמִינִים
וַיִּרְדּוּ וְעֶרְפֶּל תַּחַת רַגְלָיו. בְּעֲנָן
שִׁיּוּצִיָּא קוֹל, שְׁנֹאמַר בּוֹ (שִׁם כט)
קוֹל ה' עַל הַמַּיִם.

וְכַמָּה קוֹלוֹת מִתְּפוּצָצִים מִמֶּנּוּ,
שְׁנֹאמַר בָּהֶם (שִׁם ג) מִקְלוֹת מַיִם
רַבִּים, מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁשֵׁם חֲשֵׁךְ,
שְׂבוּ (בְּרַאשִׁית כז) יִצְחָק וְתַכְהִינְ עֵינָיו
וּמִצַּד הָעֶרְפֶּל דּוֹפֵק קוֹל שְׁנֹאמַר

אֶת יָדוֹ עַל הַיָּם, וַיִּשָּׂם אֶת הַיָּם לְחֶרֶב, בְּתַקְפָּא
דְּגְּבֻרָתוֹ שְׁלִיחָא דְּגְּבוּרָה דְּמִמְנָא עַל חֶרֶב.
וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בֵּיהּ וַיִּשָּׂם אֶת הַיָּם לְחֶרֶב,
מִסְטָרָא דְּאוֹרִיָּאל שְׁלִיחָא דְּעֲמוּדָא
דְּאֲמֻצִּיעִיתָא, אֲפֹרִישׁ בֵּין מַיָּא וְאֲשָׁא. הָדָא הוּא
דְּכְתִיב (שִׁם פסוק ט) וַיָּבֵא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם, דְּאִיהִי
אֲשָׁא נּוֹכְרָאָה, וּבֵין מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי מַיָּא.
וַיְהִי הָעֲנָן מִיָּמִינָא, וְהַחֲשׁוֹךְ דְּרְשִׁיעִיָּא
מִשְׂמָאלָא, דְּאֶזֶל לְקַטְרֵגָא לְסְטָרָא
דְּשְׂמָאלָא דְּגְּבוּרָה, וְלֹא קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל
הַלַּיְלָה, וּכְמָא דְּאֲתַפְּרִישׁ בֵּין שְׂמָאלָא דְּסְטָרָא
אֲחֵרָא לַיָּמִינָא דְּקוּדְשָׁא דְּלֹא אֲתַקְרִיב לְגַבְהָ
הַכִּי מִיָּחַד בֵּין יָמִינָא וְשְׂמָאלָא דְּקוּדְשָׁא, דְּבֵה
שְׂמָהָן וּסְפִירוֹן וְאֲתוֹן וְהוּוֹן מִשְׁלֹשִׁין, וּבְגִין דָּא
וְהָיָה וְכוּ' מִשְׁלֹשׁ בְּתַלְתָּא אֲתוֹן. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל
שְׁלִישִׁי לְכַהֵן וְלוֹי, אֲבָל שְׂמָהָן מְרַבְּעִין וְאֲתוֹן
דְּתְבֵה אַרְבַּע אֲנוּן מִשְׂכִּינָתָא.

וְהַשְּׁע סְפִירוֹת אֲנוּן מִשְׁלֹשִׁין בְּעֲמוּדָא
דְּאֲמֻצִּיעִיתָא. כְּגֻוֹנָא דָּא ח'כ'מָה חֲסִיד
נִצְיָח פְּתִיר תְּפָאֶרֶת יְסוּד בִּינָה גְּבוּרָה הוֹד,
וּמַלְכוּת עֲשִׁירִי לֹוֹן, וּרְבִיעִי לֹוֹן מִסְטָרָא דְּאֲמָא
עֲלָאָה, אִיהִי תְּמִינָאָה, וְתַלְתָּא סְפִירוֹן אֵלִין,
לְבוּשִׁיהוּ חֲשֵׁךְ עֲנָן וְעֶרְפֶּל. חֲשֵׁךְ לְשְׂמָאלָא,
עֲנָן לַיָּמִינָא, וְעֶרְפֶּל בְּאֲמֻצִּיעִיתָא, תַּחַת שְׂמִינִים
דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאֲמֻצִּיעִיתָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב
(תְּהִלִּים יח) וַיִּט שְׂמִינִים וַיִּרְדּוּ וְעֶרְפֶּל תַּחַת רַגְלָיו.
בְּעֲנָן דְּנִפְיָק קָלָא, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (שִׁם כט ג) קוֹל ה'
עַל הַמַּיִם.

וְכַמָּה קָלִין מִתְּפוּצָצִין מִנְהּ, דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (שִׁם ג)
מִקְלוֹת מַיִם רַבִּים, מִסְטָרָא דְּגְּבוּרָה
דְּתַמְן חֲשֵׁךְ, דְּבֵה (בְּרַאשִׁית כז א) יִצְחָק וְתַכְהִינְ עֵינָיו
מִרְאֵת, דְּפִיָּק קָלָא דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (תְּהִלִּים כט ז) קוֹל
מִרְאֵת. דּוֹפֵק קוֹל שְׁנֹאמַר בּוֹ (תְּהִלִּים כט) קוֹל ה' חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ,

בו קול ה' בהדר, הידוע הדור
לישראל דופק זקן. זהו שפתוב
(ויקרא מט) והדרת פני זקן.

שרשה קולות אתרים מנצח הוד
יסוד, שהם פנגד שלשת האבות.
הקול השביעי יוצא מן האם
העליונה. וכנגד שלשת האבות
הם. הזית לימין, נר לשמאל,
העמוד האמצעי פתילה שאחורה
בשניהם, שהיא עץ פרי עשה פרי
למינו. אשר זרעו בו על הארץ,
זה הפלי של הנר, ונר של שבת
מצד הגבוהה בוערת ומוארת.
אוי למי שמקריב אש זרה אליה,
שבגללו צוה לא תבערו אש בכל
משבתיכם ביום השבת, ואף
השכינה כף נקראת נר מצד
השמאל, ונקראת אור מצד
הימין, ששם (שמות כז) זית זך וכו'
להעלת נר תמיד, והוא שמן
למאור, שהיא פי נר מצוה ותורה
אור, והיא פתילה מצד העמוד
האמצעי שאוחז בשניהם.

וכבו זה זרע של אדם פנגד שמן,
וברית מילה פנגד פתילה. נר ה'
נשמת אדם פנגד נר של מנורה.
המראה השמיני, האם העליונה
נקראת - פן מראה הנגה סביב,
מט"ה האלהים. הנגה מצד הימין
מטה כלפי חסד, לרחם על בעלי
התשובה, שבו נאמר פי ימין
פשוטה לקבל שבים. מצד
השמאל מטה האלהים, להפכות
בו את הרשעים. זהו שפתוב (שמות
י) ומטף אשר הכית בו את היאר
קח בידך והלכת.

ושבע שבתות, לכל אחת שבעה
ימים, עולים לארבעים ותשע.
זהו (ויקרא כה) וספרת לך שבע

ה' חצב להבות אש, ומסטרוא דערפל דפיק
קלא דאתמר ביה (שם פסוק ד) קול ה' בהדר, הידוע
הידור לישראל דפיק סבא, הדא הוא דכתיב
(ויקרא מט לב) והדרת פני זקן.

תלת קלין אתרנין מנצח הוד יסוד, דאנון
לקבל תלת אבהן קלא שביעאה מאמא
עלאה נפקא. ולקבל תלת אבהן אנון, זית
לימינא. נר לשמאלא. עמודא דאמצעיתא
פתילה דאתאחיד בתרויהו. דאיהי (בראשית א יא)
עץ פרי עשה פרי למינו. אשר זרעו בו על
הארץ, דא מאנא דשרגא, ונר דשבת מסטרוא
דגבוהה אתוקדת ואתנהרת. ווי למאן דקריב
אשא נוכראה לגבה דבגינה מני (שמות לה ג) לא
תבערו אש בכל משבותיכם ביום השבת,
ושכינתא אוף הכי אתקריאת נר (דף קטו ע"ב)
מסטרוא דשמאלא, ואתקריאת אור מסטרוא
דימינא, דתמן (שמות כז) זית זך להעלת נר תמיד.
ואיהו שמן למאור, דאיהי (משלי ו כג) פי נר מצוה
ותורה אור. ואיהי פתילה מסטרוא דעמודא
דאמצעיתא דאחיד בתרויהו.

ובגונא דא, זרע דבר נש לקבל משחא, וברית
מילה לקבל פתילה. (שם כ כז) נר ה' נשמת
אדם, לקבל נר דשרגא. חיזו תמינאה, אמא
עלאה אתקריאת, פן מראה הנגה סביב, מט"ה
האלהים. הנגה מסטרוא דימינא מטה כלפי
חסד, לרחם על מארי תיובתא דבה אתמר,
פי ימין פשוטה לקבל שבים, מסטרוא
דשמאלא מטה האלהים, למחאה ביה
לרשיעיא. הדא הוא דכתיב (שמות יז ה) ומטף אשר
הכית בו את היאר קח בידך והלכת.

ושבע שבתות, לכל חד שבע יומין סלקין מ"ט. והאי איהו (ויקרא כה ח)
וספרת לך שבע שבתות שנים, אנון מ"ט שנים. ומ"ט יומין שבע

שבתות, לְקַבֵּל שֶׁבַע שְׁמָהָן אֲלֵינוּ, דְּאֲנוּן.
 אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר
 צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו

צ"ת, אנון שֶׁבַע שְׁמָהָן וּלְכֹל חַד שִׁית אֲתוּן,
 לְקַבֵּל שִׁית יוֹמֵי שְׁבוּעַ לְכֹל שַׁבַּת וְשַׁבָּת. וְאֲלֵינוּ
 אֲנוּן דְּאֲתָמַר (ישעיה ו ב) שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ
 שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד. וְכִלְהוּ תִשְׁעָה
 וְאַרְבָּעֵין שֶׁבַע שַׁבְּתוֹת, וְאַרְבָּעֵין וּתְרִין יוֹמֵין
 דְּחַל. וְשֶׁבַע שַׁבְּתוֹת, שֶׁבַע סְפִירָן לְכֹל חַד שִׁית
 דְּרִגִין, וְסִלְקִין תִּשְׁעָה וְאַרְבָּעֵין פְּנִים טְהוֹר
 דְּאוֹרִיתָא, אֲמַא עֲלָאָה חֲמִשִּׁים יוֹם דְּסְפִירַת
 הַעֲמֹר. ה' עֲלָאָה מִן מַט"ה, וּתְלַת דְּרִגִין אֲנוּן
 עֲלֵאֵין, שְׂרָפִים וְחִיּוֹת וְאוֹפְנֵי קִדְשׁ.

שְׂרָפִים בְּהוּן פְּרַחַת אֲמַא עֲלָאָה דְּאִיְהִי נִשְׁמַת
 כָּל חַי, וּמְנָה נִשְׁמַת חַיִּים דְּבַר נֶשׁ,
 דְּאֲתָמַר בֵּיה (בראשית ב ז) וַיִּפַּח בְּאַפּוֹ נִשְׁמַת חַיִּים.
 וּבְשְׂרָפִים דְּאֲתַמְשְׁכֵן מֵאֲלֵינוּ אִיְהִי פְּרַחַת בְּכָל
 לַיְלִיא לְגַבֵּי אֲמַא עֲלָאָה וּבְכָל שַׁעֲתָא דְּחִזְרַת
 בְּתִשְׁבּוּכָה, דְּבִגִינָא אֲתָמַר (שם א כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
 אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. הָאָדָם חֲשַׁבְנִיה חֲמִשִּׁין.
 רוּחָא דְּקוּדְשָׁא דְּאֲתָמַר בָּה (שם פסוק ב) וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. דְּאֲנוּן בְּנֵי תוֹרָה,
 מַיִם דְּאוֹרִיתָא, אִיתְנַטִּיל מֵעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא.
 הַאי סְלִיקַת בְּכָל לַיְלִיא בְּאַרְבַּע חִיוּן, דְּלְכֹל
 חַד אַרְבַּע גְּדַפִּין וּבְהוּן פְּרַחִין לְעֲלָא לְגַבֵּי
 עַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא דְּאִיְהוּ כְּלִיל יֵאֵהוּדוּנָה יי.
 יְהו"ה מִיִּמִּינָא אֲדִנְי מִשְׁמַאלָא. נִפְשָׁא אֲתִיא
 מִסְטָרָא דְּאוֹפְנִים, דְּאֲתָמַר עֲלֵיהוּ (יחזקאל א)

וּמִרְאָה הָאוֹפְנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּעֵין תְּרִישִׁישׁ. נְאָמַר כְּאֵן תְּרִישִׁישׁ, וְנְאָמַר בְּשִׁיר הַשִּׁירִים (שיר ה)
 דְּיָדוּ גְּלִילֵי זָהָב מִמְּלָאִים בְּתְרִישִׁישׁ.

ואף על גב שהרי בארנו למעלה, שרפים וחיות ואופנים, בכל מקום שמתחדשים בו רזים, צריך להחזיר אותם השרפים כנגד פנפי הכרוכים, והחיות כנגד גוף הכרוכים. האופנים כנגד רגלי הכרוכים, שהם עגלים. משגלו ישראל, היו מתמעטים פנפי החיות, וכרוכ אחד, שהוא העמוד האמצעי, התעלה לאותו המפלא (ומכסה), שנאמר בו (תהלים יח) וירכב על כרוכ ויעף.

נשאר כרוכ שני, שהיא השכינה בגלות. אשריו מי שמחבר אותם בשפתים שלמות בכו"ה העולמים, שהוא לשון למודים, כולל שמונה עשרה ברכות התפלה, שבו מתכנסים שרפים וחיות ואופנים, כלם פנפיהם פתוחים כנגדו, וקולו נשמע מתוך העמוד האמצעי ושומעים להם. זהו שכתוב (יחזקאל א) ואשמע את קול פנפיהם.

באיזה מקום נשמע בקריאת שמע, ובאיזה מקום נפתחו? כשישראל אומרים אדני שפתי תפתח. אדני - השכינה, כשנפתחת לקבל את בעלה, נפתחים שרפים וחיות ואופנים, פנפיהם אליו לקבל אותם לרבונם. זהו שכתוב (שם) ופניהם וכנפיהם פרוות מלמעלה. הרי שאותם הכרוכים זכר ונקבה יחד. בתפלת העמידה נאמר בשרפים וחיות ואופנים, (שם) בעמדם תרפינה כנפיהן. בעמדם - ודאי ישראל בתפלת העמידה, באותו הזמן אותם הכרוכים ופניהם איש אל אחיו. באותו הזמן התפללות מתקבלות ברצון, שנאמר עליהן תפלות כנגד תמידין. ועוד הרי פרשה בעלי המשנה, שאין עבודה אלא תפלה, ששקולה התפלה פעבודת הכהנים, וכמו הקרבנות שלהם.

ואף על גב דהא אוקימנא לעיל שרפים וחיות ואופנים. בכל אתר דמתחדש ביה רזין צריך לאחזרא לון שרפים לקבל גדפין דכרוכים. וחיות לקבל גופא דכרוכים. אופנין לקבל רגלין דכרוכים דאנון עגולין. משגלו ישראל הו מתמעטין גדפין דחיון, וכרוכ חד דאיהו עמודא דאמצעייתא אסתלק לגבי ההוא מופלא (ומכסה), דאתמר ביה (ש"ב כב יא) וירכב על כרוכ ויעף.

אשתאר כרוכ תנינא דאיהי שכינתא בגלותא, ופאה איהו מאן דמחבר לון בשפון שלים בכו"ה עלמין, דאיהו (ישעיה נ ד) לשון למודים, כליל ח"י ברפאן דצלותא, דבה מתכנסין שרפים וחיות ואופנים פלהו גדפיהו פתיחן לקבליה, וקלא דילה אשתמע מגו עמודא דאמצעייתא ושמעין לגביהו, הךא הוא דכתיב (יחזקאל א) ואשמע את קול פנפיהם.

באן אתר אשתמע בקריאת שמע, ובאן אתר אתפתחו, פד ישראל אמרין אדני שפתי תפתח, אדני, שכינתא פד איהי אתפתחת לקבלא לבעלה, מתפתחין שרפים וחיות ואופנים. גדפיהו לגבה לקבלא לון למאריהון. הךא הוא דכתיב (שם) ופניהם וכנפיהם פרוות מלמעלה. הא אנון כרוכים דכר ונוקבא פחדא. בצלותא דעמידה אתמר, בשרפים וחיות ואופנים, (שם) בעמדם תרפינה כנפיהן. בעמדם, ודאי ישראל בצלותא דעמידה, בההוא זמנא אנון כרוכים ופניהם איש אל אחיו בההוא זמנא. צלותין מתקבלין ברעוא, דאתמר עליהו תפלות כנגד תמידין, ועוד הא אוקמוה מארי מתניתין דאין עבודה אלא תפלה, דשקולה איהי צלותא פעבודת הכהנים וכקרבינא דילהון.

בזמן שהכרובים, שהם העמוד
האמצעי והשכינה, אינם פנים
בפנים, אין התפלה מתקבלת,
ויוצא סמ"ל, שהוא הפלב,
לאכל את הקרבנות שלהם, שהם
התפלות, וזהו (ויקרא ט) ותצא אש
מלפני ה' ותאכל אותם. וזו
האכילה של הקרבנות שהן
תפלות ישראל, ונאמר בהם
וימתו, כמו שבני אהרן, ואין
מיתה לישראל אלא עניות.
ובפנים של הכרובים הללו נאמר
(שמות לב) ודבר ה' אל משה פנים
אל פנים.

קמו כלם בעלי המשנה
והמלאכים, ואמרו, מי הוא
שגלה הסודות הללו? אלא ודאי
זהו שנקרא ספר הזוהר, בדרגה
שלו, שהוא בדיוקן של רבנו,
שנאמר בו (דניאל ד) גדל העץ
והתחזק, שלרגליו תהיה בצל
חיות השדה, שהן חיות הקדש.
ובענפיו ידורו צפרי השמים,
שהן הנשמות העליונות. וממנו
יזון כל בשר, זה ישראל למטה.
ולא עוד, אלא בכבת עינו מאירה
השכינה, שבשבילו נאמר (שמות א)
וירא מלאך ה' אליו בלפת אש
מתוך הסנה. וזה ב"ת ל"ב, בת
פלולה מעשר אמירות ול"ב
נתיבות שלה, שהם ל"ב אלהים
של מעשה בראשית. שבגלל
הל"ב הזה נאמר, הלב רואה הלב
שומע. בעין שלו מאיר העמוד
האמצעי.

בשרשת צבעי עינו הימנית
מאירים שלשה אבות. בשתי
כנפי עינו פותחים וסוגרים שני
עמודי אמת, ברב העין שאוחז
בשתי כנפי העין שלו, זה צדיק.
בת דקה קטנה יש מבפנים תחת
בת העין העליונה, וזו השכינה
הפתוחה. שבת העין העליונה
שם חכמה, לב, האם העליונה.

דבזמנא דכרובים, דאנון עמודא דאמצעייתא,
ושכינתא לאו אנון אנפין באנפין,
צלותא לא מתקבלא, ונפק סמ"ל דאיהו
פלבא למיכל קרבנין דילהון, דאנון צלותין,
והאי איהו (ויקרא ט כד) ותצא אש מלפני ה' ותאכל
אותם. ודא אכילה דקרבנין דאנון צלותין
דישראל, ואתמר בהון וימתו, פגונא דבני
אהרן, ולית מיתא לישראל אלא עניותא,
ובאלין אנפין דכרובים אתמר (שמות לג יא) ודבר
ה' אל משה פנים אל פנים.

קמו פלהו מארי מתניתין ומלאכין ואמרו מאי
ניהו דגלי רזין אלין. אלא ודאי דא איהו
דאתקרי ספר הזוהר, בדרגא דילה דאיהו
בדיוקנא דמארה, דאתמר ביה (דניאל ד ח) רבה
אילנא ותקיה, תחתיה תטלל חיות ברא,
דאנון חיות הקדש. ובענפיה ידורן צפרי
שמיא, דאנון נשמתין עלאין. ומנה יתזין כל
בשרא, דא ישראל לתתא, ולא עוד, אלא
בכבת עינוי נהרא שכינתא, דבגינה אתמר (שמות
ג) וירא מלאך ה' אליו בלפת אש מתוך הסנה.
ודא ב"ת ל"ב בת פלילה מעשר אמירן ול"ב
נתיבות דילה. דאנון ל"ב אלהים דעובדא
דבראשית. דבגין האי ל"ב אתמר הלב רואה
הלב שומע. בעין דילה נהיר עמודא
דאמצעייתא.

בתלת גוונים דעינה ימינא נהרין תלת אבהן.
בתרי גדפי עינא דילה, פתחין וסגרין
תרי סמכי קשוט. ברב דעינא דאחיד בתרי
גדפי עינא דילה דא צדיק. בת דיקיא זעירא
אית מלגאו, תחות בת עינא עלאה ודא
שכינתא תתאה. דבת עינא עלאה תמן חכמה
לב אמא עלאה. אור (ד קטז ע"א) דנהיר בכבת
עינא דאיהי י ועמה אתקרי אור הקדמון,

האור שמאיר בבת העין שהיא י'
ועמו נקרא האור הקדמון, זה
כתר עליון. ועוד, בשבעה גלדי
העין שלו מאירים נשמות רבי
שמעון וששת חבריו, ועליהם
נאמר (זכריה ד) שבעה ושבעה
מוצקות.

ויש מפרש אותם כך בארבע
עשרה אותיות של השם המפרש.
בשבעה גלדי העין ושלשת צבעי
העין מאירות עשר אותיות שהן
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ונהו (יחזקאל
א) ודמות פניהם פני אדם. בשני
כרובי העין ובשני עפעפי העין
מאירים פני אדם, שהם ד', והם
יהו"ה, ועליהם נאמר ודמות
פניהם פני אדם. דמות שלש
החיות הם דמות פני אדם, כל
איבר ואיבר שלו, נמצאת רשות
היחיד, שרחבו ארבעה וגבהו
עשרה, שהן ארבע עשרה אותיות
השם המפרש. באיברים שלו
מקננות כל נשמותיהם של ששים
רבוא של ישראל. שששים רבוא
של מלאכים כלם שמתפנסים
בחבור הזה מקננים בו.

אמרו הנשמות של הישיבה
העליונה: ודאי זה הוא שדרגתו
העמוד האמצעי, שעתידי להגלות
בדור שהמלך המשיח מתגלה בו.
וסוד הדבר הכתוב מוכיח, מ'ה
שהיה הוא שיהיה. ובה
ממכו"ן שבת"ו השגי"ח אל כל
יושבי הארץ.

קום רועה הנאמן להתעורר
לאותו שנאמר בו אני ישנה ולפי
ער. וכמה הם ישנים ושנה
בעיניהם, שלא פותחים אותם
להתעסק בסודות של התורה,
שכל רז נקרא אור, להאיר בו
לבת העין ולעורר אותה בו אל
בעלה, שהיא ישנה בגלות בין
אותם בעלי תורה, שאין אחד
מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בבת העין. שרז, אור הוא בחשבון.

דא פתר עלאה. ועוד בשבעה גלדי עינא דילה,
נהרין נשמתיך דרבי שמעון ושית חברוי.
ועליהו אתמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות.
זאת דפריש לון הכי בי"ד אתון דשמא
מפרש. בשבעה גלדי עינא ותלת גוני
עינא, נהרין עשר אתון דאנון יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, והאי איהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני
אדם, בתרי פרוכי עינא ובתרי עפעפי עינא,
נהרין פני אדם דאנון ארבע ואנון יהו"ה.
ועליהו אתמר ודמות פניהם פני אדם, דמות
תלת חיון אנון דמות אנפי אדם, כל אבר ואבר
דילה, אשתכח רשות היחיד, דרחבו ארבע
וגבהו עשרה, דאנון ארביסר אתון דשמא
מפרש, באברין דילה מקננן כל נשמתיך
דששים רבוא דישראל. דששים רבוא
דמלאכים פלהו דמתפנשין בהאי חבורא,
מקננין ביה.

אמרו נשמתיך דמתיבתא עלאה, ודאי האי
איהו דדרגה עמודא דאמצעייתא דעתיד
לאתגליא בדרא דמלכא משיחא אתגליא ביה.
ורזא דמלא קרא אוכח, (קהלת א ט) מ'ה שהיה
הוא שיהיה. ובה (תהלים לג טו) ממכו"ן שבת"ו
השגי"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רעיא מהימנא לאתערא לההוא דאתמר
ביה (שה"ש ה ב) אני ישנה ולפי ער. וכמה
אנון דמיכין ושינתא בעיניהון, דלא פתחין
לון לאתעסקא פרזין דאורייתא, דכל רז אור
אתקרי, לאנהרא ביה לבת עינא ולאתערא לה
ביה לגפי בעלה, דאיהי דמיכא בגלותא בין
אנון מארי תורה. דלית חד מניהו דיתער לה
בבעלה דאיהו ר"ז אור דנהיר בה בבת עינא.
דרז אור איהו בחשבון. דהא אנתה הוא דאתמר
מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בבת העין. שרז, אור הוא בחשבון.

הוא יו"ד ה"א ה"א. וכבוד הוא חשבון ל"ב, והוא ל"ב אה"ד. ובגללו נאמר (יחזקאל א) הוא מראה דמות כבוד ה'. ועוד, מה באותיות מ"ם ה"א שעולה בגימטריא אהי"ה אדנ"י, וחשבוננו אלהים. וזה הפנוי של השם המפרש, שפך עולה אלהים בגימטריא פנוי. וזהו השם בכנוי. הפס"א כף עולה הוא בחשבוננו כ"ו כ"פ וא"ו הוא. יהי"ה אלהים בגימטריא א' תוספת, מראה ששמו וכנויו אחד, ואינו כמו שהאדם שהוא אחד וכנויו אחד, אלא הקדוש ברוך הוא הוא ושמו וכנויו הכל אחד. תשע המראות הללו ראה יחזקאל מתוך תשע צורות אחרות. המראה העשירי שהוא פתר מפלא ומכסה, לא גלה בו שום מראה בעולם. זהו שכתוב (שם) ואראה ואפל על פני, ולא אמר מה ראה. משום שנאמר עליו במפלא ממה אל תדרש ובמכסה ממה אל תחקר. אין לה עסק בנסתרים.

מהו המסתרים שלו? אלו שש מאות ועשרים סתרי תורה גנוזים (סודות) שתלויים ממנו, כחשבון פת"ר, וכל אחד מלמד סוד למעלה ממנו, והם עולמות גנוזים לאותו מפלא, שהוא עלת כל העליונים. קום רועה הנאמן, גלה שבחיו, שהרי הרשות נתנה לה מן עלת כל העלות. וענן וערפל - אב ואם. ושבעה ענני כבוד - שבע ספירות. השקאה של אלו העממים הם יו"ד ה"י וי"ו ה"י שעולה לחשבון ע"ב. ועליו נאמר (ישעיה יט) הנה ה' רכב על עב קל ויבא מצרים. ועשר הספירות נכללו בו מצד של החסד, וממנו שם בן שבעים ושנים פתוב בזרוע של הקדוש

וא"ו חשבנה אה"ד פכו"ד. איהו יו"ד ה"א ה"א. וכבוד איהו חשבון ל"ב, והוא איהו ל"ב אה"ד. ובגינה אתמר (יחזקאל א) הוא מראה דמות כבוד ה'. ועוד מה באתון מ"ם ה"א דסליק בגימטריא אהי"ה אדנ"י וחשבנה אלהים. ודא פנוי דשמה מפרש דהכי סליק אלהים בגימטריא פנוי. והוא איהו השם בכנוי. הפ"סא הכי סליק איהו בחשבנה כ"ו כ"פ וא"ו, איהו.

יהי"ה אלהים בגימטריא א' תוספת אחזי דשמה וכנויה אחד. ולא איהו פגונא דבר נש דאיהו אחד וכנויה אחד, אלא קודשא בריך הוא הוא ושמה וכנויה פלא חד. אליו תשע מראות חזא יחזקאל מגו תשע צורות אחרנין. חיזו עשיראה דאיהו פתר מפלא ומכסה, לא גלי ביה שום מראה בעלמא. הדא הוא דכתיב (שם) ואראה ואפל על פני ולא אמר מאי חזא. בגין דאתמר עלה במפלא ממה אל תדרש ובמכסה ממה אל תחקר, אין לה עסק בנסתרים.

מאן מסתרים דילה. אנון שית מאה ועשרים סתרי תורה גניזין (נ"א ריו) דתלין מנה, כחשבון פת"ר וכל חד אוליה רזא לעלא מנה, ואנון עלמין גניזין לההוא מפלא דאיהו עלת כל עלאין. קום רעיא מהימנא גלי שבחוי, דהא רשו אתיהיב לה מן עלת כל העלות. וענן וערפל אבא ואמא. ושבע ענני כבוד שבע ספירן. שקיו דאלין עממין אנון יו"ד ה"י וי"ו ה"י דסליק לחשבון ע"ב. ועלה אתמר (ישעיה יט א) הנה ה' רוכב על עב קל ויבא מצרים. ועשר ספירן אתפלילן ביה מסטרא דחסד, ומנה שם בן ע"ב פתיב בדרועא דקודשא בריך הוא פמא דאוקמוה בספר רזיאל, בשעור

ברוך הוא, כמו שבארו בספר רזיאל, בשעור קומה שהוא היה הספר של אדם הראשון.

ובשעורה השכינה בעננים הללו, עולה בחשאי בתפלה בחשאי. וכמה חיות שהולכות באויר, שהם שרפים חשמלים, עשר פתות הם כלם פותחים בפניהם אליה. זהו שכתוב (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה, לקבל השכינה עליהם. וכשעולה, עולה בכלם בחבלים הללו של הפה, שהם שבעה חבלים שאמר קהלת ושלשה גנוזים.

ובשעורה עליהם, מיד יורד הקדוש ברוך הוא לקבל אותה בכמה צבאות ומחנות. המחנות של השכינה עולות עם השכינה, ומחנות המלך יורדים עליהם, והם המרכבות התחתונות מהעליונות, ומקבלים אלו מאלו בשמחה בנשיקות. וסוד הדבר, (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עלים יורדים בו. והנה המלאכים של השכינה שנעשית אלהים עולים, ומלאכים יורדים בו אליה.

אשרי תפלת האדם שהיא עושה סלם לשני מחנות המלך והגבירה. ומשום זה, כשעולים מחנות הגבירה, עולים בחשאי, וכשירדים מחנות המלך עליהם, הם מדברים עליהם. באותו הזמן הוא היחוד של הקול והדבור יחד.

יאהרונה, שבשכילו נאמר גדול העונה אמן יותר מן המברך. והרי פרשה, וכשירדים מחנות המלך, יורדים בקולות. זהו שכתוב (שמות יט) ויהי קול וברקים וענן כבד על החר וקל שפר חזק מאד. להעלות מאד. שפך דרך המטר - להעלות ענן בחשאי, ולהוריד מטר בקולי קולות. ואין מטר אלא השקאת התורה לשכינה. שהשכינה

קומה דאיהו הוה ספרא דאדם קדמא. וכד סליקת שכינתא באלין עננין, סליקת בחשאי בצלותא בחשאי. וכמה חיון דאזלין באוירא דאנון שרפים חשמלים, עשר פתות אנון פלהו פתחין גדפיהו לגבה. הדא הוא דכתיב (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה. לקבלא שכינתא עליהו וכד סליקת, סליקת בכלהון באלין חבלים דפומא, דאנון שבע חבלים דאמר קהלת ותלת גניזין.

וכד סליקת עליהו מיד נחת קודשא בריך הוא לקבלא לה בכמה חילין ומשרין. משרין דשכינתא סלקין עם שכינתא, ומשרין דמלפא נחתין עליהו, ואנון מרפכת תתאין מעלאין, ומקבלין אלין מאלין בחדוא בנשיקו. ורזא דמלה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהים עלים (דף קטז ע"ב) וירדים בו. והנה מלאכים דשכינתא דאיהי אתעבידת אלהים, עולים ומלאכים יורדים בו לגבה.

זבאה צלותא דבר נש דאיהי איתעבידת סלם לתרין משרין דמלפא ומטרוניתא. ובגין דא פד סלקין משרין דמטרוניתא, סלקין בחשאי, וכד נחתין משרין דמלפא עליהו, אנון ממללן עליהו, בההוא זמנא איהו יחודא דקול ודבור פחדא.

יאהרונה"י דבגינה אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך. והא אוקמוהו וכד נחתין משרין דמלפא, נחתין בקלין הדא הוא דכתיב (שמות יט טז) ויהי קול וברקים וענן כבד על החר וקל שפר חזק מאד. דהכי ארח דמטרא לסלקא עננא בחשאי, ולנחתא מטרא בקולי קולות. ולית מטרא אלא שקיו דאורייתא לגבי שכינתא. דשכינתא איהי שרגא, דאתמר ענן בחשאי, ולהוריד מטר בקולי קולות.

היא גר, שגאמר בה היא העלה. ישראל פתילת שמן תורה להעלת גר תמיד, ובזמן שהתפלה שהיא מצוה, עולה בתורה, אין לה פביה עולמית.

ובשפת פלה, היא עת רצון לפני ה', נראית הקשת בגוניה מאירים בענן, באותו הזמן וראיתה לזכר ברית עולם. שבגונים המאירים הללו נודע ששכינה עולה לפני ה' במעשים טובים של ישראל. אם לא נראית הקשת בגונים מאירים, היא רומזת (איכה א) סתה בענן לך מעבור תפלה. ונראית בלבוש של ענן שחר.

אם קשת בו בגונים חשוכים, היא רומזת אל תראני שאני שחרחרת. ואם צבעי הקשת מאירים, היא רומזת שחורה אני ונאווה. שחורה אני - בענן שחר, ונאווה - בגונים יפים מאירים של הקשת, במעשים טובים של ישראל.

ושבר התפלה של התקון הזה, כשייצאת הנשמה מן הגוף ללכת לעולם הבא, כמו שהוא כבוד את השכינה והלביש אותה בכמה עננים של לבושים נכבדים, שנקראו ענני כבוד, והעלה אותה בתפלתו לקדוש ברוך הוא בשירות וזמירות ותשבחות והודאות, שהתפלה כף מעלה אותה הקדוש ברוך הוא לעולם הבא לנשמתו בלבוש ענני כבוד ובכמה שירות ותשבחות והודאות, כמו שיצאו ישראל ממצרים בענני כבוד ובגונון, זהו שכתוב (שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל וגו'.

וכמו שמעלה אותה בכמה מחנות של מלאכים, ומוריד אליה את מחנות הקדוש ברוך הוא לפניו, והקדוש ברוך הוא עמהם - כף מעלה את הנשמה מן הגוף עם מחנות השכינה,

בה היא העולה. ישראל פתילה משחא אורייתא להעלת גר תמיד ובזמנא דצלותא דאיהי מצוה סליקת באורייתא, לית לה פביה עולמית.

וכד צלותא איהי עת רצון קדם ה'. אתחזיא קשת בגונוי נהירין בעננא, בההוא זמנא (בראשית ט טז) וראיתה לזכר ברית עולם. דבאלין גונוי נהירין אשתמודע דשכינתא סליקת קדם ה' בעובדין טבין דישראל אם לא אתחזיא קשת בגונוי נהירין איהי קא רמיזא (איכה ג מד) סתה בענן לך מעבור תפלה. ואתחזיא בלבוש דעננא אפמא.

אם קשת ביה בגונוי חשוכין איהי קא רמיזת (שה"ש א ו) אל תראני שאני שחרחרת. ואם גונוי דקשת נהירין, איהי קא רמיזת (שם פסוק ה) שחורה אני ונאווה. שחורה אני בעננא אפמא, ונאווה בגונוי שפירין. נהירין דקשת בעובדין טבין דישראל.

ואגרא דצלותא דתקונא דא, בד נפקת נשמתא מן גופא לאזלא לעלמא דאתי, כמא דאיהו אוקיר לשכינתא, ולביש לה בכמה עננין דלבושין יקירין, דאתקריאו ענני יקר, וסליק לה בצלותה לגבי קודשא ברוך הוא, בשירין וזמירות ותשבחות והודאות, דצלותא הכי סליק לה קודשא ברוך הוא לעלמא דאתי לנשמתה בלבוש ענני יקר ובכמה שירות ותשבחות והודאות כגונא דנפקו ישראל ממצרים בענני יקר ובגונוה. הדא הוא דכתיב (שמות טו א) אז ישיר משה ובני ישראל וגו'.

ובכמה דסליק לה בכמה משרין דמלאכים, ונחית לגבה משרין דקודשא ברוך הוא לקדמותה וקודשא ברוך הוא עמהון, הכי סליק לנשמתא מן גופא במשרין דשכינתא

וַיִּוֹרֵד הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפָנֶיהָ
עִם מַחְנוּתָיו.

וּכְבוֹן שְׁמַעְטֵר אֶת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בַתְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ, וּמִתְקִין
לוֹ כֶּסֶף בְּצִיצִית, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה
(ישעיה טז) וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כֶּסֶף - כֶּף
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקֵן לְנִשְׁמָתוֹ
כֶּסֶף, וּמִתְקֵן לוֹ דִּירָה עִם מְזוּזָה,
וּמַעְטֵר אוֹתוֹ בַּכֶּתֶר שְׁלוֹ.

וּכְבוֹן שְׁקֵשֶׁר אֶת הַשְּׂכִינָה עִם
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקִשְׁרֵי שֶׁל
תְּפִלִּין וּמֵיחַד אוֹתָהּ בּוֹ - כֶּף הַרִיחַ
שְׁלוֹ קְשׁוּרָה עִם הַנֶּפֶשׁ, וְהַנֶּשְׁמָה
עִם בַּעֲלָהּ, שֶׁהוּא אָדָם, וּמִתְקִין
לוֹ דִּירָה עִמּוֹ. וְהַסִּימָן - (מִשְׁלִי ב)
גֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם. גֵּר - נֶפֶשׁ
רוּחַ, וְהֵם אֲצִילוֹת שֶׁל הַשְּׂכִינָה,
וְהַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי שֶׁכּוֹלֵל שֵׁשׁ
סְפִירוֹת. נִשְׁמַת אָדָם - הָאֲצִילוֹת
שֶׁל הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה וְחֻכְמָהּ, שֵׁשׁ
מ"ה, שֶׁהוּא אָדָם הָרִאשׁוֹן.
הַמְחַשְׁבָּה כְּתוּר עֲלִיּוֹן, תְּפִלִּין עַל
רֹאשׁ - הָאֵב וְהָאֵם. וּמִשׁוּם זֶה
נֹאמֵר בְּאֲדָם, בְּמִדָּה שְׁאֲדָם מוֹדֵד,
בְּה מוֹדְדִים לוֹ. וּבִשְׂכִיל בְּנֵי
הָאָדָם נֹאמֵר (שְׁמוּאֵל א-ב) כִּי מִכְּבִדִי
אֶכְבֵּד וּבְזֵי יִקְלוּ. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא
מִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בַּתוֹרָה, יֵשׁ לוֹ
חַרוֹת.

וְכַעַת צְרִיף לְפָרֵשׁ עַל פֶּה שְׁעוֹלָה
הַתְּפִלָּה מִמְּנָה, כְּצַפּוֹר וּכְיוֹנָה
וּכְנֶשֶׁר. וּכְשִׁישְׂרָאֵל יֵצְאוּ
מִמִּצְרַיִם, יֵצְאוּ כְּמוֹ שְׁיוֹנָה
בּוֹרְחַת, וְהַגֵּץ הָיָה רוּחַ אַחֲרֶיהָ,
כֶּף יֵשׁ תְּפִלָּה שֶׁמֵּהֲצַד שְׁלוֹ
הַשְּׂכִינָה פּוֹרְחַת בְּה כְּיוֹנָה,
וְסַמָּ"ל וְצַבֹּאוֹתָיו רוֹדְפִים
אַחֲרֶיהָ בְּכֶמֶה חֲטָאִים שְׁמֵלֵמְדִים
עַל בַּעַל אוֹתָהּ הַתְּפִלָּה, וּמִלְמַד
אוֹתָם בְּגִבוּרָה לְעַכְבַּ אֶת הַשְּׂכִינָה
שֵׁם, שְׁלֵא תַעֲלֶה לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עִם אוֹתָהּ הַתְּפִלָּה. וְזוֹהִי
תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל עַל הַיָּם, שֶׁהָיוּ בְּלִי
זְכוּת שֶׁל תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים,

וְנַחֲתִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקִדְמוּתָא בְּמִשְׁרָן
דִּילָהּ.

וּכְמוֹ דְאֵעֵטֵר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַתְּפִלִּין
דְּרִישָׁא, וְאַתְקִין לִיה פּוֹרְסִיָּא בְּצִיצִית,
כְּמוֹ דְאוּקְמוּהָ, (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כֶּסֶף. הָכִי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְקֵן לְנִשְׁמָתָה פּוֹרְסִיָּא,
וְתִקֵּן לִיה דִּירָה בְּמְזוּזָה, וְאֵעֵטֵר לִיה בַּכֶּתֶרָא
דִּילָהּ.

וּכְמוֹ דְקָשִׁיר לְשְׂכִינְתָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּקְשׁוּרָא דַתְּפִלִּין, וּמֵיחַד לָהּ בֵּיה, הָכִי
רוּחָא דִּילָהּ קָשִׁיר עִם נֶפֶשָׁא, וְנִשְׁמָתָא עִם
בַּעֲלָהּ, דְאִיהוּ אָדָם, וְתִקִּין לִיה דִּירָה עִמָּה,
וְסִימְנָא (מִשְׁלִי כ כז) גֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם. גֵּר נֶפֶשׁ
רוּחַ. וְאַנּוּן אֲצִילוֹת דְשְׂכִינְתָא, וְעַמּוּדָא
דְאֲמִצְעִיתָא דְכָלִּיל שִׁית סְפִירָן. נִשְׁמַת אָדָם
אֲצִילוֹתָא דְאִמָּא עֲלָאָה וְחֻכְמָהּ. דְתַמְן מ"ה
דְאִיהוּ אָדָם קִדְמָאָה. מְחַשְׁבָּה כְּתוּר עֲלָאָה,
תְּפִלִּין עַל רִישָׁא דְאִבָּא וְאִמָּא. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר
בְּבֵר נֶשׁ, בְּמִדָּה שְׁאֲדָם מוֹדֵד, בְּה מוֹדְדִין לוֹ.
וּבְגִינִיהוֹן דְבְּנֵי נֶשָׁא אֶתְמַר (שְׁמוּאֵל א ל ב) כִּי מִכְּבִדִי
אֶכְבֵּד וּבְזֵי יִקְלוּ, וְלֹא עוֹד, אֲלֹא מָאן דִּישְׁתְּדֵל
בְּאוּרִיתָא, אִית לִיה חִירוֹ.

וּבְעֵן צְרִיף לְפָרֵשׁ עַל פּוּמָא דְסְלִיקָא צְלוֹתָא
מְנָה. כְּצַפּוֹר וּכְיוֹנָה וּכְנֶשֶׁרָא. וְיִשְׂרָאֵל
כַּד נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם נִפְקוּ כְּיוֹנָה דְבְּרַחַת, וְנִץ
הָוָה רָדִיף אֲבַתְרָה הָכִי אִית צְלוֹתָא דְמַסְטְרָא
דִּילָהּ שְׂכִינְתָא אִיהִי פְּרַחָא בְּה כְּיוֹנָה וְסַמָּ"ל
וְחִילָהּ רָדִפִּין אֲבַתְרָאָה בְּכֶמֶה חוּבִין דְאוּלְפִין
עַל מְאָרָה דִּיהִיא צְלוֹתָא, וְאוּלִיף לוֹן בְּגִבוּרָה
לְעַכְבָּא שְׂכִינְתָא תַמְן, דְלֹא סְלָקָא לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּהִיא צְלוֹתָא. וְאִיהוּ הַהוּא צְלוֹתָא
דִּישְׂרָאֵל עַל גִּמָּא, דִּהוּוּ בְּלֹא זְכוּ דְאוּרִיתָא

והמים להם חומה, וכך הם
התפלות מעכבין.

ואם חוזרים בתשובה, בעל
התפלות הוא שאומר לשליח
התפלות מטטרון: מה תצעק
אלי? אמר לתפלות לנסע
במסעיהם. זהו שכתוב (שמות יד)
דבר אל בני ישראל ויסעו. לאדם
שהולך בדרך, והולך אחריו אותו
בעל מסי המלך, ואוחז בו עד
שפורע מנדה בלו (סוגי מסים) והלך.
משום שברח, הוא צווח למי
שמוציא אותו: יבא אדונו ויאמר,
(אמר) לו שילך לדרך, שאני
פרעתי. בא בעל המסים של
המלך. מה עשה? הטביע ראשו
בטיט והרג אותו. כך הקדוש
ברוך הוא עשה במצרים. זהו
שכתוב (שמות טו) מרכבות פרעה
וגו' טבעו בים סוף.

וכי גרם שרודפים אחרי ישראל?
משום שטרם היתה להם תורה
לא היה שטר שחרור, משום
שתורה היא שטר חרות לבני
אדם מיצר הרע וממלאך המות
ומכל מקטרגי העולם. זהו
שכתוב (שם לב) והמכתב מכתב
אלהים הוא חרות על הלחת. וזו
האם העליונה שנת החמשים,
שמשם תורה, שהיא העמוד
האמצעי שנקראת חרות, שמשם
נתנה ליונה הקדושה, שהיא
השכינה, שמצדה נקראו ישראל
יונה.

וכך פשתפלה, שהיא יונה, עולה
בתורה, מה פתוב בו? (ישעיה נב)
פי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא
תלכוני פי הלך לפניכם ה' וגו'.
ואלו הן התפלות של בעלי
התורה, שעולה פנשר שאינו
פוחד מפל עופות העולם. ומהצד
שלכם (של התפלה) הגבירה היא
דרך הנשר בשמים. ויש שיאמר
כך, והכל אמת.

ועובדין טבין, והמים להם חומה והכי אנון
צלותין מעכבין.

ואם חוזרין בתשובה. מארי הצלותין איהו
דאמר לגבי שלוהא הצלותין מטטרון,
מה תצעק אלי, מליל הצלותין דנטלין
במטלנותהון הדא הוא דכתיב (שמות יד טו) דבר
אל בני ישראל ויסעו. לבר נש דאזיל באורחא
ורדיף אבתרה ההוא מארי מנדה דמלפא,
ואחיד ביה עד דפרע (עזרא ז כד) מנדה בלו והלך.
בגין דברח איהו צווח למאן דאפיק ליה. יתי
מאריה וימא (אמא) ליה דיזיל לאורחה דאנא
פרעתה. אתא מארי מנדה דמלפא מה עבד
טבע רישה בטיט וקטל ליה, הכי קודשא בריך
הוא עבד במצראי. הדא הוא דכתיב (שמות טו ד)
מרכבת פרעה וגו' טבעו בים סוף.

ומאן גרים דרדפין אבתריהו דישראל, בגין
דעד לא הוה לון אורייתא לא הוה שטר
חירו. בגין דאורייתא איהי שטר חירו לבני
נשא, מיצר הרע וממלאך המות ומקטרגי
דעלמא. הדא הוא דכתיב (שם לב טז) והמכתב
מכתב אלהים הוא חרות על הלחת. ודא אמא
עלאה שנת החמשים, דמתמן אורייתא דאיהו
עמודא דאמצעיתא אתקרי חירו, דמתמן
אתיהיב אורייתא לגבי יונה קדישא דאיהו
שכינתא, דמסטרעה אתקריאו ישראל יונה.

והכי פד צלותא דאיהי יונה סליקת באורייתא,
מה פתיב ביה (ישעיה נב יב) כי לא בחפזון
תצאו ובמנוסה לא תלכוני פי הולך לפניכם
ה' וגו'. ואלין אנון צלותין דמארי דאורייתא.
דסליק פנשרא דלא דחלת מפל עופין דעלמא.
ומסטרע דאנון (נ"א דצלותא) איהי מטרונייתא דרך
הנשר בשמים. ואית דיימא הכי וכלא קשוט.

ומצדקם של בעלי המקרא עולה התפלה כמו צפור. ומצדקם של בעלי המשנה עולה כמו יונה. ומצדקם של בעלי קבלה עולה כמו נשר, גבירה על הכל. אבל מצדקם של אלו שאין בהם מקרא משנה וקבלה, שהם עמי הארץ, אין לה עליה בהם.

ומשום זה אמר קהלת בדרך רמז, (קהלת א) מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. ורוח הבהמה, אלו הם עמי הארץ, ולפעמים יוצאים מהם זרע מעלה, בני תורה, לעלות בהם. משום זה בארו בעלי המשנה, הזוהרו בעמי הארץ, שלפעמים יוצאים מהם בנים מעלים בעלי תורה.

קם המנורה הקדושה וכל המחנות לנשק אותו וקן. פרח. אמר רבי שמעון, ודאי אותו וקן לא רצה לטל שכר מעמנו לנשק אותו, ומשום כך פרח. אשרי חלקנו שזכינו לשמע שכר של מצוה ושל תפלה בעולם הבא.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא, מי היה אותו הנקן? אמר, ודאי רב המנונא סבא הנודע שנשמתו ירדה מלבשת באויר של ההבל של התורה. שבזמן שהצדיקים מתעסקים בתורה, כל ההבלים האלו שעולים מפיהם בתורה, פמה נשמות של אותו העולם ורכבים עליהם ומתלבשים בהם. והקולות והדבורים של התורה נעשים להם כמו סוסים, ורכבים עליהם ויורדים בעולם הזה, ואפלו המלאכים. וכל שפן בחבור הזה.

ובבעלי החבור הזה שבו הקדוש ברוך הוא הטה השמים ושמי השמים כמו שבסיני, והוא נרד עליו להקים שכינתו בשמים

ומסטרא דמארי מקרא סליקת צלותא כצפור. ומסטרא דמארי משנה סליקת פיונה. ומסטרא דמארי קבלה סליקת פנשרא, מטרוניתא על כלא. אבל מסטרא דאלין דלית בהו מקרא משנה וקבלה, דאנון עמי הארץ, לית לה סליקו בהון.

ובגין דא אמר קהלת בארז רמיזא, (קהלת ג כא) מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. ורוח הבהמה אלין אנון עמי הארץ. ולזמנין נפקין מניהו זרעא מעליא בני תורה לאסתלקא (דף ק"ז ע"א) בהון. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין הזוהרו בעמי הארץ, דלזמנין נפקין מניהון בני מעליא מארי אורייתא.

קם בוצינא קדישא וכלהו משרין לנשקא ההוא סבא. פרח. אמר רבי שמעון, ודאי ההוא סבא לא בעא לנטלא אגרא מן לנשקא ליה, ובגין דא פרח. זכאה חולקנא דזכינא למשמע אגרא דפקודא דצלותא בעלמא דאתי.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא מאן הוה ההוא סבא. אמר ודאי רב המנונא סבא, אשתמודע דנשמתה נחתא מתלבשא באוירא דהבל דאורייתא. דבזמנא דצדיקיא מתעסקין באורייתא, כל אלין הבלים דסלקין מפומיהון באורייתא, פמה נשמתין דההוא עלמא רכבן עליהו ומתלבשין בהו. וקלין ודבורין דאורייתא אתעבידו לון פסוסון, ורכבין עליהו ונחתין בהאי עלמא. ואפלו מלאכין. וכל שפן בחבורא דא.

ובמארי דהאי חבורא דבה קודשא בריך הוא הטה השמים ושמי השמים פגוונא דסיני, ואיהו נחית עליה לאקמא שכינתה

רבוא של מלאכים, ובכל הנשמות שנבראו ושעתידות להבראות. זהו שכתוב (דברים כט) כי את אשר ישנו פה עמנו וגו'. ובנשמות האצילות של פיו, היא סיני. והקול שלו (בא) כמו הקול של אדונו, שנאמר בו (דברים ד) קול דברים אתם שמעים. וכל דבור ודבור נעשה ממנו מלאך. ונשמתו בגללה מכריזים למעלה, כשעולה בכל לילה: תנו כבוד לדיוקן המלאך. בינתיים הנה הרועה הנאמן בא. נטל מקלע בידו.

פתח ואמר, זרקא מקף שופר הולך סגולתא. נטל שלש אבנים וזרק אותן למעלה. וכשזרק אותן, נעשו אבן אחת, ואמר לראשי השייבה: קבלו אליכם את האבן הזו, שהי השכינה בגלות, ואין בכם מי שיתעורר אליה לרצותה לבעלה, ולא עוד, אלא כמה בעלי מדרשות, שהם חברים אצלכם, צווחים בכל יום ולילה בתורה שבעל פה בכמה קשיות, וצווחים בה כמו כלבים שאומרים הב הב, כמו שהגיהנם צווח הב הב. זהו שכתוב (משלי ל) לעלקה שתי בנות הב. הב לנו עשר בעולם הזה, הב לנו עשר בעולם הבא. כמו שבארונה, למד תורה הרבה, ויתנו לך שכר הרבה. ואין מי שישתדל בתורה להעלות בה השכינה מהגלות וליחד אותה עם בעלה, משום שהם אטומי עינים וסתומי לב. ומשום זה יוצא קול בכל לילה, כשיורד הקדוש ברוך הוא לגן עדן, כשעולות הנשמות לפניו, ואותו הקול אומר פסוק בכתוב (ישעיה נב) קול אמר קרא, לך ואמר להם שישתדלו בתורה כדי לחבר השכינה עם הקדוש ברוך הוא. כמו שדוד שאמר (תהלים קלב) אם

בשתיך רבוא דמלאכין. ובכל נשמתין דאתבריאן ועתידין למברי. הדא הוא דכתיב (דברים כט יד) כי את אשר ישנו פה עמנו וגומר. ובנשמתין דאצילות דפומיה איהי סיני. וקלא דילה (אהא) כגונא דקלא דמארה דאתמר ביה (דברים ד יב) קול דברים אתם שמעים. וכל דבור ודבור אתעביד מניה מלאך. ונשמתא דילה בגינה מכריזין לעלא, פד סלקא בכל ליליא הבו יקרא לדיוקנא דמלאך. אדהכי הא רעיא מהימנא קא אתי נטל קרטא בידה. פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. נטיל תלת אבנין וזריק לון לגבי עלא. וכד זריק לון אתעבידו אבנא חדא, ואמר למארי מתיבתא, קבילו האי אבנא לגביכו, דהא שכינתא איהי בגלותא ולית בכו מאן דיתער לגבה לרצאה לה לגבי בעלה. ולא עוד אלא כמה מארי מדרשות דאנון חברין לגביכו, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב. כגונא דגיהנם דצוח הב הב, הדא הוא דכתיב (משלי ל טו) לעלקה שתי בנות הב הב. הב לן עותרא בעלמא דין. הב לן עותרא בעלמא דאתי. כמה דאוקמוה למד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה. ולית מאן דישתדל באורייתא, לסלקא ביה שכינתא מן גלותא, וליחדא לה עם בעלה בגין דאנון אטימין דעינין סתימין דלבא. ובגין דא קלא נפק בכל ליליא פד נחית קודשא בריך הוא בגנתא דעדן, דסלקין נשמתין קמה, ויהוא קלא אמר קרא פדכתיב, (ישעיה מ) קול אמר קרא. זיל ואמא לון דישתדלון באורייתא לחברא שכינתא עם קודשא בריך הוא. כגונא דדוד דאמר (תהלים קלב ה) אם אתן

אֲתָן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעַפֵי תְּנוּמָה עַד אֲמָצָא מְקוּם לָהּ. וְהוּא הָיָה מְשַׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה לְחַבְרָא שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (משלי א) וְאֵל תִּטַּשׁ תּוֹרַת אֱמֶת, עִם בְּעֵלָה. שֶׁהָיָה הַשְּׂכִינָה מִצַּד שֶׁל הַחֲסֵד נִקְרָאת בְּגַמְלוֹת חֲסִידִים.

וּמִצַּד הַגְּבוּרָה נִקְרָאת עֲקֵדָה וְקַרְבָּן, וּמִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי נִקְרָאת תּוֹרָה, וְאֵין מִי שֶׁיַּעִיר אוֹתָהּ בַּמְדוּת הַלְלוּ לְבַעֲלָהּ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ישעיה נא) אֵין מְנַהֵל לָהּ וְגו'. וּמִשׁוּם זֶה הַקּוּל אוֹמֵר (ישעיה מ) מָה אֶקְרָא כָּל הַבֶּשֶׂר חֲצִיר. שֶׁלֹּא מְשַׁתְּדֵלִים אֵלָּא לְזַבַּח בֶּשֶׂר, וְאֵלּוּ הֵם עֲמֵי הָאָרֶץ. וְאֵלּוּ שְׂמֵשְׁתְּדֵלִים בְּגַמְלוֹת חֲסֵד וּבַתּוֹרָה, לֹא מְשַׁתְּדֵלִים אֵלָּא לְעֲצָמָם, וּבִשְׂבִילָם נֶאֱמַר וְכָל חֲסֵדוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה. וְכָל אֵלּוּ שֶׁלֹּא מְשַׁתְּדֵלִים בָּהּ לְשִׁמָּה - רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה, לֹא שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים עח) וַיִּזְכֹּר כִּי בֶּשֶׂר הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב.

וַיֵּשׁ שֶׁלֹּא מְשַׁתְּדֵלִים בַּתּוֹרָה שֶׁבַעֲל פָּה לְשִׁמָּה, וְנֶאֱמַר בָּהֶם (שמות א) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה - זוֹ קִשְׁיָהּ. בַּחֲמֵר - זֶה קָל וְחֲמֵר. וּבִלְבָנִים - בְּלַבּוֹן הַהֶלְכוֹת. שֶׁעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר וְתִכֵּן לְבָנִים תִּתְּנֵנּוּ. בְּכָל עֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה - זוֹ בְּרִיָּתָא. אֵת כָּל עֲבֹדְתָם - זוֹ פְּסָקָה. אֲשֶׁר עֲבָדוּ בָּהֶם בְּפָרֶךְ - פְּרָכָה. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְעִמְקָהּ שֶׁל הַלְּכָה, נֶאֱמַר בָּהֶם אֵין הַלְּכָה כְּפִלּוֹנִי.

וַיֵּשׁ אַחֲרֵים שְׂמֵשְׁתְּדֵלִים בָּהּ לְשִׁמָּה, שֶׁהֵם בְּעֵלֵי הַמַּגְנִים שֶׁל בֵּית הַמִּדְרָשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (במדבר ט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל. כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוּךְ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֵלָּא בְּמֵי שְׂמִמִּית עֲצָמוֹ עֲלֶיהָ.

שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעַפֵי תְּנוּמָה עַד אֲמָצָא מְקוּם לָהּ. וְאִיהוּ הָיָה מְשַׁתְּדֵל בְּאוֹרֵיתָא לְחַבְרָא אֲמָא, דְּאִתְמַר בָּהּ (משלי א ח) וְאֵל תִּטַּשׁ תּוֹרַת אֱמֶת, עִם בְּעֵלָה. דְּהָא שְׂכִינְתָא מִסְטָרָא דְּחֲסֵד אֲתִקְרִיאת בְּגַמְלוֹת חֲסִידִים.

וּמִסְטָרָא דְּגְבוּרָה אֲתִקְרִיאת עֲקֵדָה וְקַרְבָּנָא. וּמִסְטָרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא אֲתִקְרִיאת תּוֹרָה. וְלִית מָאן דִּיתְעַר לָהּ בְּאֵלִין מְדוּת לְגַבֵּי בְּעֵלָה. הָדָא הוּא דְּכָתִיב (ישעיה נא יח) אֵין מְנַהֵל לָהּ וְגו'. וּבְגִין דָּא קָלָא אֲמַר (ישעיה מ) מָה אֶקְרָא כָּל הַבֶּשֶׂר חֲצִיר. דְּלֹא מְשַׁתְּדֵלִין אֵלָּא לְדַבְּחָא בְּשָׂרָא, וְאֵלִין אֲנוּן עֲמֵי הָאָרֶץ וְאֵלִין דְּמְשַׁתְּדֵלִין בְּגַמְלוֹת חֲסֵד וּבְאוֹרֵיתָא, לֹא מְשַׁתְּדֵלִין אֵלָּא לְגִרְמֵיהוּ, וּבְגִינְיהוּ אִתְמַר (שם שם) וְכָל חֲסֵדוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה. וְכָל אֵלִין דְּלֹא מְשַׁתְּדֵלִין בֵּיהּ לְשִׁמָּה, רוּחָא קוּדְשָׁא דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא לָא שְׂרִיא עֲלֵיהוּ, הָדָא הוּא דְּכָתִיב (תהלים עח ט) וַיִּזְכֹּר כִּי בֶּשֶׂר הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב.

וְאִית דְּלֹא מְשַׁתְּדֵלִין בְּאוֹרֵיתָא דְּבַעֲל פָּה לְשִׁמָּה, וְאִתְמַר בְּהוּן (שמות א יד) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה, דָּא קוּשְׁיָא, בַּחֲמֵר, דָּא קָל וְחֲמֵר. וּבִלְבָנִים בְּלַבּוֹן הַהֶלְכוֹת. דְּעֲלֵיהוּ אִתְמַר (שם ה יח) וְתִכֵּן לְבָנִים תִּתְּנֵנּוּ. בְּכָל עֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה, דָּא בְּרִיָּתָא. אֵת כָּל עֲבֹדְתָם, דָּא פְּסָקָא. אֲשֶׁר עֲבָדוּ בָּהֶם בְּפָרֶךְ, פְּרָכָא. כְּדִ מְטוֹ לְעִמְקָא שֶׁל הַלְּכָה אִתְמַר בְּהוּן לִית הַלְּכָה כְּפִלּוֹנִי.

וְאִית אַחֲרֵנִין דְּמְשַׁתְּדֵלִין בָּהּ לְשִׁמָּה, דְּאֲנוּן מְאָרִי תְּרִיסִין דְּבַהּ מְדַרְשָׁא דְּאִתְמַר בְּהוּן (במדבר יט יד) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מְאָרִי מִתְּנִיתִין אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֵלָּא בְּמֵי שְׂמִמִּית עֲצָמוֹ עֲלֶיהָ.

וְלִית מִיתָה אֶלָּא עֲנִי. דְּאוּקְמוּהָ בֵּיהּ, פֶּת בְּמַלְחָ תֹּאכַל. וְעַלֵּיהּוּ אִתְּמַר (ישעיה כו יט) יְחִיו מִתֵּיד. אֲלִין דְּאִתְּמַר בְּהוּן (במדבר יט יד) אָדָם פִּי יָמוּת בְּאֵהָל. דְּוִדְאֵי בְּהֵן מִתְקַיְמַת שְׂכִינְתָּא. וְעַתִּיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲרָא לֹון בֵּיהּ. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ כָּל הַמְקִיָּם אֶת הַתּוֹרָה מֵעֲנִי סוּפוּ לְקִיָּמָה וְכוּ'. נִבְלְתֵי יְקוּמוּן, אֲלִין דְּאִתְּמַר בְּהוּן (משלי ל לב) אִם נִבְלַת בְּהַתְנַשָּׂא. וְאָמְרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין כָּל הַמְּנַבֵּל עֲצָמוּ עַל הַתּוֹרָה, לְסוּף מִתְנַשָּׂא.

הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שְׂכֵנֵי עֶפְרָיִם. אֲלִין דְּאִתְּמַר בְּהוּן (קהלת ג כ) הַכֹּל הִזְה מִן הָעֶפְרָיִם, וְאֶפְלוּ גִלְגַּל חֲמָה, דְּבֵיהּ בְּרִיךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם (בראשית יג טז) וְהִזְה (ושמתי את) זֶרְעֶךָ בְּעֶפְרָיִם. וְדָא שְׂכִינְתָּא, דְּבִגְיִנָה אִתְּמַר בְּאֲלִין דְּמִשְׁתַּדְּלִין בֵּיהּ לְשִׁמְהָ, (דניאל יב ב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָיִם יְקִיצוּ אֵלֶיהָ לְחַיֵּי עוֹלָם. (ואלון דלא משתדלון בה לשמה, יהון לחרפות לדראון עולם).

בִּי טַל אֲרוֹת טַלְף (ישעיה כו), וְזָה יוֹדֵד הִ"א וְאִי. זְהוּ חֲשַׁבּוֹן ט"ל תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שְׁהוּא הִ"א, שְׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה הִיא בְּחֲשַׁבּוֹן הִ"א, וּבְשִׁבְלֵיהָ בְּאָרוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָּה, כָּל הָעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה, טַל תּוֹרָה מִחֲיָהוּ. וְזָהוּ שְׁמַתְפַּלְלִים בּוּ מוֹרִיד הַט"ל. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר (הושע יא) לֹא אָבוּא בְּעִיר.

מִשְׁרָ לְבַת מְלָךְ דְּאִזַּל בְּעֵלְהָ לְמַדִּינַת הַיָּם, וְלִזְמַן שְׁבָא אֲלֵיהָ, נִשְׁבַּע לָהּ שְׁלֹא נִכְנַס בִּישׁוּב. וְזָהוּ לֹא אָבוּא בְּעִיר. וְאִם אֵינְךָ מְאָמִינָה לִי, הֲרִי לָךְ סִימָן שְׂרָאשִׁי נִמְלָא ט"ל, שְׁזָהוּ הַטַּל לְהַחֲיוֹת בּוּ מִתִּים. (ישעיה כו) וְאָרְץ רְפָאִים תְּפִיל, פְּרֻשָׁה בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָּה, מִי הַרְפָּאִים? אֲלוּ שְׁנַאֲמַר בְּהֵן

הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שְׂכֵנֵי עֶפְרָיִם. אֲלִין דְּאִתְּמַר בְּהוּן וְעַל הָאָרְץ תִּישָׁן. בְּגִין הֵהִיא דְּאִתְּמַר בְּהּ (קהלת ג כ) הַכֹּל הִזְה מִן הָעֶפְרָיִם, וְאֶפְלוּ גִלְגַּל חֲמָה, דְּבֵיהּ בְּרִיךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם (בראשית יג טז) וְהִזְה (ושמתי את) זֶרְעֶךָ בְּעֶפְרָיִם. וְדָא שְׂכִינְתָּא, דְּבִגְיִנָה אִתְּמַר בְּאֲלִין דְּמִשְׁתַּדְּלִין בֵּיהּ לְשִׁמְהָ, (דניאל יב ב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָיִם יְקִיצוּ אֵלֶיהָ לְחַיֵּי עוֹלָם. (ואלון דלא משתדלון בה לשמה, יהון לחרפות לדראון עולם).

בִּי טַל אֲרוֹת טַלְף (ישעיה כו יט), וְדָא יוֹדֵד הִ"א וְאִי. הָאִי אִיהוּ חֲשַׁבּוֹן ט"ל אֲוִרִיתָא דְּבַעַל פֶּה. דְּאִיהוּ הִ"א שִׁית סְדְרֵי מִשְׁנָה אִיהוּ בְּחֲשַׁבּוֹן הִ"א. וּבְגִינָה אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, כָּל הָעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה. טַל תּוֹרָה מִחֲיָהוּ. וְהָאִי אִיהוּ דְּמִצִּילָן בֵּיהּ מוֹרִיד הַט"ל. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר (הושע יא ט) לֹא אָבוּא בְּעִיר.

מִשְׁרָ לְבַת מְלָךְ דְּאִזַּל בְּעֵלְהָ לְמַדִּינַת הַיָּם, וְלִזְמַנָּא דְּאִתָּא לְגַבְהָ, אוּמִי לָהּ דְּלֹא עָאֵל בִּישׁוּבָא. וְהָאִי אִיהוּ לֹא אָבוּא בְּעִיר. וְאִם לִית אֶת מְהִימְנַת לִי, הֲרִי לָךְ סִימָנָא (שה"ש ה ב) שְׂרָאשִׁי נִמְלָא ט"ל. דְּהָאִי אִיהוּ טַל לְהַחֲיוֹת בּוּ מִתִּים. (ישעיה כו) וְאָרְץ רְפָאִים תְּפִיל, אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, מְאִן רְפָאִים, אֲלִין דְּאִתְּמַר

בְּהוּן (ישעיה כו יט) לֹא אָבוּא בְּעִיר. וְאִם לִית אֶת מְהִימְנַת לִי, הֲרִי לָךְ סִימָנָא (שה"ש ה ב) שְׂרָאשִׁי נִמְלָא ט"ל. דְּהָאִי אִיהוּ טַל לְהַחֲיוֹת בּוּ מִתִּים. (ישעיה כו) וְאָרְץ רְפָאִים תְּפִיל, אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, מְאִן רְפָאִים, אֲלִין דְּאִתְּמַר

בפסוק אחר רפאים בל יקמו.
ואלו הם שמתרפים מדברי תורה
לעבודה זרה, שנותנים לעובדי
כוכבים ומזלות את ממונם
להתגבר בהם, ומרפים ידיהם
מאלו שעוסקים בתורה לשמה
לעשות חסד עמהם. אלו לא
יקומו, והארץ מפילה אותם,
כאשה מעברת שמפילה נפלים,
וזהו וארץ רפאים תפיל. שהנפל
אינו בר קיימא, וזהו שלא כלו לו
חדשיו, שהם תשעה ירחי
המעברת. מי המעברת?

אלא זו תורה, והיא השכינה,
אותו הילד שנולד ממנה בתורה,
בחדש הראשון מאלו שנאמר
בהם אין בן דוד בא עד שתתפשט
מלכות הרשעה תשעה חדשים
על ישראל. בחדש הראשון הוא
משיח א"ן. ובחדש השני עושה
אותו יש מאין, בספירה השניה
שנאמר בה והחכמה מאין
תמצא. בחדש השלישי מוסיף בו
בינה, וזה ונחה עליו רוח ה' רוח
חכמה ובינה. ומשום זה פרשה
בעלי המשנה, איזהו חכם?
המבין דבר מתוך דבר. שקדם
שפא לעולם מלמדים אותו
חכמה ובינה. בחדש הרביעי
גומל עמו חסד, שמכניס לו
פרנסה מטבור אמו. בחדש
החמישי נותן בו תקף של גבורה
להתגבר על יצר הרע מצד של
סמא"ל שלא ישלט עליו בבטן
אמו לעשות אותו נפל להרג
המשיח.

בחדש השביעי נותן בו דעת וכת
ויפי של פנים. בחדש השביעי
והשמיני נותן בו רוח הקדש מצד
של נצח והוד, שהם שני נביאי
אמת. ומשום זה נתנבא רוח
הקדש עליו, (ירמיה א) בטרם אצרך
בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם
וגו'. מצד הצדיק נותן לו אות

בהון בקרא אחרא, (ישעיה כו יד) רפאים בל יקמו.
ואלו אנני דמתרפין מפתגמי אורייתא לעבודה
זרה, דייהבי לעובדי פוכבים ומזלות
ממונא דילהון, לאתגברא בהון וארפון ידיהון
(דף ק"ז ע"ב) מאלין דעסקין באורייתא לשמה
למעבד טיבו עמהון. אלין לא יקומו ופילת
לון ארעא, פאתתא עברא דמפלת נפלים, ודא
איהו וארץ רפאים תפיל. דנפל לאו איהו בר
קיימא. והאי הוא דלא פלו לו חדשיו, דאנון
תשעה ירחין דעברא מאן עברא.

אלא דא אורייתא. ואיהי שכינתא, ההוא ילד
דאתיליד מנה באורייתא, בירחא קדמאה
מאלין דאתמר בהון אין בן דוד בא עד
דתתפשט מלכות הרשעה תשעה חדשים על
ישראל. בירחא קדמאה איהו משיח א"ן.
ובירחא תנינא עביד ליה יש מאין, בספירה
תנינא דאתמר בה (איוב כח יב) והחכמה מאין
תמצא. בירחא תליתאה מוסיף ביה בינה. והאי
איהו (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה
ובינה. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין איזהו
חכם המבין דבר מתוך דבר. דקדם דאתא
לעלמא אולפין ליה חכמתא ובינה. בירחא
רביעאה גמיל עמיה חסד, דעאיל ליה פרנסה
מטבורא דאימיה. בירחא חמישאה יהיב ביה
תקפא דגבורה לאתגברא על יצר הרע דהוא
מסטרא דסמאל, דלא שליט (ישלום) עלה בבטן
אמיה למעבד ליה נפל לקטלא משיחא.

בירחא שביעאה יהיב ביה דעתא וכת ושפירו
דאנפוי. בירחא שביעאה ותמינאה
יהיב ביה רוחא דקודשא מסטרא דנצח והוד,
דאנון תרי נביאי קשוט. ובגין דא נתנבא רוחא
דקדשא עליה (ירמיה א ה) בטרם אצרך בבטן
ידעתיה ובטרם תצא מרחם וגו'. מסטרא

ומופת בחדש התשיעי שנולד מהול, ואותו התינוק הוא העשירי מצד המלכות, הוא הטפה העשירית, ומשום זה זכה לתשע הדרךגות הללו.

קמו בעלי המשנה ואמרו, רועה הנאמן, טלו האבן שלך אליך, שאתה הוא שנאמר עליך (שמות ה) ותרא אתו פי טוב הוא. ופרשוה בעלי המשנה, מה זה פי טוב? שנולד מהול. ואתה הוא כלול בתשעה החדשים הללו, ומצד העבור שלך, המלכות הקדושה נאמר בה (דברים לג) ויהי בישרון מלך. וזו האבן, טפה קדושה כלולה מעשרה. אתה הוא הירע שנמשכת ממנה, וברך תלויה הגאולה, ועליך עתיד להבנות בנין ועליך תקום. טל אותה אליך. אמר להם, אינכם יכולים להנצל. אם נצלתם מאבן אחת, אני אזרק לכם שש, שנאמר בהם ברא"ש ש"ת. נטל המקלע כמו מקדם.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. שלש אבנים עליונות הן סגולתא. שלש טפות עליונות שנאמר בהן (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. ושלש טפות תחתונות כנגדם סגול, עליהן נאמר (מכה ו) שמעו הרים את ריב ה'. מי ההרים? אלא הנה שלש אבנים עליונות אצלכם, שהן סגולתא. ולמי מפם? לרבי ורבי ורבי של הישיבה העליונה, שכנגדכם היו כל רב מבבל, ורבי מארץ ישראל, ורבי משאר הארצות.

שמעו שלאותיות ריב וקטטה ומחלקת בהלכה למעלה, ורבי ורבי ורבי מחלקת וריב וקטטה בהלכה שלהם למטה. ואין בכם שיהיה ריב וקטטה ומחלקת בשביל השכינה לקדוש ברוך הוא לדחק אותו בכמה קשיות עד שיוציא אותו מן הגלות.

דצדיק יהיב ליה אות ומופת. בירחא תשיעאה דנולד מהול, וזההוא נוקא איהו עשיראה מסטרא דמלכות, איהו טפה עשיראה. ובגין דא זכה לתשעה דרגין אלין. קמו מארי מתניתין ואמרו, רעיא מהימנא טול אבנא דילך לגבך, דאנת הוא דאתמר עלך (שמות ב ב) ותרא אתו פי טוב הוא. ואוקמוה מארי מתניתין מאי פי טוב, דאתיליד מהול. ואנת הוא כליל מתשעה ירחין אלין, ומסטרא דעבורא דילך, מלכות קדישא אתמר בך (דברים לג ה) ויהי בישרון מלך. והאי אבנא טפה קדישא כלילא מעשרה. אנת הוא זרע דאתמשכא מנה. וברך תליא פרקנה, ועלך עתיד לאתבנאה בנינא ועלך תקום, טל לה לגבך. אמר לון לית אתון יכלין לאשתזבא. אי אשתזבתון מאבנא חדא. אנא זריק לכון שית, דאתמר בהון ברא"ש ש"ת, נטל קרטא כמלקדמין.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא תלת אבנין עלאין אנון סגולתא. תלת טפין עלאין דאתמר בהון (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. ותלת טפין תתאין לקבליהו סגול עליהו אתמר שמעו הרים את ריב ה' (מכה ו ב). מאן הרים. אלא הא תלת אבנין עלאין לגביכו, דאנון סגולתא. ולמאן מנייהו לרבי ורבי ורבי דמתיבתא עלאה. דלקבליכו הוו כל רב מבבל. ורבי מארעא דישראל. ורבי משאר ארעין.

שמעו דאתון ריב וקטטה ומחלקת בהלכה לעלא. ורבי ורבי ורבי מחלקת וריב וקטטה בהלכה דילהון לתתא. ולית בכו דיהא ריב וקטטה ומחלקת בגין שכינתא, לגבי קודשא בריך הוא לדחקא ליה בכמה קושין עד דיפיק ליה מן גלותא.

והאתנים - אלו התנאים של המשנה של הישיבה שלמטה. הנה שלש אבנים אצלכם, שהם סגול. שש הנקודות הללו הם ששה סדרי משנה, וכל נקודה היא עשר, ועולים לס' מסכתות, שעליהם אמר שלמה (שיר השירים ו) ששים המה מלכות. ויש לו כמה בתולות אחריה רעותיה של הלכות פסוקות שנאמר בהן (שם) ועלמות אין מספר. והשכינה היא פתח על כלם.

התג של ורקא, עליו נאמר (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. והיא ריב וקטטה ומחלקת וקשיה לקדוש ברוך הוא בשביל ישראל אחיכם. ומורי המשנה שמשפדלים בתורה בכל יום ולילה בגלות, היא ריב בשבילם שיוציא אותם, ואין מי שיהיה ריב וקטטה ומחלקת לקדוש ברוך הוא בשבילו בגלות.

קם זקן אחד מביניהם ואמר, רועה הנאמן, כמה חזקות האבנים שזרקת, שהודעו בעלי הישיבה שלמעלה ומטה, ואפלו המלאכים העליונים, שהם סומכים את שש מדרגות הכסא, והכסא הודעו. אבל הרי איתן מושבך אליך, שהיא השביעית, השמר ממנה, שהרי האבן שזרקת הרי היא אצלך, שהיא פתח על כלם. ושים בסלע קנה, ושש אחרים אצלך, משום שהוא אמר (יחזקאל לו) לא למענכם אני עשה. הרי שש אצלך. כי אם לשם קדשי. הרי השביעית אצלך. ולא עוד, אלא אתה הוא שנאמר בך ויך את הסלע, ושים בסלע, שהנחש קנה לכפר עונך.

הקדוש ברוך הוא צוה אתכם ודברתם אל הסלע, ואתם לא עשיתם כף. שאם עשיתם מאמרו

והאתנים, אלין תנאים דמתניתין דמתיבתא דלתתא. הא תלת אבנין לגביכו, דאנון סגול. דשית נקודין אלין, אנון שית סדרי מתניתין. וכל נקודה איה עשר. וסלקין לששים מסכתות, דעליהו אמר שלמה (שיר השירים ו) ששים המה מלכות. ואית ליה כמה (תהלים מח טו) בתולות אחריה רעותיה דהלכות פסוקות דאתמר בהון (שה"ש ו ח) ועלמות אין מספר. ושכינתא איהי תגא על כלהו.

תגא דזרקא עליה אתמר (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. ואיהי ריב וקטטה ומחלקת וקושיא לקודשא בריך הוא בגין ישראל אחיכון. ומארי מתניתין דמשפדלין באורייתא בכל יומא וליליא בגלותא, איהי ריב בגיניהו דיפוק לון. ולית מאן דיהא ריב וקטטה ומחלקת לקודשא בריך הוא בגיניה בגלותא.

קם סבא חדא מביניהו ואמר, רעיא מהימנא כמה תקיפיין אבנין דזריקת. דאזדעזעו מארי מתיבתא דלעלא ותתא, ואפלו מלאכין עלאין דאנון סמכין שית דרגין דפורסטיא ופורסטיא אזדעזעת. אבל הא (במדבר כד כא) איתן מושבך לגבך דאיהי שביעאה אסתמר מנה, דהא אבנא דזריקת הא איהי לגבך דאיהי תגא על כלהו. ושים בסלע קנה, ושית אחרנין לגבך בגין דאיהו אמר (יחזקאל לו כב) לא למענכם אני עשה. הא שית לגבך כי אם לשם קדשי, הא שביעאה לגבך, ולא עוד, אלא דאנת הוא דאתמר בך (במדבר כ יא) ויך את הסלע ושים בסלע, דחויא קנה לכפר עונך.

קודשא בריך הוא מני לכו (שם פסוק ז) ודברתם אל הסלע, ואתון לא עבדתון הכי. דאי עבדתון מימריה בדבורא, הוו אולפיין

בדבור, היו לומדים תורה בלי ספק ובליל קשיה ומחלקת. ומשום שגאמר בך (במדבר) ויך את הסלע, ולא יצאו ממנו אלא טפות טפות, בך בעלי המשנה הם כמי שמכה בסלע, והם לשונם.

בפטיש יפוצץ סלע, ופוסקים בה כמה הלכות פסוקות של הלכות, ולא יוצאים מהם אלא טפות טפות והן לקוטות. ומשום בך הכל תלוי בך. הרי האבן אצלך ושש אחרות. ובך תלויה הגאולה של השכינה ובניה, כדי שיתקן בך מה שגהרס בקדמיתא, ובגין חביבותא דילך, ובשביל החביבות שלך, שש טפות של גלגול חזרו אליך, שהם רמוזים בראשי הענפים שלך. אותם ש' ש' שפפל בהם משה משה.

האבן השביעית (איכה) מה אעידך מה אדמה לך, ונאמר בה הפת ירושלים. ועליה אמר מה אשנה לך. היא אשנה לך בשברון שלך ובאנחמך. שיש לך להתנחם עמה, שדין לעבד להיות כרבו, ואף על גב שיהיה גדול השברון שלך כמו הים. זהו שכתוב (שם) כי גדול פים שברך מ"י ירפא לך, שהיא האם העליונה, התשובה שלך באר שלך שהתבקעה, שהיא ים התורה. זהו שכתוב (שמות יד) ויט משה ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה. (ער באן).

מכאן ואילך, ויבקעו המים שלו אליה, והוא עץ החיים, שגאמר בו (שם טו) ויזרהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים, של תורה שבעל פה, שגאמר בהם (שם) ולא יכלו לשתת מים מפנה פי מרים הם, כמו שבארובה (שמות א) וימרו את חניהם בעבדה קשה, שהיא קשיה. ובאותו הזמן ותשת העדה ובעירם.

אורייתא בלא ספק ובלא קושיא ומחלקת. ובגין דאתמר בך (במדבר כ) ויך את הסלע, ולא נפקי מניה אלא טפין טפין. הכי מארי מתניתין אנון כמאן דמחי בסלע. ואנון לישנהו.

בפטיש יפוצץ סלע (ירמיה כג כט). ופסקין בה כמה פסקות דהלכות, ולא נפקין מניהו אלא טפין טפין ואנון לקוטות. ובגין דא בך תליא פלא. הא אבנא לגבך ושית אתרנין. ובך תליא פרקנא דשכינתא ובנהא, בגין דיתקן בך מה דאתהרס בקדמיתא. ובגין חביבותא דילך, שית טפין דגלגולא אתחזרון לגבך דאנון רמיזין ברישי ענפין דילך. אנון ש ש דכפל בהו משה משה.

אבנא שביעאה (איכה ב יג) מה אעידך מה אדמה לך, ואתמר ביה הפת ירושלים. ועליה אתמר מה אשנה לך. איהי אשנה לך בתבירו דילך, ובאנחמך. דאית לך להתנחם עמה. דידו לעבד להיות כרבו. ואף על גב דיהא רב תבירו דילך כנמא, הדא הוא דכתיב (שם) כי גדול פים שברך (דף קיז ע"א) מ"י ירפא לך, דאיהי אמא עלאה תשובה דילך בירא דילך אתבקעת דאיהי ימא דאורייתא. הדא הוא דכתיב (שמות יד) ויט משה ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה. (ע"ב).

מכאן ואילך ויבקעו המים דילה לגבה. ואיהו עץ חיים דאתמר בה (שם טו כה) ויזרהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים דאורייתא דבעל פה, דאתמר בהוין (שם) ולא יכלו לשתות מים מפנה פי מרים הם. כמה דאוקמוה (שם א) וימרו את חניהם בעבדה קשה, דאיהי קושיא. ובההוא זמנא (במדבר כ יא) ותשת העדה ובעירם.

ובשהתנצ'ה לך עץ החיים בידו
האחרון, שאתה עתיד להתגלות
ביניהם, כמו שבארוה (קהלת א)
מ'ה שהיה הוא שיהיה, כמה
נסיונות יש לנסות את ישראל?
זהו שכתוב שם שם לו חק
ומשפט ושם נסוהו, את משה,
והתורה החזירה להם נסיון
לאותם שמשתדלים בה והם
בצרות רבות. כמו שבמצרים
שנאמר בו (שם א) כל הבן הילוד
היארה תשליכהו, וזו התורה
שבכתב, וכל הבת תחיון -
התורה שבעל פה, ששתייהן הן
פה ולשון, ובהם תהיה אתה
כבוד פה וכבוד לשון, ולחכם
ברמז. ואין מיתה של בעל אור
התורה אלא עניות.

ובנאצ'ה האחרונה, תורה תהיה
לישראל כמו שהים, שנאמר בך,
הרועה הנאמן, (שם) ותשם בסוף
על שפת היאר. בסוף פ"ו ימים,
דגה של גאלה, נאמר בך ותשם
בסוף על שפת היאר, שהוא אור
התורה, העמוד האמצעי. שפתו
השכינה.

באותו הזמן אלו הטפות שהיו
יוצאות מהסלע, שהן פסקי
הלכות, נאמר בהם (תהלים צ)
נשאו נהרות ה'. שתי טפות שהן
צרי, עולות עם שני ווי"ם
ונעשים נהרות. ואותה הנקדה
העליונה, שהיא סגולתא,
התעלתה על כנפיהם. ועליה
באיזה מקום הוא? אלא אלו שני
נהרות הם אבא ואמא. מצד הבת
של המלך נקראו טפות, שנאמר
בהם וייצר, (ישעיה כו) כי ביה ה'
צור עולמים. ציר שני עולמות
דקים. העולמות של בת המלך
הם מטה למעלה. מצד העמוד
האמצעי נקראו נהרות, ומשום
זה נשאו נהרות.

וכך אתגלי לך אילנא דחיי בדרא בתרא, דאת
עתיד לאתגלאה ביניהו כמה דאוקמוה
(קהלת ט) מ"ה שהי"ה הו"א שיהי"ה. כמה
נסיונות אית לאתנסאה ישראל. הדא הוא
דכתיב (שמות טו כה) שם שם לו חק ומשפט ושם
נסוהו למשה, ואורייתא אתחזרת לון נסיון לאנון
דמשתדלין ביה והיון בעאקו סגני. פגונא
דמצרים דאתמר ביה (שם א כב) כל הבן הילוד
היארה תשליכהו. ודא אורייתא דבכתב. וכל
הבת תחיון אורייתא דבעל פה, דתרויהו אנון
פ"ה ולשו"ן, ובהון תהא אנת כבד פה וכבד
לשון, ולחפימא ברמיזא. ולית מיתה דמארי
דנהורא דאורייתא אלא עניותא.

ובפרקנא בתרייתא, אורייתא יהא לישראל
כגונא דימא, דאתמר בך, רעיא
מהימנא (שם ב ג) ותשם בסוף על שפת היאר.
בסוף פ"ו יומין דרגא דפרקנא אתמר בך
ותשם בסוף על שפת היאר, דאיהו נהורא
דאורייתא עמודא דאמצעיתא. שפה דילה
שכינתא.

בהורא זמנא אלין טפין דהוו נפקין מן הסלע,
דאנון פסקי הלכות אתמר בהון (תהלים
צג ג) נשאו נהרות ה'. תרין טפין דאנון צירי
סלקין בתרין ווין ואתעבדו נהרות. ובההיא
נקודא עלאה דאיהי סגולתא אסתלקת על
גדפיהו. וסליקו דילה באן אתר הוי, אלא אלין
תרין נהרות אנון אבא ואמא. מסטרא דברתא
דמלכא טפין אתקריאו דאתמר בהון, (בראשית ב
ו) וייצר, (ישעיה כו ד) כי ביה ה' צור עולמים. ציר
תרין עלמין דקיקין. עלמין דברתא דמלכא
אנון מתתא לעלא. מסטרא דעמודא
דאמצעיתא אתקריאו נהרות. ובגין דא נשאו
נהרות.

רמי? לאותה סגולתא, מעלים אותו פת"ר על גביהם יי להיות כולל סגולתא, ומתעטרת בו בשלשה כתרין, שהם פת"ר כהנה וכת"ר מלכות, וכת"ר תורה על גביהן. וכך הם שלשה נהרות ור"ו' ושלש יודי"ם ושלש ווי"ם רמוזים בשלשה ראשי תבות שהם וי"סע וי"בא וי"ט. שנים שהם אבא ואמא מעלים פת"ר על פנפיהם.

נשאו נהרות קולם. הם חסד גבורה, עליהם נאמר נשאו נהרות קולם. מי קולם? העמוד האמצעי, וזה הסוד של שורק למעלה. השלשלת כוללת שלש נקודות בקשור אחד של העמוד האמצעי, שעליו נאמר (ירמיה ב) ואנכי נטעתיו שורק פלה זרע אמת.

ישאו נהרות דכ"ם, הם נצח והוד. לא כתוב נשאו, אלא ישאו, והם סגול, שהיא נקדה מצד השכינה, היא נקדה למטה, שצדיק שכינה תחת רגלים, שהם ירפתי צפון. זהו שכתוב (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ וגו'. כשהיא נקדה וד' תחת ירכי אמת, נקראת הר ציון, הר נמוף. ונקראת מצד של צדיק דכ"ם, ד"ף ז"ם. דף כלול מכ"ד אותיות שהן ברוף שם פבוד מלכותו לעולם ועד, ובהם אל ישב דף נכלם.

ים נקראת מצד של האם העליונה, כלולה מחמשים אותיות שפלולות בקריאת שמע בפסוק הראשון שמיחדים את הקדוש ברוף הוא פעמים, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובהם ויפן כה וכה ויפן את המצרי. ומצד של האם העליונה היא נקדה על פנפיהם, קרית מלך רב. וקצת נאמר בה (איכה א) העיר רפתי עם היתה פאלמנה.

רמאן להיא סגולתא, סלקין ליה פת"ר על גביהו י י י למהוי פליל סגולתא, ומתעטרה ביה בתלת פתרין. דאנון פת"ר כהנה וכת"ר מלכות וכת"ר תורה על גביהן. והכי אנון תלת נהרות ור"ו' ותלת יודין ותלת ווין רמזין בתלת רישי תיבות, דאנון וי"סע וי"בא וי"ט. תרין דאנון אבא ואמא סלקין פת"ר על גדפיהו.

נשאו נהרות קולם. אנון חסד גבורה עליהו אתמר נשאו נהרות קולם. מאן קולם דא עמודא דאמצעיתא ודא רזא דשור"ק לעלא. שלשלת איהו פליל תלת נקודין בקשורא חדא דעמודא דאמצעיתא. דעלה אתמר (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיו שורק פלה זרע אמת.

ישאו נהרות דכ"ם (תהלים צג), אנון נצח והוד. נשאו לא פתיב אלא ישאו. ואנון סגול"ל דהיא נקדה דשכינתא מסטרא דצדיק איהי נקדה לתתא תחות רגלין, דאנון ירפתי צפון. הדא הוא דכתיב (תהלים מח ג) יפה נוף משוש כל הארץ וגו'. פד איהי נקדה וד' תחות ירכי קשוט אתקריאת הר ציון טורא מאיך. ואתקריאת מסטרא דצדיק, דכ"ם ד"ך ז"ם. פליל מכ"ד אתון דאנון ברוף שם פבוד מלכותו לעולם ועד, ובהון (תהלים עד כא) אל ישב דף נכלם.

ים אתקריאת מסטרא דאמא עלאה, פלילא מחמשים אתון דכלילן בקריאת שמע. בקרא קדמאה דמיחדין לקודשא בריך הוא תרין זמנין (דברים וד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובהון (שמות ב יב) ויפן כה וכה ויפן את המצרי. ומסטרא דאמא עלאה איהו נקודא על גדפיהו קרית מלך רב. וכען אתמר ביה (איכה א א) העיר רפתי עם היתה פאלמנה.

קום העמוד האמצעי, שאתה הוא ו' כולל שש ספירות, ואתה אחוז בין כ"ה עליונה ובין כ"ה תחתונה. קום אצל סמא"ל, שהוא מצרי, בכלי הקרב שלך, שהם השכינה התחתונה, המקלע התחתון. והשכינה העליונה, המקלע העליון, שעליו נאמר (שמואל א-כח) ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. מי נפש איביך? סם מות נחש אשת זנונים, שמקננת בשבעה סלעים, ובעלה בשבעה הרים.

קום באבנים שלך שהסתלקו בהרים לשבר את ההרים והסלעים של הנחש, ובשכיל ההרים שלך נאמר (תהלים צג) נשא נהרות ה'. ובהם כל גיא ינשא, שהוא שהכל כלול בו. וזה הרועה הנאמן שנאמר בו (דברים לד) ויקבר אתו בגי. שבשכילו נאמר (תהלים ס) ויף את אדום בגיא מלח. ונשמתו גנוזה בגי"א מן אבגית"ן. ת' תורת משה צפונה בצד"י שהוא ין. שצדי ארבה מצד העולם הבא, משם הוא טוב לצדיקים לעולם הבא.

בגי"א אב ליי"ג מדות, שהם וא"ו, ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה, שבו קר"ע שט"ן מן הים, ובו עתיד לקרע לו מן הים של התורה. ומצד חסד הוא אב ליי"ג מדות, שבו יהו"ה, הוא העמוד האמצעי ארף אפים, ומאריך בו על הבינונים ומטה להם כלפי חסד. ובאותיות א"ת ב"ש, יהו"ה הוא מצפ"ן א"ל ת"ך, רחו"ם גספ"י, וכן עד שלש עשרה תבות. באלו השלש עשרה הוא מאריך על הבינונים שיחזרו בתשובה. אבל בקר"ע שט"ן ידן בגוים מלא גויות, שהוא שטן מלא עינים. ומשום כף אבגית"ן נקרא כתר

קום עמודא דאמצעיתא, דאנת הוא ו' כליל שית ספירן. ואת אחיד בין כ"ה עלאה ובין כ"ה תתאה. קום לגבי סמא"ל דאיהי מצרי במאני קרבא דילך, דאנון שכינתא תתאה קורטא תתאה. ושכינתא עלאה קורטא עלאה דעלה אתמר (שמואל א, כח כט) ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. מאן נפש איביך. סם מות נחש אשת זנונים דמקננת בשבע סלעים ובעלה בשבעה טורין.

קום באבנין דילך דאסתלקו בטוריא לתברא טורין וסלעין דחויא, ובגין טורין דילך אתמר (תהלים צג) נשא נהרות ה'. ובהון (ישעיה מ) כל גיא ינשא ההוא דכלא כליל ביה. ודא רעיא מהימנא דאתמר ביה (דברים לד) ויקבר אתו בגי. דבגינה אתמר (תהלים ס ב) ויף את אדום בגיא מלח. ונשמתה גניזא בגי"א מן אב"ג ית"ן. ת' תורת משה צפונה בצד"י דאיהו ין. דצדי אריכא מסטרא דעלמא דאתי, מתמן הוא טוב לצדיקים לעלמא דאתי.

בגי"א אב ליי"ג מכילין, דאנון וא"ו ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה דביה קר"ע שט"ן מן ימא. ובה עתיד למקרע ליה מן ימא דאורייתא. ומסטרא דחסד איהו אב לתליסר מכילן, דביה איהו יהו"ה עמודא דאמצעיתא ארף אפים, ומאריך ביה על בינונים ומטה לון כלפי חסד. ובאתון א"ת ב"ש. יהו"ה איהו מצפ"ן א"ל ת"ך, רחו"ם גספ"י והכי עד תליסר תבין. באלין תליסר מאריך על בינונים דנחזרון בתשובה. אבל בקר"ע שט"ן (תהלים ק) ידן בגוים מלא גויות. דאיהו שטן מלא עינין. ובגין דא אבגית"ן אתקרי כתר חכמה אב לתליסר מכילן, דכלילן בחסד דכליל

חכמה, אב לשלש עשרה המדות,
שפולולות בחסד שכולל שבעים
ושנים שמות שהם הפלל שלהם,
והו אני והו, וחכמה למין, כמו
שנאמר הרוצה להחכים ידרים.

האם העליונה לגבורה (לשמאל)
בה.

קר"ע שט"ן מן השמאל. ובה
(שמות יד) וישם את הים לחרבה,
ובה קרע הים לשנים עשר
קרעים, ובה רקע הארץ
וצאצאיה, ובה עקר הרים ושבר
סלעים של הנחש. זהו שכתוב
(מלכים א-ט) ורוח גדולה ורזק
מפרק הרים ומשבר סלעים. שהם
ההרים והסלעים של הנחש,
שנאמר בו דרך נחש עלי צור.
ובשם הנה היה רבה עוקר הרים
בתורה שבעל פה.

בְּתֵר עֲלִיּוֹן הוּא פְּלֵא, ובו העמוד
האמצעי, שנקרא אש עושה
פליאות. זהו שכתוב (שמות טו) נורא
תהלת עשה פלא. ובו אמר משה
נגד כל עמך אעשה נפלאות וכו'.
וזהו נג"ד יכ"ש. נג"ד י"ש כ'
שהוא פתר. י"ש, להנחיל אהבי
יש. והם י' חכמה, ש' תשובה.
כלם כולל העמוד האמצעי
השמים, שנאמר בו (מלכים א-ח)
ואתה תשמע השמים. שמע
ישׂראל.

בט"ר צת"ג זהו נצח, ויש
אומרים אותו גת"ץ רט"ב, בו
והיית פגן רטב. ויתקים בישראל
(ישעיה נח) והשביע בצחצחות
נפשך, מצד הנצח שהוא צח (שם)
ועצמתיך יחליץ וגו'. ונאמר בג'
מן גת"ץ, והיית פגן רטב, הוא
רחמים. ת' תפארת, ובו (בראשית
א) תדשא הארץ דשא, עץ פרי
עשה פרי, לישראל במדבר,
וכמה מעינות של מים.

חק"ב טנ"ע זה ההוד, בו (שמות ט)
שם שם לו חק ומשפט ושם נסוהו.

שבעין ותריין שמהן דאנון פללא דילהון והו
אני והו וחכמה לימינא. כמה דאת אמר
הרוצה להחכים ידרים. אמא עלאה לגבורה
(לשמאל) בה.

קר"ע שט"ן מן שמאלא (מן ימא). ובה (שמות יד כא)
וישם את הים לחרבה. ובה קרע ימא
לתריסר קרעים. ובה (ישעיה מב ה) רקע הארץ
וצאצאיה. ובה עקר טורין ותבר טינרין
דחויא. הדא הוא דכתיב (מלכים א, יט יא) ורוח
גדולה ורזק מפרק הרים ומשבר סלעים.
דאנון (דף קיח ע"ב) טורים וסלעים דחויא, דאתמר
ביה (משלי ל יט) דרך נחש עלי צור. ובהאי שמא
הוה רבה עוקר הרים באורייתא דבעל פה.

בְּתֵר עֲלִיּוֹן אִיהו פְּלֵא, וביה עמודא
דאמצעיתא, דאתקרי נורא עביד
פליאן. הדא הוא דכתיב (שמות טו יא) נורא תהלת
עשה פלא. וביה אמר משה (שם לד י') נגד כל
עמך אעשה נפלאות וגו'. והאי איהו נג"ד
יכ"ש, נג"ד י"ש כ' דאיהו פתר. י"ש, (משלי ח
כא) להנחיל אהבי יש. ואנון י' חכמה ש'
תשובה. פלהו פליל עמודא דאמצעיתא
שמים, דאתמר ביה (מלכים א, ח לב) ואתה תשמע
השמים. שמע ישׂראל.

בט"ר צת"ג דא נצח ואית דאמרי ליה גת"ץ
רט"ב ביה והיית פגן רטב. ויתקים
בישראל (ישעיה נח יא) והשביע בצחצחות נפשך,
מסטרא דנצח דאיהו צח (שם) ועצמתיך יחליץ
וגו'. ואתמר בג' מן גת"ץ והיית פגן רטב
רטוב איהו רחמי, ת' תפארת ובה (בראשית א יב)
תדשא הארץ דשא, עץ פרי עשה פרי,
לישראל במדברא, וכמה מבויעין דמיא.

חק"ב טנ"ע דא הוד ביה (שמות טו כה) שם שם לו
חק ומשפט ושם נסוהו. דהוד אתקשר

בגבוּרָה, נִצַּח בַּחֶסֶד וְאַתְמַר בְּהוֹד (איכה א יג) נִתְנַנְּנִי
 שְׁמָמָה כָּל הַיּוֹם דָּוָה. בֵּיה אֶסְתַּפֵּל בַּחֲרַפְנָא
 דְּמִקְדָּשָׁא, וְכִמְה קָטִילִין דְּאַתְקַטְלוּ לְנִטְלָא
 נוֹקְמִין מִרְשָׁעִים. וְבֵיה אֶתְמַר (בראשית לב לד) וְהוּא
 צִלְעַ עַל יִרְכּוּ. בְּהֵוּא זְמָנָא (ישעיה לה ו) אָז יִדְלַג
 כְּאֵיל פִּסְחָ. וְעוֹד טַנְנָע בְּהַפּוּף אֶתְוֹן נִטְע בֵּיה
 חֵב אָדָם הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שם יז יא) בְּיוֹם נִטְעָף
 תְּשַׁגְּשְׁגִי. וְבֵיה אֶתְנַטְע וְאַשְׁתַּרְשׁ בְּעַלְמָא הָדָא
 הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ס כא) נִצַּר מִטְעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי
 לְהַתְּפָאָר.

וְעוֹד חִק"ב טַנְנָע תַּמָּן בִּטְ"ן וְתַמָּן ע"ב.
 שְׁכִינְתָא בֵּיה אֶתְקַרִיאת (שה"ש ז ג) בְּטַנְגָּה
 עֲרַמַת חֲטִים. דְּהָא כָּל שְׁמָא כְּלִיל שִׁית לְסַפִּירָן
 וְתַמָּן ע"ב הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ויקרא כו מ) וְעַנְף עֵץ
 עֵבֶת. דְּנִצַּח וְהו"ד אֲנוּן עָבִי שְׁחָקִים. וְעַלִּיהוּ
 אֶתְמַר (שם) עֲרִבֵי נַחַל, דְּוּמְיָא דְתַרִין שְׁפּוֹן וְתַלְתָּ
 סַפִּירָן, כָּל חַד כְּלִיל ע"ב אֶתְוֹן דְּאַנּוּן נִצַּח
 וְהוֹד יְסוּד. כְּגוֹנָא דְתַלְתָּ אֲבָהָן וְכִלְהוּ תַלְתָּ
 כְּלִילָן שְׁבַעִין וְתַרִין (ג"א מ"ב) אֶתְוֹן.

יג"ל פז"ק דָּא אִיהוּ צַדִּיק אֶלְף שְׁתִּיתָאָה דְבֵיה
 קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְגַלְ"ה פְּדִיוֹן זַרְע
 קְדוּשִׁים. דְּאִיהוּ יְסוּד עַלְמִין, אִיהוּ סוּד דְקַץ
 דְּפִרְקָנָא דְאַתְרַמִּזוּ בְּשְׁכִינְתָא דְאַתְקַרִי שְׁק"ו
 צִי"ת, דְתַמָּן שִׁי"ת וְק"ץ דְּאִיהִי שְׁכִינְתָא
 שְׁבִיעִית לּוֹן קַץ דְכִלְהוּ. עֲלֵה אֶתְמַר (דניאל יב)
 וְאַתָּה לָף לְקַץ וְתַנּוּחַ וְתַעֲמַד לְגַרְלָף לְקַץ
 הִימִין. וְאִיהוּ ק"ץ דְדִלִיג מִן אַרְבַּע מְאָה שְׁנִין,
 דְּהוּוּ עֲתִידִין לְאַשְׁתַּעְבְּדָא בְּמִצְרַיִם הִיא
 וּבְנֵהָא, וְאַשְׁתַּאֲרוּ רַד"ו (בראשית מב ב) רְדוּ שְׁמָה.
 מִסְטָרָא דִימִינָא אֶתְקַרִיאת קַץ הִימִין.
 וּמִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא קַץ כָּל בְּשָׂר.
 לְמָאן דְחַבִּיל אוֹת בְּשָׂר קוּדְשׁ, אִיהִי לִיָּה דִינָא,
 קַץ כָּל בְּשָׂר. וְאִיהִי סוּף פְּסוּק סוּף פְּסוּק

שְׁהוּד נִקְשָׁר בְּגוּבְרָה, נִצַּח בַּחֶסֶד,
 וְנֶאֱמַר בְּהוֹד (איכה א) נִתְנַנְּנִי שְׁמָמָה
 כָּל הַיּוֹם דָּוָה. כּוּ הַסְתַּפֵּל בַּחֲרַפְן
 הַמִּקְדָּשׁ, וְכִמְה הַרוּגִים שְׁנֵהֲרָגוּ
 לְטַל נְקָמוֹת מִהַרְשָׁעִים, וּכּוּ נֶאֱמַר
 (בראשית לב) וְהוּא צִלְעַ עַל יִרְכּוּ.
 בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן (ישעיה לה) אָז יִדְלַג
 כְּאֵיל פִּסְחָ. וְעוֹד, טַנְנָע בְּהַפּוּף
 אוֹתִיּוֹת נְטָע, כּוּ חֲטָא אָדָם. זְהוּ
 שְׁפָתוֹב (שם יז) בְּיוֹם נִטְעָף
 תְּשַׁגְּשְׁגִי. וּכּוּ נִטְעַ וְהַשְׁתַּרְשׁ
 בְּעוֹלָם. זְהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה ס) נִצַּר
 מִטְעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאָר.

וְעוֹד, חִק"ב טַנְנָע, שָׁם בִּטְ"ן וְשָׁם
 ע"ב. הַשְׁכִּינָה כּוּ נִקְרֵאת בְּטַנְגָּה
 עֲרַמַת חֲטִים. שְׁהֲרִי כָּל שָׁם כְּלוּל
 שֵׁשׁ לְסַפִּירוֹת, וְשָׁם ע"ב. זְהוּ
 שְׁפָתוֹב (ויקרא כג) וְעַנְף עֵץ עֵבֶת.
 שְׁנַצַּח וְהו"ד הֵם עָבִי שְׁחָקִים,
 וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר (שם) עֲרִבֵי נַחַל.
 דְּמִיּוֹן לְשִׁתֵּי שְׁפָתִים וְשִׁלְשׁ
 סַפִּירוֹת, כָּל אֶחָד כּוֹלָל שְׁבַעִים
 וְשִׁתִּים אוֹתִיּוֹת, שְׁהֶם נִצַּח וְהוֹד
 יְסוּד, כְּמוֹ שְׁשִׁלְשַׁת הָאֲבוֹת, וְכָל
 הַשְּׁלֵשָׁה כּוֹלָלִים שְׁבַעִים וְשִׁתִּים
 אוֹתִיּוֹת. (מ"ב)

יג"ל פז"ק - זְהוּ הוּא צַדִּיק, הָאֶלְף
 הַשְּׁשִׁי, שְׁכּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
 יְגַלְ"ה פְּדִיוֹן זַרְע קְדוּשִׁים.
 שְׁהוּא יְסוּד הַעוֹלָמוֹת, הוּא סוּד
 קַץ הַגְּאֻלָּה שְׁנַרְמּוּ בְּשְׁכִינָה
 שְׁנַקְרֵאת שְׁקוּצִי"ת, שְׁשָׁם שִׁי"ת
 וְק"ץ, שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה הַשְּׁבִיעִית
 לְהֶם, הַקַּץ שֶׁל כָּלִם. עֲלֵיהָ נֶאֱמַר
 (דניאל יב) וְאַתָּה לָף לְקַץ וְתַנּוּחַ
 וְתַעֲמַד לְגַרְלָף לְקַץ הִימִין. וְהוּא
 הַקַּץ שְׁמַדְלַג מֵאַרְבַּע מְאוֹת
 שָׁנִים שְׁהִיוּ עֲתִידִים לְהַשְׁתַּעְבְּד
 בְּמִצְרַיִם הִיא וּבְנֵיהָ, וְנִשְׁאָרוּ
 רַד"ו, רְדוּ שְׁמָה.

כְּצַד שֶׁל הִימִין נִקְרֵאת קַץ הִימִין,
 וּמִצַּד הַשְּׁמָאֲלָא קַץ כָּל בְּשָׂר. לְמִי
 שְׁמַחְבֵּל אוֹת בְּשָׂר קוּדְשׁ, הִיא דִין
 לוֹ, קַץ כָּל בְּשָׂר. וְהִיא סוּף פְּסוּק,

סוף פסק ההלכות. ובחבור של האות ו' הוא פסוק. הוא פסק והוא פסוק, כולל כל פסקי הלכות. ששאלה צריכה, ופסק היא השכינה, תורה שבכל פה קוראים לה.

והיא משמעתא, שטה, תשובה, תוספתא, הגדה, תיקון. תניא, קבלה, הלכה, משנה, ברייתא, קשיה, מחלקת, חמרה, קלא. השכינה היא השאלה שבה החכם שואל פענן ומשיב כהלכה, ובה (שמות ג כב) ושאלה אשה משכנתה וגו'. ובה (דברים לב ז) שאל אביך ויגדך, דאיהי הגדה, דבה (שם כו ג) הגדתי היום לה' אלהיך. (תהלים ב ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א, ג ה) שאל מה אתן לך, ובה תקנו לשאל בקשתו בפרכות האמצעיות של התפלה, שבשאלה הזו לא יחזר ריקם בתפלתו לפני המלך, שהוא העמוד האמצעי. ובפרכות הראשונות נקראת תשפחת, שבה תקנו לסדר האדם את שכחו של המלך.

ובש"ש האחרונות נקראת קבלה, שבה העבד, שהוא מטטרו"ן, הוא כמו עבד המקבל פרס מרבו והולך לו, ובו נותנים שכר התפלות לאלו שמתפללים על מנת לקבל פרס. אבל לאותם בנים שלא מתפללים, אלא מתוך אהבה ויראת רבונם בצדיק, היסוד ח"י העולמים כולל ח"י ברכות מקבלים.

שמעודו של הצדיק היא נקראת קבלה, היא בית הקבול להוריש נשמות לצדיקים. הברכה נקראת מצד העמוד האמצעי, כשנוטל מגבורה, שהוא השור שהקריב אדם הראשון, שהוא חכמה, שממנה על כל הקרבנות. שהפכש הוא מצד הימין, והשור מצד השמאל.

דהלכות. ובחבורא דאת ו' איהו פסוק. איהו פסק ואיהו פסוק כל פסקי הלכות. דשאלה צריכה ופסק איהי שכינתא אורייתא דבעל פה קרינן ליה.

ואיהו משמעתא, שיטה, תיובתא, תוספתא, הגדה, תיקון. תניא, קבלה, הלכה, משנה, ברייתא, קושיא. מחלקת חמרא, קלא, שכינתא איהי שאלה דבה חכם שואל פענן ומשיב כהלכה. ובה (שמות ג כב) ושאלה אשה משכנתה וגו'. ובה (דברים לב ז) שאל אביך ויגדך, דאיהי הגדה, דבה (שם כו ג) הגדתי היום לה' אלהיך. (תהלים ב ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א, ג ה) שאל מה אתן לך. ובה תקינו למשאל שאלתה בברכאן אמצעין דצלותא, דבשאלה זו לא יחזר ריקנא בצלותיה קמי מלכא דאיהו עמודא דאמצעיתא ובברכאן קדמאין אתקריאת תשפחתא, דבה תקינו לסדרא בר נש שבחא דמלכא.

ובתלת בתראין אתקריאת קבלה דבה עבדא דאיהו מטטרו"ן איהו פעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, וביה יתבין אגרא דצלותין לאלין דמצלין על מנת לקבל פרס. אבל לאנון בנין דלא מצלין אלא מגו רחימו ודחילו דמאריהון בצדיק, יסוד ח"י עלמין כליל ח"י ברפאין מקבלין.

דמסטרן דצדיק אתקריאת איהי קבלה, איהי בית קבול לירתא נשמתין לצדיקיא. הברכה אתקריאת מסטרן דעמודא דאמצעיתא, פד נטיל מגבורה דאיהו שור דקריב אדם קדמאה, דאיהו חכמה דממנא על כל קרבנין. דכבש איהו מסטרן דימינא, ושור מסטרן דשמאלא.

ומשום זה, השור שהקריב אדם הראשון נאמר בו (תהלים טו) משור פר מקרן מפריס, והוא ממנה על המדבר, ובו ספק צרכיהם במקום המדבר. ומשם השכינה נקראת הברכה, וממנו נקראת פסק, ומשם פסקי הדינים. ומשם לאוי הדינים אין צריך.

ומשום זה יש לדעת לאדם כל מדה ומדה שהיא שאלה ותשובה, שיהיה בה שואל ומשיב בהלכה, וכל רז לא אנוס לו, וכל עמק ההלכה התגלה לו. וצריך לחזור עליו שלא יהיה בו ספק בעולם. שאל"ה היא מימין שהוא אל, האל הגדול ששם חכמה. ומשם בקש שלמה חכמה, כשאמר לו הקדוש ברוך הוא (מלכים א' א) שאל מה אתן לך. ומשם תניא שמסיע לו, שבו וה' נתן חכמה לשלמה.

מה זה תניא? זה העמוד האמצעי, ומשם נקראת סיעתא דשמיא, שנאמר בה (שם ח) ואתה תשמע השמים. צריכא הרי בארנו אותה מצד הגבורה. התשובה נקראת מצד הבינה. שאם אין אדם מבין ההלכה, איך יחזיר אותה ומשיב לשואל?

פסק, הרי בארנוהו מצד הדין פסק דין. משמעטא - משמעות ההלכה, מצד אותו שנאמר בו שמע ישראל של ההוא של ארבע הם תקוני ההלכה שנרמזו באדם, והם: 'י' ראיה, 'י"ה' שמיעה, 'יה"ו' ריח, 'יהו"ה' דבור. וארבעה בגוף כלולים מארבע אותיות. כנגדם א' שמוש, א"ד תנועה, אד"נ משוש, אדנ"י הלוח. שהם: שמוש בידיים, תנועה בגוף, משוש בפריה, הליכה ברגלים. יש אומרים, משוש בידיים, שמוש בפריה, והכל אמת.

בפריה. וכלא קשוט.

ובגין דא שור שהקריב אדם קדמא אהמר ביה (תהלים טו לד) משור פר מקרין מפריס.

ואיהו ממנא על מדברא ובה ספק צרכיהון בארע מדברא. ומתמן אתקריאת שכינתא הברכה, ומנה אתקריאת פסק ומתמן פסקי דינין. ומתמן לאוי דינין לא צריכא.

ובגין דא אית לאשתמודע לבר נש כל מדה ומדה דאיהי שאלה ותשובה דיהא בה שואל ומשיב בהלכה. וכל רז לא אנוס ליה. וכל עומקא דהלכה אתגליא ליה. וצריך לאחזרא עליה דלא יהא ביה ספיקא בעלמא שאל"ה איהי מימינא דאיהו אל, האל הגדול דתמן חכמה. ומתמן שאיל שלמה חכמתא. פד אמר ליה לקודשא בריך הוא (מלכים א' א) שאל מה אתן לך. ומתמן תניא דמסיע ליה, דבה (מלכים א' א, ה כו) וה' נתן חכמה לשלמה.

מאי תניא, דא עמודא דאמצעיתא. ומתמן אתקריאת סיעתא דשמיא דאתמר בה (שם ח לד) ואתה תשמע השמים. צריכא הא אוקימנא ליה מסטרא דגבורה תיובתא אתקריאת מסטרא דבינה, דאם בר נש לאו מבין ההלכה, איך יחזיר לה ומשיב לשואל.

פסק הא אוקימנא ליה מסטרא דדינא פסק דין. משמעטא משמעות ההלכה, מסטרא דההוא דאתמר ביה שמע ישראל דההוא דארבע אנון תיקונין דהלכה דאתרמיזו בבר נש. ואנון 'י' ראיה. 'י"ה' שמיעה. 'יה"ו' ריחא. יהו"ה דבור. וארבע בגופא פלילין מארבע אתון. לקבליהו א' שמוש. א"ד תנועה. אד"נ משוש. אדנ"י הלוח. דאנון שמוש בידיים. תנועה בגופא. משוש בפריה. הליכה ברגלין. אית דאמרי משוש בידיים. שמוש

רֵאִיָּה - מִצַּד שֶׁל אַרְיָה, שְׁהִיא לְיָמִין, שְׁנֵאמַר בּוֹ (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם. רֵאִיָּה - אַרְיָה. תּוֹסֶפֶת י' שְׁנֵיהֶם חֻכְמָה. הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. וּמִשָּׁם רְאוּבֵן, אוֹר"ב ב"ן, הָאוֹר שֶׁל הַיּוֹם הַרְאִשׁוֹן.

הַשְּׂמִיעָה - בְּשׁוֹר, גְּבוּרָה, שְׁשֵׁם בִּינָה, שְׁהִיא הַשְּׂמִיעָה כּוֹלֶלֶת חֻמְשִׁים אוֹתִיּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע. וּמִשׁוּם זֶה תִּקְנוּ בּוֹ קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שְׁחֲרִית וְעֶרְבִית, וּבִשְׁבִילָהּ אָמַר הַנְּבִיא (חבוק ג ב) ה' שְׁמַעְתִּי וְרֵאִיתִי. וְאָמְרוּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין הַבִּינוֹתִי מִבְּעֵי לִיה. וּבְגִינָה אָמַר (מ"ב יט טז) הִטָּה ה' אֲזַנְךָ וּשְׁמַע. וּמִסְטָרָא דְחֶסֶד (ישעיה נב ח) פִּי עֵי"ן בְּעֵי"ן יֵרְאוּ דְאִיהוּ ע"ב חֶסֶד. אָבֵל מִסְטָרָא דְגְבוּרָא שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יֵרֵאֵתִי דְתַמָּן יֵרְאֵה דְתַמָּן אִיהִי שְׁכִינְתָא תַּתְּאָה מְשַׁמְעָתָא, וּמִתַּמָּן שְׁמַעִין.

רִיחָא (יחזקאל א) וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. וּבִיה אִיהִי פְרָחָא נֶשֶׁרָא, וּמִתַּמָּן אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָא נֶשֶׁרָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב (משלי ל יט) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם. וּמִתַּמָּן לוֹ"י לוֹיָה דִּימִנָא וּשְׁמֵאלָא חַבּוּרָא דְתַרְוֵיהּוּ.

דְּבוּר (יחזקאל א) וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. וַיהוָה בָּהּ, (בראשית כט לה) אוֹדָה אֶת ה'. וּמִתַּמָּן אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָא אַגְדָּה. בְּגִין (שם פסוק יב) וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאֲנוּן תְּרִין חֻכְמָה עֲלָאָה וְחֻכְמָה תַּתְּאָה. וּבְגִינָהוּ אֲתַמַּר (איוב יא ו) וַיִּגַּד לָךְ תַּעֲלָמוֹת חֻכְמָה. (משלי לא כו) פִּיהָ פִּתְחָה בְּחֻכְמָה. דְּמִתַּתָּא לְעֲלָא אִיהִי אָדָם הַקָּטָן, מִחֻכְמָה עֲלָאָה אָדָם הַגָּדוֹל, וּמִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא תַּפְאָרַת אָדָם כָּלִיל בִּיה (נ"א ב"ן) תַּרְוֵיהּוּ.

פְּשׁוּטָה אֲתַקְרִיאַת מִסְטָרָא דִּימִנָא פִּי יְמִינְךָ פְּשׁוּטָה וּכְגוֹן תְּקִיעָה פְּשׁוּטָה לְפָנֶיךָ

רֵאִיָּה מִסְטָרָא דְאַרְיָה, דְאִיהוּ לְיָמִינָא דְאֲתַמַּר בִּיה (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיָּמִין (דף קיט ט"ו) לְאַרְבַּעַתָּם. רֵאִיָּה אַרְיָה תּוֹסֶפֶת י' תַּנְיָנָא חֻכְמָה. הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. וּמִתַּמָּן רְאוּבֵן, אוֹר"ב ב"ן אוֹר דִּיּוֹמָא קְדָמָאָה.

שְׂמִיעָה בְּשׁוֹר גְּבוּרָא דְתַמָּן בִּינָה דְאִיהוּ שְׂמִיעָה כָּלִילָא חֻמְשִׁין אֲתוּן דְקְרִיאַת שְׁמַע. וּבְגִין דָּא תִקְינוּ בִּיה קְרִיאַת שְׁמַע דְשְׁחֲרִית וְעֶרְבִית. וּבְגִינָה אָמַר הַנְּבִיא (חבוק ג ב) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יֵרֵאֵתִי. וְאָמְרוּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין הַבִּינוֹתִי מִבְּעֵי לִיה. וּבְגִינָה אָמַר (מ"ב יט טז) הִטָּה ה' אֲזַנְךָ וּשְׁמַע. וּמִסְטָרָא דְחֶסֶד (ישעיה נב ח) פִּי עֵי"ן בְּעֵי"ן יֵרְאוּ דְאִיהוּ ע"ב חֶסֶד. אָבֵל מִסְטָרָא דְגְבוּרָא שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יֵרֵאֵתִי דְתַמָּן יֵרְאֵה דְתַמָּן אִיהִי שְׁכִינְתָא תַּתְּאָה מְשַׁמְעָתָא, וּמִתַּמָּן שְׁמַעִין.

רִיחָא (יחזקאל א) וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. וּבִיה אִיהִי פְרָחָא נֶשֶׁרָא, וּמִתַּמָּן אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָא נֶשֶׁרָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב (משלי ל יט) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם. וּמִתַּמָּן לוֹ"י לוֹיָה דִּימִנָא וּשְׁמֵאלָא חַבּוּרָא דְתַרְוֵיהּוּ.

דְּבוּר (יחזקאל א) וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. וַיהוָה בָּהּ, (בראשית כט לה) אוֹדָה אֶת ה'. וּמִתַּמָּן אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָא אַגְדָּה. בְּגִין (שם פסוק יב) וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאֲנוּן תְּרִין חֻכְמָה עֲלָאָה וְחֻכְמָה תַּתְּאָה. וּבְגִינָהוּ אֲתַמַּר (איוב יא ו) וַיִּגַּד לָךְ תַּעֲלָמוֹת חֻכְמָה. (משלי לא כו) פִּיהָ פִּתְחָה בְּחֻכְמָה. דְּמִתַּתָּא לְעֲלָא אִיהִי אָדָם הַקָּטָן, מִחֻכְמָה עֲלָאָה אָדָם הַגָּדוֹל, וּמִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא תַּפְאָרַת אָדָם כָּלִיל בִּיה (נ"א ב"ן) תַּרְוֵיהּוּ.

פְּשׁוּטָה אֲתַקְרִיאַת מִסְטָרָא דִּימִנָא פִּי יְמִינְךָ פְּשׁוּטָה וּכְגוֹן תְּקִיעָה פְּשׁוּטָה לְפָנֶיךָ

וְלֹא־תִרְיֶה רַחֲמֵי, דְלִית תַּמָּן קוּשְׂיָא דְדִינָא. דְקוּשְׂיָא אִיהִי וְדַאי קוּשְׂיָא מִסְטָרָא דְדִינָא מִדַּת הַדִּין הַקָּשָׁה מְדָה דְדִינָא קוּשְׂיָא. וְכַד חֲזִי דַאֲתַקְשָׁה מִינָה הַלְכָה, אֲשַׁתְּדַל בְּפַקוּדֵין דְעֵשָׂה, וְיִתְעַר יְמִינָא בְשִׁמְאֵלָא, רַחֲמֵי בְדִינָא. דְפַקוּדֵין דְעֵשָׂה הָא אִוְקְמוּהָ. (שְׁמוֹת ג טו) וְזֶה זְכָרִי דְאִיהוּ ו"ה עִם זְכָרִי רַמ"ח, מִסְטָרָא דְאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם דְדַרְגָּה חֲסֵד כְּמָה דְאִוְקְמוּהָ (יְרֵמִיָּה לֹא ב) אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֲסֵד. דְמָאן גָּרִים דַּאֲתַקְשְׂיָא מִינָה הַלְכָה דְאֶעְבֵּר עַל חַד מְשִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה, דְאֲנוּן מְשִׁמְאֵלָא דַאֲתַמַּר בִּיהּ זֶה שְׁמִי עִם י"ה שִׁס"ה.

חֲמָרָא אֲתַקְרִי מִימִינָה. קוּלָא מְשִׁמְאֵלָא, וְהֵאִי אִיהוּ (שְׁמוֹת א) מְקַל וְחֲמָר. גְּזֵרָה שְׁוֹה מִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא. וְהֵאִי אִיהוּ (שְׁמוֹת א ט) וְיִמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה בְּחֲמָר וּבִלְבָנִים, בְּקַל וְחֲמָר וּבְכָל עֲבוּדָה בְשָׂדֵה, בְּגִזְרָה שְׁוֹה. וְחֲמָרָא מְשִׁמְאֵלָא דְתַמָּן סְטָר סְמָא"ל דְאִיהוּ מְמוּנָה עַל לֹא תַעֲשֶׂה וְאִיהוּ חֲמָרָא מִסְטָרָא דְאֵל אַחַר חֲמוּר. קוּלָא מִימִינָא דַאֲתַמַּר בִּיהּ וּבִלְבָנִים בְּלַבּוֹן הַהֲלָכָה. וְאִית דִּימָא הֲכִי חֲמָרָא מִימִינָא, דְתַמָּן חֲמוּר נוֹעַר, דַּאֲתַמַּר בִּיהּ (חֲבִיקוּק ג טו) חֲמָר מִים רַבִּים. קוּלָא מְשִׁמְאֵלָא דְתַמָּן שׁוּר מוּעֵד דְנִזְיָקִין, דְאִיהוּ אָבִי אַבוּת דְנִזְיָקִין, אִיהוּ אֲשֵׁ דְגִיָּהֲנָם. אָבֵל חֲמוּר אִיהוּ אָבִי אַבוּת הַטְּמָאָה. וּבְגִין דָּא צְרִיךְ בִּיהּ חֲמָר יִתִּיר, וְאֲתַמַּר בְּהוּן (דְּבָרִים כֵּב י) לֹא תַחַרֵּשׁ בְּשׁוּר וּבְחֲמָר יַחְדוּ.

גְּזֵרָה שְׁוֹה דָא עַמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, דְאֶפְלִיג בִּינֵיהוּ מַחְלָקַת לְאַפְרָשָׁא בִּינֵיהוּ, וְאִיהוּ שְׁוֹה בֵּין יְמִינָא וּשְׁמָאֵלָא דְקַדְשָׁא. וּבְגִין דָּא מַחְלָקַת אִיהוּ עַמּוּדָא

שְׂאִין שָׁם קוּשִׁי שֶׁל הַדִּין. שְׁתַּקְשִׁיָּה הִיא וְדַאי קוּשָׁה מִצַּד הַדִּין, מִדַּת הַדִּין הַקָּשָׁה, הַמְדָּה שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה. וְכַשְׂרׁוּאָה שְׁמַתְקָשָׁה מִמְּנוּ הַלְכָה, מִשְׁתַּדַּל בְּמִצְוֹת עֵשָׂה, וְיִתְעוֹרֵר הַיָּמִין בְּשִׁמְאֵל, רַחֲמִים בְּדִין. שְׁמִצְוֹת עֵשָׂה הָרִי פְרִשְׁיָה וְזֶה זְכָרִי, שֶׁהוּא ו"ה, עִם זְכָרִי רַמ"ח, מִצַּד שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שְׁדַרְגָּתוֹ חֲסֵד, כְּמוֹ שְׁבָאֲרׁוּהָ אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֲסֵד. שְׁמִי גוֹרָם שְׁמַתְקָשָׁה מִמְּנוּ הַלְכָה? שְׁעֵבֵר עַל אַחַת מְשִׁלֵּשׁ מְאוֹת שְׁשִׁים וְחֲמֵשׁ לֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁהֵן מְשִׁמְאֵל, שְׁנֹאמַר בּוֹ זֶה שְׁמִי, עִם י"ה - שֶׁלֵּשׁ מְאוֹת שְׁשִׁים וְחֲמֵשׁ.

הַחֲמָרָה נִקְרְאת מִימִינוּ, הַקּוּל מְשִׁמְאֵל, וְזֶהוּ מְקַל וְחֲמָר (שְׁמוֹת א). גְּזֵרָה שְׁוֹה מִצַּד הָעַמּוּד הָאִמְצָעִי. וְזֶהוּ וְיִמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה. בְּחֲמָר וּבִלְבָנִים - בְּקַל וְחֲמָר. וּבְכָל עֲבוּדָה בְשָׂדֵה - בְּגִזְרָה שְׁוֹה. וְחֲמָרָה מְשִׁמְאֵל, שְׁשֵׁם הַצַּד שֶׁל סְמָא"ל, שֶׁהוּא מְמוּנָה עַל לֹא תַעֲשֶׂה, וְהוּא חֲמָרָה מִצַּד שֶׁל אֵל אַחַר חֲמוּר. קְרָא מִימִין, שְׁנֹאמַר בּוֹ וּבִלְבָנִים, בְּלַבּוֹן הַהֲלָכָה. וְיֵשׁ שְׁהִים כְּפֹ חֲמָרָה מִימִין, שְׁשֵׁם חֲמוּר נוֹעַר, שְׁנֹאמַר בּוֹ (חֲבִיקוּק א) חֲמָר מִים רַבִּים. הַקּוּלָא מְשִׁמְאֵל, שְׁשֵׁם שׁוּר מוּעֵד שֶׁל נִזְיָקִין, שֶׁהוּא אָבִי אַבוּת שֶׁל הַנִּזְיָקִין, הוּא אֲשֵׁ הַגִּיָּהֲנָם. אָבֵל חֲמוּר הוּא אָבִי אַבוּת הַטְּמָאָה. וּמִשׁוּם זֶה צְרִיךְ בּוֹ חֲמָר יוֹתֵר, וְנֹאמַר בְּהֶם (דְּבָרִים כֵּב) לֹא תַחַרֵּשׁ בְּשׁוּר וּבְחֲמָר יַחְדוּ. גְּזֵרָה שְׁוֹה זֶה הָעַמּוּד הָאִמְצָעִי, שְׁמַחְלֵק בִּינֵיהֶם מַחְלָקַת לְהַפְרִיד בִּינֵיהֶם, וְהוּא שְׁוֹה בֵּין יָמִין וּשְׁמָאֵל שֶׁל הַקְּדָשׁ. וּמִשׁוּם זֶה

שְׁוֹה בֵּין יְמִינָא וּשְׁמָאֵלָא דְקַדְשָׁא. וּבְגִין דָּא מַחְלָקַת אִיהוּ עַמּוּדָא

מחלקת היא העמוד האמצעי בין דרגות הסמאה, והוא הפרוד ביניהן. והיחוד בדרגות הקדושות.

הברייתא היא השכינה משמאל, זהו שכתוב (דברים כב) פי בשדה מצאה. והמשנה בצד הימין, שהיחוד שלו אינו אלא מצד העמוד האמצעי. ולמה היא משנה וברייתא מצד של ימין ושמאל? משום חמור ושור מועדים, שהם לימין ולשמאל.

התוספתא נקראת מצד הצדיק, שהוא כולל כל המוספים, ומשם השכינה היא קרפן של המוספים, ובשבילו נאמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. בו התוספתא חכמה ובינה ודעת וכל המדות של הקדוש ברוך הוא, וממנו תוספת של נשמה? תרה שנוספת לאדם מערב שבת לערב שבת. והוא יום השבת, שביעי, כל הספירות נקראו בו שביעיות. וכל מי שמוסיף בו בשבת במאכלים ובתענוגים, מוסיפים לו. ומהם מאכלותיו? הקרבנות של התפלה של מוסף שמוסיפים בו העם הקדוש יותר משאר ימות החל. תוספת קדשה של קדוש, ענוג, וקראת לשבת ענג בשלש סעודות.

ומשום זה כל המוסף מוסיפים לו, וכל הגורע גורעים לו. ועוד, השכינה נקראת תיק"ו, מצד אותו שנאמר בו במפלא ממה אל תדרש ובמכסה ממה אל תחקר. ובגללו פרושה בעלי המשנה, שתק, כף עלה במחשבה.

קם רועה הנאמן ואמר, סבא סבא, עליך נאמר (ויקרא יט) מפני שיבה תקום. תקום בישראל העליון עד שאין סוף לעלייתך. העליונים והתחתונים מתברכים בך ומשתבחים בך, שנכללו בך

דאמצעיתא, בין דרגין דמסאבו, ואיהו פרודא ביניהו. ויחודא בדרגין קדישין.

בריתא איהי שכינתא משמאלא, הדא הוא דכתיב (שם פסוק כז) פי בשדה מצאה.

ומשנה מסטרא דימינא, דיחודא דילה לאו איהו אלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ואמאי איהי משנה וברייתא מסטרא דימינא ושמאלא. בגין חמור ושור המועד דאנון לימינא ושמאלא.

תוספתא אתקריאת מסטרא דצדיק, דאיהו פליל כל מוספין, ומתמן איהי

שכינתא קרפן המוספין. ובגינה אתמר (משלי יא

כד) יש מפזר ונוסף עוד. ביה תוספתא חכמה ובינה ודעת וכל מדות דקודשא בריך הוא,

ומנה תוספת נשמה יתרה, דאתוסף בכר נש מערב שבת לערב שבת. ואיהו יום השבת,

שביעי כל ספירן אתקריאו ביה שביעיות. וכל מאן דאוסף ביה בשבת במאכלין בענוגין,

מוספין ליה. ומאי מאכלות דילה. קרבנין דצלותא דמוסף, דאתוספן ביה עמא קדישא

יתיר משאר יומין דחל. תוספת קדשה דקדוש ענוג (ישעיה נח יג) וקראת לשבת ענג בתלת סעדתן.

ובגין דא כל המוסף מוסיפין ליה וכל הגורע גורעין לו. ועוד שכינתא אתקריאת

תיק"ו, מסטרא דההוא דאתמר ביה במפלא ממה אל תדרש ובמכסה ממה אל תחקר.

ובגינה אוקמוה מארי מתניתין שתק כף עלה במחשבה.

קם רעיא מהימנא ואמר, סבא סבא עלך אתמר (ויקרא יט לב) מפני שיבה תקום. תקום בישראל

עלאה עד דלית סוף לסליקו דילך. עלאין ותתאין מתברכין בך ומשתבחים בך,

דאתפללו בך כל מדות אחוריים ופנימיים

כל המדות אַחֲרָיִים וּפְנִימִיִּים שֶׁל
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר, הָרִי
זִרְקָת מְקַלֵּעַ, אֲבָנֵי הַקָּלַע אֵלַי.
אָמַר לְאוֹתָם שֶׁהוֹלְכִים בְּאֹיֶר,
שֶׁהָרִי אֲכָן אֲלֵיהֶם.

פְּתַח וְאָמַר, זִרְקָא מְקַף שׁוֹפֵר
הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא. הַמְּלַאֲכִים שֶׁל
הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁעֲלֵיכֶם נֶאֱמַר (תהלים
ד) עֲשֵׂה מְלַאֲכֵי רִוְחוֹת מְשֻׁרְתָיו
אֵשׁ לֵהֵט, קִבְּלוּ אֲבָנִים הִלְלוּ שֶׁהֵן
הַנְּקֻדוֹת שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שְׁמֵכֶם,
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (דברים כו) אֲבָנִים
שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה'
אֲלֵהֶיךָ. אֱלוֹ הֵם:

- קָמִין - קְדוּמֵי"ל מַלְכֵי"ל
- צוּרֵי"ל. פְּתַח - פְּדֵא"ל
- תוּמֵי"ל חֲסִדֵי"ל. צְרִי -
- צוּרֵי"ל רוּזֵי"ל יוֹפֵי"ל. סְגוּל
- סִטטוּרֵי"ל גִּזְרֵי"ל לְמוֹא"ל.
- שְׁבָ"א - שְׁמַעֵי"ל בְּרִכֵּי"ל
- אֵהֵי"ל. חֲלָ"ם - חֲנֵי"ל
- לֵהֵרֵי"ל מֵהֵי"ל. חֲרָ"ק -
- חֲזִיקֵי"ל רֵהֵי"ל קְדוּשֵׁי"ל.
- שְׂרָ"ק - שְׁמוּעֵי"ל רַעֲמֵי"ל
- קֵנֵי"ל. שְׂרָ"ק - שְׁמֵשֵׁי"ל
- רַפֵּי"ל קְדוּשֵׁי"ל.

וְהַמְּשֻׁבָּרִים, אֱלוֹ שֵׁשׁ בָּהֶם שְׁכָל
לֵהֵפִיר בְּתַפְלָה, אֵיךְ מַעֲלָה אוֹתָהּ
הַבַּת בְּאוֹתִיּוֹת וְנִקְדוֹת וְטַעֲמִים.
שְׁכָלֶם הֵם אֲהַבַת בַּת הַמֶּלֶךְ לְחֻזֵן
שְׁלָה, לְהַכְנִיס אֲהַבָה וְשְׁלוֹם
וְחִבּוּר וְקִרְבָה בֵּינֵיהֶם בְּכָל
הַמִּדּוֹת שֶׁל שְׁנֵיהֶם, לְהַכְלִיל
אוֹתָם יַחַד בְּכָלֶם. וְהֵם קָרַב
לְסַמֵּא"ל וְנַחֲשׁ וְשִׁבְעִים הַמִּמְנִים.
קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן הַמְּנוֹרָה הַקְדוּשָׁה
עַל רַגְלָיו, וְהַעֲלָה יָדָיו לְרַבּוֹן
הָעוֹלָם וְאָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, יְהִי
רְצוֹנְךָ לְתַת לָנוּ תַקְוָה לִי וּלְכָל
הַחֲבָרִים וּלְכָל הַנִּכְנָסִים לְקָרַב
הַזֶּה, שֶׁהֵם מִן הַצַּד שְׁלָךְ, לְהַפְּנִים
לְקָרַב הַזֶּה בְּלִי בּוֹשָׁה לְפָנֶיךָ,
וּלְצַאת מִשָּׁם בְּלִי בּוֹשָׁה לְפָנֶיךָ
וּלְפָנֵי הַגְּבִירָה הַעֲלִיּוֹנָה.

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמַר הָא זִרְיָקַת קִירְטָא.
אֲבָנֵי דְקִירְטָא לְגַבְאֵי, אֲמָא לְאַנוּן דְאַזְלִין
בְּאֹיֶרָא, דִּהָא אֲבָנָא לְגַבֵּיהוּ.

פְּתַח וְאָמַר זִרְקָא מְקַף שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא.
מְלַאֲכֵי דְאַתּוֹן דְעֲלִיכוּ אַתְמַר (תהלים קד ד)
עֲשֵׂה מְלַאֲכֵי רִוְחוֹת מְשֻׁרְתָיו אֵשׁ לֵהֵט. קִבְּלוּ
אֲבָנֵי אֵלִין דְאַנוּן נִקְוֵדִין דְאַתְקֵרִיאוּ עַל
שְׁמֵכֶם, דְאַתְמַר בְּהוֹן (דברים כו ו) אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת
תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֲלֵהֶיךָ, אֵלִין אַנוּן.

- קָמִין. קְדוּמֵי"ל מַלְכֵי"ל צוּרֵי"ל. פְּתַח
- פְּדֵא"ל תוּמֵי"ל חֲסִדֵי"ל. צְרִי
- צוּרֵי"ל רוּזֵי"ל יוֹפֵי"ל. סְגוּל סִטטוּרֵי"ל
- גִּזְרֵי"ל לְמוֹא"ל. שְׁבָ"א שְׁמַעֵי"ל
- בְּרִכֵּי"ל אֵהֵי"ל. חֲלָ"ם חֲנֵי"ל לֵהֵרֵי"ל
- מֵהֵי"ל. חֲרָ"ק חֲזִיקֵי"ל רֵהֵי"ל
- קְדוּשֵׁי"ל. שְׂרָ"ק שְׁמוּעֵי"ל רַעֲמֵי"ל
- קֵנֵי"ל. שְׂרָ"ק שְׁמֵשֵׁי"ל רַפֵּי"ל
- קְדוּשֵׁי"ל.

וְהַמְּשֻׁבָּרִים אֵלִין דְאֵית בְּהוֹן שְׁכָל
לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּצִלוֹתָא, אֵיךְ
סְלָקָא לָהּ בְּרַתָּא בְּאַתּוֹן (דף קיט ע"ב) וְנִקְדֵי וְטַעֲמֵי.
דְכִלְהוּ אַנוּן רְחִימוּ דְבְּרַתָּא דְמִלְפָּא בְּחֻזֵן
דִּילָהּ, לְאַעֲלָא רְחִימוּ וְשְׁלָמָא וְחִבּוּרָא וְקוּרְבָא
בֵּינֵיהוּ, בְּכָל מִדּוֹת דְתַרְוֵיהוּ לְאַכְלִלָּא לִוְן
בְּחֻדָּא בְּכִלְהוּ. וְאַנוּן קָרַבָּא לְסַמֵּא"ל וְנַחֲשׁ
וְשִׁבְעִין מְמַנָּן.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עַל רַגְלוֹי,
וְסָלִיק יָדָיו לְמֵאֲרֵי עֲלָמָא וְאָמַר, רַבּוֹן
עֲלָמָא יְהִי רְעוּא דִּילָךְ, לְמִיּהֵב לָן תַּקְוָּא לִי
וּלְכָל חֲבָרֵיָא וּלְכָל דְעֵאֲלִין בְּקָרְבָּא דָּא, דְאַנוּן
מִסְטָרָא דִּילָךְ לְאַעֲלָא בְּקָרְבָּא דָּא בְּלֵא כְּסוּפָּא
קַמָּךְ, וּלְאַפְקָא מִתַּמָּן בְּלֵא כְּסוּפָּא קַמָּךְ וְקַמֵּי
מִטְרוּנֵיתָא עֲלָהּ.

דְּכַד נִצְחִין בְּנֶהָא קְרַבִּין, אֲתָמַר בְּהָ (תהלים קיג ט)
 אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה. וְלֹא אֵהָא בְּכַסּוּפָא קָמִי
 בְּרַתָּא דְּמַלְפָּא דְּאֲתָמַר בְּהָ (שם מה יד) כָּל כְּבוּדָה בַת
 מְלָךְ פְּנִימָה וְגו'. דְּהָא פְּמָה פְּרוּזִין נִפְקִין בְּגִינָה.
 הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (משלי א כא) בְּרֹאשׁ הַמַּיּוֹת תִּקְרָא
 בְּפִתְחֵי שְׁעָרִים בְּעִיר אֲמַרְיָה תֹאמֵר. וּמֵאֵי אֲמַרִּין
 פְּרוּזִין (שם ח ד) אֲלֵיכֶם אִישִׁים אֲקָרָא וְקוּלֵי אֶל בְּנֵי
 אָדָם.

דְּהָא פְּמָה פְּרִשִׁין תְּקִיפִין הוּוּ מִתְּפַנְשִׁין לְאַגְחָא
 קְרַבָּא עִם חוּזָא נְחָשׁ הַקְדָּמוֹנִי, דְּקָטִיל
 לְאָדָם קְדָמָא, וְקָטִיל לְכָל דְּרִין דְּאֲתִין אַבְתָּרָה.
 מְנַהוּן הָוּה אָכִיל בְּנוּרָא דִּילָה דְּאִיהוּ גִינְהָם,
 וּמְנַהוּן הָוּה בְּלַע לֹוֹן חִיִּין כְּגוּנָא דְּקָרַח, דְּאֲתָמַר
 בְּהוּן (במדבר טז לג) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים
 שְׂאֵלָה. מְנַהוּן קָטִיל בְּכַמָּה מִיָּנִי מִיָּתָה. דְּאֲתָמַר
 בְּהוּן (תהלים סח כא) לְמֹות תּוֹצְאוֹת.

וּבְכַמָּה מְאִירֵי תְרִיסִין הוּוּ מִתְּפַנְשִׁין לְגַבְהָ בְּבַתִּי
 כְּנַסְיוֹת וּבְבַתִּי מְדַרְשׁוֹת וּפְסָקִין עֲלֵיהָ
 פְּמָה פְּסָקוֹת בְּקִלִּין וְחִמּוּרִין דִּילָה (שמות ב יב) וַיִּפֶן
 כ"ה וְכ"ה וַיִּרָא כִּי אֵין אִישׁ. לִית בְּהוּ חַד דְּקָטִיל
 לְחוּזָא וְכְרוּזִין נִפְקִין מֵאֵן דְּנִצַּח קְרַבָּא וְקָטִיל
 לְחוּזָא יְהָא הַלְכָה דִּילָה וּבְכַמָּה הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת
 אֲנוּן דְּאֲתָמַר בְּכָל חַד הַלְכָה כְּפִלוּנִי וְאֲנוּן (תהלים
 מה טו) בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהָ רַעוּתֵיהָ, דְּבְרַתָּא דְּמַלְפָּא.
 אַבְרָ בְּרַתָּא דְּמַלְפָּא עֲלָה אֲתָמַר (משלי לא כט) רַבּוֹת
 בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאֲתָ עֲלִית עַל כְּלָנָה. וְאִיהִי
 אַרוּסָה לְמִשָּׁה הַלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי וְעַד לָאו
 אִיהִי נְשׂוּאָה לִיהָ עַד דִּיקָטוּל לְחוּזָא וַיַּעוּל
 לְאַרְעָא קְדִישָׁא. דְּבִגִין דָּא לֹא עֲאֵל לְאַרְעָא
 קְדִישָׁא עַד דִּיזְכָּה לָהּ דְּמַדְתְּרִין לוּחִין אֲתַבְּרוּ
 פְּרַחָא מִנָּה וּבְגִלוּתָא רְבִיעָא יִזְכָּה לָהּ וּבְגִינָה
 יִזְכָּה לְאַעֲלָא לְאַרְעָא קְדִישָׁא.

וַיִּכְנַס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה. שְׂבַגְלָל זֶה לֹא נִכְנַס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה עַד שִׁיזְכָּה לָהּ, שְׂמַאז שְׂשִׁנֵי הַלוּחוֹת נִשְׁבְּרוּ
 פְּרַחָה מִמֶּנּוּ, וּבְגִלוֹת הִרְבִּיעִית יִזְכָּה לָהּ, וּבְגִלְלָה יִזְכָּה לְהַכְנִס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה.

וּבְכַמָּה מְאִירֵי תְרִיסִין הוּוּ מִתְּפַנְשִׁין לְגַבְהָ בְּבַתִּי
 כְּנַסְיוֹת וּבְבַתִּי מְדַרְשׁוֹת וּפְסָקִין עֲלֵיהָ
 פְּמָה פְּסָקוֹת בְּקִלִּין וְחִמּוּרִין דִּילָה (שמות ב יב) וַיִּפֶן
 כ"ה וְכ"ה וַיִּרָא כִּי אֵין אִישׁ. לִית בְּהוּ חַד דְּקָטִיל
 לְחוּזָא וְכְרוּזִין נִפְקִין מֵאֵן דְּנִצַּח קְרַבָּא וְקָטִיל
 לְחוּזָא יְהָא הַלְכָה דִּילָה וּבְכַמָּה הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת
 אֲנוּן דְּאֲתָמַר בְּכָל חַד הַלְכָה כְּפִלוּנִי וְאֲנוּן (תהלים
 מה טו) בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהָ רַעוּתֵיהָ, דְּבְרַתָּא דְּמַלְפָּא.
 אַבְרָ בְּרַתָּא דְּמַלְפָּא עֲלָה אֲתָמַר (משלי לא כט) רַבּוֹת
 בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאֲתָ עֲלִית עַל כְּלָנָה. וְאִיהִי
 אַרוּסָה לְמִשָּׁה הַלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי וְעַד לָאו
 אִיהִי נְשׂוּאָה לִיהָ עַד דִּיקָטוּל לְחוּזָא וַיַּעוּל
 לְאַרְעָא קְדִישָׁא. דְּבִגִין דָּא לֹא עֲאֵל לְאַרְעָא
 קְדִישָׁא עַד דִּיזְכָּה לָהּ דְּמַדְתְּרִין לוּחִין אֲתַבְּרוּ
 פְּרַחָא מִנָּה וּבְגִלוּתָא רְבִיעָא יִזְכָּה לָהּ וּבְגִינָה
 יִזְכָּה לְאַעֲלָא לְאַרְעָא קְדִישָׁא.

וַיִּכְנַס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה. שְׂבַגְלָל זֶה לֹא נִכְנַס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה עַד שִׁיזְכָּה לָהּ, שְׂמַאז שְׂשִׁנֵי הַלוּחוֹת נִשְׁבְּרוּ
 פְּרַחָה מִמֶּנּוּ, וּבְגִלוֹת הִרְבִּיעִית יִזְכָּה לָהּ, וּבְגִלְלָה יִזְכָּה לְהַכְנִס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה.

וַיִּכְנַס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה. שְׂבַגְלָל זֶה לֹא נִכְנַס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה עַד שִׁיזְכָּה לָהּ, שְׂמַאז שְׂשִׁנֵי הַלוּחוֹת נִשְׁבְּרוּ
 פְּרַחָה מִמֶּנּוּ, וּבְגִלוֹת הִרְבִּיעִית יִזְכָּה לָהּ, וּבְגִלְלָה יִזְכָּה לְהַכְנִס לְאַרְצָא הַקְדוּשָׁה.

קום אנת רענא מהימנא, דבגינך אתמר (שמות ב
 יב) ויפן פ"ה וכו"ה ויך את המצרי. דבשמא
 דאמא עלאה דאיהי חמשין תרעין, מחית ליה
 דאתרמיזו בכ"ה. וכו"ה אתון דמיחדין בהון
 לקודשא בריך הוא תרין זמנין בכל יומא שמע
 ישראל ה' אלהינו ה' אחד, דאית בשית תיבין
 כ"ה אתון, ותרין זמנין אנון חמשין. באלין
 חמשין מחי לפרעה ובכל עבדיו חמשין
 מכות.

קום לגבה בחוטרא דילך, למחאה ליה
 ככלבא, דהכי אורחא דכלבא למחאה
 ליה בחוטרא. ואורחא דעבדא למחאה ליה
 בחוטרא ככלבא, בגין דעלה אתמר (משלי כט יט)
 בדברים לא יוסר עבד. בקדמיתא מחית ליה
 על ימא. פען קום מחי ליה בימא דאורייתא
 בקלמוס דילך בדרועא דילך ביד דילך.
 דאתמר ביה (שמות יד כא) ויט משה את ידו על
 היים דהא בימינה אתבקעא ימא. בשמאלא
 אתחזרת יבשה. הדא הוא דכתיב (שם פסוק כט)
 ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך היים. בעמודא
 דאמצעיתא (שם טו י) נשפת ברוחך פסמו ים.
 קום נצח קרבין דהא ברפא דמלכא דילך איהי
 ולך אתחזרת. ולא עוד אלא פמה דבים
 וזאבים דערבוביא מתפנשין בגלותא למיכל
 עאנא דילך, דאתמר בהון (יחזקאל לד לא) ואתן צאני
 צאן מרעיתי.

קום נטיל קירטא דילך לגביהו דהא קירטא
 דוד אתמר בה (שמואל א, יז מ) ויבחר לו חמשה
 חלקי אבנים מן הנחל. נטיל לון בחמשה
 תיבין, דאנון שמע ישראל ה' אלהינו ה'. וכד
 שוי לון בקירטא, אתעבידו אחד, אבנא חדא,
 וקטיל לפלישתאה.
 וְהֵאֵן אַבְנָא עֲלֵהּ אֶתְמַר (דניאל ב לה) וַאֲבָנָא דִּי מַחַת

קום אתה הרועה הנאמן,
 שבגללך נאמר (שמות ב)
 ויפן כה וכה ויך את המצרי. שבשם האם
 העליונה, שהיא חמשים שערים,
 הפית אותו, שגמרזו בכ"ה. וכו"ה,
 האותיות שמיוחדים בהם את
 הקדוש ברוך הוא פעמים בכל
 יום שמע ישראל ה' אלהינו ה'
 אחד, שיש בשש התבות עשרים
 וחמש אותיות, ופעמים הם ו'.
 באלו החמשים הפה את פרעה
 ואת כל עבדיו חמשים מכות.

קום אליו במקל שלך להכות
 אותו כמו כלב, שפך דרוך הפלב,
 להכותו במקל. ודרוך העבד
 להכותו במקל ככלב, משום
 שעליו נאמר (משלי כט) בדברים לא
 יוסר עבד. בהתחלה הפית אותו
 על היים. בעת קום והפה אותו
 בים של התורה, בקולמוס שלך,
 בדרוע שלך, ביד שלך, שנאמר
 בו (שמות יד) ויט משה את ידו על
 היים, שהרי בימין נבקע היים,
 ובשמאל חזרה היבשה. זהו
 שפיתוב (שם טו) ובני ישראל הלכו
 ביבשה בתוך היים. בעמוד
 האמצעי, נשפת ברוחך פסמו ים.
 קום תנצח בקרבות, שהרי בת
 המלך שלך היא, ולך חוזרת. ולא
 עוד, אלא פמה דבים וזאבים של
 ערבוביה מתפנסים בגלות לאכל
 את הצאן שלך, שנאמר בהם
 (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי.
 קום קח המקלע שלך עליהם,
 שהרי במקלעו של דוד נאמר
 (שמואל א-יז מ) ויבחר לו חמשה חלקי
 אבנים מן הנחל. נטל אותן
 בחמש תבות, שהן שמע ישראל
 ה' אלהינו ה' אחד. וכששם אותו
 במקלע, נעשו אחת, אבן אחת,
 והרג את הפלשתי.

וער האבן הזו נאמר (דניאל ב)
 והאבן שהפיתה את הצלם היתה
 להר גדול, ומלאה כל הארץ. זהו

שְׁפָתוֹב (יחזקאל א) מְלֹא כָּל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ. וּבִשְׁבִילֹו נֹאמֵר (תהלים קיח)
אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ
פְּנֵה. מֵאֵת ה' הִיְתָה זֹאת.
וּבִשְׁבִילָה אָמַר דָּוִד, (שם כז) אִם
תַּחֲנֶה עָלַי מִחֲנֶה לֹא יִירָא לְפִי
וְגוֹ', בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ. וְאֵל יִתְהַלֵּל
הַמִּתְהַלֵּל, (ירמיה ט) כִּי אִם בְּזֹאת
יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל. (איכה א) זֹאת
אָשִׁיב אֵל לְבִי עַל פֶּן אוֹחִיל.

וַיַּעֲקֹב, מִשּׁוּם שֶׁהִיָּה יוֹדֵעַ שֶׁהִיא
עַקֵּר הַכֵּל, לְמַד אוֹתָהּ לְבָנָיו, זֶהוּ
שְׁפָתוֹב (בראשית מט) וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר
לָהֶם אֲבִיהֶם. וּמִשָּׁה רַבְּנּוּ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם מִמֶּנָּה קָבַל תּוֹרָה, זֶהוּ
שְׁפָתוֹב (דברים מד) וְזֹאת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר שָׁם מִשָּׁה. וְאֶהְרֵן נִכְנַס עִמָּה
לְקַדֵּשׁ הַקֹּדְשִׁים, וְהַתְּקַבֵּל קֶרְבָּנוֹ,
זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ויקרא טז) בְּזֹאת יָבֵא
אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ. זֹאת אֲשֶׁר
לְלוֹיִם. וּבִשְׁבִילָה נֹאמֵר (בראשית מט)
מִשָּׁם רָעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל. (זכריה א)
עַל אֲבָן אַחַת שִׁבְעָה עֵינַיִם.

אֲשֶׁרֵי הוּא מִי שֶׁשָּׁם אוֹתָהּ
בַּמְקַלְעֵ שְׁלוֹ, שֶׁהוּא פִּיּוֹ, בְּקִרְיַאת
שְׁמֵעַ, וְזוֹרֵק אוֹתָהּ לְשָׁמַיִם שֶׁל
סַמָּא"ל, שֶׁבִשְׁבִילֹו נֹאמֵר (ירמיה ב)
שָׁמוּ שָׁמַיִם עַל זֹאת. וּבָהּ כִּי
שָׁמַיִם (שלו) בְּעֶשֶׂן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ
כַּפְּגֵד תִּבְלָה.

וְאֵתָה רוּעָה הַנֶּאֱמָר, קוּם טל אַת
הַמְקַלְעֵ שְׁלֶךְ, שֶׁלְמִקוּם עָלְיוֹן
אֵתָה מַעֲלָה אוֹתוֹ, יוֹתֵר מִדָּוִד
וּמִכָּל הַנְּבִיאִים וְהַחֲכָמִים שֶׁל כָּל
דוֹר וָדוֹר. וְזֶהוּ הַמְקַלְעֵ שְׁלֶךְ -
זֶרְקָא מִקַּף שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא.
שֶׁהָאֲבָן הַזֶּה מִפִּיָּךְ עוֹלָה לְמִקוּם
שְׁנֵאמֵר בּוֹ בַּמְּפָלָא מִקַּף אֵל
תְּדַרְשׁ וּבַמְּכֹסֶה מִקַּף אֵל תַּחֲקֹר.
וְהוּא הַשֵּׁם שֶׁל הַכְּתוּר הַעֲלִיּוֹן,
שֶׁהִיא חֲכָמָה קְדוּמָה. שֶׁכֶּף עוֹלָה
חֲכָמָה לְחִשְׁבוֹן שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ,
עִם עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת בְּכֻלָּל, שֶׁהֵם
י"ד ה"י וּא"ו ה"י. שֶׁשָּׁם שֶׁלֹּשׁ

לְצִלְמָא הוֹת לְטוֹר רַב וּמְלֹאת כָּל אֶרְעָא. הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ו ג) מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.
וּבְגִינָה אֶתְמַר (תהלים קיח ב) אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים
הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. מֵאֵת ה' הִיְתָה זֹאת. וּבְגִינָה
אָמַר דָּוִד (שם כז א) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מִחֲנֶה לֹא יִירָא
לְפִי וְגוֹ'. בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ. (ירמיה ט כג) וְאֵל יִתְהַלֵּל
הַמִּתְהַלֵּל כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל. (איכה
ג כא) זֹאת אָשִׁיב אֵל לְבִי עַל פֶּן אוֹחִיל.

וַיַּעֲקֹב בְּגִין דִּיהוּה יָדַע דְּאִיהִי עַקְרָא דְכֻלָּא,
אוֹלִיף לִיה לְבָנוֹי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(בראשית מט כח) וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם, וּמִשָּׁה
רַבְּנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם מִיָּנָה קָבַל אוֹרִיתָא. הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (דברים מד מד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם
מִשָּׁה. וְאֶהְרֵן פָּה עָאֵל לְקַדֵּשׁ קְדוּשִׁין, וְאֵתְקַבֵּל
קֶרְבָּנָה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ויקרא טז א) בְּזֹאת יָבֵא
אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ. (במדבר ח כד) זֹאת אֲשֶׁר לְלוֹיִם.
וּבְגִינָה אֶתְמַר (בראשית מט כד) מִשָּׁם רָעָה אֲבָן
יִשְׂרָאֵל. (זכריה ג ט) עַל אֲבָן אַחַת שִׁבְעָה עֵינַיִם.
זְבָאָה אִיהוּ מָאן דְּשׁוּי לָהּ בְּקִירְטָא דִּילָהּ,
דְּאִיהִי פּוּמוּי, בְּקִרְיַאת שְׁמֵעַ, וְזִרְיק לָהּ
לְגַבֵּי שָׁמַיִם דְּסַמָּא"ל. דְּבְגִינָה אֶתְמַר (ירמיה ב יב)
שָׁמוּ שָׁמַיִם עַל זֹאת. וּבָהּ (ישעיה נא ו) כִּי שָׁמַיִם
(דִּילָהּ) בְּעֶשֶׂן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כַּפְּגֵד תִּבְלָה.

וְאֵנָת רַעֲיָא מְהִימְנָא, קוּם טל קִירְטָא דִּילָךְ.
דְּלֵאֲתֵר עֲלָאָה אֵנָת סְלִיק לִיה, יִתִּיר
מִדָּוִד וּמִכָּל נְבִיאֵי וְחֲכָמֵי דְכָל דְּרָא וְדָרָא.
וְהִיא אִיהִי קִירְטָא דִּילָךְ. זֶרְקָא מִקַּף שׁוֹפֵר
הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא. דְּאֲבָנָא דָּא מִפּוּמָךְ סְלִיקָא לְאֵתֵר
דְּאֶתְמַר בֵּיה בַּמְּפָלָא מִקַּף אֵל תְּדַרְשׁ וּבַמְּכֹסֶה
מִקַּף אֵל תַּחֲקֹר.

וְאִיהִי שְׁמָא דְכְּתֵר עֲלָאָה דְּאִיהוּ חֲכָמָה קְדוּמָה.
דְּהִכִּי סְלִיק חֲכָמָה לְחִשְׁבוֹן שְׁמָא קְדִישָׁא,
עִם עֶשֶׂר אֵתוֹן בְּכֻלָּלָא, דְּאֵנּוֹן יו"ד ה"י וּא"ו

יוד"ים, שהן השם שמכתיר את השם של החכמה הקטנה. זה כולל עשר ממעלה למטה, והחכמה הקטנה כוללת עשר ממטה למעלה. עשר בגבורה ממעלה סגולתא, שמשם נקראת השכינה סגלת מלכים, והיא משמידה את אמות העולם.

היא האבן האחת כפולה מעשר אותיות ממטה למעלה שרמוזות ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. שלש האלפיים האלו של חכמה קטנה ששם כ"ח מ"ה, שזהו השם שעולה ארבעים וחמש בחדש שבון. ותלויות ממנו עשרים ושמונה אותיות, שהן יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף. ושלש האלפים של השם הזה, אלו שעולים אהיה שלש פעמים, כחדש שבון שרמוז הקדוש ברוך הוא לך בשליחותך להוציא את ישראל ממצרים. זהו שכתוב (שמות א) ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם. ובו נודע שהוא מפלא ומכסה מהצד של עלת כל העליונים, שנאמר בו בשלש יודין של סגולתא אני ראשון ואני

אחרון ומבלעדי אין אלהים. ומכצד של עלת כל העליונים נקראת השכינה אמונת ישראל. והאבן האחת הזו בחדש שבון עשר, ויש לה קוץ למעלה וקוץ למטה, ונקדה באמצע, והכל אחד. ומשם קרא למשה לעמוד האמצעי בשלש עשרה מדות הרחמים. שמי שקורא בשלש עשרה מדות הרחמים הללו לעלת כל העלות, לא תחזור תפלתו ריקם.

וכשהוא רוכב על אבן אחת, אין ממנה ושלט שבשמים וארץ שעומד לפני האבן הזו. שבאותו הזמן נאמר בסמא"ל, (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין

ה"י. דתמן תלת יודי"ן דאנון שמא דאכתר לשמא דחכמה זעירא. דא כליל עשר מעלא לתתא. וחכמה זעירא כליל עשר מתתא לעלא. עשר בגבורא מעלא סגולתא, דמתמן אתקריאת שכינתא סגלת מלכים, ואיהי שצאה לאמין דעלמא.

איהו אבנא חדא כלילא מעשר אתון מתתא לעלא דרמיזין ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. תלת אלפין אלין דחכמה זעירא דתמן כ"ח מ"ה. דהאי איהו שמא דסליק מ"ה בחדשבון. (דף קכ ע"א) ותלין מנה כ"ח אתון דאנון יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. ותלת אלפין דהאי שמא, אלין דסלקין אהיה תלת זמנין, כחדש שבון דרמיז קודשא בריך הוא לך בשליחותך, לאפקא לישראל ממצרים. הך הוא דכתיב (שמות ג יד) ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם. ובה אשתמודע דהוא מפלא ומכסה מסטרא דעלת כל עלאין, דאתמר ביה בג' יודין דסגולתא (ישעיה מד ו) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים.

ומכסתרא דעלת כל עלאין אתקריאת שכינתא אמונה דישראל. והאי אבנא חדא י בחדשבנא עשר, ואית לה קוצא לעלא וקוצא לתתא. ונקודא באמצעיתא וכלא אחד. ומתמן קרא למשה לעמודא דאמצעיתא ביי"ג מכילן דרחמי. דמאן דקרא באלין י"ג מכילן דרחמי לעלת כל העלות. לא יחזור ריקם בצלותה.

וכר איהו רכיב על אבנא חדא לית ממנא ושלטן דבשמיא וארעא, דקימא קמי האי אבנא. דבההוא זמנא אתמר בסמא"ל

שעומד לפני האבן הזו. שבאותו הזמן נאמר בסמא"ל, (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין

פוככים שים קנף וגו'. וכף י' התפתונה עולה לשלש עשרה מדות, ורמוזות באות א', י' למעלה וי' למטה. חכמה בראש וחקמה בסוף. ו' פריכה של שניהם.

קום טל האבן, וכרף אותה באותו החוט של זרקא, שהוא ארף אפים, בעלה, ודאי וא"ו ארפה, שאם אין אדם כורף אותה בה' י' באבנים בראש הטבעת, שעליה נאמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה, שהיא קשר תפלין תפלה של יד, שהיא פרוכה באצבע, לא מסתלקת. וכשהיא פרוכה על הראש של אות ו', נקראת פתר של ספר תורה. ובשבילה נאמר, כל המשמש בכתר עובר.

היא אבן מכללת ומעטרת על כל האותיות, היא עטרה על כל ראש של צדיק, כמו שבארנו בעלי המשנה, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, והיא פתר תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בשלש פנים של ש"ן. ממש נודע בשמך, רועה הנאמן. בשלש אותיות התעטרות להיות פתר על ראש כל הכהנים ולוים וישראלים התעטרות על כלם.

וכשעלתה במחשבה האבן האחת כלולה מעשר ספירות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, המחשבה ודאי היא חכמה מ"ה חש"ב, ותמצא אותה שם. ומצד של הפתר נקראת פתר, ובה עלו ישראל במחשבה. שמחשבה נעשתה לו מרובה, וכשעולה לעלת כל העליונים נעשית פתר בלי שתוף, שנקללת להיות מרובה לאותו שאין לו חשבון ושתוף.

וכשיש בישראל משכילים, וזורקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

אם תגביה פנשר ואם בין פוככים שים קנף וגו'. והכי י' תתאה סליקת ל"ג מכילן, ורמיזן באת א' י' לעלא וי' לתתא, חכמה בראש וחקמה בסוף. ו' פריכא דתרויהו.

קום נטיל אבנא וכרין לה בההוא חוט דזרקא דאיהו ארין אנפין בעלה ודאי וא"ו אריכא דאם בר נש לא פריך לה בה' י' באבנין בריש טבעתא, דעלה אתמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וברצועה דאיהי קשר תפלין תפלה דיד דאיהי פריכא באצבעא, לא אסתלקת. וכד איהי פריכא על רישא דאת ו' אתקריאת תגא דספר תורה. ובגינה אתמר כל המשמש בתגא חלף.

איהו אבן מכללת ומעטרת על כל אתון. איהי עטרה על כל רישא דצדיק, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. ואיהי פתר תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בתלת אנפין דש"ן. מן משה אשתמודע בשמן רעיא מהימנא. בתלת אתון אתעטרת למהוי פתר על רישא דכלהו דכהנים ולוים וישראלים אתעטרת על כלהו. וכד סליקת במחשבה איהי אבנא חדא פלילא מעשר ספירן דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

מחשבה ודאי איהי חכמה מ"ה חש"ב ותשפח לה תמן. ומסטרך דכתר תגא אתקריאת, ובה עלו ישראל במחשבה. דמחשבה אתעבידת ליה מרובה. וכד סליקא לגבי עלת כל עלאין, אתעבידת תגא בלא שתופא דאתפלל למהוי מרובה למהוא דלית ליה חשבון ושתוף.

וכד אית בישראל משכילים וזרקין ליה

במחשבה עד אותו המפלא
 שהוא על הפתח, מיד נענים. זהו
 שפתיב (תהלים צא) כי ידע שמ"י,
 שם י הפתח של זרקא. יקראני
 ואענהו עמו אנכי וגו'. באותו
 החוט שהוא כריכה שלה, שבו
 צריך להאריך אותה, עד שמעלה
 אותה עד עלת כל העליונים,
 יורד בה לקבל תפלותיהם.

אשריו מי שמעלה שלש תפלות
 אלו בשלש נקודות של סגולתא,
 שמהם נמשכו שלש טפות של
 שלשה מחים עליונים. שפשאדם
 נמשך ממנו זרע, אלו הטפות
 שנמשכו ממנו הן מיפי היפי של
 המח המבחר מן הכל. כך כמו
 זה, כשהקדוש ברוך הוא מוריש
 באדם שלשה קשרים, שהם
 נשמה ורוח ונפש, מיפי היפי
 שלו, נותן אותם שהם משלש י
 י של סגולתא שנרמזו בשם יו"ד
 ה"י וא"ו ה"י. ומשום זה אמר
 להם (דברים כו) ובך בחר ה' להיות
 לו לעם סגולה.

באותו זמן שיצאו הדברים הללו
 מפי המנורה הקדושה, ירדה
 שכינה ונשקה אותו, וכל אותם
 ראשי ישיבות ברכו אותו,
 והרועה הנאמן ברוך אותו ונשק
 אותו. באותו הזמן זקן אחד
 הזדמן אליו. פתח ואמר, נשקו
 בר, שהוא סלת נקיה, טפה
 קדושה זו של התורה של משה
 שנתנה לנו על ידו, שלא היה בו
 פסלת של מז ותבן. שמי שאין
 פסלת בנשמתו, הוא בן של
 הקדוש ברוך הוא ושכינתו. שיש
 בן מאותה חטה שנאמר בה
 האילן שאכל אדם הראשון היה
 חטה.

ח"ט מז ותבן, שבשכילו אמר
 דוד (תהלים נא) הן בעוון חוללתי
 וגו'. ובזמן שהאות ה', שהיא
 חמשה מיני לחם, היא בכסוי

בדבורא דצלותן בקירטא דילהון, וסלקין לה
 במחשבה עד, ההוא מפלא דאיהו על הפתח,
 מיד נענים. הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים צא יד) כִּי יֵדַע
 שְׁמִי שֵׁם י' תָּגֵא דְזַרְקָא, יְקַרְאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ
 אֲנֹכִי וְגו'. בַּהֵהוּא חוּט דְאִיהוּ פְּרִיכוּ דִילָהּ,
 דְּבַה צְרִיף לְאַרְכָּה לָהּ עַד דְּסָלִיק לָהּ עַד עֲלֵת
 כָּל עֲלָאִין, וְנַחֲתִית בְּהָ לְקַבְּלָא צְלוֹתֵהוּן.

זבאה איהו מאן דסליק תלת צלותין לגבה
 בתלת נקודין דסגולתא. דמנהון
 אתמשכו תלת טפין דתלת מחין עלאין. דכד
 בר נש אתמשך זרע מנה, אלין טפין דאתמשכו
 מנה, אנון משופרי שופרי דמחא מבחר
 מפלא. הכי כגונא דא, כד קודשא בריה הוא
 אורית בבר נש. תלת קטירין דאנון נשמתא
 ורוחא ונפשא משופרי שופרי דילה, יהיב לון
 דאנון מתלת י י י דסגולתא דאתרמיוו בשם
 יו"ד ה"י וא"ו ה"י. ובגין דא אמר לון, (דברים
 יד ב) ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה.

בההוא זמנא דנפקו מלין אלין מפומוי
 דבוצינא קדישא, נחיתת שכינתא
 ונשיקת ליה וכל אנון מארי מתיבתן בריכו
 ליה, ורעיא מהימנא בריה ליה ונשיק ליה.
 בההוא זמנא סבא חדא אזדמן לגבה. פתח
 ואמר, (תהלים ב יב) נשקו בר, דאיהו סלת נקיה,
 טפה קדישא דא דאורייתא דמשה דאתיהיב
 לן על ידה, דלא הוה ביה פסלת דמז ותבן.
 דמאן דלית פסלת בנשמתה, איהו ברא
 דקודשא בריה הוא ושכינתה. דאית בר
 מההוא חטה דאתמר בה אילן דאכל אדם
 קדמאה חטה הוה.

ח"ט מז ותבן. דבגינה אמר דוד (תהלים נא ז) הן
 בעוון חוללתי וגו'. ובזמנא דאת ה'
 דאיהי חמשה מיני נהמא, איהי בכסויא דרת

דָּרָה בֵּין (הַרְדָּפִים אַחֲרֶיהָ) הַרְשָׁעִים
 בְּגִלוּת, שְׁנֹאמַר עֲלֵיהֶם (תהלים א)
 לֹא כֵן הַרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמִּץ אֲשֶׁר
 תִּדְפְּנוּ רוּחַ - י' שְׁהִיא מַעֲשֵׂה
 שְׁלוֹ, לֹא מִתְחַבֵּרֶת עִמּוֹ.

וּמִשּׁוּם זֶה מִץ וְתָבֵן פְּטוּרִים מִן
 הַמַּעֲשֶׂה, וּמִשּׁוּם זֶה נִשְׁקוּ בַר.
 נִשְׁקוּ בַר, שֶׁהַשְּׂפָתִים הַעֲלִיּוֹנוֹת
 שֶׁל הַרוּעָה הַנֶּאֱמָר, שֶׁהֵם
 הַהִשְׁקָאָה שְׁלֵהֶם בְּשָׁנֵי עֲמוּדֵי
 אֲמֶת, שֶׁהֵם לְמוּדֵי ה'. וְהַצְדִּיק
 הוּא לְשׁוֹן לְמוּדִים, הוּא לְשׁוֹן
 לְמַעְלָה, וְאוֹת בְּרִית לְמִטָּה.

וְעוֹד נִשְׁקוּ בַר, בְּשְׂפָתִים
 הַעֲלִיּוֹנוֹת הַשְּׂכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה,
 שְׂפָךְ עוֹלָה שְׂכִינָה לְחֻשְׁבוֹן
 שְׂפָ"ה. הַחוּט שְׂסוּבֵב אוֹתָהּ הוּא
 אוֹתָהּ פְּרִיכָה, הַחוּט שֶׁל זֶרְקָא
 שְׂמַקִּיף אֶת הַשְּׂפָה הוּא חוּט שֶׁל
 חֶסֶד, וְהוּא חוּט שֶׁל זָהָב. וְהוּא
 קו יֶרֶק מֵהַצֵּד שֶׁל תְּשׁוּבָה שְׂסוּבֵב
 כָּל הָעוֹלָם. שְׁלִשָּׁה חוּטִים הֵם
 לְמַעְלָה שְׂסוּבְבִים אֶת בֵּת הָעֵינַן,
 שְׁעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שיר"ז) עֵינֶיךָ בְּרוּכוֹת
 בְּחֻשְׁבוֹן עַל שְׁעַר בֵּת רַבִּים. מֵה
 זֶה בֵּת רַבִּים? בֵּת עֵינַן אֱלוֹ שְׁלִשֶׁת
 הָאֲבוֹת. שְׁלִשָּׁה גּוֹנִים הֵם שֶׁל
 הָעֵינַן. עֵינַן הַמַּיִם שְׂאֵינַן לֵהּ הַפֶּסֶק,
 עֵינַן הַמַּיִם. וּמִשּׁוּם נִשְׁקוּ בַר לְהַאִיר
 עוֹלָמוֹת בְּסוּדוֹת נִסְתָּרִים שֶׁל
 הַתּוֹרָה.

בְּאוֹתוֹ זְמַן קָם אוֹתוֹ זְקֵן וְנִטַּל
 מִקְּלַע בִּידוֹ. פֶּתַח וְאָמַר, הַמְּנוּרָה
 הַקְּדוּשָׁה, עַד עַכְשָׁו הִיָּה מִקְּלַע
 בִּידְךָ, מִכָּאֵן וְאֵילֶיךָ הָרִי הַתְּעֲלִית
 בְּעֲלִיּוֹנִים, שְׁמַר עֲצֻמְךָ מֵהֶאֱבִינִים
 שְׁלָה. שְׁהָרִי בְּפִי הַצְדִּיקִים הִיא
 מִתְּעַלָּה בְּתַפְלוּת שְׁלֵהֶם אֶל
 בְּעֲלָה. וּבְמַעֲשִׂים שְׁלֵהֶם שֶׁל
 הָאֶבֶן הַזֹּאת, כְּשִׁינְרֵדֶת לְמִטָּה הִיא
 אֶבֶן בַּחֲזָן, שְׁעֲלֶיהָ נֶאֱמַר (תהלים יא)
 ה' צְדִיק יִבְחֵן. וְכֵה נִתְּנָסוּ
 הָאֲבוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה נֶאֱמַר (תהלים
 קיח) אֶבֶן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים, שֶׁהֵם הָאֲבוֹת.

בֵּין (רַדְפִין אַחֲרֶיהָ) רְשִׁיעֵיָא בְּגִלוּתָא, דְּאִתְּמַר עֲלֵיהוּ
 (תהלים א ד) לֹא כֵן הַרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמִּץ אֲשֶׁר
 תִּדְפְּנוּ רוּחַ. י' דְּאִיהִי מַעֲשֵׂה דִילָהּ לֹא
 אִתְחַבֵּרֶת עִמָּה.

וּבְגִינָן דָּא מִץ וְתָבֵן פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשֶׂה. וּבְגִינָן
 דָּא נִשְׁקוּ בַר. נִשְׁקוּ בַר. דְּשִׁפּוֹן עֲלֵאִין
 דְּרַעֲיָא מְהִימְנָא דְּאֲנוּן שְׁקִיו דִּילְהוֹן בְּתַרִּי
 סְמִכֵי קְשׁוּט, דְּאֲנוּן לְמוּדֵי ה'. וְצְדִיק אִיהוּ
 לְשׁוֹן לְמוּדִים, אִיהוּ לְשׁוֹן לְעֲלָא, וְאוֹת בְּרִית
 לְתַתָּא.

וְעוֹד נִשְׁקוּ בַר בְּשִׁפּוֹן עֲלָאָה שְׂכִינְתָא עֲלָאָה,
 דְּהִכִּי סְלִיקַת שְׂכִינָה כְּחֻשְׁבֵּן שְׂפָ"ה. חוּט
 דְּאִסְחָר עֲלָהּ, אִיהוּ הַהוּא פְּרִיכוֹ, חוּט דְּזֶרְקָא
 דְּאִסְחָר שְׂפָה אִיהוּ חוּט שֶׁל חֶסֶד. וְאִיהוּ חוּט
 דְּדִהָבָא. וְאִיהוּ קו יֶרֶק מִסְטָרָא דְּתִיּוּבְתָא
 דְּאִסְחָר כָּל עֲלָמָא. תִּלְתָּת חוּטִין אֲנוּן לְעֲלָא
 דְּסַחְרִין לְבֵת עֵינָא, דְּעֲלֵיהוּ אִתְּמַר (שה"ש ז ה)
 עֵינֶיךָ בְּרוּכוֹת בְּחֻשְׁבוֹן עַל שְׁעַר בֵּת רַבִּים. מֵאִי
 בֵּת רַבִּים, בֵּת עֵינַן אֱלִינָן תִּלְתָּת אֲבָהֶן תִּלְתָּת גּוֹנִינָן
 אֲנוּן דְּעֵינָא. עֵינָא דְּמֵיָא דְּלִית לָהּ הַפֶּסֶק (בראשית
 כד טז) עֵינַן הַמַּיִם. וּמִתְּמַן נִשְׁקוּ בַר לְאִנְהָרָא
 עֲלָמִין בְּרִזִין סְתִימִין דְּאוֹרֵיתָא.

בְּהַהוּא זְמַנָּא קָם הַהוּא סְבָא וְנִטַּל קִירְטָא
 בִּידוּי. פֶּתַח וְאָמַר, בּוּצִינָא קְדִישָׁא
 עַד כְּעַן הוּהוּ קִירְטָא בִּידְךָ. מִכָּאֵן וְאֵילֶיךָ הָא
 אִסְתַּלְקַת בְּעֲלֵאִין. נְטוּר גְּרַמְךָ מֵאֲבָנִין דִּילָהּ.
 דְּהָא כְּפּוּמָא דְּצְדִיקִים אִיהִי מִסְתַּלְקָא בְּצִלוּתִין
 דִּילְהוֹן לְגַבִּי בְּעֲלָה וּבְעוֹבְדִין דִּילְהוֹן דְּהָאִי
 אֲבָנָא כַּד נַחֲתַת לְתַתָּאָה אִיהִי אֶבֶן בַּחֲזָן, (קד קכ
 ע"ב) דְּעֲלָהּ אִתְּמַר (תהלים יא) ה' צְדִיק יִבְחֵן וְכֵה
 נִתְּנָסוּ אֲבָהֶן. וּבְגִינָן דָּא אִתְּמַר (תהלים קיח כב) אֶבֶן
 מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים דְּאֲנוּן אֲבָהֶן.

וּכְשִׁינִירְדַת לַמָּטָה, יוֹרְדַת כְּמוֹ זֶה:
הוּהוּ"י. וּכְשִׁעוּלָה, נֶאֱמַר בָּהּ אֲבָן
מֵאִסוּ הַבּוֹנִים הַיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.
כְּמוֹ זֶה יְהוּ"ה. בָּהּ נִתְּנָסָה אֲבָרְהָם
בְּעֶשְׂרֵה נְסִינּוֹת. וּבְזֶמֶן שֶׁנִּתְּנָסָה
בָּהּ אָדָם, הוּא מְנַמְךָ. וְאַחַר
שְׁעוּמַד בְּנִסְיוֹן שְׁלוֹ, הִיא מִתְעַלָּה
בּוֹ לְבַעֲלָה שֶׁהוּא יְהוּ"ה.

בְּאוֹתוֹ זֶמֶן מִתְעַלָּה אָדָם עַל כָּל
אוֹתָן הַדְּרָגוֹת וּמִמְנִים שֶׁהִתְנַסָּה
בָּהֶם אָדָם. וּכְשֶׁרֹאָה סְמַא"ל
שְׁנוֹתָיִם לוֹ רְשׁוֹת עַל צַדִּיק
לְהִיזוֹת לוֹ נְסִינּוֹן, וְרוֹאָה שֶׁהוּא
עוֹמֵד בְּקִיּוּם, הוּא אוֹמֵר (אֶסְתֵּר ה)
וְכִל זֶה אֵינִינּוֹ שׁוֹיָה לִי. וְאִם
תֹּאמַר שֶׁעַל מְרֻדְכִי אָמַר לוֹ הֶמֶן
- וְדַאי הֶמֶן דִּגְמָא שֶׁל סְמַא"ל
הָיָה לוֹ, שְׁבוּ הַתְּלַבֵּשׁ, וְעֶשְׂרֵה
כְּתָרִים תַּחְתּוֹנִים הַתְּלַבְּשׁוּ
בְּעֶשְׂרֵה בְּנָיו. וּמִשׁוּם שְׁעַמַּד
מְרֻדְכִי בְּנִסְיוֹן, נִתַּן אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיָדוֹ. עַל אַחַת כְּמָה
וְכְמָה מִי שֶׁהִתְנַסָּה בְּשִׁבִיל
הַשְּׂכִינָה בְּגִלוֹת.

מִשׁוּם שִׁינִירְדִים עָלָיו עֶשֶׂר סְגֻלוֹת
שֶׁל הַשֵּׁם שֶׁל הַכְּתָר, שֶׁהֵן יו"ד
ה"י וְא"ו ה"י, שֶׁהֵם סְפִירוֹת
מְלֵאוֹת בְּסֻגְלוֹת, שְׁסוּבָבִים אֶת
הַכְּתָר הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַמְּלָךְ
וְהַגְּבִירָה. וְזֶהוּ הַכְּתָר הָעֲלִיּוֹן
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ בַּיּוֹם שֶׁבַת בְּקִדְשָׁהּ
כְּתָר יִתְּנוּ לָךְ ה' אֱלֹהֵינוּ. מִי ה'
אֱלֹהֵינוּ? הָאֵבָא וְאֵמָא שְׁבוּ
מִכְּתִירִים אֶת הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי,
וְהַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא קִדְשָׁה. וְנֶאֱמַר
בָּהּ קִדְשָׁה לָךְ יִשְׁלְשׁוּ. וְהֵם קְדוֹשׁ
קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ, שְׁלֹשָׁה אַבּוֹת, ה'
צְבָאוֹת. מִי הַצְּבָאוֹת? נִצַּח וְהוֹד.
מְלֵא כָל - זֶה צַדִּיק, בּוֹ מְלֵא כָל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, שֶׁהִיא שְׂכִינָה.

וְכִי שֶׁהוּא מְשַׁלֵּשֵׁת הָאֲבּוֹת, לֹא
צָרִיךְ לְהִתְנַסּוֹת. שְׁמִי שֶׁהוּא
מְגֻזְעוֹ וּמְשָׁרְשׁוֹ, אֵין בּוֹ סִפְקָ
שְׁעוּמַד בְּנִסְיוֹן. וְאִם תֹּאמַר

וְכִי נִחַתְתָּ לְתַתָּא נִחַתְתָּ כְּגוֹנָא דָּא הוּהוּ"י וְכִד
אֶסְתְּלַקְתָּ, אֶתְמַר בָּהּ אֲבָן מֵאִסוּ הַבּוֹנִים
הַיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה, כְּגוֹנָא דָּא יְהוּ"ה. בָּהּ נִתְּנָסָה
אֲבָרְהָם בְּעֶשְׂרֵה נְסִינּוֹת. וּבְזֶמֶן דְּנִתְּנָסָה בָּהּ
בַּר נָשׁ, אִיהוּ מְאִיךְ. וּלְכַתְרָ דְּקָאִים בְּנִסְיוֹנָא
דִּילָהּ, אִיהִי אֶסְתְּלַקְתָּ בִּיהַּ לְגַבֵּי בַעֲלָהּ, דָּאִיהִי
יְהוּ"ה.

בְּהוּא זֶמֶן אֶסְתְּלַק בָּהּ בַּר נָשׁ עַל כָּל אֲנוּן
דִּרְגִין וּמְמַנֵּן דָּאֶתְנַסִּי בְּהוּן בַּר נָשׁ.
וְכִד חֲזָא סְמַא"ל דִּינְהִבִין לִיהַּ רְשׁוֹ עַל צַדִּיק
לְמַהוּי לִיהַּ. נְסִינּוֹן, וְחֲזָא דָּאִיהוּ קָאִים בְּקִיּוּמָא
אִיהוּ אָמַר (אֶסְתֵּר ה) וְכָל ז"ה אֵינִינּוֹ שׁוֹיָה לִי.
וְאִי תִימָא דְעַל מְרֻדְכִי אָמַר לִיהַּ הֶמֶן. וְדַאי
הֶמֶן דִּגְמָא דְסְמַא"ל הוּהוּ לִיהַּ, דְּבִיהַּ אֶתְלַבֵּשׁ
וְעֶשְׂרֵה פְתָרִין תַּתְּאִין אֶתְלַבְּשׁוּ בְּעֶשֶׂר בְּנָוִי
וּבְגִין דְּקָאִים מְרֻדְכִי בְּנִסְיוֹנָא, יְהַב לוֹן קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בִּידֵהּ. עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה מָאן
דָּאֶתְנַסָּא בְּגִין שְׂכִינְתָא בְּגִלוֹתָא.

בְּגִין דְּנִחַתִּין עָלָהּ עֶשֶׂר סְגֻלוֹת דְּשְׁמָא דְכְתָרָא,
דְּאֲנוּן יו"ד ה"י וְא"ו ה"י, דְּאֲנוּן סְפִירָן
מְלִין סְגֻלוֹת, דְּסַחְרִין לְכְתָרָא עֲלָאָה דְּמִלְכָּא
וּמְטוֹרְנִיתָא. וְהִיא אִיהוּ כְּתָר עֲלָאָה דְּאֶתְמַר
בִּיהַּ בַּיּוֹם שֶׁבַת בְּקִדְשָׁהּ כְּתָר יִתְּנוּ לָךְ ה'
אֱלֹהֵינוּ. מָאן ה' אֱלֹהֵינוּ, אֵבָא וְאֵימָא בִּיהַּ
מִכְּתִירִין לְעֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא וּשְׂכִינְתָא דָּאִיהִי
קִדְשָׁה. וְאֶתְמַר בָּהּ קִדְשָׁה לָךְ יִשְׁלְשׁוּ. וְאֲנוּן
קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ תְּלַת אַבְהֵן. ה' צְבָאוֹת מָאן
צְבָאוֹת, נִצַּח וְהוֹד. מְלֵא כָל, דָּא צַדִּיק, בִּיהַּ
מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּאִיהִי שְׂכִינְתָא.

וּמָאן דָּאִיהוּ מִתְּלַת אַבְהֵן לֹא צָרִיךְ לְאֶתְנַסָּאָה.
דְּמָאן דָּאִיהוּ מְגֻזְעוּי וּמְשָׁרְשׁוּי, לִית בִּיהַּ
סְפְקָא דְּקָאִים בְּנִסְיוֹנָא. וְאִי תִימָא דְּאֲבָרְהָם
לֹא אֶתְנַסָּא בְּשְׁמָא דְכְתָרָא אֲלָא בְּמִדַּת חֶסֶד,

שְׂאֲבָרָהֶם לֹא הִתְנַסָּה בְּשֵׁם שְׁל
הַפֶּתֶר, אֲלֵא בְּמִדַּת חֶסֶד, וַיִּצְחַק
בְּמִדַּת גְּבוּרָה, וַיַּעֲקֹב בְּמִדַּת
תַּפְּאֲרֹת, וְהִשְׁכִּינָה מְשַׁלְּשֵׁת
הַצְּדִידִים הִלְלוּ נְקִרָאֵת לָהֶם אֲבָן
בַּחֲזָן - יָפָה הוּא, וּמִי שִׁיתְנַסָּה
דְּבוּר בְּעֵשֶׂר אוֹתוֹת שְׁסוּבָבוֹת
אֶת הַפֶּתֶר. (שם לא התנסו) וְכִיּוֹן שְׁפָךְ,
הוּא יְכוּל לְהִתְנַסּוֹת.

וּמִי שִׁיתְנַסָּה שָׁם, אֵין סוּף
לְנִסְיוֹנוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוּב (איכה ב) מָה
אֲעִידֶךָ מָה אֲדַמָּה לָךְ. שְׁלֵא יְכוּל
לְהִתְדַמּוֹת הַנְּסִיּוֹן שְׁלָךְ לְמַ"ה,
שֶׁהוּא יו"ד ה"א וּא"ו בְּשַׁלְּשֵׁת
הָאֲבוֹת. ה"א בְּמַלְכוּת, אַחַר
שְׁנִסְיוֹנֶךָ בְּאֵין סוּף, (שם) כִּי גְדוֹל
כִּיִּם שְׂבָרֶךָ מִי יִרְפָּא לָךְ. אוֹתוֹ
שֶׁהוּא מַפְלֵא וּמְכַסֶּה, וְכוּ תַתְעֲלֶה
לְאֵ"ם, כְּמוֹ שֶׁשְׂבָרֶךָ שְׁלָךְ אֵין לוֹ
סוּף. וְכַעַת, הַמְּנֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
טל אֲבָן אֵלֶיךָ, שְׂאֵתָה יְכוּל לְסַבֵּל
אוֹתָהּ, וַיֵּשׁ לָךְ כַּח.

וְאִם תֹּאמַר שְׂאֵתָה לְבִדְךָ הוּא
שְׂזַרְקַת אוֹתָהּ - לֹא! אֲלֵא אֶפְלוּ
לְאֲבוֹת וּלְכָל הַמַּחְנוֹת שֶׁל
הַנְּשִׁמוֹת שְׂמַקְנָנוֹת עִמָּךְ
בְּדִיוֹקְנֶךָ, כְּמוֹ רוּעָה נֶאֱמָן שִׁישׁ
לוֹ שְׁנֵי פְרָצוּפִים, אֶחָד לְמַעְלָה
וְאֶחָד לְמַטָּה, כְּנֶגֶד הַמְּרַכְבָּה
הַעֲלִיּוֹנָה וְהַמְּרַכְבָּה הַתַּחְתּוֹנָה,
וּבְשִׁבְלִים נֶאֱמַר (בראשית א) וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם
אֱלֹהִים. בְּצַלְמוֹ, בְּדִיוֹקְן
שְׁלִמַעְלָה. בְּצַלְם אֱלֹהִים, הַדִּיוֹקְן
לְמַטָּה. וּמִשּׁוּם זֶה כָּפַל שְׁמוֹ
פְעַמִּים מִשְׁ"ה מִשְׁ"ה. זֶהוּ
שְׂכָתוּב (שמות ב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה.
וְכִמוֹ שְׁפוֹלֵל הַפְּרָצוּפִים שֶׁל
בְּרִיאָה, כֶּף כְּלוּלִים בּוֹ הַפְּרָצוּפִים
שֶׁל אֲצִילוֹת.

אִמַּר לוֹ הַמְּנֹרָה הַקְּדוּשָׁה: זָקֵן
זָקֵן, יִדְעִיתִי כִּי שְׂאֵתָה הוּא מֵהַצֵּד
שֶׁל הַזָּקֵן הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל
שְׂאֵין סוּף וְתַכְלִית לְנִסְיוֹנוֹת שְׁלוֹ,

וַיִּצְחַק בְּמִדַּת גְּבוּרָה, וַיַּעֲקֹב בְּמִדַּת תַּפְּאֲרֹת,
וְשִׁכְנִיתָא מֵאֵלֵין תְּלַת סְטָרִין אֶתְקַרִיאת לּוֹן
אֲבָן בַּחֲזָן. שְׂפִי"ר אִיהוּ וּמָאן דִּיתְנַסָּה מְלוּלָא
בְּעֵשֶׂרָה אֲתוֹן דְּסַחְרִין לְכַתְּרָא. (נ"א תמן לא אתנסו)
וְכִיּוֹן דְּהַכִּי, הוּא יְכִיל לְאִתְנַסָּאָה.

וּמָאן דִּיתְנַסָּא תַּמָּן, לִית סוּף לְנִסְיוֹנָא דִּילָהּ.
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (איכה ב יג) מָה אֲעִידֶךָ מָה
אֲדַמָּה לָךְ. דְּלִית יְכִיל לְאִתְדַמָּאָה נְסִיּוֹנָא דִּילָךְ
לְמַ"ה דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וּא"ו בַּתְּלַת אֲבָהָן.
ה"א בְּמַלְכוּתָא, בְּתַר דְּנִסְיוֹנָא דִּילָךְ בְּאֵין סוּף
(שם) כִּי גְדוֹל כִּיִּם שְׂבָרֶךָ מִי יִרְפָּא לָךְ. הַהוּא
דְּאִיהוּ מַפְלֵא וּמְכַסֶּה וְכֵה תַסְתַּלֵּק לְאֵ"ם, כְּמָא
דְּתַבִּירוֹ דִּילָךְ לִית לִיה סוּף. וְכַעַן בּוּצִינָא
קְדִישָׁא, טל אֲבָנָא לְגַבְךָ דְּאֵנָת יְכִיל לְמַסְבֵּל
לִיה, וְאִית לָךְ חִילָא.

וְאִי תִימָא דְּאֵנָת בְּלַחוּדְךָ אִיהוּ דְּאֲזַרִיקַת לָךְ.
לֹא. אֲלֵא אֶפְלוּ לְאֲבָהָן וּלְכָל מְשַׁרְיָן
דְּנִשְׁמַתִּין דְּמַקְנָנִין עִמָּךְ בְּדִיוֹקְנָא דִּילָךְ, כְּרַעֲיָא
מֵהִימָנָא דְּאִית לִיה תְּרִי פְרָצוּפִין, חַד לְעֵלָא
וְחַד לְתַתָּא, לְקַבֵּל מְרַכְבְּתָא עֲלָאָה וּמְרַכְבְּתָא
תַּתָּאָה. וּבְגִינִיָּהּ אֶתְמַר (בראשית א כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם אֱלֹהִים. בְּצַלְמוֹ
בְּדִיוֹקְנָא דְּלְעֵלָא בְּצַלְם אֱלֹהִים דִּיוֹקְנָא לְתַתָּא.
וּבְגִין דָּא כָּפַל שְׂמָה תְּרִין זְמָנִין מִשְׁ"ה מִשְׁ"ה.
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שמות ג ד) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה.
וְכִמָּה דְּכָלִיל פְּרָצוּפִין דְּבְרִיאָה הַכִּי כְּלִילָן בִּיה
פְּרָצוּפִין דְּאֲצִילוֹת.

אִמַּר לִיה בּוּצִינָא קְדִישָׁא סְבָא סְבָא, יִדְעָנָא
כֶּף דְּאֵנָת הוּא מְסַטְרָא דְּסְבָא עֲלָאָה
דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל דְּלְעֵלָא. וְהִאי אֲבָנָא דִּילָךְ אֲנָן
מְקַבְּלִין לִיה בְּרַעֲוָא דְּלִית סוּף וְתַכְלִית
לְנִסְיוֹנִין דִּילָהּ. בְּגִין יִקְרָא דְּשִׁכְנִיתָא דְּאֶתְמַר
שְׁלִמַעְלָה. וְאֵת הָאֲבָן הַזֶּה שְׁלָךְ אֲנִי מְקַבְּלִים אוֹתָהּ בְּרַצוֹן

בשכיל כבוד השכינה שנאמר בה
(בראשית מט) משם רעה אכן ישראל,
כדי להחזיר לה סגולתא לשרות
עליך, וכדי שישרה עליו עלת על
כל העליונים.

אמר אותו הזקן: המנוחה
הקדושה, יו"ד ה"י וא"ו ה"י הם
עשר אותיות, וחסבוננו ששים
ושלש, ובו נוטל נקמה מצ"ס רוח
שנאמר בו כי גאה גאה. משום
שממנו באים הערובי הרע,
שנאמר בהם (תהלים נג) כלו סג
יחדו נאלחו אין עשה טוב אין
גם אחד. ועשר אותיות עם ס"ג
הם ג"ע, וזהו שלח נא ידך. וג"ע
בכל אשר לו. והמנוחה הקדושה,
אחר שקבלתם את האבן הזו,
טלו אותה אליכם, שלא תזוז
מכם, עליה נאמר (תהלים סח) אם
תשכבון בין שפתים. אשרי הוא
מי שמשפכי את האם העליונה
בין שפתותיו, ובשכילה נאמר
(שם) אם תשכבון בין שפתים. אל
תקרי אם אלא אם.

ושתיים הן, האם העליונה והאם
התחתונה. השכינה העליונה
והשכינה התחתונה, שעליה
נאמר (דברים כב) שלח תשלח, שני
שלוחים, כנגדם נאמר (רות א)
ותלכנה שתיהן. אשרי הוא מי
שמשפכי אותם בשפתותיו
בתפלה, בתורה, בקריאת שמע,
בתפלת השפיכנו, ששם הקדוש
ברוך הוא שנאמר בו השפיכנו
אבינו לשלום וגו'. ועל השכינה
נאמר ופרש עלינו ספת שלומך.
שני שלומות, אחד כנגד השכינה
העליונה, ואחד כנגד השכינה
התחתונה. אחד הוא בעל הבית,
ובשכילו נאמר השפיכנו אבינו
לשלום, וזה העמוד האמצעי.
והשני הוא אורח. על שניהם

נאמר, בעל הבית בוצע, והאורח מברך.

ומהצד של אורח נקראת השכינה מלון אורחים. זהו שכתוב (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון

ביה (בראשית מט כד) משם רעה אכן ישראל. בגין
לאחזרא לה סגולתא לשריא עלך. ובגין
דישרי עליה עלת על כל עלאין.

אמר ההוא סבא בוצינא קדישא יו"ד ה"י
וא"ו ה"י איהו עשר אתון. וחסבנה
ס"ג. ביה נוטיל נוקמא מן ג"ס רוחא דאתמר
ביה (שמות טו א) כי גאה גאה. בגין דמנה קא אתין
ערבוביא בישא. דאתמר בהון (תהלים נג ד) כלו סג
יחדו נאלחו אין עשה טוב אין גם אחד. ועשר
אתון עם ס"ג הם ג"ע והאי איהו (איוב א יא) שלח
נא ידך. וג"ע בכל אשר לו. ובוצינא קדישא
בתר דקבלתון האי אבן טולו לה לגביכו, דלא
תזוז מנכון. עלה אתמר (תהלים סח יד) אם תשכבון
בין שפתים. זכאה איהו מאן דשכיב אימא
עלאה בין שפון דילה ובגינה אתמר (שם) אם
תשכבון בין שפתים, אל תקרי אם אלא אם.
ותרין אנין אם עלאה אם תתאה שכינתא עלאה
שכינתא תתאה. דעלה אתמר (דברים כב ז)

שלח תשלח, תרין שלוחין. לקבליהו אתמר
(רות א יט) ותלכנה שתיהן. זכאה איהו מאן דשכיב
לון בשפון דילה, בצלותא, באורייתא, בקריאת
שמע. בצלותא בהשפיכנו, דתמן קודשא בריך
הוא דאתמר ביה השפיכנו אבינו לשלום וגו',
ועל שכינתא אתמר ופרש עלינו ספת שלומך,
תרין שלומי חד לקבל שכינתא עלאה, וחד
לקבל שכינתא תתאה. חד איהו בעל הבית,
ובגינה אתמר השפיכנו אבינו לשלום ודא
עמודא דאמצעיתא. ותנינא איהו אורח. על
תרויהו אתמר בעל הבית בוצע ואורח מברך.
ומסטרך דאורח אתקריאת שכינתא מלון
אורחים. הדא הוא דכתיב (ירמיה ט א)

(ירמיה ט א)

ארחים. ובשבילו נאמר וילן שם. ולמה? כי בא השמש. שהתפנס ממנו אותו שנאמר בו (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' אלהים. ונשארה השכינה בחשכה בגלות.

ומהצד של נצח והוד נקראת גבוהה, ומהצד של שלשת האבות שנקראו אל אלהים ה', שהם האל הגדול הגבור והנורא, נקראת גדלה גבורה תפארת. ובשלשת השמות הללו היא מעידה על היותו ואלהותו ויכלתו על כל העולמות.

ומהצד של האם העליונה נקראת אם תשובה יהו"ה, שמראה על פנוי והויה של רבון העולמים, בעל כל הפנויים וכל ההוויות. שכל הפנויים וההוויות הם פנויים לו, והוא אינו כפנוי. והיא נקראת מ"ה מהצד של חכמה, שנאמר (דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה. שאם אין חכמה - אין יראה, ואם אין יראה - אין חכמה. וכזה מ"ה מעיד על עלת כל העליונים, כי לא ידעו מ"ה הוא.

ומצד של החכמה הם הנקודות. כמו זה י', הקוץ שלמטה והקוץ שלמעלה, והנקדה של האמצע מראה על פתר עליון, שבו שלשה קשרים י י י, והם רמוזים ביו"ד ה"י וא"ו ה"י. וכל אות מראה ארבע אותיות, שהן: יברכך יהו"ה, יאר יהו"ה, ישא יהו"ה, י"ב אותיות שתלויות מן י יו"ד. ובה אותם שלש עשרה מדות אחת. כמו זה י' הקוץ למעלה - אחת. והקוץ למטה - שתיים. ונקדה שבאמצע - הגה שלש. והאות י' בחדשונה עשר. הגה י"ג מדות הרחמים, שנאמר בהם בעשרה מאמרות נברא העולם. ומה תלמוד לומר, והלא במאמר אחד יכול להבראות?

מי יתנני במדבר מלון ארחים. ובגינה אתמר (בראשית כח יא) וילן שם. ואמאי כי בא השמש, דאתפנש מנה הוא דאתמר ביה (תהלים פד יב) כי שמש ומגן ה' אלהים. ואשתארת שכינתא בחדשוכא בגלותא.

ומסטרך דנצח והוד אתקריאת גבוהה. ומסטרך דתלת אבהן דאתקריאו אל אלהים ה', דאנון האל הגדול הגבור והנורא, אתקריאת גדלה גבורה תפארת ובאלין תלת שמהן איהי סהידת על הויתיה, ואלהותיה, ויכולתיה על כל עלמין.

ומסטרך דאמא עלאה אתקריאת אם תשובה יהו"ה, דאחזי על פנוי והויה דמארי

עלמין מארי דכל פנויין וכל הוין. דכל (ד) קכא ע"א) פנויין וכל הוין אנון פנויין ליה, ואיהו לאו איהו פנוי. ואתקריאת מ"ה מסטרך דחכמה דאתמר (דברים י יב) מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה. דאם לית חכמה לית דחילו. ואם לית דחילו לית חכמה. ובהאי מ"ה מעיד על עלת כל עלאין, (שמות טז טו) כי לא ידעו מ"ה הוא.

ומסטרך דחכמה אנון נקודין. פגונא דא י' קוצא דלתתא וקוצא דלעלא,

ונקודא דאמצעייתא אחזי על פתר עלאה, דבה תלת קטירין י י י ואנון רמיזין ביו"ד ה"י וא"ו ה"י. וכל את י' אחזי ארבע אתון, דאנון יברכך יהו"ה, יאר יהו"ה ישא יהו"ה תריסר אתון דתלין מן י יו"ד. ובה אנון תלת עשר מכילן חד. פגונא דא י' קוצא לעלא, חד, וקוצא לתתא, תרין. ונקדה באמצעייתא, הא תלת. ואות י' בחדשונה עשר, הא י"ג מכילן דרחמי, דאתמר בהון בעשרה מאמרות נברא העולם. ומה תלמוד לומר, והלא במאמר אחד יכול להבראות.

ומצד של הנקודות נקראת השכינה המתחננה בת קול, כמו שבארנו, כמו זה ׀. ומהצד של הטעמים נקראת השכינה מחשבה, כמו זה ש. והכל נרמז באות אלה. בה נרמזו הטעמים למעלה, והנקודות למטה, האותיות באמצע, והכל הוא עשר אמירות, עשרת הדברות, וששת ימי בראשית, והם כ"ו כחשבון יהו"ה, שכולל טעמים ונקודות ואותיות כמו זה יהו"ה, ואותם טעמים ונקודות מים עליונים, כמו זה ש. מים נקביים כמו זה ׀.

הרקיע של האמצע כולל כל האותיות. בשבילו נאמר (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. רקיע בהפוך אותיות עקר, וזהו עקר האמונה. ועליו נאמר (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע, שהוא הרקיע שבכתר עליון, שהוא מרכבה לאותו שנקרא עקר האמונה, עלת על כל העליונים טמיר וגנוז.

ועוד, השכינה מצד הנקודות היא בתו של הקדוש ברוך הוא, הדום רגליו. ומהצד של הטעמים נקראת אשת חיל עטרת בעלה. ובצורפים וההויות נודעת בת המלך, כמו זה הוה"י. מצד הזה היא הדום רגליו.

ומצד של יהו"ה נקראת פרצוף ונקראת פניו. ומהצד של שתי נקודות אלו, שהם פרצוף וזנב, נקראת א. בראש הנקודה העליונה היא ראש, ובנקודה המתחננה היא סוף. וסוד הדבר, חכמה בראש וחכמה בסוף. בשתי הנקודות הללו מראה על עלת העלות, שהוא ראשון ואחרון. זהו שכתוב (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון.

ומסטרך דנקדין אתקריאת שכינתא תתאה בת קול, כמא דאוקימנא, כגונא דא ׀.

ומסטרך דטעמי אתקריאת שכינתא מחשבה כגונא דא ש. וכלא אתרמיז באת אלה. בה אתרמיזו טעמי לעלא נקודין לתתא, אתון באמצעיתא, וכלא איהו עשר אמירן, עשרת הדברות, ושית יומי בראשית, ואנון כ"ו כחשבון יהו"ה, דכליל טעמי ונקודי ואתון כגונא דא יהו"ה ואנון טעמי ונקודי מין עלאי, כגונא דא ש. מין נוקבין כגונא דא ׀.

רקיע דאמצעיתא כליל כל אתון. בגיניה אתמר (בראשית א ו) יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. רקיע בהפוך אתון עקר. והאי איהו עקר האמונה. ועלה אתמר (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה רקיע, דאיהו רקיעא דבכתרא עלאה, דאיהו מרכבה ליהוה דאתקרי עקר האמונה, עלת על כל עלאין טמיר וגניז.

ועוד שכינתא מסטרך דנקדי איהי ברפא דקודשא בריך הוא הדם רגליו, ומסטרך דטעמי אתקריאת אשת חיל עטרת בעלה. ובצורפין והוין אשתמודעת ברפא דמלפא. כגונא דא הוה"י, מסטרך דא איהי הדם רגליו.

ומסטרך דיהו"ה אתקריאת פרצוף ואתקריאת אנפוי. ומסטרך דתרין נקודין אלין דאנון פרצוף וזנב אתקריאת א. ברישא דנקדא עלאה איהי רישא ובנקדא תתאה סיפא. ורזא דמלה חכמה בראש וחכמה בסוף. בב' נקודין אלין. אחזי על עלת העלות דאיהו ראשון ואחרון. הדא הוא דכתיב (ישעיה מד ו) אני ראשון ואני אחרון.

וא"ו באמצע של שתי יודיים
מראה על עלת כל העליונים
שאין אלוה חוץ ממנו. זהו
שכתוב (שם) ומבלעדי אין אלהים.
ומשום שהשכינה כלולה
מהעליונים ותחתונים, נקראת
בשם של עליונים ותחתונים. זהו
שכתוב (שם מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא.
לְכֻלָּם הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים
בְּשֵׁכִינָה נְקָרָאוּ, שְׁנִקְרָאת שֵׁם,
שְׁבִשְׁבִילוֹ אָמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ
הַשְּׁלוֹם (שמות לג)

ואיש לא נעדר מפל העליונים
והתחתונים שלא נקראת בהם.
בעליונים - הרי בארנו שנקראת
בשם של כל ספירה וספירה,
בהיותה, בנקודתה, ובשמות של
כל הכנויים. ונקראת בשם של
התחתונים - פסא, שרף, מלאך,
אופן. פסא, (תהלים קג) ה' בְּשָׁמַיִם
הַכִּיּוֹן כְּסָאוֹ. מה זה שמים? זה
העמוד האמצעי. ומשום זה סמך
לו (שם) ומלכותו בכל משלה.
מצד של השמים נקראת שמימה.
זהו שכתוב (בראשית טו) הַבַּיִת נָא
הַשְּׁמַיְמָה. וכמו שהיא נקראת
בשם של העליונים והתחתונים,
כך נקרא העמוד האמצעי
בעליונים ובתחתונים, שהיא (בכל
אחת במדתו) מדתו, והיא שעור
קומתו.

ונקראת שרף, זהו שכתוב (ישעיה
ו) וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים.
כמו שמלאך שנקרא שרף
ונקראת מלאך. זהו שכתוב
(בראשית מח) הַמְּלָאךְ הַגָּאֵל אֵתִי
מִכָּל רָע. ויסע מלאך הגאל אתי
ומלאך פניו הושיעם.

ונקראת מלאך על שם מטטרו"ן,
כשהיא עושה בו את שליחותו
של בעלה. ונקראת אופן על שם
סנדלפון, כששלטונה בו על
התחתונים. ונקראת מרפכה על
שם ארבע חיות של המרפכה

וא"ו באמצעיתא דתרין יודין אחזי על עלת
כל עלאין דלית אלהא בר מנה. הדא
הוא דכתיב (שם) ומבלעדי אין אלהים. ובגין
דשכינתא איהי כלילא מעלאין ותתאין,
אתקריאת בשמא דעלאין ותתאין. הדא הוא
דכתיב (שם מ כו) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. לְכֻלָּהוּ עֲלִיאִין
וְתַתֵּיאִין בְּשֵׁכִינְתָא אַתְקֵרִיאוּ, דַּאֲתַקֵּרִיאַת שֵׁם
דְּבַגְיָנָה אָמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם (שמות לג)

וַאֲדַעַף בְּשֵׁם.

איש לא נעדר (ישעיה מ כו). מפלהו עלאין ותתאין
דלא אתקריאת בהון. בעלאין הא
אוקימנא דאתקריאת בשמא דכל ספירה
וספירה, בהויתה בנקודתה ובשמנה דכלהו
פנויים. ואתקריאת בשמא דתתאין כפסא שרף
מלאך אופן. כפסא (תהלים קג יט) ה' בְּשָׁמַיִם הַכִּיּוֹן
כְּסָאוֹ. מאי שמים, דא עמודא דאמצעיתא.
ובגין דא סמיך ליה (שם) ומלכותו בכל משלה.
מסטרא דשמים אתקריאת שמימה. הדא הוא
דכתיב (בראשית טו ה) הַבַּיִת נָא הַשְּׁמַיְמָה.
וכמא דאיהי אתקריאת בשמא דעלאין
ותתאין, הכי אתקרי עמודא דאמצעיתא
בעלאין ותתאין, דאיהי (בכלא חוץ במדתה) מדתה
ואיהי שעור קומתיה.

ואתקריאת שרף. הדא הוא דכתיב (ישעיה ו ו)
וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים. כְּגוֹנֵי
דמלאך דאתקרי שרף ואתקריאת מלאך. הדא
הוא דכתיב (בראשית מח טז) הַמְּלָאךְ הַגָּאֵל אֵתִי מִכָּל
רָע. (שמות יד יט) וַיַּסַּע מְלָאךְ הָאֱלֹהִים. (ישעיה סג ט)
ומלאך פניו הושיעם.

ואתקריאת מלאך על שם מטטרו"ן כד איהי
עבידתא ביה שליחותא דבעלה.
ואתקריאת אופן על שם סנדלפון כד
שלטנותה ביה על תתאין. ואתקריאת מרפכה

שְׁלֹמֹה כִּשְׁשֹׁלְטוֹנָה עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ (תהלים קג יט) וּמְלֻכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. נִקְרָאת דְּמוּת אָדָם, דְּמוּת אַרְיָה, דְּמוּת שׁוֹר, דְּמוּת נָשֶׁר בְּהֶן. וּבְאֵלּוּ הַדְּמִיוֹנוֹת נִרְאִית לְתַחְתּוֹנִים, שְׁהֵם עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים. זֶהוּ שְׁכֻתוֹב (הושע יב) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה.

וַיֵּשׁ נְבִיאִים שְׁהֵם מִהַמְּרַכְבָּה הַעֲלִינָה, שְׁנִקְרָאוּ בְּנִים. כְּמוֹ זֶה מִי שִׁירָא מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שׁוֹרָה י' בְּלָבוֹ. וּמִי שְׂאוּהָב אוֹתוֹ, שׁוֹרָה ה' בְּמַח. וְעַל שְׁמִי הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ נְאֻמֵּר (דברים כט) הַנְּסֻתְרָת לֵה' אֱלֹהֵינוּ. שְׁמִי שִׁירָא מִן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹ שְׂאוּהָב אוֹתוֹ, נִסְתָּר הוּא מִבְּנֵי אָדָם, וְהַנְּגֻלוֹת הֵן ו"ה. מִי שְׁמַתְעֶסֶק בַּתּוֹרָה, שׁוֹרָה ו' בְּפִיו. וּמִי שְׁעוֹסֵק בְּמִצְוָה, שׁוֹרָה ה' בְּמַאֲתִים אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה אֵיבָרָיו.

וּמִצְוָה כְּלוּלָה מֵאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁהַצִּיצִית שְׁנֵאָמַר בָּהּ (במדבר טו) וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית, וּפְרָשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, כָּל הַפּוֹחֶת לֹא יִפְחַת מִשְׁבַּעָה, וְכָל הַמוֹסִיף לֹא יוֹסִיף עַל שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר. וְהֵם שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר בֵּין קְשָׁרִים וְחִלּוֹת לְכָל צַד - עוֹלִים שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם. עֲרִיבָם נְאֻמֵּר (ישעיה טו) וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כְּפֶסֶא. חֲסֵד בְּגִימְטְרִיאָה שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם. וְהַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אָמַר, כָּל מִי שְׁמַנִּיחַ תְּפִלִּין וְצִיצִית, כְּאֵלוֹ מְקִים תְּרִי"ג מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא בְּצִיצִית כְּאֵלוֹ מִתְקַן כְּפֶסֶא לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בַּתְּפִלִּין, שְׁהֵם שֵׁם יְהו"ה, כְּאֵלוֹ הוֹרִיד יְהו"ה עַל כְּפֶסֶא.

אִם כֵּן, לָמָּה נְאֻמֵּר אֵין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִים? אֲלֹא וְדַאי שְׁנֵי סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים כְּאֵן, אֶחָד שֶׁל גְּאֵלַת הַעֲמוּד

עַל שֵׁם אַרְבַּע חִיּוֹן דְּמִרְכַּבְתָּא דְּלִתְתָּא. כְּדִ שְׁלֹטְנוּתָהּ עֲלֵיהוּ כְּמָא דְּאוּקִימְנָא (תהלים קג יט) וּמְלֻכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. אֲתִקְרִיאַת דְּמוּת אָדָם, דְּמוּת אַרְיָה, דְּמוּת שׁוֹר, דְּמוּת נָשֶׁר בְּהֶן וּבְאֵלִין דְּמִיוֹנוֹת אֲתִחְזִיאַת לְתַתְּאִין דְּאֲנוּן עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים. הָדָא הוּא דְּכִתְיִב (הושע יב יא) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה.

וְאִית נְבִיאִים דְּאֲנוּן מִמְּרַכְבָּה עֲלָאָה דְּאֲתִקְרִיאוּ בְּנִים. כְּגוֹנָא דָּא מָאן דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁרִיא י' בְּלָבָה. וּמָאן דְּרַחִים לִיהַ שְׁרִיא ה' בְּמַחָה. וְעַל אֵלִין תְּרִין אֲתָנוּן אֲתָמַר (דברים כט כח) הַנְּסֻתְרָת לֵה' אֱלֹהֵינוּ. דְּמָאן דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹ רַחִים לִיהַ סְתִים אִיהוּ מִבְּנֵי נְשָׂא. וְהַנְּגֻלוֹת אֲנוּן ו"ה. מָאן דְּאֲתַעְסֵק בַּתּוֹרָה שְׁרִיא ו' בְּפוּמָה. וּמָאן דְּעִסִּיק בְּמִצְוָה שְׁרִיא ה' בְּמַאֲתִים וּשְׁמוֹנֶה וְאַרְבָּעִים אַבְרָים דִּילָהּ.

וּמִצְוָה כְּלוּלָה מֵאַרְבַּע אֲתָנוּן כְּגוֹנָא דְּצִיצִית דְּאֲתָמַר בֵּיהּ (במדבר טו כח) וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית, וְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין כָּל הַפּוֹחֶת לֹא יִפְחַת מִשְׁבַּעָה, וְכָל הַמוֹסִיף לֹא יוֹסִיף עַל תְּלִיסֵר. וְאֲנוּן תְּמַנְסֵר בֵּין קְשָׁרִים וְחִלּוֹן לְכָל סְטְרָא סְלָקִין שְׁבַעִין וְתִרִין.

עֲרִיבָהּ אֲתָמַר (ישעיה טו ה) וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כְּפֶסֶא. חֲסֵד בְּגִימְטְרִיאָה ע"ב. וּבּוֹצִינָא קְדִישָׁא אָמַר כָּל מָאן דְּמַנַּח תְּפִלִּין וְצִיצִית, כְּאֵלוֹ מְקִים תְּרִי"ג מִצְוֹת דְּאוּרִיתָא. וְלֹא עוֹד אֲלֹא בְּצִיצִית כְּאֵלוֹ מִתְקַן כְּפֶסֶא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בַּתְּפִלִּין דְּאֲנוּן שֵׁם יְהו"ה כְּאֵלוֹ נְחִית יְהו"ה עַל כְּפֶסֶא.

אִי הָכֵי אֲמַאי אֲתָמַר אֵין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִים. אֲלֹא וְדַאי תְּרִין רְזִין עֲלֵאִין הָכָא. חַד דְּפִרְקָנָא דְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא

האמצעי והשכינה, והאב והאם שהם יהו"ה, אין תלויה אלא בעלת כל העליונים, שהוא מפלא ומכסה בכתר עליון. ואחד שמהצד של צדיקים גמורים אינו חבוש ואסור בגלות, אלא הוא אסור וחבוש עמהם באהבה, קשור עמהם בחביבות. זהו שכתוב (בראשית מד) ונפשו קשורה בנפשו. חבוש עמהם בכסא שמתקנים לו ובמרכבה שלו בכמה שירות ותשבחות שיוֹרְדִים עליהם כמה מחנות של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם.

ובישתבח באים השׁרפים, יורדים אליו בכמה מחנות, שהם שׁרפים וחיות ואופנים, ובתפלה קול דממה דקה, כמו שבארונה (מלכים א' ט) והנה ה' עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים וגו'. שהתפלה בחשאי היא קול דממה דקה. ומשום ששם בא המלך, צריך לעמד בשבילו, ומשום זה נקראת תפלת עמידה. ומשום זה ח"י העולמים, כולל ח"י ברכות, בו מתחדד הקדוש ברוך הוא ושכינתו. יאהדוהי שעולה לחשבון אמן. ובו צריך לכרע עד שיתפקקו ח"י החליות שבשדרה, וכך פשוטה בעלי המשנה.

ובשׁרש הראשונות צריך לתקן את שבחו, להכנס לשער המלך בהיכלו, שהיא אדנ"י. שכך עולה היכל כחשבון אדנ"י. אחר שנכנס לשם ויבקש בקשתו בשמים עשרה הברכות שהן ו"ו, אחר כך נותנים לו שאלתו בשלש האחרונות, ששם צדיק בין שתי שפתים לשון למודים, ובו השכינה היא קבלה. מהצד של הצדיקים הללו הוא אסור וחבוש (של האהבה), שמתקנים לו כסא עם המרכבה שלו, והמחנה מהצד של עץ החיים.

ושכינתא ואבא ואימא דאנון יהו"ה, לא תליא אלא בעלת כל עלאין, דאיהו מפלא ומכסה בכתרא עלאה. וחד דמסטרא דצדיקים גמורים לאו איהו חבוש ואסור בגלותא, אלא איהו אסור וחבוש עמהם ברחימו, קשיר עמהון בחביבותא. הדא הוא דכתיב (בראשית מד ל) ונפשו קשורה בנפשו. חבוש עמהון בכורסייא דמתקנין ליה ובמרכבה דילה, בכמה שירין ותשבחון דקא נחתין עליהו כמה משרין דקודשא בריך הוא. דאתמר בהון (יחזקאל א כד) ואשמע את קול כנפיהם.

ובישתבח אתין שׁרפים, נחתין ליה בכמה משרין, דאנון שׁרפים וחיות ואופנים. ובצללותא קול דממה דקה. כמה דאוקמוה (מלכים א, יט יא) והנה ה' עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים וגו'. דצללותא בחשאי איהי קול דממה דקה. ובגין דתמן אתא מלכא, צריך למיקם בגינה. ובגין דא אתקריאת צלותא עמידה. ובגין דא חי עלמין פליל ח"י ברפאן, ביה מתחדד קודשא בריך הוא ושכינתה. יאהדונה ח"י דסליק בחשבון אמן. ובה צריך למכרע עד שיתפקקו ח"י חליות שבשדרה. והכי אוקמוה מארי מתניתין.

ובתלת קדמאין צריך לתקנא שבחוי, לאעלא לתרעא דמלכא בהיכלה, דאיהי אדנ"י. דהכי סליק היכל פחשבון אדנ"י. בתר דעאל תמן וישאל שאלתוי בי"ב ברפאן דאנון ו"ו. לבתר יהבין ליה שאלתוי בתלת בתראין, דתמן צדיק בין תרין שפון לשון למודים, ובה שכינתא איהי קבלה. מסטרא דאלין צדיקיא, איהו אסור וחבוש (דרחימותא) דמתקנין ליה פורסייא, עם מרכבתא דילה ומשריתה מסטרא דעץ החיים.

אָבֵר מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּקָשִׁיר לֹון בַּיִצָר הַטּוֹב, לְמַהוּי עֶזֶר בַּהַדְיָהוּ, וְקָשִׁיר לִיָּה לַיִצָר הָרַע לְמַהוּי בַּחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי תַּחֲוִתִּיהוּ, חֲמוֹר נוֹשָׂא סְפָרִים. מִסְטָרָא דְבִינוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחֲבוּשׁ בְּגָלוּתָא. דְּעַלְיָהוּ אֶתְמַר בְּיוֹמִין דְּחַל הָיָה כְּשׁוֹר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרַשִׁיעֵיָא אֶתְמַר (איכה א יד) נְתַנְנִי ה' בְּיָדִי לֹא אוֹכַל קוּם.

שְׂרַצוּעוֹת הַתְּפִלִּין הֵן פְּחָבִלִים לְקַרְנֵי סמ"ל, שׁוֹר מוּעַד שְׁלֹא יִכְלֶה אוֹתָם, וְתַפְלָה שֶׁל יָד קוֹשֶׁר לְרַגְלָיו. וּמִי שְׁלֹא מְנִיחַ תְּפִלִּין, עָלָיו נֶאֱמַר מִשׁוֹר מוּעַד הִרְחַק מִמֶּנּוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, שְׁמַמְנוּ תְלוּיִים אֲבוֹת נְזִיקִין, צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חֲמוֹר נוֹאָף. נְחֹשׁ, בְּשִׁבְלוֹ נֶאֱמַר אֶפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּף עַל עֵקְבוֹ לֹא יִפְסִיק.

וְאַרְבַּעַת בְּתֵי תְּפִלִּין הֵם כְּהִיכָל לְאַרְבַּע אוֹתוֹת. מִי הִהִיכַל הַזֶּה? אֲדֹנָי, שְׁכֵף עוֹלָה כְּחֻשְׁבוֹן הִיכָל. וְאוֹתָן אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת אַרְבַּע אוֹתוֹת שֶׁל יְהוָה, כְּמוֹ פְּנֵי הַחַיּוֹת. וּבְתֵים אַרְבַּעַת כְּנָגַד כְּפְנֵי הַחַיּוֹת, וְהֵם כְּמוֹ הַנְּקֻדוֹת וְהַאוֹתוֹת שֶׁהֵן זָכַר וְנִקְבָּה.

שְׁתֵּי רְצוּעוֹת כְּנָגַד כְּפְנֵי יוֹנָה, רְצוּעָה שֶׁל יָד לְקֶשֶׁר אוֹתָהּ, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ יוֹנָתַי. וּשְׁנַיִם הֵם הַיּוֹנִים - זָכַר וְנִקְבָּה. מִי שְׂרוּצָה לְצוּד אוֹתוֹ צִידָה שֶׁל שְׂנִיָּהֶם, נוֹטֵל הַנְּקֻבָּה וְקוֹשֶׁר אוֹתָהּ עִמוֹ, וּמִיד יִקְרָא לְזָכַר וְיִבֵּא. וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְטַל יוֹנָה קְדוּשָׁה מִצְוֶה הַשְּׂכִינָה, לְקֶשֶׁר אוֹתָהּ בְּקֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וּמִיד יִקְרָא לְבַעֲלָהּ, שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל שְׁלֹמְעֵלָה, הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי.

וּמִשׁוּם זֶה תִּקְנֶנוּ לְקֶרֶא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקוֹל עִם מִצְוֹת תְּפִלִּין. וּמִיד כְּשִׁוֹרֵד אֵלֶיָּהּ, צְרִיף לְקֶשֶׁר

אָבֵר מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּקָשִׁיר לֹון בַּיִצָר הַטּוֹב, לְמַהוּי עֶזֶר בַּהַדְיָהוּ, וְקָשִׁיר לִיָּה לַיִצָר הָרַע לְמַהוּי בַּחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי תַּחֲוִתִּיהוּ, חֲמוֹר נוֹשָׂא סְפָרִים. מִסְטָרָא דְבִינוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחֲבוּשׁ בְּגָלוּתָא. דְּעַלְיָהוּ אֶתְמַר בְּיוֹמִין דְּחַל הָיָה כְּשׁוֹר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרַשִׁיעֵיָא אֶתְמַר (איכה א יד) נְתַנְנִי ה' בְּיָדִי לֹא אוֹכַל קוּם.

הַרְצוּעִין דְּתְּפִלִּין אֲנוּן פְּחָבִלִים לְקַרְנֵי דְסמ"ל שׁוֹר מוּעַד דְּלֹא יִשְׁיַצִּי לֹון, וְתַפְלָה דִּיד קָשִׁיר לְרַגְלוֹי וּמֵאן דְּלֹא מְנִיחַ תְּפִלִּין, עַלִּיהּ אֶתְמַר מִשׁוֹר מוּעַד הִרְחַק מִמֶּנּוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, דְּמִגְוָה תְּלִין אֲבוֹת נְזִיקִין צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חֲמוֹר נוֹאָף. נְחֹשׁ בְּגִינָה אֶתְמַר אֶפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּף עַל עֵקְבוֹ לֹא יִפְסִיק.

וְאַרְבַּע בְּתֵי תְּפִלִּין אֲנוּן כְּהִיכָלָא לְאַרְבַּע אֲתוֹן מֵאן הִיכָלָא דָּא אֲדֹנָי דְּהִכִּי סָלִיק כְּחֻשְׁבוֹן הִיכָל. וְאֲנוּן אַרְבַּע פְּרָשִׁין אַרְבַּע אֲתוֹן דִּיהוּ"ה כְּגוֹנָא דְּאֲנַפִּין דְּחִיּוֹן. וּבְתֵים אַרְבַּע לְקַבֵּל גְּדַפִּין דְּחִיּוֹן, וְאֲנוּן כְּגוֹנָא דְּנִקְוֵדִין וְאֲתוֹן דְּאֲנוּן דְּכַר וְנִקְבָּא.

תְּרִין רְצוּעִין לְקַבֵּל כְּפְנֵי יוֹנָה רְצוּעָה דִּיד לְאֶקְשָׂרָא לָהּ וְדָא שְׂכִינְתָא דְּאֶתְמַר בָּהּ יוֹנָתַי. וְתְּרִין אֲנוּן יוֹנִים דְּכַר וְנִקְבָּא. מֵאן דְּבַעֵי לְצִידָא לִיָּה צְדָה דְּתְרוּיָהוּ, נְטִיל נִקְבָּא וְקָשִׁיר לָהּ עִמָּהּ וּמִיד יִקְרִי לְדְכוּרָא וְיִתִּי. וְהִכִּי צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְנִטְלָא יוֹנָה קְדִישָׁא מִצְוֶה שְׂכִינְתָּא, לְקֶשֶׁרָהּ לָהּ בְּקֶשֶׁרָא דְּתְּפִלִּין, וּמִיד יִקְרִי לְבַעֲלָהּ דִּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲלָא עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא.

וּבְגִין דָּא תִּקְנֶנוּ לְמִקְרִי שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקוֹל עִם מִצְוֹת תְּפִלִּין. וּמִיד דְּנַחֲתִית לְגַבְהָ, צְרִיף לְקֶשֶׁרָא לִיָּה עִמָּהּ לְמַהוּי חֲבוּשׁ עִמָּהּ

אותו עמה להיות חבוש עמה
ברצועה של תפלין של יד, כמו
שבארובה בעלי המשנה (יחזקאל כז)
פארף חבוש עליך. אלו תפלין,
כמו שבארובה לעיל.

ומיד שקושר אותם, צריך ליחד
אותם ביחוד של אחד, א"ח עם
ד', שהיא כלולה מארבע פרשיות
של תפלין, והיא הרביעית
לארבע האותיות של הקדוש
ברוך הוא. ה' הרביעית השלמות
של השם יהו"ה, והיא הקוץ של
האות דל"ת, עשירית לא"ח,
שהוא תשע בחשבון, ובה נשלם
לעשרה. כמו זה יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, והרי פרשה.

וכשום זה תקנו לקרא קריאת
שמע בתפלין. ופרשה בעלי
המשנה, שמי שקורא קריאת
שמע בלי תפלין, כאלו מעיד
עדות שקר. והקשר של הקדוש
ברוך הוא והשכינה צדיק, אות
של תפלין. ובאותו זמן שקושר
אותם בו לקדוש ברוך הוא
ושכינתו, מי ששח בינתים -
עברה היא בידו.

ותפלין של ראש הוא תפלין,
האם שמעטרת אותו לקדוש
ברוך הוא, עליה נאמר ובזרוע
עזו. כמו שבארובה בעלי המשנה,
(ישעיה סב) נשבע ה' בימינו - זו
תורה. ובזרוע עזו - אלו תפלין
שבראש. גבורה הוא זרוע שלו,
והיא עזו, והרי פרשה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו,
מהצד שלו תפלה של יד אינה
מעפכת של ראש וכו', שכל אחת
היא מצוה בפני עצמה. מצד האם
אותם ההיות שבאמצע, כמו
שבארובה, והרי נתבאר. ומשום
שלא בקיאים אלו של הדור
האחרון, שמים שני זוגות תפלין,
מספק שלא יודעים בסוד הזה (שניהם נצרכים).

ברצועה ותפלין יד, כמא דאוקמוה מארי
מתניתין. (יחזקאל כד יז) פארף חבוש עליך, אלו
תפלין כמא דאוקמוה לעיל.

ומיד דקשיר לון צריך ליחד לון ביחודא
דאחד א"ח עם ד', דאיהי פלילא
מארבע פרשין ותפלין, ואיהי רביעית לארבע
אתון דקודשא בריך הוא. ה' רביעאה שלימו
דשם יהו"ה, ואיהי קוצא דאת דל"ת עשירית
לא"ח, דאיהו תשע בחשבון, ובה אשתלים
לעשרה. כגונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והא
אוקמוה.

ובגין דא תקינו למקרי קריאת שמע בתפלין.
ואוקמוה מארי מתניתין, דמאן דקארי
קריאת שמע בלא תפלין, כאלו סהיד סהדותא
דשקרא. וקשורא דקודשא בריך הוא
ושכינתא צדיק אות ותפלין. ובההוא זמנא
דקשיר לון ביה לקודשא בריך הוא ושכינתה,
מאן דשח בינתים עברה היא בידו.

ותפלין דרישא איהו תפלין אימא דעטרת ליה
לקודשא בריך הוא. עלה אתמר (ישעיה
סב ח) ובזרוע עזו. כמא דאוקמוהו מארי
מתניתין נשבע ה' בימינו, זו תורה. ובזרוע
עזו וגו', אלו תפלין שבראש. גבורה איהו
זרוע דילה ואיהי עזו, והא אוקמוה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו מסטרא דילה
תפלה יד אינה מעפכת של ראש וכו'. דכל
חד איהי מצוה בפני עצמה. מסטרא דאמא
אנון הויות באמצע כמא דאוקמוה. והא
אתמר. ובגין דלא בקיאיין אלין דדרא בתראה,
שוין תרין זוגין ותפלין, מספיקא דלא ידעין
ברזא דא (תרוייהו איצטריכו).

ועוד, מי ששם תפלין כראוי, זהו שמקיים המצוה במאמרה, וכמו שצדיק הוא אות שאוחז בין הקדוש ברוך הוא ושכינתו, כך הוא אוחז בשניהם בשמונה עשרה ברכות התפלה. ונאמר בתפלין, שח בינתים - עברה היא בידו. ונאמר בתפלה, ואפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק. אשרי הפה שבתפלה עושה בו משכב לשכינה, וזהו (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים, שבהן אדני שפתי תפתח, להשכיב בהם האם העליונה שנאמר בזה (דברים כב) והאם רבצת על האפרחים.

שבזמן שהיא פורשת כנפיה על גזליה, שהם ישראל, בשבתות וימים טובים, כמו שבארוה (לברך) הפורש סכת שלום עלינו, נמצאו בחרות מפל אמות העולם, ומשום זה בשבתות וימים טובים שהיא רובצת על ישראל, אין להם פחד מפל המקטרגים שבעולם. וכשיבאו ימות החל, נאמר בו (שם) שלח תשלח את האם.

וכזה יש בין השכינה העליונה לתחתונה שהכל אחד? אלא השכינה התחתונה היא כיונה, ונאמר בזה (תהלים סח) כנפי יונה נחפה בכסף, צריך לכסותה, שהיא יראה ופחד נמצא מצדה, משום שנטלה מצד הגבורה ששם סמא"ל לתבע דינים.

ומשום זה צריך לכסות אותה מפמה בעלי דינים שלא מכירים אותו. וכמה? בכסף, שהוא ימין, שבגללו נאמר, כל העוסק בתורה בלילה, הקדוש ברוך הוא מושף עליו חוט של חסד ביום. ומשום זה נחפה בכסף לרשם אותה מצד הרחמים, שלא יפירו בה בעלי הדין.

ועוד מאן דשוי תפלין כדקא חזי, האי איהו מקיים מצוה במאמרה. וכגונא דצדיק איהו אות דאחיד בין קודשא בריך הוא ושכינתה, הכי איהו אחיד בתרויהו בתמנסר ברפאן דצלותא. ואתמר בתפלין שח בינתים עברה היא בידו. ואתמר בצלותא ואפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק. זפאה פומא דבצלותא עביד ביה משכב לשכינתא והא איהו. (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתים. דבהון אדני שפתי תפתח למשכבא בהון אימא עלאה דאתמר ביה (דברים כב ו) והאם רבצת על האפרחים.

דבזמנא דאיהי פרישת גרפהא על גזליא, דאנון ישראל, בשבתות וימין טבין פמא דאוקמוה (לברך) הפורש סכת שלום עלינו, אשתכחו בחירו מפל אמין דעלמא. ובגין דא בשבתות וימין טבין דאיהי רובצת על ישראל, לית לון דחילו מפל מקטרגין דעלמא. וכד ייתי יומין דחל אתמר בו (שם פסוק ז) שלח תשלח את האם.

ומאי אית בין שכינתא עלאה לתתאה דכלא חד. אלא שכינתא תתאה איהי כיונה, ואתמר בזה (תהלים סח יד) כנפי יונה נחפה בכסף, צריך לכסאה לה, דאיהי יראה ודחילו אשתכח מסטראה. בגין דאנטילת מסטרא דגבורה, דתמן סמא"ל למתבע דינין.

ובגין דא צריך לכסאה לה מפמה מארי דינין, דלא אשתמודעין ביה. ובמאי בכסף דאיהו ימינא. דבגיינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושף עליו חוט של חסד ביום. ובגין דא נחפה בכסף לרשמא לה מסטרא דרחמי, דלא ישתמודעין בה מארי דינין.

אָבֵר הָאֵם הָעֲלִינָה הִיא פְּנֹשֶׁר, שְׁלֵא פּוֹחֲדָת מְכַל הָעוֹפּוֹת שְׁלִמְעֵלָה, וְהַפְּנִים שְׁלָה הֵם מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם, וּבִשְׁבִילָה נֶאֱמַר (דְּבָרִים ל"ב) כְּנֹשֶׁר יַעֲרִיר קִנּוּ, וְזוֹ יְרוּשָׁלַיִם. וְעֲלִיו נֶאֱמַר (שִׁם כ"ב) כִּי יִקְרָא קֵן צְפוּר. שְׁהִקֵּן שְׁלָה הִיא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, וְקֵן הַצְּפוּר יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַטָּה. אֲשֶׁרִי הִפָּה שֶׁהוּא הִקֵּן שְׁלָה. אֲשֶׁרִי הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁהִיא קֵן שְׁלָה. אֲשֶׁרִי הַנְּשֻׁמָּה שֶׁהִיא הִקֵּן שְׁלָה. שְׁכֻשָׁהּ מְקַנְנָת שָׁם, לֹא פּוֹחֲדָת מְכַל הַמְּקַטְרְגִים שֶׁל הָעוֹלָם.

וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת נִשְׁמַת כָּל חַי. הִיא מְקַנְנָת בַּתְּפִלָּת הַשְּׁבֵת, וְצַדִּיק מֵחֲצַד שְׁלוֹ נִקְרָאת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, כְּשֶׁמִּתְּשָׁבִים הַיָּמִים מֵהָאֵם הָעֲלִינָה, וְהִיא הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, וְהַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל סְכוּת. וְהַשְּׁכִינָה הַתְּחַתּוֹנָה חֵג שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת, וְהִיא יוֹם מִפְּנֵי תּוֹרָה, וְהִיא יוֹם הַפְּפוּרִים. כָּל הַתְּפִלוֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁבֵתוֹת וְהַיָּמִים הַטּוֹבִים צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ. וְזֶהוּ שֶׁאִמְרַם הַפְּסוּק (וַיִּקְרָא כ"ג) אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אִתְּם בְּמוֹעֲדָם. מֵאֵי מוֹעֲדָם. אֵימָא עֲלָאָה. וְצַרִּיף לְאַכְלָלָא בְּהַ עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

וּבִשְׁהִיא עוֹלָה, הִיא עוֹלָה עַל הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. וּמִשּׁוּם זֶה אִמְרַם שְׁלֵמָה (מְשַׁלִּי ל) דְּרָף הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם. עוֹשֶׂה שָׁם דְּרָף וְלֹא נוֹדַעַת בּוֹ אֱלֹה לְבַעֲלָה. וַיִּדַע אָדָם עוֹד אֵת אֲשֶׁתּוֹ. אֱלֹה שְׁמַעְלָה אוֹתוֹ עֲטָרָה עַל רֵאשׁוֹ, תְּפִלִּין עַל הָרֵאשׁ. וּכְשֶׁעוֹלָה, כְּמָה צְבָאוֹת עוֹלִים עִמָּה. וּכְשֶׁיּוֹרְדָת, כְּמָה צְבָאוֹת יוֹרְדִים עִמָּה, וְנִקְרְאוּ נִשְׁמוֹת יְתָרוֹת שְׁיּוֹרְשִׁים הָעָם הַקְּדוֹשׁ, וּבְהֵם יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל מְנוּחָה בְּשֵׁבֵתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים.

אָבֵר אֵימָא עֲלָאָה אֵיהִי פְּנֹשֶׁרָא דְלֹא דְחִילַת מְכַל עוֹפִין דְלַעֲלָא. וְגַדְפִין דִּילָה אֲנוּן מְסוּף עֲלָמָא וְעַד סוּף עֲלָמָא. וּבִגְיָנָה אֲתִמַר (דְּבָרִים ל"ב י"א) כְּנֹשֶׁר יַעֲרִיר קִנּוּ, וְדָא יְרוּשָׁלַיִם. וְעֲלָה אֲתִמַר (שִׁם כ"ב ו') כִּי יִקְרָא קֵן צְפוּר. (דף קכ"ב ע"א) דִּקֵּן דִּילָה אֵיהִי יְרוּשָׁלַיִם דְלַעֲלָא. וְקֵן דְצְפוּר יְרוּשָׁלַיִם דְלַתְתָּא. זַפְּאָה פּוֹמָא דְאֵיהִו קֵן דִּילָה. זַפְּאָה אוּרִיתָא וְצְלוֹתָא דְאֵיהִי קֵן לָהּ. זַפְּאָה נִשְׁמַתָּא דְאֵיהִי קֵן דִּילָה. דְכַד אֵיהִי מְקַנְנָא תַמָּן לֹא דְחִילַת מְכַל מְקַטְרְגִין דְעֲלָמָא.

וּבְגִין דָּא אֲתִקְרִיאַת נִשְׁמַת כָּל חַי, אֵיהִי מְקַנְנָת בְּצְלוֹתָא דְשֵׁבֵת וְצַדִּיק. מְסַטְרָא דִילָה אֲתִקְרִי יוֹם הַשְּׁבִיעִי כַּד חֲשָׁבִין יוֹמִין מֵאֵימָא עֲלָאָה. וְאֵיהִי יוֹמָא קְדָמָאָה דְפֶסַח. וַיּוֹמָא קְדָמָאָה דְסְכוּת. וּשְׁכִינְתָא תְּתָאָה חֵג שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת וְאֵיהִי יוֹם מִפְּנֵי תּוֹרָה וְאֵיהִי יוֹם הַפְּפוּרִים. כָּל צְלוֹתִין דְכָל שְׁבֵתוֹת וַיּוֹמִין טְבִין צְרִיכִין לְמַעַבְד לֵיהּ. וְהֵאֵי אֵיהִו דְאִמְרַם קְרָא (וַיִּקְרָא כ"ג א') אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אִתְּם בְּמוֹעֲדָם. מֵאֵי מוֹעֲדָם. אֵימָא עֲלָאָה. וְצַרִּיף לְאַכְלָלָא בְּהַ עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

וְכַד אֵיהִי סְלִיקַת, אֵיהִי סְלִיקַת עַל עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא. וּבְגִין דָּא אִמְרַם שְׁלֵמָה (מְשַׁלִּי ל) דְּרָף הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם. עֲבִידַת אוּרְחָא תַמָּן וְלֹא אֲשֶׁתְּמוּדַעַת בֵּיהּ אֱלֹה לְבַעֲלָה. (בְּרַאשִׁית ד' כ"ה) וַיִּדַע אָדָם עוֹד אֵת אֲשֶׁתּוֹ אֱלֹה דְסְלִיק לֵיהּ עֲטָרָא עַל רֵישָׁה תְּפִלִּין עַל הָרֵאשׁ. וְכַד סְלִיקַת כְּמָה חִזְלִין סְלִיקִין עִמָּה. וְכַד נְחִיתַת כְּמָה חִזְלִין נְחִתִין עִמָּה, וְאֲתִקְרִיאֻוּ נִשְׁמוֹת יְתָרוֹת דִּירְתִין עִמָּא קְדִישָׁא. וּבְהוּן אֵית לוֹן נִיחָא לְיִשְׂרָאֵל בְּשֵׁבֵתוֹת וַיּוֹמִין טְבִין.

וְהַיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי
הַחֹל הַחֹלְכֵת נִדְרָת מִמָּקוֹם
לְמָקוֹם. וְאִם מוֹצֵאת צְדִיק
בְּעוֹלָם, נִדְבָקָת בּוֹ. אִם לֹא,
חֹזֶרֶת לְקִנְיָה וּמִתְחַבֵּאת שָׁם,
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא קֵן צְפוּר.
וּמָה הוּא הַקֵּן שְׁלֵה? מִטְטְרוּן
שְׁשֵׁמוֹ שְׁדִי, שֶׁהוּא שׁוֹמֵר הַשְּׁעַר
שְׁנִאֲמַר בּוֹ (תְּהֵלִים קיח) זֶה הַשְּׁעַר
לֵה.

וּמִשּׁוּם זֶה בְּמִזְוֵה, שְׁדִי מִבְּחוּץ
וַיְהִי מִבְּפָנִים. שְׁשָׁלֵשׁ מְאוֹת
שָׁשִׁים וָאַרְבָּעָה מִלְּאֲכֵי חֲבָלָה הֵם
כְּחֻשְׁבוֹן יְמוֹת הַשָּׁנָה, שְׁלֹשׁ מְאוֹת
שָׁשִׁים וְחֲמֵשׁ חֲסֵר אֶחָד. זֶהוּ יוֹם
הַכְּפוּרִים שְׁאִין לְשִׁטּוֹן שְׁלִטּוֹן
עָלָיו. הַשִּׁטּוֹן כִּף עוֹלָה שְׁלֹשׁ מְאוֹת
שָׁשִׁים וָאַרְבָּע. בְּמָקוֹם שְׁשָׁם
מִזְוֵה, אֵין לוֹ רְשׁוּת לְהִתְקַרֵּב,
וּמִשּׁוּם זֶה (דְּבָרִים יא) וּכְתַבְתֶּם עַל
מִזְוֹת בֵּיתְךָ. מִזְוֹת - זֵז מוֹת.
וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשֶׁלֹּא מוֹצֵאת מְקוֹם,
חֹזֶרֶת לְקִנְיָה שֶׁהוּא מִטְטְרוּן,
שְׁחֻשְׁבוֹנוֹ שְׁדִי, שְׁשָׁם יְהוּ"ה
בְּעַל הַיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה.

וּבְשֵׁשֶׁת שָׁשָׁם צְדִיק, וְתַבֵּא אֱלִיו
הַיּוֹנָה לְעַת עָרֵב, מִשּׁוּם שֶׁהוּא
הַיְחָדֵד שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם
שְׁכִינָתוֹ. וּכְשֶׁיֵּשׁ צְדִיק לְמִטָּה,
הוּא בְּמָקוֹם שֶׁל יוֹם הַשֵּׁשֶׁת,
שֶׁהוּא שְׁדִי שְׁלִמְעָלָה, וְבוֹ
מִתְיַחֵדֵת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְשָׁם
מוֹצֵאת מְנוּחָה, וְלֹא הוֹלְכֵת
מְטַלְטֵלֵת מִמָּקוֹם לְמָקוֹם וּמֵאַתֵּר
לְאַתֵּר.

וּמִי הוּא הַצְּדִיק שֶׁנִּדְבָקָת בּוֹ?
אוֹתוֹ שְׁפָלוּל מִכָּל הַמַּדּוֹת שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנִאֲמַר בּוֹ
וַיְכַלּוּ, כּוֹלֵל הַכֹּל. שְׁכָל הַסְּפִירוֹת
נִכְלָלוּ בּוֹ, שֶׁהוּא חֲסִיד וְגוֹמֵל
חֲסִיד עִם הַשְּׁכִינָה, וְנוֹתֵן לָהּ תַּקְּףָה
בְּגִבּוֹרָה. וְכִף בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה
נוֹתֵן לָהּ תַּקְּףָה. הִיא נִדְבָקָת, וְלֹא
אֶחָד הָעוֹלָם עוֹמֵד. הוּא הַעֲמוּד

וַיּוֹנָה קְדִישָׁא בְּכָל שֵׁיט יוֹמִין דְּחַל. אַזְלָא
מִנְדַּדָּא מְדוּף לְדוּף. וְאִם אֲשַׁכַּחַת צְדִיק
בְּעִלְמָא אֲתַדְבָקַת בֵּה. אִם לָאו אֲתַחֲזַרְת לְקִנְיָה
וְאֲתַטְמְרָה תְּפִז, בְּהַהוּא אֲתֵר דְּאֲתַקְרִי קֵן
צְפוּר. וּמֵאִי נִיְהוּ קֵן דִּילָה מִטְטְרוּן דִּי שְׁמָה
שְׁדִי, דְּאִיְהוּ נְטִיר תְּרַעָא דְּאֲתַמַּר בֵּיה (תְּהֵלִים
קיח כ) זֶה הַשְּׁעַר לֵה.

וּבְגִין דָּא בְּמִזְוֵה שְׁדִי מְלַבֵּר יְהוּ"ה מְלַגְּאוּ.
דְּשֵׁס"ד מִלְּאֲכֵי חֲבָלָה אֲנוּן פְּחֻשְׁבֵּן יוֹמֵי
שְׁתַּא שֵׁס"ה חֲסֵר חַד. דָּא אִיְהוּ יוֹם הַכְּפוּרִים
דְּלִית לְשִׁטּוֹן שׁוֹלְטָן עָלָה, הַשִּׁטּוֹן הָכִי סָלִיק
שֵׁס"ד. בְּאַתֵּר דְּמִזְוֵה תְּפִז, לֹא אִית לִיה רְשׁוּ
לְקַרְבָּא. וּבְגִין דָּא (דְּבָרִים ו ט) וּכְתַבְתֶּם עַל מִזְוֹת
בֵּיתְךָ. מִזְוֹת זֵז מוֹת. וּבְגִין דָּא כִּד לֹא
אֲשַׁתְּכַחַת אֲתֵר, אֲתַחֲזַרְת לְקִנְיָה דְּאִיְהוּ
מִטְטְרוּן, דְּחֻשְׁבְּנָה שְׁדִי, דְּתְּפִז יְהוּ"ה מְאִרֵי
דִּיּוֹנָה קְדִישָׁא.

וּבְשֵׁשֶׁת דְּתְּפִז צְדִיק, (כּוֹרַשִׁית ח יא) וְתַבֵּא אֱלִיו
הַיּוֹנָה לְעַת עָרֵב. בְּגִין דְּאִיְהוּ יְחֻדָּא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינָתָהּ. וְכִד אִית צְדִיק
לְתַתָּא, אִיְהוּ בְּאַתֵּר דִּיּוֹם הַשֵּׁשֶׁת, דְּאִיְהוּ שְׁדִי
דְּלַעֲלָא, וְיֵה אֲתַיְחַדֵּת קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְתְּפִז
אֲשַׁכַּחַת נִיְיָחָא, וְלֹא אַזְלַת מְטַלְטֵלָא מְדוּף
לְדוּף וּמֵאַתֵּר לְאַתֵּר.

וּמֵאֵן אִיְהוּ צְדִיק דְּאִיְהִי אֲתַדְבָקַת בֵּיה הַהוּא
דְּאִיְהוּ פְּלִיל מִכָּל מְדוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. דְּאֲתַמַּר בֵּיה וַיְכַלּוּ פְּלִיל כְּלָא. דְּכָל סְפִירָן
בֵּיה אֲתַפְּלִילוּ דְּאִיְהוּ חֲסִיד וְגַמִּיל חֲסִיד עִם
שְׁכִינָתָא, וְיֵהִיב לָהּ תַּקְּפָא בְּגִבּוֹרָה. וְהָכִי בְּכָל
סְפִירָה וְסְפִירָה יְהִיב לָהּ תַּקְּפָא. אִיְהִי אֲתַדְבָקַת
וְלֹא תְּזוּז מִגְּנָה בְּכָל שֵׁיט יוֹמֵי שְׁבַתָּא. וּבְגִינָה
אֲתַמַּר עַל צְדִיק אֶחָד הָעוֹלָם עוֹמֵד. אִיְהוּ

תְּזוּז מִמְּנֵן בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַשֵּׁשֶׁת. וּבְשִׁבְלֵי נֵאמַר, עַל צְדִיק

כְּשֶׁאֱהִי"ה עַל יְהו"ה הֵם נִקְבָּה.
בְּתָר יִתְּנוּ לָךְ ה' אֱלֹהֵינוּ. וּבְכָל
מְקוֹם הַפְּתוּר הִיא אִם, וּשְׁנֵיהֶם
נִרְמְזוּ בְּשֵׁם אֲדֹנָי"י א' אֱהִי"ה י'
יְהו"ה. וְכֵן כְּשֶׁאֲדַנְי עַל יְהו"ה,
הַנִּקְבָּה הִיא בַּת. כְּמוֹ שֶׁטִּפְּחָה שֶׁל
הַזְכָּר, כְּאֲשֶׁר הִיא מְקַדֶּימָה אֶת
טִפְּחַת הַנִּקְבָּה, הִיא בַּת, וְכִשְׁנִקְבָּה
מְקַדֶּימָה אֶת הַזְכָּר, הוּא בֶּן. זֶהוּ
שְׁפָתוֹב (בְּרַאשִׁית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת
יְהו"ה אֱלֹהִי"ם אֶרֶץ וּשְׁמַיִם.

וּמִשּׁוּם זֶה עֲשֶׂר סְפִירוֹת מֵהַצַּד
שֶׁל אֱהִיָּה מִתְחִילִים בְּאוֹת א',
וְהוּא ב' פְּתוּר כְּחֻשְׁבוֹן חִי"ה,
וּמִתְפַּשְׁטִים מִמֶּנּוּ עֲשֶׂר הַיּוֹתוֹת,
וְהֵם הֵיָהּ הֵיָהּ אֱהִיָּה, כְּמוֹ
שֶׁהָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן יְהו"ה מְלֻךְ
יְהו"ה מְלֻךְ יְהו"ה יְמֻלֵךְ.
שֶׁהַנִּקְבָּה שֶׁלָּהֶם הִנּוּ הֵיָהּ וְיֵהָיָה,
שֶׁהַהֵיָהּ הִנּוּ מַעֲיָדָה עַל עֲלֵת כָּל
הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהוּא הֵיָהּ קֹדֶם כָּל
הַיּוֹתוֹת, וְיֵהָיָה אַחֵר כָּל הַיּוֹתוֹת עַד
אֵין סוּף. וּמֵהַצַּד שֶׁל אֲדֹנָי נִקְרָא
אֵין, שְׁנִרְמְזוּ בְּאֲדֹנָי, שֶׁמַּעֲיָד עָלָיו
שֶׁהוּא אַחֲרִית עַד אֵין סוּף
וְתַכְלִית. וְאֵהִי מַעֲיָד עַל קְדָמוֹתוֹ,
שֶׁאֵין קְדָמוֹן עָלָיו, וְסִימְנֵף
שֶׁאַחֲרָי"י א"י א"י אֱהִי"ה יְהו"ה.

אֲדֹנָי יְהו"ה. הֵם עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה
אַרְבַּע אַרְבַּע. אַרְבַּע רְשִׁיּוֹת שֶׁל
שְׁבַת שֶׁאֵין זָר בִּינֵיהֶם, וְהֵם שְׁנַיִם
- זָכָר וְנִקְבָּה אַחַד לְיָמִין, וְזָכָר
וְנִקְבָּה אַחַת לְשְׂמָאל. וּפְנֵי לֹא
יָרְאוּ. י"א י"א יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה
אַחַד, וְכָל שֵׁם רַחְבּוֹ אַרְבַּע וְגִבְהוֹ
עֲשָׂרָה, וְעוֹלָיִם אַרְבַּע אַרְבַּע
לְשִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם. וְתְלוּיִים מַעֲשֶׂר,
כְּמוֹ זֶה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י, וְהֵם
יו"ד עֲשָׂרִים. ה"י ה"י שְׁלוּשִׁים.
וְי"ו עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם. עוֹלָיִם
לְשִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם.

כְּמוֹ שֶׁעֲשֶׂר הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן י"ה
יְהו"ה יְהו"ה, וְעוֹלוֹת לְשִׁבְעִים
וּשְׁתַּיִם. אֵין שֵׁם בֵּין מִשְׁבְּעִים

אֲשֶׁתְּמוֹדְעוּ בְּרָזָא דָא. פֶּד אֱהִי"ה עַל יְהו"ה
אֲנוּן נִוְקָבָא.

בְּתָר יִתְּנוּ לָךְ ה' אֱלֹהֵינוּ. וּבְכָל אֶתְר פְּתוּר
אֵימָא, וְתִרְוִיָּהוּ אֲרַמִּיזוּ בְּשֵׁם אֲדֹנָי"י א'
אֱהִי"ה י' יְהו"ה. וְהֵכִי פֶד אֲדֹנָי"י עַל יְהו"ה
אִיהוּ נִוְקָבָא בַּת. כְּגוֹנָא דְטִפְּחָה דְדְכוּרָא פֶּד
אֲקָדִים לְטִפְּחָה דְנִוְקָבָא, אִיהוּ בַּת. וְכֵד נִוְקָבָא
אֲקָדִימַת לְדְכוּרָא אִיהוּ בֶּן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(בְּרַאשִׁית ב ד) בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהו"ה אֱלֹהִי"ם אֶרֶץ
וּשְׁמַיִם.

וּבְגִין דָּא עֲשֶׂר סְפִירוֹת מִסְטָרָא דְאֱהִיָּה
מִתְחִילִים בְּאוֹת א', וְאִיהוּ ב' פְּתוּר
כְּחֻשְׁבוֹן חִי"ה וּמִתְפַּשְׁטִין מִנֵּה עֲשֶׂר הַיּוֹתוֹת,
וְאֲנוּן הֵיָהּ הֵיָהּ אֱהִיָּה כְּגוֹנָא דְאֶתְרוֹן דְּאֲנוּן
יְהו"ה מְלֻךְ יְהו"ה מְלֻךְ יְהו"ה יְמֻלֵךְ. הִנּוּ
הֵיָהּ וְיֵהָיָה דְנִקְבָּה דְלֵהוֹן דְּהַיּוֹת דָּא מִסְהִיד
עַל עֲלֵת כָּל עֲלָאִין, דְּאִיהוּ הֵיָהּ קֹדֶם כָּל הַיּוֹתוֹת,
וְיֵהָיָה בְּתָר כָּל הַיּוֹתוֹת עַד אֵין סוּף. וּמִסְטָרָא
דְּאֲדֹנָי אֶתְקָרִי אֵין דְּאֶתְרַמִּיזוּ בְּאֲדֹנָי"י דְּאֶסְהִיד
עֲלֵהּ דְּאִיהוּ אַחֲרִית עַד אֵין סוּף וְתַכְלִית. וְאֵהִי
סְהִיד עַל קְדָמוֹתוֹ דְּלִית קְדָמוֹן עֲלֵהּ. וְסִימְנֵף
דְּאַחֲוֵרִיִּים א"י א"י אֱהִי"ה יְהו"ה.

אֲדֹנָי יְהו"ה. אֲנוּן עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה אַרְבַּע אַרְבַּע.
אַרְבַּע רְשִׁיּוֹת דְּשְׁבַת דְּלִית זָר בִּינֵיהוּ,
וְאֲנוּן תְּרִין דְּכָר וְנִוְקָבָא חַד (ד' קכב ע"ב) לְיָמִינָא.
וְדְכָר וְנִוְקָבָא חַד לְשְׂמָאלָא. (שְׁמוֹת לג כג) וּפְנֵי לֹא
יָרְאוּ. י"א י"א יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה אַחַד, וְכָל
שְׂמָא רַחְבּוֹ אַרְבַּע וְגִבְהוֹ עֲשָׂרָה וְסִלְקִין אַרְבַּע
אַרְבַּע לְשִׁבְעִין וְתִרְיָן, וְתִלְיָן מַעֲשֶׂר. כְּגוֹנָא דָּא
יו"ד ה"י וי"ו ה"י. וְאֲנוּן יו"ד עֲשָׂרִין. ה"י
ה"י תְּלָתִין. וְי"ו עֲשָׂרִין וְתִרְיָן. סִלְקִין שְׁבַעִין
וְתִרְיָן.

כְּגוֹנָא דְעֲשֶׂר אֶתְרוֹן דְּאֲנוּן י' י'ה יְהו"ה

במקום הטעמים, וכשיש טעמים
שבהם פתרים על אותיות, לא צריך
לעשות תנועה באות מן תבה,
אלא באותה שעליה הכתר.

ועוד, השכינה, אף על גב
שפלויה מעשר ספירות, ובה
נקראו כלם אחרים, כד
כשמתחדות בה הספירות שהן
פנימיות, כל הספירות נקראות
מצד הפנימיים.

ויש ספירות שהן לפני ולפנים.
וכשנכללים בה כל הספירות,
נקראות לפני ולפנים. ופנימיים,
ופנימיים של פנימיים, ואחרים,
כלם הם אחד. ואינם כמו שהאדם
שגופו מין אחד ונשמתו מין
אחר, אבל למעלה הכל אחד.
אלא כל אור וכל דרגה שהיא
יותר קרובה לעלת כל העליונים,
נקראת לפני ולפנים.

ועוד, השכינה נקראת פרדס של
התורה, על שם שהיא פלויה
מ'פשט, 'ראיה, 'דרשה, 'סוד.
שהתורה זהו סימן פרדס.
ונקראת עץ החיים מהצד של
צדיקים גמורים שאין בהם
פסלות. ומצד של כמה אילנות
הם, שמהפרי שלהם נודעת
השכינה ביניהם כפי מעשיהם.

כמו האגוז שפריו נסתר וחתום,
זהו רומז לשכינה שנאמר בה (שיר
ד) גן נעול אחתי פלה גל נעול
מעין חתום. כמו היין שהוא
סתום וחתום, שאין נהנים ממנו
הרשעים, ולא התנסף, כד גם
השכינה סתומה וחתומה בין
הרשעים שלא נהנים ממנה,
והאור שלה נאמר בו (שמות ב)
ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו.
וכד התורה, הסודות שלה
סתומים וחתומים, שאין נהנים
מהם הרשעים, ומשום זה אכל
דבש ושתה יין ואל תלמדוהו
לגוי.

והכי בכל תבה ותבה. דתנועה דנקודי אנון
באתר דטעמי. וכד אית טעמי דאנון פתרין
על אתון, לא צריך למעבד תנועה באת מן
תבה, אלא בהיה דתגא עלה.

ועוד שכינתא אף על גב דאיהי פלילא מעשר
ספירות ובה אתקריאו פלהו אחרים.
הכי כד מתחדים בה ספירן דאנון פנימיים,
כל ספיראן אתקריאו מסטרא פנימיים.

ואית ספיראן דאנון לפני ולפנים. וכד אתפלילן
בה כל ספירן, אתקריאו לפני ולפנים.
ופנימיים ופנימיים דפנימיים ואחרים פלהו
אנון חד. ולאנון פגונא דבר נש דגופה
מינא חדא, ונשמתה מינא אחרא, אבל לעלא
פלא חד. אלא כל נהורא וכל דרגא דאיהי
יתיר קריבא לעלת כל עלאין, אתקריאת לפני
לפנים.

ועוד שכינתא אתקריאת פרדס דאורייתא, על
שם דאיהי פלילא מ'פשט 'ראיה 'דרשה
'סוד דאורייתא דא הוא סימן פרדס. ואתקריאת
עין חיים מסטרא דצדיקים גמורים דלית בהון
פסלות. ומסטרא דכמה אילנין אנון, דמאיבא
דילהון אשתמודעת שכינתא ביניהון כפום
עובדיהון.

בגון אגוז דאיבא דילה סתימא וחתומה, האי
איהו רמיז לשכינתא דאתמר בה (שיר ד יב)
גן נעול אחתי פלה גל נעול מעין חתום. כגון
יין דאיהו סתום וחתום, דלא אתהנין מנה
רשיעיא, ולא אתנסף, הכי נמי איהי שכינתא
סתימא וחתומא בין רשיעיא דלא אתהנין
מנה. ואור דילה אתמר ביה (שמות ב ב)
ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו. והכי אורייתא רזין דילה
סתימין וחתומין דלא אתהנין מנהון רשיעיא.
ובגין דא אכל דבש ושתי חמרא ואל תלמדוהו
לגוי.

ועם פל דא. (משלי כה טז) דבש מצאת אכל דיך.
 דבמה שהרשית התבונן, ואין לך עסק
 בנסתרות. וכגונא דמחא דאגוז סתים הכי
 איהי שכינתא סתימא. ואיהי אסורא בגלותא
 בין רשיעיא. ובגיניהו אתמר (איכה א יד) נתנני ה'
 בידי לא אוכל קום. דבהון איהי סוגרת
 ומסגרת. ובין צדיקיא לית בה פסלת.

ובבינוניים בעלי התשובה היא
 סמא"ל, אסור פסלת של תמר,
 שהוא אסור וסתום מבפנים ואין
 לו רשות לשלט. ועוד, מצד
 הבינוניים היא פשושנה בין
 החוחים, כמו שירושלים שנאמר
 (יחזקאל ה) זאת ירושלים בתוף
 הגוים שמתיה וסביבותיה
 ארצות. זו היא השכינה, השרש
 של העץ בתוף הקוצים, שהם
 עשרת הכתרים התחתונים,
 שנאמר בהם (ויקרא טז) השכן אתם
 בתוף טמאתם. והם ארצות של
 שפחת הגבירה, שעליהם נאמר
 וסביבותיה ארצות.

ורא עוד, אלא פל המזונות של
 חמורים וכלבים, שהם צבאות
 סמא"ל ונחש ששולטים
 במשמרת הלילה, כמו שבארוה
 בעלי המשנה, משמרה ראשונה
 - חמור נוער, שניה - כלבים
 צועקים. פלם היו צוחים
 לגבירה לתת להם מזון, לקים
 בהם ומלכותו בכל משלה. הרי
 השכינה פלולה מעליונים
 ותחתונים, היא המעין של האילן
 מצד האות י'. והיא מקור מים
 חיים מצד הפתר, המקור שאין
 לו סוף. והיא ים התורה מהצד
 של האם העליונה, ובה נחלקים
 שבע ספירות לשבעה נחלים. זהו
 שפתוב (ישעיה יא) והפהו לשבעה
 נחלים.

והיא פרי העץ מצד האות י'.

ובבינוניים מארי תיובתא איהי סמא"ל אסיר
 בפסלת דתמר דאיהו אסיר וסתים
 מלגאו ולית ליה רשו לשלטאה. ועוד מסטרא
 דבינוניים איהי (שה"ש ב ב) פשושנה בין החוחים,
 כגונא דירושלם דאתמר (יחזקאל ה ה) זאת ירושלים
 בתוף הגוים (דף קכב ע"א) שמתיה וסביבותיה
 ארצות. דא היא שכינתא שרשא דאילנא בגו
 גובין, דאנון עשר פתרין תפאין, דאתמר בהון
 (ויקרא טז טז) השכן אתם בתוף טמאתם. ואנון
 ארעין דשפחה דמטרוניתא, דעליהו אתמר
 וסביבותיה ארצות.

ורא עוד אלא פל מזונין דחמרי וכלבי, דאנון
 חילין דסמא"ל ונחש דשולטין במשמרות
 דליליא, פמא דאוקמוה מארי מתניתין,
 משמרה ראשונה חמור נוער. שניה פלבים
 צועקים, פלהו הוו צוחין לגבי מטרוניתא,
 למיהב לון מזונא לקים בהון (תהלים קג ט)
 ומלכותו בכל משלה. הא שכינתא פלילא
 מעלאין ותתאין איהי מבוועא דאילנא מסטרא
 דאת י'. ואיהי מקור מים חיים מסטרא דכתר,
 מקורא דלית ליה סוף. ואיהי ימא דאורייתא
 מסטרא דאמא עלאה, ובה מתפלגין שבע
 ספירן לשבעה נחלין. הךא הוא דכתיב (ישעיה

יא ט) והפהו לשבעה נחלים.
 ואיהו איבא דאילנא מסטרא דאת י'. ואיהו
 גופא דאילנא מסטרא דאת ו'. ואיהו

וְהָיָא גַּוְף הָאֵילָן מְצַד הָאוֹת ו'.
וְהָיָא עֲנָפֵי הָאֵילָן מְצַד שְׁל הָאוֹת
ה' הָעֲלִיּוֹנָה. וְהָיָא שְׂרֵשׁ הָאֵילָן
מְצַד הָאוֹת ה' הַתְּחַתּוֹנָה, שְׁהָיָא
גַּן, שְׁבוּ נְטֵעַ עֵץ מְצַד שְׁל אֲדָנִי.
וְהָיָא אָדָם שְׁנֹאֲמַר בּוּ (בראשית ב)
וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גַּן בְּעֶדֶן מִקְדָּם
וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יֵצֵר.
הָיָא אָדָם מְצַד הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ יו"ד
ה"א וַא"ו ה"א. הָיָא כְּלוּלָה מְכַל
הַשְּׁמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים. וּמְשׁוּם שְׁהָיָא
כְּלוּלָה מְעֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים,
שׁוּרָה עֲלֶיהָ עֲלֵת כָּל הָעֲלִיּוֹנִים,
וּבוּ שְׁלִטוֹן עַל הַכָּל.

קוּם אֱלֹהֵינוּ לְשִׁבְחָא אֶת עֲלֵת כָּל
הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁאַתָּה תְּהִיָּה מִקְדָּם
לְכָל נְבִיא בְּדוֹר הַמְּשִׁיחַ, שֵׁישׁ מִי
שְׁאַתָּה עֲתִיד לְהַתְּגַלּוֹת לוֹ מְצַד
נְשִׁמְתוֹ בְּשִׁכְל שְׁלוֹ, וַיֵּשׁ לְמִי
שְׁאַתָּה עֲתִיד לְהַתְּגַלּוֹת לוֹ
בְּחֻכְמָתוֹ, וַיֵּשׁ לְמִי שְׁאַתָּה עֲתִיד
לְהַתְּגַלּוֹת לוֹ פְּנִיִם בְּפְנִיִם מְצַד
שְׁל גּוּפוֹ.

קוּם פְּתַח דְּבָרִים לְפָנֵי הַשְּׁכִינָה.
מִיָּד פְּתַח וְאָמַר, וְהַמְשַׁכְּלִים
זְהָרוּ. מִי הַמְשַׁכְּלִים? אֱלוֹ שֵׁישׁ
בְּהֵם שְׁכָל לְהַכִּיר אֶת רַבּוֹן
הָעוֹלָמִים, שְׁהוּא עֲלֵת כָּל
הָעֲלִיּוֹנִים בְּשִׁכְנָה, שְׁנֹאֲמַר בְּה
(תהלים קיח) זֶה הַשַּׁעַר לַה' צַדִּיקִים
יָבֹאוּ בּוֹ. שְׁעַר בְּהַפּוֹף אוֹתִיּוֹת
עֵשֶׁר, כְּלוּלָה מְעֵשֶׁר סְפִירוֹת,
וּמִהַצַּד שְׁלָהֶם הָיָא גְבוּל, כְּמוֹ
הָיָם שְׁנֹאֲמַר בּוּ (ירמיה ה) אֲשֶׁר
שְׁמַתִי חוֹל גְבוּל לַיָּם. כְּפֹךְ הָיָא
גְבוּל וְתַחוּם לַשָּׁם שְׁל יְהו"ה,
שְׁהָיָא רְשׁוּת הַיְחִיד, שְׁתַּחוּמוֹ
הוּא שְׁמוֹנָה אֲלָפִים אֲמָה, אֲלָפִים
לְכָל צַד. וְהֵם יֵאֱהָדוּנָהּ.

וְרְשׁוּת הוּא לְיַחֲדִיד, שְׁהוּא רְחִבּוֹ
אַרְבַּעַה יְהוּה, וְגִבְהוֹ עֲשָׂרָה יוֹד
הָר וְאוֹ הָא. הוּא גְבוּל לַיָּם
הַתּוֹרָה, שְׁהָיָא הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה
אַבְל מְצַד עֲלֵת כָּל הָעֲלוֹת שְׁאִין

עֲנָפִין דְּאֵילָנָא מְסֻטָּרָא דְּאֵת ה' עֲלָאָה. וְאֵיהִי
שְׂרֵשׁא דְּאֵילָנָא מְסֻטָּרָא דְּאֵת ה' תְּתַאָּה דְּאֵיהִי
גַּן, דְּבִיה נְטֵעַ אֵילָנָא מְסֻטָּרָא דְּאֲדָנִי. וְאֵיהִי
אָדָם דְּאֶתְמַר בִּיה (בראשית ב ח) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גַּן
בְּעֶדֶן מִקְדָּם וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יֵצֵר.
אֵיהִי אָדָם מְסֻטָּרָא דְּשִׁמָּא מְפָרֵשׁ יו"ד ה"א
וַא"ו ה"א אֵיהִי כְּלוּלָה מְכַל שְׁמָהֵן עֲלָאִין.
וּבְגִין דְּאֵיהִי כְּלוּלָה מְעֲלָאִין וְתַתְּאִין, שְׂרִיא
עֲלֵה עֲלֵת כָּל עֲלָאִין וּבִיה שְׁלִטְנוּתָא עַל כָּלָא.
קוּם אֱלֹהֵינוּ לְשִׁבְחָא לְעֲלֵת כָּל עֲלָאִין, דְּאֵת
תְּהָא אַקְדִּים לְכָל נְבִיאֵיא בְּדָרָא
דְּמְשִׁיחָא. דְּאֵית לְמָאן דְּאֵת עֲתִיד לְאַתְּגַלֵּיא
לִיה מְסֻטָּרָא דְּנִשְׁמַתָּה בְּשִׁכְל דִּילָהּ. וְאֵית
לְמָאן דְּאֵת עֲתִיד לְאַתְּגַלֵּיא לִיה בְּחֻכְמַתִּיה
וְאֵית לְמָאן דְּאֵת עֲתִיד לְאַתְּגַלֵּיא לִיה פְּנִיִם
בְּפְנִיִם מְסֻטָּרָא דְּגּוּפָהּ.

קוּם אֶפְתַּח מְלִין קָמִי שְׁכִינְתָּא. מִיָּד פְּתַח
וְאָמַר. (דניאל יב ג) וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ. מָאן
מְשַׁכְּלִים. אֵילִין דְּאֵית בְּהוֹן שְׁכָל לְמַנְדַּע
לְמֵאֲרִי עֲלָמִין, דְּאֵיהִו עֵילַת כָּל עֲלָאִין
בְּשִׁכְנֵתָא, דְּאֶתְמַר בְּה (תהלים קיח ד) זֶה הַשַּׁעַר לַה'
צַדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ. שְׁעַר בְּהַפּוֹף אַתּוֹן עֵשֶׁר
כְּלוּלָה מְעֵשֶׁר סְפִירָן. וּמְסֻטָּרָא דִּילְהוֹן אֵיהִי
גְבוּל. כְּגוֹן יִמָּא דְּאֶתְמַר בִּיה (ירמיה ה כב) אֲשֶׁר
שְׁמַתִי חוֹל גְבוּל לַיָּם וְגו'. הָכִי אֵיהִי גְבוּל
וְתַחוּם לְשִׁמָּא דִּיהו"ה, דְּאֵיהִי רְשׁוּת הַיְחִיד
דְּתַחוּמָה, אֵיהִו שְׁמוֹנָה אֲלָפִים אֲמָה, אֲלָפִים
לְכָל סֻטָּרָא. וְאַנּוֹן, יֵאֱהָדוּנָהּ.

וְרְשׁוּת אֵיהִי לְיַחֲדִיד דְּאֵיהִו רְחִבּוֹ אַרְבַּעַה יְהוּה
וְגִבְהוֹ עֲשָׂרָה יוֹד הָא וְאוֹ הָא אֵיהִי
גְבוּל לְיִמָּא דְּאוֹרִיתָא, דְּאֵיהִי אִימָא עֲלָאָה
דְּגִלוּי דְּאַשְׁתְּכַחוּ מִן חֻכְמָה, דְּאֵיהִי כ"ח מ"ה
שְׁגִלְיָה שְׁנַמְצָאוּ מַחְכְּמָה, שְׁהָיָא כ"ח מ"ה, לֹא עוֹבְרִים מִמָּנָה.

למעלה ממנה, אין לה גבול מצדו, ואין לה תחום מצדו ולא רשות עליו, ולא מחוצה לו, ואין לו מדה ושעור.

וְדָא עוּד, אֵלָא מַצַּד הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי יֵשׁ לָהּ שְׁתּוּף וְחִבּוּר, כְּמוֹ זָכַר וְנִקְבָּה שֶׁהִיא וְשְׁתּוּף שֶׁלָּהּ א"ח, וְשְׁנֵיהֶם אַח"ד. אֲבָל מַצַּד שֶׁל עֵלֶת כָּל הָעֲלוֹת, אֶחָד בְּלִי שְׁתּוּף, וְלֹא עוּד, אֵלָא מֵהַצַּד שֶׁל אֶחָד הִיא ד', עֲמוּ י"ג אַח"ד הַמְּנוּי. אֲבָל מֵהַצַּד שֶׁל עֵלֶת עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים הִיא אֶחָד. וְלֹא כֻּכַל אֶחָד הַפְּנּוּי וְהַמְּנוּי שֶׁהוּא כְּפִנּוּי לִיהוּ"ה. אֱלֹהִים וְדָאִי כִּף עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן כְּפִנּוּי. וּמַצַּד שֶׁל רְבוּן עַל הַכֹּל אֵין לוֹ כְּפִנּוּי.

וְעוּד, מַצַּד שֶׁל הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי נִקְרָאת בֵּית קַבּוּל, שֶׁלְּפַעֲמִים יוֹרֶדֶת לָהּ נְבִיעָה. וְהִיא מְלֵאָה, שֶׁכֶּף אוֹתִיּוֹת שֶׁל אֱלֹהִים מְלֵאָה. וְלְפַעֲמִים הִיא יִבְשָׁה, כְּמוֹ (רות א) אֲנִי מְלֵאָה הַלֵּכְתִּי וְרִיקָם הִשְׁבִּינִי ה'. וּמֵהַצַּד שֶׁל עֵלֶת עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים לֹא יִחְסַר וְלֹא יַעֲדִיף. נְבִיעַת אוֹרוֹ שֶׁכָּל הַסְּפִירוֹת מְקַבְּלוֹת זו מִזוֹ, וַיְכּוּלִים לַעֲשׂוֹת שֵׁם דְּמִיּוֹן כְּמוֹ שְׁנִבְעַת הַמַּיִם שֶׁמִּשְׁקִים אֶת הָאֵילָן. וְאִם חִסְרָה אוֹתָהּ נְבִיעָה מִמֶּנּוּ, הוּא תָּרַב וַיִּבֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּהָר שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ אֲזָלוּ מַיִם מִנֵּי יָם וְגו'.

אֲבָרָּ בַעֲלֵת עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים אֵין לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ שְׁמוּסִיף בּוֹ וְגוֹרַע בּוֹ, שֶׁכָּכֵל הַסְּפִירוֹת הוּא גוֹרַע מֵהֶם נְבִיעָה, וּמוּסִיף לָהֶם נְבִיעָה, כְּמוֹ שֶׁהַשְּׂכִינָה שֶׁלְּפַעֲמִים הִיא מְלֵאָה וְלְפַעֲמִים הִיא חִסְרָה, וְכִף כָּל סְפִירָה וְסְפִירָה. וְהוּא שְׁמוּסִיף וְגוֹרַע כָּכֵלָם, וְאֵין עָלָיו שְׁמוּסִיף וְגוֹרַע. וְלֹא עוּד, אֵלָא הוּא שֶׁהוֹצִיא תִשְׁעַ סְפִירוֹת, שֶׁהֵן כָּלֵל שֶׁל א"ח, שֶׁהָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי כְּלוּל מֵאוֹתָן הַתִּשְׁעַ.

לֹא עֲבָרִין מִיָּנָה אֲבָל מִסְטָרָא דְעֵלֶת כָּל הָעֲלוֹת דְלִית לְעֵלָא מְנָה, לִית לָהּ גַּבּוּל מִסְטָרָה, וְלִית לָהּ תְּחוּם מִסְטָרָה וְלֹא רְשׁוּת עָלֶיהָ, וְלֹא בַר מְנָה. וְלִית לִיהָ מְדָה וְשְׁעוּר.

וְדָא עוּד אֵלָא מִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא אִית לָהּ שְׁתּוּף וְחִבּוּר, כְּגוֹן דְּכַר וְנִיקְבָּא דְאִיהִי וְשְׁתּוּפָא דִילָהּ א"ח וְתַרְוֵיהּ א"ח. אֲבָל מִסְטָרָא דְעֵלֶת כָּל הָעֲלוֹת. אִיהִי אֶחָד בְּלֹא שְׁתּוּף. וְלֹא עוּד אֵלָא מִסְטָרָא דְאֶחָד, אִיהִי ד' עֲמָה י"ג אַח"ד הַמְּנוּי. אֲבָל מִסְטָרָא דְעֵלֶת עַל כָּל עֲלָאִין אִיהִי אֶחָד. וְלֹא כֻּכַל אֶחָד הַכְּפִנּוּי וְהַמְּנוּי דְאִיהּ כְּפִנּוּי לִיהוּ"ה. אֱלֹהִים וְדָאִי הָכִי סְלִיקַת בְּחֻשְׁבָּן כְּפִנּוּי. וּמִסְטָרָא דְמֵאֲרִי עַל כָּלָא לִית לִיהָ כְּפִנּוּי.

וְעוּד מִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא אֶתְקַרִּיאת בֵּית קַבּוּל, דְלִזְמַנִּין נְחִית לָהּ נְבִיעוֹ. וְאִיהִי מְלֵאָה דְהָכִי אֶתְוֹן דְאֱלֹהִים מְלֵאָה. וְלִזְמַנִּין אִיהִי יִבְשָׁה, כְּגוֹן (רות א כב) אֲנִי מְלֵאָה הַלֵּכְתִּי וְרִיקָם הִשְׁבִּינִי ה'. וּמִסְטָרָא דְעֵלֶת עַל כָּל עֲלָאִין לֹא יִחְסַר וְלֹא יַעֲדִיף. נְבִיעוֹ נִהוּרָה דְכָל סְפִירָן מְקַבְּלִין דִּין מֵדִין. וַיְכּוּלִינָן לְמַעַבְדַּת תְּמָן דְמִיּוֹן כְּגוֹנָא דְנְבִיעוֹ דְמִין, דְאִשְׁקִי לְאֵילָנָא וְאִם חִסַּר הִהוּא נְבִיעוֹ מְנָה, אִיהּ תָּרַב וַיִּבֶשׁ. כְּגוֹנָא דְנֶהָר דְאֶתְמַר בֵּיהּ (איוב יד יא) אֲזָלוּ מַיִם מִנֵּי יָם וְגו'.

אֲבָרָּ בַעֲלֵת עַל כָּל עֲלָאִין לִית לְעֵלָא מְנָה דְאוּסִיף בֵּיהּ וְגַרַע בֵּיהּ דְכָכֵל סְפִירָן אִיהּ גַּרַע נְבִיעוֹ מְנָהוֹן, וְאוּסִיף לוֹן נְבִיעוֹ. כְּגוֹנָא דְשְׂכִינְתָא דְלִזְמַנִּין אִיהִי מְלֵאָה. וְלִזְמַנִּין אִיהִי חִסְרָה וְהָכִי כָּל סְפִירָה וְסְפִירָה. וְאִיהּ דְאוּסִיף וְגַרַע בְּכָלָהּ, וְלִית עָלֶיהָ דְאוּסִיף וְגַרַע. וְלֹא עַד אֵלָא אִיהּ דְאִפִּיק תִּשְׁעַ סְפִירָן דְאֶנוּן כָּלֵלָא דְא"ח, דְאִיהּ עֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא כְּלִיל מֵאֶנוּן תִּשְׁעַ.

וְעָלָת עַל כָּל עֲלָאִין לֹא נַחִית עָלֶיהָ יְחֻדָּה, עַד
 דְּאִפִּיק לִיהַּ בַּת זִוְגָה כְּלִילָא מְעַשֵּׁר
 סְפִירָן, וּבְגִינָה נַחִית עָלֶיהָ יְחֻדָּה בְּגִין דְּתַהֵא
 חֲבִיבָה עָלֶיהָ. וְאִיהוּ דְּאֶחִיד בְּתַרְוֵיהוּ (וּבְגִין דָּא אֲנִין
 חַד מִסְפֵּרִיהַּ בְּלֹא חוּשְׁמֵן וּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ אֶחִיד בְּתַרְוֵיהוּ לִית תַּמָּן פִּירוּדָא וְכֵד
 אִיהוּ אֶחִיד בְּתַרְוֵיהוּ). אֲנִין א"ח ד'. דְּאִית שְׁתּוּפָא
 דְּתַרְוֵיהוּ כְּגוֹן צְדִיק דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (דַּה"א כט יא) כִּי
 כָּל בְּשָׂמִים וּבְאַרְצֵן, וְתַרְגּוּמוֹ דְּאֶחִיד בְּשָׂמִיא
 וּבְאַרְעָא. שְׁתּוּפָא דִּילָהּ כְּגוֹנָא דְּבְרִית מִילָהּ
 דְּאֶחִיד בְּדָכַר וְנוֹקְבָא, וְאִיהוּ לְזַמְנִין יְדִיעֵן אִית
 זִוּגָא, וְלְזַמְנִין אֶפְרָשׁוּתָא.

כְּגוֹן אַהֲרֹן כְּהֵנָּא דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (ויקרא טו ב) וְאֵל יָבֵא
 בְּכָל יַעַת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְזַמְנִין (שם פסוק ג) בְּזֹאת
 יָבוֹא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ כְּגוֹנָא דְּאֶתְתָּא דְּלְזַמְנִין
 אִיהִי גְדָה מְרַחֲקָא מִבְּעֻלָּהּ, וְלְזַמְנִין אִיהִי דְּכִיָּא
 מִתַּרְתַּר לְבַעֲלָהּ.

אַבְרָם כַּד עָלָת עַל כָּל עֲלָאִין, בִּינִיהוּ לִית תַּמָּן
 גְּדוּת וְלֹא רַחוּק, וְלֹא קִצּוּץ, וְלֹא פְרוּד,
 וְאִיהוּ דְּקִשְׁר עֵשֶׁר סְפִירָן פְּנִימִיִּים וְעֵשֶׁר סְפִירָן
 חִיצוֹנִיִּים לְגַבְיָהּ. וּבְגִין דְּאִיהוּ מְלָגָאוּ שׁוּי
 אָמוּנָה דִּישְׂרָאֵל כְּהוֹן, כְּהֵיָא דְּהִיא קְשׁוּרָא
 בְּכָלְהוּ פְּנִימִיִּים וְחִיצוֹנִיִּים דְּאִיהִי כְּלִילָא
 מְעֻלָּאִין וְתַתְּאִין, עַד דְּלִית סוּף וְתַכְלִית.

וּבְגִין דָּא קָרָא לָהּ אָמוּנָה דִּישְׂרָאֵל דְּבָהּ
 אֲשֶׁתְּמוּדְעוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְעָלָת עַל
 כָּל עֲלָאִין. וּמֵאֵן דְּמִיַּחַד לִיהַּ בָּהּ, כְּאֵלוּ מִיַּחַד
 לִיהַּ (דף קכג ע"ב) וְאִמְלִיף לִיהַּ עַל כָּל עֲלָאִין
 וְתַתְּאִין. קָמַת שְׂכִינְתָּא מִפּוּרְסִיָּא דִּילָהּ
 וְנִשְׁיַקַּת לִיהַּ, וְרַעֲיָא מְהֵימְנָא נְשִׁיק לִיהַּ, וְכָל
 עֲלָאִין וְתַתְּאִין בְּרִיכוּ לִיהַּ וְיִהְיֻוּ לִיהַּ נְבֻזְבְּזִין.
 עַד כָּאֵן רָזָא דִּיחֻדָּא. מִכָּאֵן וְאִילָף סְתָרִי
 אוֹרִיתָא וְטַעְמֵי אוֹרִיתָא.

מִתְנֻת. עַד כָּאֵן סוּד הַיְחֻד. מִכָּאֵן

וְעָלָת עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים לֹא יוֹרֵד
 עָלֵיו יְחֻדוּ, עַד שְׁמוּצִיא לוֹ בַּת
 זִוּגוֹ כְּלוּלָהּ מְעַשֵּׁר סְפִירוֹת,
 וּבְגִלְלָהּ יוֹרֵד עָלֶיהָ יְחֻדוּ, כְּדִי
 שְׁתַּהֲיָה חֲבִיבָה עָלָיו, וְהוּא
 שְׁאוּחֻז בְּשִׁנְיָהֶם. (ומשום כִּי הֵם אֶחָד
 מִצִּדוֹ בְּלֹא חֲשׁבוֹן. וּבִזְמַן שֶׁהוּא אוֹחֻז בְּשִׁנְיָהֶם,
 אֵין שֵׁם פְּרוּד. וּבִשְׂהוּא אוֹחֻז בְּשִׁנְיָהֶם) הֵם
 א"ח ד', שֵׁישׁ שְׁתּוּפָה שֶׁל שְׁנֵינְהֶם,
 כְּמוֹ צְדִיק שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ כִּי כָל
 בְּשָׂמִים וּבְאַרְצֵן. וְתַרְגּוּמוֹ, שְׁאוּחֻז
 בְּשָׂמִים וּבְאַרְצֵן. הַשְׁתּוּפָה שֶׁלוֹ כְּמוֹ
 בְּרִית הַמִּילָה שְׁאוּחֻז בְּזִכֵּר
 וְהַנְּקֻבָּה, וְהוּא לְזַמְנִים יְדוּעִים יֵשׁ
 זִוּוּג, וְלַפְעָמִים הַפְּרָדָה.

כְּמוֹ אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (ויקרא
 טו) וְאֵל יָבֵא בְּכָל יַעַת אֶל הַקֹּדֶשׁ.
 וְלַפְעָמִים בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל
 הַקֹּדֶשׁ. כְּמוֹ אִשָּׁה שֶׁלַּפְעָמִים הִיא
 גְּדָה מְרַחֲקַת מִבְּעֻלָּהּ, וְלַפְעָמִים
 הִיא טְהוֹרָה מִתַּרְתַּר לְבַעֲלָהּ.

אַבְרָם כְּשֶׁעָלָת עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים
 בִּינֵיהֶם, אֵין שֵׁם גְּדוּת וְלֹא רַחוּק
 וְלֹא קִצּוּץ וְלֹא פְרוּד, וְהוּא
 שְׁקוּשֵׁר עֵשֶׁר הַסְּפִירוֹת הַפְּנִימִיִּים
 וְעֵשֶׁר הַסְּפִירוֹת הַחִיצוֹנִיִּים
 אֲלֵיהֶם. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא מִכְּפִינִים,
 שֵׁם אֶת אָמוּנַת יִשְׂרָאֵל בָּהֶם,
 בְּאוֹתָהּ הַקְּשׁוּרָה בְּכֻלָּם, פְּנִימִיִּים
 וְחִיצוֹנִיִּים, שֶׁהִיא כְּלוּלָהּ
 מְעֻלָּיוֹנִים וְתַתְּחוּנִים עַד שְׁאִין
 סוּף וְתַכְלִית.

וּמִשּׁוּם זֶה קָרָא לָהּ אָמוּנַת
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁבָּהּ נוֹדְעִים עֲלִיוֹנִים
 וְתַתְּחוּנִים, וְעָלָת עַל כָּל
 הָעֲלִיוֹנִים. וּמִי שֶׁמִּיַּחַד אוֹתוֹ
 עֲמָה, כְּאֵלוּ מִיַּחַד אוֹתוֹ וּמִמְלִיף
 אוֹתוֹ עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים
 וְהַתַּתְּחוּנִים. קָמַת הַשְּׂכִינָה
 מִכְּסֻאָה וְנִשְׁקָה אוֹתוֹ, וְרוּעָה
 הַנְּאָמֵן נִשְׁקָה אוֹתוֹ, וְכָל הָעֲלִיוֹנִים
 וְהַתַּתְּחוּנִים בְּרִיכוּ אוֹתוֹ וְנִתְּנוּ לוֹ
 מִכָּאֵן וְאִילָף סְתָרִי תוֹרָה וְטַעְמֵי תוֹרָה.

קום המנורה הקדושה, פתח דברים לפני השכינה להוריד אליה נביעה משמן קדוש, שנאמר בו (שמות כז) שמן זית זך פתית לפאור להעלת נר תמיד. שהיא השכינה שנאמר בה (משלי כ) נר ה' נשמת אדם. בגללה נאמר אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. וכך לא תכבה נשמתו של מי שיתעסק בה תמיד. אל תתנו דמי לקדוש ברוך הוא עד שיתעורר אליה, שהנר לא שוכף אצלו. זהו שכתוב למען יזמרך כבוד ולא ידם. שהיא כבודו, יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה.

קום המנורה הקדושה, פתח ואמר, בראשית ברא אלהים רבון העולם, יהי רצונך לקים בי ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך אשר תדבר. שלא בשביל כבודי עשיתי, אלא לפתח דברים לפני שכינתך. פתח ואמר פעם שניה. סו"ד ה' ליראיו, הוא שבעים פנים של סתרי תורה שצריך לפרש בהם שבעים פעמים במעשה של הפרשה הזו של בראשית.

תקון ראשון

בראשית. פעמים רבות הן בתורה ראשית, וכל אחד מתפרש במקומו. הראשון הוא, (משלי ח) ה' קנני ראשית דרכו. זו התורה שלש בה טעמים ונקודות ואותיות, וכמה מצוות של עשה ולא תעשה, שפלן תלויות בשם יהו"ה. זהו שכתוב זה שמי לעלם וזה זכרי לדר [נדר]. שמי עם י"ה - שלש מאות ששים וחמש. זכרי עם ו"ה - מאתים ארבעים ושמונה. שלש מאות ששים וחמש משמאל, מיראת הגבורה נתנו פחד יצחק. מאתים ארבעים

קום בוצינא קדישא אפתח מלין קמי שכינתא, לנחתא נביעו לגבה ממשחא קדישא, דאתמר ביה (שמות כז ב) שמן זית זך פתית לפאור להעלת נר תמיד. דאיהי שכינתא דאתמר בה (משלי כ כז) נר ה' נשמת אדם. בגינה אתמר (ויקרא י) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. והכי לא תכבה נשמתה דמאן דיתעסק בה תמיד. אל תתנו דומיה לקודשא בריך הוא עד דיתער לגבה. דשרגא לית שכיכו לגבה. הדא הוא דכתיב (תהלים ל יג) למען יזמרך כבוד ולא ידם. דאיהי כבוד הילה (משלי ג טו) יקרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוו בה.

קום בוצינא קדישא פתח ואמר, בראשית ברא אלהים רבון עלמא יהא רעוא דילך לקימא בי (שמות ד יב) ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך אשר תדבר. דלא בגין יקרא דילי עבידנא, אלא לאפתחא מלין קמי שכינתך. פתח ואמר זמנא תננא. (תהלים כה יד) סו"ד ה' ליראיו. איהו שבעין אנפין דסתרי תורה דצריך לפרשא בהון שבעין זמנין בעובדא דפרשתא דא דבראשית.

תקונא קדמאה.

בראשית זמנין סגיאין אנון באורייתא ראשית, וכל חד אתפרש באתרה. קדמאה איהו (משלי כ כב) ה' קנני ראשית דרכו. דא אורייתא דאית ביה טעמי ונקודי ואתון. וכמה פקודין דעשה ולא תעשה דכלהו תלין בשם יהו"ה. הדא הוא דכתיב (שמות ג טו) זה שמי לעלם וזה זכרי לדר [נדר]. שמי עם י"ה שס"ה. זכרי עם ו"ה רמ"ח. שס"ה משמאלא, מדיחילו דגבורה אתיהיבו פחד יצחק. רמ"ח מימינא, מרחימו דדרגא דאברהם דאתמר ביה (ירמיה לא

וּשְׂמוֹנָה מִיָּמִין, מֵאַהֲבָה שֶׁל דְּרָגַת אַבְרָהָם, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (ירמיה לא) אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ עַל פֶּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֶסֶד. הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי כּוֹלֵל אֶת שְׁנֵיהֶם. וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה.

אַבְרָם הַיָּמִין א"ל, נוֹטֵל עִמּוֹ ו"ה. זֶהוּ שִׁכְתוֹב אֱלֹהִים מִתִּימָן יְבוּא. הַשְּׂמָאל נוֹטֵל עִמּוֹ י"ה מִן אֱלֹהִים. הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי נוֹטֵל שֵׁם שְׁלֹם. וּמִשּׁוּם זֶה אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרְצָן. כְּלִיל לֹוֹן בְּהַאי קָרָא.

בְּפִסּוּק הַזֶּה. וַיִּכְרֶה מִצְוֶה יֵשׁ טַעַם יָדוּעַ לְמַעְלָה, וּשְׁכָרָה יָדוּעַ לְאוֹתָם שְׂיֻדְעִים הַסּוּדוֹת הַנִּסְתָּרִים שֶׁל רְבוּנָם, לֹא הַתְּפִסָּה מֵהֶם כָּל רִז. זֶהוּ שִׁכְתוֹב (דניאל ד) כָּל סוּד אֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ.

וְכִרְ אֹת וְאוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְהַקּוּץ שֶׁלָּהּ וְהַנְּקוּד שֶׁלָּהּ וְהַטְּעָמִים שֶׁלָּהּ, יֵשׁ לָהֶם סוּדוֹת נִסְתָּרִים לְמַעְלָה. וְהַמְּשַׁכְּלִים מְכִירִים אוֹתָם שֵׁשׁ בָּהֶם פֶּחַ לְעַמֵּד בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּחַנְנִיָּה מִיִּשְׂאֵל וְעִזְרִיָּה (שם א) וְאֲשֶׁר פֶּחַ בָּהֶם לְעַמֵּד בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ, בְּעַמִּידָה דְּצִלוֹתָא דְּאִיהִי הִיכַל הַמֶּלֶךְ, כְּלִילָא מְכַל טַעְמֵי וְנִקּוּדֵי וְאִתּוֹן. דְּלִית יָדִיעָה פִּידִיעָה דְּנִקְדֵי וְטַעְמֵי דְּאִתּוֹן, לְאֲשַׁתְּמוּדְעָא בְּהוֹן סְגוּלְתָא, דְּאִתְּמַר בֵּיה זֶרְקָא מְקַף שׁוֹפֵר הוּלְף סְגוּלְתָא. וְכִלְהוּ אִתְּרַמִּיזוּ בְּהוֹן כְּגוֹנָא דְּאִי יִי"י ה'ה'ה' ו'ו'ו' ה'ה'ה'.

בְּכִרְ אֶתֶר דְּאִתּוֹן תְּלַת יוּדִי"ן כְּחֻדָּא יִי"י רְמִיזוֹן לְסְגוּלְתָא, דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא כְּלִילָא מִן חֲכָמָה חֶסֶד נְצַח. (משלי א כ) חֲכָמוֹת בְּחוּץ תְּרַנְּה. וּבְגִינִיָּהוּ אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. דְּכִלְהוּ תְּלַתָּא אִנּוּן דְּרוּמִיִּים. ה'ה'ה' בִּינָה גְבוּרָה הוּד. וְכִלְהוּ לְצַפּוֹן. וּבְגִינִיָּהוּ אִתְּמַר הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר לְצַפּוֹן. זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּמְכוּן בְּהוֹן. לְנַחְתָּא

ב) אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ עַל פֶּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֶסֶד. עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא כְּלִיל תְּרוּיָהוּ. וּבְגִין דְּאִי אִתְּקֵרֵי בְּשֵׁם יְהוָה.

אַבְרָם יְמִינָא א"ל נוֹטֵיל עִמָּה ו"ה הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (חבקוק ג ג) אֱלֹהִים מִתִּימָן יְבוּא. שְׂמָאֵלָא נוֹטֵיל עִמָּה י"ה מִן אֱלֹהִים, עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא נוֹטֵיל שְׂמָא שְׁלִים. וּבְגִין דְּאִי (תהלים ג א) אֵל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרְצָן. כְּלִיל לֹוֹן בְּהַאי קָרָא.

וְכִרְ פְּקוּדָא אִית לִיה טַעְמָא יָדִיעָא לְעֵלָא, וְאִגְרָא דִּילָהּ יָדִיעַ לְאִנּוּן דִּיִּדְעִין רִזִּין סְתִימִין דְּמְאִרִיָּהוּן. לֹא אִתְּפִסִּיא מְנַהוּן כָּל רִז. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (דניאל ד) וְכִל רִז לֹא אִנְס לָהּ. וְכִרְ אוֹת וְאוֹת דְּאוּרִיָּתָא, וְקוּצָא דִּילָהּ וְנִקְדָּה דִּילָהּ וְטַעְמֵי דִּילָהּ, אִית לֹוֹן רִזִּין סְתִימִין לְעֵלָא. וְהַמְּשַׁכְּלִים אֲשַׁתְּמוּדְעוּן בְּהוֹן דְּאִית בְּהוֹן חִילָא לְמִיקָם בְּהִיכַלָּא דְּמִלְכָּא. כְּגוֹנָא דְּאִתְּמַר בְּחַנְנִיָּה מִיִּשְׂאֵל וְעִזְרִיָּה (שם א ד) וְאֲשֶׁר פֶּחַ בָּהֶם לְעַמֵּד בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ, בְּעַמִּידָה דְּצִלוֹתָא דְּאִיהִי הִיכַל הַמֶּלֶךְ, כְּלִילָא מְכַל טַעְמֵי וְנִקּוּדֵי וְאִתּוֹן. דְּלִית יָדִיעָה פִּידִיעָה דְּנִקְדֵי וְטַעְמֵי דְּאִתּוֹן, לְאֲשַׁתְּמוּדְעָא בְּהוֹן סְגוּלְתָא, דְּאִתְּמַר בֵּיה זֶרְקָא מְקַף שׁוֹפֵר הוּלְף סְגוּלְתָא. וְכִלְהוּ אִתְּרַמִּיזוּ בְּהוֹן כְּגוֹנָא דְּאִי יִי"י ה'ה'ה' ו'ו'ו' ה'ה'ה'.

בְּכִרְ אֶתֶר דְּאִתּוֹן תְּלַת יוּדִי"ן כְּחֻדָּא יִי"י רְמִיזוֹן לְסְגוּלְתָא, דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא כְּלִילָא מִן חֲכָמָה חֶסֶד נְצַח. (משלי א כ) חֲכָמוֹת בְּחוּץ תְּרַנְּה. וּבְגִינִיָּהוּ אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. דְּכִלְהוּ תְּלַתָּא אִנּוּן דְּרוּמִיִּים. ה'ה'ה' בִּינָה גְבוּרָה הוּד. וְכִלְהוּ לְצַפּוֹן. וּבְגִינִיָּהוּ אִתְּמַר הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר לְצַפּוֹן. זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּמְכוּן בְּהוֹן. לְנַחְתָּא

יצפין. אשרי הוא מי שמכונן בהם להוריד חכמה ועשר לשכינה, שנאמר בה קדשה לך ישלשו, שפך היא הסגלה שלהם, להוריד חכמה ועשר.

אשריו מי שלא נוטל שכר לעצמו, אלא שמלמד הסגלות הללו אל השכינה, שאותן סגלות הן של בעלה שמוריד אותן אליה. ויו' פתר תפארת יו"ד משום שפטר הוא יו"ד שעולה לחשבון כ', ששם ו'. שתי ווי"ם רמוזות באות וא"ו. וכל שלש הווי"ם כלולות בצדיק ח"י העולמים, שפך עולות שלש ווים כחשבון שמונה עשרה, וזהו וברכות לראש צדיק.

ושרש הווי"ם הללו, סגלתן ליחד את השכינה עם הקדוש ברוך הוא, וזהו לקרב רחוקים, שהם אורחים, שבהם קפצה הארץ ליצקב, שהאות ו' היא דרך. זהו שכתוב (במדבר כד) דרך כוכב מיעקב. דרך הנשר בשמים. קפיצת הדרך שכינה. שבווי"ם הללו קפצה הדרך לבעלה, והוא ישיש כגבור לרוץ ארח אליה. ובגלגלם נאמר (משלי א) דרכיה דרכי נעם.

ומצד האות וא"ו מן שם בן שבעים ושתיים עושה שתיים עשרה דרכים בים, שעברו ביניהם שנים עשר שבטים, ששלשה שמות הם בויסע ויבא ויט, והם וה"ו אנ"י וה"ו. וראשי תבות שלהם וא"ו. הים באמצע א' אלף בינה, ותמצא אותה. ובחוק של שתי הווי"ם הללו בוקע השמש רקיעים ועושה בהם שתיים עשרה דרכים ברקיע, שנאמר בו ואתה תשמע השמים. וחמש עשרה י"ה ואחת עשרה ו"ה עולה חשבונם שלש מאות ארבעים ושש. פעל בכ"ח

חכמתא ועותרא לשכינתא, דאתמר בה קדשה לך ישלשו. דהכי איהו סגולתא דילהון לנחתא חכמתא ועותרא.

זבאה איהו מאן דלא נטיל איהו אגרא לגרמה, אלא דאוליה סגלות אלין לגבי שכינתא דאלין סגלות אלין דבעלה דנחתא לון לגבה. ו'ו' פתר תפארת יסוד. בגין דכתר איהו יו"ד דסליק לחשבון כ' דתמן ו' תרין ווי"ן רמיזין באת וא"ו. וכלהו תלת ווין פלילן בצדיק חי עלמין. דהכי סלקין תלת ווין פחשבון ח"י. והאי איהו וברכות לראש צדיק.

ואלין תלת ווין סגלה דילהון ליחדא שכינתא עם קודשא בריה הוא. והאי איהו לקרב רחוקים דאנון ארחים, דבהון קפצה ארעא ליצקב. דאת ו' דרך איהו. הדא הוא דכתיב (במדבר כד יז) דרך כוכב מיעקב. (משלי ל יט) דרך הנשר בשמים. קפיצת הדרך שכינתא. דבאלין ווין קפצת אורחא לגבי בעלה. ואיהו (תהלים טו) ישיש כגבור לרוץ ארח לגבה. ובגיניהו אתמר (משלי א ג) דרכיה דרכי נעם.

ומסטרך דאת וא"ו מן שם בן ע"ב עביד י"ב אורין בימא, דאעברו ביניהו י"ב שבטין דתלת שמהן אנון, בויסע ויבא ויט. ואנון וה"ו אנ"י וה"ו. ורישי תבין דילהון וא"ו. ימא באמצעיתא א' אלף בינה ותשפח לה.

ובתקפא דתרין ווי"ן אלין, בקע שמשא רקיעין ועביד בהון י"ב אורחין ברקיע דאתמר ביה (מ"א ח לד) ואתה תשמע השמים. וחמש סרי י'ה וחד סרי ו'ה סלקין חשבניהון שמ"ו. פעל בכ"ח מ"ה דסלקין לחשבון שמים לעלא עשר מיני תלים דכלילן בעשר אתון דשמא מפרש וסלקין מ"ה. ועם

שְׁעוּלִים לְחֻשְׁבוֹן שְׁמִים לְמַעַל
 י מִיָּנִי תִלִּים שְׁכֻלִים בְּעֶשֶׂר
 אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ וְעוֹלִים
 לְמִ"ה, וְעַם שְׁמִ"ו - שְׁצ"א. וְזֶהוּ
 וְאָמְרוּ לִי מִ"ה שְׁמִ"ו. כִּי לֹא יִטַּשׁ
 ה' אֶת עַמּוֹ בְּעַבְרוֹ שְׁמוֹ הַגְּדוֹל.
 דְּלֶג מִ"ה מִ"ה מְשֻׁמוּ, נִשְׁאָר רַנ"ו.
 חֶסֶר מִ"ד מְשֻׁמִּים, נִשְׁאָר שְׁמוּ,
 בּוֹ שְׁבוּעָה (ישעיה סג) כִּי יוֹם נָקַם
 בְּלַבְי, כְּחֻשְׁבוֹן דָּם, לְקַיֵּם בּוֹ
 כִּי דָם עֲבָדְיוֹ יִקָּם.

שְׁמִ"ו עִם דָּם - שְׁמִים. חֶסֶר אֶחָד
 לְמִ"ה וּמִ"ה אֶחָד בְּתוֹסֶפֶת א',
 לְהִרְאוֹת שֶׁהַפֶּל אֶחָד. הָרִי כְּאֵן
 הַסּוּד שֶׁל שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת יְהו"ו
 מְשֻׁלְשִׁים. וּמִשָּׁם בָּנִים חַיִּים
 וּמְזוֹנוֹת. חַיִּים - הַחֻכְמָה תַּחֲיָה
 בְּעֲלִיָּה. מְזוֹנוֹת - (תהלים קמה) פּוֹתַח
 אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן,
 וְהִיא הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. בָּנִים - בֶּן
 יִ"ה. וְהִיא יָד רַמָּה, הַבִּינָה
 שְׁאוֹתִיּוֹתֶיהָ יְהו"ו, וּמִן יו"ד יוֹצֵא
 יְהו"ה. וּמִן ה' יוֹצֵא אֱלֹהֵינוּ. וּמִן
 וּאִ"ו יְהו"ה שֶׁהֵם י"ד אוֹתִיּוֹת,
 וְרַמְזוֹת בְּקִרְיַת שְׁמַע, שְׁשֵׁם
 יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה, וְהַפֶּל אֶחָד.
 ח'ה' הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה,
 שְׁלֻמוֹתֶם שֶׁל שְׁלֹשָׁה יְהו"ו יְהו"ו
 יְהו"ו שְׁרִמְיֹתֶם אֱהִי"ה אֱהִי"ה
 אֱהִי"ה, שְׁנֹאמַר לְמֹשֶׁה הֲרָמֹז
 שְׁלֵהֶם בְּפִסּוּק הַזֶּה, (שְׁמוֹת א) וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה אֱהִי"ה אֲשֶׁר
 אֱהִי"ה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֱהִיָּה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם.
 שְׁמָא שְׁהוּא י"ו שֶׁשׁ עֲשָׂרָה
 פְּעָמִים י"ו וְשֶׁשׁ עֲשָׂרָה פְּעָמִים
 ו"י, הֲרָמֹז שְׁלֵהֶם בְּאוֹת א' כְּמוֹ
 זֶה א', רֹמֵז יו"י, זֶהוּ א וַיִּיַּצֵּר

(חֶסֶר כְּאֵן).

וְעוֹד, וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ, אֵלּוּ
 שְׁשֵׁים רְבּוּא בְּעֲלֵי הַמְשָׁנָה
 שְׁלֻמְעֵלָה, וְאֵלּוּ שְׁשֵׁים רְבּוּא
 בְּעֲלֵי הַמְשָׁנָה שְׁלֻמְטָה, וְאֵלּוּ
 שְׁשֵׁים רְבּוּא שֶׁל מְלָאכִים, וְאֵלּוּ שְׁשֵׁים רְבּוּא שֶׁל פּוֹכְכִים, כְּלָם יְזַהְרוּ כְּאוֹתוֹ שְׁנֹאמַר פְּנֵי מֹשֶׁה

שְׁמִ"ו שְׁצ"א. וְהֵאֵי אֵיהוּ (שְׁמוֹת ג יג) וְאָמְרוּ לִי
 מִ"ה שְׁמִ"ו. (ש"א יב כב) כִּי לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ
 בְּעַבְרוֹ שְׁמוֹ הַגְּדוֹל. דְּלֶג מִ"ה מִ"ה מְשֻׁמוּ
 אֲשֶׁתֹּאֵר רַנ"ו חֶסֶר מִ"ד מְשֻׁמִּים אֲשֶׁתֹּאֵר שְׁמוֹ,
 בִּיה אֲמָאָה (ישעיה סג ד) כִּי יוֹם נָקַם בְּלַבְי, כְּחֻשְׁבוֹן
 דָּם, לְקַיֵּם בִּיה (דְּבָרִים לב מג) כִּי דָם עֲבָדְיוֹ יִקָּם.
 שְׁמִ"ו עִם דָּם שְׁמִים. חֶסֶר חֵד לְמִ"ה וּמִ"ה
 בְּתוֹסֶפֶת א' לְאַחְזָאָה דְּכֻלָּא חֵד. הָא
 הָכָא רְזָא דְתִלְת שְׁמֵהֶן יְהו"ו מְשֻׁלְשִׁים. וּמִתְמַן
 בְּנֵי חַיִּי וּמְזוֹנֵי. חַיִּי, (קהלת ז יב) וְהַחֻכְמָה תַּחֲיָה
 בְּעֲלִיָּה. מְזוֹנֵי (תהלים קמה טז) פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ
 וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. וְאֵיהוּ אֲמָא עֲלָאָה.
 בְּנֵי, בֶּן יְהוּ. וְאֵיהוּ יָד רַמָּה בִּינָה דְאַתְּוֹן דִּילָהּ
 יְהו"ו וּמִן יו"ד נְפִיק יְהו"ה. וּמִן ה' נְפִיק
 אֱלֹהֵינוּ וּמִן וְא"ו יְהו"ה דְאַנּוֹן י"ד אֲתְוֹן,
 וְרַמְיֹזִין בְּקִרְיַת שְׁמַע. דְתְמַן יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ
 יְהו"ה וְכֻלָּא אֶחָד (דף קכד ע"א).

ח'ה'ה' שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה שְׁלִימוֹ דְתִלְת יְהו"ו יְהו"ו
 יְהו"ו, דְרַמְיֹזוֹ דִּילְהוֹן אֱהִי"ה אֱהִי"ה
 אֱהִי"ה דְאַתְמַר לְמֹשֶׁה רְמִיזוֹ דִּילְהוֹן בְּקִרְא
 דָּא, (שְׁמוֹת ג יד) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה אֱהִי"ה
 אֲשֶׁר אֱהִי"ה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֱהִי"ה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם. שְׁמָא דְאֵיהוּ י"ו י"ו
 שִׁית עֶשֶׂר זְמַנִּין י"ו וְשִׁית עֶשֶׂר זְמַנִּין ו"י רְמִיזוֹ
 דִּילְהוֹן בְּאֵת א' כְּגוֹנָא דָּא א' רְמִיזוֹ יו"י דָּא
 אֵיהוּ א וַיִּיַּצֵּר (חֶסֶר כְּאֵן).

וְעוֹד וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ, אֵלּוּ שִׁיתִין רְבּוּא
 מְאִרֵי מִתְנִיתִין דְלַעֲלָא. וְאֵלּוּ שִׁיתִין
 רְבּוּא מְאִרֵי מִתְנִיתִין דְלַתְתָּא. וְאֵלּוּ שִׁיתִין
 רְבּוּא דְמְלָאכִין. וְאֵלּוּ שִׁיתִין רְבּוּא כּוֹכְבֵיא.
 כְּלָהוּ יְזַהְרוּ כְּהוּא דְאַתְמַר פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי
 חֻמָּה. כְּלָהוּ יְזַהְרוּ בְּחַבְרָא דָּא. בִּיה יְזַהְרוּ
 שְׁשֵׁים רְבּוּא שֶׁל מְלָאכִים, וְאֵלּוּ שְׁשֵׁים רְבּוּא שֶׁל פּוֹכְכִים, כְּלָם יְזַהְרוּ כְּאוֹתוֹ שְׁנֹאמַר פְּנֵי מֹשֶׁה

כפני תמה. כלם יזיירו בחבור הזה. בו יזיירו בדבורו. כלם יזיירו בכתיבתו בספר הזה כזה הרקיע. ועל שמו נקרא ספר הזה בדיוקן של העמוד האמצעי, שהוא ספר הזה שלו מהאם העליונה שהיא זהר, ובו בארו חכמים, איזהו חכם? המבין דבר מתוך דבר. והוא הזה שמאיר בלב הרועה הנאמן, וזהר בל"ב אלהים של מעשה בראשית.

והעמוד האמצעי נקרא עליון על ששת הרקיעים, שלשה מפאן ושלשה מפאן, והוא באמצע, רביעי לכל השלשה, ושביעי לכל הששה, ועליו נאמר (בראשית א) ויקרא אלהים לרקיע שמים, כולל אש ומים, מה שלא קרא כף לשאר הרקיעים, אלא לו ממש, והרועה הנאמן בדיוקנו. פתח ואמר, רבון העולמים, יהי רצונך להכליל עליונים ותחתונים בספר הזה ולהמציא כל אחד ואחד בו, בין בכתיבה, בין בדבור, בכח של שמך יהו"ה ובכל ההיות שמאירות ממנו, ובכל השמות והכנויים שלו, שכלם יזיירו ממנו.

יהיו כל העליונים ותחתונים שנוצרו בחבור הזה זוהרים משמך ומההיות שלו כזה שמאיר ברקיע. ותן רשות לכל מי שאזכיר בספר הזה בכח של שמך, להזדמן מיד בו כהרף עין, לגלות בו כל אחד ואחד דברים נכבדים וסודות גנוזים לפני השכינה, שהיא יחידה בגלות, להאיר משמך בחבור הזה ולהתחבר עמך בחבור הזה, להתקשר בו אליך בכמה קשויים, לקיים בו (בראשית ט)

וראיתיה לזכר ברית עולם. גם הרועה הנאמן על רגליו ואמר, רועים קדושים, אברהם

במלוללה. פלהו יזיירו בכתיבתה. בהאי ספרא כזהר הרקיע. ועל שמה אתקרי ספר הזה בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא, דאיהו ספר דזהר דילה מאמא עלאה דאיהו זהר. ובה אוקמוה רבנן איזהו חכם המבין דבר מתוך דבר. ואיהו זהר דנהרא בלב דרעיא מהימנא, זהרא בל"ב אלהים דעובדא דבראשית.

ועמודא דאמצעייתא אתקרי עלאה על שית רקיעין, תלת מפאן ותלת מפאן, ואיהו באמצעייתא, רביעאה לכל תלת ושביעאה לכל שית. ועלה אתמר (בראשית א ח) ויקרא אלהים לרקיע שמים, כליל אש ומים, מה דלא קרא הכי לשאר רקיעים אלא ליה ממש ורעיא מהימנא בדיוקנה.

פתח ואמר רבון עלמין יהא רענא דילך לאכללא עלאין ותתאין בספרא דא. ולאשתפחא כל חד וחד ביה בין בכתיבה בין בדבורא, בחילא דשמך יהו"ה ובכל הוין דנהרין מנה, ובכל שמך וכונויין דילה דכלהו יזיירו מנה.

הבי יהון פלהון עלאין ותתאין דאדפרון בהאי חבורא, זיירין משמך ומהוויין דילה כזהר דנהיר ברקיעא. והב רשו לכל מאן דאדפיר בספרא דא בחילא דשמך, לאזדמנא מיד ביה כהרף עין לגלאה ביה כל חד וחד מלין יקירין ורזין גניזין, קמי שכינתא דאיהי יחידה בגלותא, לאנהרא משמך בהאי חבורא ולא תחברא עמך בהאי חבורא, לאתקשטא ביה לגבך בכמה קשויין, לקיים ביה (בראשית ט) וראיתיה לזכר ברית עולם.

קם רעיא מהימנא על רגלוי ואמר רעין קדישין אברהם יצחק ויעקב ואדם קדמא ואהרן ודוד ושלמה. למה אתון דמיכין אתערו לגבי

יצחק ויעקב ואדם הראשון ואהרן ודוד ושלמה. למה אתם יושנים? התעוררו לשכינה שנאמר בה אני ישנה בגלות, באלו שעוברים על שלש מאות ששים וחמש מצוות כחשבון ישנ"ה. שהרי חיות רעות ודבים באים לאכל את צאנו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי, שכעת הגיע זמן שנאמר בהם (ישעיה ט) ויאכלו את ישראל בכל פה. שהרי בכל דור ודור אתם סובלים כמה דחקים בשבילם בדרך נסתר.

ובבחי של השם יהו"ה ובכל ההיות שלו, ובכל הפנויים הקדושים והטהורים שלו, יתעוררו עמכם ששים רבוא בעלי המשנה, ששים רבוא מלאכים עליונים ותחתונים, וששים רבוא נביאים, שכלם יהיו מלמדים זכות על ישראל להצילם מן החיות הרעות הללו, שימחל להם את כל חטאייהם, ולגאל אותם ולקיים בהם מדלג על הקרים, שהם הקצים. אל תתנו דמי לו עד שיתעורר אליהם הקדוש ברוך הוא ברחמים.

קום אליהו, שאתה מדלג את העולם בארבע טיסות להמצא עם כל אחד ואחד מישראל שמקמים אות ברית מילה. בכח השם יהו"ה וכל ההיות והפנויים שלו, אל תתעכב לטל רשות מהקדוש ברוך הוא לרדת ולשמר את הצאן. ותתעטר בכל השמות של הקדוש ברוך הוא להגן בהם עליהם, ולרדת בחבור הזה לגלות בו סודות נסתרים לפני השכינה, להאיר לה בסוד התורה, שהוא כחשבון ר"ז, שבו

והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע, ובו ז"ו שהוא אחד. ויקומו עמך המנורה הקדושה וששת חבריו שנשכחו בראשונה בזהר הזה, לחדש בו דברים

שכינתא דאתמר בה, (שה"ש ב) אני ישנה בגלותא באלין דעברין על שס"ה פקודין כחשבון ישנ"ה. דהא חיון בישין ודבין קא אתון למיכל עאנא דקודשא בריה הוא דאתמר בהון (יחזקאל לד לא) ואתן צאני צאן מרעיתי. דכען מטא זמנא דאתמר בהון (ישעיה ט יא) ויאכלו את ישראל בכל פה. דהא בכל דרא ודרא אתון סבלין כמה דחקין בגיניהו בארץ נסתר.

ובחילא דשם יהו"ה ובכל חיון דילה, ובכל פנויין קדישין ודכייין דילה, יתערוץ עמכון שיתין רבוא מארי מתניתין ושיתין רבוא דמלאכין עלאין ותתאין. ושיתין רבוא נביאים. למהוי פלהון אולפין זכו על ישראל, לשיזבא לון מאלין חיון בישין, למהוי מחיל להון כל חוביהון, ולמפרק לון ולקיים בהון (שה"ש ב ח) מדלג על הקרים דאנון קצים. אל תתנו דמי לו עד יערה לגביהו קודשא בריה הוא ברחמי.

קום אליהו דאנת דליג עלמא בארבע טסין לאשתפחא בכל חד וחד מישראל דמקימין אות ברית מילה. בחילא דשמא דיהו"ה וכל חיון וכנויין דילה, לא תתעכב לנטלא רשו מקודשא בריה הוא לנחתא לנטרא עאנא. ותתעטר בכל שמהן דקודשא בריה הוא לאגנא בהון עליהו, ולנחתא בהאי חבורא לגלאה ביה רזין טמירין קמי שכינתא, לאנהרא לה ברזא דאורייתא, דאיהו כחשבון ר"ז, דבה והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע, כזהר דבה כ"ו ר"ז כ"ה אתון דיחודא. ובה ז"ו דאיהו אחד.

ויקומו עמך בוצינא קדישא ושית חברוי

והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע, כזהר שבו כ"ו ר"ז כ"ה אותיות היחוד, ובו ז"ו שהוא אחד. ויקומו עמך המנורה הקדושה וששת חבריו שנשכחו בראשונה בזהר הזה, לחדש בו דברים

כְּבָרָא שׁוֹנָה, שְׁעָלֵיהֶם הַשְׂכִּינָה
 מְאִירָה מִשְׁבְּעָה רְקִיעִים, וּבָהֶם
 מְאִירָה מִשְׁבַּע אַרְצוֹת שְׁאֵמֵר
 עֲלֵיהֶם דָּוָד (תהלים קטו) אֶתְהַלֵּךְ
 לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים.

(קום רבי שמעון ופתח דברים לפני השכינה. פתח
 ואמר, והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי
 הרבים כפוכבים לעולם ועד. והמשכלים, אלו
 רבי שמעון וכו', ככתוב בדפוס בתקונים ראש דף
 א.)

וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ. וְהַמְשַׁכְּלִים
 לְהוֹצֵאת הָאוֹתִיּוֹת שְׁנַמְשְׁחוּ
 בְּשֶׁמֶן, הָרֵאשׁ וְהַגּוֹף וְהַשּׁוּלִים
 שֶׁל זְנוּבוֹת הַהָרִים יוֹשְׁבִים כְּגוֹף
 כְּלֵי רוּחַ. הַנֶּפֶשׁ בְּהַשְׁכַּל דְּגוֹשָׁה
 וּרְפוּיָה, לְפַעֲמִים כְּנֶגֶד הַרוּחַ.
 הַרוּחַ, נִקְדוֹת שְׁמֵתִחֲמוֹת
 בַּתְּחוּמֵיהֶן, לַהֲחִיּוֹת הַגּוֹף
 וּלְהַצְמִידוֹ עַל רִגְלָיו לְהַעֲנוֹת
 בַּדְרָךְ, וְלֹא יוֹדְעִים לְלַכֵּת לְיָמִין
 וּלְשִׁמְאֵל, לִפְנֵים וּלְאַחֹר.

יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר הַנֶּשֶׁמָה אוֹתָן
 הַתְּנוּעוֹת לְלַמֵּד הַדְרָךְ לְיָמִין
 וּלְשִׁמְאֵל וּלְלַכֵּת בַּדְרָךְ אֶמֶת שֶׁלֹּא
 יִסְטוּ מִמֶּנָּה. כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ, שֶׁהוּא
 כְּמוֹ הַקַּפְאוֹן הַחֲזֵק שֶׁעַל גֵּב
 הַחַיּוֹת, בְּשַׁעוֹר נִסְתָּר וּלְמַטָּה
 בְּסוֹד הַמְדִידָה שֶׁל הַמְּאוֹר.

וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים, שֶׁהוּא אוֹתָם
 הַפְּסִיקִים, תְּנוּעוֹת, שֶׁהֵם מְצַדִּיקֵי
 הַרְבִּים וְלֹא לִפְלֵי. כְּפּוֹכְבִּים,
 הַשְּׁבַעָה שְׁמַאִירִים וְנוֹסְעִים
 לְהוֹרוֹת בְּעוֹלָם, מֵהֶם לְיָמִין
 וּמֵהֶם לְשִׁמְאֵל. זְנוּבוֹת שׁוּלֵיהֶם
 כְּשׁוּלֵי קִדְרָה שְׁעוֹמְדָת עַל הָאֵשׁ
 שְׁאִינָה שׁוֹרְפָתָ, וְהִיא הָאֵשׁ שֶׁל
 הַסֵּנָה שְׁנֹרְאִית וְלֹא שׁוֹרְפָתָ. יֵשׁ
 אֵשׁ סוֹכְלֵת אֵשׁ, וְיֵשׁ אֵשׁ אוֹכְלֵת
 אֵשׁ. שְׁבַעָה נוֹסְעִים וְשְׁבַעָה
 עוֹמְדִים. הַשְּׁמִינִי נִרְאָה כְּהֵם,
 וְהַתְּשִׁיעִי מְסִיעַ אוֹתָם.

וְהַמְשַׁכְּלִים. עֶשֶׂר נִקְדוֹת
 שְׁעוֹמְדוֹת לְהַנְהִיג, ה' מִיָּמִין וְה'
 מִשְׁמָאל, הַדְרָךְ שֶׁל אֵלֶּה כְּנֶגֶד

דְּאֵתְפַנְשׁוּ בְּקַדְמִיתָא בְּהַאי זֹהֵר, לְחַדְשָׁא בִּיה
 מְלִין כְּדְבַקְדְּמִיתָא דְעָלֵיהּוּ שְׁכִינְתָא נְהָרָא
 מִשְׁבְּעָה רְקִיעִין, וּבְהוֹן נְהָרָא מִשְׁבְּעָה אַרְעִין
 דְאָמֵר עָלֵיהּוּ דָּוִד (תהלים קטז ט) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה'
 בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים.

(קום רבי שמעון אפתח מלין קמי שכינתא. פתח ואמר והמשכלים יזהרו
 כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד. והמשכלים אלון רבי
 שמעון וכו' ככתוב בדפוס בתקונים ריש דף א.)

וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ. וְהַמְשַׁכְּלִים לְאֶפִיקוֹ דְאֵתוֹן
 דְאֵתְמַשְׁחוּ בְּמִשְׁחָתָא, רִישָׁא
 וְגוּפָא וְשׁוּלֵי דְזַנְבֵי טוּרִיהוֹן יְתִבֵי כְּגוּפָא בְּלֹא
 רוּחָא. נֶפֶשׁא בְּסַכְלָתָנּוּ דְגִשָׁא וּרְפִיא, זְמַנִּין
 לְקַבְּלָהּ רוּחָא. רוּחָא נִקְוֵדֵי דְאֵתְתַחֲמוֹן
 בַּתְּחוּמֵיהוֹן, לְאַחֲיָא גּוּפָא וּלְמִיקָם לִיה עַל
 רִגְלוֹי לְאַעֲנָאָה בְּאוּרְחָא. וְלֹא יוֹדְעֵי לְמִיָּהֵף
 לְיָמִינָא וּלְשִׁמְאֵלָא לְקַמָּא וּלְאַחֹרָא.

יִזְהָרוּ כְּזֹהֵרָא דְנִשְׁמָתָא אַנוֹן תְּנוּעֵי לְמִילָף
 אוּרְחָא לְיָמִינָא וּלְשִׁמְאֵלָא, וּלְמִיָּהֵף
 בְּאוּרַח קָשׁוּט דְלֹא יִסְטוֹן מִנָּה. כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ
 דְאִיהוּ כְּגַלְיָדָא תְּקִיפָא דְעַל גְּבִי חַיּוֹתָא, דְאִיהוּ
 קָאִים בְּשַׁעוֹרָא סְתִים וּלְתַתָּא בְּרִזָּא דְמִשְׁחָתָא
 דְבוּצִינָא.

וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים אַנוֹן פְּסוּקֵי תְּנוּעֵי דְאַנוֹן
 מְצַדִּיקֵי הַרְבִּים וְלֹא לְכֻלָּא. כְּפּוֹכְבִּים
 שְׁבַעָה דְנִהְרִין וְנִטְלִין לְאַעֲנָאָה עַלְמָא, מִנְהוֹן
 לְיָמִינָא וּמִנְהוֹן לְשִׁמְאֵלָא. זַנְבֵי שׁוּלֵיהוֹן
 כְּשׁוּלֵי קִדְרָה דְקִימָא עַל נוּרָא דְלֹא אַכְלָא,
 וְהִיא אֶשְׁא דְאַסְנָא דְאֵתְחַזִּי וְלֹא אַפְלָא. אִית
 אֶשְׁא סְבִיל אֶשְׁא, וְאִית אֶשְׁא אַפְלָה אֶשְׁא.
 שְׁבַעָה נְטְלֵי וְשְׁבַעָה קִימֵי. תְּמִינָאָה אֵתְחַזִּי
 בְּהוּ. תְּשִׁיעָאָה נְטִיל לוֹן.

וְהַמְשַׁכְּלִים. עֶשֶׂר נִקְוֵדִין דְקִימִין לְאַעֲנָאָה,
 חֲמִשָּׁה מִימִינָא וְחֲמִשָּׁה מִשְׁמָאלָא

אֹרְחָא דְאֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין. חֲמֵשׁ (דף קכד ע"ב)
 אַנוּן רַבְרַבִּין בְּהֵוּא גּוֹנָא זְעִירִין. אָ אָ אָ אָ
 יְמִינָא. אָ אָ אָ אָ (ג"ל בְּחִירִיק וְהֵם ה' נְקֻדוֹת קַמְנֻנֹת)
 שְׂמָאֵלָא. אֲתַכְּלֹוּ אֵלִין בְּאֵלִין לְאַעְנָאָה גּוֹפָא.
 חֲמֵשׁ מְשֻׁמָּאֵלָא נֶפֶשׁ. חֲמֵשׁ מִיְמִנָא רּוּחַ.
 וְאַנוּן חֲמֵשׁ גּוֹ חֲמֵשׁ. תְּרִין טְמִירִין וְלֹא
 אֲתַגְלִין. שְׂרִיא לְאַעְנָאָה נְקֻדָּה דְאַבְרָהָם אָ
 כְּלָלָא דְכָלָא.

הָאֵי נְקֻדָּה דְאַבְרָהָם מְשִׁיף אַנוּן טְמִירִין וְכָלִיל
 לֹוּן. בְּגִין כֹּל אַנוּן דִּלְתַתָּא עֲאֵלִין בִּיהַ.
 וְדָא נְקֻדָּה דְנְהִיר מְסִיפֵי עֲלֵמָא עַד סִיפֵי עֲלֵמָא.
 אָ רְזָא דְשְׂמָא גְלִיפָא. מְשִׁיף בּוֹצִינָא וְרָשִׁים
 נְקֻדָּה חֲשׂוּכָא בְּלֹא נְהִירוֹ כְּלָל. וְדָא נְקֻדָּה
 דִּיצְחָק. אָ דָא אֶקְרִי שְׁבֵט לְגוֹ חֶסֶר לֵב. (אִיּוֹב יב
 כ)
 מְגֻלָּה עֲמֻקוֹת מְנֵי חֲשָׁף. וּבְגִין כֹּף סְלִיק
 בְּשְׂמָא.

נְקֻדָּה דִּיעֻקֵּב לָא מְשַׁכַּח בִּיהַ בּוֹצִינָא אֶחִיד
 לְתִרִין סְטֵרִין, וְאִיהוּ לָא אֲתַחְזִי. אָ יוֹמָא
 תְּלִיתָאָה דִּבְרָאשִׁית כִּי טוֹב כִּי טוֹב תְּרִי זְמַנִּי,
 אִיהוּ גְנִיז דְלֹא יָדִיעַ בְּגוֹיָהוּ, בּוֹצִינָא לָא מְשִׁיף
 בִּיהַ כְּלָל. אִיהוּ טְמִיר וּגְנִיז וְלֹא אֲתַחְזִי.
 עֲרֻבוֹת אַגְנִיז בְּתִרְיָהוּ לְאַתְקַנָּא בִּיהַ סְתִים
 מְכֻלָּא. וּבְגִין דְטְמִיר וְסְתִים עֲלֵה דְלֹא
 יָדִיעַ כְּלָל כְּלֹא גְנִיז. קַרְקַע עֲרֻבוֹת אֲתַחְזִי, וְאַף
 עַל גַּב דְסְתִים אִיהוּ. אָ נְקֻדָּה דְתַלְיָא תַּחוֹת
 תְּרִין אִיהִי קַרְקַע עֲרֻבוֹת. עֲרֻבוֹת הוּא גְנִיז
 וְסְתִים דְלֹא אֲתִידִיעַ בֵּין תְּרִין לְבִתֵּר דְרַכִּיב
 בִּיהַ הֵהוּא טְמִירָא דְכָלָא, אֶפִּיק לִיהַ וְשְׁלִיט
 קַרְקַע עֲרֻבוֹת בְּכָלָא.

וְהַמְשַׁבְּלִים זִזְהֵרוּ. וְהַמְשַׁבְּלִים כְּמָה דְאֵת אֶמֶר
 (מְשֻׁלֵי טז) מְשַׁבְּלִיל עַל דְבַר יִמְצָא טוֹב.
 הִינְנוּ זִזְהֵרוּ כְּזֵהר הָרְקִיעַ. כְּזֵהר זֵהר זֵהרָא
 דְזֵהרִין בְּסְלִיקוּ, זֵהרָא זֵהִיר וְאַנְהִיר וְאַדְלִיק

אֵלָה. חֲמֵשׁ הֵם גְּדוּלִים בְּאוֹתוֹ
 הֶגְוֹן קְטֻנִים. אָ אָ אָ אָ אָ בְּיַמִּין.
 אָ אָ אָ אָ (כ"ל בְּחִירִיק וְהֵם ה' נְקֻדוֹת
 קַמְנֻנֹת) בְּשְׂמָאֵל. נְכַלְלִים אֵלֹו עִם
 אֵלֹו לְהִנְהִיג הַגּוֹף. חֲמֵשׁ מְשֻׁמָּאֵל
 נֶפֶשׁ, וְחֲמֵשׁ מִיְמִין רּוּחַ. וְהֵם
 חֲמֵשׁ בְּתוֹף חֲמֵשׁ. שְׁתֵּים נְסֻתִים
 וְלֹא גְלוּיִים, תַּחֲלַת הַהִנְהִיגָה
 הַנְּקוּדָּה שֶׁל אַבְרָהָם אָ הַכָּלֵל שֶׁל
 הַכָּל.

הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת שֶׁל אַבְרָהָם מוֹשַׁכַּת
 אוֹתָם הַנְּסֻתִים וְכוֹלֶלֶת אוֹתָם,
 מְשׁוּם שֶׁכָּל אֵלֹו שְׁלֵמָטָה נְכַנְסִים
 בָּהּ, וְזוֹ הַנְּקֻדָּה שְׂמָאִירָה מְסוּף
 הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם. אָ סוּד
 הַשָּׁם הַחֻקִּיק. מוֹשֵׁף מְאוּר וְרוּשָׁם
 נְקֻדָּה חֲשׂוּכָה בְּלִי אוֹר כְּלָל. וְזוֹ
 הַנְּקֻדָּה שֶׁל יִצְחָק. אָ זוֹ נְקֻרָאֵת
 שְׁבֵט לְתוֹף חֶסֶר לֵב. מְגֻלָּה
 עֲמֻקוֹת מְנֵי חֲשָׁף. וּמְשׁוּם כֹּף
 עוֹלָה בְּשָׁם.

הַנְּקֻדָּה שֶׁל יַעֲקֹב לֹא מוֹשַׁכַּת בּוֹ
 מְאוּר אַחוּז לְשַׁנֵּי צְדָדִים, וְהוּא
 לֹא נִרְאָה. אָ יוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל
 בְּרָאשִׁית, כִּי טוֹב כִּי טוֹב פְּעַמִּים,
 הוּא גְנִיז וְלֹא יָדוּעַ בְּתוֹכָם.
 הַמְּאוּר לֹא מוֹשֵׁף בּוֹ כְּלָל. הוּא
 טְמִיר וּגְנִיז וְלֹא נִרְאָה.

עֲרֻבוֹת גְנִיז אַחֲרֵיהֶם לְהַתְקִין בּוֹ
 אֵת הַנְּסֻתָּה מֵהַכָּל. וּמְשׁוּם שְׁטִמִּיר
 וְנִסְתָּר עֲלָיו שְׂאִינוּ יָדוּעַ כְּלָל,
 הַכָּל גְנִיז. קַרְקַע עֲרֻבוֹת נִרְאָה,
 וְאַף עַל גַּב שֶׁהוּא נְסֻתָּה. אָ הַנְּקֻדָּה
 שְׁתַּלְוִיָּה פַתַּח הַשָּׁנִים, הִיא קַרְקַע
 עֲרֻבוֹת. עֲרֻבוֹת, הוּא גְנִיז וְנִסְתָּר
 שְׁלֹא נוֹדָע בֵּין הַשָּׁנִים לְאַחַר
 שְׂרוּכֵב בּוֹ אוֹתוֹ הַטְּמִיר שֶׁל הַכָּל,
 מוֹצִיא אוֹתוֹ וְשׁוֹלֵט בְּקַרְקַע
 עֲרֻבוֹת הַכָּל.

וְהַמְשַׁבְּלִים זִזְהֵרוּ. וְהַמְשַׁבְּלִים
 כְּמוֹ שְׂנֹאֶמֶר (מְשֻׁלֵי טז) מְשַׁבְּלִיל עַל
 דְבַר יִמְצָא טוֹב, הִינְנוּ זִזְהֵרוּ כְּזֵהר
 הָרְקִיעַ. כְּזֵהר, זֵהר שְׂזוּהֵר שֶׁל
 זֵהרִים בְּעֻלְיָה. הַזֵּהר זֵהִיר וּמְאִיר

ומדליק, נוצץ לכמה צדדים
 זוהרים. זהר עולה ויורד. זהר
 נוצץ לכל עבר. זהר שופע ויוצא.
 זהר שאינו פוסק לעולמים. זהר
 שעושה תולדות. זהר זוהר
 שטמיר וגנוז, ניצוץ של כל
 ניצוץ. כל הדרגות בו יוצא
 וטמיר, נסתר וגלוי, רואה ולא
 רואה, משקל בעקור מבוטע
 הבאר, יוצא ביום וטמיר בלילה.
 משתעשע בחצות הלילה
 בתולדות שהוציא.

הזהר שזוהר ומאיר לכל, הפלל
 של התורה, וזהו זהר הרקיע.
 הרקיע שבו תלויים השמש
 והלבנה, כוכבים ומזלות. זה
 נקרא הזהר של האספקלריה
 שמאירה, שלא זכה בו איש פרט
 לרועה הנאמן של כל הבית,
 שאין מאירה הלבנה אם
 האספקלריה שלא מאירה, רק
 ממנו, שזכה לאספקלריה
 שמאירה.

זהר הרקיע, הנסתר העליון,
 שמאיר ואינו ידוע, מדליק ולא
 נראה, ומי שנוטל אינו יודע ממי
 נוטל. הסתר שלו נסתר וגנוז,
 שבטו של יוסף הצדיק נסתר
 בארבעה גונים. הזהר שנוצץ
 בשמים עשרה חיות, זיוים
 ואורות נוצצים ממנו, שלש
 עשרה הם בסוד השם הקדוש,
 ותוף סוד האין סוף. האין סוף
 שאין לו שעור.

תשע נקודות בתורה יוצאים
 ומתחלקים באותיות. האותיות
 בהם נוסעים מסעות קטנים
 בסודות חלוקים. אלו התשע
 שולטים על האותיות, האותיות
 מתפשטות מהם. נשארו הנקודות
 להנהיג אותם. לא נוסעים רק
 בשהם יוצאים, אלו נקראו אין

נציען לכמה סטרין זהירין. זהר סליק ונחית
 זהר נציען לכל עיבר. זהר נגיד ונפיק. זהר
 דלא פסיק לעלמין. זהר דעביד תולדין. זהר
 זהרא דטמיר וגניז נציעו דכל נציעו. דרגין
 כלא ביה נפיק וטמיר, סתים וגליא, חזי ולא
 חזי, סיפתא בעקורא מבוטעא דבירא, נפיק
 ביממא וטמיר בליליא. אשתעשע בפלגו
 דליליא בתולדין דאפיק.

זהר דזהיר ואנהיר לכלא פללא דאורייתא, ודא
 איהו זהר הרקיע. הרקיע דבה תלין
 שמשא וסיהרא פוכביא ומזלי, דא אקרי זהרא
 דאספקלריא דנהרא, דלא זכה ביה פר נש,
 פר רעיא מהימנא דכל ביתא, דלא אנהיר
 סיהרא אי אספקלריא דלא נהרא פר מנה דזכה
 באספקלריא דנהרא.

זהר הרקיע סתים עלאה דנהיר ולא ידוע,
 אדליק ולא אתחזי, ומאן דנטיל לא ידע
 ממאן נטיל. סתימו דילה טמיר וגניז שבטא
 דיוסף צדיקא סתים בארבע גונין, זהר הנציען
 בתריסר חיון זיון, ונהורין נציעין מנה תליסר
 אנון ברזא דשמא קדישא וגו רזא דאין סוף.
 אין סוף דלית שיעורא.

תשע נקודין באורייתא נפקין ואתפלגין באתון.
 אתון בהון נטלין מטלנין דקיקין ברזין
 פלגין. אלין תשעה שליטין על אתון אתון
 מנהון אתפשטו. אשתארו נקודין לאענאה
 לון. לא נטלין פר פד אנון נפקין, אלין אקרון
 אין סוף. פלהו אתון מטלנהון באין סוף. כמא
 דאנון נטלין לון, הכי נטלין אלין סתימין אתון
 גלין קלין דקליא, אשתנין מגו נקדה חדא
 דנפקא מאלין נקודין, דאקרון אין סוף.

סוף. כל האותיות מסעותיהן באין סוף. כמו שהם נושאים
 אותיות מגלות קולות של קולות, משתנים מתוף נקדה אחת

אינן סוף. ומאותה הנקדה כל האותיות התפשטו.

אחר כך אלו הנקדות מסתפרות בתוך הסתר, ונוטלים אותם בכל המסעות. מאין סוף יוצא הניצוץ הקשה לעטר את הכל, להנהיג את הים הגדול שלא יצא משעורו החוצה. זהו שכתוב (איוב לח) עד פה תבוא ולא תסיף ופא ישית בגאון גליך. פ"ה השעור של המאור פ' שמונים מסעות מתוך ראשית העגול בתוך העמק. כ' עגול, העמק שנכנס פנימה לאותו העגול, ו' בדיוקן של הכ"ו הזה, והפ' הזה עגול ועמק. רבוע בתוך חמשים מסעות, ה' רבוע תוך מדידה ו', בדיוקן שנכנס בעגול, אותו הדיוקן ממש נכנס ברבוע. הניצוץ הקשה מתפשט בכל אותם הקשרים וסימניהם חו"ל. ח' למעלה, ו' באמצע, ל' בכלם. פשהמאור מתפשט, כל אחד ואחד עושה תחום לשבר גלי הים. (לצד צפון) מתחילים הגלים ועולים הפעמים. יוצאת ח' הקשר בסודו ומכה אותם ורושם במדידה, וחוזרים הגלים.

לצד מזרח מתחילים הגלים רוגזים ועולים ורועשים, ויוצא סוד הקשר ו' בכל אותם רשומים, ומכה אותם, רושם ברשימה בתוך המדידה וחוזרים הגלים.

לצד דרום מתחילים הגלים, ועולים ורוגזים ורועשים, עולים ויורדים. יוצאת ל', הקשר שנעשה בכל הקשרים, מגדל בחומתו, מקפים דלתות ובריחים בתחום, והגלים חוזרים לצד צפון, לצד מזרח, ולצד דרום, ונשברו ושוכף הרגז. זהו שכתוב (ירמיה ח) אשר שמתי חול גבול לים. ח"ל עולים באויר מתערבים באותיות, והאותיות מתחילות עליהם להוציא בהם קולי קולות. ואלו הם תחום לתקון של סוד האמונה.

ומההיא נקדה אתפשטו כלהו אתון. לבתר אלין נקודין אסתימו בגו סתימו, ונטלי לון בכל מטלנין. מאין סוף נפקא בוצינא דקרדינותא, לאעטרא לכלא, לאנהגא לימא רבא דלא יפוק משעורא לבר. הדא הוא דכתיב (איוב לח יא) עד פה תבוא ולא תסיף ופא ישית בגאון גליך. פ"ה שיעורא דבוצינא פ' תמנין מטלנין, מגו שירותא דעגולא גו עומקא. כ' עגולא. עומקא דעאיל לגו בההוא עגולא ו' בדיוקנא דהאי כ"ו, ודא פ' עגולא ועומקא. רבועא גו חמשין מטלנין ה' רבועא גו משחתא ו' בדיוקנא דעאיל בעגולא ההוא דיוקנא ממש אעיל ברבועא. בוצינא דקרדינותא אתפשט בכל אנון קשרין וסימניהון חו"ל. ח' לעלא, ו' באמצע, ל' בכלהו פד אתפשטת בוצינא, כל חד וחד עביד תחומא לתברא גלוי דימא. (לסטר צפון) שראן גלין וסלקין רגזין, נפקא ח' קשרא ברזוי ובטש לון ורשים במשחתא ואהדרו גלין.

לסטר מזרח שראן גלין רגזין וסלקין ורעשין ונפקא רזא דקשרא ו' בכל אנון רשימין, ובטש לון רשים ברשימו גו משחתא ואהדרו גלין.

לסטר דרום שראן גלין וסלקין ורגזין ורעשין סלקין ונחתין. נפקא ל' קשרא דאתעביד בכלהו קשרין מגדלא בשורוי, מקפן בעברין ודשין ורשים בתחומא, וגלין אהדרו לסטר צפון לסטר מזרח לסטר דרום, ואתברו ואשתכח רגזא. הדא הוא דכתיב (ירמיה ח כב) אשר שמתי חול גבול לים. ח"ל סלקין באוירא אתערבו באנון, ואתון שראן עלון לנפקא בהון קלין דקליא, ואלין אנון תחומא לשכלולא דרזא דמהימנותא.

וְאֵלֶּיךָ חַיִּיךָ וְלִשְׁׁוֹן וּמַגְדֵּל
הַשָּׁנִים, עַל אֵלֶּה שׁוֹרִים הַכֹּל.
וְאֵלֶּה הֵם שֶׁהַתְּכַסּוּ בְּקוֹל הַפְּנִימִי,
וּבְקוֹל שֶׁנִּשְׁמַע וּבְדַבּוּר. וְאֵלֶּיךָ הֵם
תַּחֲנוּם לְאֵלֶּיךָ. אֵלֶּיךָ מִשְׁנִים לְכַתְּרָא
הַרְאִשׁוֹן שֶׁהִיָּה בְּסִתְרָא.
וּכְשֶׁמִּתְפַּשֵּׁט, מַגִּיעָה לְאַחַד
מֵאֵלֶּיךָ, וּמִשְׁתַּנֵּה וְנִעֲשִׂית רִיחַ
שֶׁלֹּא שׁוֹכַכֶּת לְעוֹלָמִים וְתַמִּיד
נֹכְבֶּת. מִשׁוּם שֶׁאוֹתוֹ הַקָּשֶׁר
שֶׁהוּא תַּחֲנוּם הַמְּאֹר מִכָּה בּוֹ,
וּבְגִלְלוֹ נֹכְבֶּת בְּחִשָּׁאִי, וְזֶה סוּד ח' חַיִּיךָ,
כִּי נִקְרָא. זֶה עוֹשֶׂה בְּנִין
בְּגֵרוֹן שֶׁל אָדָם.

וְזֶה הַתַּחֲנוּם הַרְאִשׁוֹן. כְּשֶׁרוֹצֶה
לְהַתְּפֹשֵׁט אוֹתָהּ הַנִּקְדָּה, עוֹלָה
הַקָּשֶׁר הַזֶּה, וְנוֹטֵל אוֹתוֹ מִהַמְּקוֹם
הַזֶּה, וּמִשְׁנֵה אוֹתוֹ בְּשִׁלְשָׁה
גִּוּוֹנִים, בְּאֵשׁ בְּרוּחַ וּבְכִמִּים. מִשׁוּם
שֶׁהַקָּשֶׁר הַזֶּה, כְּשֶׁנִּקְשֶׁר מֵאִין סוּף
בְּמְאֹר, כִּי נִקְשֶׁר.

וּכְשֶׁמוֹצִיא קוֹל שֶׁנִּשְׁמַע מִתּוֹךְ
הַדַּחֲק שֶׁפּוֹשֵׁט שֶׁל הַמַּחְשָׁבָה,
הַקָּשֶׁר הַזֶּה דוֹחֵק אוֹתוֹ, וְשׁוֹלֵחַ
אוֹתוֹ לְקָשֶׁר הַשָּׁנִי בְּסוּד שֶׁל וְאִ"ו
שֶׁהוּא לְשׁוֹן, וּמִכָּה בּוֹ אוֹתוֹ
הַקוֹל, וְנִשְׁמַע מִן הַצַּד הַזֶּה,
וְשׁוֹרֶה עַל הַצַּד הַזֶּה שֶׁל הַלְשׁוֹן.
וּמִשׁוּם כִּי נִקְרָא הַקוֹל הַזֶּה ו'
לְשׁוֹן.

הַקָּשֶׁר הַזֶּה שֶׁהוּא לְשׁוֹן, שׁוֹלֵחַ
אוֹתוֹ לְתוֹךְ קָשֶׁר חֲזָק, מַגְדֵּל כָּלֵל
שֶׁל עֲשָׂרִים וְשִׁפְתִים שׁוֹרוֹת, וְאֵז
אוֹתוֹ קוֹל שׁוֹכֵף לְתוֹךְ הַדְּבָר
בְּשַׁעוֹר, בְּתוֹךְ הַתְּהוּם כְּרִאוּי.

וְשֶׁרִשֵׁת הַקָּשָׁרִים הַלְלוּ הֵם תַּחֲנוּם
לְהַנְהִיג לְקוֹל וּלְדַבּוּר, וּלְכָל
אוֹתֵם הַצְּדָרִים שִׁיּוֹצְאִים מִהַקוֹל
וְהַדְּבָר, שֶׁנִּקְרָאִים יְמֵי קָדָם.
וְאֵלֶּיךָ מִרְבִּים אֵת הַיָּמִים בְּשַׁעוֹר
כְּרִאוּי לְקוֹל וּלְדַבּוּר. וְזֶה סוּד
(אֵיבֹב כֵּט יח) וְכַחֲלוֹ אַרְבָּה יָמִים. מִשׁוּם
הַחֲלוֹ מִרְבִּים הַיָּמִים תּוֹךְ הַשַּׁעוֹר
שֶׁל הַמְּאֹר כְּרִאוּי, וְהַכֹּל מֵאִין סוּף.

וְאֵלֶּיךָ חַיִּיךָ וְלִישְׁׁן וּמַגְדֵּל עַל אֵלֶּיךָ
שֶׁרִיָּאן כָּלָא. וְאֵלֶּיךָ אֲנוּן דְּאִתְּכַסִּין בְּקָלָא
פְּנִימָאָה, וּבְקָלָא דְּאִשְׁתַּמַּע וּבְמִלּוּלָא. אֵלֶּיךָ
אֲנוּן תַּחֲנוּמָא לְאֵלֶּיךָ. אֵלֶּיךָ מִשְׁנִין לְכַתְּרָא
קְדָמָא דְּהוּה בְּסִתְמִימו. וְכִד אִתְּפִשֵׁט מְטָאָת
לְחַד מֵאֵלֶּיךָ, וְאִשְׁתַּנֵּי וְאִתְּעַבִּיד רִיחָא דְּלָא
שְׁכִיף לְעֵלְמִין וְנִבְיַעוּ תְּדִיר. בְּגִין דְּהוּא
קָשְׂרָא דְּאִיהוּ תַּחֲנוּמָא דְּבוֹצִינָא, בְּטַשׁ בֵּיהּ,
וּבְגִינָה נְבִיעוּ בְּחִשָּׁאִי, וְדָא רְזָא ח' חַיִּיךָ, הַכִּי
אִתְּקָרִי. דָּא עֲבִיד בְּנִינָא בְּגֵרוֹן דְּבַר נֶשׁ.

וְדָא הוּא תַּחֲנוּמָא קְדָמָאָה, כִּד בְּעָא לְאִתְּפִשֵׁטָא
הִהִיא נִקְדָּה, סְלִיק הַאי קָשְׂרָא וְנִטִּיל לִיהּ
מֵהַאי אֲתַר, וְשָׁנִי לִיהּ בְּתַלְת (דף קכח ע"א) גִּוּוֹנִין,
בְּאֵשָׁא בְּרוּחָא בְּמִיָּא. בְּגִין דְּהַאי קָשְׂרָא כִּד
אִתְּקָשֶׁר מֵאִין סוּף בְּבוֹצִינָא, הַכִּי אִתְּקָשֶׁר.

וְכִד אִפִּיק קָלָא דְּאִשְׁתַּמַּע מִגּוֹ דְּחִיקוּ דְּפִשֵׁיט
דְּמַחְשָׁבָה, הַאי קָשְׂרָא דְּחִיק לִיהּ, וְשִׁדַּר
לִיהּ לְקָשְׂרָא תַּנְיָנָא בְּרְזָא דּוּא'וֹ דְּאִיהוּ לִישְׁׁן,
וּבְטַשׁ הִהוּא קָלָא בֵּיהּ, וְאִשְׁתַּמַּע מֵהַאי סְטָרָא
וְשִׁרְיָא עַל הַאי סְטָרָא דְּלִישְׁׁן. וּבְגִין כִּי אִתְּקָרִי
הַאי קָלָא ו' לִישְׁׁן.

הַאי קָשְׂרָא דְּאִיהוּ לִישְׁׁן שִׁדַּר לִיהּ לְגוֹ קָשְׂרָא
תַּקִּיפָא, מַגְדֵּל כָּלֵל דְּעֲשָׂרִין וְתַרִּין
שׁוֹרִין, וּכְדִין הִהוּא קָלָא אִשְׁתַּכַּף לְגוֹ מְלָה
בְּשִׁיעוּרָא. גּוֹ תַּחֲנוּמָא כְּדָקָא יָאוּת.

וְאֵלֶּיךָ תַּלְת קָשְׂרִין אֲנוּן תַּחֲנוּמָא לְאִעֲנָאָה לְקָלָא
וּלְמְלָה, וּלְכָל אֲנוּן סְטָרִין דְּנִפְקִין מִקָּלָא
וּמְלָה דְּאִקְרוּן יְמֵי קָדָם. וְאֵלֶּיךָ אֲסַגִּין יוֹמִין
בְּשַׁעוּרָא כְּדָקָא יָאוּת, לְקָלָא וּמְלָה. וְרְזָא דָּא
(אֵיבֹב כֵּט יח) וְכַחֲלוֹ אַרְבָּה יָמִים. בְּגִין חוֹל אֲסַגִּיאוּ
יוֹמִין גּוֹ שִׁיעוּרָא דְּבוֹצִינָא כְּדָקָא חֲזִי, וְכָלָא
מֵאִין סוּף.

אין סוף פלהו נקודין דאורייתא, קשרין אלין תלת קשרין דקא אמרן, בשיעורא רזא דחול ואנון תלת נקודין דשרין על אתון, לעלא ולאמצעיתא ולתתא, ואנון חו"ל דקאמרן. קדמאה שריא לעלא ואקרי בכלהו. שריא תנינא באמצעיתא, ושני שמא ואתקשר בין עלא ותתא. תליתאה דאיהו תקיפא אקרי בשמא אחרא.

ועל דא הני תלתא אקרו גבול תחומא דקולפין, סטרוי דבוצינא לשואה תחומא לכלא לעלא ותתא. מקשרא תליתאה נפיק האי זהר, ואיהו זהר הרקיע דבה שמשא וסיהרא כוכביא ומזלי לאנהרא. פד האי זהר נהיר ובטש בכל אנון טורין, ורשים לון ואפיש לון ואסגי לון, וכדין אשתלימו פלהו.

והמשבליים יזהרו פזהר הרקיע. האי זהר אפיק אתון דקיקין פחיזו דאנון עלאין, אתון עלאין אתון דקיקין, וכלהו ברזא עלאה פדקא חזי מקשרא תנינא אמצעיתא נפקי מזלות דזהרין לאסתפלא בההוא זהר עלאה. מקשרא תליתאה נפקי פוכביא לאשתמשא ועל דא (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פפוכביא לעולם ועד. ומצדיקי דיקא, ואנון פפוכביא דצדק. וכלהו תלין בהאי זהר.

תשע נהרין לא מתפשטין מניהו אתון פהני דנפקי מגו נקדה אחרא. אלין לא מתפשטי אלא פשיטו דקיק ואשתארו אלין בקיומיהו. וההוא פשיטו דמתפשטי אנון טעמי דאורייתא דנפקי לנגנא בהו.

תלת קשרין קדמאין דקא אמרן, קשרא קדמאה אשתאר על אתון לעלא לנקדה, ואשתאר למהוי טעמא לעלא. תרי שאמרנו, הקשר הראשון נשאר על האותיות למעלה לנקדה, והשני הקשרים הראשונים

ועל זה שלשת אלו נקראו גבול, התחום של המקלות, צדדי המאור לשים תחום לכל, למעלה ולמטה. מהקשר השלישי יוצא הזהר הזה, והוא זהר הרקיע שבו השמש והלבנה פכוכבים ומזלות להאיר. פשהזהר הזה מאיר ומכה בכל אותם הקרים, ורושם אותם ומרבה אותם ומגדל אותם, ואז פלם גשלמים.

והמשבליים יזהרו פזהר הרקיע. האי זהר אפיק אתון דקיקין פחיזו דאנון עלאין, אתון עלאין אתון דקיקין, וכלהו ברזא עלאה פדקא חזי מקשרא תנינא אמצעיתא נפקי מזלות דזהרין לאסתפלא בההוא זהר עלאה. מקשרא תליתאה נפקי פוכביא לאשתמשא ועל דא (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פפוכביא לעולם ועד. ומצדיקי דיקא, ואנון פפוכביא דצדק. וכלהו תלין בהאי זהר.

תשע נהרין לא מתפשטין מניהו אתון פהני דנפקי מגו נקדה אחרא. אלין לא מתפשטי אלא פשיטו דקיק ואשתארו אלין בקיומיהו. וההוא פשיטו דמתפשטי אנון טעמי דאורייתא דנפקי לנגנא בהו.

תלת קשרין קדמאין דקא אמרן, קשרא קדמאה אשתאר על אתון לעלא לנקדה, ואשתאר למהוי טעמא לעלא. תרי שאמרנו, הקשר הראשון נשאר על האותיות למעלה לנקדה, והשני הקשרים הראשונים

האחרים קימים לטעם אחד, והם שתי נקודות בתוך הדיוקן של ר"ו. שלשת אלו לא מתפשטים יותר, אלא עומדים בקיומם שלש נקודות שלשה קשרים, להנהיג הכל בכל אותם הסודות שאמרנו. ובכלם הם סוד התורה לסמך, משום שיש לתורה על מה שתסמך. סמיכות נסתרת פנימית, וסמיכות שמגלה יותר ועושה המסעות של התורה ללכת, ולא תצא בחוץ. התורה בלי סמיכות זו פנימית לא סמיכות, ולא נמצאת להיות תורה, והכל מאין סוף ועשרים ושנים אותיות של התורה, ואלו מן הנקדה שיצאה מאין סוף.

תשע נקודות ששולטות על האותיות הן אין סוף, ושולטות על הכל. שלשה עשר טעמים של התורה התפשטו מהם, וכל העשרים ושנים כחשבון האותיות של התורה. אלו כ"ב הנקודות וטעמי התורה, הם הסוד של הניצוץ הקשה למדידת הכל בסוד הזה. כל מדידה לארץ ולרחב לעמק ולרום. אין לו מדידה שיוצאת מן השעור הזה, מסוד של תשע נקודות ושלשה עשר טעמים. על זה הסוד התורה עומדת בכל צדדיו, וכל הסודות וכל העמקים של התורה לא יצאו מן הסוד הזה החוצה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה בסוד הזה לכל המדידות, והסוד הזה לא נתן לגלות רק ליראי חטא, שסוד האמונה בידיהם, והם כשרים לגלות להם. אלו המפתחות של אותם עשרים ושנים ששולטים על התורה, ומאלו מתפרשים כל הסודות וכל העמקים של התורה, וכל מדידה של כל המדידות בכל אותם הצדדים.

אחרנין קימין לטעמא חדא, ואנון תרין נקודין גו דיוקנא דר"ו. תלת אלין לא מתפשטי יתיר, אלא קימי בקיומיהו תלת נקודין תלת קשרין, לאענאה פלא בכל אנון רזין דקא אמרן.

וברהו איהו רזא דאורייתא דאסתמכא, בגין דאית לאורייתא על דיסתמך. סמיכו סתים פנימאה וסמיכו דגלי יתיר ועביד מטלנוי דאורייתא למיהו ולא תפוק לבר. אורייתא בלא סמיכו דא פנימאה לאו סמיכו ולא אשתכחת למהוי אורייתא וכלא מאין סוף ועשרין ותרין אתון דאורייתא ואלין מהאי נקדה דנפקא מאין סוף.

תשע נקודין דשלטין על אתון אנון אין סוף ושלטיין על פלא. תליסר טעמי דאורייתא אתפשטו מניהו, וכלהו תרין ועשרין פחשבן אתון דאורייתא. אלין תרין ועשרין נקודין וטעמי דאורייתא. אנון רזא דבוצינא דקרדינותא למשחתא דכלא ברזא דא, פל משחתא לארפא ולפותיא לעמקא ולרומא. לית משחתא דנפיק משיעורא דא, מרזא דתשע נקודין ותליסר טעמין על רזא דא אורייתא קימא בכל סטרוי, וכל רזין. וכל עמיקין דאורייתא לא נפקו מרזא דא לבר.

בוצינא דקרדינותא ברזא דא עביד משחתא לכל אנון משחתין, ורזא דא לא אתיהיב לגלאה בר לדחלי חטאה, די רזא דמהמנותא בידיהו ואנון פשראן לגלאה לון. אלין מפתחין דאנון תרין ועשרין דשלטין על אורייתא, ומאלין מתפרשן כל רזין וכל עמקין דאורייתא, וכל מדידו דכל משחתין בכל אנון סטרוין.

של

המפתחות הללו נמסרו למשה בסיני בשעה שקרן עור פניו, ומסר אותם בסוד של לחש ליהושע וכל אותם הזקנים, עד שהגיעו לבעלי האמונה לדעת. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

משנה. בארבעה תקופות של רוחות העולם. והמשפלים וזהרו, מי המשפלים? אלו שיודעים להסתפל בכבוד רבונם, ויודעים סוד החכמה להפנס בלי בושה לעולם הבא, אלו זוהרים כמו הזהר העליון.

ומה שאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אלו ודאי אותם שמסתכלים בסודות הפנימיים הנסתרים שלא עומדים בגלוי, ולא נמסרו לכל בני האדם. מי שזוכה להסתפל בהם בהשפלה, זה מזהיר שנוצץ בעטור של הזהר העליון על הכל. אין זהר שמזהיר פנה, אין זהר שנוצץ לאותו העולם כמו הזהר הזה.

זה הזהר של התורה, זה הזהר של בעלי החכמה שיורשים אותו העולם על הכל. הם יוצאים ונכנסים בכל גנוי רבונם, ואין מי שימחה בידיהם. כלם מתביישים מהזהר שלהם. הזהר הזה נוצץ לכל עבר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא הפל, כמו (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מה זה ורבים? משום שיש שלא יקומו, וזו היא אדמת עפר. מה זה אדמת עפר? אלא אדמת שהיא מעפר, וזוהי ארץ ישראל שהיא אדמת מאותו עפר, שכתוב בו (קהלת א) הפל הזה מן העפר, ואפלו גלגל חמה, ונאורים שאר הרשעים ממנה ולא יקומו. ומשום כך ורבים - אלו ישראל. אף כאן ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד - אלו

אלוין מפתחן אתמסרו ליה למשה בסיני בשעתא דקרן עור פניו, ומסר לון ברזא דלחישו ליהושע וכל אנון סבין, עד דמטו למארי מהימנותא למנדע. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מתניתין בארבע תקיפין דרוחי דעלמא. והמשפלים וזהרו. מאן משפלים, אליון דידיעי לאסתפל לא ביקרא דמארהון, וידעי רזא דחכמתא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי, אליון זהירין פזוהרא עלאה.

ומה דאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אליון ודאי אנון דמסתפלן ברזין פנימאין סתימין דלא קימין בגלויא, ולא אתמסרו לכל בר נש. מאן דזכי לאסתפל בהו בסכלתנו. דא אזהיר דנציץ בעטורא דזהרא עלאה על פלא. לית זהרא דאזהר פדא. לית זיהרא דנציץ לההוא עלמא פהאי זיהרא. דא זהר דאורייתא דא זהר דמאריהון דחכמתא דירתיך ההוא עלמא על פלא. אנון נפקין ועאלין בכל גנזי דמאריהון. ולית מאן דימחי בידיהון. פלא פסיפן מזוהרא דילהון. זהר דא נציץ לכל סטר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא פלא. פגונא (דניאל יב ב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מאי ורבים בגין דאית דלא יקומו. ודא היא אדמת עפר. מאי אדמת עפר. אלא אדמת דהיא מעפר, ודא היא ארעא דישראל דאיהי אדמת מההוא עפר. דכתיב ביה (קהלת א) הפל הזה מן העפר. ואפלו גלגל חמה. ואתנהרין שאר חביבין מנה ולא יקומו. ובגין כך ורבים אליון ישראל.

אוף הקא ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אליון ישראל דזכו לאורייתא דנקדה דסתים. (דף קנה ע"ב) ואורייתא פללא דנביאים

ישראל שזכו לתורה של הנקדה הנסתרת. והתורה היא כלל של נביאים וכתובים, הפלל של תורה שבעל פה. ומשום שהיא הפלל של הכל, מי שזוכה בה זוכה בכל. פכוכבים, יש פכוכבים שנראים לצד מזרח, פכוכבים לצד צפון, פכוכבים לצד דרום, פכוכבים לצד מערב. אם מדה במקל, שלשה לכל צד דקים נוצצים, ושנים פדבוק, פוכב של זהר וזהר ונסתר בתוך תקפו של העגל. פוכב מאיר וזהר בלבן מהצד הזה. פוכב אחר מאיר וזהר אדם. זה חיים וזה מות סמוך לזהב הדק הזה, שלא מאיר ולא מוציא קטטה של קטטה (מדת הבנאים). בתוך היכל האותיות הדקות שבעה טעמים של תורה תלויים בהם.

ואלו הטעמים שנפרדו מאותם הטעמים האחרים שלשה עשר שעומדים להנהיג ולנגן, ואלו השבעה נפרדים לשלשה עשר אחרים להנהיג ולנגן לפתובים. ואלו יחידים למקום הזה בשבעה היכלות של פתובים, ואלו השבעה נפרדים מאותם האחרים. וכששורים בפתובים נפרדים לעשרה, ועליהם נקרא ספר פתובים ספר אמונים. ועשרה אמונים הם עליהם. אחר כך נפרדים לשלשה עשר, והכל כמו שלמעלה בתורה, הנביאים שורים במקומם, והכל הולך בסוד של התורה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה במדידות שאמרנו, והכל בסוד של האין סוף בנגון של הטעמים, מתחיל ומפה האויר שלשה. שאותו האויר יוצא מאין סוף ומפה לתוך המת, והמת מוציא אויר ומפה בגרון, שמשם יוצא מתחילים בשלשה קשרים שאמרנו,

וכתובים. וכללא דאורייתא דבעל פה. ובגין דאיהי פללא דכללא מאן דזכי בה זכי בכללא. פכוכבים. אית פכוכבים דאתחזון לסטר מזרח. פכוכבים לסטר צפון. פכוכבים לסטר דרום. פכוכבים לסטר מערב. אי קיסטון בקולפון תלת לכל סטר דקיקיא נצצין, ותרין פקייטפא פוכבא דזיהרא וזהיר וסתים גו תוקפוי דעגלא. פוכבא נהיר וזהיר פחירו מהאי סטרא. פוכבא אחרא נהיר וזהיר סמקא. דא חיינ דא מותא סמין להאי דהבא דקיק דלא נהיר ולא נפיק קייטפא דיקטפא. (נ"א דקטפא) גו היכלא דאתון דקיקין שבע טעמי דאורייתא תלזן בהו.

ואלו טעמין דאתפרשו מאנון טעמין אחרנין תליסר דקיימין לאענאה ולנגנא, ואלין שבע מתפרשן לתליסר אחרנין, לאענאה ולנגנא לפתובים. ואלין יחידאי לאתר דא בשבעה היכלין דכתובים ואלין שבע מתפרשן מאנון אחרנין. וכד שראן בפתובים מתפרשן לעשר, ועליהו אקרי ספר פתובים ספר אמונים. ועשר אמונים עליהו אנון. לבתר מתפרשן לתליסר, וכלא פגונא דלעלא באורייתא, נביאים שראן בדוכתיהו וכלא ברזא דאורייתא אזלא.

בוצינא דקרדינותא עביד משחתא במדידו דקא אמרן. וכלא ברזא דאין סוף בנגונא דטעמי, שארי ובטש אוירא דילהון. דההוא אוירא נפקא מאין סוף ובטש גו מחא, ומחא אפיק אוירא ובטש בגרונא, דמתמן נפק אוירא אחרא לבר. אשתכחו תלת אוירין ואתפלילו בחד אלין שראן בתלת קשרין דקא אמרן ושארי מבוצינא פשיטו לאתפשטא, אויר אחר החוצה. נמצאו שלשה אוירים ונכללו באחד, אלו

ומתחילה מן המאור התפשטות
להתפשט, ומודד לארץ ולרחב
לעמק ולרום לאותם עשרים
ושנים מפתחות עליונים, ומודד
עשרים ושנים אותיות.

וכך הסוד והעמק והסתר שלהם
כנגד שלשה אוירים, שלשה
קשרים, יהו"ה אלהינו יהו"ה,
והכל בסוד למשה מסיני. וכיון
שנזכרו (שהתחברו) בפה, יוצא
המאור, והצטרף למדד אותם
לשמות הללו בתוף המדידה,
ומדידתם אחוזה במדידת הארץ
והרחב, העמק והרום, העגול
והרבוע. וכך צריך, משום שסוד
השמות צריך להסתמך על אין
סוף, ולהתקים בקיום שלם בתוף
מדידת המאור, בנקודות וטעמים
בנגון. שזוהי השלמות של סוד
היחוד פראוי, ואין מי שיודע על
מה קיום הכל, פרט לבעלי
האמונה, ומעטים הם.

אח"כ א' בחטף, הסוד להתקשר
המאור באותם הקשרים, ועושה
מדידה תורת המדידה נקדה אחת
שיצאה מאין. הנביאים מאותה
נקדה התפשטו ונכללו בה, וירדו
למטה, ואלה נסמכו על העמוד
שנסתר מאין סוף שלשה קשרים
כפי שאמרנו.

משנה. האשכולות של הצורות
בעלי המגנים, פקוחי העינים
בעלי הלב, בהשכל קרבו ושמעו,
מי מכם ששמע קול גלגל שנעים
וסובב בגלגול, עולה ויורד
ומרים קולות בקול נעים, ושלשה
נצנוצים יוצאים מהמצח של כל
קול. ואותו הגלגל סובב למעלה
ולמטה, ויוצא ניצוץ ומלהיט את
הגלגל, ואז מוציא אש לזהטת
במקלות. כשמתפשט אותו גלגל
המאור למדידה, יוצא אור טהור
שלוטה באותם שלשת האוירים
שאמרנו, ולוהטים יחד. ומאותו

ומדיד לארפא ופותיא לעמקא ורומא. לאנון
תרין ועשרין מפתחן עלאין ומדיד תרין
ועשרין אתון.

וכך רזא ועומקא וסתימו דילהון, לקבל תלת
אוירין תלת קשרין, יהו"ה אלהינו
יהו"ה. וכלא ברזא למשה מסיני. וכיון
דאדכרו (נ"א דאתחברו) בפומא, נפקא בוצינא
ואצטרין למדדא לון להגי שמהן גו משחתא,
ומשחתא דילהון אחיד במדידו דארפא
ופותיא, עומקא ורומא, עגולא ורבועא. והכי
אצטרין, בגין דרזא דשמהן בעאן לאסתמכא
על אין סוף, ולא תקימא בקיומא שלים גו
משחתא דבוצינא, בנקודי וטעמי בנגוונא. דדא
שלימו דרזא דיחודא פדקא חזי. ולית מאן
דידע על מה קיומא דכלא, בר מארי מהמנותא
וועירין אנון.

אח"כ א' בחטיפא רזא לאתקשרא בוצינא
באנון קשרין, ועביד משחתא אורייתא
דמשח נקדה חדא דנפקא מאין. נביאים
מההוא נקדה אתפשטו ואתכלילו בה, ונחתו
לתתא, ואלין אסתמכו על קיומא דסתים מאין
סוף תלת קשרין פדקא אמרן.

מתניתין קטופי דקטרין מארי דתריסין,
פקיחין דעינין מארי דלבא,
בסכלתנו קריבו שמעו, מאן מנכון דשמע קל
גלגלא דנעים ואסחר בגלגולא, סלקא ונחתא
ורמי קלין בקל נעימו, ותלת נציצין נפקין
מאפותא דכל קלא. וההוא גלגלא אסחר
לעלא ולתתא, ונפקא נציצא ולהיט לה
לגלגלא. וכדין אפיק אשא מלהטא בקולפין.
ההוא גלגלא פד אתפשט בוצינא למשחתא,
נפקא אורא דכיא דלהיט באנון תלת אוירין
דקאמרן, ולהטין פחדא. ומההוא להיטו

הלהט יוצא זה הגלגל שסובב ולעלות ויורד.

ובשמדידת המאור יוצאת ומודדת ממעלה למטה, הגלגל הזה פוגס את כל המחנות, וכשמתחילה המדידה, הגלגל הזה נוהם פנעם, ומוציא אותיות קטנות נוצצות לפרש באותיות של התורה, ואז נקראת מסרת. מהגלגל הזה לוחט אחר תחתון, ומתפשט ומלהט אותיות אחרות לפרש, ולא פאותם הראשונים, ונקראת מסרת קטנה.

שני הגלגלים הללו נקראים מסרת קטנה ומסרת גדולה. שתי המסרות הללו נמסרו לידי הרועה הנאמן, לדעת ולהסתפל, עד שירדו האותיות ונחקקו על לוחות האבנים. כשהגלגלים מתחילים וסובבים פמה צבאות וכמה מחנות, בעלי כנפים טסים באותם הרקיעים, ואותם האותיות שיוצאות נמסרו לאותו הממנה הקדוש שנקרא יופיא"ל בעל החכמה. ואז הולך וחוקק אותם סביב האותיות. והממנה הקדוש הזה מסר אותם לנאמן הקדוש, כמו שנאמר (שמות כד)

עלה אלי ההרה והיה שם וגו'. והמשבילים זיהרו כזהר הרקיע, אלו אותם שמשבדלים בתורה, ומסתפלים בדברי תורה ברצון ובהרהור הלב. והמשבילים שמשתפלים, ולא מסתפלים בדבר לבדו, אלא שמשתפלים במקום שתלוי אותו הדבר, משום שאין דבר שלא תלוי על סוד עליון אחר. וימצא בדבר הזה דבר אחר של סוד עליון מתוך האספקלריה שאינה מאירה, ימצא ויראה האדם סוד האספקלריה המאירה, וסימנה -

(משלי טז) משכיל על דבר ימצא טוב.

דבר - זו האספקלריה שלא מאירה. ימצא טוב - זו האספקלריה המאירה. משכיל על דבר,

נפקא גלגלא דא דאסחר ולסלקא ונחתא. וכד משחתא דבוצינא נפקא ומדיד מעלא לתתא, האי גלגלא פניש כל משרין. וכד שארא משחתא האי גלגלא נהים בנעימו ואפיק אתון נציצין דקיקין לפרשא באתון דאורייתא וכדין אקרי מסרת. מהאי גלגלא להיט אחרא תתאה, ואתפשט ולהיט אתון אחרנין לפרשא ולא פאנון קדמאי ואקרי מסרת זעירא.

אלין תרין גלגלין אקרון מסרת זעירא ומסרת רברבא. אלין תרין מסרות אתמסרו לידוי דרעיא מהימנא, למנדע ולאסתפללא, עד דנחתו אתון ואתחקקו על לוחי אבנין. כד גלגלי שארי ואסחר פמה חילין וכמה משרין מאריהון דגדפין טאסין באנון רקיעין, ואנון אתון דנפקי אתמסרו לההוא ממנא קדישא דאקרי יופיא"ל מארי דחכמתא. וכדין אזיל וחקיק לון סחרני דאתון. והאי ממנא קדישא מסר לון למהימנא קדישא. פמה דאת אמר (שמות כד יב) עלה אלי ההרה והיה שם וגו'.

והמשבילים זיהרו כזהר הרקיע. אלין אנון דמשבדלי באורייתא, ואסתפלין במלי דאורייתא ברעותא בהרהורא דלבא. והמשפלים דמסתפלן, ולא מסתפלן במלה בלחודהא. אלא דמסתפלן באתר דתלי ההוא מלה. בגין דלית מלה דלא תליא על רזא אחרא עלאה. וישפח במלה דא מלה אחרא דרזא עלאה, מגו אספקלריא דלא נהרא, ישפח ויחמי בר נש רזא דאספקלריא דנהרא. וסימניה (משלי טז ט) משכיל על דבר ימצא טוב. דבר, דא אספקלריא דלא נהרא. ימצא טוב,

ולא כתוב משפיל דבר, אלא על דבר, שצריך להסתפל עליו למעלה. וזהו כזה הרקיע, זהו הרקיע הנודע על החיות למטה. שמתוף הרקיע הזה יסתפל באותו זהר, שנוצץ הזהר שזוהרים העליונים. הזהר שיוצא מתוף הנקדה העליונה, וזהיר ויתנוצץ בניצוץ של שאר האורות לכל צד.

ומצדיקן הרבים פכוכבים לעולם ועד. מה הפכוכבים שעומדים תמיד בקיום של אותן הנהגות השמים להאיר תמיד, כמו שנאמר ואת הפכוכבים, אלו הפכוכבים שמאירים. ומצדיקי הרבים - שדוחקים אותם ומלקים אותם לשמר דרכי התורה. פכוכבים - אלו אותם הדגשים של האותיות שדוחקים אותם ומוציאים אותם לאור. ואלו הם פכוכבי השביט, מוציאים רוח ואור כאחד, ומאירים לסוד האותיות.

כזהר הרקיע - זו הנקדה ששורה על האותיות לנגן ולהתפשט, וזו הנקדה שהיא רוכצת על האותיות כמו אם על בנים. ואף על גב שהיא הנקדה האחת מתפשטת לנגון ולא מתפשטת במראה. וזהו סוד הכתוב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, שהרי יום השבת בזה עולה. ועל זה הנגון של הנקדה הזו עולה במניחה, וזהו הזהר של הרקיע הזה שנקרא יום השבת.

ועוד יזהרו, אותם המשפילים באותו הזהר שעולה בו אותו הרקיע התפשט. ומשום שאותו שהתפשט קטן מכל הרקיעים, הנקדה הזו שעולה בו אותה ההתפשטות של הנגון מעט במניחה, ולא רבה, ושעורו בנגון כשהושיטו הימין והשמאל

דא אספקלריא דנהרא. משפיל. על דבר, ולא פתיב משפיל דבר, אלא על דבר, דבעי לאסתפלא עליה לעלא. ודא הוא כזהר הרקיע, דא הוא רקיע דאשתמודעא על חיון לתתא. דמגו האי רקיע יסתפל בההוא זהר, דנציץ זהרא דזהרין עלאין, זהרא דנפיק מגו נקדה עלאה, וזהיר ויתנציץ בניצו דשאר נהורין לכל סטר.

ומצדיקן הרבים פכוכבים לעולם ועד. מה פכוכבים דקימן תדיר בקיומא דאנון נימוסי שמיא לנהרא תדיר. פמה דאת אמר (בראשית א טז) ואת הפכוכבים, אלין פכוכבים דנהרין. ומצדיקי הרבים דדחקי לון ואלקי לון למיטר אורחוי דאורייתא. פפכוכבים, אלין אנון דגשים דאתון דדחקי לון, ומפקי לון לנהרא. ואלין אנון פכוכבי דשרביטא מפקי רוחא ונהורא פחדא, ואנהירו לרזא דאתון.

כזהר הרקיע (דף קכו ע"א) דא נקדה דשריא על אתון לנגנא ולאסתפשטא, ודא איהי נקדה דאיהי רביע על אתון כאמא על בנין. ואף על גב דאיהו נקדה חדא אתפשטת לנגונא ולא אתפשטת בחזותא. ודא איהו רזא דכתיב (תהלים צב א) מזמור שיר ליום השבת דהא יום השבת בהאי סלקא. ועל דא נגונא דהאי נקדה. סלקא בניחא ודא איהו זהר דהאי רקיע דאקרי יום השבת.

ועוד יזהרו, אנון משפילים בההוא זהר דסלקא ביה ההוא רקיעא אתפשט. ובגין דההוא אתפשט זעירא מפל רקיעין, האי נקדה דסלקא ביה ההוא אתפשטותא דנגונא זעיר בניחא, ולא סגיא, ושעורא דילה בנגונא פד אושיטו דימינא ושמאלא לגבי האי רקיע פדין מתחדין. ועל דא ביה תרויהו

לְרַקִּיעַ הַזֶּה אִזּוּ מִתְיַחֲדִים. וְעַל כֵּן
בו שְׁנֵיהֶם שְׁתֵּי רוּחוֹת מִתְפַּשְּׁטוֹת
בְּגוּזָן, וְהֵם בְּדַחְיָה, וּבָאָה רוּחַ
קְטָנָה בְּמִנְיָחָה.

אַחַר כֵּן הַנִּקְדָּה הַזֶּה נִסְתַּרְתָּ
בְּתוֹכָהּ, וּמִתְכַּסֶּה וּמִתְפַּשְּׁטָה
בְּהַתְפַּשְּׁטוֹת כְּתוֹלַעַת הַזֶּה
שְׁמִתְכַּסֶּה. וְאַחַר שְׁמִתְכַּסֶּה כְּתוֹכוֹ,
נִזְרַקְתָּ לְמַטָּה לְגוּזָן, וְזוֹ נִקְרָאת
זְרִיקַת הַנִּקְדָּה הַזֶּה, מִשּׁוּם
שְׁמִתְיִשְׁבֵת בְּיָמִין הַזֶּה.
וּכְשֶׁמִּתְפַּשְּׁטָה הַנִּקְדָּה הַזֶּה לְגוּזָן,
אוֹחוֹזָת אֶת הַנִּיצוּץ הַקָּשָׁה
לְהִתְיִשֵּׁב, וּמֵאִירָה וּנּוֹצֶצֶת. וְאִזּוּ
וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר, כְּאוֹתוֹ
הַזֹּהֵר מִמֶּשׁ שֶׁהַתְּפַשֵּׁט וְנוֹרֵק נִיצוּץ
לְהִתְיִשֵּׁב, וְזֶה מְשַׁכֵּל עַל דְּבָר.
וְדֹא מִשּׁוּם שֶׁהִיא עוֹמְדָת עַל דְּבָר
- יִמְצָא טוֹב. הַתְּפַשְּׁטוֹת הַזֹּהֵר הַזֶּה
שֶׁהוּא נִיצוּץ וְזוֹהֵר לְהִסְתַּפֵּל,
וְהַסּוֹד הַזֶּה הוּא עִמָּךְ וְרוּם
לְהִתְיִשֵּׁב בְּסוֹד הַמְּאוֹר כְּמוֹ אוֹתוֹ
הַדְּבָר.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ, זֶה
הַרְקִיעַ שָׁבוּ שְׁמֵשׁ וּלְבָנָה כּוֹכְבִים
וּמִזְלוֹת. כְּאֵן הַתְּפַשְּׁטוֹת שֶׁל
הַמְּאוֹר לְגוּזָן עַל זֶה בְּתִמְיָהָה
בְּעִלְיָה עַל הַכֵּל. וְסִימְנֵךְ - (תְּהִלִּים
ק"ב) פֶּזֶר נִתֵּן לְאֲבִיוֹנִים, שֶׁזֶהוּ
שְׁנוֹתָן לְכֹל הַתְּחַתּוֹנִים, וּמִדִּידַת
הַמְּאוֹר פֶּזֶר גְּדוֹל.

בְּשִׁמְדִידָה עוֹלָה וּמִתְגַּדְּלָת, אִזּוּ
הוּא עוֹלָה וּמוֹשִׁיט שֵׁשׁ אֲמוֹת
בְּשַׁעוֹר שֶׁל שֵׁשׁ נִקְדוֹת לְאַרְבֵּי
וְלָרַחֵב, כְּמֵרָאָה הַזֶּה שֶׁהוּא פֶּזֶר.
וְזֶהוּ סִימְנֵךְ - (אֶסְתֵּר ה') וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ
לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהֱבָ.

וְשִׁנְיָו, שֵׁשׁ אֲמוֹת הוֹשִׁיט לְקַבְּלָהּ.
מִהַפֶּזֶר הַזֶּה מְלֵא הַמַּעַן שֶׁלֶף
וְנוֹתֵן לְעֵנִיִּים. וְזֶהוּ הַשְּׂרָבִיט
שֶׁנִּתְקַן בְּמִדְיָה הַזֶּה. וּבְגוּזָן
הַמִּדְיָה הַזֶּה עוֹלִים וְנִתְקָנִים
כְּרֹאֵי, וְאִזּוּ וְהַמְשַׁפְּלִים וְגו'. שַׁעוֹר
זֶה כְּמוֹ שַׁעוֹר שֶׁל שֵׁשׁ נִקְדוֹת, לְגוּזָן

תְּרִין רוּחִין אֲתֵּפְשֵׁטוּ בְּגוּזָנָא, כְּדִי דְחֵיא וְאֲתֵי
רוּחָא זְעִיר בְּנִיחָא.

לְבַתֵּר הָאִי נְקוּדָא אִטְמַרְתָּ בְּגוּיָה, וְאִתְחַפֵּיא
וְאִתְפַּשְּׁטָה בְּאִתְפַּשְּׁטוֹתָא כְּהָאִי
תוֹלַעְתָּא דְאִתְחַפֵּיא, וּבַתֵּר דְאִתְחַפֵּיא בְּגוּיָה
אִזְדְּרִיק לְתַתָּא לְגוּזָנָא, וְדָא אֶקְרִי זְרִיקָא דְהָאִי
נִקְדָּה, בְּגִין דְאִתְיִשְׁבֵת בְּהָאִי בְּיָמִינָא, וְכַד
אִתְפַּשְּׁטָה הָאִי נִקְדָּה לְגוּזָנָא אֲחִידַת בְּבוּצִינָא
דְקַרְדִּינוֹתָא, לְאִתְיִשְׁבָּא וְנָהִיר וְנָצִיץ, וּכְדִין
וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר, כְּהוּא זֹהֵר מִמֶּשׁ
דְאִתְפַּשֵּׁט וְאִזְדְּרִיק נְצִיצוֹ לְאִתְיִשְׁבָּא, וְדָא
מְשַׁכֵּל עַל דְּבָר. וְדֹאֵי בְּגִין דְאִיהִי קִימָא עַל
דְבָר יִמְצָא טוֹב, אִתְפַּשְּׁטוֹתָא דְזֹהֵר דָּא דְאִיהִי
נְצִיצוֹ וְזֹהִירוֹ לְאִסְתַּפְּלָא, וְרִזָּא דָּא אִיהִי
עוּמָקָא וְרוּמָא לְאִתְיִשְׁבָּא בְּרִזָּא דְבוּצִינָא
כְּהוּא דְבָר.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ, דָּא רְקִיעָא
דְבֵיהּ שְׁמֵשׁא וְסִיחָרָא כּוֹכְבֵיא
וּמִזְלֵי. הָכָא פְּשִׁטוֹ דְבוּצִינָא לְגוּזָנָא, עַל דָּא
בְּתִמְיָהוּ בְּסִלְקוֹ עַל כְּלָא. וְסִימְנֵךְ (תְּהִלִּים ק"ב ט)
פֶּזֶר נִתֵּן לְאֲבִיוֹנִים. דְהָא אִיהִי יְהִיב לְכַלְהוּ
תְּתַאי, וּמִשְׁחַתָּא דְבוּצִינָא פֶּזֶר רַבְרָבָא.

דְבָר מִשְׁחַתָּא סְלָקָא וְאִתְרַבְּרָבָא כְּדִין אִיהִי
סְלִיק וְאוֹשִׁיט שֵׁיט אֲמִין, בְּשִׁיעוּרָא
דְשֵׁיט נְקוּדִין לְאַרְפָּא וּלְפּוֹתֵיא כְּחִיזוֹ דָּא L
דְאִיהִי פֶּזֶר, וְהָאִי אִיהִי סִימְנֵךְ (אֶסְתֵּר ה') וַיּוֹשֶׁט
הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהֱבָ.

וְתִנְיָן שֵׁיט אֲמִין אוֹשִׁיט לְקַבְּלָהּ. מֵהָאִי פֶּזֶר
מְלֵיא מְבוּעִין וְיְהִיב לְמִסְפְּנֵי. וְהָאִי
אִיהִי שְׂרָבִיטָא דְאִתְתַּקַּן בְּמִשְׁחַתָּא דָּא.
וּבְגוּזָנָא דְמִשְׁחַתָּא דָּא סְלָקָן וְאִתְתַּקַּנָן כְּדָקָא
יָאוֹת. וּכְדִין וְהַמְשַׁפְּלִים וְגו'. שַׁעוּרָא דָּא
כְּשַׁעוּרָא דְשֵׁיט נְקוּדִין, לְגוּזָנָא תְּלַת לְאַרְפָּא

שֶׁלשׁ לַאֲרֶב וְשֶׁלשׁ לַרְחֹב, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא סוּד שֶׁל שֶׁשׁ.

שֶׁשׁ הֵם, וְהֵם חֲמֵשׁ. שֶׁלשׁ לַאֲרֶב
וְשֶׁתַּיִם לַרְחֹב כְּשֶׁמִּסְתַּכְּלִים שֶׁלשׁ
לְצַד זֶה וְשֶׁלשׁ לְצַד זֶה. וְאִז
וּמִצְדֵי הָרַבִּים כְּפּוֹכְבִּים לְעוֹלָם
וְעַד. אֵלּוּ הֵם שֶׁשׁ הַנְּקֻדּוֹת
שֶׁנּוֹצְצוֹת וּמְאִירוֹת לְמִטָּה, וְאוֹתָם
כּוֹכְבִּים נִסְתָּרִים לְהָאִיר, וְהַלְבֵּנָה
מוֹאֲרֵת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִמֵּדִידָתָם שֶׁנּוֹעֲצוֹת בְּמָאוֹר.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֱרָה הֶרְקִיעַ,
זֶה הֶרְקִיעַ שֶׁל חַיּוֹת שֶׁעוֹמְדוֹת.
מִתְפַּשֵּׁט קוֹ הַמְּדָה, מוֹדֵד לַאֲרֶב
שֶׁלשׁה קְשָׁרִים לְיָמִין וְשֶׁלשׁה
קְשָׁרִים לְשְׂמָאל. אֵלּוּ שֶׁלשׁה
קְשָׁרִים עֲמוּד אֶחָד, וְאֵלּוּ הַשְּׁלֵשָׁה
עֲמוּד אֶחָד. וְאֵלּוּ שֶׁלשׁ נְקֻדּוֹת
שֶׁעוֹמְדוֹת זֶה עַל זֶה, בֵּין לְצַד זֶה
בֵּין לְצַד זֶה. מְדִידַת קוֹ הַמְּדָה
הַשְּׁעוֹר לְנֶגֶן שְׁנֵי טַעֲמִים
שֶׁעוֹמְדִים בְּמִרְאֵה שְׁמִקְיָמִים נִגּוּן
שֶׁל הַמְּדִידָה שְׁמוּדָה אַחַר הַיִּרְכִּים
שֶׁעוֹמְדוֹת.

יַעֲקֹב שֶׁהוּא הַגּוֹף, נִסְמָךְ עַל
הַעֲמוּדִים בְּמִדֵּידַת קוֹ הַמְּדִידָה,
כְּשֶׁנִּכְנַס לְאִבּוֹ הַסּוּד שֶׁל וַיְבֹא לוֹ
יָיִן וַיִּשְׁתֵּי. וְהַגּוֹף הַתְּקִים בְּקִיּוּמוֹ.
וְעַל זֶה וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֱרָה
הֶרְקִיעַ וְגו'. וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ
כְּזֶהֱרָה הֶרְקִיעַ, שְׁמִתְפַּשֵּׁטִים
וּמְאִירִים לְמִטָּה, כְּשֶׁהַשְּׂרָבִיט
מִתְקִים בְּסוּד שֶׁל פְּזָר, וְנוֹתֵן
וְנִכְנַס בְּמִדֵּידָה וּמוֹדֵד, וְנִתְתַּקְּנִים
אֵלּוּ שְׁנֵי הַעֲמוּדִים בְּמִדֵּידָה
לְמִטָּה, וּמִתְתַּקֵּן הַמָּאוֹר וּמוֹדֵד זֶה
עִם זֶה.

אִז וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ, שֶׁהָרִי
לְמִטָּה הַתְּתַקְּנָה בְּתַקּוֹן שֶׁל
הַנְּקֻבָּה לְקַבֵּל אֶת הַזָּכֵר. וְהַיִּרְכִּים
הַתְּתַקְּנוּ בְּלֵי הַתְּפַשֵּׁטוֹת. וְכֵאן
אֵין נִגּוּן בְּתוֹךְ הַמְּדִידָה הַזֶּה,
וְנִקְרָאת אֶתְנַחֲתָא כְּנֶגֶד שְׁנֵי
טַעֲמִים, סוּד הַנְּקֻבָּה הַפְּתוּחָה כְּנֶגֶד

וְתֵלֶת לְפּוֹתֵיָא. בְּגִין דְּאִיהוּ רְזָא דְשִׁית.
שִׁית אֲנוּן, וְאֲנוּן חֲמֵשׁ. תֵּלֶת לְאֲרַכָּא תְרִין
לְפּוֹתֵיָא פִד מְסַתְּכָלָאן תֵּלֶת לְסַטְרָא דָא,
וְתֵלֶת לְסַטְרָא דָא. וּכְדִין וּמִצְדֵי קֵי הָרַבִּים
כְּפּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וְעַד. אֵלּוּ אֲנוּן שִׁית נְקוּדֵין
דְּאֲנוּן נְצִיצִין, וְנִהְרִין לְתַתָּא. וְאֲנוּן כּוֹכְבִּים
טְמִירִין לְאַנְהָרָא, וְסִיְהָרָא אֶתְנַהֲרִית בְּכָל חַד
וְחַד מִמְשַׁחְתָּא דִּילְהוּן דְּאֶתְנַעֲצָאן בְּבוֹצִינָא.
וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֱרָה הֶרְקִיעַ. דָּא רְקִיעַ
דְּחִיּוֹן דְּקִימִין אֶתְפַּשֵּׁט בּוֹצִינָא
וּמְדִיד לְאֲרַכָּא תֵּלֶת קְשָׁרִין לְיָמִינָא וְתֵלֶת
קְשָׁרִין לְשְׂמָאלָא. אֵלּוּ תֵּלֶת קְשָׁרִין חַד קִימָא.
וְאֵלּוּ תֵּלֶת חַד קִימָא. וְאֵלּוּ תֵּלֶת נְקוּדֵין
דְּקִימִין דָּא עַל דָּא בֵּין לְסַטְרָא דָּא בֵּין לְסַטְרָא
דָּא. מְדִידוֹ דְּבוֹצִינָא שִׁיעוּר לְנִגְנָא תְרִין
טַעֲמִין, דְּקִימִין בְּחִיזוֹ דְּקִימִין נִגּוּנָא דְּמִשְׁחָתָא
דְּמְדִיד בְּתֵרִין יִרְכִין דְּקִימִין.

יַעֲקֹב דְּאִיהוּ גּוֹפָא, אֶסְתַּמִּיךְ עַל קִיּוּמִין
בְּמִדֵּידוֹ דְּבוֹצִינָא. פִּד עָאל לְאַבוּהָ רְזָא
(בראשית כז כח) דְּוַיְבֹא לוֹ יָיִן וַיִּשְׁתֵּי. וְגוֹפָא אֶתְקִים
בְּקִיּוּמָה. וְעַל דָּא וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֱרָה
הֶרְקִיעַ וְגו'. וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֱרָה
דְּמִתְפַּשֵּׁטִין וְנִהְרִין לְתַתָּא, פִּד שְׂרַבִּיטָא אֶתְקִים
בְּרְזָא דְּפְזָר, וַיְהִיב וְעָאל בְּמִשְׁחָתָא וּמְדִיד
וְאֶתְתַּקְּנוּ אֵלּוּ תְרִין קִימִין בְּמִשְׁחָתָא לְתַתָּא,
וְאֶתְתַּקֵּן בּוֹצִינָא וּמְדִיד דָּא עִם דָּא.

בְּרִין וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ דְּהָא לְתַתָּא אֶתְתַּקְּנַת
בְּתַקּוּנָא דְּנוּקְבָא לְקַבֵּל דְּכוּרָא, וְיִרְכִין
אֶתְתַּקְּנוּ בְּלָא פְּשִׁיטוֹ. וְהָכָא לָאוּ נִגּוּנָא בְּגוֹ
מִשְׁחָתָא דָּא, וְאֶקְרִי אֶתְנַחֲתָא לְקַבֵּל תְּרֵי טַעֲמִי,
רְזָא דְּנוּקְבָא דְּפְתִיחָא לְקַבֵּל דְּכוּרָא וְהָכָא לָאו
נִגּוּנָא דְּכָלָא בְּנִיחָא.

טַעֲמִים, סוּד הַנְּקֻבָּה הַפְּתוּחָה כְּנֶגֶד

הַמְדִידָה הַזֹּאת טְמִירָה, אֲזַ וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ פְּזֹהַר הַרְקִיעַ. זֶהוּ רְקִיעַ הַיָּמִין שְׁזֹהַר וּמְאִיר וּמְחַזֵּיק בְּחֻזְקוֹ. מִתְחִיל קוֹ הַמְדִידָה וּמִתְפַּשֵּׁט לְהֵאִיר, וְהַנְּגוֹן שְׁהוֹלֵךְ מִצֵּד הַיָּמִין מֵרָצָה אֶת הַנְּגוֹן שֶׁל חֲבִיבוֹת לְלֶכֶת בְּנְגוֹן הַזֶּה בְּחֻבּוֹק. וְהַתְּלָשָׁא סוֹטֵר לְקֶשֶׁר קֶשֶׁר, זֶה יֶשֶׁר וְזֶה כְּפוּף, וְנִכְפָּל נֶגֶד צִדוֹ בְּנִכּוּחַ, וְהַתְּפִשְׁטוֹ שְׁתֵּי זְרוּעוֹת כְּאֶחָד, בְּסוּד שֶׁל אֲזֵלָא וְגָרִישׁ שְׁקוֹשֵׁר הַשְּׂמָאל.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ, כְּשֶׁפּוֹסֵק הָאוֹר וְקוֹ הַמְדִידָה פְּסָקָה, וְלֹא מוֹרֵד בְּאֶרֶץ וְרוּחַב מִמְטָה לְמַעְלָה, מִתְפַּשֵּׁט קוֹ הַמְדִידָה, וְאוֹחֵז מִמְעָלָה לְמִטָּה בְּסוּד שֶׁל הַקְּשִׁירוֹת, וּמִתְבָּרְכִים עֲלֵיוֹנִים וּמִתְחַתּוֹנִים בְּמִדְיָה הַזֹּאת שֶׁל קוֹ הַמְדִידָה (שֶׁל הַנְּגוֹן) לְכָל הַמְדִידוֹת, וְנִעְשֶׂה הַכֹּל מְדִידָה אַחַת שְׁעוֹמֵדֵת וְנִסְמָכֵת כְּלָה עַל זֶה. וּמְשׁוּם כֵּן, כְּשֶׁהַמְעֲשִׂים כְּשָׂרִים לְמִטָּה וְנִכְשָׂרִים בְּמַעְשִׂים טוֹבִים, בְּמַעְשִׂים שֶׁל תּוֹרָה, אֲזַ הַכֹּל מִתְפַּקֵּן עַד הָאֵתֵר הַזֶּה. שְׁהָרִי כָּאֵן נִמְצָא וּמְזַדְמָן בְּגִלּוּי וּבְכִסּוּי סוּד הָאֵמוּנָה, וְנוֹסֵעַ עַד לְכָאֵן.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ, כְּשֶׁהַמְעֲשִׂים מִתְקַנִּים וְאוֹחֲזֵת מְדִידָה אַחֲרֵת בְּסִטְרָה, וּפּוֹסֶקֶת בֵּין הַמְדִידָה שְׁלֵמָה לְמְדִידָה הַעֲלִיּוֹנָה. הַמְדִידָה הַעֲלִיּוֹנָה הִיא מְדִידָה וְלֹא לְמְדִידָה, אֵין מְדִידָה כְּלָל. וּמְשׁוּם כֵּן פּוֹסֶקֶת מִמְטָה לְמַעְלָה, וּמִפְסִיקָה מִמְעָלָה לְמִטָּה. וְזֶה סוּד יְהוּ"ה ו' יְהוּ"ה פּוֹסֶקֶת בְּתוֹכָם, וְהַכֹּל אֶחָד בְּסוּד קוֹ הַמְדִידָה.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ, כְּשֶׁהַמְעֲשִׂים לֹא נִכְשָׂרִים וְקוֹ הַמְדִידָה אֵינוֹ מִתְפַּשֵּׁט, אֲזַ הַשׁוֹפֵר מִתְהַפֵּף, וְהַכֹּל מִתְעַכֵּב וְקִים בְּמִקוּמוֹ וְלֹא שׁוֹפֵעַ לְמִטָּה. וְלִפְעָמִים שְׁזֶה

מִשְׁחַתָּא דָּא טְמִירָא, כְּדִין וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ פְּזֹהַר הַרְקִיעַ. דָּא רְקִיעַ דִּימִינָא דִּזְהִיר וְנִהִיר וְאַתְקִיף בְּתַקְפָּה. שְׂאֲרֵי בּוֹצִיעָא וְאַתְפִּשֵׁט לְאַנְהָרָא, וְנִגּוֹנָא דְקָא אֲזֵלָא מִסְטֵר יְמִינָא תְרַצָּתָא הֵאִי נִגּוֹנָא דְחֲבִיבוֹ לְמִיזְלָא בְּנִגּוֹנָא דָּא מִחֲבָקָא. וְתִלְשָׁתָא קָא סְטִיר לְקֶשֶׁרָא קֶשֶׁרָא, הֵאִי אֶחִיד וְהֵאִי כְּפִיף, וְאַתְיַעִיף לְקַבְּלָא דְסִנְטוּרָא בְּקִנְטוּפָא וְאַתְפִּשְׁטוֹ תְרִין דְרוּעִין כְּחָדָא, בְּרִזָּא דְאֲזֵלָא וְגָרִישׁ דְקִטוֹר שְׂמָאלָא.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כִּד פְּסִק נְהוּרָא וּבוֹצִיעָא פְּסָקָה, וְלֹא מְדִיד בְּאֶרְפָּא וּפּוֹתִינָא מִתְתָּא לְעֵלָא, אֶתְפִּשֵׁט בּוֹצִיעָא וְאֶחִיד מְעֵלָא לְתַתָּא בְּרִזָּא דְקֶשֶׁרָא, וְאַתְבָּרְכָאן עֲלֵאֵין וְתַתָּאֵין בְּהֵאִי מְדִידוֹ דְבוֹצִיעָא. (נ"א דְנִגּוֹנָא) לְכִלְהוֹ מִשְׁחַתִּין, וְאַתְעֵבִיד כְּלָא מִשְׁחַתָּא חַד דְקִימָא וְאַסְתְּמִיד כְּלָא עַל דָּא.

וּבְגִין כֵּן כִּד עוֹבְדִין מִתְפַּשְׁרִין לְתַתָּא, וְאַתְפַּשְׁרִין בְּעוֹבְדִין טְבִין, בְּעוֹבְדִין דְאוּרִיתָא, כְּדִין כְּלָא אֶתְתַקֵּן עַד הֵאִי אֶתֵר. דְהֵא הֵכָּא אֶשְׁתַּכַּח וְאַזְדְּמָן בְּגִלּוּיָא וּבְכִסּוּיָא, רִזָּא דְמַהֲמִנּוּתָא וְנִטְלָא עַד הֵכָּא.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כִּד עוֹבְדִין מִתְתַקֵּן וְאֶחִיד מִשְׁחַתָּא אַחֲרָא בְּסִתִּימוֹ, וּפְסָקָה בֵּין מִשְׁחַתָּא דְלְתַתָּא לְמִשְׁחַתָּא עֲלָאָה. מִשְׁחַתָּא עֲלָאָה אֵי הִיא מִשְׁחַתָּא וְלֹא מִשְׁחַתָּא, לֹא מִשְׁחַתָּא כְּלָל. וּבְגִין כֵּן פְּסָקָה מִתְתָּא לְעֵלָא, וּמִפְסָקָא מְעֵלָא לְתַתָּא. וְרִזָּא דָּא יְהוּ"ה ו' יְהוּ"ה פְּסָקָה בְּגוּיָהוּ, וְכִלָּא חַד בְּרִזָּא דְבוֹצִיעָא.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ, כִּד עוֹבְדִין לֹא מִתְפַּשְׁרִין וּבוֹצִיעָא לֹא אֶתְפִּשְׁטֵת, כְּדִין שׁוֹפְרָא אֶתְהַפֵּךְ וְכִלָּא אֶתְעַכֵּב וְקִימָא בְּדוּכְתָהּ,

שופע עד שפגיע לשרכיט, ועומד שם ולא שופע למטה ומתעפב. והנגון עומד ומכה בדרגה, שהיא הראשונה, וקו המדידה עומד שם ולא מווד ולא מתפשט המדידה. וכל זה משום שהשופר התהפך מהתחתונים על מעשיהם שאינם כשרים.

ובשכן המדה מתפשט ומווד, אזי השופר הולך, ושלשה קשרים קימים במקומו, ואף על גב שבסוד אחר הכל עומד בסוד אחד, שהרי שלשת הקשרים הללו שבמקומו עומדים תחת כנפי אותו השופר, קו המדה עומד שם ומתברכים מתוך חביבות.

הסגורתא בסוד של שלשה אבות העומדים בתוך השופר, כאן קו המדה מווד את המדידה הזו בכלם. בארך, ברחב, עמק ורום ועגול. ולא עומדת כאן המדידה להתגלות, ואז כזהו הרקיע, הרקיע הנסתר שלא התגלה כלל, ועומד על ראשי החיות הקדושים שעומדים בסוד האבות.

וזה הרקיע הנסתר, עליו עומד עליהם. ומוציא ממנו זהר שמאיר לכל החיות. ואז עומד קו המדידה שמאיר ומכה בכלם לזהר, ועל זה הכל בסוד המדידה עומד לנגן בשעור שהנגון מווד את קו המדה. אין מי שמכיר את הסוד הזה, רק אותם הלויים שעומדים על הנגון, ולא גורעים ולא מתפשטים החוצה, אלא הכל בתוך המדידה של סוד קו המדה.

אותם שלשת הקשרים הראשונים שאמרנו, שהקשר הראשון נשאר על האותיות לנקד שיהיה הטעם למעלה. לפעמים הנקדה הזו שעומדת לטעם

ולא נגיד לתתא. ולזמנין דהא נגיד עד דמטי לשרכיטא וקימא תמן, ולא נגיד לתתא ואתעפב. ונגוונא קימא ובטש בדרגא דאיהו קדמאה, ובוציצא קימא (דף ככו ע"ב) תמן ולא מדיד ולא פשיט משחתא. וכל דא בגין דשופרא אתהפך מתתאי על עובדיהון דלא בשרן.

וכד בוציצא אתפשטת ומדיד פדין שופרא אזלת ותלת קשרין קימין בדוכתה ואף על גב דברזא אחרא קימא פלא איהו ברזא חדא דהא תלת קשרין אלין דקימין בדוכתה תחות גרפוי דההוא שופרא בוציצא קימא תמן ואתברכן גו חביבו.

סגורתא ברזא דתלת אבהן דקימן גו שופרא, הקא בוציצא מדיד משחתא דא בכלהו. בארפא ופותיאי בעומקא ורומא ועגולא, ולא קימא הקא משחתא לאתגליא וכדין כזהו הרקיע רקייע סתימאה דלא אתגליא כלל, וקימא על רישי דחיון קדישין דקימן ברזא דאבהן.

זהאי רקייעא סתימאה עילאה קימא עליהו. ואפיק מנה זהר דנהיר לכלהו חיון. וכדין קימא בוציצא דנהר ובטש בכלהו לאזדהרא, ועל דא פלא ברזא דמשחתא קימא לנגנא בשעורא דנגוונא מדיד בוציצא. לית מאן דינדע ליה להאי רזא, פר אנון לואי דקימן על נגוונא ולא גרעי ולא מתפשטי לבר, אלא פלא גו משחתא דרזא דבוציצא.

אנון תלת קשרין קדמאי דקאמרן דקשרא קדמאה אשתאר על אתון לנקדא למהוי טעמא לעלא. לזמנין האי נקדה דקימא לטעמא לעלא, בוצינא נחית ליה לתתא להאי קשרא, למעבד ביה מדידו לתתא. וכלא ברזא

למעלה, המאור מוריד אותה למטה לקשר הזה לעשות בו מדידה למטה. והכל בסוד של הדיקון של וא"ו יורד נקרא תביר. וכשירד ועומד על האותיות, הרי נתבאר.

ואתם שני הקשרים האחרים שאמרנו שנשארו, עומדים על האותיות, ומתפשטת אכן המדידה בסוד של וא"ו ואוחז בהם, ואז נקרא זקף גדול. וכשלא קימת ההתפשטות הזו בשני הקשרים הללו, נקרא זקף קטן, ואף על גב שהנה הכל עומד בסוד אחד.

והמשבליים יזהרו, יעשו נגון בסוד הזה פראוי. יזהירו למעלה, יזהירו למטה, לקיים את קיום סוד האמונה, וסומכים אותה ומאירים לה. יזהירו באותו הנגון ויח אחר רוח, ונעימות זו אחר זו. כשכלם מתחברים בסוד הזה, המדידה עולה פחשבון יזהירו. משום שה"יזהירו" הזה הוא פחשבון מאתים שלשים ושמונה, שהרוחות הללו והתנועות לנגן, שיתפשט המאור בכל האורות תוך המדידה לסמך את התורה. ומשום זה יזהרו כזה"ר, כף הוא לחשבון יזהירו. יזהרו כזהר אחד הוא. מה בין זה לזה? אלא כמו שנאמר, שהרקיע העליון הנסתר על הכל, מדידה בתוך קו המדה שעומד ברקיע הזה בכל המדידות של החיות הקדושות העליונות והתחתונות, ומשום כף יזהירו כזהר, בכל אותם החיות העליונות והתחתונות, כזהר באותה הרקיע שעומד עליהם, והכל זה כנגד זה. והסימן של כל הסודות הללו

בזה עומד, יזהרו כזהר הסימן הזה. והסוד הזה לא נתן אלא לבעלי מדות שיידיעים בסוד קו המדה הזה. אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

דייקנא דואו נחית אקרי תבירא. וכד נחית וקימא על אתון הא אתמר.

ואנון תרין קשרין אחרנין דקא אמרן דאשתארו קימין על אתון ואתפשט בוציצא ברזא דואו ואחיד לון. וכדין אקרי זקף רב וכד לא קימא פשיטו דא בהני תרי קשרין, אקרי זקיפא זעיר, ואף על גב דהא פלא ברזא חדא קימא.

והמשבליים יזהרו, יעבדון נגונא ברזא דא פדקא חזי. יזהרו לעלא יזהרו לתתא, לקימא קימא דרזא דמהמנותא, וסמכין לה ונהרין לה. יזהרו ביהוה נגונא רוחא פתר רוחא ונעימו דא פתר דא. פד מתחברין פלא ברזא דא, משחתא סליק פחשבון יזהירו. בגין דהאי יזהירו הוא פחשבון רל"ח, דהני רוחי ותנועי לנגנא לאתפשטא בוציצא בכלהו נהורין, גו משחתא לאסתמכא אורייתא. ובגין דא יזהרו כזה"ר הכי הוא לחשבנא יזהירו.

יזהרו כזהר חד הוא. מה בין האי להאי. אלא פמה דאתמר דרקיעא עלאה סתימאה על פלא, משחתא גו בוציצא דקימא בהאי רקיע, בכלהו משחתי דחיון קדישין עלאין ותתאין ובגין כף יזהרו כזהר בכל אנון חיון עלאין ותתאין כזהר ביהוה רקיע דקימא עליהו, וכלא דא לקבל דא. וסימנא דכל רזין אלין בהאי קימא יזהרו כזהר סימנא דא. ורזא דא לא אתיהיב אלא למארי מדין דידיעא ברזא דא דבוציצא. ופאין אנון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי. והמשפלים זזהרו וכו'. והמשפלים
 זזהרו אלין אנון דמסתפלי ברזא דחכמתא
 בסתרי רזין דאורייתא אלין צדיקיא דעבדין
 רעותא דמאריהון. ומשתדלי באורייתא יממא
 וליליא. ואלין אנון משפילים דאנון משפילים
 ברעותא דמאריהון תדיר. והא אוקימנא דלית
 דרגא פדרגא דידהו.

בגין כך כל אנון דמשתדלי באורייתא, אקרין
 משפילים מסתפלן בחכמתא מסתפלן
 ברזא דחכמתא עלאה. אין סוף אתפשט נהירו
 סתים דלא ידיע, והאי דנפקא מאין סוף קימא
 לקימא. והמשפלים זזהרו פזהר הרקיע, אלין
 אנון דמסתפלי ברזא דחכמתא, בסתרי ברזא
 דאורייתא אלין אנון דידיעי ברזא דרזין,
 ומסתפלן ואתחזו לאזדהרא בההוא זיהרו
 דנגיד ונפיק וקימי ברזי דאורייתא, וידיעי
 לאסתפלא בסתרהא.

בזהר הרקיע, דא איהו רקיעא דקאים לאנהרא
 לתתא, ואתעטר לעלא ונהיר לתתא.
 וההוא זזהר נגיד ואתמשך לתתאי ומההוא
 זזהר אתזנו, וקימי בקיומיהו ואזלי ושאטן
 ונצחי גבורי שמאי ודיני גבורתי טסיסין.

ומצדיקן הרבים פפוכבים לעולם ועד. כד
 נהרין פוכביא בנהירו דנציץ ונטלי
 במטלנוי לאתנהרא מגו דרגין ידיעאן, פוכבא
 דנהיר מסטר דמזרח פמה אנון משרין מזלגן
 קימאן בקסטוריהו. האי פוכבא נציץ תלת
 זמני ובטש נציצו דילה ברביעתא לקבלא
 נציצו דחד קטרא וטהרורא דקימא לעלא.
 ולבתר שכיף ואתנצצן כל אנון אחרנין ואיהו
 סתים באתריהו. והאי אקרי כוכבא אומנא.
 לבתר נפקא לסטר דרום פוכבא אחרא, ודא
 נציץ בארבע כוכביא דרהטי ואזלי ואושיטו

בא וראה, והמשפלים זזהרו וכו'.
 והמשפלים זזהרו, אלה אותם
 שמסתפלים בסוד החכמה,
 בסתרי הסודות של התורה. אלה
 הצדיקים שעושים רצון רבונם,
 ומשתדלים בתורה ימים ולילות.
 ואלו הם המשפילים שהם
 משפילים ברצון רבונם תמיד,
 והרי בארנו שאין דרגה פדרגתם.
 משום כך, כל אותם שמשתדלים
 בתורה נקראים משפילים,
 מסתפלים בחכמה, מסתפלים
 בסוד החכמה העליונה. אין סוף
 מתפשט אור נסתר שלא ידוע,
 וזה יוצא מאין סוף ברית לקים.
 והמשפלים זזהרו פזהר הרקיע,
 אלו הם שמסתפלים בסוד
 החכמה, בסתרים בסוד התורה.
 אלו הם שמכירים את סוד
 הסודות, ומסתפלים ויראו
 להזדהר באותו הזזהר ששופע
 ויוצא, ועומדים בסודות התורה
 ויודעים להסתפל בסתריה.

בזהר הרקיע, זהו הרקיע שעומד
 להאיר למטה, ומתעטר למעלה
 ומאיר למטה. ואותו הזזהר שופע
 ונמשך לתחתונים, ומאותו הזזהר
 הם נזונים, ועומדים בקיימם
 והולכים ומשוטטים, ומנצחים
 גבורי השמים, ודנים גבורות
 קשות.

ומצדיקן הרבים פפוכבים לעולם
 ועד. כשמאירים הפוכבים באור
 שנוצץ ונוסעים במסעותיהם
 שיאורו מתוך דרגות ידועות,
 הפוכב שמאיר מצד המזרח, פמה
 הם מחנות משתלשלים עומדים
 בהיכלותיהם. הפוכב הזה נוצץ
 שלש פעמים, ומכה את הניצוץ
 שלו ברביעית לקבל ניצוץ של
 קשר אחד ואור פנימי שעומד
 למעלה. ואחר כך שוכף,
 ומתנוצצים כל אותם האחרים,
 והוא נסתר במקומם. וזה נקרא

כְּכֹכֵב אֲמֵן. אַחַר כֵּן יִוצֵא לְצַד הַדְרוֹם כֹּכֵב אַחַר, וְזֶה נֹצֵץ עִם אַרְבַּעַת כֹּכָבִים שְׂרָצִים וְהוֹלְכִים וּמוֹשִׁיטִים אֶת אוֹרָם לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְזֶה נִקְרָא כֹכֵב שְׁנוּצֵץ מִשְׁנֵי צְדָדִים, דְרוֹם וּמִזְרַח.

וְנֹאזְרִים אֵלָּהּ וְרִבּוֹא רִכְבוֹת כֹּכָבִים שְׁנוּטְלִים זֶה־וְנִיצוּצוֹת מִתּוֹךְ נִיצוּצוֹת שְׁמַאִיר מִהַשְׁמֶשׁ. שְׁמֶשׁ שֶׁל הַמִּשְׁקוּף (מִשְׁקוּף שֶׁל הַשְׁמֶשׁ) כְּשִׁמְאִיר בְּמִסְעוֹ, נֹאזְרִים מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתָם הַכֹּכָבִים שְׁמַאִירִים וְנֹצֵצִים כָּל אוֹתָם כֹּכֵב אוֹמֵן. אֵף עַל גֵּב שְׁנִסְתֵּר אַחַר כֵּן, יִוצֵא וְזוֹהֵר עָלָיו מִמְּנֶה אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ יִגּוּרִיא"ל.

וּכְשֶׁכֹּכֵב אוֹמֵן הֵזֶה יִוצֵא וְנֹצֵץ וְלֹא נִסְתֵּר, אֲזִי אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה מוֹרִיד שְׁלוֹם לְאוֹתוֹ הַצַּד. וְכֹאשֵׁר הַנִּיצוּץ הַקָּשֶׁה עוֹשֶׂה מְדִידָה לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה, וְהַכֵּל מִסְתַּמֵּךְ וּמַאִיר וְשׁוֹפֵעַ הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל הַרְקִיעַ הַעֲלִיּוֹן כְּנֶגֶד הַמִּזְרַח, וְהוּא מִתְּעוֹרֵר כְּנֶגֶד הַמַּעֲרָב, וְסִימְנֵךְ - (יְשַׁעִיָּה מ"א) מִי הַעִיר מִמִּזְרַח צְדֵק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ, אֲזִי כָּל אוֹתָם הַמְּמַנִּים שְׁעוֹמְדִים עַל הַכֹּכָבִים, כְּלָם יוֹבִילוּ הָאוֹר שֶׁל הַפְּנִים מִתּוֹךְ הַשְׁמֶשׁ, כְּשֶׁנֹּסַע הַשְׁמֶשׁ לְמִשְׁקוּף אֶחָד שֶׁהוּא מִשְׁקוּף שֶׁל בִּילְגָא, אֲזִי אוֹתוֹ הַכֹּכֵב שְׁנוּצֵץ מַאִיר מִתּוֹךְ כַּחוֹ שֶׁל מְמַנֶּה אֶחָד שְׁנוּסַע כְּשֶׁהַשְׁמֶשׁ נֹסַע.

וְהוּא לִי שׁוֹר וְחִמּוֹר - מִצַּד שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ. צֵאן וְעָבַד וְשִׁפְחָה - מִהַצַּד שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל יָד. וְהִיא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, וְהִיא פְּרִשׁוּת כִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה, שְׂצָרִיכִים לְשַׁלְּשָׁה גִלְגּוּלִים אֵלָיו, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהַ יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו וְגו'. וּפְרִשׁוּת בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, בְּשִׁפְתַי אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁים בְּאֵילָן.

נְהוּרָא דִּילְהוֹן לְאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא, וְהָאִי אֲקָרִי כֹכְבָא דְנֹצֵץ מִתְרִי סְטָרִי דְרוֹם וּמִזְרַח. וּמִתְנַהֲרִי אֵלָּהּ וְרִבּוֹא רִבּוֹן כֹּכְבָא דְנִטְלִי זִיְהִרָא וְנִצִּיצוּ מִגּוֹ נִצִּיצוּ דְנִהִיר מִן

שְׁמֶשׁא. שְׁמֶשׁא דְּמִשְׁקוּפָא (נ"א מִשְׁקוּפָא דְּשִׁמְשָׁא) כַּד נִהִיר בְּמִטְלָנוּי נִהִרִין מִנֶּה כָּל אַנּוּן כֹּכְבָא דְנִהִרִין וְנֹצֵצִין כָּל אַנּוּן כֹּכְבָא אוּמָנָא. אֵף עַל גֵּב דְּסֵתִים לְבַתֵּר נִפִּיק וְזוֹהִיר עָלָה חַד מְמַנָּא וּיִגּוּרִיא"ל שְׁמֵהּ.

וְכַד הָאִי כֹכְבָא אוּמָנָא נִפִּיק וְנֹצֵץ וְלֹא אִסְתִּים, כְּדִין הֵהוּא מְמַנָּא נְחִית (נ"א נִפִּיק)

שְׁלֵמָא לְהֵהוּא סְטָרָא. וְכַד בּוּצִינָא דְקָרְדִּינוּתָא עָבִיד מִשְׁחָתָא לְעֵלָא וְתַתָּא, וְכֵלָא אִסְתַּמִּיךְ וְאִנְהִיר וְנִגִּיד אִתְּעָרוּתָא דְרִקִּיעָא עֲלָאָה לְקַבְלָה דְּמִזְרַח, וְאִיהוּ אִתְּעָר לְקַבְלָה דְּמַעֲרָב, וְסִימְנֵךְ (יְשַׁעִיָּה מ"ב) מִי הַעִיר מִמִּזְרַח צְדֵק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ. כְּדִין כָּל אַנּוּן מְמַנֵּן דְקִימִין עַל כֹּכְבָא, כְּלָהוּ יוֹבִילוּן נִהִירוֹ דְאַנְפִּין מִגּוֹ שְׁמֶשׁא, כַּד נִטִּיל שְׁמֶשׁא לְמִשְׁקוּפָא חַדָּא דְקָאִי מִשְׁקוּפָא דְבִילְגָא. כְּדִין הֵהוּא כֹכְבָא דְנֹצֵץ נִהִיר מִגּוֹ חֵילָא דְחַד מְמַנָּא דְנִטִּיל כַּד נִטִּיל שְׁמֶשׁא. (דף

קכז ע"א) (עב"מ וכאן תחלת ענין ונראה שצריך להתחיל).

וְהוּא לִי שׁוֹר וְחִמּוֹר (בְּרֵאשִׁית ל"ב ו') מִסְטָרָא דְתְּפִלִּין דְרִישָׁא. צֵאן וְעָבַד וְשִׁפְחָה מִסְטָרָא דְתְּפִלִּין דִּיד וְהִיא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, (תְּהִלִּים א' ג') וְהִיא אוּקְמוּהָ (דְבָרִים כ' יט) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה. דְצָרִיכִין לְשַׁלַּשׁ גִּלְגּוּלִין לְגִבְהָ, כְּמָא דְאוּקְמוּהָ יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו וְגו'. וְאוּקְמוּהָ מַאֲרֵי מִתְנִיתִין בְּשִׁפְתַי אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין רֹכְבִין (נ"א סוּמְכִים) בְּאֵילָן, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁין בְּאֵילָן.

כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהַ יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו וְגו'. וּפְרִשׁוּת בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, בְּשִׁפְתַי אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁים בְּאֵילָן.

את זה בדרך סוד אני שואל
אותך, המנורה הקדושה, ולא
בפשיטות של בעלי המשנה
הגופניים, אלא של בעלי המשנה
השכליים שעליהם נאמר
והמשפלים יזהרו. אמר לו, זקן
זקן, אמר אני, שאני מצד העץ
שנקרא עץ החיים, שנטוע בשפת
המלכה, שלא צריך שום אדם
להשתמש בה, כמו שבארונה, כל
המשתמש בכתר - עובר. וזה
השם המפרש שעולה לחשבון
אדם. ופרשוה רבותינו, כל
המשתמש בשם המפרש, נעקר
מן העולם.

אמר לו, ברוך אתה המנורה
הקדושה, שבודאי כך הוא,
שבימות החל שולט עץ הדעת
טוב ורע, שהוא אדם של וייצר,
ביצר הטוב וביצר הרע. זהו
שפתוב (בראשית ב) וייצר ה' אלהים
את האדם, והוא עץ הדעת טוב
ורע שחטא בו אדם, וזהו
מטטרו"ן שהוא עבד ששולט
בששה סדרי משנה והוא גופני,
ושולט בששת ימי החל, שהם
חלין של טמאה וחלין של טהרה,
וממנו נתנו ששה סדרי משנה
באסור והתר, טמאה וטהרה,
כשר ופסול.

ובו ששת ימים תעבד ועשית כל
מלאכתך. ואין עבודה אלא
תפלה, שבו צריך אדם להיות
כעבד המסדר שבחיו לפניו,
וכעבד השואל פרס מרבו, וכעבד
המקבל פרס מרבו והולך לו.

אבל בשפת המלכה, ששולט בה
עץ החיים ולא עץ הדעת טוב
ורע, פרשוה שאין משתמשים
באילן שום שמוש, וכל
המשתמש בכתר - עובר, ולא
עולים בו ולא סומכים בו
להשתמש, שלא יקצצו בנטיעות,
שאינן שם קצוץ ופרוד בעץ החיים.

האי בארץ רזא אנא שאיל לך בוצינא קדישא
ולאו בפשיטו דמארי מתניתין גופניים.

אלא דמארי מתניתין שכליים דאתמר עליהו
והמשפלים יזהרו. אמר ליה סבא סבא אמא
אנא דאנא מסטרא דאילנא דאקרי אילנא
דחיי, דנטיע בשבת מלפתא, דלא צריך שום
בר נש לאשתמשא בה. כמה דאוקמוה כל
המשתמש בתגא חלה. ודא שמא מפרש
דסליק לחשבון אדם. ואוקמוה רבנן כל
המשתמש בשם המפרש נעקר מן העולם.

אמר ליה בריך אנת בוצינא קדישא, דבודאי
הכי הוא, דביומי דחל שלטא עץ הדעת
טוב ורע, דאיהו אדם דוייצר פיצר הטוב
ובייצר הרע, הדא הוא דכתיב (בראשית ב) וייצר
ה' אלהים את האדם. ואיהו עץ הדעת טוב
ורע דחב ביה אדם. ודא הוא מטטרו"ן דאיהו
עבד דשליט בשית סדרי משנה ואיהו גופני,
ושליט בשית יומין דחל דאנון חלין דטמאה
וחלין דטהרה. ומנה אתיהיבו שית סדרי
משנה באסור והתר, טמאה וטהרה, כשר
ופסול.

ובה (שמות כ ט) ששת ימים תעבד ועשית כל
מלאכתך. ולית עבודה אלא צלותא, דבה
צריך בר נש למהוי כעבד המסדר שבחיו לפניו
רבו, וכעבד השואל פרס מרבו, וכעבד
המקבל פרס מרבו והולך לו.

אבל בשבת מלפתא דשולטא ביה אילנא דחיי
ולא עץ הדעת טוב ורע אוקמוה דאין
משתמשינן באילן שום שמוש, וכל המשתמש
בתגא חלה. ולא עולין ביה ולא סומכין ביה
לאשתמשא, דלא יקצצון בנטיעות, דלית תמן
קצוץ ופרוד באילנא דחיי.

וְהָעֵץ שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע
צָרִיף לַעֲשׂוֹת בּוֹ פְּרוּד בֵּין טוֹב
לְרַע. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית ד) וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.
וְצָרִיף לַעֲשׂוֹת בּוֹ קִצּוֹץ שְׂיִהִיָּה
הָאָדָם בְּלִי יֵצֵר הָרַע, כְּמוֹ שְׁקוֹצֵץ
אוֹתוֹ מִמֶּנּוּ וְהוֹרְגוֹ בְּגִרְסָתוֹ. זֶהוּ
שְׁפָתוֹב (תהלים קט) וְלִבִּי חָלַל
בְּקִרְבִּי. וּכְנַגְדֵּי מ"ט מִן מִטְטְרוּ"ן
הֵם אַרְבַּעִים וְתִשְׁעַ פְּנִים טְהוֹר.
וּמִצְדוֹ שֶׁל סמא"ל אַרְבַּעִים
וְתִשְׁעַ פְּנִים טְמֵא.

וְכִי שְׂזוּכָה לַחֲבֵר הִי לְאַרְבַּעִים
וְתִשְׁעַ פְּנִים שֶׁל טְהוֹר, שֶׁהוּא
חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, נַעֲשֶׂה מִטָּה
לְהַפְתּוֹת בּוֹ אֶת יֵצֵרוֹ עִם הָאוֹת י'
שְׂהִיָּא עֶשֶׂר מְכוּת, וְהִינּוּ ה"י מִן
אֱלֹהִים. וּמִשׁוּם כֶּף נִקְרָא מִטָּה
הָאֱלֹהִים. וּבַעַל הַמִּטָּה הַזֶּה הוּא
ו', שְׁנַאֲמַר בּוֹ (שמות לד) הִנֵּה אֲנֹכִי
כֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמְּךָ, שְׁכָרַת
עִמּוֹ בְּרִית עַל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שֶׁל רַחֲמִים שְׁלֵא יִחְזוֹר רִיקָם
בְּתַפְלֹתוֹ. שְׁאֵלָם בְּלִי ה"י כֹּא
רִיקָם.

וְזֶהוּ שְׂאֲמַר יַעֲקֹב, לוֹלִי אֱלֹהֵי אָבִי
אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וּפְתוּד יִצְחָק הִזְיָה
לִי כִי עֲתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי (בראשית
לא). וְלִמָּה? מִשׁוּם שְׁנַאֲמַר בְּלִבְךָ
וּתַחֲלֶף אֶת מִשְׁכַּבְתִּי עֲשֵׂרֵת מִנִּים
(שם). וּבָאוֹת י' נַעֲשֶׂה לוֹ נֶס,
שְׁאֱלֹהִים הוֹצִיא מִמֶּנּוּ ה"י, נִשְׂאָר
אֲל"ם רִיק בְּלִי תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה.
אֲבָל מִי שְׁמַתְפַּלֵּל תְּפִלָּה לְעֵץ
הַחַיִּים, לֹא יִחְזוֹר רִיקָם בְּתַפְלֹתוֹ
לְעוֹלָם.

וּמִשׁוּם זֶה יֵשׁ אֱלֹהִים מֵהִצֵּד שֶׁל
עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְיֵשׁ אֱלֹהִים
חַיִּים וּמְלַף עוֹלָם מֵהִצֵּד שֶׁל עֵץ
הַחַיִּים, וְאִין זֹכִים לוֹ אֲלָא בְּעֵלִי
קַבְּלָה, שְׂיִוְדָעִים אֶת סוּדוֹת
הַתוֹרָה.

אֲמַר לוֹ הַמַּנְרָה הַקְּדוּשָׁה לְאוֹתוֹ
הַזְקֵן, בְּמָה נוֹדַע מִי שֶׁהוּא בְּעֵץ

וְאִי־לָנָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע צָרִיף לְמַעַבְדַּ בִּיהַ
פְּרוּד בֵּין טוֹב לְרַע. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(בראשית א, ד) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.
וְצָרִיף לְמַעַבְדַּ קִצּוֹץ בִּיהַ לְמַהוּי בַר נֶשׁ בְּלֹא
יֵצֵר הָרַע, פְּגוּנָא דְקִצִּיץ לִיהַ מִנְהַ וְהַרְגָּה
בְּגִרְסָתָהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים קט כב) וְלִבִּי חָלַל
בְּקִרְבִּי. וְלִקְבַל מ"ט מִן מִטְטְרוּ"ן אֲנוּן תִּשְׁעָה
וְאַרְבַּעִין פְּנִים טְהוֹר. וּמִסְטְרָא דְסַמְא"ל
תִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין פְּנִים טְמֵא.

וּמֵאֵן דְּזָכִי לַחֲבֵרָה ה' לַתִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין פְּנִים
דְּטְהוֹר דְּאִיהוּ חֲמִשָּׁא חֲמִשֵּׁי תוֹרָה,
אֲתַעְבִּיד מִטָּה לְמַחְאָה בִּיהַ לְיֵצֵרָה בְּאֵת י'
דְּאִיהִי עֶשֶׂר מַחְאָן וְהִינּוּ, ה"י מִן אֱלֹהִים.
וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִי מִטָּה הָאֱלֹהִים. וּבַעַל הַאי
מִטָּה אִיהוּ ו' דְּאֲתַמַּר בִּיהַ (שמות לד 1) הִנֵּה אֲנֹכִי
כֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמְּךָ וּגו', דְּכֹרֵת עִמָּה בְּרִית
עַל תְּלִיסַר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי דְלֹא יִחְזוֹר רִיקָם
בְּצִלוֹתָהּ. דְּאֵלָם בְּלֹא ה"י אֶתִּי רִיקָם.

וְדָא הוּא דְּאֲמַר יַעֲקֹב (בראשית לא מב) לוֹלִי אֱלֹהֵי
אָבִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וּפְתוּד יִצְחָק הִזְיָה לִי
כִי עֲתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי (בראשית לא). וְאֲמֵאִי בְּגִין
דְּאֲתַמַּר בְּלִבְךָ (שם פסוק מא) וּתַחֲלֶף אֶת מִשְׁכַּבְתִּי
עֲשֵׂרֵת מִנִּים (שם), וּבְאֵת י' אֲתַעְבִּיד לִיהַ נֶס.
דְּאֱלֹהִים אֲפִיק מִנְהַ ה"י, נִשְׂאָר אֲל"ם רִיק
בְּלֹא אוֹרִיתָא דְּבַעַל פֶּה. אֲבָל מֵאֵן דְּצִלִּי צְלוֹתָא
לְאִילָנָא דְּחַיִּי, לֹא יִחְזוֹר רִיקָם בְּצִלוֹתָהּ לְעוֹלָם.
וּבְגִין דָּא אִית אֱלֹהִים מִסְטְרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע, וְאִית (ירמיה י') אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַף
עוֹלָם מִסְטְרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּי וְלֹא זָכִין לִיהַ אֲלָא
מֵאֲרִי קַבְּלָה דִּידְעִין רְזִין דְּאוֹרִיתָא.

אֲמַר לִיהַ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא לְהַהוּא סְבָא בְּמֵאִי
אֲשַׁתְּמוּדַע מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּאִילָנָא דְּחַיִּי
דְּאִיהוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימ"ה בְּעֶשֶׂר אֲתוֹן

דַּשְׁמָא מְפָרֵשׁ דְּאִיהוּ אָדָם דְּאֶצִּילוּת דְּהֵכִי סְלִיק יו"ד ה"א וא"ו ה"א לַחֲשַׁבְּנָן אָדָם. לְמָאן דְּאִיהוּ מִסְטָרָא דְּאָדָם דְּעַץ הַדְּעֵת טוֹב וְרַע דְּאִית בֵּיהּ אָדָם טוֹב וְאָדָם בְּלִיעֵל.

אָמַר לִיהּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בֵּין אָדָם טוֹב דְּעַץ הַדְּעֵת, לְאָדָם דְּאִילָנָא דְּחַיִּי, אִית חֲלוּף בְּהוּן. פְּגוּן (שמות כו לג) וְהַבְּדִילָה הַפְּרֹכֶת לְכֶם וְגו'. דְּדָא בְּבִרְיָאָה וְדָא בְּאֶצִּילוּת. אֲשַׁתְּמוּדַע מָאן דְּאִיהוּ נִשְׁמַתָּה מְאִילָנָא דְּחַיִּי, וְדָאי כַּד מְנַח תְּפִלִּין עַל רִישָׁהּ מִתְּפוּן לְאֶעְלָא כָּל אֱלֹהִים אַחֲרִים תְּחוּת שְׁלֹטְנוּתָא דְּשְׁכִינְתָּא עֲלָאָה דְּאִיהִי תְּפִלִּין דְּרִישָׁא דְּבַר נֶשׁ, וְלֹאֲעֲלָא כָּל אַמִּין תְּחוּת יַד ה' דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תְּתָאָה. בְּגִין דְּבִגְלוּתָא אֲתַמַּר (משלי ל כא) תַּחַת שְׁלֹשׁ רִגְזָה אַרְץ וְגו', תַּחַת עֶבֶד פִּי יִמְלוּךְ וְנֹכַל פִּי יִשְׁבַּע לָחֶם וְגו', וְשִׁפְחָה פִּי תִירַשׁ גְּבֻרָתָהּ וּבְגִין דָּא תְּפִלִּין דְּרִישָׁא וְיִדָּא לְאֶעְלָא שִׁפְחָה תְּחוּת גְּבֻרָתָהּ עֲלָא וְתַתָּא. וּבַהֲזַפְרוּת דְּלִגְאוּ דְּכִלְיָן בְּהוּן דְּאִיהוּ שְׁקוּל לְאוּרִיתָא, צְרִיךְ לְאֶעְלָא עֶבֶד תַּחַת רַבּוּ עֲלָא וְתַתָּא. וְדָא אֶקְרִי בְּרָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ. הֵדָּא הוּא דְּכֹתִיב (שמות ד כב) כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי כְּכַרִּי יִשְׂרָאֵל. וְאֵלִין דְּעֶבְדִּין דָּא אֲתַמַּר בְּהוּן (דברים יד א) בְּנִים אֲתֵם לִה' אֱלֹהֵיכֶם. וּבְגִין דָּא אָמַר (פרקי אבות) אַל תִּהְיוּ כְּעֶבְדִּים הַמְּשַׁמְשִׁים אֶת הַרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרִס.

וּמָאן דְּעֶבֶיד פְּקוּדָא דָּא עַל מְנַת לְקַשֵּׁר אֱלֹהִים אַחֲרִים דְּעֶבּוּדָה זָרָה לְמַהוּי לְשַׁעֲבּוּדָה, וְאַמִּין דְּלִתְתָּא לְשוּיִי תְּחוּת יְדֵהּ, לֹא יִהְבִּין לִיהּ נִשְׁמָה אֶלָּא מִסְטָרָא דְּהָאֵי עֶבֶד. וּבְגִין דָּא אַם כְּבָנִים אַם כְּעֶבְדִּים. וּבְגִין דָּא (תהלים א ב) כִּי אַם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ. וְאוּקְמוּהָ רַבְּנָן דְּלִית אַם כְּעֶבְדִּים. וּמִשּׁוּם זֶה (תהלים א) כִּי אַם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ. וּפְרָשׁוּהָ חֲכָמִים, שְׁלֵא יִתְעַסֵּק אָדָם

הַחַיִּים, שֶׁהוּא עֵשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִמ"ה בְּעֵשֶׂר אוֹתוּיֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, שֶׁהוּא אָדָם שֶׁל אֶצִּילוּת, שֶׁכֵּף עוֹלָה יו"ד ה"א וא"ו ה"א לְחֻשְׁבוֹן אָדָם, לְמִי שֶׁהוּא מֵהַצַּד שֶׁל אָדָם שֶׁל עֵץ הַדְּעֵת טוֹב וְרַע, שֵׁישׁ כּוּ אָדָם טוֹב וְאָדָם בְּלִיעֵל? אָמַר לוֹ הַמְּנַרְהָ הַקְּדוּשָׁה, בֵּין אָדָם טוֹב שֶׁל עֵץ הַדְּעֵת לְאָדָם שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, יֵשׁ בָּהֶם חֲלוּף, כְּמוֹ וְהַבְּדִילָה הַפְּרֹכֶת לְכֶם וְגו'. שְׁזָה בְּבִרְיָאָה וְזָה בְּאֶצִּילוּת. נוֹדַע מִי שֶׁהוּא מַעֵץ הַחַיִּים נִשְׁמַתוּ, וְדָאי כְּשִׁמְנִיחַ תְּפִלִּין עַל רֹאשׁוֹ, מִתְּפוּן לְהַכְנִיס כָּל אֱלֹהִים אַחֲרִים תַּחַת שְׁלֹטוֹן הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא הַתְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ שֶׁל הָאָדָם, וְלֹהַכְנִיס אֶת כָּל הָאֲמוֹת תַּחַת יַד ה' שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה.

מִשּׁוּם שֶׁבְּגֻלוֹת נֶאֱמַר (משלי ל) תַּחַת שְׁלוֹשׁ רִגְזָה אַרְץ, תַּחַת עֶבֶד פִּי יִמְלוּךְ וְנֹכַל פִּי יִשְׁבַּע לָחֶם, וְשִׁפְחָה פִּי תִירַשׁ גְּבֻרָתָהּ. וּמִשּׁוּם זֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ וְיַד, לְהַכְנִיס שִׁפְחָה תַּחַת גְּבֻרָתָהּ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. וּבַהֲזַפְרוּת שֶׁבְּפָנִים שֶׁפְּלוּלִים בָּהֶם שֶׁהוּא שְׁקוּל לְתוֹרָה, צְרִיךְ לְהַכְנִיס עֶבֶד תַּחַת רַבּוּ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְזֶה נִקְרָא הַבֵּן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינְתּוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי כְּכַרִּי יִשְׂרָאֵל. וְאֵלָּה שְׁעוֹשִׂים אֶת זֶה, נֶאֱמַר בָּהֶם בְּנִים אֲתֵם לִה' אֱלֹהֵיכֶם. וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר אַל תִּהְיוּ כְּעֶבְדִּים הַמְּשַׁמְשִׁים אֶת הַרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרִס.

וְכִי שְׁעוֹשָׂה אֶת הַמְצָוָה הַזֶּה עַל מְנַת לְקַשֵּׁר אֱלֹהִים אַחֲרִים שֶׁל עֶבּוּדָה זָרָה שֶׁתִּהְיֶה לְשַׁעֲבּוּדוֹ, וְהָאֲמוֹת שֶׁלְמַטָּה לְשִׁים תַּחַת יָדוֹ, אֵין נוֹתְנִים לוֹ נִשְׁמָה אֶלָּא מִצַּד הָעֶבֶד הַזֶּה. וּמִשּׁוּם זֶה אַם כְּבָנִים שְׁלֵא יִתְעַסֵּק אָדָם

בתורה אלא במה שלבו חפץ. יש שלבו חפץ בסתרי תורה, במעשה בראשית ובמעשה מרפכה, ויש שאין רוצה אלא בפשטי התורה. שפשטים הם מהצד של עבד, וסודות מהצד של המלך. אדון ועבד. ומשום זה לזה נקרא שתול, ולזה נטוע. שתול, שאין לו קשר. ונטוע, שאין לו עקירה.

והנחה של שבת ברשות יחידו של עולם, היא השכינה שבת המלכה, לא צריך לעשות בה עקירה מאותו חפץ, שנאמר בו כי אם בתורת ה' חפצו, ופרשיה רבותינו. אלא להיות בו קבוע. אבל מצד של העץ טוב ורע, צריך לעשות בו עקירה שיהיה מטלטל וגולה ממקום למקום, כמו שבארנו רבותינו של המשנה, אף חבב עמים וגו' (דברים

at) - אלו אותם שמכתתים רגליהם ממדינה למדינה.

ודורשים אותו שפך אומר, בזמן שאפה חובב עמים בגלות בחטאי הדור, כל קדשיו יהיו בידך. ואחר כך אמר והם תפוי לרגלך, אלו אותם שמכתתים רגליהם ממדינה למדינה וממקום למקום לשא ולתן במשא ומתן של תורה, שהולכים מטלטלים ממקום למקום, נחשב להם כגלגול.

ששבעה מיני עניות נחשב לו לאדם כשבעה מדורי גיהנם, שלכלם יורד אדם, ובתשובה עולה, שעליהם נאמר ויסרתי אתכם אף אני שבע על חטאתיכם. משום שחטא אדם בשבעה מינים, שהם חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש. ומשום זה היו אומרים רבותינו של הראשון חטה היה. ואחרים אומרים גפן היה.

לאתעסקא בר נש באורייתא אלא במה שלבו חפץ. אית שלבו חפץ בסתרי אורייתא, בעובדא דבראשית ובמעשה מרפכה. ואית דלא בעי אלא בפשטי אורייתא, דפשטין אנון מסטרא דעבד ורזין מסטרא דמלכא. אדון ועבד. ובגין דא לדא אתקרי שתילא ולדא נטוע. שתול דלית ליה קשירא. ונטוע דלית ליה עקירא.

והנחה דשבת ברשות יחידו של עולם, איהי שכינתא שבת מלכתא, לא צריך למעבד ביה עקירא מההוא חפץ, דאתמר ביה כי אם בתורת ה' חפצו ואוקמוה רבנן. אלא למהוי ביה קבוע. אבל מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, צריך למעבד ביה עקירא למהוי מטלטל וגלי מאתר לאתר, כמה דאוקמוה רבנן דמתניתין, (דברים לג ב) אף חובב עמים וגו', (דף קכו ע"ב) אלין אנון דמכתתין רגליהון ממדינה למדינה.

ודרשינן ליה דהכי קאמר בזמנא דאת חובב עמים בגלותא בחובין דדרא. כל קדושיו יהיו בידך, ולבתר אמר והם תפוי לרגליך, אלין אנון דמכתתין רגליהון ממדינה למדינה ומאתר לאתר, לשא ולתן במשא ובמתן דאורייתא, ועל דאזלין מטלטלין מאתר לאתר אתחשיב לון כגלגול.

דשבע מיני עניות אתחשיב ליה לבר נש כשבע מדורין דגיהנם, דלכלהו נחית אדם ובתיובתא סליק, דעליהו אתמר (ויקרא כו כח) ויסרתי אתכם אף אני שבע על חטאתיכם. בגין דחב אדם בשבעה מינין דאנון חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש. ובגין דא הוו אמרי רבנן דמתניתין אילן שאכל אומרים רבותינו של המשנה, אילן שאכל אדם הראשון חטה היה. ואחרים אומרים גפן היה.

אָדָם הָרֵאשׁוֹן חָטָה הָיָה. וְאַחֲרָיָן אָמְרִין גָּפוֹן הָיָה. וְאַחֲרָיָן אָמְרִין תֵּאנָה הֵיטָהּ, וְלֹא הוּוּ חוֹלְקִין בְּמַלּוּלֶיהוּ, דְּכֻלָּא קָשׁוּט. דְּשִׁבְעַת מִינֵין נְטוּעִין בְּאַרְצָא, חָטָה וְשִׁעוּרָה.

וְהִינּוּ דִתְנֹן, בְּעֶצְרַת עַל פְּרוּת הָאֵילָן נִדוּן כָּל עֲלָמָא. כְּלָהוּ קָרָא לִוְן אֵילָן חַד מִסְטָרָא חַד. וּמִסְטָרָא אַחְרָא מִתְפָּרְשָׁן לְשִׁבְעָה מִינֵין. כְּגוֹן לִוְלָב דְּאִיהוּ אַגְדָּה חֲדָא לְתַתָּא וְלַעֲלָא מִתְפָּרְשָׁן מִינֵין כָּל חַד לְחוּלְקָהּ. כְּגוֹנָא דְחִיוּן דְּאַתְמַר בְּהוּ (יחזקאל א יא) וּפְנִיָהֶם וּכְנִפְיָהֶם פְּרֻדוֹת מְלֻמְעָלָה. וּלְתַתָּא, שְׁתִּימָה חֲבֵרַת אִישׁ וּשְׁתִּימָה מְכַסּוֹת אֶת גּוּיְתִיהֶנָּה.

וּבָאָה אִיהוּ עֵץ דְּאִיהוּ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם דְּאוּרִיתָא. וְיִתִּיר מֵאֵן דְּאִיהוּ מִסְטָרָא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, דְּאַתְמַר בֵּיהּ אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעַת"ו (תהלים א ג), וְדָא שְׂכִינְתָּא וְלֹא אִפִּיק מֵעַת דִּילָהּ. (ישעיה ס כב) אֲנִי ה' בְּעַת"ה אַחִישְׁנָה. בְּעַתָּה ע"ב פְּנִים לְתוֹרָה, דְּאִיהִי ת' מִן עַת וְעֵלָהוּ לֹא יִבּוּל. כְּגוֹן (דברים ח ד) שְׂמֻלְתָּךְ לֹא בְּלַתָּה מֵעֲלִיךָ. וְכֹרֵ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ. אֵלֶיךָ פִּקּוּדֵיךָ יַעֲשֶׂה. דְּאַתְמַר עֲלֵיהוּ (בראשית ל ט א) וְכֹל אֲשֶׁר הוּא עֲשֶׂה ה' מִצְלִיחַ בְּיָדוֹ. (מים היינו דכתיב על פלגי מים) וְאוּקְמוּהָ מְאֵרֵי מִתְנִיתִין דְּאִיהִי אוּרִיתָא דְּאַתְמַר בֵּיהּ (משלי ה טו) שְׁתֵּה מַיִם מְבוֹרְךְ וְגו' וְאוּקְמוּהָ בּוֹר מַיִם מְכַנְסִים. בְּאֵר מַיִם חַיִּים. הֲדָא הוּא דְּכִתִּיב (שה"ש ד טו) מַעֲיֵן גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים.

מִסְטָרָא דְּעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, אִיהִי מַיִם מְכַנְסִים לְמַקְוָה. מַיִם מְכַנְסִים סְרוּחִים. אֵלֶיךָ מִסְטָרָא דְּטוֹב. וְאֵלֶיךָ מִסְטָרָא דְּרַע. וּמַיִם מְכַנְסִים (למקוה) אֵלֶיךָ הַלְכוֹת וְלִקּוּטוֹת שְׁהֵן כְּמוֹ לְקַט שְׂכַחָה וּפְאָה לְעֵנִי, כִּפְּ הַמַּיִם הַמְכַנְסִים לְאוֹתוֹ שְׁנַקְרָא עֵנִי בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹתֶיהָ, שְׂאִין לוֹ

וְאַחֲרֵים אוּמְרִים תֵּאנָה הֵיטָהּ. וְלֹא הִיוּ חֲלוּקִים בְּדִבְרֵיהֶם, שְׁהַכֵּל אָמַת. שְׁשִׁבְעַת הַמִּינִים נְטוּעִים בְּאַרְצָא, חָטָה וְשִׁעוּרָה.

וְהִינּוּ מַה שְּׁשִׁנּוּ, בְּעֶצְרַת עַל פְּרוּת הָאֵילָן נִדוּן כָּל הָעוֹלָם. לְכֻלָּם קָרָא אֵילָן אַחַד מִצַּד אַחַד. וּמִצַּד אַחַר נִפְרָדִים לְשִׁבְעָה מִינִים. כְּמוֹ לִוְלָב שֶׁהוּא אַגְדָּה אַחַת לְמִטָּה וּלְמַעְלָה, נִפְרָדִים הַמִּינִים כָּל אַחַד לְחֻלְקוֹ, כְּמוֹ הַחִיּוֹת שְׁנַאֲמַר בְּהֵן (יחזקאל א) וּפְנִיָהֶם וּכְנִפְיָהֶם פְּרֻדוֹת מְלֻמְעָלָה. וְלְמַטָּה, שְׁתִּימָה חֲבֵרַת אִישׁ וּשְׁתִּימָה מְכַסּוֹת אֶת גּוּיְתִיהֶנָּה.

אֲשֶׁרֵינוּ הָעֵץ שֶׁהוּא שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם שֶׁל הַתּוֹרָה. וְיִוְתֵר מִי שֶׁהוּא מֵהַצַּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, שְׁנַאֲמַר בּוֹ (בראשית א) אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעַת"ו, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה, וְלֹא מוֹצִיא מֵעַת שְׁלוֹ. אֲנִי ה' בְּעַת"ה אַחִישְׁנָה. בְּעַתָּה, שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם פְּנִים לְתוֹרָה, שֶׁהוּא ת' מִן עַת, וְעֵלָהוּ לֹא יִבּוּל. כְּמוֹ שְׂמֻלְתָּךְ לֹא בְּלַתָּה מֵעֲלִיךָ.

וְכֹרֵ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ - אֵלוּ מִצְוֹת עֲשֶׂה, שְׁנַאֲמַר עֲלֵיךָ וְכֹל אֲשֶׁר הוּא עֲשֶׂה ה' מִצְלִיחַ בְּיָדוֹ. (מים הינו שכתוב על פלגי מים) וּפְרָשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמַּשְׁנָה שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ שְׁתֵּה מַיִם מְבוֹרְךְ וְגו'. וּפְרָשׁוּהָ, בּוֹר - מַיִם מְכַנְסִים. בְּאֵר מַיִם חַיִּים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב מַעֲיֵן גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים.

מֵהַצַּד שֶׁל עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, הִיא מַיִם מְכַנְסִים לְמַקְוָה. מַיִם מְכַנְסִים סְרוּחִים. אֵלוּ מִצַּד הַטּוֹב, וְאֵלוּ מִצַּד הַרַע. וְהַמַּיִם הַמְכַנְסִים (למקוה) אֵלוּ הַלְכוֹת וְלִקּוּטוֹת שְׁהֵן כְּמוֹ לְקַט שְׂכַחָה וּפְאָה לְעֵנִי, כִּפְּ הַמַּיִם הַמְכַנְסִים לְאוֹתוֹ שְׁנַקְרָא עֵנִי בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹתֶיהָ, שְׂאִין לוֹ

אֵלָא מַה שְׁנוֹתָנִים לוֹ, שְׁנֹשְׁקָה מִבְּחוּץ עַל יְדֵי אַחֵר.

אָבֵר אֵלּוּ שֶׁל צַד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, הֵם דּוּמִים לְבָאָר מִים חַיִּים שְׂאִין לָהֶם הַפֶּסֶק, וְדוּמִים לְעֵץ שֶׁהוּא נְטוּעַ עַל פְּלָגֵי מַיִם, אוֹ שְׂתוּל שְׁעָקְרוּ אוֹתוֹ הָאֵילָן מִמְּקוֹם שֶׁל יְבֻשָׁה וְשָׂתְלוּ אוֹתוֹ עַל פְּלָגֵי מַיִם, שֶׁהֵם מְשַׁלְּשִׁים בַּתּוֹרָה.

וְנִקְרְאוּ פְּלָגֵי מַיִם, עַל שֵׁם שִׁישׁ לָהֶם מִחֻלְקַת בְּמִשְׁנֵה שְׁלֵהֶם, וְכֵן הַמְּחֻלְקַת שֶׁל עֵץ הַחַיִּים הוּא מַיִם עֲלִיוֹנִים וְזָכְרִים. מִים פּוֹחֲתוֹנִים נִקְבוּת. וְהֵם בּוֹכִים כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיוּ רְחוּקִים מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה בְּהֵם מִחֻלְקַת, שְׁשֵׁם חֲצִי לְמַעְלָה מִהַרְקִיעַ, וְחֲצִי לְמַטָּה מִהַרְקִיעַ, כְּדֵי שִׁיְהִיָּה נּוֹדַע הַחֲלוּק בֵּין הַזְּכָרִיִּים לְנִקְבִיִּים. מִשּׁוּם כֵּן שֵׁם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַבְּדֻלָּה בֵּין פְּנֵי הַזָּכָר לְפְנֵי הַנְּקֵבָה.

וְזוֹדוּי מִחֻלְקַת לְשֵׁם שְׁמִים שְׁסוּפָה לְהַתְקִים. אָבֵל כָּלֵם אָחָד, כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר בְּאֶדָם וְאֶשְׁתּוֹ, (ישעיה נא) כִּי אָחָד קָרָאתִיו. וְהָאוֹת א' תּוֹכִיחַ, שֶׁהִיא י' לְמַעְלָה מִים זָכְרִים. י' לְמַטָּה מִים נִקְבוּת. כְּמוֹ י"ז מִן יֵאֵהוּדְנָה י, נִשְׁאָרוּ שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת בְּאֶמְצַע בֵּין י"ז מִן יֵאֵהוּדְנָה י כִּחֲשִׁבּוֹן ו' מִן א' שֶׁהוּא הַרְקִיעַ בְּאֶמְצַע, וְעָלְיוֹ נֵאֵמַר (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁם, וְנֵאֵמַר בּוֹ דְמוּת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלְיוֹ מִלְּמַעְלָה. וְזֶה א' מִן אָדָם.

וְדֹא כָּל הַמְּחֻלְקוֹת שְׁווֹת. שִׁישׁ מִחֻלְקַת לְחֻלְקַת בֵּין טוֹב לְרַע, וְיֵשׁ מִחֻלְקַת לְחֻלְקַת בֵּין זָכְרִים לְנִקְבוּת, כְּמוֹ בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁזֶּה חוּלְקַת עַל הַהֲלָכָה שְׁלוֹ, שֶׁהֵמִים הַעֲלִיוֹנִים יִהְיוּ מִתְגַּבְּרִים עַל הַנְּקֵבָה שֶׁהִיא מִים פּוֹחֲתוֹנִים, וּמִי שְׂאֵלִים גּוֹבֵר. כְּמוֹ הַלְכָה שֶׁל הַלֵּל

בְּאוֹרֵיתָא וּבְפַקוּדֵינָ דִּילָהּ, דְּלִית לִיהָ אֵלָא מַה דִּיְהִיבִין לִיהָ, דְּאֶשְׁתַּקֵּיָא מִלְּבָר עַל יְדֵי אַחֵרָא. אָבֵר אֵלִין דְּסִטְרָא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, אַנּוּן דְּמִין לְבָאָר מִים חַיִּים, דְּלִית לָהּ פְּסִיקוּ, וְדִמִּין לְעֵץ דְּאֵיהּ נְטוּעַ עַל פְּלָגֵי מַיִם, אוֹ שְׂתוּל דְּאֶעְקְרוּ הֵהוּא אֵילָנָא מֵאֵתֵר דִּיבְשָׁה וְשָׂתְלוּ לִיהָ עַל פְּלָגֵי מַיִם, דְּאַנּוּן מְשַׁלְּשִׁים בְּאוֹרֵיתָא.

וְאֵתְקְרִיאוּ פְּלָגֵי מַיִם, עַל שֵׁם דְּאִית לָהּ פְּלִגְתָּא בְּמִתְנִיתִין דִּילְהוּן וְהִכִּי פְּלִגְתָּא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, אֵיהּ מַיִם עֲלִיוֹנִים זָכְרִים, מִים פּוֹחֲתוֹנִים נִקְבוּת, וְאַנּוּן בּוֹכִים בְּגִין דְּלֹא יִהְיוּ רְחוּקִין מִקְדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד בְּהוּ פְּלִגְתָּא, דְּשׁוּי פְּלָגוֹ לְעֵלָא מִן רְקִיעָא, וּפְלָגוֹ לְתַתָּא מִרְקִיעָא. בְּגִין לְמַהוּי אֶשְׁתְּמוּדַע חֲלוּק בֵּין דְּכוּרִין לְנוּקְבִין. בְּגִין כֵּן שׁוּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַבְּדֻלָּה בֵּין אַנְפִּין דְּדְכוּרָא לְאַנְפִּין דְּנוּקְבָא.

וְהֵאֵי אֵיהּ מִחֻלְקַת לְשֵׁם שְׁמִים דְּסוּפּוֹ לְהַתְקִים. אָבֵל כָּלֵהוּ אָחָד, כְּגוֹן דְּאֶתְמַר בְּאֶדָם וְאֶתְתָּהּ (ישעיה נא ב) כִּי אָחָד קָרָאתִיו. וְאֵת א' תּוֹכִיחַ דְּאֵיהִי י' לְעֵלָא מִים דּוּכְרִין. י' לְתַתָּא מִים נוּקְבִין. כְּגוֹן י"י מִן יֵאֵהוּדְנָה י אֶשְׁתְּאָרוּ שִׁית אֶתּוֹן בְּאֶמְצַעִיתָא, בֵּין י"י מִן יֵאֵהוּדְנָה י כִּחֲשִׁבּוֹן ו' מִן א' דְּאֵיהּ רְקִיעַ בְּאֶמְצַעִיתָא. וְעֵלָה אֶתְמַר (יחזקאל א כו) וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁם. וְאֶתְמַר בֵּיה דְּמוּת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלְיוֹ מִלְּמַעְלָה, וְדֹא א' מִן אָדָם. וְדֹא כָּל פְּלִגְתָּאן שׁוּי. דְּאִית פְּלִגְתָּא לְמִיפְּלַג בֵּין טוֹב לְרַע. וְאִית פְּלִגְתָּא לְמִיפְּלַג בֵּין דְּכוּרִין לְנוּקְבִין, כְּגוֹן מְאָרֵי מִתְנִיתִין, דְּדֹא הוּא חוּלְקַת עַל הַהֲלָכָה דִּילָהּ, לְמַהוּי מִים עֲלִיוֹנִים לְאַתְגַּבְּרָא עַל נוּקְבָא דְּאֵיהִי מִים

על הלכה של שמאי, שנוכנעת
ההלכה של שמאי תחת ההלכה
של הלל, אף על פי שאלו ואלו
דברי אלהים חיים. אלא להראות,
שמי שהוא מצד הנקבה, צריך
להפנע תחת הזכר, כמו טפה של
נקבה שנוכנעת תחת הזכר שנוקרא
בן. ואם טפת נקבה שולטת על
טפת הזכר, נקרא בת.

וכאן הוא סוד והיה כעין שתול
על פלגי מים, של אותם סודות
התורה שבעל פה, ונקראו דברי
אלהים חיים מצד של עץ החיים,
ועליהם נאמר (משלי כא) פלגי מים
לב מלך ביד ה' על כל אשר יחפץ
יטנו.

ויש מחלקת על לבושי א' מן
אדם, והינו זכר ונקבה, כמו אלו
שחולקים על הפסקות של לבושי
הגבירה, ועושים להם כמה
ישובים. עליהם נאמר ועלהו לא
יבול. כמו שמלתך לא בלתה
מעליך. ואינם כאותם לבושים
של אסור טמאה פסול, שהבגדים
הללו של רבותינו שמתבלים,
שמתחככים בהם השדים. וכל
אשר יעשה יצליח - אלו מצוות
עשה.

ועוד, תורה נקראת חומה, כמו
והמים להם חמה מימינם. והיא
חמה לאמות העולם שלא קבלו
אותה, כמו מצרים שנעשתה להם
חמה, וטבעו בה ומתו. והינו פי
ישרים דרכי ה' וגו'. מצד הימין
נקראת השכינה חומה, מצד
החסד ששם חכמה. ומצד
הגבורה - ואני אהיה לה נאם ה'
חומת אש סביב. ומצד העמוד
האמצעי נקראת רוח גדולה
וחזק. גדולה מצד החסד, וחזק
מצד הגבורה, ביד חזקה וגו'.
גדולה וירא ישראל את היד

תחתונים ומאן דאלים גבר. כגון הלכה דהלל
על הלכה דשמאי דאתכפיא הלכא דשמאי
תחות הלכה דהלל. אף על פי דאלו ואלו
דברי אלהים חיים. אלא לאחזאה דמאן דאיהו
מסטרא דנוקבא, צריך לאתכפיא תחות
דכורא. כגון טפה דנוקבא דאתכפיא תחות
דכורא אקרי בן. ואי טפה דנוקבא שלטא
על טפה דכורא אקרי בת.

והכי איהו רזא והיה כעין שתול על פלגי מים,
דאנון רזין דאורייתא דבעל פה.
ואתקריאו דברי אלהים חיים מסטרא דאילנא
דחיי. ועליהו אתמר (משלי כא א) פלגי מים לב
מלך ביד ה' על כל אשר יחפץ יטנו.

ואית פלגתא על לבושי א' מן אדם והינו דכר
ונוקבא. כגון אלין דחולקין על פסקות
דלבושי מטרונייתא, ועבדין לון כמה פרוקין,
עליהו אתמר (תהלים א ג) ועלהו לא יבול. (דברים ח ד)
כגון שמלתך לא בלתה מעליך. ולאנון
כאנון לבושי דאסור טמאה פסול, דהני מאני
דרבנן דבלו דמתחככי שדים בהו. וכל אשר
יעשה יצליח, אלין פקודי דעשה.

ועוד אורייתא אתקריאת חומה, כגון (שמות יד כב)
והמים להם חמה מימינם. ואיהי חמה
לאמין דעלמא דלא קבילו לה, כגון מצרים
דאתעביד לון חמה וטבעו בו ומתו. והינו (הושע
יד ט) פי ישרים דרכי ה' וגו'. מסטרא דימינא
אתקריאת שכינתא חומה מסטרא דחסד דתמן
חכמה. ומסטרא דגבורה, (זכריה ב ט) ואני אהיה
לה נאם ה' חומת אש סביב. ומסטרא דעמודא
דאמצעיתא אתקריאת (מ"א יט יא) רוח גדולה
וחזק. גדולה מסטרא דחסד. וחזק מסטרא
דגבורה (שמות יג ט) ביד חזקה וגו'.

גדולה וירא ישראל את היד הגדלה (שם יד לא). מתרוניהו מפרק הרים ומשבר

הגדלה. משניהם מפרק הרים ומשבר סלעים. שהם אמות העולם שלא קבלו תורה. מרוח ה', שנאמר בו ונחה עליו רוח ה'. ונקראת רעש. זהו שכתוב ואשמע אחרי קול רעש גדול וגו'. ועתיד להעביר רעש של הצד האחר, שנאמר בו לא ברעש ה' (מלכים א ט). ונקראת אש. זהו שכתוב פה דברי פאש נאם ה'. ועתיד ללחץ האש של הצד האחר, שנאמר בו לא באש ה'.

נשאר המלך בקול דממה דקה, שהיא שכינה, תפלה בחשאי, שבה אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. שבארבעה היא רביעית דקה, שהיא השכינה. אבל שלש קלפות, שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קדש, זה קול דממה דקה. ומשום זה נכנסו ארבעה לפרדס. שלשה שנכנסו בשלש שנים ערלים - אחד הציץ ומת, ואחד הציץ ונפגע, שלישי יצא לתרבות רעה. הרביעי שנכנס בשנה הרביעית - קדש הלולים לה'. נכנס בשלום ויצא בשלום. וזהו סוד של הפרדס בתוך הגן שהוא: פ' פשט, ר' ראיה של פסוק, ד' דרשה, כמו שבארוה אין משיבין על ההגדה.

בשרשה האלו נפלו שלשה עליוני עולם ונכשלו. הרביעי שהוא ס' סוד, רבי עקיבא בשלום ויצא בשלום. ומשום זה נקראת התורה ג'ן. זהו שכתוב ג'ן נעול. ג'ן סדרים של תורה נסתרים וחתומים, והינו מעין חתום. כמו יין חתום וסתום שלא מנסף אותו גוי, אף כף צריכים להיות סודות התורה. זהו שכתוב לא עשה כן לכל גוי. כ"ן בגימטריא סו"ד. ומשום זה פרשה בעלי המשנה, אסור

סלעים, דאנון אמין דעלמא דלא קבילו אורייתא. מרוח ה' דאתמר ביה (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה'. ואתקריאת רעש. הדא הוא דכתיב (יחזקאל ג יב) ואשמע אחרי קול רעש גדול וגו' ועתיד לאעברא רעש דסטרא אחרא דאתמר ביה לא ברעש ה' (מלכים א ט). ואתקריאת אש, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג כט) הלוא פה דברי פאש נאם ה'. ועתיד ללחץ אשא דסטרא אחרא, דאתמר ביה לא באש ה'.

אשתאר מלפא בקול דממה דקה, (דף קכח ע"א) דאיהי שכינתא צלותא בחשאי, דבה (תהלים נא יז) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך דבארבעה איהי רביעאה דקה, דאיהי שכינתא. אבל תלת קלפין (ויקרא יט כג) שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קודש וגו', דא קול דממה דקה. ובגין דא ארבע נכנסו לפרדס, תלת דעאלו בתלת שנים ערלים חד הציץ ומת. וחד הציץ ונפגע. תליתאי יצא לתרבות רעה. רביעה דעאל בשנה הרביעית קדש הלולים לה' עאל בשלם ונפק בשלם. ודא רזא דפרדס בתוך הגן דאיהו פ', פשט, ר' ראיה דפסוק, ד' דרשה, כמה דאוקמוה אין משיבין על ההגדה.

בארין תלת נפלו תלת עלאי עלמא ונכשלו. רביעאה דאיהו ס' סוד. רבי עקיבא עאל בשלם ונפק בשלם. ובגין דא אתקריאת אורייתא ג'ן. הדא הוא דכתיב (שה"ש ד יב) גן נעול. ג'ן סדרים דאורייתא סתימין וחתומין. והינו מעין חתום, כגון יין חתום וסתום דלא מנסף ליה גוי, אוף הכי צריך למהוי רזין דאורייתא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמו כ) לא עשה פן לכל גוי. כ"ן בגימטריא סו"ד. ובגין דא אוקמוה

מארי מתניתין אסור לגלאה סתרי תורה לגוי,
דלא ינסף לון לעבודה זרה.

לגלות סתרי תורה לגוי, שלא
ינסף אותם לעבודה זרה.

ואי תימא הא אוקמוה רבנן דאנשי כנסת
הגדולה קטלו לאריה דעבודה זרה דאיהו
יצר הרע, דמיונו כאריה, דעלה אמר דוד (תהלים
יט) יארב במסתר כאריה בסכה יארב לחטוף עני,
עני. ולית עני אלא עני מאורייתא ומפקודין
דילה.

ואם תאמר, הרי פרשוה רבותינו
שאנשי כנסת הגדולה הרגו את
האריה של העבודה זרה שהוא
יצר הרע, דמיונו כאריה, עליו
אמר דוד (תהלים י) יארב במסתר
כאריה בסכה יארב לחטוף עני,
ואין עני אלא עני מהתורה
וממצוותיה.

בגין דעתידין ישראל למהוי בגלותא בדוחקא,
ובגין דלא להוי טועין ביה בכבד המס
ובכבד המלאכה באבוד דדעת קטילו ליה
ובגין דלא יתפשטו בעריות סמו עיני דיצר
הרע דבני נשא ואוקמוה דאריה דעבודה זרה
כד תפסו ליה בנימא חדא דנשר מנה. צווח
קלא עד ארבע מאות פרסה. בגין דא עאלו
ליה במאנא דעפרת ולא אשתמע קלה בה,
ואוקידו ליה בנורא, לקיים ביה (דברים זכה) פסילי
אלהיהם תשרפון באש.

משום שעתידים להיות ישראל
בדחק בגלות, וכדי שלא יהיו
טועים בו בכבד המס ובכבד
המלאכה באבוד הדעת, הרגו
אותו. וכדי שלא יתפשטו
בעריות, סמאו את עיני יצר הרע
של בני אדם, ופרשוה שאריה של
עבודה זרה, כשתפסו אותו
בנימה אחת של נשר מננו, צווח
קול עד ארבע מאות פרסה.
משום זה הכניסו אותו בכלי של
עפרת, ולא נשמע בו קולו,
ושרפו אותו באש, לקיים בו (דברים
ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש.
וכמו שתקנו האבות שלש תפלות
בזמנים ידועים, כך תקנו רבנן
לשלוש את שנותינו במקרא
במשנה ובתלמוד. ובגללם בארו
שעתיד הקדוש ברוך הוא לומר,
קבעת עתים לתורה? ופרשוה,
שמי שמתעסק במשנה (בתלמוד),
כאלו התעסק בכל, משום שהיא
כלולה במקרא במשנה
ובתלמוד. ומשום זה נאמר
באהרן, (ויקרא טו) בזאת יבא אהרן
אל הקדש בפר בן בקר לחטאת
ואיל לעולה. בפר לכפר על
העגל, ואיל להזכיר את עקדת
יצחק.

ובגונא דתקיננו אבהן תלת צלותין בעתין ידיען
הכי תקינו רבנן לשלוש שנותינו במקרא
במשנה בתלמוד. ובגיניהו אוקמוה דעתיד
קדשא בריהו הוא למימר קבעת עתים לתורה.
ואוקמוה דמאן דמתעסק במשנה (נלע"ד בתלמוד)
כאילו התעסק בכלא. בגין דאיהי פלילא
במקרא במשנה בתלמוד. ובגין דא אתמר
באהרן (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש
בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה. בפר לכפרא
על עגלא. ואיל לאדפרא עקדת יצחק.

ועוד, במקרא תקנו שמלמד לא
יהיה רשאי ללמד יותר מעשרים
וחמשה תינוקות, וסוד הדבר -
מזמין כ"ה תברכו, מצד השמאל
הלוא כ"ה דברי פאש נאם ה'.

ועוד במקרא תקינו דמלמד לא יהא רשאי
לאולפא יתיר מעשרין וחמשה תינוקות.
ורזא דמלה מימינא (במדבר ו כג) כ"ה תברכו,
מסטרא דשמאלא (ירמיה כג כט) הלוא כ"ה דברי
פאש נאם ה'. והינו (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה

והיגו ויפן כ"ה וכ"ה ויבא פי אין איש. כנגדם עשרים וחמש אותיות של קריאת שמע ערבית ושחרית בפסוק הראשון של קריאת שמע, ואין להאריך יותר. וכל מי שקורא קריאת שמע ערב ובקר, פאלו מקים והגית בו יומם ולילה.

והמשבליים יזהרו. מי המשבליים? אלו אותיות התורה. יזהרו - אלו הנקודות שמאירות באותיות כנשמה בגוף. כזהר - אלו טעמי תורה, שהם כתרים על ראשי האותיות, פרקיע שהוא על הארץ ככתר. והאותיות והנקודות והטעמים הם כנשמה ורוח ונפש. האותיות הן מצד הנפש שהיא ברבוע, והנקודות בעגול שבאים בעגול משום שהם כמו אדם של יצירה. הנקודות הן מצד הרוח כאותם הגלגלים שבאים בגלגול. וכמו שהרוח מנהיגה את כל הערקים של הדם שדופקים מן הלב, כך האותיות מתנהגות לנקודות. וסוד הדבר - אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

משום שרוחו של אדם משם נטלה, מהדרגה שנאמר בה (יחזקאל א) כי רוח החיה באופנים, שהם גוף לרוח לנקודות, שאותן רוחות הקדושות הם מרוח החיה. הנשמה באה מהפסא ומשום ששם יהנה, שהוא מנהיג את הכל, הטעמים שהם הפתרים של התורה הם מצדה.

בא וראה, כל האותיות הן מצד האותיות של התורה שכלולות בשכינה. הצדיק נוסע לשמאל שהוא יצחק. ק"ץ ח"י, חי העולמים קשור בשמאל, והשכינה התחתונה מצד השמאל נאמר בה והארץ היתה תהו. ומצד הימין ובהו, בו הוא. ומצד העמוד האמצעי וחשך על פני

ויבא פי אין איש. לקבליהו כ"ה אתון דקריאת שמע ערבית ושחרית בקרא קדמא דקריאת שמע. ולית לארפא יתיר וכל מאן דקרא קריאת שמע ערב ובקר, פאלו מקים (יהושע א ח) והגית בו יומם ולילה.

והמשבליים יזהרו. מאי משבליים. אלין אתון דאורייתא. יזהרו אלין נקודין דנהרין באתון כנשמתא בגופא. כזהר. אלין טעמי תורה דאנון פתרין על רישיהו דאתון, פרקיעא דאיהו על ארעא פכתרא. ואתון ונקודי וטעמי אנון כנשמתא ורוחא ונפשא. אתון אנון מסטרא דנפשא דאיהי ברבועא. ונקודין בעגולא דאתין בעגולא בגין דאנון פאדם דיצירה. נקודין אנון מסטרא דרוחא פאנון גלגלין דאתין בגלגולא. וכמה דרוחא אנהיג לכל ערקין דדמא דדפקין מן לבא, הכי אתון מתנהגין לגבי נקודין. ורזא דמלה (יחזקאל א ב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

בגין דרוחא דבר נש מתמן אתנטילת מדרגא דאתמר ביה (יחזקאל א) כי רוח החיה באופנים. דאנון גופא לרוח לנקודין. דאנון רוחין קדישין מרוח החיה אנון. נשמתא אתי מפורסייא. ובגין דתמן יהיה דאיהו מנהיג כלא. טעמי דאנון פתרין דאורייתא אנון מסטרהא.

תא חזי, כל אתין אנון מסטרא דאתון דאורייתא דכלילין בשכינתא. צדיק איהו נטיל לשמאלא דאיהו יצחק, ק"ץ ח"י, חי עלמין קשיר בשמאלא. ושכינתא תתאה מסטרא דשמאלא אתמר בה, (בראשית א ב) והארץ היתה תהו. ומסטרא דימינא ובהו, בו הוא. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא וחשך על פני

תהום (שם). ואלו הם הלבושים של השכינה המתחננה בגלות. ומי גרם את זה? אלא הקדוש ברוך הוא קדם שפרא העולם היה נסתר יהוה.

אחר כך התפשטה ה' למטה, ונאמר בו והארץ היתה תהו ובהו. וסוד הדבר - אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. הרי לך שהיה לבושו תהו. ומשום כך פי לא המטיר ה' אלהים וגו' (שם ב), לא ירדה עליו נביעה, משום שאדם אין. שהיה בעלה נסתר למעלה באין, עד שהתפשטה ה' מן יהו שהיא בינה ס, שהיא מקור הנביעה שהיא נקדה נסתרת. ומיד והשקה את כל פני האדמה.

וקדם שיירדה, היה הקדוש ברוך הוא בונה עולמות ומחריבן, משום שלא היתה נביעה יורדת. באותו זמן שיירדה הנביעה לה, היתה הראשית מחסד. זהו שפיתוב אמרתי עולם חסד יבנה. ומשום כך לא תהו בראה, לשבת יצרה. ונאמר בה (ב) לא טוב היות האדם לבדו.

ובזמן שהיה תהו, אמר אלהים לנח (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני. וזה הקץ של יצחק, שנאמר בו כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה (שם). שאם אתה מבקש רחמים עליהם, (לא נחרבו, וקר הראה לו ברמז בסוף הימים, כדי שיבקש רחמים עליהם) ולא ימות משיח שהוא מצד השמאל. אמר לו, ותרי בונה עולמות ומחריבן היה קדם שנברא העולם. אלא מגיד מראשית אחרית, שהקדוש ברוך הוא ראה במחשבתו כל הדורות שהיה בונה, ונחרבו קדם שנבראו. ראה שהיו עושים מעשים שנחרבו, וכיון שפרא ומנע מהם ברכות, החשיב אותם כאלו חרבו אותם.

תהום (שם). ואלין אנון לבושין דשכינתא תתא בגלותא. ומאן גרים האי. אלא קדשא בריך הוא קדם דברא עלמא הוה סתים יהוה.

לבתר אתפשט ה' לתתא ואתמר ביה והארץ היתה תהו ובהו. ורזא דמלה (שם ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה' בראם. הרי לך דהוה לבושה תהו. ובגין דא כי לא המטיר ה' אלהים וגו' (שם ב). לא הוה נחית נביעו עלה. בגין דאדם אין, דהוה בעלה לעלא סתים באין. עד דאתפשט ו' מן יהו דאיהו בינה ס דאיהי מקורא דנביעו דאיהי נקדה סתימאה. ומיד והשקה את כל פני האדמה.

וקדם דנחתת הוה קדשא בריך הוא בונה עולמות ומחריבן בגין דלא הוה נביעו נחית בההוא זמנא דנחת נביעו לגבי ה', הוה שירותא מחסד הדא הוא דכתיב (תהלים פט ג) אמרתי עולם חסד יבנה. ובגין דא (ישעיה מה יח) לא תהו בראה לשבת יצרה, ואתמר בה (נ"א ביה) (בראשית ב יח) לא טוב היות האדם לבדו.

ובזמנא דהוה תהו אמר אלהים לנח (בראשית ו יג) קץ כל בשר בא לפני. ודא קץ דיצחק דאתמר ביה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה (שם ז א). דאי אנת בעי רחמי עליהו. (לא איתחברו וקבי אחוי ליה ברמז בסוף יומיא בגין דיהא בעי רחמי עליהו) (ד' קכח ע"ב) ולא ימות משיח דאיהו מסטרא דשמאלא. אמר ליה והא בונה עולמות ומחריבן הוה קדם דאתברי עלמא אלא (ישעיה מו ע) מגיד מראשית אחרית דקודשא בריך הוא חזא במחשבתה כל דרין דהוה בונה ואתחריבו קדם דאתבריו. חזא דהוה עבדין עובדין דאתחריבו וכיון דברא ומנע ברפאן מניהו, חשיב לון כאלו הוא חריב לון.

וְזֶה מְדַבֵּר עַל סוּף הַיָּמִים
שֶׁהַתּוֹלְדוֹת הִלְלוּ הָרַעִים הָיוּ
גּוֹרְמִים שֶׁהִנְהִיר יַחְרַב וַיִּבֶשׁ.
הַנְּבִיעָה שֶׁלּוֹ בִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת,
בְּשָׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה וּבְשָׂכִינָה
הַתַּחְתּוֹנָה. וְזֶהוּ יַחְרַב - בְּבֵית
רֵאשׁוֹן, וַיִּבֶשׁ - בְּבֵית שְׁנִי. וְלִנְח
הַתְּגִלָּה מֵה שֶׁהָיָה עֲתִיד לִהְיוֹת,
וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם.

עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה וּבִקֵּשׁ רַחֲמִים.
וְעֲתִידִים הָיוּ יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יֵצְאוּ
אֶלָּא אֶחָד מֵעִיר וּשְׁנַיִם
מִמְשַׁפְּחָה, מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא
הַדִּין, וְהָיָה חוֹזֵר הָעוֹלָם לְתֵהוּ
וְכֵהוּ. וּמִשׁוּם שֶׁבִקֵּשׁ מֹשֶׁה
רַחֲמִים עֲלֵיהֶם, הִשְׁמָאל דּוּחָה,
וְלֹא יֵצְאוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל. וַיִּמְיֵן
מִקְרַבְתָּ, שֶׁהִיא יְמִין מִטָּה כְּלָפִי
חֶסֶד. וּמִשָּׁה, מִשׁוּם שֶׁנִּתְּן עֲצֻמוֹ
עֲלֵיהֶם, נִתְּן תַּקָּף לְדַרְגָּתוֹ שֶׁהִיא
הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהִיא הַתּוֹרָה
שֶׁנִּתְּנָה בְּיָמֶיךָ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (דברים
א) מִיִּמִּינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ, וּמִשׁוּם
זֶה הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָהּ בּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
לֹא יִסּוּר שְׁבֻט מִיַּהוּדָה וְגוֹ', עַד
כִּי יָבֹא שִׁיל"ה, שֶׁהוּא מֹשֶׁה
בַּחֲשׁוֹנוֹ יִסּוּר צְדִיק, בּוֹ ס"ו
תְּהֵא דוּחָה.

אֲפֹּךְ עַל גִּבְ שֶׁבְּאַרְנוֹ בּוֹ כָּל הַנֶּפֶשׁ
הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרִימָה שְׁשִׁים
וְשֵׁשׁ. מִשׁוּם שֶׁנִּקְשָׁר בְּשִׁמְאֵל,
וַיִּמְיֵן מִקְרַבְתָּ. מִשׁוּם שֶׁתְּלוּי
מִמְנוֹ הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שֶׁס"ו הֵם
שְׁשִׁים מִסְּכָתוֹת וְשִׁשָּׁה סְדְרֵי
מִשְׁנֵה שֶׁנִּתְּנוּ מִגְּבוּרָה, שֶׁהִיא
הַשְׁמָאל. שְׁשִׁים גְּבוּרִים נִקְרְאוּ,
שְׁנוֹסְעִים מִגְּבוּרָה שְׁשֵׁם תּוֹרָה
שְׁבַעֲלָ פָה, שֶׁהִיא שְׂכִינָה
תַּחְתּוֹנָה, הַכָּלֵל שֶׁל שְׁשִׁים
מִסְּכָתוֹת וְשִׁשָּׁה סְדְרֵי מִשְׁנֵה.

שֶׁהַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב הִיא הַלֵּב,
הַכָּלֵל מִל"ב אֱלֹהִים, וְתוֹרָה
שְׁבַעֲלָ פָה - פָּה. וְזֶהוּ הַלֵּב לְפָה
לֹא גֵלָה, מִשׁוּם שֶׁעֲתִיד הַשְׁמָאל

וְדָא מְמַלֵּל עַל סוּף יוֹמֵי דְאֵלִין תּוֹלְדֵין בִּישׁוּן
הוּוּ גְרַמִּין (אייב די יא) דְּנִהַר יַחְרַב וַיִּבֶשׁ. נְבִיעָה
דִּילָהּ בְּתַרְיֵן עֲלֵמִין שְׂכִינָה עֲלָאָה וּשְׂכִינָה
תַּתָּאָה. וְדָא אִיהוּ יַחְרַב בְּבֵית רֵאשׁוֹן, וַיִּבֶשׁ
בְּבֵית שְׁנִי. וְלִנְח אֲתַגְלִיא מֵה דְהוּה עֲתִיד
לְמַהוּי, וְלֹא בַעַא רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ.

עַד דְּאֲתָא מֹשֶׁה וּבַעַא רַחֲמֵי. וְעֲתִידִין הוּוּ
יִשְׂרָאֵל דְּלֹא יַפְקוּן אֶלָּא (ירמיה ג יד) חַד מֵעִיר
וּשְׁנַיִם מִמְשַׁפְּחָה, מִסְטָרָא דְגְבוּרָה דְהוּא דִין.
וְאֲתַחְזֵר עֲלֵמָא לְתֵהוּ וְכֵהוּ. וּבְגִין דְּבַעַא מֹשֶׁה
רַחֲמִין עֲלֵיהוּ שְׁמָאל דּוּחָה וְלֹא יַפְקוּן בֵּיה
יִשְׂרָאֵל וַיִּמְיֵן מִקְרַבְתָּ דְאִיהוּ יְמִינָא מִטָּה כְּלָפִי
חֶסֶד. וּמִשָּׁה בְּגִין דְּיַהֲיִב גְרַמָּה עֲלֵיהוּ, יַהֲב
תַּקְפָּא לְדַרְגָּה דְאִיהוּ עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא,
דְאִיהוּ אֲוִרִיתָא דְאֲתִיְהִיבַת בִּימִינָא. הַדָּא הוּא
דְכַתִּיב (דברים לג ב) מִיִּמִּינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ. וּבְגִין דָּא
פִּרְקָנָא בֵּיה תְּלִיא הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (בראשית מט ו)
לֹא יִסּוּר שְׁבֻט מִיַּהוּדָה וְגוֹ'. עַד כִּי יָבֹא
שִׁיל"ה, דְאִיהוּ מֹשֶׁה בַּחֲשׁוֹנָה יִסּוּר צְדִיק בֵּיה
ס"ו תְּהֵא דוּחָה.

אֲפֹּךְ עַל גִּבְ דְּאוּקִימָנָא בֵּיה (שם מו כו) כָּל הַנֶּפֶשׁ
הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרִימָה שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. בְּגִין
דְּאֲתַקְשָׁר בְּשִׁמְאֵלָא וַיִּמְיֵן מִקְרַבְתָּ. בְּגִין דְּתְלִיא
מִנְה עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְס"ו אֲנֻן שְׁתִּין
מִסְּכָתוֹת וְשִׁית סְדְרֵי מִשְׁנֵה דְאֲתִיְהִיבוּ
מִגְּבוּרָה. דְאִיהוּ שְׁמָאלָא. שְׁשִׁים גְּבוּרִים
אֲתַקְרִיאוּ דְנִטְלִין מִגְּבוּרָה דְתַמְן אֲוִרִיתָא דְבַעַל
פָּה דְאִיהוּ שְׂכִינָתָא תַּתָּאָה כְּלָלָא דְשְׁשִׁים
מִסְּכָתוֹת וְשִׁית סְדְרֵי מִשְׁנֵה.

דְּאוֹרִיתָא דְבְכַתָּב אִיהוּ לְבָא כְּלָלָא מִל"ב
אֱלֹהִים, וְאוֹרִיתָא דְבַעַל פָּה פּוּמָא.
וְדָא אִיהוּ לְבָא לְפּוּמָא לָא גְלִי. בְּגִין דְּעֲתִידָא
שְׁמָאלָא דְאִיהוּ פּוּמָא לְאֲתִידְחִיא וּכְגוֹנָא דְלְבָא

אִיהוּ סְתִימִים הָכִי פִּרְקָנָא סְתִימָא בְּלִפְא וּפּוּמָא
 דְּאִיהוּ גְּלִיָּא, לֹא אֲתַגְּלִי פִּרְקָנָא. וּבִגִּין דְּכֻלָּא
 תְּלִיָּא בִּימִינָא, אָמַר (רות ג יג) חֵי ה' שְׁכֵבִי עַד
 הַבֶּקֶר, וּבִגִּין דְּפִרְקָנָא תְּלִיָּא בִּימִינָא אָמַר
 הַנְּבִיא (ישעיה נג א) וּזְרוּעֵ ה' עַל מִי נִגְלָתָהּ. עַל מִי
 וּדְאִי דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (איכה ב יג) מִי יִרְפָּא לָךְ. הָדָא
 הוּא דְּכֻתִּיב (איכה ב) מָה אַעֲיִדְךָ מָה אֲדַמָּה לָךְ.
 הַהוּא דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (שמות ג יג) וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ
 מָה אָמַר. בַּמָּ"ה יִיְתִי נַחֲמָה וּבַמָּ"י אֲסוּוֹתָא.
 הָדָא הוּא דְּכֻתִּיב מָ"ה אֲשׁוּה לָךְ וְאֲנַחֲמְךָ מִי
 יִרְפָּא לָךְ. דְּמִשָּׁה אִיהוּ מַה שְּׁמוֹ וּבֵיהּ יִהֵא
 נַחֲמָה.

וּבִגִּין דָּא כְּפַל קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁמָה (שם פסוק
 ד) מִשָּׁה מִשָּׁה, חַד עַל פִּרְקָנָא קַדְמָאָה,
 וְחַד עַל בִּתְרִיתָא. וּבִגִּין דָּא (שמות טו א) אֲזַ יִשִּׁיר
 מִשָּׁה. אֲזַ שֵׁר לֹא נֶאֱמַר אֱלָא אֲזַ יִשִּׁיר.

עֲשִׂירָאָה בַּתְּפִלָּה, וְדָא שְׁכִינְתָא, עָלֵה אֲתַמַּר
 (תהלים יז א) תְּפִלָּה לְדָוִד שְׁמַעָה ה' צְדָק.
 וְדָוִד בְּרוּחַ קַדְשָׁא אָמַר עַל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרִית
 יוֹמִין דְּגָלוּתָא (תהלים יז יג) בַּחֲנֻת לְבִי פָקַדְתָּ לִּילָהּ,
 וְלִית לִּילָהּ אֱלָא גָלוּת. וְאִיּוֹב מַה דְּאָמַר כֻּלָּא
 הָוָה מִשָּׁל עַל יִשְׂרָאֵל דְּאָמַר (איוב ז ט) כָּלָה עֲנָן
 וַיִּלָּךְ, וְשָׁטָן בָּעָא לְקַטְרָגָא לִיהּ וְאָמַר קַדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא (שם לד לה) אִיּוֹב לֹא בִדְעַת יַדְבָּר.

וַיַּעֲקֹב בְּגִין דְּחִזָּא בְּרוּחַ קַדְשָׁא דְּוַחֲקָא דְּגָלוּתָא
 בַּתְּרָאָה בְּסוּף יוֹמִיָּא, אָמַר (בראשית לב ח)
 וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצְרֹ לוֹ. וּפְלִיג עֲמָא קַדִּישָׁא
 בְּגָלוּת לְתַלְת סְטָרִין. הָדָא הוּא דְּכֻתִּיב (שם לג ב)
 וַיִּשָּׂם אֶת הַשְּׂפָחוֹת וְאֶת יַלְדֵיהֶן וְאֶת שְׂנֵי בְרִישָׁא
 בְּגָלוּתָא דְּאָדוּם. וְאֶת לֵאָה וַיַּלְדֶּיהָ אַחֲרָנִים
 וְאֶת רַחֵל וְאֶת יוֹסֵף אַחֲרָנִים (שם לג). וּבִגִּין דְּחִזָּא
 בְּתַר כֵּן עֲנִיּוּתָא וְצַעֲרָא דִּילְהוֹן אָמַר, וְשִׁבְתִּי
 בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי (שם כח כא), דָּא מְקַדְשָׁא,

שְׁהוּא הִפָּה לְהַדְּחוּת. וּכְמוֹ שְׁהִלֵּב
 הוּא נִסְתַּר, כִּף הַגְּאָלָה נִסְתַּרְתָּ
 בְּלִב. וְהִפָּה, שְׁהוּא גְּלוּי, לֹא גְּלָה
 אֶת הַגְּאָלָה. וּמִשׁוּם שְׁהִכַּל תְּלוּי
 בְּיָמִין, אָמַר (רות ג) חֵי ה' שְׁכֵבִי עַד
 הַבֶּקֶר. וּמִשׁוּם שְׁהַגְּאָלָה תְּלוּיָה
 בְּיָמִין, אָמַר הַנְּבִיא (ישעיה נג) וּזְרוּעֵ
 ה' עַל מִי נִגְלָתָהּ. עַל מָ"י וּדְאִי,
 שְׁנַאֲמַר בּוֹ מִי יִרְפָּא לָךְ. זְהוּ
 שְׁכֻתוֹב (איכה ב) מָה אַעֲיִדְךָ מָה
 אֲדַמָּה לָךְ, הַהוּא שְׁנַאֲמַר בּוֹ
 וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ מָה אָמַר.
 בַּמָּ"ה תְּבֵא הַנַּחֲמָה וּבַמָּ"י
 הַרְפוּאָה. זְהוּ שְׁכֻתוֹב מָ"ה אֲשׁוּה
 לָךְ וְאֲנַחֲמְךָ מִי יִרְפָּא לָךְ. שְׁמִשָּׁה
 הוּא מַה שְּׁמוֹ, וּבּוֹ תְּהִיָּה נַחֲמָה.
 וּכְמוֹם כִּף כְּפַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֶת שְׁמוֹ מִשָּׁה מִשָּׁה, אֶחָד עַל
 הַגְּאָלָה הַרְאִשׁוּנָה, וְאֶחָד עַל
 הָאַחֲרוּנָה. וּמִשׁוּם זֶה אֲזַ יִשִּׁיר
 מִשָּׁה. אֲזַ שֵׁר לֹא נֶאֱמַר, אֱלָא אֲזַ
 יִשִּׁיר.

הַעֲשִׂירִי בַּתְּפִלָּה, וְזוֹ הַשְּׁכִינָה,
 עָלֵיהּ נֶאֱמַר תְּפִלָּה לְדָוִד שְׁמַעָה
 ה' צְדָק. וְדָוִד בְּרוּחַ הַקְּדוּשׁ אָמַר
 עַל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים שָׁל
 הַגָּלוּת, (תהלים יז) בַּחֲנֻת לְבִי פָקַדְתָּ
 לִּילָהּ. וְאִין לִילָהּ אֱלָא גָלוּת.
 וְאִיּוֹב מַה שְּׁאָמַר, הַכֹּל הִיָּה מִשָּׁל
 עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁאָמַר כָּלָה עֲנָן וַיִּלָּךְ.
 וְהַשָּׁטָן רָצָה לְקַטְרָג עָלָיו, וְאָמַר
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִיּוֹב לֹא
 בִדְעַת יַדְבָּר.

וַיַּעֲקֹב, מִשׁוּם שְׂרָאָה בְּרוּחַ
 הַקְּדוּשׁ אֶת דְּחַק הַגָּלוּת הָאַחֲרוּנָה
 בְּסוּף הַיָּמִים, אָמַר (בראשית לב)
 וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצְרֹ לוֹ, וְחִלַּק
 הָעָם הַקְּדוּשׁ בְּגָלוּת לְשִׁלְשָׁה
 צְדָדִים. זְהוּ שְׁכֻתוֹב וַיִּשָּׂם אֶת
 הַשְּׂפָחוֹת וְאֶת יַלְדֵיהֶן רִאשֻׁנָה,
 בְּרִאשׁ בְּגָלוּת שָׁל אָדוּם. וְאֶת
 לֵאָה וַיַּלְדֶּיהָ אַחֲרָנִים וְאֶת רַחֵל
 וְאֶת יוֹסֵף אַחֲרָנִים (שם לב). וּמִשׁוּם
 שְׂרָאָה אַחַר כֵּן אֶת הָעֲנִי וְהַצַּעַר

שְׁלֹהֶם, אָמַר וּשְׁבַתִּי בְשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי (שם כח), זֶה הַמְקַדָּשׁ. וְאָמַר וְנָתַן לִי לֶחֶם לְאֹכַל וּבָגֵד לְלִבְשׁ.

יְרוּד בְּגָלַל הַגְּלוּת אָמַר (שמואל א- יז) הָעָם רָעַב וְעִיף וְצָמָא בַּמַּדְבָּר. וּמִשׁוֹם שָׂרָאָה הַשְּׂכִינָה חֲרָבָה וַיִּבְשָׂה, הוּא הָיָה נוֹטֵל הַצֶּעֶר בְּשִׁבִילָהּ. שְׂאִמַר שָׂרָאָה שְׁחִזְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה בְּחֻדוּהָ, תִּקַּן עֲשָׂרָה מִיָּנִי תַּהֲלִים, וּבִסּוּף שֶׁל כָּלֶם אָמַר (תהלים פו) תִּפְלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנִנִי וְגו'. רָאָה שְׁכָל תִּפְלוֹת הַנְּגוּן הָיוּ מִתְעַטְטוֹת לְפָנֵי הַמַּלְאָךְ, וְלֹא הָיוּ נִכְנָסוֹת עַד שֶׁתִּכְנַס תִּפְלוֹת הָעֲנִי. זֶהוּ שְׁכָתוּב תִּפְלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף (שם קב), שְׁעוֹטֵף כָּל תִּפְלוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת עַד שֶׁנִּכְנָסָה תִּפְלוֹת הָעֲנִי.

וּמִשׁוֹם כִּף תִּפְלוֹת (העני הקדים לכלל מי היא תפלת העניי זו תפלה) עֲרַבִּית שְׁהִיא רְשׁוֹת בְּפָנֵי עֲצָמָה בְּלֹא כַּעֲלָה. וּמִשׁוֹם שְׁהִיא בְּלֹא כַּעֲלָה, הִיא עֲנִיָּה וַיִּבְשָׂה וַצְדִיק עֲנִי וַיִּבְשׁ. וּתִפְלוֹת הַשְּׁבֵת הִיא צְדָקָה לְעֲנִי (שְׁלֹה, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהָ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁמֶשׁ בְּשֵׁבֶת צְדָקָה לְעֲנִיִּים). וּמִשׁוֹם זֶה צְרִיף אָדָם שְׁיִהְיֶה הוּא כְּמוֹ עֲנִי לְשַׁעַר הַמַּלְאָךְ בַּתִּפְלוֹת הַעֲמִידָה בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל בְּשִׁבִיל הַשְּׂכִינָה. וּמִתְעַטֵּף בְּעֵטוֹף שֶׁל מִצְוָה כְּעֲנִי, וַיִּהְיֶה בַּתִּפְלוֹת כְּאֲבִיוֹן לְשַׁעַר הַהִיכָל שְׁהוּא אֲדִנִּי, שְׁכָף עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן הַיְכָל. וְזֶהוּ אֲדִנִּי שְׁפָתֵי תִפְתָּח. וּבְשִׁפּוֹתָח פִּיּוּ בַּתִּפְלוֹת עֲרַבִּית, הַנְּשָׂר יוֹרֵד בִּימּוֹת הַחַל לְקַבֵּל בְּכַנְפָיו אֶת תִּפְלוֹת הַלֵּילָה, וְזֶה נִקְרָא נוֹרִיא"ל. אֲוִרִיא"ל מִצַּד הַחֶסֶד, וְנוֹרִיא"ל מִצַּד הַגְּבוּרָה, שְׁהִיא אֵשׁ דּוֹלֶקֶת, שְׁנֹאֲמַר בַּה (דניאל ז) נְהַר דִּינוֹר שׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא מִלְּפָנָיו. וּבַתִּפְלוֹת שְׁחִרִית יוֹרֵד אַרְיָה לְקַבֵּל תִּפְלוֹת הָאָדָם בְּזוֹעוֹ וּבְכַנְפָיו, שְׂאֵרְבַּע כַּנְּפִים לְכָל חַיָּה, וְזֶה מִיכָא"ל. וּבַתִּפְלוֹת הַמְּנַחֵה יוֹרֵד שׁוֹר לְקַבֵּל הַתִּפְלָה בְּקַרְנָיו

וְאָמַר (שם פסוק כ) וְנָתַן לִי לֶחֶם לְאֹכַל וּבָגֵד לְלִבְשׁ. יְרוּד בְּגִין גְּלוּתָא אָמַר (שמואל ב יז כט) הָעָם רָעַב וְעִיף וְצָמָא בַּמַּדְבָּר. וּבְגִין דְּחִזָּא שְׂכִינְתָא חֲרָבָה וַיִּבְשָׂה, הוּא אִיהוּ נוֹטֵל צֶעֶרָא בְּגִינָה. דְּבַתַּר דְּחִזָּא דְּחִזְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה בְּחֻדוּהָ, תִּקַּן עֲשָׂרָה מִיָּנִי תַּהֲלִים וּבִסּוּף כָּלֶהוּ אָמַר (תהלים פו יא) תִּפְלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנִנִי וְגו'. חִזָּא דְּכָלֶהוּ צְלוֹתִין דְּנִגְוִנָא, הוּוּ מִתְעַטְפִין קָדָם מַלְכָּא, וְלֹא הוּוּ עֲאֵלִין עַד דִּיעוֹל צְלוֹתָא דְּעֲנִי. הָדָא הוּא דְּכָתִיב תִּפְלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף (שם קב א). דְּעֵטֵף כָּל צְלוֹתִין קַדְמָאֵי עַד דְּעֲאֵל צְלוֹתָהּ דְּעֲנִי.

וּבְגִין דָּא צְלוֹתָא (דְּעֲנִי אֲקָדִים לְקַבְּלוֹהוּ מֵאֵן צְלוֹתָא דְּעֲנִי דָּא צְלוֹתָא) דְּעֲרַבִּית דְּאִיהִי רְשׁוֹת בְּפָנֵי עֲצָמָה בְּלֹא כַּעֲלָה. וּבְגִין דְּאִיהִי בְּלֹא כַּעֲלָה, אִיהִי עֲנִיָּה וַיִּבְשָׂה וַצְדִיק עֲנִי וַיִּבְשׁ. וּצְלוֹתָא דְּשֵׁבֶת אִיהִי צְדָקָה לְעֲנִי. (דִּילָּהּ כְּמֹה דְּאֲוִקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיחִין שְׁמֶשׁ בְּשֵׁבֶת צְדָקָה לְעֲנִיִּים) וּבְגִין דָּא צְרִיף בַּר נֶשׁ לְמַהְוִי אִיהוּ כְּעֲנִי לְתַרְעָא דְּמַלְכָּא בְּצְלוֹתָא דְּעֲמִידָה, בְּכָל שֵׁיט יוֹמִין דְּחַל בְּגִין שְׂכִינְתָּא. וּמִתְעַטֵּף בְּעֵטוֹפָא דְּמִצְוָה כְּעֲנִי, וַיִּהֵא בַּתִּפְלוֹת כְּאֲבִיוֹן לְתַרְעָא דְּהַיְכָלָא דְּאִיהִי אֲדִנִּי. דְּהַכִּי סָלִיק לְחֻשְׁבוֹן הַיְכָל. וְדָא אִיהוּ (תהלים נא יז) אֲדִנִּי שְׁפָתֵי תִפְתָּח. וְכַר אֲפָתַח פּוֹמָה בְּצְלוֹתָא דְּעֲרַבִּית, נִשְׂרָא קָא נַחִית בְּיוֹמִין דְּחַל לְקַבֵּלָא בְּגַדְפָּהָא צְלוֹתָא דְּלִילָּא, וְדָא נוֹרִיא"ל אֲתַקְרִי. אֲוִרִיא"ל מַסְטָרָא דְּחֶסֶד. וְנוֹרִיא"ל מַסְטָרָא דְּגְבוּרָה דְּאִיהוּ נוֹר דְּלִיק, דְּאֲתַמַּר בִּיהָ (דניאל ז) נְהַר דִּינוֹר נִגַּד וְנִפְקַן מִן קְדָמוּהֵי. וּבְצְלוֹתָא דְּשְׁחִרִית נַחִית אַרְיָה לְקַבֵּלָא צְלוֹתָהּ דְּבַר נֶשׁ, בְּזוֹעוֹי וּבְגַדְפּוֹי דְּאַרְבַּע גְּדָפִין לְכָל חַיָּה וְדָא מִיכָא"ל. וּבְכַנְפָיו, שְׂאֵרְבַּע כַּנְּפִים לְכָל חַיָּה, וְזֶה מִיכָא"ל. וּבַתִּפְלוֹת הַמְּנַחֵה יוֹרֵד שׁוֹר לְקַבֵּל הַתִּפְלָה בְּקַרְנָיו

וּבְצִלוֹתָא דְמִנְחָא שׁוּר נְחִית לְקַבְּלָא צְלוֹתָא
בְּקִרְנוּי וּבְגִדְפוּי וְדָא גְבַרְיָא"ל.

וּבִשְׁבַת נְחִית קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּתַלְתְּ אַבְהֵן
לְקַבְּלָא בַת יְחִידָה בְּהוּן וְדָא רְזָא
דְשַׁבַּת, ש' בַּת, בְּתַלְתְּ אַבְהֵן מְקַבֵּל קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְצִלוֹתָא דְאִיהִי שַׁבַּת בַּת יְחִידָה
דִּילָהּ.

בְּהֵוּא זְמַנָּא חִינוּן עֲלָאִין דְּאֶתְקַרְיָאוּ בְּשֵׁמָא
דְּה' פִּתְחִין וְאֶמְרִין שְׂאוּ שְׁעָרִים
רְאִשֵׁיכֶם וְגו' (שם כד טו). בְּהֵוּא שְׁעֵתָא מִתְּפִתְחִין
שְׁבַעַה הֵיכְלִין הֵיכְלָא קִדְמָאָה הֵיכְלָא דְּאֶהְבָּה.
תְּנִינָא הֵיכְלָא דִּירָאָה. תְּלִיתָאָה הֵיכְלָא דִּרְחֻמֵי.
רְבִיעָאָה הֵיכְלָא דְּנְבוּאָה דְּאֶסְפַּקְלָרְיָא דִּנְהָרָא.
חֲמִישָׁאָה הֵיכְלָא דְּנְבוּאָה דְּאֶסְפַּקְלָרְיָא דִּלָּא
נְהָרָא. שְׁתִּיתָאָה הֵיכְלָא צִדְקָה. שְׁבִיעָאָה הֵיכְלָא
דִּין. וְעֲלִיהוּ כְּתִיב בְּרָאשֵׁי"ת, בְּרָא שֵׁית.
אֱלֹהִים הֵיכְלָא שְׁבִיעָאָה. וְאַנּוּן שְׁבַעַה הֵיכְלִין
לְתַתָּא (דף קכט ע"א) וְשְׁבַעַה הֵיכְלִין לְעֵלָּא.
וּלְקַבְּלֵיהוּ שְׁבַעַה קְלֵי דְּהָבוּ לָהּ. וְתַמְנָסֵר
אֲזַכְּרוֹת דְּהָבוּ לָהּ, דְּבַהוּן שֵׁט קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּתַמְנָסֵר עֲלֵמִין, (שם סח יח) בְּרִכְבֵּי אֱלֹהִים
רְבוּתִים אֲלֵפֵי שְׁנָאן, דְּאַנּוּן תַּמְנָסֵר אֲלֵפֵי רַבּוּא
עֲלֵמִין.

וּכְמָה נְטוּרֵי תְרַעִין אֵית וְנְטוּרֵי הֵיכְלִין
דְּמְקַבְּלִין צְלוֹתִין. וְכָל צְלוֹתָא לֹא
תִיעוּל אֲלָא בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר
עַל צְלוֹתָא, (דברים כה יג) לֹא יִהְיֶה לָךְ בְּכִסֵּף וְגו'.

וְצְלוֹתִין חֲסֵרִין, עֲלִיהוּ אֶתְמַר (דניאל ה כז) תְּקַל
תְּקִילְתָּא בְּמֵאזְנָא וְאַשְׁתַּכַּחַת חֲסִיר. אֶף עַל
גַּב דְּהָאֵי קָרָא בְּאַתְרָא אַחְרָא אוּקְמוּהָ, שְׁבַעִין
אַנְפִּין לְתוֹרָה. בְּגִין דְּשְׁכִינְתָּא עֲלֶיהָ אֶתְמַר (שה"ש
ד ט) כִּלְיָהּ יִפְהַ רְעִיתִי וּמוֹם אֵין בָּהּ. וְלֹא קַבִּילַת
צְלוֹתָא דְּאִית בְּהָ מוּמָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ויקרא
כב ט) כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא תִקְרִיבוּ.

וּבְכַנְפוּי, וְזֶה גְבַרְיָא"ל.
וּבִשְׁבַת יוֹרֵד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
עִם שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת לְקַבֵּל אֶת הַבַּת
הַיְחִידָה בָּהֶם, וְזֶה סוּד הַשַּׁבַּת,
ש' בַּת. בְּשִׁלְשָׁה אֲבוֹת מְקַבֵּל
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַתְּפִלָּה
שֶׁהִיא הַשַּׁבַּת, הַבַּת הַיְחִידָה שְׁלוּ.
בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן הַחַיּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת
שְׁנַקְרָאוּ בְּשֵׁם שָׁל ה', פּוֹתְחִים
וְאוֹמְרִים, שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם
וְגו' (שם כד). בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה
נִפְתָּחִים שְׁבַעַה הֵיכְלוֹת. הֵיכְלָא
הַרְאִשׁוֹן - הֵיכְלָא הָאֶהְבָּה. הַשְּׁנִי -
הֵיכְלָא הַיְרָאָה. הַשְּׁלִישִׁי - הֵיכְלָא
הַרְחֻמִּים. הַרְבִּיעִי - הֵיכְלָא הַנְּבוּאָה
שֶׁל הָאֶסְפַּקְלָרְיָה שְׁמַאֲרָה.
הַחֲמִישִׁי - הֵיכְלָא הַנְּבוּאָה שֶׁל
הָאֶסְפַּקְלָרְיָה שְׁלֹא מַאֲרָה. הַשְּׁשִׁי
- הֵיכְלָא הַצִּדְקָה. הַשְּׁבִיעִי - הֵיכְלָא
הַדִּין. וְעֲלֵיהֶם כְּתוּב בְּרָאשֵׁית,
בְּרָא שֵׁשׁ אֱלֹהִים, הֵיכְלָא
הַשְּׁבִיעִי, וְהֵם שְׁבַעַה הֵיכְלוֹת
לְמִטָּה וְשְׁבַעַה הֵיכְלוֹת לְמַעְלָה.
וּכְנַגְדָּם ז' קוֹלוֹת שֶׁל הָבוּ לָהּ.
וּשְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה אֲזַכְּרוֹת שֶׁל הָבוּ
לָהּ, שְׁבַעִין שֵׁט הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּשְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת בְּרִכְבֵּי
אֱלֹהִים רְבוּתִים אֲלֵפֵי שְׁנָאן, שֶׁהֵם
שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר רַבּוּא עוֹלָמוֹת.
וְכְמָה שׁוּמְרֵי שְׁעָרִים עִם שׁוּמְרֵי
הַהֵיכְלוֹת שְׁמַקְבְּלִים אֶת
הַתְּפִלוֹת. וְכָל תְּפִלָּה לֹא תִכְנַס
אֲלָא בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל, וּמִשׁוּם זֶה
נֶאֱמַר עַל הַתְּפִלָּה לֹא יִהְיֶה בְּכִסֵּף
וְגו'. וְהַתְּפִלוֹת הַחֲסֵרוֹת, עֲלֵיהֶן
נֶאֱמַר, שֶׁקַל שֶׁקַלְתָּ בְּמֵאזְנֵים
וְנִמְצְאתָ חֲסֵר. אֶף עַל גַּב
שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה בְּמָקוֹם אַחֵר
פְּרָשׁוּהוּ, שְׁבַעִים פָּנִים לְתוֹרָה,
מִשׁוּם שֶׁעַל הַשְּׁכִינָה נֶאֱמַר כִּלְיָהּ
יִפְהַ רְעִיתִי וּמוֹם אֵין בָּהּ, וְאֵין
מְקַבְּלַת תְּפִלָּה שִׁישׁ בְּהָ מוּם. זֶהוּ
שְׁכַתוּב (ויקרא כב) כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם
לֹא תִקְרִיבוּ.

וכי יש תפלה שיש בה מום? כן, זו שעולה פגומה בלי מחשבה ובלבול הדעת. כל שכן אם טעה בשלש ברכות הראשונות או בשלש האחרונות או באמצעיות. ומשום זה פרושה בעלי המשנה, טעה בשלש ראשונות - חוזר לראש. ובאחרונות - חוזר לעבודה. ובאמצעיות - חוזר למקום שנופר. ומשום זה נאמר בתפלה מי יעלה ביהר ה' וגו'. וכשתפלה עולה בזרוע ימין או בשמאל, שהן שחרית ומנחה, מה כתוב בה? שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

הפרכת ערבית היא מטה, ובשבילו נאמר ביצקב וישתחו ושראל על ראש המטה, שהיא בבית החלי בגלות שהוא הלילה. כמעט שעברתי מהם וגו'. וכשתפלות עולות כראוי, הפרוז יוצא ואומר שאו שערים וכו'. ואומרים מי זה מלך הכבוד (תהלים כד), מהצד של האם שהיא מ"י, ונקראת ה' עזוז וגבור מצד השכינה התחתונה. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה, מצד העמוד האמצעי וצדיק.

ואם אין התפלה שלמה, כמה מלאכי חבלה רודפים אחריה, ונאמר בה כל רדפיה השיגוה בין המצרים. ומשום זה מתפללים והוא רחום יכפר עון, זה סמא"ל שהוא נחש. ולא ישחית - זה משחית. והרבה להשיב אפו - זה אף. כל חמתו - זו חמה, פדי שלא ירדפו אחר התפלה.

וכמה מלאכי חבלה תלויים מהם. שבע הם המקנים, ושבעים תלויים ביניהם. ולכל רקיע ורקיע הם מקטרגים ותלויים מהם שבעים אלה רבוא.

רקיעא ורקיעא אנון מקטרגין ותלגין מניהו שבעין אלה רבוא.

וכי אית צלותא דאית בה מומא, אין, ההיא דסלקא פגימא בלא מחשבה. ובלבולא דדעתא כל שכן אם טעה בתלת ברפאן קדמאין או בתלת בתראין או באמצעיות ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין טעה בשלש ראשונות חוזר לראש ובאחרונות חוזר לעבודה. ובאמצעיות חוזר למקום שנופר ובגין דא אתמר בצלותא, (תהלים כד ג) מי יעלה ביהר ה' וגו'. וכד צלותא סלקא בדרועא ימינא או בשמאלא דאנון שחרית ומנחה, מה פתיב בה (שה"ש ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

צלותא דערבית איהי מטה, ובגינה אתמר ביצקב (בראשית מז לא) וישתחו ישראל על ראש המטה דאיהי בבי מרעא בגלותא דאיהו לילה. (שה"ש ג ד) כמעט שעברתי מהם וגו'. וכד צלותין סלקין בדקא יאות, פרוזא נפיק ואמר (תהלים כד ז) שאו שערים וכו'. ואמרין (שם) מי זה מלך הכבוד מסטרא דאמא דאיהי מ"י, ואתקרי ה' עזוז וגבור מסטרא דשכינתא תתאה. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה מסטרא דעמודא דאמצעיתא וצדיק.

ואם צלותא לאו איהי שלמה, כמה מלאכי חבלה רדפין אבתרה, ואתמר בה (איכה א) כל רדפיה השיגוה בין המצרים. ובגין דא מצלין (תהלים עח לח) והוא רחום יכפר עון, דא סמא"ל דאיהו נחש. ולא ישחית דא משחית. והרבה להשיב אפו, דא אף. כל חמתו, דא חמה. בגין דלא ירדפון בתר צלותא.

וכמה מלאכי חבלה תלגין מניהו. שבע אנון ממנן ותלגין ביניהו שבעין. ולכל

רקיעא ורקיעא אנון מקטרגין ותלגין מניהו שבעין אלה רבוא.

ואם תפלה עולה שלמה בעטוף
של מצוה, ובתפלין על ראשו
ובזרועו, נאמר בהם יפל מצדך
אלף. ובזכות תפלין של ראש
וראו כל עמי הארץ כי שם ה'
וגו'. שם ה' הרי פשוטה שהיא
תפלין של ראש. ומיד שרואים
שם ה' על ראשו בתפלה שהיא
אדנ"י, יהו"ה תפלין עליו, מיד
כלם פוחדים ומזדעזעים
מהתפלה, ומהם נופלים ומהם
בורחים. זהו שכתוב יפל מצדך
אלף. ואין מי שעומד לפני שער
התפלה, ועליו נאמר לא יבשו כי
ידברו את אויבים בשער. בשער
שהוא שער המלך.

ואף על גב שבמקום אחר פשוטה
- כאן מקומה. והתפלה היא
השכינה, והקדוש ברוך הוא
תורה, ונאמר בו מסיר אָזְנוֹ
משמוע תורה וגו'. והרי פשוטה
בעלי המשנה, משום שתפלה
היא מצוה וזו שכינה. ותורה
והקדוש ברוך הוא אין צריך
הפסקה ביניהם. וצריך להעלות
תורה ומצוה ביראה ואהבה.
שכל מצוות עשה ולא תעשה,
כלן תלויות משם יהו"ה, וסוד
הדבר - זה שמי לעלם. שמי עם
י"ה - שלש מאות ששים וחמש.
זכרי עם ו"ה - מאתים ארבעים
ושמונה. ומאתים ארבעים
ושמונה תבות הן בקריאת שמע,
ונתנו מאהבה של אהבה.

ומשום זה תקנו הבורח בעמו
ישראל באהבה. ואלו כלולים
באברהם, שנאמר בו זרע אברהם
אוהבי. התפלין הן עז, שנתנו
מיראה שהיא לשמאל. וזהו פחד
יצחק, ששם כל המקטרגים
עולים לתבוע כל הדינים. ומשום
זה, ובזרוע עזו - זה תפלין, י"ה
ביראה, ו"ה באהבה. זהו שכתוב
אהבו את ה' כל חסידיו. תפארת,

ואם צלותא סלקא שלמה בעטופא דמצוה
ובתפלין על רישה ובדרועה, אתמר בהון
(שם צא ז) יפל מצדך אלף. ובזכות תפלין דרישא
(דברים כח ז) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וגו'.

שם ה' הא אוקמוה דאיהו תפלין דרישא.
ומיד דחזון שם ה' על רישה בצלותא דאיהו
אדנ"י. יהו"ה תפלין עלה, מיד פלהו דחלין
ומזדעזעין מצלותא. ומנהון נפלין ומנהון
ברחין. הדא הוא דכתיב יפל מצדך אלף. ולית
מאן דקאים קמי תרעא דצלותא. ועלה אתמר
(תהלים קכז ה) לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער.
בשער, דאיהו תרעא דמלכא.

ואף על גב דבאתר אחרא אוקמוה, הכא
אתרה. וצלותא איהי שכינתא והקדוש
ברוך הוא אורייתא ואתמר ביה (משלי כח ט) מסיר
אָזְנוֹ משמוע תורה וגו'. והא אוקמוה מארי
מתניתין בגין דצלותא איהי מצוה ודא
שכינתא. ואורייתא וקודשא בריך הוא לא צריך
הפסקה ביניהו. וצריך לסלקא תורה ומצוה
בדחילו ורחימו. דכל פקודין דעשה ולא
תעשה פלהו תלין משם יהו"ה. ורזא דמלה
(שמות ג טו) זה שמי לעלם. שמי עם י"ה שם"ה.
זכרי עם ו"ה רמ"ח. ורמ"ח תבין אנון בקריאת
שמע, ואתיהיבו מרחימו דאהבה.

ובגין דא תקינו הבורח בעמו ישראל באהבה.
ואלין כלילין באברהם דאתמר ביה (ישעיה
מא ח) זרע אברהם אוהבי. תפלין אנון עז
דאתיהיבו מיראה דאיהי לשמאלא. ודא פחד
יצחק, דתמן כל מקטרגין סלקין למתבע כל
דינין. ובגין דא (שם סב ח) ובזרוע עזו דא תפלין
י"ה ביראה. ו"ה באהבה. הדא הוא דכתיב
(תהלים לא כד) אהבו את ה' כל חסידיו. תפארת
יהו"ה כליל פלא. ובגין דא אתמר ביצחקב

יהו"ה כולל הכל. ומשום זה נאמר ביצקב והנה ה' נצב עליו, שהוא העמוד האמצעי.

דאחר שנקרא ישראל, עולה ביו"ד ה"א וא"ו ה"א, וסוד הדבר - ישראל עלה במחשבה להבראות. מחשבה - חשב מ"ה, ותמצא בו השם הקדוש. ובשכיל יצקב, שהוא ישראל, נאמר ויברא אלהים את האדם בצלמו, בדיוקן רבונו ודאי. שפאשר תפלתו עולה למעלה, פרוז יוצא מהרקיעים ואומר: תנו כבוד לדמות המלך.

ואין שער שעומד לפני התפלה הזו. אדני שפתי תפתח, להוציא מזון לבנים הקדושים. שבהיכל הזה שם המזון. בנים חיים ומזונות מצד העמוד האמצעי, והוא בני בכרי ישראל. והוא עץ החיים שיוצא מן החיים שלמעלה, והוא העץ שמזון לכלם בו, ותלוי במזל הקדוש הזקן של הזקנים. ובני השכינה, הם ישראל למטה, החיים שלו תורה, המזון שלו תפלה שנחשבת לקרבן.

ובגרות נאמר על ישראל (בראשית 6) הבה לי בנים. והשכינה היא הקרבן של הקדוש ברוך הוא שמקבל אותה בימין ובשמאל ובגוף, ויחודו עמה בצדיק שהוא אות תפלין ואות שבת וימים טובים.

ויש לשאל, למה מתפללים לקדוש ברוך הוא בכמה דרגות? לפעמים מתפללים לו בספירה ידועה ובמדה ידועה, לפעמים תפלה לימין. זהו שאמרו הרוצה להחפים ידרים. לפעמים לשמאל. זהו שאמרו הרוצה להעשיר יצפין. שהאבא והאמא הם לימין ולשמאל, ולפעמים לעמוד האמצעי, לפעמים

והנה ה' נצב עליו. דאיהו עמודא דאמצעיתא.

רבתר דאתקרי ישראל סליק ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. ורזא דמלה ישראל עלה במחשבה להבראות. מחשבה, חשב מ"ה ותשפח ביה שמא קדישא. ובגינה דיעקב דאיהו ישראל אתמר, (שם א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו, בדיוקנא דמארה ודאי. דכד צלותא דילה סלקא לעלא פרוזא נפיק מרקיעין ויימא, הבו יקרא לדיוקנא דמלפא.

ולית תרעא דקאים קמי האי צלותא. (תהלים נא

11) אדני שפתי תפתח, לאפקא מזונא לבנין קדישין דבהאי היכלא תמן מזונא. בני חיי ומזוני מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ואיהו (שמות ד כב) בני בכרי ישראל. ואיהו עץ החיים דנפיק מחיים דלעלא, ואיהו אילנא דמזון לכלא ביה, ותליא במזלא קדישא סבא דסבין. ובנין דשכינא אנון ישראל לתתא חיים דילה אורייתא, מזונא דילה צלותא דחשיבא לקרבנא.

ובגרותא אתמר לגבי ישראל (בראשית ל א) הבה לי בנים. ושכינתא איהי קרבנא דקדשא בריך הוא דמקבל לה בימינא ושמאלא וגופא. ויחודא דילה עמה בצדיק דאיהו אות תפלין ואות שבת ויומין טבין.

ואית למשאל למה מצלאין לקדשא בריך הוא בכמה דרגין. זמנין מצלין ליה בספירה ידיעה ובמדה ידיעה. לזמנין צלותא לימינא. הדא הוא דאמרו הרוצה להחפים ידרים. לזמנין לשמאלא הדא הוא דאמרו הרוצה להעשיר יצפין. דאבא ואמא לימינא ושמאלא אנון. לזמנין לעמודא דאמצעיתא. לזמנין לצדיק כל צלותא סלקא לדרגא ידיעה. אלא

לצדיק. כל תפלה עולה לדרגה ידועה. אלא ודאי יהו"ה הוא בכל ספירה וספירה.

והתפלה היא שכינה. בזמן שצריכים לרחם על העולם, עולה בימין. ובזמן שצריך לעשות דין בעולם, עולה לשמאל. והפל אל יהו"ה שהוא בכל מקום. ומשום זאת, זאת תורת העלה. ה' עלה לה'. וזו התפלה, שהיא השכינה קרבן לה'. וכשעולה אליו, צריך להכליל עמה כל הספירות, שאין קדשה פחות מעשרה, שהיא קדשתו, ברכתו ויחודו.

ומשום כך, כשרוצה אדם להעלות תפלה למעלה, צריך להעלותה בכל התנועות, ואם הנחש רוצה לקטרג לתפלה, צריך לעשות אותה מקלע. וסוד הדבר - זרקא מקף שופר הולף סגולתא.

פתח רבי שמעון ואמר, עליונים שמעו, תחתונים התכנסו. אלו ראשי הישיבה שלמעלה ולמטה. אליהו, בשבועה עליך, טל רשות מן הקדוש ברוך הוא ורד לכאן, שהרי קרב גדול מזמן לך. חנוף מטטרו"ן רד לכאן אתה וכל ראשי הישיבה שתחת ידך, שלא לכבדי עשיתי, אלא לכבוד השכינה.

פתח כמו מקדם ואמר, הזרקא, ודאי בה צריך להעלות התפלה לאותו המקום הידוע, שהרי אכן המקלע שנוקרה למקום ידוע, כך צריך להעלות המחשבה בתפלה בפתח הזה, היא אכן מכללת ומעטרת שנאמר בה כל הזוקף זוקף בשם, צריך להעלותה למקום שנטלה. ובאותה שעה שמעלה אותה אל בעלה, אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק. אף על גב שנאמר בו (בראשית א)

וידאי יהו"ה איהו בכל ספירה וספירה. וצדוהא איהי שכינתא. בזמנא דבעי לרחמא על עלמא סליקת בימינא. ובזמנא דבעי למעבד דינא בעלמא, סליקא לשמאלא, וכלא לגבי יהו"ה דאיהו בכל אתר. ובגין דא (ויקרא ו ב) זאת תורת העלה. ה' עלה לה'. ודא צלותא, דאיהי שכינתא קרבן לה'. וכד סליקת לגבה, צריך לאכללא עמה כל ספירן, דלית קדשה פחות מעשרה, דאיהי קדשה דילה ברכה דילה יחודא דילה (דף קכט ע"ב).

ובגין דא פד בעי בר נש לסלקא לצלותא לעלא, צריך לסלקא לה בכל תנועין. ואם חו"א בעי לקטרגא לצלותא צריך למעבד ליה קירטא. ורזא דמלה זרקא מקף שופר הולף סגולתא.

פתח רבי שמעון ואמר, עלאין שמעו תתאיין אתפנשו, אלין מארי מתיבתא דלעלא ותתא אליהו באמאה עלך, טל רשו מקדשא בריך הוא ונחית הכא דהא קרבא סגיאיה אודמנת לך. חנוף מטטרו"ן נחית הכא אנת וכל מארי מתיבתא דתחות ידך. דלא ליקרא דילי עבידנא אלא ליקרא דשכינתא.

פתח פמלקדמין ואמר זרקא ודאי בה צריך לסלקא צלותא לההוא אתר ידיע, כמה דהאי אבנא דקירטא דאזדריקת לאתר ידיע, הכי צריך לסלקא מחשבתא בצלותא בהאי תגא דאיהי אבן מכללת ומעטרת דאתמר בה כל הזוקף זוקף בשם וצריך לסלקא ליה לאתר דאתנטלת ובההיא שעתא דסלקי לה לגבי בעלה אפלו נחש ברוך על עקבו לא יפסיק. אף על גב דאתמר ביה (בראשית ג טו) ואתה תשופנו עקב, והיא אבן דאיהי י' דיעקב דאתמר בה ואתה תשופנו עקב - האבן ההיא שהיא י' של יעקב, שנאמר

לא יפסיק להעלותה לאותו המקום שנשלה. מהעמוד האמצעי צריך להעלותה עד אין סוף.

וכשמוריד אותה, נאמר בו כל הפורע פורע בברוך. (וכאשר מוריד אותה) בו צריך להעלות אותה עד אין סוף (ולחורידה) ועד אין תכלית, ולא יפסיק אותה ממנו לא למעלה ולא למטה. לפעמים ו' הוא בעלה בצדיק בששת הפרקים של שתי השוקים, יורדת אליו בשתי שוקים. לפעמים בעלה הוא ו' בשתי זרועות, בששה פרקים עולה אליו בשתי זרועות. לפעמים הוא בעלה בין האב והאם, בין י"ה צריך להעלותה לשם. לפעמים הוא בעלה בכתר ו' בבין י"י כמו זה א' צריך להעלותה אליו. וכשעולה לשם אליו, נאמר בה (תהלים קיח) אכן מאסו הבונים וגו'. בשחיה עולה למעלה בראש של כל הראשים, שואלים בשבילה המלאכים איה מקום כבודו להעריצו. וכשעולה לא' (למעלה) היא כתר בראש של ש, עטרה על ראשו. כשירדת עמו, יורדת ונעשית ׀ נקדה למטה ממנו. ובכל דרגה שעולה, כך יורדת. כשעולה נקראת פתור בסוד הטעמים, וכשירדת נקראת נקדה, וכשהיא כמו זה אוי, וי מתיחדת עמו. וכשהיא פתור על ראשו, נקראת אות זין. כלולה ממנו אות הברית שהיא שביעית, שהכל ודאי שביעי. האכן הזו היא בגן כל העולמות, ובשבילה נאמר (דברים כה) אכן שלמה וצדק יהיה לך. היא מדה בין כל ספירה וספירה, שכל ספירה עולה בה לעשר.

השעור של הו' בה נעשה אמה, עשר אמות ארץ בין כל ספירה

שם מט כד) משם רעה אכן ישראל לא יפסיק לסלקא לה לההוא אתר דאתנטילת מעמודא דאמצעיתא דצריך לסלקא לה עד אין סוף. וכד נחית לה אתמר ביה כל הפורע פורע בברוך. (נ"א וכד נחית לה) ביה צריך לסלקא לה עד אין סוף (נ"א ולנחמא לה) ועד אין תכלית. ולא יפסיק לה מינה לא לעלא ולא לתתא. לזמנין איהו בעלה ו' בצדיק בשית פרקין דתרין שוקין נחית לגבה בתרין שוקין. לזמנין דאיהו בעלה ו' בתרין דרועין בשית פרקין סליקת לגבה בתרין דרועין. לזמנין איהו בעלה בין אבא ואמא, בין י"ה צריך לסלקא לה לגבי תמן. לזמנין איהו בעלה בפתור ו' בבין י"י פגונא דא א' צריך לסלקא לה לגבה. וכד סליקת תמן לגבה אתמר בה (תהלים קיח כב) אכן מאסו הבונים וגו'.

בר איהי סליקת לעלא ברישא דכל רישין, שאלין בגינה מלאכיא איה מקום כבודו להעריצו. וכד סלקא לא' (נ"א לעלא) איהו תגא ברישא דא' עטרה על רישיה שו פד נחמא ביה נחמא ואתעביד נקדה לתתא מנה ׀. ובכל דרגא דסליקת הכי נחיתת. פד סליקת אתקריאת תגא ברזא דטעמי. וכד נחיתת אתקריאת נקדה, וכד איהי פגונא דא אוי. וי מתיחדת עמה וכד איהי תגא על ראשה אתקריאת אות זין. פלילא מנה אות ברית דאיהו שביעאה דכלא שביעי ודאי, האי אבנא איהי בנינא דכל עלמין. ובגינה אתמר (דברים כה) אכן שלמה וצדק יהיה לך. איהי מדה בין כל ספירה וספירה, דכל ספירה בה סליק לעשר.

שעור דילה ו' בה אתעביד אמה, עשר אמות ארץ בין כל ספירה וספירה. ורזא דמלא

וספירה, וסוד הדבר - עשר אמות ארץ הקרש. וביין כל אמה ואמה היא עשר, בין פרק ופרק תמצא אותה. וי' עשר פעמים עולה למאה. וההפוך של מאה - אמ"ה.

כ"ר מדה ומדה נקראת עולם. ואותם י"ו שעור ומדה, ו' שקל, י' המדה שלו. ושעור של המדה חמש אמות ארץ וחמש אמות רחב, והם כנגד השעור של כל רקיע שמהלך חמש מאות שנה ארכו וחמש מאות שנה רחבו. והם ה"ה. הרי לך שעור קומה באותיות יהו"ה, שהאות ו' היא תפארת. שמים, חמשה רקיעים שלו, ה' אלו נקראו השמים, חמשה רקיעים שכלולים בשמים. חמשה עליונים שמי השמים. והם כלם ה"ה חמש עם חמש.

ו' הרקיע הששי להם. י' שביעי להם, והם שבעה עם שבעה, ועולים ארבעה עשר. וכך הן הארצות שבע על גבי שבע כגלדי בצלים. וכלם רמוזים בשתי עינים. י' נקראת עולם קטן. ו' עולם ארץ. וכל מי שרוצה לשאל שאלתו לגבי עולם ארץ - צריך להאריך בו, ובעולם קצר - לקצר בו.

וע"ז זה אמרו בעלי המשנה, מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר, לקצר - אינו רשאי להאריך. לקצר בתפלתו - אל נא רפא נא לה בנקדת י'. להאריך - מצד האות ו', ונפילה באות פ', והכל פ"ו, ואתנפל לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה. והכל מ"ם, י' הנקדה באמצע נעשית מים.

ומצד החסד צריך להאריך בתפלתו. ובשם הקדוש יעלה לקצר מצד הגבורה בתנועה

עשר אמות ארץ הקרש וביין כל אמה ואמה אינה עשר, בין פרקא ופרקא תשבח לה. וי' עשר זמנין סליקת למאה. והפוכא דמאה אמ"ה.

כ"ר מדה ומדה אתקרי עולם. ואנון י"ו שעור ומדה ו' שקל י' מדה דיליה, ושיעורא דמדה חמש אמות ארץ וחמש אמות רחב. ואנון לקבל שעור דכל רקיע דמהלך ת"ק שנה ארפה ות"ק שנה פותיא. ואנון ה"ה הרי לך שעור קומה באתון יהו"ה, דאת ו' איהו תפארת, השמים חמש רקיעים דילה ה' אלין אתקריאו השמים, חמש רקיעים דכלילין בשמים. חמש עלאין שמי השמים. ואנון כלהו ה"ה חמש בחמש.

ו' רקיע שתיאף לון. י' שביעא לון ואנון שבעה בשבעה וסלקין ארביסר. והכי אנון ארעין שבעה על גבי שבעה כגלדי בצלים. וכלהו רמיזין בתרין עינין. י' אתקרי עולם קטן. ו' עולם ארץ וכל מאן דבעי למשאל שאלתוי לגבי עולם ארץ, צריך לארפא ביה. ובעולם קצר צריך לקצרא ביה.

וע"ז דא אמרו מארי מתניתין מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לקצר בצלותה (כמדבר יב יג) אל נא רפא נא לה בנקדת י'. להאריך מסטרא דאת ו' ונפילה באת פ' וכלא פ"ו (דברים ט יח) ואתנפל לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה. וכלא מ"ם י' נקדה באמצעיתא אתעביד מים. ומסטרא דחסד צריך לארפא בצלותה. ובשמא קדישא יסליק יהו"ה

ברביע. וצריך לארפא בתנועה זו דאיהו רזא דתקיעה. לקצר מסטרא דגבורה בתנועה יהו"ה ברביע. וצריך להאריך בתנועה הזו, שהיא סוד התקיעה.

של שְׁבָרִים, שְׁשֵׁם תְּבִיר בִּינוּנִי, לא באריכות ולא בקצור, בתרועה בעמוד האמצעי שהיא שלשלת, ששניהם שקל הקדש, כנגד רביע שהוא עולה חולם. השבירים כנגד שבא. זה צריך להעלות קול, וזה צריך להוריד אותה. ומשום זה אותם שבירים תרועה, שלשלת זו י' סגולתא.

פתח ואמר, זרקא מקף שופר הולך סגולתא. בחשאי שכינתא תתאה (ש"א א יג) וקולה לא ישמע פתח נקדת ימין יהו"ה מלך. נקדת שמאל יהו"ה מלך. הנקדה האמצעית יהו"ה ימלך. רביע להעלות קול. תביר לשבר הקול. השלשלת אוחזת בשניהם כשלשלת. והוא כמו הרביע שמאריך בה התבה, והיא נקדה אחת כמו שהחולם. אין נקדה שאין לה כמו שלה בטעמים. סגול אל הסגולתא. שבא כנגד זקף גדול, כלם תמצא אותם נקודים כמו שהטעמים למי שיודע סודות נסתרים.

קם זקן הזקנים מאחר צלו של רבי שמעון ואמר, רבי רבי, הרי כל בעלי המשנה יורדים לערף עמד קרב. התפקן והזדרז עם כל כלי הקרב. ולא עוד, אלא כל בעלי הסוסים שפוסיהם הם אש, מרפכותיהם מרפכות להבה, ומחיהם אש, ומרפכותיהם אש, ומקשותיהם אש, וחילותיהם אש. ולא עוד, אלא שזקן הזקנים בא עמהם, שנאמר בו (דניאל ט) עתיק הימים יושב, ולבושו כשלג לבן וכו'.

קם רבי שמעון ואמר, חברים, השעה היא להתקין השכינה בינינו להגן עלינו בקרב הנה. והתורה, שהיא העמוד האמצעי, היא יורדת בכמה בעלי קולות ושופרות, וכמה פרשים תקיפים

דשְׁבָרִים, דְּתַמָּן תְּבִיר בִּינוּנִי לֹא בְּאַרְיֵכוּ לֹא בְּקִצְרֵוֹ, בְּתֵרוּעָה בְּעַמּוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא דְּאִיהִי שְׁלִשְׁלֵת. דְּתֵרוּיְהוּ שְׁקַל הַקֶּדֶשׁ לְקַבֵּל רְבִיעַ דְּסָלִיק אִיהוּ חֹלֵם. שְׁבָרִים לְקַבֵּל שְׁבָא. דָּא בְּעָא לְסָלְקָא קָלָא, וְדָא בְּעָא לְנַחְתָּא לָהּ. וּבְגִין דָּא אֲנוּן שְׁבָרִים תֵּרוּעָה שְׁלִשְׁלֵת דָּא י' סְגוּלָתָא.

פְּתַח וְאָמַר זֶרְקָא מְקַף שׁוּפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא. בְּחֲשָׁאֵי שְׁכִינְתָּא תַתָּא (ש"א א יג) וְקוּלָּהּ לֹא יִשְׁמַע פְּתַח נְקֻדַת יְמִין יְהוָה מְלֶךְ. נְקֻדַת שְׁמָאל יְהוָה מְלֶךְ. נְקֻדַת אֲמֻצְעִית יְהוָה יְמֶלֶךְ. רְבִיעַ לְסָלְקָא קָלָא. תְּבִיר לְתַבְרָא קָלָא. שְׁלִשְׁלֵת אַחִיד בְּתֵרוּיְהוּ כְּשִׁלְשָׁלָּהּ. וְאִיהוּ כְּגוֹנָא דְרְבִיעַ דְּמְאַרְיָךְ בְּהַ תְּבָה, וְאִיהוּ נְקֻדַת חֲדָא כְּגוֹנָא דְחוֹלֵם. לִית נְקֻדַת דְלִית לָהּ כְּגוֹנָא דִילָהּ בְּטַעְמֵי. סְגוּל לְגַבֵּי סְגוּלָתָא. שְׁבָא לְקַבֵּל זְקָף גְּדוּל כְּלֵהוּ תִשְׁפַח לוֹן נְקוּדֵי, כְּגוֹנָא דְטַעְמֵי לְמָאן דִּידַע רְזִין סְתִימִין.

קָם סְבָא דְסָבִין מִבְּתַר טוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר רַבִּי רַבִּי הָא כָּל מְאַרֵי מִתְנִיתִין קָא נַחְתִּין לְאַגָּחָא קְרָבָא עִמָּךְ. אֲתַתְּקִין וְאַזְדַּרְזוּ בְּכָל מְאַנֵי קְרָבָא. וְלֹא עוֹד אֵלָא כָּל מְאַרֵי דְסוּסוֹן דְאַנוּן סוּסִיהוֹן דָּאשׁ, מְרַפְכוֹתִיהוֹן מְרַפְכוֹת לְהֵבָה, רוּמְחִיהוֹן אֵשׁ, וְחִרְבוֹתִיהוֹן אֵשׁ, וְקִשְׁתוֹתִיהוֹן אֵשׁ, וְחִילִיהוֹן אֵשׁ. וְלֹא עוֹד אֵלָא דְסָבָא דְסָבִין קָא אֲתֵי עִמָּהוֹן, דְאַתְמַר בֵּיהּ (דניאל ז ט) וְעַתִּיק יוֹמִין יִתְב לְבוּשָׁה כְּתֹלַג תּוֹר וְכוּ'.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, חֲבֵרֵיִיא שְׁעַתָּא אִיהוּ לְאַתְקֵנָא שְׁכִינְתָּא בִּינוּנָא לְאַגָּחָא עֲלָנָא בְּהָאֵי קְרָבָא. וְאוּרִיתָא דְאִיהִי עַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, אִיהִי נַחִית בְּכַמָּה מְאַרֵי דְקָלִין וְשׁוּפְרִין, וְכַמָּה פְּרָשִׁין תְּקִיפִין מְלַמְדֵי מְלַחְמָה לְאַגָּחָא (דניאל ז ט) עִמָּנָא. וּבְגִין דְאוּרִיתָא דְאִיהוּ

עמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, אִיהִי נְחִית צְרִיךְ לְאַתְעָרָא
 אֲוִרִיתָא בְּאַתְוֹן דְּאַנּוֹן סוּסֵי אֶשׁ וְנִקּוּדֵינְךָ דְּאַנּוֹן
 פְּרִשְׁתָּן רְכִיבִין עָלֶיהוּ, וְטַעֲמֵי דְאַנּוֹן מְאִי
 קִרְבָּא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר זְרְקָא מְקַף שׁוֹפֵר הוּלְךָ
 סְגוּלְתָא. פִּד גָּלוּ יִשְׂרָאֵל וְאַזְדְּרִיקוּ בֵּין
 אֲמִין דְּעִלְמָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, אֲזִדְּרִיקוּ אַרְבַּע
 אַתְוֹן עָלֶיהוּ מְלַעֲלָא. י' לְמַזְרְחָא. ה' לְמַעְרָב.
 ו' לְדָרוֹם. ה' לְצַפּוֹן. וְדָא עֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא
 דְּאִיהִי יְהוָה שְׁלִיט עַל אַרְבַּע סְטָרִין דְּעִלְמָא.
 וְנִשְׂרָא דְאִיהִי אִימָא עֲלָאָה פְּרִישַׁת גְּדַפְהָא
 עָלֶיהוּ בְּכָל שַׁבַּת וְיוֹמִין טְבִין. בְּגִין
 דְּתַהֵא מְגַנָּא עָלֶיהוּ וְדָאי מְכָל סְטָרִין בִּישְׁוִין,
 וְדָא הוּא הַפּוֹרֵשׁ סַפַּת שְׁלוֹם וְכוּ'. דְּסַפְּהָ וְדָאי
 אַתְקִרִיאת בְּגִין דְּמַסְפַּכַּת עָלֶיהוּ בְּשַׁבַּע יוֹמֵי
 דְּסַפּוֹת דְּאַנּוֹן בְּנְהָא לְקַבְּלֶיהוּ אַנּוֹן שְׁבַע יוֹמֵי
 דְּפַסְחָא וְעָלֶיהוּ אַתְמַר (ויקרא כב כו) שְׁבַעַת יָמִים
 יְהִיָּה תַחַת אָמוּ.

וּמְיוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה, דָּא שְׁמִינִי עֲצַרְתָּ עָלֶיהָ
 אַתְמַר יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לַה'. וְהָאִי
 נִשְׂרָא עֲלָאָה אַתְמַר בְּהָ (דברים לב יא) כְּנִשְׂרָא יַעִיר
 קִנּוּ עַל גּוֹזְלֵיו יִרְחַף. הֵדָא הוּא דְכֻתִּיב (בראשית
 א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. דְּאַנּוֹן
 שְׁבַעֲיָן אַנְפִּין דְּאֲוִרִיתָא.

מִידָּ (שם א ג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר. יְהִי פְּרָקְנָא
 לְיִשְׂרָאֵל בְּהַהוּא זְמַנָּא יִפְרֵשׁ כְּנַפְיוּ יִקְחָהוּ
 יִשְׂאָהוּ עַל אַבְרָתוֹ. וּבְגִין דָּא נִשְׂרָא אִיהוּ עֵינָא,
 גְּדַפּוּי תְרִין כְּרוּבֵי עֵינָא. תְּלַת גּוֹנִין דִּילָהּ אַנּוֹן
 תְּלַת אַבְהוֹן, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שם ט טו) וְרִאִיתִיהָ לְזִכּוֹר
 בְּרִית עוֹלָם. אַנּוֹן גּוֹנִין דְּעֵינָא דְּאִיהִי מְרַקְמָא
 בְּהוֹן. זַכָּאִין עֵינִין דְּמַסְתַּפְּלִין וּמַתְּפַתְּחִין לְגַבְהָ
 לְקַבְּלָא לָהּ מְרַכְבָּה עָלֶיהוּ. וּמִידָּ (שמות ט ד) וְאַשָּׂא
 אֶתְכֶם עַל כְּנַפְי נְשָׂרִים וְאַבָּא אֶתְכֶם אֵלַי.
 וְנִפְתַּחִים אֵלֶיהָ לְקַבְּלָהּ כְּמַרְכָּבָה עָלֶיהֶם. וּמִידָּ וְאַשָּׂא אֶתְכֶם

מְלַמְדֵי מִלְחָמָה לְהִלָּחֵם עִמָּנוּ.
 וּמִשׁוּם שְׁהַתּוֹרָה, שְׁהִיא הַעֲמוּד
 הָאֲמִצְעִי, יוֹרְדָת, צְרִיךְ לְהַעִיר
 הַתּוֹרָה בְּאוֹתִיּוֹת שְׁהֵן סוּסֵי אֶשׁ,
 וְהַנְקֻדוֹת שְׁהֵן פְּרָשִׁים רוֹכְבִים
 עָלֶיהֶם, וְהַטַּעֲמִים שְׁהֵם כְּלֵי
 הַקִּרְבָּ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, זְרְקָא
 מְקַף שׁוֹפֵר הוּלְךָ סְגוּלְתָא. כְּשִׁגְלוּ
 יִשְׂרָאֵל וְנִזְרְקוּ לְבִין אַמּוֹת הָעוֹלָם
 לְאַרְבַּעַה צְדָדִים, נִזְרְקוּ עָלֶיהֶם
 אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת מְלַמְעֵלָה. י'
 לְמַזְרְחָא, ה' לְמַעְרָב, ו' לְדָרוֹם, ה'
 לְצַפּוֹן. וְזֶה הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי
 שְׁהוּא יְהוָה שׁוֹלֵט עַל אַרְבַּעַה
 צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם.

וְהַנְּשָׂר, שְׁהוּא הָאֵם הָעֵלְיוֹנָה,
 פּוֹרֶשֶׁת עָלֶיהֶם אֶת כְּנַפְיָהּ בְּכָל
 שַׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים, כְּדֵי שְׁתַּהֲיֶה
 מְגַנָּה עָלֵיהֶם וְדָאי מְכָל הַצְּדָדִים
 הַרְעִים, וְזֶהוּ הַפּוֹרֵשׁ סַפַּת שְׁלוֹם
 וְכוּ'. שְׁסַפְּהָ וְדָאי נִקְרָאת, מִשׁוּם
 שְׁמַסְכַּכַּת עָלֵיהֶם בְּשַׁבַּעַת יָמֵי
 הַסַּפּוֹת, הֵם כְּנִיָּה, כְּנִגְדָם שְׁבַעַת
 יָמֵי הַפַּסְחָא, וְעָלֵיהֶם נֹאמַר שְׁבַעַת
 יָמִים יְהִיָּה תַחַת אָמוּ.

וּמְיוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה זֶה שְׁמִינִי
 עֲצַרְתָּ, עָלָיו נֹאמַר יִרְצָה לְקַרְבַּן
 אִשָּׁה לַה'. וְהַנְּשָׂר הָעֵלְיוֹן הַזֶּה
 נֹאמַר בּוֹ כְּנִשְׂרָא יַעִיר עַל קִנּוּ עַל
 גּוֹזְלֵיו יִרְחַף. זֶהוּ שְׁכַתוּב וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם,
 שְׁהֵם שְׁבַעֲיָן פְּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה.
 מִידָּ, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר. בְּאוֹתוֹ
 הַזְּמַן יִפְרֵשׁ כְּנַפְיוּ יִקְחָהוּ יִשְׂאָהוּ
 עַל אַבְרָתוֹ. וּמִשׁוּם זֶה הַנְּשָׂר הוּא
 עֵינָ, כְּנַפְיוּ הֵם שְׁנֵי כְּרוּבֵי הָעֵינָ.
 שְׁלֹשַׁת הַגּוֹנִים שְׁלוֹם הֵם שְׁלֹשַׁת
 הָאֲבוֹת, שְׁנֹאמַר בְּהֵם וְרִאִיתִיהָ
 לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם. אוֹתָם הַגּוֹנִים
 שֶׁל הָעֵינָ שְׁהִיא מְרַקְמַת בְּהֵם.
 אֲשֶׁרֵי הָעֵינִים שְׁמַסְתַּפְּלִים
 עַל כְּנַפֵי נְשָׂרִים וְאַבָּא אֶתְכֶם אֵלַי.

בת העין זו השכינה המתחננה.
 היא הפתח בראש. ורקא. האם
 העליונה פורשת כנפיה ונוטלת
 אותה ופורחת עמה, עד שמגיעת
 אותה לבעלה ממנו ועד אין סוף.
 וכשמעלה אותה מתקנת בכל עשר
 הספירות, מתקשטת בכל התקונים
 והלבושים שלה, כלם מרקמים
 מפל הגונים שעליה, וחמשה
 אורות מאירים בה.

באותו הזמן מה כתוב בבעלה,
 שהוא ו' העמוד האמצעי?
 וראייתה לזכר ברית עולם.
 וכשמיוחדת אותם האם את שניהם,
 היא אומרת לי' העליונה שהוא
 האבא, מלך מלפי יהיה יפה עליך.
 וזהו מקף שופר, לשון של יפי.

באותו הזמן שמתחברת עם
 בעלה, יאמר לה האב הולך
 סגולתא, אהובה עם בעלה. באתו
 זמן תקום בו (בראשית ב) על פן יעזב
 איש את אביו ואת אמו ודבק
 באשתו והיו לבשר אחד. וכיום
 ההוא יהיה ה' אחד למעלה, ושמו
 אחד למטה. ויהיו האב והאם
 ביחד אחד, י"ה למעלה, והקדוש
 ברוך הוא ושכינתו ביחד אחד,
 שהם ו"ה למטה. וכך עולה יהו"ה
 לחשבון אח"ד אח"ד.

באותו הזמן שיהיו ארבע אהד
 שורים על הצדיק. וזהו יפה נוף
 משוש כל הארץ. ויתעורר למטה
 המשיח, ותעלה שמועתו בכל
 העולם. משוש כל הארץ הר ציון
 ירפתי צפון. מה זה הר ציון? זה
 אותו ההר שנאמר בו הר העברים,
 משם יקום, ושני משיחים, שהם
 משיח בן דוד ומשיח בן יוסף יהיו
 הירכים שלו, והוא אות בנייהם,
 משום שעליה נאמר (שמות א) וזה לך
 האות. ובאותו הזמן השכינה
 העליונה, שהיא קרית מלך רב,
 שהוא חכמה, מורידה עטרה
 עליה.

בת עינא דא שכינתא תתאה. איהי תגא בראש
 ורקא אמא עלאה פרישת גדפהא ונטילת
 לה ופרחת בה עד דמטי לה לגבי בעלה, מנה
 עד אין סוף וכד סליקת ליה מתתקנא בכל
 עשר ספירן, מתקשטת בכל תקונין ולבושין
 דילה, פלהו מרקמן מפל גונין דעלה, וחמש
 אור נהירין בה.

בההוא זמנא מה פתיב בבעלה דאיהו ו'
 עמודא דאמצעיתא וראייתה לזכר
 ברית עולם. וכד מיוחד לון אמא לתרויהו,
 איהי אמרת לגבי י' עלאה דאיהו אבא. (דניאל
 ד כד) מלכא מלפי ישפר עלך. ודא איהו מקף
 שופר לישנא דשופרא.

בההוא זמנא דמתחברת עם בעלה יימא לה
 אבא הולך סגולתא, רחימא עם
 בעלה. בההוא זמנא יתקום ביה (בראשית ב כד) על
 פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו
 והיו לבשר אחד. (זכריה יד ט) וכיום ההוא יהיה
 ה' אחד לעלא. ושמו אחד לתתא. ויהוין אבא
 ואמא ביחודא חדא י"ה לעלא וקודשא ברוך
 הוא ושכינתה ביחודא חדא דאנון ו"ה לתתא,
 והכי סליק יהו"ה לחשבון אח"ד אח"ד.

בההוא זמנא דיהוין ארבע חד. שרין על צדיק
 ודא איהו (תהלים מח ג) יפה נוף משוש כל
 הארץ. ויתער לתתא משיח ויסתלק שמועתה
 בכל עלמא. משוש כל הארץ הר ציון ירפתי
 צפון. מאי הר ציון. דא ההוא הר דאתמר
 ביה (במדבר כו יב) הר העברים. מתמן יקום, ותריין
 משיחין דאנון משיח בן דוד ומשיח בן יוסף
 יהוין ירכין דילה. ואיהו אות ביניהו. בגין
 דעלה אתמר (שמות ג יב) וזה לך האות. ובההוא
 זמנא שכינתא עלאה דאיהי קרית מלך רב
 דאיהו חכמה, נחיתת עטרה עליה.

קם זקן אחר ואמר, זקן זקן, שנים
 היו, והרי הם אחד למטה. אמר
 לו, ודאי, יפה נוף - צדיק. משוש
 כל הארץ - זה העמוד האמצעי,
 שהוא המשוש של הצדיק
 שנקרא כל. והארץ, שהיא
 השכינה, ואצלה גוף וברית
 נחשבים לאחד. ולמעלה הם
 שנים, כמו שהאילן שהשרש שלו
 הוא אחד, והענפים למעלה
 נפרדים לקבל הפרי, וסוד הדבר
 - ופניהם וכפיהם פרודות
 מלמעלה. ודאי פרודות, אותם
 הענפים אל האב והאם לקבל
 נביעה ממקור עליון שאין לו
 סוף, ולהריק הכל בצדיק אל
 השכינה.

ועוד, הר ציון ירפתי צפון, זו
 הנקדה שהיא ציון, היא בין שני
 ירכי האמת שהם צרי, ועמהם
 נעשה סגול. בשתי הזרועות היא
 סגולתא. למעלה מהם חולם על
 צרי, נעשה סגולתא. חיריק תחת
 צרי, נעשה סגול תחת שני
 הירכים. ומשום שסגולתא היא
 על שתי הזרועות שהם אברהם
 ויצחק, אמר הכתוב (תהלים קיח)
 אכן מאסו הבונים היתה לראש
 פנה.

ואותן שלש יודיים יי, עליהן
 נאמר אין פוחתים מעשר מלכיות
 ומעשרה זכרונות ומעשרה
 שופרות, שנרמזו ביו"ד ה"י וא"ו
 ה"י. והם שלש טפות של המח
 שנקראו יי. ומהו המח? זו
 החכמה העליונה הנספרת בכתר
 של הראש שהוא פתח עליון.
 ואלו הם יחוד ברכה קדשה,
 שבהם יעננו ביום קראנו, שהם
 ראשי התבות שעליהם נאמר
 (בראשית לב) ויעבר את מעבר יבק,
 ועולים בחשבון אהי"ה יהו"ה
 אדנ"י, שהן נשמה ורוח ונפש בדרך אצילות משם.

קם סבא אחרא ואמר, סבא סבא תרי הוו,
 והא אנון חד לתתא. אמר ליה ודאי, יפה
 נוף דא צדיק. משוש כל הארץ, דא עמודא
 דאמצעיתא דאיהו משוש דצדיק דאקרי כל.
 הארץ דאיהי שכינתא ולגבה גוף וברית
 חשיבין חד. ולעלא אנון תרין. כגונא דאילנא
 דעקרא דילה איהו חד, וענפין לעלא מתפרדין
 לקבלא איבא. ורזא דמלה (יחזקאל א יא) ופניהם
 וכפיהם פרודות מלמעלה. פרודות ודאי. אנון
 ענפין לגבי אבא ואמא לקבלא נביעו ממקורא
 עלאה דלית ליה סוף, ולארקא כלא בצדיק
 לגבי שכינתא.

ועוד הר ציון ירפתי צפון האי נקדה דאיהי
 ציון, איהי בין תרי ירכי קשוט דאנון
 צרי, ובהון אתעביד סגול. בתרין דרועין איהי
 סגולתא. לעלא מניהו חלם על צרי אתעביד
 סגולתא. חיריק תחות צרי אתעביד סגול תחות
 תרין ירכין. ובגין דאיהי סגולתא על תרין
 דרועין דאנון אברהם יצחק, אמר קרא (תהלים
 קיח כב) אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

ואנון ג' יודיים יי, עליהו אתמר אין פוחתין
 מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות
 ומעשרה שופרות דאתרמיזו ביו"ד ה"י וא"ו
 ה"י. ואנון תלת טפין דמחא דאתקריאו יי
 ומאי מחא דא חכמה עלאה סתימאה בכתרא
 בראש דאיהו פתח עליון. ואלין אנון יחוד
 ברכה קדשה דבהון (שם כ י) יעננו ביום
 קראנו. דאנון ראשי תבין דעליהו אתמר
 (בראשית לב כב) ויעבר את מעבר יבק, וסלקין
 בחשבון אהי"ה יהו"ה אדנ"י, דאנון נשמתא
 ורוחא ונפשא בארץ אצילות מתמן.

וּבְשֵׁהוֹרְקָא הַזוּ מִתְגַּלִּית בְּעוֹלָם,
נֶאֱמַר בָּהּ (ישעיה מ) עַל הַר גְּבוּהָ עָלִי
לָךְ מִבְּשֶׁרֶת צִיּוֹן הָרִימִי בְּכַח
קוֹלְךָ מִבְּשֶׁרֶת יְרוּשָׁלַיִם. עָלִי לָךְ
בַּנְּקֻדָּה הָעֲלִיּוֹנָה מִן סְגוּלָתָא,
שֶׁהוּא חוֹלֵם עַל צָרִי. הָרִימִי בְּכַח
קוֹלְךָ מִבְּשֶׁרֶת יְרוּשָׁלַיִם הָרִימִי אֶל
תִּירָאִי, בְּשָׁנֵי יוֹדִיִּים, שֶׁהֵם צָרִי,
וְכֻלָּם סְגוּלָתָא.

בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן עוֹלָה לְמַעְלָה קוֹל,
וְעוֹד בְּזֶרְקָא, אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר,
וְאֵין מִיתָה אֲלָא גְלוּת. כִּי בַחֲטָאוֹ
מֵת, בַּחֲטָאֵי הַנְּקֻבָּה שֶׁל סַמְא"ל,
זֶה הַנְּחָשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים שִׁפְתָּה אֶת
חַוָּה. וְהוּא לֹא הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה,
עִם אֵלוֹ הַנוֹעֲדִים עַל ה' בַּעֲדַת
קֶרַח, מֵאֲלוֹ שְׁהִי מְקַצְצִים
בְּנִטְיֵעוֹת וְעָשׂוּ פְרוּד בֵּין הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְשִׁכְנֵתוֹ, וְהַנְּחָשׁ הַזֶּה
הוּא כְרוּף עַל צְוֹאֲרוֹ.

וּמִשּׁוּם כֶּף הָאָרִיף בּוֹ וְאָמַר אָבִינוּ
מֵת בַּמִּדְבָּר. וְזֶה קוֹ יֶרֶק שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוּ וְבָהוּ. וְהוּא
קוֹ יֶרֶק שֶׁסּוּבֵב אֶת כָּל הָעוֹלָם.
זֶה קוֹ בַּחֲנֹק רוּחַ סְעָרָה. וְעָלִיו
נֶאֱמַר (איכה ד) רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'
נִלְכַד בְּשַׁחֲתוֹתָם. רוּחַ אָף בּוֹ
נִלְכַד מְשִׁיחַ ה' שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (בראשית
א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי
הַמַּיִם, וְעָלִיו נֶאֱמַר וּבְרוּחַ אֲפִיךָ
נִעְרַמוּ מַיִם. וְאֵלוֹ הַמַּיִם שֶׁל
הַתּוֹרָה.

בְּזִמְן שְׂאוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁל
הָעוֹלָם נִצְבּוּ כְמוֹ נֵד נְזֻלִים, טְפוֹת
טְפוֹת, מַעֲט שֵׁם מַעֲט שֵׁם. מִשּׁוּם
שֶׁלֹּא נִמְצְאוּ הָאֱמוּנָה, קִפְאוּ
תְהַמַּת בְּלֵב יָם. מַה זֶה לֵב יָם?
זֶה ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית. כָּלֵם קִפְאוּ, כְּדִי שֶׁלֹּא
יִתְגַּרֵּה (יִתְגַּרֵּה) בָּהֶם אָף. מַהוּ יָם?
זוֹ הָאֵם שֶׁהִיא קְפוּאָה, חֲתוּמָה
בִּינֵיהֶם, וְלֹא מְזַרְמָה וּמְשַׁפִּיעָה
בְּעוֹלָם. וּכְשֶׁרוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְטַל נִקְמָה מִן הַנְּחָשׁ

וְכֵד הָאִי זֶרְקָא אֲתַגְלִיא בְּעֲלָמָא אֲתַמַּר בִּיהַ
(ישעיה מ ט) עַל הַר גְּבוּהָ עָלִי לָךְ מִבְּשֶׁרֶת צִיּוֹן
הָרִימִי בְּכַח קוֹלְךָ מִבְּשֶׁרֶת יְרוּשָׁלַיִם. עָלִי לָךְ
בַּנְּקֻדָּה עֲלָאָה מִן סְגוּלָתָא דְאִיהוּ חֵלֶם עַל צָרִי.
הָרִימִי בְּכַח קוֹלְךָ מִבְּשֶׁרֶת יְרוּשָׁלַיִם הָרִימִי אֶל
תִּירָאִי בְּתַרְיִן יוֹדִין דְאֲנוּן צָרִי וְכִלְהוּ סְגוּלָתָא.

בְּתַהוּא זְמַנָּא סְלָקָא לְעֲלָא קָלָא וְעוֹד בְּזֶרְקָא
(במדבר כז ג) אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר, וְלִית מִיתָה
(דף קל ע"ב) אֲלָא גְלוּתָא. כִּי בַחֲטָאוֹ מֵת. בַּחֲטָאוֹ
נוֹקְבָא דְסַמְאֵל דָּא נְחָשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים דִּפְתִּי
לְחַוָּה. וְהוּא לֹא הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה, בְּאֲלִין
נוֹעֲדִים עַל ה' בַּעֲדַת קֶרַח, מֵאֲלִין דְהוּוּ
מְקַצְצִין בְּנִטְיֵעוֹת וְעָבְדוּ פְרוּדָא בֵּין קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתָּהּ, וְהָאִי נְחָשׁ אִיהוּ כְּרִיכָא
עַל צְוֹאֲרוֹ.

וּבְגִין דָּא אָרִיף בִּיהַ וְאָמַר אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר.
וְדָא קוֹ יֶרֶק דְאֲתַמַּר בִּיהַ (בראשית יא ב) וְהָאָרֶץ
הִיְתָה תֵהוּ וְבָהוּ. וְאִיהוּ קוֹ יֶרֶק דְאֲסַחַר כָּל
עֲלָמָא דָּא קוֹ בַּחֲנֹק רוּחַ סְעָרָה, וְעָלִיהַ אֲתַמַּר
(איכה ד ט) רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה' נִלְכַד בְּשַׁחֲתוֹתָם.
רוּחַ אָף בִּיהַ נִלְכַד מְשִׁיחַ ה', דְאֲתַמַּר בִּיהַ
(בראשית א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
וְעָלִיהַ אֲתַמַּר (שמות טז ח) וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נִעְרַמוּ מַיִם.
וְאֲלִין מַיָּא דְאוּרִיתָא.

בְּזִמְנָא דְאֲנוּן חֲבִיבָא בְּעֲלָמָא נִצְבּוּ כְמוֹ נֵד
נְזֻלִים, טְפִין טְפִין זְעִיר שֵׁם זְעִיר שֵׁם.
בְּגִין דְלֹא אֲשַׁתְּכַח מֵהַמְנוּתָא, קִפְאוּ תְהַמַּת
בְּלֵב יָם, מַאי לֵב יָם. דָּא לֵב אֱלֹהִים דְעוֹבְדָא
דְּבְרֵאשִׁית. כָּלְהוּ קִפְאוּ. בְּגִין דְלֹא יִתְגַּרֵּי (נ"א
אֲתַמַּר) אָף בְּהוּן. מַאי יָם דָּא אֲמָא דְאִיהַ גְלוּדָא
חֲתִימָא בִּינֵיהוּ. וְלֹא אֲתַנְּגִידַת וְאֲשַׁפְּעָא
בְּעֲלָמָא. וְכֵד בְּעִי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְנִטְלָא

נוקמא מן חוֹיָא ומן רתיכווי, מה פתיב נשפת
ברוחך כסמו ים.

ובהווא זמנא אתמשכן מיא דאורייתא
ואשפעא לתתא. ואנון מים זידונים
צִלְלוּ פִּעוּפֶּרֶת בְּמִים אֲדִירִים מְנִיָּהוּ. דְּאֲנוּן
מֵהֵוּא דְּאֲתָמֵר (תהלים צג ד) אֲדִיר בְּמָרוֹם ה'. בְּהוּ
אֲבָנִין מְפֻלְמִין (אנון), וְאִית אֲבָנִין מְסֻטְרָא אֲחֵרָא
דְּאֲתָמֵר בְּהוּן (דברים כט טו) עֵץ וְאֲבֹן, מְנִיָּהוּ נְפֻקִין
מִים זִידוֹנִים מִי טוּפְנָא, וּמָאן גְּרִים דְּאֲנוּן
שְׁלֻטִין עַל עֲלָמָא. לוֹחֹת אֲבָנֵי אֹרִייתָא
דְּאֲתָבְרוּ, דְּאֲנוּן אֲבָנִין מְפֻלְמִין דְּמְנַהוּן הוּוּ
נְפֻקִין מִים חַיִּים.

וכר אלין מתגברין מה פתיב וברב גאונך תהרס
קמיה. ואתעבידו לון אבנין דסקילה
וחשף על פני תהום. (שמות יד כ) ויהי הענן
והחשף, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ואתמר
בִּיה (שם קלט יב) גם חשף לא יחשיף מִמֶּךָ. ואתמר
בִּיה (שמות יכה) ויהי חשף אפלה בכל ארץ מצרים,
ולכל בני ישראל היה אור במושבתם.

ורזא דמלה (איוב לו כא) ועתה לא ראו אור בהיר
הוא בשחקים. אתמר הכא ועתה לא ראו
אור. ואתמר במצראי לא ראו איש את אחיו
ולא קמו איש מתחתיו וגו'. ולכל בני ישראל
היה אור. וחשף הוא שרפה, ועלה אתמר
תשלח חרונה יאכלמו פקש. ודא איהו אש
אוכלת אש, אשא דאורייתא דאכלא אשא
נוכראה. תהו"ם הוא המו"ת.

ואית תהום אחרא דאתמר ביה (תהלים מב ח) תהום
אל תהום קורא לקול צנוריה. מאי
צנוריה. אנון צנורין דחכמתא דאנון ווי
העמודים. כל משבריה, אלין טעמים
דאורייתא. וגליה, אלין נקודי אורייתא. עלי
עברו דא רזא דעבור. דאתמר ביה (שמות לד ו)
ויעבר ה' על פניו ויקרא.

וממרקבותיו, מה פתיב? נשפת
ברוחך כסמו ים.

ובאוותו הזמן נמשכים מים של
התורה ומשפיעה למטה. ואותם
מים זידונים צללו פעופרת במים
אדירים מהם, שהם מאותו
שנאמר (תהלים לג) אֲדִיר בְּמָרוֹם ה'.
בהם אבנים מפלמות (הק). ויש
אבנים מצד אחר שנאמר בהם
עֵץ וְאֲבֹן, יוֹצֵאִים מִהֶן מִים
זִידוֹנִים, מִי הַמְּבּוּל. ומי גורם
שהם שולטים על העולם?
הלווחות אבני התורה שנשברו,
שהם אבנים מפלמות שמהן היו
יוצאים מים חיים.

וכשאלו מתגברים, מה פתיב?
וברב גאונך תהרס קמיה. ונעשו
להם אבנים של סקילה וחשף על
פני תהום. ויהי הענן והחשף,
ולא קרב זה אל זה כל הלילה.
ונאמר בו (שם קלט) גם חשף לא
יחשיף מִמֶּךָ. ונאמר בו (שמות י)
ויהי חשף אפלה בכל ארץ
מצרים, ולכל בני ישראל היה אור
במושבתם.

וסוד הדבר - ועתה לא ראו אור
בהיר הוא בשחקים (איוב לו). נאמר
כאן ועתה לא ראו אור, ונאמר
במצרים לא ראו איש את אחיו
ולא קמו איש מתחתיו. ולכל בני
ישראל היה אור. וחשף הוא
שרפה, ועליו נאמר תשלח חרונה
יאכלמו פקש. וזהו אש אוכלת
אש, האש של התורה שאוכלת
אש נכריה. תהו"ם הוא המו"ת.

ויש תהום אחר שנאמר בו (תהלים
מב) תהום אל תהום קורא לקול
צנוריה. מה זה צנוריה? אותם
הצנורות של החכמה שהם ווי
העמודים. כל משבריה - אלו
הטעמים של התורה. וגליה - אלו
הנקודים של התורה. עלי עברו
- זה סוד העבור, שנאמר בו (שמות
לד) ויעבר ה' על פניו ויקרא.

וַיֵּשׁ תְּהוֹם דְּאִיהוּ בְּהַפּוּף אֲתוֹתוֹת הַרְג. וְהוּא הַרְג. וְאֲרַבַּע הָאוֹתוֹת שֶׁל שֵׁם יְהוָה שׁוֹלְטוֹת עַל אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה שְׂרָפָה הַרְג וְחִנֵּק. י' עוֹשֶׂה סְקִילָה בַּה"ו. ה' עוֹשֶׂה שְׂרָפָה בְּתַהוּ, שְׂהוּא קָו יֶרֶק, וְהוּא תְּשׁוּבָה. ה' מִתְּלַבֵּשׁ בּוֹ לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרִשְׁעִים. ו' הִתְּלַבֵּשׁ בַּחֲשָׁף לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׂרָפָה. ה' הִתְּלַבֵּשׁ בְּתַהוּם, שְׂהוּא הַמּוֹת, לַעֲשׂוֹת בּוֹ הַרְג.

וְהָאֲרִיז כְּלִילָא מְפֻלְהוּ קְלַפִּין, וְשְׂכִינְתָא מִתְּלַבֵּשׁת בָּהּ לְבַעֲרָא רוּחַ הַטְּמָאָה. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (זכריה יג ב) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אַעֲבִיר מִן הָאֲרִיז, וְאִית מָאן דְּאָמַר דְּבִאֲלִין קְלַפִּין אִיהוּ שְׂמָא קְדִישָׁא בְּהַפּוּכָא הוּוּה"י. וְרִזָּא דְּמִלָּה (אסתר ה יג) וְכָל זֶה אֵינְנִי שׁוֹ"ה ל"י. וְאֲנוּן ה' בְּתַהוּ ו' בְּבַהוּ. ב"ו הו"א אֲנִי וְהו"ו. וְחֲשָׁף עַל פְּנֵי תְּהוּם. וְחֲשָׁף בֵּיהּ ה'. תְּהוּם בֵּיהּ י'. וְכַד אִיהִי ה' זְעִירָא בְּקַלְפָּה דְּאִיהִי תַהוּ, מַה כְּתִיב (ישעיה מה יח) לֹא תַהוּ בְּרָאָה. דְּלִית לָהּ חֲבוּרָא וְיַחְוּדָא עִם בְּעֻלָּה כַּד אִיהִי מִתְּלַבֵּשָׁא בְּתַהוּ.

וְהָאֲרִיז קְלַפִּין אֲתַקְרִיאוּ עֲרִיזוֹת, וְעֻלְיָהוּ אֲתַמַּר (ויקרא יח ז) עֲרוֹת אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. דָּא חֲשָׁף וְתַהוּם דְּאֲנוּן עֲרוֹת אָבָא וְאִמָּא דְּאֲנוּן י"ה. (שם פסוק יז) עֲרוֹת אִשָּׁה וּבִתָּהּ, תַהוּ וְחֲשָׁף. (שם פסוק ט) עֲרוֹת אַחֻותֶיךָ בֵּת אָבִיךָ אוֹ בֵּת אִמְךָ, דָּא ה' זְעִירָא. כְּלָהוּ עֲרִיזִין אֲנוּן הָכָא וְהָכָא אֲתַמַּר (ישעיה כג יח) לֹאֲכָל לְשִׁבְעָה וְלִמְכָסָה עֲתִיק.

וְהָאֲרִיז הִיָּתָה תַהוּ. בְּזַמְנָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָיָה בְּאֵלוּ הַקְּלַפּוֹת, הָיָה בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת וּמְחַרְיָבָן. וְהָיָה פְּרֻשֵׁיָהּ שְׂאִין הַשְּׁפָעָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַנְּהָר, שְׂהוּא צְדִיק, יַחְרַב וְיִבֵּשׁ, בְּשִׁנֵּי עוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוּמַר, שְׂעֻלָּה

וְאִית תְּהוּם דְּאִיהוּ בְּהַפּוּף אֲתוֹן הַמּוֹת, וְאִיהוּ הַרְג. וְאֲרַבַּע אֲתוֹן דְּשֵׁם יְהוָה שְׁלֵטִין עַל אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין סְקִילָה שְׂרָפָה הַרְג וְחִנֵּק י' עֲבִידַת סְקִילָה בַּה"ו. ה' עֲבִיד שְׂרָפָה בְּתַהוּ דְּאִיהוּ קוֹ יֶרֶק. וְאִיהוּ תְּשׁוּבָה. ה' אֲתַלְבֵּשׁת בֵּיהּ לְמַעַבְד דִּינָא בְּחִיבָיָא. ו' אֲתַלְבֵּשׁ בַּחֲשָׁף לְמַעַבְד בֵּיהּ שְׂרָפָה. ה' אֲתַלְבֵּשׁ בְּתַהוּם דְּאִיהוּ הַמּוֹת לְמַעַבְד בֵּיהּ הַרְג.

וְהָאֲרִיז כְּלִילָא מְפֻלְהוּ קְלַפִּין, וְשְׂכִינְתָא מִתְּלַבֵּשׁת בָּהּ לְבַעֲרָא רוּחַ הַטְּמָאָה. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (זכריה יג ב) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אַעֲבִיר מִן הָאֲרִיז, וְאִית מָאן דְּאָמַר דְּבִאֲלִין קְלַפִּין אִיהוּ שְׂמָא קְדִישָׁא בְּהַפּוּכָא הוּוּה"י. וְרִזָּא דְּמִלָּה (אסתר ה יג) וְכָל זֶה אֵינְנִי שׁוֹ"ה ל"י. וְאֲנוּן ה' בְּתַהוּ ו' בְּבַהוּ. ב"ו הו"א אֲנִי וְהו"ו. וְחֲשָׁף עַל פְּנֵי תְּהוּם. וְחֲשָׁף בֵּיהּ ה'. תְּהוּם בֵּיהּ י'. וְכַד אִיהִי ה' זְעִירָא בְּקַלְפָּה דְּאִיהִי תַהוּ, מַה כְּתִיב (ישעיה מה יח) לֹא תַהוּ בְּרָאָה. דְּלִית לָהּ חֲבוּרָא וְיַחְוּדָא עִם בְּעֻלָּה כַּד אִיהִי מִתְּלַבֵּשָׁא בְּתַהוּ.

וְהָאֲרִיז קְלַפִּין אֲתַקְרִיאוּ עֲרִיזוֹת, וְעֻלְיָהוּ אֲתַמַּר (ויקרא יח ז) עֲרוֹת אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. דָּא חֲשָׁף וְתַהוּם דְּאֲנוּן עֲרוֹת אָבָא וְאִמָּא דְּאֲנוּן י"ה. (שם פסוק יז) עֲרוֹת אִשָּׁה וּבִתָּהּ, תַהוּ וְחֲשָׁף. (שם פסוק ט) עֲרוֹת אַחֻותֶיךָ בֵּת אָבִיךָ אוֹ בֵּת אִמְךָ, דָּא ה' זְעִירָא. כְּלָהוּ עֲרִיזִין אֲנוּן הָכָא וְהָכָא אֲתַמַּר (ישעיה כג יח) לֹאֲכָל לְשִׁבְעָה וְלִמְכָסָה עֲתִיק.

וְהָאֲרִיז הִיָּתָה תַהוּ. בְּזַמְנָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָיָה בְּאֵלוּ קְלַפִּין הָיָה בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת וּמְחַרְיָבָן. וְהָיָה אֲוִקְמוּהָ דְּלִית הַשְּׁפָעָה בְּכָל עֲלָמִין. וְנְהָר דְּאִיהוּ צְדִיק יַחְרַב וְיִבֵּשׁ בְּתַרִּין עֲלָמִין בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְּאֵתִי. וְאִית מָאן

במחשבתו לכנות עולמות ולהחריבן, ואמר: אלה מועילים לי, ואלו לא מועילים לי. אלו שנאמר בהם את השמים ואת הארץ - מועילים לי. האחרים שנאמר בהם והארץ היתה תהו ובהו, שמראה על עולמות שעלה כרצונו לכרא אותם ולא עשה אותם, עליהם נאמר תהו ובהו, באלה הוא אמר לא מועילים לי. ובזמן שהקדוש ברוך הוא באלו הקלפות, נאמר בו (איכה ג) סכתה בענן לך מעבור תפלה. בהו וחשף, עליהם נאמר ויהי הענן והחשף, ואלו הם קלפות האגוז, המח מבפנים שנחלק לארבעה צדדים. זה יהו"ה שהוא אינו מקבל טמאה, כמו שנאמר (ירמיה כב) הלא כה דברי כאש נאם ה'. מה האש לא מקבל טמאה, אף שמו אינו מקבל טמאה.

ובזמן שמעברות הקלפות הללו, ישברו מהאגוז. התפלה, שהיא השכינה ארנ"י, עולה לבעלה, שהוא יו"ד, שבזמן שהוא היה מכסה ממנה בקלפות הללו, היא נקראת עניה ויבשה, ואין לה אלא מה שהביאו לה עבדיה בחשאי.

ובאותו הזמן שמתפשט הקדוש ברוך הוא מהקלפות הללו, נאמר בו (ישעיה ל) ולא יפנה עוד מוריד ויהיו עיניך ראות את מוריד. ומיד שנהיה היבשה, נאמר בו מלא כל הארץ כבודו. ונקראת הברכה שלו, הקטרת שלו, הקשור שלו, ושורפת כל אותן הקלפות ועולה אליו. זהו שכתוב (ויקרא ו) זאת תורת העולה, בתפלת שחרית. היא העלה - היא העולה אליו בתפלת המנחה. על מוקדה על המזבח כל הלילה - בתפלת ערבית, שבה היא שורפת את כל

דאמר דסליק במחשבתה למבני עלמין ולהחריבן, ואמר דין מהננין לי ודין לא מהננין לי. אלין דאתמר בהון את השמים ואת הארץ מהננין לי. אחרנין דאתמר בהון והארץ היתה תהו ובהו, דאחזי על עלמין דסליק ברעותה למברא לון ולא עביד לון. עליהו אתמר תהו ובהו באלין אמר לא מהננין לי.

ובזמנא דקדשא בריה הוא באלין קלפין אתמר ביה (איכה ג ד) סכתה בענן לך מעבור תפלה. בהו וחשף, עליהו אתמר (שמות יד כ) ויהי הענן והחשף. ואלין אנון קלפין דאגוזא מחא מלגאו דאתפלג לארבע סטרין, דא יהו"ה דאיהו לא קביל מסאבו. כמה דאת אמר (ירמיה כג כט) הלא כה דברי כאש נאם ה'. מה אשא לא מקבל טמאה, אף שמה לא מקבל טמאה. ובזמנא דמתעברין אלין קלפין מאגוזא צלותא דאיהו שכינתא אדנ"י סלקא לגבי בעלה דאיהו יו"ד, דבזמנא דאיהו הוה מתפסיא מנה באנון קלפין, איהו אתקריאת עניה יבשה, ולית לה אלא מה שהביאו לה עבדיה בחשאי.

ובהו זמנא דאתפשט קדשא בריה הוא מאלין קלפין אתמר ביה (ישעיה ל כ) ולא יפנה עוד מוריד ויהיו עיניך ראות את מוריד. ומיד דהוה יבשה אתמר ביה (שם ג א) מלא כל הארץ כבודו. ואתקריאת ברכה דילה, קטרת דילה, קרבנא דילה, קשורא דילה, עולה (דף קלא ע"א) דילה, ואוקידת כל אנון קלפין וסליקת לגבה. הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ב) זאת תורת העלה, בצלותא דשחרית. היא העלה איהו העולה לגבה בצלותא דמנחה. על מוקדה על המזבח כל הלילה בצלותא דערבית. דבה

הקלפות הללו ששולטות בלילה, שהיא הגלות.

ובשהיא עולה אליו, עולה בכמה ריחות ובשמים של גן עדן, שהיא הגן של התורה, שעליו נאמר (שיר ד) גן נעול אחתי כלה. סתומה שאינה נפתחת אלא לבעלה. וכשיבא בעלה, אדני שפתי תפתח. נפתחת אל שני עמודי האמת, ומקבל אותה בשתי זרועות. זהו שכתוב (שם) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. יהו"ה יורד אליה, וזהו הסוד של אמן יאהדונה"י, הוא החבור של שני השמות. ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך.

באותו הזמן שיהיו שני השמות כאחד, תתעורר בת המלך בשיר השירים, ובמשלי ובקהלת, שהם (שני שמות כאחד), שלשת אלפים משל, שלש יודיים שהם שלש טפות של המוח שיורדות מן י. ולאן נמשכים? לצדיק שהיא קשת, ומה שהיה קטן נעשה גדול, וסוד הדבר - שופר הולך פזר גדול. מתי יהיה זורק חץ בדיוקן הזה?

עוד, פתגות עור חשוכות העינים, שנאמר בהן ותכהין עיניו מראת, להסתכל באלו שנאמר בהם נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. שהם חמש אור של מעשה בראשית. פתגות עור הם. והארץ היתה תהו ובהו. והארץ - אחת. תהו - שמים. בהו - שלש. וחשך - ארבע. תהום - חמש. וארבע האותיות שכלולות בגוף, והן ארבעה יסודות שהן קלפות האגוז. ומשום זה, והארץ היתה תהו, ופרשה שתהו היתה מקדם לכן, שפך דרך הקלפות שמקדימות את המוח. ורוח אלהים מרחפת - זה רוחו של המשיח. מיד שתהיה מרחפת על

איהי אוקידת כל אלין קלפין דשלטאן בליליא דאיהי גלותא.

זכר סליקת לגבה, סליקת בכמה ריחין ובסמין דגנתא דעדן דאיהי גן דאורייתא. דעלה אתמר (שיר ד יב) גן נעול אחתי כלה. סתימא דלא אתפתחת אלא לגבי בעלה, וכד ייתי בעלה, אדני שפתי תפתח, אתפתחת לגבי תרי סמכי קשוט וקבילת לה בתרין דרועין. הדא הוא דכתיב (שם ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, יהו"ה נחית לגבה ודא איהו רזא דאמן יאהדונה"י, איהו חבורא דתרין שמחין. ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך.

בהווא זמנא דיהון תרין שמחין פחדא יתער ברתא דמלכא בשיר השירים ובמשלי ובקהלת, דאנון (תרין שמחין כחדא), (מ"א ה יב) שלשת אלפים משל, תלת יודין דאנון תלת טפין דמחא דנחתין מן י' ולאן אתמשכו לגבי צדיק דאיהו קשת, ומה דהיה קטן אתעביד גדול. ורזא דמלה שופר הולך פזר גדול מתי יהיה זריק חץ בדיוקנא דא.

עוד (בראשית ג כא) פתגות עור חשיכין דעינין דאתמר בהון (שם כז א) ותכהין עיניו מראת, לאסתכלא באלין דאתמר בהון (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. דאנון חמש אור דמעשה בראשית פתגות עור אנון (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו. והארץ חד. תהו תרין. בהו תלתא. וחשך ארבע. תהום חמש. וארבע אתון אנון דכלילן בגופא, ואנון ארבע יסודין אנון קלפין דאגוזא. ובגין דא והארץ היתה תהו, ואוקמוה תהו היתה מקדמת דנא, דהכי אורחא דקלפין דמקדמין למחא. ורוח אלהים מרחפת, דא רוחא דמשיחא. מיד דיהא מרחפת על אפי מיא דאורייתא, מיד

פני מי התורה, מיד תהיה גאלה.
זהו שכתוב ויאמר אלהים יהי
אור.

וישלחוהו' אלהים מיד המשיח
שהוא בגן עדן, שנאמר בו
וישלחוהו' אלהים מגן עדן,
מהעדון שלו. ולמה? לעבד את
האדמה, שהיא השכינה. משום
זה וישלחוהו. מיד שיצא משם,
וישפן מקדם לגן עדן את
הכרבים, שהם משיח בן דוד
ומשיח בן אפרים, שמושכים את
רוח המשיח, שנאמר בו ורוח
אלהים. זה שיל"ה, אותו שנאמר
בו ואצלתי מן הרוח אשר עליך.
שכף עולה מש"ה שיל"ה
בחסבון.

וישפן מקדם, שהקדים שילה
לשניהם, כדי שיהיה מרחפת על
פני המים של התורה, והגאלה
בו תלויה, והרי פרושה ואת להט
החרב המתהפכת. מיד תהיה
בידו מטה. ומי הוא? מטטרו"ן,
שמתהפך ממטה לנחש ומנחש
למטה. ועוד מטה, זו השכינה
המתחוננה. ואם זכו ישראל -
מטה כלפי חסד לימין, ויצאו
ברחמים, ואם לא - מטה כלפי
חובה לצד הגבורה, ששם הנחש
אל אחר, שמבקש לשפף דם,
ויהרג המשיח ורבים מישראל.

ומשום זה נאמר (רות א) חי ה' שכבי
עד הבקר, שהוא הבקר של
אברהם שיהיה מטה כלפי חסד.
ומשום זה, ואת להט החרב
המתהפכת, והכל לשמר את דרך
עץ החיים, שהיא התורה,
שנאמר בה עץ חיים היא
למחזיקים בה, והיא התורה
שבעל פה. אם זכה האדם - היא
סם חיים שלו, ואם לא - היא
מתהפכת לו לסם המות. והרי
פרשוה בעלי המשנה כף, כמו
שמהמטה שמתהפך ממטה לנחש

יהא פרקנא. קדא הוא דכתיב (שם א א) ויאמר
אלהים יהי אור.

וישלחוהו' אלהים (שם ג כג), מיד משיחא דאיהו
בגנתא דעדן דאתמר ביה וישלחוהו
ה' אלהים מגן עדן. מעדון דילה. ואמאי לעבד
את האדמה, דאיהי שכינתא, בגין דא
וישלחוהו. מיד דיפוק מתמן וישפן מקדם לגן
עדן את הכרבים, דאנון משיח בן דוד ומשיח
בן אפרים דמשכא רוחא דמשיחא, דאתמר
ביה ורוח אלהים, דא שילה, ההוא דאתמר
ביה (במדבר יא יז) ואצלתי מן הרוח אשר עליך.
דהכי סליק משה שילה בחשבון.

וישפן מקדם דאקדים שילה לתרויהו, בגין
דיהא מרחפת על אנפי מיא דאורייתא,
ופרקנא ביה תליא, והא אוקמוה ואת להט
החרב המתהפכת, מיד יהא בידה מטה ומאי
ניהו מטטרו"ן, דאתהפך ממטה לנחש,
ומנחש למטה. ועוד מטה דא שכינתא תתאה,
ואם זכו ישראל, מטה כלפי חסד לימינא
ויפקון ברחמי. ואם לאו, מטה כלפי חובה
לסטרא דגבורה, דתמן נחש אל אחר דתבע
לשפף דמא, ויתקטיל משיחא וסגיאין
מישראל.

ובגין דא אתמר (רות ג יג) חי ה' שכבי עד הבקר,
דאיהו בקר דאברהם דיהא מטה כלפי
חסד. ובגין דא ואת להט החרב המתהפכת.
וכלא לשמר את דרך עץ החיים, דאיהי
אורייתא. דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא
למחזיקים בה. ואיהי אורייתא שבעל פה. אי
זכה בר נש, איהי סם חיים דילה. ואם לאו,
היא מתהפכת ליה לסם המות. והא אוקמוה
מארי מתניתין הכי, פגונא דמטה דאתהפך
ממטה לנחש ומנחש למטה. ובזמנא ההוא

ומנחש למטה. ובזמן ההוא ימחו
מן העולם כל אותם שנאמר בהם
ויעשו גם הם חרטמי מצרים
בלטיהם פן. עד כאן.

בזאת יבא אהרן אל הקדש. בא
וראה, אין אדם מפיק רצון
מהקדוש ברנף הוא אלא בזאת,
שעליה נאמר (משלי יח) מצא אשה
מצא טוב. וזאת היא עת לעשות
לה'. וכמה עתים יש, ועליהם
נאמר ואל יבא בכל עת. ושלמה
אמר אותם בספרו (קהלת א) עת
לבכות ועת לשחוק. הם עשרים
ושמונה. ועל זה הזהיר לאהרן
ואל יבא בכל עת אל הקדש,
שהוא קדש ישראל לה'.

ובשהשכינה הנקראת זאת עם
ישראל, שנאמר בה ואף גם זאת
בהיותם בארץ איביהם, ישראל
מה הם אומרים לה? אנה הלך
דודך היפה בנשים (שיר השירים ו),
בכמה תחנונים ותפלות וציצית
ותפלין ושבתות וימים טובים,
שעליו נאמר (שמות לא) בני ובין
בני ישראל אות היא. אות של
ברית מילה, אות של שבת, אות
של יום טוב, אות של תפלין.
ועליו נאמר על זאת יתפלל כל
חסיד אליך. מצא אשה מצא טוב.
והנביא אמר (ירמיה יט) אל יתהלל
חכם פי אם בזאת.

ויעקב אבינו, בעבור שהיה יודע
שזאת היא היתה עקר להפיק
רצון אבינו שבשמים, צוה לבניו
והודיעם בזאת, שנאמר (בראשית
מט) וזאת אשר דבר להם אביהם.
ודוד הנה יודע שבה מפיק רצון
מה', כשהנה נלחם עם אויביו
אמר (תהלים כז) אם תחנה עלי
מחנה, בזאת אני בוטח.

והנביא, פשראה צערן של
ישראל בגלות, ולא ראה להם

בעבור זאת, אמר (איכה ג כא)

אתמחון מעלמא כל אנון דאתמר בהון (שמות ז
יא) ויעשו גם הם חרטמי מצרים בלטיהם פן.
עד כאן.

בזאת יבא אהרן אל הקדש (ויקרא טז ג). בא וראה
אין אדם מפיק רצון מהקדוש ברנף
הוא אלא בזאת, שעליה נאמר (משלי יח כ) מצא
אשה מצא טוב. וזאת היא (תהלים קיט קכו) עת
לעשות לה'. וכמה עתים יש, ועליהם נאמר
ואל יבא בכל עת. ושלמה אמר אותם בספרו.
(קהלת ג ד) עת לבכות ועת לשחוק. הם כ"ח. ועל
זה הזהיר לאהרן ואל יבא בכל עת אל הקדש,
שהוא (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה'.

ובשהשכינה הנקראת זאת עם ישראל, שנאמר
בה (ויקרא כו י) ואף גם זאת בהיותם
בארץ איביהם, ישראל מה הם אומרים לה
אנה הלך דודך היפה בנשים וגו' (שיר השירים ו,
א), בכמה תחנונים ותפלות, וציצית ותפלין
ושבתות וימים טובים, שעליו נאמר (שמות לא יז)
בני ובין בני ישראל אות היא. אות של ברית
מילה, אות של שבת, אות של יום טוב, אות
של תפלין. ועליו נאמר (תהלים לבו) על זאת יתפלל
כל חסיד אליך. מצא אשה מצא טוב וגו'.
והנביא אמר (ירמיה ט כב) אל יתהלל חכם פי אם
בזאת.

ויעקב אבינו בעבור שהיה יודע שזאת היא
היתה עקר להפיק רצון אבינו
שבשמים, צוה לבניו (דף קלא ע"א) והודיעם
בזאת. שנאמר (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם
אביהם. ודוד הנה יודע שבה מפיק רצון מה',
כשהנה נלחם עם אויביו אמר (תהלים כז ג) אם
תחנה עלי מחנה. בזאת אני בוטח.

והנביא, פשראה צערן של ישראל בגלות,
ולא ראה להם מנוחה וגאלה אלא

מניחה וגאלה אלא בעבור זאת, אמר (איכה א) זאת אשיב אל לבי. וכן משה - ואולם בעבור זאת העמדתיו. וכן ליהודה - וזאת ליהודה. ומי שלא שית לבו גם לזאת, עליו נאמר וכסיל לא יבין את זאת.

ועתה צריך אתה לדעת, כיון שהאדם בה יפיק רצונו, ובה משיג שם ה' שזהו סוד על זאת תפלל כל חסיד. ועל זאת - ודאי לשם ה' שהוא על זאת. למה תקנו בשחרית תפלה למדה ידועה, וכן במנחה למדה ידועה, וכן בערבית למדה ידועה, וכן ביום טוב למדה ידועה, וכן בשבת למדה ידועה, וכן ביום טוב למדה ידועה, וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה? אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שיהו"ה הוא בכל ספירה וספירה, כמו שאמר דוד לך ה' הגדלה והגבורה. וכל ספירה אין לה פעלה בתחתונים אלא על ידי המלכות, שנאמר בה ומלכותו בכל משלה.

אבר' בזמן שצריך הקדוש ברוך הוא להצדיק צדיק ולעשות עמו צדקה, שהוא מלכות עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות ונקראים צדיקים על שמו. וה' נקרא על שמו צדיק, שנאמר צדיק ה' בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בצדקה. ואין צדקה אלא תפלה, שהיא צ' - תשעים אמנים. ד' - ארבע קדשות בכל יום. ק' - מאה ברכות. ה' - חמשה חמשי תורה. וזהו וצדקה תרומם גוי. ועליו נאמר לאברהם (בראשית טו ו) ויחשבה לו צדקה.

ובשהוא רוצה להגן בה, נאמר בה (ישעיה נט) וילבש צדקה כשרין. מצד ה' היא צדקה. ומצד י' היא נאמר בה ארפה מארץ מדה.

זאת אשיב אל לבי. וכן משה (שמות ט טז) ואולם בעבור זאת העמדתיו. וכן ליהודה (דברים לג ז) וזאת ליהודה. ומי שלא שית לבו גם לזאת, עליו נאמר (תהלים צב ז) וכסיל לא יבין את זאת. ועתה צריך אתה לדעת כיון שהאדם בה יפיק רצונו, ובה משיג שם ה' שזהו סוד על זאת תפלל כל חסיד. ועל זאת ודאי לשם ה' שהוא על זאת. למה תקנו בשחרית תפלה למדה ידועה. וכן במנחה למדה ידועה. וכן בערבית למדה ידועה. וכן ביום טוב למדה ידועה. וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה. אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שיהו"ה הוא בכל ספירה וספירה. כמה שאמר דוד (דח"א כט יא) לך ה' הגדלה והגבורה וגו'. וכל ספירה אין לה פעלה בתחתונים, אלא על ידי המלכות. שנאמר בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה.

אבר' בזמן שצריך הקדוש ברוך הוא להצדיק צדיק ולעשות עמו צדקה, שהוא מלכות עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות ונקראים צדיקים על שמו. וה' נקרא על שמו צדיק. שנאמר (שם קמה ז) צדיק ה' בכל דרכיו. ומרחם על בריותיו בצדקה.

ואין צדקה אלא תפלה, שהיא צ', תשעים אמנים. ד', ארבע קדשות בכל יום. ק', מאה ברכות. ה', חמשה חמשי תורה. וזהו (משלי יד לד) וצדקה תרומם גוי. ועליו נאמר לאברהם (בראשית טו ו) ויחשבה לו צדקה.

ובשהוא רוצה להגן בה נאמר בה (ישעיה נט יז) וילבש צדקה כשרין. מצד ה' היא צדקה. ומצד י' היא פושע על ראש צדיק, אות ברית עטרה בראש כל צדיק. ומצד ו' פושע על ראש צדיק, או ברית עטרה בראש כל צדיק. ומצד ו' נאמר בה ארפה מארץ מדה.

מצד ה' עליונה - ורחבה מני ים. ובשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה, כל הספירות פלולים בה ונקראו נביאים. ומלכות היא דמיון פלם, שנאמר (הושע יב) וכיד הנביאים אדמה, כמו שנאמר ודברתי על הנביאים, שהיא כמו אספקלריה שפל הפנים נראים בה. וכן כל הספירות מראות בה כחם ודמיונם וצורותם, לכל נביא כפי השגתו למעלה.

וכמו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד, ובכל המלאכים והאופנים וחיות הקדש, ובכל הרקיעים והכסאות שבהם המלאכים התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. וכן בכל פוכב ומזל, כמו שנאמר ומלכותו בכל משלה. וזהו וכיד הנביאים אדמה. לכל אחד נדמה כפי כחו שהיא נשמתו. (והכו אמרם העונה אמן בכל כחו).

ה' הוא בכתר, שהיה קדם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר, כשברא העולם במדת ראשית, ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה וספירה כמדליק נר מנר, ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה עד אין סוף ואין תכלית.

ומי שמפיר אותו בזאת, כאלו מפיר אותו בעליונים ובתחתונים, בעבור שהיא פלולה מהעליונים, והיא יחוד וקשר פלם, והיא מתלבשת בכל התחתונים. ועל זה אמר הנביא (ירמיה ט) כה אמר ה' אל יתהלל חכם, כי אם בזאת וגו', השפל וידע אותי. היא נקראת נבואה מצד הנביאים, שפל הספירות נקראים חכמה.

נאמר בה (איוב יא ט) ארפה מארץ מדה. ומצד ה' עליונה ורחבה מני ים.

ובשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה כל הספירות פלולים בה ונקראים נביאים. ומלכות היא דמיון פלם. שנאמר (הושע יב יא) וכיד הנביאים אדמה. כמה שנאמר ודברתי על הנביאים וגו'. שהיא כמו אספקלריה שפל הפנים נראים בה. וכן כל הספירות מראים בה כחם ודמיונם וצורותם, לכל נביא כפי השגתו למעלה.

וכמו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד, ובכל המלאכים והאופנים וחיות הקדש, ובכל הרקיעים והכסאות שבהם התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם. שנאמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר וגבוהים עליהם. וכן בכל פוכב ומזל. כמו שנאמר (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה. וזהו וכיד הנביאים אדמה. לכל אחד נדמה לפי כחו שהיא נשמתו (והכו אמרם העונה אמן בכל כחו).

ה' הוא בכתר, שהיה קדם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר. כשברא העולם במדת ראשית, ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה וספירה כמדליק נר מנר, ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה עד אין סוף ואין תכלית.

ומי שמפיר אותו בזאת, כאלו מפיר אותו בעליונים ובתחתונים. בעבור שהיא פלולה מהעליונים. והיא יחוד וקשר פלם. והיא מתלבשת בכל התחתונים. ועל זה אמר הנביא (ירמיה ט כב) כה אמר ה' אל יתהלל חכם כי אם בזאת וגו', השפל וידע אותי. היא נקראת נבואה מצד הנביאים, חכמה מצד החכמים. שכל הספירות נקראים חכמה.

ועוד, פְּחוּט הַשָּׁנִי שֶׁפְּתוּתֵיךְ
 וּמִדְּבַרְךָ נִאֲוָה. זֶה חוּט שֶׁל
 הַשָּׁפְתִים שֶׁל הַתְּפִלָּה, וּבְהֵם אֲדֹנִי
 שֶׁפְּתֵי תַפְתָּח, לְזֶרֶק שֶׁלֹּשׁ אַבְנִים
 לְנֶחֱשׁ, וְהֵם אַרְבַּע תְּפִלוֹת שֶׁבֵּהֶם
 הַקָּלֵעַ, שֶׁהוּא שָׁפָה, זֶרֶק אוֹתָם
 לְנֶחֱשׁ, וְהוּא מְקִיף אוֹתָם בְּתַקְףָּךְ
 הוֹלֵךְ, וּמוֹלִיכָה אוֹתָם בְּזִרְעֵי יְמִין
 שֶׁהִיא חֶסֶד, וְנֹעֲשִׂים סְגוּלָתָא
 בְּעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי.

וּמִי הַשָּׁפָה שֶׁזֹּרֶקֶת אֶת שֶׁלֹּשׁ
 הַתְּפִלוֹת הַלְלוּ? זוֹ הַשְּׂכִינָה, שְׂכַף
 עוֹלָה בְּחֻשְׁבוֹן שְׁפָ"ה. וּבִגְלָלָה
 נֹאמַר כְּחוּט הַשָּׁנִי שֶׁפְּתוּתֵיךְ.
 וְחוּט הַשָּׁפָה הַזֶּה הוּא הַקָּלֵעַ.
 כְּשֶׁזֹּרֶקֶת הָאֲבָנִים הַלְלוּ לְנֶחֱשׁ,
 נֹאמַר בְּהַ (שְׁמוּאֵל א' כ"ה) וְאֵת נֶפֶשׁ
 אִיבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלֵעַ.
 שֶׁהִיא הַקָּלֵעַ, וְהַקָּלֵעַ הַזֶּה הוּא
 סִינַי, שְׁבוּ נִשְׁמְעוּ שְׁבָעִים קוֹלוֹת
 לְשִׁבְעִים אֲמוֹת, שֶׁהֵם תְּלוּיִים
 מְשֻׁבְּעֵי רֵאשִׁים (שֶׁל חֵיה) שֶׁל
 הַחַיּוֹת, שֶׁמְקַנְנִים בְּשִׁבְעֵי הָרִים,
 וְכֹלֵם מִתּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא רָצוּ לְקַבֵּל
 חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה שֶׁהֵם ה'
 בְּתוֹסֶפֶת הַקָּלֵעַ.

וְדוֹד בְּה' נָטַל חֲמֵשׁ אַבְנִים, כִּנְגַד
 חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, וְהֵם הֵיוּ כְּמוֹ
 חֲמֵשׁ הַתְּבוֹת שֶׁל הַיְחִוּד, שֶׁהֵן
 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה'.
 וְכִשְׁשָׁם אוֹתָם בְּקָלֵעַ, נִעֲשׂוּ כְּלָן
 אַחַת. בִּי"ג מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת,
 וְהֵרָג אֶת הַפְּלִשְׁתִּי שֶׁהוּא יֵצֵר
 הָרַע, וְהוּא נֶחֱשׁ, וְהוּא סַמָּ"ל,
 הוּא עֲמֶלֶק, הוּא פְּלִשְׁתִּי, הוּא
 מִלְאָךְ הַמּוֹת, לְכֹל בַּר נֶשׂ אֲתַעְבִּיד לִיָּה כְּפּוּם
 נִעֲשָׂה כְּפִי חֲטָאִיר.

וְכֹל חֲמֵשׁ הָאֲבָנִים מִתְּקַנְנוֹת
 בְּחֲמִשָּׁה תְּקוּנֵי הַפָּה בְּעֵשְׂרִים
 וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. וְהֵן:
 אַחַח"ע בּוּמ"ף גִּיכ"ק דְּטַלְנ"ת
 זְסַצַּר"ש. וְהֵן מִשְׁתַּמְשׁוֹת
 בְּשִׁפְתִים, בְּלִשׁוֹן, בְּחֶף, בְּגִרוֹן,

וְעוֹד (שֶׁה"ש ד' ג) כְּחוּט הַשָּׁנִי שֶׁפְּתוּתֵיךְ וּמִדְּבַרְךָ
 נִאֲוָה. דָּא חוּט דְּשַׁפּוֹן דְּצִלוֹתָא וּבְהוֹן
 (תְּהֵלִים נ"ז) אֲדֹנִי שֶׁפְּתֵי תַפְתָּח לְזֶרְקָא מִנִּיהוּ תִּלְת
 אַבְנֵין לְגַבֵּי חוּיָא. וְאֲנוּן תִּלְת דְּצִלוֹתֵין דְּבְהוֹן
 קִירְטָא דְּאִיהִי שְׁפָה זְרִיק לֹון לְגַבֵּי חוּיָא, וְאִיהוּ
 מְקִיף לֹון בְּתַקְפָּא הוֹלֵךְ וְאִזִּילַת לֹון בְּדִרוּעָא
 יְמִינָא דְּאִיהוּ חֶסֶד, וְאֲתַעְבִּידוּ סְגוּלָתָא
 בְּעֵמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא.

וּמֵאן שְׁפָה דְּזִרִיקַת תִּלְת צִלוֹתֵין אֵלֵין, דָּא
 שְׂכִינָה דְּהִכִּי סִלְקָא בְּחֻשְׁבוֹן שְׁפָ"ה.
 וּבִגְיָנָה אֲתַמַּר כְּחוּט הַשָּׁנִי שֶׁפְּתוּתֵיךְ. וְהִיא
 חוּט דְּשָׁפָה אִיהִי קִירְטָא כַּד זְרִיקַת אֵלֵין אַבְנֵין
 לְגַבֵּי חוּיָא אֲתַמַּר בְּהַ (שְׁמוּאֵל א' כ"ה כ"ט) וְאֵת נֶפֶשׁ
 אִיבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלֵעַ. דְּאִיהִי קִירְטָא
 וְהִיא קַל"ע אִיהוּ סִינַי, דְּבְהַ אֲשַׁתְּמְעוּ שְׁבָעִין
 קִלִּין לְגַבֵּי שְׁבָעִין אֲמִין דְּאֲנוּן תִּלְּין מְשֻׁבְּעֵי
 רֵאשִׁין (דְּחִיּוּא) דְּחִיּוֹן, דְּמְקַנְנָא בְּשִׁבְעֵי טוּרִין
 וּמִתּוֹ כְּלָהוּ. בְּגִין דְּלֹא בְּעוּ לְקַבֵּלָא חֲמִשָּׁה
 חֲמִשֵּׁי תוֹרָה דְּאֲנוּן ה' בְּתוֹסֶפֶת הַקָּלֵעַ.

וְדוֹד בְּה' נָטַל חֲמִשָּׁה אַבְנֵין לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה
 חֲמִשֵּׁי תוֹרָה. וְאֲנוּן הוּוּ כְּגוֹנָא דְּחֲמִשָּׁה
 תְּבִין דְּיַחְוּדָא דְּאֲנוּן (דְּבָרִים ו' ד) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה'
 אֱלֹהֵינוּ ה'. וְכַד שְׁוִי לֹון בְּקִירְטָא אֲתַעְבִּידוּ
 כְּלָהוּ אַחַד. בְּתַלְיִסֵּר מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת
 וְקִטִּיל לְפִלְשְׁתָּא דְּאִיהוּ יֵצֵר הָרַע, וְאִיהוּ נֶחֱשׁ
 הוּא סַמָּ"ל הוּא עֲמֶלֶק הוּא פְּלִשְׁתִּי הוּא
 מִלְאָךְ הַמּוֹת, לְכֹל בַּר נֶשׂ אֲתַעְבִּיד לִיָּה כְּפּוּם
 חוּבוֹי.

וְחֲמִשָּׁה אַבְנֵין כְּלָהוּ מִתְּקַנְנִין בְּחֲמִשָּׁה תְּקוּנֵין
 דְּפּוּמָא בְּעֵשְׂרִין וְתִרִין אֲתוּן דְּאוּרִיתָא.
 וְאֲנוּן אַחַח"ע בּוּמ"ף גִּיכ"ק דְּטַלְנ"ת
 זְסַצַּר"ש. וְאֲנוּן מִשְׁתַּמְשִׁי בְּשַׁפּוֹן בְּלִישְׁנָא

בשנים. וְכַל הַחֲמֵשׁ נִקְרְאוֹת פְּ"ה אֶחָד.

אֲשֶׁרֵי מִי שְׁלוּמֵד (שׁוּמֵד) בַּתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה בְּחֻמְשַׁת הַתְּקוּנִים הִלְלוּ לְהַרְגַּ בְּהֵם אֶת הַיֵּצֵר הָרַע. שֵׁיִצֵר הָרַע וְחִילוּתָיו מְסוּבֵב אֶת הַגּוֹף בְּכָל יוֹם, לְהִלָּחֵם בּוֹ קָרֵב בְּכֹמֶה חֲטָאִים שְׁכּוֹנִים בְּכָל יוֹם, וּמִקְרִיב אֶת כָּלֵם בְּזִמְנֵי הַדִּין, שֶׁהוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֶל כֶּסֶף הַדִּין. בְּאוֹתוֹ זִמְנֵי צָרִיף אָדָם לְהַתְתַּקֵּן בַּתְּפִלּוֹת.

תִּקְוֵן אֶחָד לְמִטָּה, אֲרַבְעָה סוּסִים עִם תְּפִלַּת מוֹסֵף, וְסוּד הַדְּבָר -

(חֲבֻקָּא ג) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יְשׁוּעָה, וְאֵלֹי אֲרַבַּע תְּפִלּוֹת. וְצָרִיף לְהִלְבִּישׁ לוֹ שְׂרָיוֹן,

זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה נט) וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה כְּשֶׁרָיָן. צְדָקָה הִרִי פְּרִשׁוּהָ, צ' - תִּשְׁעִים אֲמִנִים שְׁתִּלְוִיִּים מִן א' שֶׁל אָמֵן. ד' - אֲרַבַּע קִדְשׁוֹת. ק'

- מֵאָה בְּרִכּוֹת. ה' - חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, וְהַכֵּל אָמֵן. מ"ן תִּשְׁעִים.

וּמִי שֶׁלֹּא אָמַר אוֹתָם, צָרִיף לְכוּן בְּחֻמְשׁ עֲשָׂרָה וָיָם שֶׁל אָמֵן וַיִּצְיִיב וַיִּנְכוּן וַיִּקְיֵם וְגו'. א' מִן אָמֵן שָׁבָה עוֹלִים לְחֻשְׁבוֹן אָמֵן,

וְהוּא סוּד יֵאֱהַדְוֵנָה"י. וּמִי שֶׁאֹמַר אוֹתָם בְּכָל פֶּחוּ, הוּא

אֱלֹהִים, שֶׁכָּף עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן בְּכָל כ"ח, וְנוֹתֵן תְּקֵף לְסוּסִים,

וְקוֹרְעִים לוֹ גִזֵר דִּינוֹ שֶׁל שְׁבַעִים שָׁנָה, שֶׁהֵם שְׁבַעִים סְנֵה־דְרִין שֶׁהֵם גְּזָרִים עַל אָדָם מֵה שִׁיחֵיָהּ לוֹ

בְּכָל הַשָּׁנָה.

אֲרַחֲיִים הוּא בְּחֻשְׁבוֹן הַכֶּסֶף"א,

וְהוּא כֶּסֶף רַחֲמִים. אֶל מִלְךָ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג

בְּחֻסְדוֹת. כֶּסֶף חֲס"ד וְדָאֵי שְׁעוֹלָה לְשְׁבַעִים וּשְׁנַיִם קְשָׁרִים

וְחִלּוּתֵי שֶׁל צִיצִית, וְהֵם הַזּוּגִים שֶׁל הַכֶּסֶפוּיִים שֶׁל הַסוּסִים, שְׁעוֹלָה הַנִּגּוֹן שֶׁל הַכֶּסֶפּוּשׁ שֶׁלָּהֶם

לְשְׁבַעִים וּשְׁנַיִם גְּוִנִים, אַחַר שֶׁהַסוּסִים מְנַצְחִים אֶת הַקָּרֵב

בַּחֵף בְּגִרְוֵנָא בְּשִׁינִין. וְכִלְהוּ חֲמֵשׁ אֶתְקַרִיאוּ פְּ"ה אֶחָד.

וּבָאָה אִיהוּ מָאָן דִּילִיף (נ"א דלעי) בְּאוֹרֵיתָא דְאֶתִיחֵיבַת בְּה' תְּקוּנִין אֵלִין לְקַטְלָא

בְּהוֹן לִיִצֵר הָרַע. דִּיִצֵר הָרַע וְחִילִין דִּילֵיה אִיהוּ אֶסְחַר לְגוּפָא בְּכָל יוּמָא, לְאַגְחָא עֲמֵה קָרְבָא

בְּכֹמֶה חוּבִין דְכִנְיֵשׁ בְּכָל יוּמָא, וְקָרִיב (ד' ט' ק"ב

ע"ב) לוֹן כִּלְהוּ בְּזִמְנָא דְדִינָא דְאִיהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה,

לְגַבֵּי כּוּרְסֵיִיא דְדִינָא, בְּהֵהוּא זִמְנָא צָרִיף בְּרִישׁ לְאֶתְתַּקְנָא בְּצִלוֹתִין.

תְּקוּנָא קִדְמָאָה לְאֶתְקַנָּא סוּסוֹן אֲרַבַּע עִם צִלוֹתָא דְמוֹסֵף. וְרָזָא דְמִלְהָ (חֲבֻקָּא ג ח)

כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יְשׁוּעָה. וְאֵלִין אֲרַבַּע צִלוֹתִין. וְצָרִיף לְמַלְבֵּשׁ לוֹ שְׂרָיוֹן. הָדָא

הוּא דְכִתִּיב (ישעיה נט יז) וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה כְּשֶׁרָיָן.

צְדָקָה הָא אוּקְמוּהָ צ', תִּשְׁעִים אֲמִנִים דְתִלְוִין מִן א' דְאָמֵן. ד' אֲרַבַּע קִדְשׁוֹת. ק', מֵאָה

בְּרִכּוֹת. ה' חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה וְכִלְאָ אָמֵן.

מ"ן תִּשְׁעִים.

וּמָאָן דִּלְאָ אָמַר לוֹן, צָרִיף לְכוּן בְּחֻמְשׁ סְרִי וָיָין דְאָמֵת וַיִּצְיִיב וַיִּנְכוּן וַיִּקְיֵם וְכו'. (וע"ס)

א' מִן אָמֵת בְּה' סְלִקִין לְחֻשְׁבוֹן אָמֵן. וְאִיהוּ רָזָא יֵאֱהַדְוֵנָה"י. וּמָאָן דְאָמַר לוֹן בְּכָל פֶּחוּ

דְאִיהוּ אֱלֹהִים דְהִכִּי סְלִיק לְחֻשְׁבוֹן בְּכ"ל פֶּחוּ"ו וַיְהִיב תְּקַפָּא לְסוּסוֹן וְקוֹרְעִין לוֹ גִזֵר דִּינוֹ שֶׁל

שְׁבַעִים שָׁנָה, דְאֲנוּן שְׁבַעִים סְנֵה־דְרִין דְאִינוּן גְּזָרִין עַל בְּרִישׁ. מֵה דִיחָא לִיָּה בְּכָל שְׁתָּא.

אֲרַחֲיִים אִיהוּ הַכֶּסֶף"א בְּחֻשְׁבוֹן. וְאִיהוּ כֶּסֶף רַחֲמִים. אֶל מִלְךָ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף

רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחֻסְדוֹת. כֶּסֶף חֲס"ד וְדָאֵי דְסְלִיקוּ לְע"ב קְשָׁרִין וְחִלְוִין דְצִיצִית וְאֲנוּן

זוּגִין דְכֶסֶפוּיִין דְסוּסוֹן דְסְלִיק נְגוּנָא דְכֶסֶפּוּשׁ דִּילְהוֹן לְע"ב גְּוִנִין. בְּתַר דְנִצְחִין סוּסוֹן קָרְבָא

בתפלות. באותו הזמן בעלי הסוסים שממנים על התפלות, כלם פותחים בזמירות שירות ותשבחות והודאות. ושפה דאיה קירטא זריקת אבנין ברחימו. ואנון חמש בחמש תקונין דעינא דאנון תלת גוני עינא ותרי עפעפי עינא.

וילגבי אן אתר אזדריקו, לגבי בת עינא דהא הוא דכתיב (שמואל א, כ כ) לשלח לי למטרה. ושלשה גוני עינא אנון מרקמן בתלת לבושי תלת אבהן ותרי עפעפי עינא תרי נביאי קשוט דאנון פתחין וסגרין עינא דאיהי מראה דנביאי קשוט ומאי איהי בת עינא שכניתא תתאה. עלה אתמר (במדבר יב ו) ה' במראה אליו אתודע. ועלה אתמר לגבי משה (שם יב ח) ותמונת ה' נביט. ה' גונין אנון ה'. בת עינא דא י' מאן עינא דכליל כל גונין דא ו' איהו פתח וסגיר. קם אליהו ואמר, בוצינא קדישא ה' רביעאה אנה היא. אמר ודאי חמש אור אנון מלגו. ובגין דא ה"ה חמש גונין מלבר, חמש גונין דנהרין בהון מלגאו. ואנון גון חור, גון סומק, גון ירק, גון תכלת, גון אפם. ולבושין דילהון ארגמן. א' אורפניא"ל. ר' רפא"ל. ג' גבריא"ל. מ' מיכא"ל. נ' נוריא"ל. אלין אנון גופא לחמש גונין.

קם אליהו ואמר, המנורה הקדושה, ה' הרביעית אני הוא. אמר, ודאי חמשה אור הם מבפנים, ומשום זה ה"ה הזו חמשה גונים מבחוץ, חמשה גונים שמאירים בהם מבפנים, והם גון לבן, גון אדם, גון ירק, גון תכלת, גון שחר. והלבושים שלהם ארגמן. א' - אורפניא"ל. ר' - רפא"ל. ג' - גבריא"ל. מ' - מיכא"ל. נ' - נוריא"ל. אלו הם גוף לחמשה גונים.

אמר לו אליהו לרבי שמעון, המנורה הקדושה, ודאי עין ימין, כששורה בה יהו"ה ומאיר בה, וכן בעין שמאל, השכינה אומרת לעינים הללו מרב אהבה, (שיר ו) חסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. שורפים אותי בשלהבות של אהבה שזורקים לכל עבר.

בצלותין, בההוא זימנא מארי דסוסון דממן על צלותין, כלהו פתחו בזמירות שירות ותשבחות והודאות. ושפה דאיה קירטא זריקת אבנין ברחימו. ואנון חמש בחמש תקונין דעינא דאנון תלת גוני עינא ותרי עפעפי עינא.

וילגבי אן אתר אזדריקו, לגבי בת עינא דהא הוא דכתיב (שמואל א, כ כ) לשלח לי למטרה. ושלשה גוני עינא אנון מרקמן בתלת לבושי תלת אבהן ותרי עפעפי עינא תרי נביאי קשוט דאנון פתחין וסגרין עינא דאיהי מראה דנביאי קשוט ומאי איהי בת עינא שכניתא תתאה. עלה אתמר (במדבר יב ו) ה' במראה אליו אתודע. ועלה אתמר לגבי משה (שם יב ח) ותמונת ה' נביט. ה' גונין אנון ה'. בת עינא דא י' מאן עינא דכליל כל גונין דא ו' איהו פתח וסגיר. קם אליהו ואמר, בוצינא קדישא ה' רביעאה אנה היא. אמר ודאי חמש אור אנון מלגו. ובגין דא ה"ה חמש גונין מלבר, חמש גונין דנהרין בהון מלגאו. ואנון גון חור, גון סומק, גון ירק, גון תכלת, גון אפם. ולבושין דילהון ארגמן. א' אורפניא"ל. ר' רפא"ל. ג' גבריא"ל. מ' מיכא"ל. נ' נוריא"ל. אלין אנון גופא לחמש גונין.

אמר ליה אליהו לרבי שמעון, בוצינא קדישא, ודאי עינא ימינא פד שריא ביה יהו"ה ונהיר ביה, וכן בעינא שמאלא, שכניתא אמרת לגבי עינין אלין מרחימו סגי, (שיר ו ה) חסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. מוקדין לי בשלהובין דרחימו דזרקין לכל עיבר.

חסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. שורפים אותי בשלהבות של אהבה שזורקים לכל עבר.

קָם נַעַר חֲנוּךְ מִטְטְרוֹן. פָּתַח וְאָמַר, (איוב לה ו)
 צָעִיר אָנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יְשִׁישִׁים. וְלֹאֹר הָעֵינַיִם שְׁלָכְם
 יִרְדְּתִי, שְׁמַאֲיָרִים מַעֲלָה וּמִטָּה,
 וְעַלֵּיהֶם נֹאמֵר (רות ב) עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה
 אֲשֶׁר יִקְצְרוּן וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵיהֶן.
 וּמָה הוּא? שְׁבָכַל מְקוֹם שְׁנוֹתָנִים
 עֵינֵיהֶם - אוּ מִיָּתָה אוּ עֲנִי. וְאֵלוּ
 הֵם הַעֲלָמִים שֶׁנִּפְטְרוּ בַקְצוּר
 שָׁנִים. וְכֵלָם תַּחַת מְמִשְׁלָתִי
 בַּיִשִּׁיבַת הַרְקִיעַ. וְזֶה לְמָה?
 מִשׁוֹם הַשְּׂכִינָה שִׁיוֹשְׁבַת בֵּינֵיהֶם,
 וְשֵׁם מְאִירָה בְּעֵינֵיהֶם, שֶׁנֹּאמַר בּוֹ
 (דברים לב) אָנִי אֲמִית וְאַחִיהָ.

וּמִשׁוֹם זֶה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן.
 בַּשָּׂדֶה הַהוּא שֶׁשֵׁם וַיֵּצֵא יִצְחָק
 לְשׁוֹחַ בַּשָּׂדֶה לְפָנוֹת עֵרֶב. לְפָנוֹת
 כָּל הַמְקַטְרְגִים שֶׁהֵם עֲרֻבֹב שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל (טו) עִם עֵרֶב רַב, וַיְכַהֵם
 נֹאמַר בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן.

וְעוֹד עֵינֶיךָ - אֵלוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים,
 שֶׁהֵם הָעֵינַיִם שֶׁל הַתּוֹרָה. אֲשֶׁר
 יִקְצְרוּן בַּשָּׂדֶה - שֶׁמַּעֲנִישִׁים אֶת
 מִי שֶׁנּוֹגַע בְּאִסּוּר תּוֹרָה. וְעוֹד
 אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, שֶׁעַלֵּיהֶם נֹאמַר,
 מְקוֹם שֶׁאֲמָרוּ לְהֶאֱרִיף אֵינּוּ רִשְׁאֵי
 לְקַצֵּר. לְקַצֵּר - אֵינּוּ רִשְׁאֵי
 לְהֶאֱרִיף. וְהֵם פּוֹסְקִים תּוֹרָה
 בְּאִסּוּר וְהַתֵּר, פְּסוּל וְכָשֵׁר, טְמֵאָה
 וְטָהוֹרָה, וְעוֹשִׂים כְּמָה גְדֵרוֹת
 בַּתּוֹרָה, שֶׁלֹּא עוֹשִׂים פְּרָצָה וּפְרוּד
 בַּשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.
 וּמִשׁוֹם זֶה וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵיהֶן, מִשׁוֹם
 שִׁיְהוּ"ה שְׁלִיט עֲלֵיהֶם. זֶהוּ
 שְׁכַתּוֹב (רות ב) וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרֵים ה'
 עִמְכֶם. וּמִשׁוֹם זֶה וְהִלַּכְתָּ
 אַחֲרֵיהֶן, שֶׁכָּף צְרִיכָה הָאִשָּׁה
 לְלַכֵּת אַחַר בַּעֲלָהּ.

אֲרַקְטָה בַּשְּׂבָלִים - אֵלוּ לְקוּטוֹת
 שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁיִּתְפָּרְנְסוּ בָהֶם
 בְּגָלוּת. בֵּין הָעֲמֻרִים תִּלְקַט וְלֹא
 תְּכַלִּימוּהָ. וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר (שמות טז)
 וַיִּמְדוּ בְּעֶמְרָה. כֹּלָם בְּמַדָּה. עֶמְרָה

קָם נַעַר חֲנוּךְ מִטְטְרוֹן. פָּתַח וְאָמַר, (איוב לה ו)
 צָעִיר אָנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יְשִׁישִׁים. וְלֹאֹהוּרָא
 דְּעֵינֵיךָ דִּילְכוּן נְחִיתְנָא, דְּנִהְרִין עֲלָא וְתַתָּא
 וְעַלֵּיהוּ אֲתַמַּר (רות ב ט) עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן
 וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵיהֶן. וּמֵאִי נִיהוּ דְּבָכַל אֲתַר דִּיהִבִּי
 עֵינֵיהוּ אוּ מִיָּתָה אוּ עֲנִי. וְאֵלִין אֲנוּן עוֹלִימִין
 דְּאֲתַפְטְרוּ בַקְצְרוֹת שָׁנִים. וְכֵלָהוּ תַחַת מְמִשְׁלָה
 דִּילִי בְּמִתִּבְתָּא דְרַקִּיעָא. וְדָא לְמָה. בְּגִין
 שְׂכִינְתָא דִּיתְבָּא בֵּינֵיהוּ וְשֵׁם אֲנֵהִיר בְּעֵינֵיהוּ
 דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (דברים לב ט) אָנִי אֲמִית וְאַחִיהָ.

וּבְגִין דָּא אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה
 אֲשֶׁר יִקְצְרוּן. בַּהֵהוּא שָׂדֶה דְתַמָּן (בראשית
 כד טג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בַּשָּׂדֶה לְפָנוֹת עֵרֶב.
 לְפָנוֹת כָּל מְקַטְרְגִין דְּאֲנוּן עֲרֻבֹבָא בִּישְׂרָאֵל
 (בישא) דְּעֵרֶב רַב. וּבַהוּן אֲתַמַּר בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר
 יִקְצְרוּן.

וְעוֹד עֵינֶיךָ אֵלוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים דְּאֲנוּן עֵינֵיךָ
 דְּאוֹרֵיתָא, אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, דְּעַנְשִׁין לְמָאן
 דְּנִגַּע בְּאִסּוּרָא דְּאוֹרֵיתָא. וְעוֹד אֲשֶׁר יִקְצְרוּן,
 דְּעַלֵּיהוּ אֲתַמַּר מְקוֹם שֶׁאֲמָרוּ לְהֶאֱרִיף אֵינּוּ
 רִשְׁאֵי לְקַצֵּר. לְקַצֵּר אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְהֶאֱרִיף. וְאֲנוּן
 פְּסֻקִין אוֹרֵיתָא בְּאִסּוּר וְהַתֵּר, פְּסוּל וְכָשֵׁר,
 טְמֵאָה וְטָהוֹרָה. וְעַבְדוּ כְּמָה גְדֵרוֹת בְּאוֹרֵיתָא,
 דְּלֹא עַבְדִּין פְּרָצָה וּפְרוּדָא בַּשְּׂכִינְתָא, דְּאִיהִי
 אוֹרֵיתָא דְּבַעַל פֶּה. וּבְגִין דָּא וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵיהֶן.
 בְּגִין דִּיהוּ"ה שְׁלִיט עֲלֵיהוּ. הֵדָא הוּא דְּכִתִּיב
 (רות ב ד) וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרֵים יְהוָה עִמְכֶם. וּבְגִין דָּא
 וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵיהֶן דְּהִכִּי צְרִיכָה אֲתַתָּא לְמִיזַל
 בְּתַר בַּעֲלָהּ.

אֲרַקְטָה בַּשְּׂבָלִים, אֵלוּ לְקוּטוֹת דְּאוֹרֵיתָא
 לְאֲתַפְרִנְסָא בַּהוּן בְּגָלוּתָא. בֵּין
 הָעֲמֻרִים תִּלְקַט וְלֹא תְּכַלִּימוּהָ. וְעַלֵּיהוּ אֲתַמַּר
 (שמות טז יח) וַיִּמְדוּ בְּעֶמְרָה. כֹּלָהוּ בְּמַדָּה. עֶמְרָה

לגלגלת מספר נפשתיכם. ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. שלא להוסיף ולא לגרע מדברי התורה. והצדיק זורק, והשכינה פונסת, ועליהם נאמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. מה זה ונוסף עוד? זה העמוד האמצעי. ועוד מה זה ונוסף? זה מי שפזר טעמי תורה, ונוסף בחדושו.

באותו הזמן ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה'. וזה הסוד של יברכה ה', יאר ה', ישא ה', שהם שנים עשר עינות מים, והם ו'ו' שיצאים מהצנור שהוא א והפל וא"ו. ומשום שבעלה שם, שהוא ו'ו' בששת הפרקים של הדרועות, וששת הפרקים של השוקים, א באמצע, העטרה על הגוף. ומשום זה ושתי מאשר ישאבון הנערים, שהם ברהטים בשקתות המים. נערים יש למעלה, ונערים יש למטה. והם פנים גדולות ופנים קטנות.

קם הנער (תנוד מט"ט) ואמר, רבנן, צעיר אני לזמים מצדו של זעיר אנפין, ואתם ישישים מהצד של ארף אנפין, שהם ברהטים בשקתות המים, על כן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. בינתים שהשכינה רוצה להיות משקית מהעלמים, משאיבת התורה שהיא העמוד האמצעי, צריך להשקותה על ידי צדיק שהוא צעיר לזמים.

שני נביאי אמת שהם פנגד שתי שפתים, שנאמר בהם (שיר א) ישקני מנשיקות פיהו. מה זה פיהו? זו השכינה, והם פנגד שני כרובי העין, שפותחים וסוגרים, שבהם מאיר העמוד האמצעי בבת העין, ונקראת מצדו האספקלריה המאירה, וכשפותם העין נקראת אספקלריה שאינה

לגלגלת מספר נפשתיכם. ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. דלא להוסיף ודלא למגרע מפתגמי אורייתא. וצדיק זריק ושכינתא פנישת, ועליהו אתמר (משלי יא כד) יש מפזר ונוסף עוד. מאי ונוסף עוד. דא עמודא דאמצעייתא. ועוד מאי ונוסף, דא מאן דמפזר טעמי אורייתא ונוסף בחדושים.

בההוא זמנא ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה'. ודא רזא (במדבר ו כד) דיברכה ה', יאר יי', ישא יי'. דאנון י"ב עינות מים. ואנון ו"ו דנפקין מן צנורא דאיהו א' וכלא וא"ו. ובגין דבעלה תמן דאיהו ו"ו בשית פרקין דדרועין, ושית פרקין דשוקין. א' באמצעייתא עטרה על גופא. ובגין דא ושתי מאשר ישאבון הנערים, דאנון (בראשית ל לח) ברהטים בשקתות המים. נערים אית לעלא ונערים אית לתתא ואנון אנפי רברבי ואנפי זוטרי.

קם נער (תנוד מט"ט) ואמר. רבנן (איוב לב ו) צעיר אני לזמים מסטרא דזעיר אנפין. ואתם ישישים מסטרא דאריף אנפין. דאנון ברהטים בשקתות המים. על כן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. אדהכי דשכינתא בעיא איהי לאשתקאה מעולימין, משואבא דאורייתא דאיהי עמודא דאמצעייתא, צריך לאתשקיא לה על ידי צדיק דאיהו (דף קלב ע"ב) צעיר לזומין. תרי נביאי קשוט דאנון לקבל תרין שפון. דאתמר בהון (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו. מאי פיהו. דא שכינתא ואנון לקבל תרין כרובי עינא דפתחין וסגרין, דבהון נהיר עמודא דאמצעייתא בבת עינא, ואתקריאת מסטרה אספקלריא דנהרא וכד סתים עינא אתקריאת אספקלריא דלא נהרא. ובת עינא

מאירה. ובת העין היא עינו של צדיק, ועליה נאמר (בראשית כד) לעת ערב ערב לעת צאת השאבת. זמין ושמאל נקראו שקתות המים, שני נביאי אמת מוציאי מים.

וימר שש שערים וישת עליה - זה השעור של שתי שוקים שהן ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ו' התחתונה. ויש שש עליונים ו' שהם ו' עליונה של שתי זרועות, שהן שמע ישראל. והכל נשקים מהאם העליונה שהיא א אלף בינה, ובה נעשו אחד, וישת עליה אל ה' התחתונה המלכות.

ועוד וימר שש שערים, למטה, הם ששה סדרי משנה, והם מאכל הבהמות שהם חיות הקדש. לאחר שהיא פונסת אותם, זורקת אותם לצבאותיה. זהו שכתוב (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערתי. וכשזורקת אותם למטה, נקראת זרקא. ומשום זה יש מפזר ונוסף עוד, שבעלה אוסיף לה.

קמו העליונים והתחתונים וברכו אותו. פתחו אותם הזקנים בכרכות וברכו אותו.

קם אותו הזקן מאותם הזקנים ואמר, (בראשית מז) המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים. מי המלאך? אם היה אומר מלאך, היה משמע על חנוף מטטרו"ן. אבל ה' בתוספת היא השכינה שהיא ברכה, ברפת ה' היא תעשירי. יברך את הנערים, כל הנערים שנקראו על שם נער, מתברכים על ידי אותו הנער.

ויקרא בהם שמי - זו השכינה העליונה. ושם אבותי - אלו האבות. ועוד יברך את הנערים - הצדיק ושני נביאי אמת. וידגו לרב - החכמה שנאמר בה

איהי עתו דצדיק ועלה אתמר (בראשית כד יא) לעת ערב לעת צאת השאבת. ימינא ושמאלא אתקריאו שקתות המים, תרי נביאי קשוט אפיקי מים.

וימר שש שערים וישת עליה (רות ג טו), דא שעורא דתריין שוקין דאנון ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד ו' תתאה. ואית שית עלאין דאנון ו' עלאה דתריין דרועין, דאנון (דברים ו ד) שמע ישראל וגו'. וכלא אשתקין מאמא עלאה דאיהי א אלף בינה, ובה אתעבידו אחד. וישת עליה לגבי ה' תתאה מלכות.

ועוד וימר שש שעורים לתתא, אנון שית סדרי משנה. ואנון מאכל בעירן דאנון חיות הקדש. לבתר דאיהי פנישת לון זריקת לון לגבי חילהא. דא הוא דכתיב (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. וכד זריקת לון לתתא. אתקריאת זרקא. ובגין דא (שם יא כד) יש מפזר ונוסף עוד. דבעלה אוסיף לה.

קמו עלאין ותתאין וברכו ליה. פתחו אנון סבין בברכאן וברכו ליה.

קם יהוא סבא מאנון סבין ואמר (בראשית מז טו) המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים. מאי המלאך אי הוה אמר מלאך הוה משמע על חנוף מטטרו"ן אבל ה' בתוספת, איהי שכינתא דאיהי ברכה, (משלי י כב) ברפת ה' היא תעשירי יברך את הנערים פלהו נערים דאתקריאו על שם נער, אתברכאן על ידי ההוא נער.

ויקרא בהם שמי, דא שכינתא עלאה. ושם אבותי אלין אבהן. ועוד יברך את הנערים, צדיק ותרי נביאי קשוט. וידגו לרב, חכמה דאתמר (מלכים א ה י) בה ותרב חכמת

(מלכים-א ה) וְתָרַב חֲכַמַת שְׁלֹמֹה, שְׁתַּתְרַבָּה וְתַתְגַּדֵּל. בְּקָרַב הָאָרֶץ - בְּאֵלוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְהָיָה זֶרְעָךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ. וְלֹא תִפְסַק הַבְּרִכָּה מִמֶּנָּה, כַּמְבוּעַ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (ישעיה נח) וְכִמְבוּעָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִיָּמָיו.

שָׂאִין דּוֹרוֹן חֲבִיב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּדוּרוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אֲשֶׁרִי אוֹתָם זְרוּעוֹת שְׁמַעְלִים אוֹתָהּ אֵלָיו. תִּפְלִין עַל יְדֵיהֶם וְעַל רְאִישֵׁיהֶם. אֲשֶׁרִי אוֹתָם רִגְלִים וְגוּף וְיָדַי וְכָל אֵיכָר וְאֵיכָר שְׁבוּ עוֹלָה הַדּוֹרוֹן לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שָׂאִין דּוֹרוֹן חֲבִיב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּדוּרוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אֲשֶׁרִי הָאֵיכָר שְׁעוֹשָׂה בּוֹ מְצוּהָ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁבִשְׁבִילָהּ יוֹרֵד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשֵׁרוֹת בְּכָל אֵיכָר שְׁלוֹ. וְעַל זֶה הָאֵישׁ מְכַרְיִזִים לְמַעְלָה: תַּנּוּ כְּבוֹד לְדִיוֹקְנָא דְמַלְכָּא.

וְעוֹד (יחזקאל א ח) וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת פְּנֵיהֶם. אֵית בְּנֵי נָשָׁא דְסַלְקִין דּוֹרוֹנָא לְמַטְרוֹנִיתָא. וּבַהוּן (בראשית כח יב) מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וַיְרִידִים בּוֹ. בַּהֲהוּא בַר נָשׁ בְּנִשְׁמַתָּה דְסַלְקָא דּוֹרוֹנָא לְמַלְכָּא, וְנַחְתָּא דּוֹרוֹנָא מִנָּה לְמַטְרוֹנִיתָא, דְכַד נַחְתִּין דּוֹרוֹנָא לְמַטְרוֹנִיתָא, וַיְדִי אָדָם נַחְתִּין מִתַּחַת גְּדַפְיָהּ דְמְלֶאכִין שְׁלִיחִין דְמַטְרוֹנִיתָא, וַיְהִיבִין לוֹן שְׂאֲלִתִין וּבְעוֹתִין דְשְׂאֲלִין מִמַטְרוֹנִיתָא. וְכָל מַה דְמַטְרוֹנִיתָא יְהִבָּא בְּרִשׁוֹתָא דְבַעֲלָהּ אִיהִי כְּלָא. וְאִם לֹא עֲאֲלִין בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, דְחִין לוֹן לְבַר, וְדוֹרוֹנָא דִּילְהוֹן לְכַלְבָּא אַתְּמָסַר.

וְכַּאֲהוּ אִיהוּ בַר נָשׁ דְמַטְרוֹנִיתָא אִיהִי מְקַבְּלָא מִנָּה דּוֹרוֹנָא, אוּ יְהִבָּה לִיהּ בִּידְהָא, דְוַדַּאי בְּרָא דְמַלְכָּא אִיהוּ. אֲבָל לְאַחַרְנִין עַל יְדֵי שְׁלִיחִין יְהִבַת לוֹן. מִיְדְהָא. אֵלִין נְפִיקִין וְאַחַרְנִין קָא אַתְּנִין דְפִקִין לְפִתְחָהּ, וְאֲנוּן מְאִרִי דְאוּרִיתָא מְאִרִי דְפּוּמָא.

וְעוֹד וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת פְּנֵיהֶם, אֵישׁ בְּנֵי אָדָם שְׁמַעְלִים דּוֹרוֹן לְגַבְרִיהּ, וּבָהֶם מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וַיְרִידִים בּוֹ. בְּאָדָם הַהוּא, בְּנִשְׁמַתּוֹ שְׁמַעְלָה דּוֹרוֹן לְמַלְכָּא, וּמִוְרִידָהּ דּוֹרוֹן מִמֶּנּוּ לְגַבְרִיהּ. שְׁפַאֲשֶׁר מִוְרִידִים דּוֹרוֹן לְגַבְרִיהּ, וַיְדִי אָדָם יוֹרֵדִים מִתַּחַת פְּנֵי הַמְּלֶאכִים שְׁלוּחֵי הַגַּבְרִיהּ, וְנוֹתְנִים לָהֶם הַשְּׂאֵלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת שְׁשׂוֹאֲלִים מִהַגַּבְרִיהּ. וְכָל מַה שְׁהַגַּבְרִיהּ נוֹתְנָת, בְּרִשׁוֹת בַּעֲלָהּ הוּא הַכָּל. וְאִם לֹא נִכְנָסִים בְּיַרְאָהּ וְאִתְּבָהּ, דּוֹחִים אוֹתָם הַחוּצָה, וְהַדּוֹרוֹן שְׁלָהֶם נִמְסַר לְכַלְבָּ. אֲשֶׁרִי הָאֵישׁ שְׁהַגַּבְרִיהּ מְקַבְּלָת מִמֶּנּוּ דּוֹרוֹן אוּ נוֹתְנָת לוֹ בְּיָדֶיהּ, שְׁהֵרִי וְדַאי בֶּן הַמַּלְכָּא הוּא. אֲבָל לְאַחַרְיָם, עַל יְדֵי שְׁלִיחִים נוֹתְנָת לָהֶם מִיְדֵיהּ. אֵלוֹ יוֹצְאִים, וְאַחַרְיָם בָּאִים דּוֹפְקִים לְפִתְחָהּ, וְהֵם בַּעֲלֵי הַתּוֹרָה, בַּעֲלֵי הַפֶּה.

שְׁלֹמֹה, דְתַתְרַבִּי וְתַסְגִּי. בְּקָרַב הָאָרֶץ, בְּאֵלִין דְאַתְמַר בְּהוּן (בראשית כח יד) וְהָיָה זֶרְעָךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ. וְלֹא תִתְפַּסֵּק בְּרִכְתָּא מִנָּה, כַּמְבוּעָא דְאַתְמַר בָּהּ (ישעיה נח א) וְכִמְבוּעָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִיָּמָיו.

דְלִית דּוֹרוֹנָא חֲבִיבָא קְדָם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּדוּרוֹנָא דְשְׂכִינְתָּא. זְפֹאִין אֲנוּן דְרוּעִין דְסַלְקִין לָהּ לְגַבֵּי. תִּפְלִין עַל יְדֵיהּ וְעַל רִישֵׁיהּ, זְפֹאִין אֲנוּן רִגְלִין וְגוּפָא וַיְדִין וְכָל אֵיכָר וְאֵיכָר דְבַהּ סְלִיק דּוֹרוֹנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְלִית דּוֹרוֹנָא חֲבִיבָא קְדָם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּדוּרוֹנָא דְשְׂכִינְתָּא. זְפֹאֲהּ אִיהוּ אֵיכָר דְעַבִּיד בֵּיהּ מְצוּהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְבַגִּינָה נַחֲתִית קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשְׂרִיָּא בְּכָל אֵיכָר דִּילָהּ. וְעַל הָאֵי בַר נָשׁ מְכַרְיִזִין לְעֵלְאָה הָבוּ יְקַר לְדִיוֹקְנָא דְמַלְכָּא.

וְעוֹד (יחזקאל א ח) וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת פְּנֵיהֶם. אֵית בְּנֵי נָשָׁא דְסַלְקִין דּוֹרוֹנָא לְמַטְרוֹנִיתָא. וּבַהוּן (בראשית כח יב) מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וַיְרִידִים בּוֹ. בַּהֲהוּא בַר נָשׁ בְּנִשְׁמַתָּה דְסַלְקָא דּוֹרוֹנָא לְמַלְכָּא, וְנַחְתָּא דּוֹרוֹנָא מִנָּה לְמַטְרוֹנִיתָא, דְכַד נַחְתִּין דּוֹרוֹנָא לְמַטְרוֹנִיתָא, וַיְדִי אָדָם נַחְתִּין מִתַּחַת גְּדַפְיָהּ דְמְלֶאכִין שְׁלִיחִין דְמַטְרוֹנִיתָא, וַיְהִיבִין לוֹן שְׂאֲלִתִין וּבְעוֹתִין דְשְׂאֲלִין מִמַטְרוֹנִיתָא. וְכָל מַה דְמַטְרוֹנִיתָא יְהִבָּא בְּרִשׁוֹתָא דְבַעֲלָהּ אִיהִי כְּלָא. וְאִם לֹא עֲאֲלִין בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, דְחִין לוֹן לְבַר, וְדוֹרוֹנָא דִּילְהוֹן לְכַלְבָּא אַתְּמָסַר.

וְכַּאֲהוּ אִיהוּ בַר נָשׁ דְמַטְרוֹנִיתָא אִיהִי מְקַבְּלָא מִנָּה דּוֹרוֹנָא, אוּ יְהִבָּה לִיהּ בִּידְהָא, דְוַדַּאי בְּרָא דְמַלְכָּא אִיהוּ. אֲבָל לְאַחַרְנִין עַל יְדֵי שְׁלִיחִין יְהִבַת לוֹן. מִיְדְהָא. אֵלִין נְפִיקִין וְאַחַרְנִין קָא אַתְּנִין דְפִקִין לְפִתְחָהּ, וְאֲנוּן מְאִרִי דְאוּרִיתָא מְאִרִי דְפּוּמָא.

ואם נכנסים ביראה ואתה של
 י"ה, ההיכל נפתח אליהם,
 והקדוש ברוך הוא נותן להם
 לשון למודים, ושם להם דבור
 בפיהם לדבר לפני הגבירה. זהו
 שכתוב (ירמיה א) וישלח ה' את ידו
 ויגע על פי ויאמר ה' אלי הנה
 נתתי דברי בפיה, ועליהם נאמר
 (הושע יב) וכיד הנביאים אדמה.
 וכברתי על הנביאים, בדבור
 ממש.

ועם כל זה, כשיכנסו להיכל כל
 הנביאים לדבר עם הגבירה, היא
 לא מדברת עמם, עד שנדמה להם
 הקדוש ברוך הוא בחיות שלו.
 מהם נכנסים בדיוקן של שור,
 ומהם בדיוקן של נשר, ומהם
 בדיוקן של אריה, ומהם בדיוקן
 של אדם. ויש מי שנכנס בכל
 אותם הדיוקנאות. ואם יהו"ה
 עליו, אדנ"י שפתי תפתח בודאי,
 ההיכל נפתח אליו. ואם שם
 יהו"ה אינו שם בכל אותם
 הדיוקנאות, הגבירה היא כבודה
 בת מלך פנימה, והיא נסתרת
 בהיכל, ומדברת עמהם על ידי
 שליחים כפי דיוקניהם ומזלם.
 ומשה היה שלם בארבע חיות.
 ושם יהו"ה עליו, כמו זה ש' מן
 משה שלש חיות, אריה שור נשר.
 מ'ה ודמות פניהם פני אדם? שם
 יהו"ה עליו. מנין לנו? זהו
 שכתוב (שמות ז) ואמר ל"י מ"ה
 שמ"ו מ"ה אמר אליהם. ומשום
 שהוא שלם בכל, נפתח אליו
 ההיכל. זהו שכתוב אדני שפתי
 תפתח. ונאמר בו (במדבר יב) פה אל
 פה אדבר בו וגו'. ותמונת ה'
 יביט. שהיא הגבירה. מה שאין
 כן שאר הנביאים שאינם שלמים
 כמותו.

וכבר הרי אלה יוצאים, והנה
 אחרים דופקים לפתח, והם בעלי
 הפנים שיוצעים את שבעים

ואם עאלין בדחילו ורחימו די"ה, היכלא
 אתפתח לגביהו, וקודשא בריך הוא יהיב
 לון לשון למודים, ושוי לון דבורא בפומיהו
 למללא קדם מטרוניתא. הָדָא הוּא דְכְתִיב ^{(ירמיה}
^{א ט)} וישלח ה' את ידו ויגע על פי ויאמר ה'
 אלי הנה נתתי דברי בפיה. ^{(הושע}
^{יב יא)} וכיד הנביאים אדמה. וכברתי על
 הנביאים. בדבור ממש.

ועם כל דא דיעלון להיכלא כל נביאה למללא
 עם מטרוניתא, איהי לא מלילת עמהון
 עד דאתדמא עליהו קודשא בריך הוא בחיון
 דילה. מנהון עאלין בדיוקנא שור, ומנהון
 בדיוקנא דנשר, ומנהון בדיוקנא דאריה,
 ומנהון בדיוקנא דאדם. ואית מאן דעאל בכל
 אנון דיוקנין. ואם יהו"ה עליה ^(תהלים נא יז) אדנ"י
 שפתי תפתח בודאי היכלא מתפתחא לגביה.
 ואם שם יהו"ה לאו תמן בכל אנון דיוקנין
 מטרוניתא איהי ^(שם מה יד) כבודה בת מלך פנימה.
 ואיהי סתימא בהיכלא ומלילת עמהון על ידי
 שליחן כפום דיוקניהון ומזליהון.

ומשה הוה שלים בארבע חיון, ושם יהו"ה
 עליה. פגונא דא ש' מן משה תלת חיון
 אריה שור נשר. מה ודמות פניהם פני אדם,
 שם יהו"ה עליה. מנא לן הָדָא הוּא דְכְתִיב
^(שמות ג יג) ואמר ל"י מ"ה שמ"ו מ"ה אמר
 אליהם. ובגין דאיהו שלים בכלא היכלא
 אתפתחא לגביה. הָדָא הוּא דְכְתִיב אֲדָנִי שְׁפָתַי
 תִּפְתָּח. וְאֶתְמַר בֵּיהּ ^(במדבר יב ח) פה אל פה אדבר
 בו וגו'. ותמונת ה' יביט דאיהי מטרוניתא.
 מה דלאו הכי שאר נביאי דלאו אנון שלמין
 כמותיה.

וכבר הא אלין נפקין הא אחרנין דפקין
 לפתחא, ואנון מארי דאנפין דידיעין

הפנים לתורה. ואם נכנסים
ביראה ואהבה, נפתח להם
השער, ונכנסים ולא יכולים
להסתכל בפניה של הגבירה
מהעונה שלהם, ונופלים על
פניהם בנפילת אפים. זהו שכתוב
(יחזקאל א) ואפל על פני. נותנים
להם בקשותיהם ויוצאים.

והנה אחרים נכנסים כמו יחזקאל
או כמותו, והם בעלי עינים
שנאמר בהם וגבתם מלאת
עינים. שהם לאותיות, והאותיות
ממנו, הם מלאת עינים, מלאות
מכמה מצוות, שהם כל מצוה נר
מצוה, שנאמר בה מצות ה' ברה
מאירת עינים, ודופקים לשער.
אם הם פדאים, הגבירה משגיח
מן החלנות מציץ מן החרפים של
ההיכל אליהם, אבל לא שיפנסו
להיכל. ונאמר בהם וארא, כמו
יחזקאל שאמר וארא, וכמו
ישעיה שאמר ואראה את ה',
שודאי לא אמר ואראה ה', אלא
את ה', וזו השכינה שהיא
המראה של הקדוש ברוך הוא
שבה נראה לנביאים.

הנה אלה יוצאים, ואחרים באים
ודופקים לפתח, והם בעלי
האזנים שבהם שמיעה, והם
זריזים שהיו מקדימים למצוות,
והרי קוראים קריאת שמע עם
דמדומי חמה. ואותם בעלי
השמיעה היתה יוצאת הגבירה
לפניהם, והיתה מכבדת אותם
משום שהיו משמחים אותה עם
הקדוש ברוך הוא שהוא ישראל,
ועליהם נאמר (חבקוק א) יהוה
שמעתי שמעך יראתי.

שדכר הנביאים כלם היה מקום
ידוע וזמן ידוע, אבל למשה לא
היה לא מקום קבוע ולא זמן
ידוע, אלא בכל מקום היה
מסתפל, ולא היתה הגבירה
מתפסית ממנו בכל תקון.

בשבועין אנפין לאוריתא. ואם עאלין בדחילו
ורחיומו אתפתח לון תרעא, ועאלין ולא יכלין
לאסתפל באנפאה דמטרוניתא מעננה
דילהון. ונפלין על אפיהו בנפילת אפים. הדיא
הוא דכתיב (יחזקאל ג כג) ואפל על פני. יהבין לון
שאלתיהו ונפקין.

הא אחרנין קא אתין פגון יחזקאל או פותיה,
ואנון מארי דעינין דאתמר בהו (שם א יח)
וגבתם מלאת עינים, דאנון לאתון ואתון מנה
אנון מלאות עינים מלין מכמה פקודין, דאנון
כל פקודא נר מצוה דאתמר ביה (תהלים יט ט)
מצות ה' ברה מאירת עינים ודפקין לתרעא
אי אנון פדאין מטרוניתא (שה"ש ב ט) משגיח מן
החלנות מציץ מן החרפים דהיכלא לגביהו
אבל לא דייעלון להיכלא. ואתמר בהון וארא,
פגון יחזקאל דאמר (יחזקאל א ד) וארא. וכגון
ישעיהו דאמר (ישעיה ו א) ואראה את ה'. דודאי
לא אמר ואראה ה'. אלא את ה'. ודא שכנינתא
דאיהו מראה דקודשא בריה הוא דבה אתחזי
לנביאים.

הא אלין נפקין ואחרנין קא אתין ודפקין
לפתחא, ואנון מארי (דף קלג ע"א) דאודנין
דבהון שמיעה, ואנון זריזין דהוו מקדימין
למצות, והא קראן קריאת שמע עם דמדומי
חמה, ואנון מארי דשמיעה הות נפקא
מטרוניתא לקדמותיהו, והות אוקירת לון בגין
דהוו מחדין לה עם קדשא בריה הוא דאיהו
ישראל ועליהו אתמר (חבקוק ג ב) יהוה שמעתי
שמעך יראתי.

דכר נביאים פלהון הוה לון אתר ידיע וזמנא
ידיע אבל משה לא הוה ליה אתר ידיע,
ולא זמנא ידיע אלא בכל אתר הוה מסתפל,
ולא הות מטרוניתא מתפסיא מנה בכל תקונא.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת יְהוָה.
 ב' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אור יְהוָה.
 ג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ יְהוָה.
 ד' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם
 יְהוָה. ה' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא
 הָאָרֶץ יְהוָה. ו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 יְהי מֵאֲרֶת יְהוָה. ז' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם יְהוָה. ח' -
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה.
 ט' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ
 יְהוָה. י' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה
 נִתְּמִי יְהוָה.

אֵלֶּינָם הֵם ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל בְּרֵאשִׁית
 שָׁהֵם פְּנִינָד ל"ב שְׁבִילִים. א' -
 בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת. ב' -
 וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל. ג' -
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אור. ד' - וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים אֶת הָאֹר. ה' - וַיִּבְדֵּל
 אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר. ו' - וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם. ז' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ. ח' - וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ. ט' - וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם. י' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם. יא' - וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אָרֶץ. יב' - וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים פִּי טוֹב. יג' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ. יד' - וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים פִּי טוֹב. טו' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהי מֵאֲרֶת. טז' - וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת שָׁנִי. יז' - וַיִּתֵּן אֶתֶם
 אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. יח' -
 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב. יט' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם. כ' - וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם. כא' - וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים פִּי טוֹב כב' - וַיִּבְרָךְ אֶתֶם
 אֱלֹהִים לְאֹמֶר. כג' - וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' - וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת חֵית. כה' - וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים פִּי טוֹב. כו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 נַעֲשֵׂה. כז' - וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים
 הָאֲדָם. כח' - בְּצִלְמֵם אֱלֹהִים בְּרָא
 אֶתֶם. כט' - וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים
 וַיֹּאמֶר. ל' - וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים
 פְּרוּ וּרְבוּ. לא' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶת כָּל. א' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בְּיוֹם

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת יְהוָה. ב וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהי אור יְהוָה. ג וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ יְהוָה. ד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ
 הַמַּיִם יְהוָה. ה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ
 יְהוָה. ו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי מֵאֲרֶת יְהוָה. ז
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם יְהוָה. ח וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה. ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 פְּרוּ וּרְבוּ יְהוָה. י וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּמִי
 יְהוָה.

אֵלֶּינָם אֲנוּן ל"ב אֱלֹהִים דְּבְרֵאשִׁית, דְּאֲנוּן לְקַבֵּל
 ל"ב שְׁבִילִין. א' בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים
 אֶת. ב' וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל. ג' וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהי אור. ד' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר.
 ה' וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר. ו' וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
 לְאֹר יוֹם ז' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ. ח' וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ. ט' וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ
 שָׁמַיִם. י' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם. יא' וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אָרֶץ. יב' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב.
 יג' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ. יד' וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים פִּי טוֹב. טו' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי מֵאֲרֶת.
 טז' וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שָׁנִי. יז' וַיִּתֵּן אֶתֶם אֱלֹהִים
 בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. יח' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב. יט'
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם. כ' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
 אֶת הַתַּנִּינִם. כא' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב כב'
 וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים לְאֹמֶר. כג' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 תּוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חֵית. כה'
 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּי טוֹב. כו' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה.
 כז' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם. כח' בְּצִלְמֵם
 אֱלֹהִים בְּרָא אֶתֶם. כט' וַיִּבְרָךְ אֶתֶם אֱלֹהִים
 וַיֹּאמֶר. ל' וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. לא'
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּמִי. לב' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
 אֶת כָּל. א' וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. ב'
 פְּרוּ וּרְבוּ. לא' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּמִי. לב' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל. א' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בְּיוֹם

השביעי. ב' - ויברך אלהים את יום השביעי. ג' - אשר ברא אלהים לעשות.

אֵלֶּיךָ הַשְׁלֵשָׁה עוֹלָיִם עַל כָּל לַ"ב אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. וְזֶה סוּד (שמות א) וַיֵּרָא אֵלָיו מִלְּאֶפֶס הַ' בְּלִבְתָּ אֵשׁ. בְּלִבְתָּ הָאֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ (ישעיה סג) כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי. וּבָהֶם פּוֹעֲלִים אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת שֶׁל יְהו"ה כִּם, וְכֻלָּם נִכְלָלִים בְּכַת שֶׁבַע, וְהֵם שְׁבַע שְׁמוֹת שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת אֲבָג יִתְּן קִרְע שֶׁטֶן נֶגֶד יֶכֶשׁ בְּטֵר צַתַּג חֶקֶב טֵנַע יִגַּל פִּזְק שְׁקוֹ צִית. עֲלֵיהֶן נֶאֱמַר (תהלים קיט) שְׁבַע בְּיוֹם הַלְלִיתִיךָ. וּבָהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים.

וַיַּעֲקֹב שֶׁהֵצִיל אוֹתוֹ מֵעֲשׂוֹ בְּגָלוֹת, שָׁשֵׁם בַּת שְׁבַע. וְכֵן זֶה הֵיךְ יוֹדַע וַיַּעֲקֹב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהֵיךְ מִזְכִּיר אֲדוֹנָי אֵל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּחַ הוּא, שֶׁהוּא הָאֲדוֹן שֶׁשׁוֹמֵר אוֹתוֹ אֵת אֲדוֹנָי בְּגָלוֹת. כִּנְגֵד שְׁבַע הַשְּׁמוֹת הַלְלוּ הֵם שְׁבַע יְמֵי בְרָאשִׁית. וְהֵן אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת לְבוֹשִׁים לְעֶשֶׂר הָאֲמִירוֹת, (ועֶשֶׂר אֲמִירוֹת) וְשִׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית וְשִׁלְשָׁה אֱלֹהִים שֶׁל וַיְכַלּוּ, עוֹלָה הַכֹּל מ"ה, לְהִרְאוֹת שָׁשֵׁם קָבוֹר בְּגָלוֹת הַהוּא שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וַאֲמָרוּ לִ"י מ"ה שְׁמ"ו מ"ה, וְזֶה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וּשְׁלֵמוֹת הַלִּילָה בְּלִיל שְׁמוֹרִים, שֶׁהֵינּוּ ע"ב בַּחֲשׁוֹן בְּלִיל, בּוֹ מְאִיר מ"ה, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ שֶׁל הַגָּלוֹת, שֶׁהוּא קְבוּרָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה.

וּבְשִׁיבָא לִיל הַגְּאֻלָּה שְׁלוֹ, מְאִיר לוֹ מ"ה שֶׁהוּא שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ. בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּן שׁוֹאֵל לְאֲבִיו מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלִּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלִּילוֹת, שָׁבוּ (שם לב) מְשָׁמִים הֵבִיט ה' רָאָה אֵת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. וְאֵם יִתְמַהֵמָה לֹו. אֲבָג יִתְּן - וַיִּקְבֹּר אִתּוֹ בְּצִי' תּוֹרָה צְנוּהָ. לָנוּ מִשָּׁה צְפוּן בַּתּוֹרָה. קִרְע שֶׁטֶן - קִרְע

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֵת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ג' אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

אֵלֶּיךָ תִּלְתָּא סְלִקִין עַל כָּל ל"ב אֱלֹהִים בְּעוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית. וְדָא רְזָא (שמות ג ב) וַיֵּרָא אֵלָיו מִלְּאֶפֶס ה' בְּלִבְתָּ אֵשׁ. בְּלִבְתָּ אֵשׁ דְּאוּרִיתָא. וְדָא אִיהוּ (ישעיה סג ד) כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי, וּבַהוּן פּוֹעֲלִים מ'ב אֲתוּן (במדבר יב ט) דִּיהו"ה כִּם וְכִלְהוּ אֲתַפְלִילִין בְּכַת שְׁבַע וְאֲנוּן שְׁבַעָה שְׁמָהֶן דְּאַרְבַּעִין וַתְּרִין אֲתוּן. אֲבָג יִתְּן קִרְע שֶׁטֶן נֶגֶד יֶכֶשׁ בְּטֵר צַתַּג חֶקֶב טֵנַע יִגַּל פִּזְק שְׁקוֹ צִית. עֲלֵיהוּ אֲתַמַּר (תהלים קיט סג ד) שְׁבַע בְּיוֹם הַלְלִיתִיךָ. וּבַהוּן (בראשית לג א) וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים.

וַיַּעֲקֹב דְּשָׂזִיב לִיה מַעֲשׂוֹ בְּגָלוֹתָא דְתַמָּן בַּת שְׁבַע וְכָל דָּא הוּהוּ יָדַע וַיַּעֲקֹב בְּרוּחַ קְדָשָׁא וְהוּהוּ אֲדָפִיר אֲדוֹנָי לְגַבֵּי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּחַ הוּא דְאִיהוּ אֲדוֹן דְנָטִיר לִיה לְאֲדוֹנָי בְּגָלוֹתָא. לְקַבֵּל שְׁבַע שְׁמָהֶן אֵלִין אֲנוּן שְׁבַעָה יוֹמֵי בְרָאשִׁית. וְאֲנוּן מ'ב אֲתוּן לְבוֹשִׁין לְעֶשֶׂר אֲמִירָן, (ועֶשֶׂר אֲמִירוֹת) וַתִּלְתִּין וַתְּרִין אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית, וַתִּלְתִּת אֱלֹהִים דְּוַיְכַלּוּ סְלִיק כְּלָא מ'ה, לְאַחֲזָאָה דְתַמָּן קָבוֹר בְּגָלוֹתָא הַהוּא דְאֲתַמַּר בִּיה (שמות ג א) וַאֲמָרוּ לִ"י מ"ה שְׁמ"ו מ"ה, וְדָא יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וּשְׁלִימוֹ דְלִילָה בְּלִיל שְׁמוֹרִים, דְהֵינּוּ שְׁבַעִין וַתְּרִין בַּחֲשׁוֹן בְּלִיל בִּיה נְהִיר מ"ה דְאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ דְגָלוֹתָא, דְאִיהוּ קְבוּרָא דְשְׂכִינָתָא.

וְכַד יִיתִי לִיל פְּרָקְנָא דִילָה, אֲנַהִיר לִיה מ"ה דְאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ. בְּהַהוּא זְמַנָּא בֵּן שׁוֹאֵל לְאֲבִיו מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלִּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלִּילוֹת דְבָה (שם לג ג) מְשָׁמִים הֵבִיט ה' רָאָה אֵת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. (חבקוק ב ג) וְאֵם יִתְמַהֵמָה חֶפְהָ לֹו. אֲבָג יִתְּן (דברים לד ו) וַיִּקְבֹּר אִתּוֹ בְּצִי' (שם לג ד)

חֶפְהָ לֹו. אֲבָג יִתְּן - וַיִּקְבֹּר אִתּוֹ בְּצִי' תּוֹרָה צְנוּהָ. לָנוּ מִשָּׁה צְפוּן בַּתּוֹרָה. קִרְע שֶׁטֶן - קִרְע

שְׁהוּא בַּיּוֹם, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ יְהִי רְקִיעַ
בְּתוֹךְ הַמַּיִם. י' מִן רְקִיעַ הוּא עֶקֶר
הַיַּחֲדוּד וּבּוֹ קָרַע אֶת הַיָּם. וְיִהְיֶה
מִבְּדִיל, שִׁט"ן, שְׁהוּא מִבְּדִיל בֵּין
מַיִם לְמַיִם.

אבג יתן - בְּרֵאשִׁית אב"ג תש"ר
בְּאוֹתוֹת א"ת ב"ש. קרע שטן -
יְהִי רְקִיעַ בַּיּוֹם הַשְּׁנִי. נגד יכש -
הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, נֶגֶד כָּל עַמְּךָ
אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת. בטר צתג - בַּיּוֹם
הַרְבִּיעִי, בּוֹ שָׁכַר הָאוֹרוֹת
וְהַחֲשִׁיף לָהֶם, זְהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה
כז) וַחֲפָרָה הַלְּבָנָה וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה.
חקב טנע - בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי יֵצְאוּ
הַזְּרַעִים שֶׁל הָאֵילָנוֹת, מִשּׁוּם
שְׁהוּא ח"ק בט"ן, וְהִיא ה'
שְׁנֹאֲמַר בָּהּ (שמות ב) וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת
הַיֶּלֶד. וַתִּשֶׂם בְּסוּף שֶׁל הַתּוֹרָה
כְּדִי לְכַסּוֹתוֹ בְּגִלּוֹת, שְׁעֲלִיו נֹאֲמַר
(שם א) כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה
תִּשְׁלִיכֶהוּ.

שְׁהוּא אוֹר הַתּוֹרָה, שְׁהוּא אוֹר,
תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְכָל הַבַּת, שְׁהִיא נֹר
מִצּוּה, תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה - תַּחֲוִינֹן.
כָּל אֱלוֹ שֵׁיִתְגַּדְלוּ בָּהּ, מִשּׁוּם
שְׁהִיא עֲתִיד לְהוֹצִיא מוֹשִׁיעַ. וְלֹא
עָשׂוּ כָּף הַמְּיַלְדוֹת, שֶׁהֵם בַּעֲלֵי
הַמְּשֻׁנָּה, וַתַּחֲוִינֵן אֶת הַיְלָדִים,
מִשּׁוּם שֶׁהֵיוּ פּוֹחַדוֹת מִן הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. זְהוּ שְׁכַתוּב (שם)
וַתִּירָאֵן הַמְּיַלְדוֹת אֶת הָאֱלֹהִים
וְגו'. וּבְכֵן הִנֵּה הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה בּוֹ
תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְהַמְּשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ
כְּזֶה הַרְקִיעַ וְגו'.

בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי אֶלֶף הַשְּׁשִׁי, בּוֹ יגל
פזק, בּוֹ יג"ל פֶּרְקָן זִרַע
קִדּוּשִׁים, וְעֲלִיו נֹאֲמַר (בראשית לא)
יִגַּר שְׁהִדּוּתָא, וְיַעֲקֹב קָרָא לוֹ
גַּלְעָד. וְהַצְּדִיק הוּא עֲנִי. וְשֵׁנִי
מְשִׁיחִים יְקוּמוּ כָּף, אֶחָד כְּנֶגֶד
בֵּית רֵאשׁוֹן, שְׁהִיא ה' הַעֲלִינָה,
וְהַשְּׁנִי כְּנֶגֶד בֵּית שְׁנִי, שְׁהִיא ה'
הַתַּחְתּוֹנָה, יו"ד ה"א וּא"ו ה"א,
מ"ה מִן מִשָּׁה שְׁשׁוּלֵט וְרוֹכֵב

תּוֹרָה 'צוּה. לָנוּ מִשָּׁה צָפוֹן בְּאוֹרֵיתָא. קרע
שטן קר"ע דְּאִיהוּ בַּיּוֹם, דְּאֶתְמַר בִּיהּ (דף קלג
ע"ב) (בראשית א ו) יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם. י' מִן רְקִיעַ
אִיהוּ עֶקֶר יַחֲדָא וְבִיהּ קָרַע יַמָּא. וְיִהְיֶה מִבְּדִיל
שִׁט"ן דְּאִיהוּ מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם.

אבג ית"ן בְּרֵאשִׁית אב"ג תש"ר בְּאֶתְוֹן א"ת
ב"ש. קרע שטן יְהִי רְקִיעַ בַּיּוֹם הַשְּׁנִי.
נגד יכש יוֹמָא תְּלִיתָאָה. (שמות לד) נֶגֶד כָּל עַמְּךָ
אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת. בטר צתג בַּיּוֹם רְבִיעִי אֶעֱשֶׂה
תְּבָרָה נְהוֹרִין וְהַחֲשִׁיף לוֹן. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב
(ישעיה כד כג) וַחֲפָרָה הַלְּבָנָה וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה.

חקב טנע בַּיּוֹמָא חֲמִישָׁא נִפְקוּ זְרַעֵי דְּאֵילָנִין
בְּגִין דְּאִיהוּ ח"ק בט"ן וְאִיהִי ה' דְּאֶתְמַר
בָּהּ (שמות ב ג) וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת הַיֶּלֶד. וַתִּשֶׂם בְּסוּף
דְּאוֹרֵיתָא, בְּגִין לְכַסָּאָה לִיהּ בְּגִלּוֹתָא דְּעֵלָה
אֶתְמַר (שם א כב) כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ.
דְּאִיהוּ נְהוֹרָא דְּאוֹרֵיתָא דְּאִיהוּ אוֹר, תִּשְׁלִיכֶהוּ.
וְכָל הַבַּת דְּאִיהִי נֹר מִצּוּה תּוֹרָה שְׁבַעַל
פֶּה, תַּחֲוִינֹן. כָּל אֵלִין דִּיתְגַּדְלוּן בָּהּ. בְּגִין דְּהוּהּ
עֲתִיד לְאַפְקָא מוֹשִׁיעַ. וְלֹא עָבְדוּ הַכִּי הַמְּיַלְדוֹת
דְּאֵנוּן מְאָרִי מִתְּנִיתִין, וַתַּחֲוִינֵן אֶת הַיְלָדִים. בְּגִין
דְּהוּוּ דְּחִלִּין מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב (שם פסוק יז) וַתִּירָאֵן הַמְּיַלְדוֹת אֶת הָאֱלֹהִים
וְגו'. וּבְהֵאֵי בֵּן הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה בִּיהּ תִּשְׁלִיכֶהוּ.
(דניאל יב ג) וְהַמְּשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶה הַרְקִיעַ וְגו'.

בַּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֶלֶף שְׁתִּיתָאָה בִּיהּ יגל פזק
בִּיהּ יג"ל פּוֹרְקִינִין זְרַע קְדוּשִׁים
וְעֵלָה אֶתְמַר (בראשית לא מז) יִגַּר שְׁהִדּוּתָא. וְיַעֲקֹב
קָרָא לוֹ גַּלְעָד. וְצְדִיק אִיהוּ עֲנִי וַתִּרִין מְשִׁיחִין
יְקוּמוּן כְּגוֹנָא דָּא, חַד לְקַבֵּל בֵּית רֵאשׁוֹן דְּאִיהִי
ה' עֵלָאָה, וַתְּנַנְּא לְקַבֵּל בֵּית שְׁנִי דְּאִיהִי ה'
תַּתָּאָה, יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, מ"ה מִן מִשָּׁה
דְּשְׁלִיט וְרוֹכֵב עֲלִיהוּ. ע"ב תְּלִין מִן יְהו"ה

עליהם. ע"ב תלויים מן י"הוה י"הוה י"הוה ארבע פנים של אריה, ארבע של שור וארבע של נשר, והם עולים אלף ומאתים, ובהו רוכב מ"ה חיה של אדם שהוא משה.

והכל מתעכב עד שיבא שילה שהוא משה בגימטריא מ"ה, ארבעים וחמש שנים אחר אלף ומאתים שנים. וכל הארבע אותיות יורדות בצדיק ונקשרות בו, משום שהוא קשר של יחוד, ומי הוא? י"הו"ה העמוד האמצעי מאיר בצדיק, להקים בו את השכינה שהיא אדנ"י, דין בגלות.

ומשום שהצדיק נקשר בגבורה שמשם העשר, השמאל דוחה, ולא יגאל משם עד שיתקשר הצדיק בימין, שהוא עני וחכם, ששם הצדיק הוא מספן וחכם, ומלט הוא את העיר בתקמתו. מי העיר? זו ירושלים, שנאמר בה ונלפדה העיר, ולא ימות משיח. ומשום ענייתו וחכמתו יציל את הקריה, משום שהוא עני וחשוב כמת.

ועתידים שלא ישארו בתורה אלא אחד מעיר ושנים משפחה. אחד מעיר - שמגן על הקריה, וזה שילה, שדרגתו העמוד האמצעי. ושנים משפחה - שני משיחים מהצד של שני עמודי האמת שהגנו על משפחה שהם עשירים בתורה ובנבואה. והאחרים כלם עניים בתורה ובנבואה. ובזכות שלשת אלה, ובעני שלחם, ינצלו ממיתה וצרות ויפקד ברחמים. ומשום זה שמאל דוחה וימין מקרבת. שקן צית - ביום השביעי, שהוא האלף השביעי, בה קץ הימין. וסוד הדבר - כוז"ו במוכס"ז נאמר (רות a) ויגאלתיך אנכי חי ה'

יהו"ה יהו"ה ארבע אנפין דאריה וארבע דשור וארבע דנשר. ואנון סלקין אלף ומאתן ובהו רכיב מ"ה חיה דאדם דאיהו משה.

וכלא אתעכב עד דיייתי שילה דאיהו משה בגימטריא מ"ה, ארבעין וחמש שנין בתר אלף ומאתן שנין. וכלהו ארבע אתון נחתין בצדיק ואתקשרן ביה, בגין דאיהו קשורא דיהודא. ומאי ניהו י"הוה עמודא דאמצעיתא, נהיר בצדיק לאקמא ביה לשכינתא דאיהו אדנ"י דין בגלותא.

ובגין דצדיק אתקשר בגבורה דמתפן עותרא, שמאל דוחה ולא יפרוק מתפן עד דיתקשר צדיק בימינא, דאיהו עני וחכים דתפן צדיק איהו (קהלת ט טו) מספן וחכם, ומלט הוא את העיר בתקמתו. מאי העיר דא ירושלים, דאתמר בה (זכריה יד ב) ונלפדה העיר, ולא ימות משיח. ובגין ענייתה וחכמתה ישיזב לקרתא בגין דאיהו עני וחשוב כמת.

ועתידין באורייתא לא ישתארו אלא (ירמיה ג יד) אחד מעיר ושנים משפחה. חד מעיר דאגין על קרתא ודא שילה דדרגה עמודא דאמצעיתא, ותרי משפחה, תרין משיחין מסטרא דתרי סמכי קשוט, דאגיננו על משפחה דאנון עתירין באורייתא ובנבואה. ואחרנין פלהו עניים באורייתא ובנבואה. ובזכות אלין תלת ובעניותא דילהון ישתזבון ממייתא ועאקו ויפקד ברחמי. ובגין דא שמאל דוחה וימין מקרבת.

שקן צית ביומא שביעאה דאיהו אלף שביעאה, בה קץ הימין. ורזא דמלה כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, י"י אלהינו י"י. אלהינו הוא שכינתא עלאה, עליה אתמר (רות ג

כוז"ו, י"י אלהינו י"י. אלהינו היא השכינה העליונה, עליה

שכבי עד הבקר, וזהו כי יום נקם בלבי ועוד, ללב"י גליתי. זה השם של שבועים ושנים שמות בו נבנה בית המקדש שהוא זרוע ימין, ובו נבנה העולם שהיא שכינה. זהו שפנתוב (תהלים טו) אמרתי עולם חסד יבנה, והוא חסד, שבועים ושנים שמות, ועליהם נאמר הנה ה' רכב על ע"ב קל ובא מצרים. ע"ב זה י"ה יה"ו יהו"ה. הרי פאן עשר אותיות, ועולות לשבועים ושנים בחדש, ותלויים מהם שבועים ושנים שמות, ואלו הם.

וה"ו יל"י סייט על"ם מה"ש לל"ה אכ"א כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע יז"ל מב"ה הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל נל"ך יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל מי"ה וה"ו דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א ני"ת מב"ה פו"י נמ"ם יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם וה"ו אנ"י וה"ו ראשי תבות וא"ו, שלש עשרה מדות של רחמים, עליהם נאמר (ישעיה נד) וברחמים גדלים אקבצך.

ואלו הם שלש עשרה מדות הרחמים שפרת עם משה להוציא בהם את ישראל מן הגלות, ויש בהם שבועים ושנים תבות, שהן חסד זרוע ימין, ובהם מאתים ושש עשרה אותיות בחדש, וכוונה. ואותן התבות נכנעות תחת התבות, וזהו ויעבר, ע"ב רי"ו. וזהו הנה ה' רכב על עב קל. וזהו י"ה יה"ו יהו"ה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והן עשרים ושש אותיות, ויוצאות מן י"ה יה"ו יהו"ה, וזהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל.

וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר. ודא איהו (ישעיה סג ד) כי יום נקם בלבי ועוד ללב"י גליתי, דא שמא דע"ב שמחן, ביה אתבני בי מקדשא דאיהו דרועא ימינא, ובה אתבני עלמא דאיהי שכינתא. דדא הוא דכתיב (תהלים פט א) אמרתי עולם חסד יבנה, ואיהי חסד ע"ב שמחן. ועליהו אתמר (ישעיה יט א) הנה ה' רכב על ע"ב קל ובא מצרים. ע"ב דא י"ה יה"ו יהו"ה, דא הכא עשר אתון וסלקי ע"ב בחדש, ותלין מנהון ע"ב שמחן. ואלין אנון. והו"ו יל"י סייט על"ם מה"ש לל"ה אכ"א כה"ת הז"י אל"ד לא"ו הה"ע יז"ל מב"ה הר"י הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל נל"ך יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל מי"ה וה"ו דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א ני"ת מב"ה פו"י נמ"ם יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם. וה"ו אנ"י וה"ו, ראשי תבין וא"ו, י"ג מכילן דרחמי, עליהו אתמר (ישעיה נד ז) וברחמים גדלים אקבצך.

ואלין אנון תלת עשר מכילן דרחמי דכרת ברית עם משה, לאפקא בהון לישראל מן גלותא. ואית בהון ע"ב תבין דאנון חסד דרועא ימינא, ובהון רי"ו אתון בחדש, וכוונה. ואנון אתון מתכפין תחות תבין, ודא איהו (שמות לד ו) ויעבר ע"ב רי"ו. ודא איהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל. ודא איהי י"ה יה"ו יהו"ה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואנון כ"ו אתון ונפקין מן י"ה יה"ו יהו"ה ודא איהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל.

בְּהוּא זְמַנָּא (שם מב יג) ה' כַּגְבוּר יֵצֵא כְּאִישׁ
 מִלְחָמוֹת יַעִיר קְנָאָה יִרְיעַ אֶף יִצְרִיחַ
 עַל אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר. יִרְיעַ, בְּתַקִּיעָה וְדָא רְבִיעַ
 יִצְרִיחַ, בְּשִׁבְרִים, וְאֵלִין שְׁנֵי גְרָשִׁין. עַל אִיבּוֹ
 יִתְגַּבֵּר בְּתַרוּעָה, וְדָא שְׁלֵשֶׁלֶת וְהָא אוֹקְמוּהָ.
 בְּהוּא זְמַנָּא שׁוּפְר מְהַפֵּךְ קַדְמָא, זְקַף קַטְוּ,
 זְקַף גְּדוּל. מְאִי מְהַפֵּךְ אֶלְא מְהַפֵּךְ
 מְמַשְׁלָה דְאַמִּין דְּעֵלְמָא, לְמַמְשְׁלָה דִּישְׂרָאֵל.
 וּבְהוּא זְמַנָּא (ירמיה לא יג) וְהִפְכֵתִי אֲבָלָם לְשִׁשׁוֹן.
 זְקַף גְּדוּל זְקַף קַטְוּ. וּבְהוּא זְמַנָּא יִתְקִים (ישעיה
 ס כב) הַקֶּטֶן יִהְיֶה לְאֵלֶּף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי
 ה' בַּעֲתָה אֲחִישְׁנָה. וְהָא אוֹקְמוּהָ אִם זְכוּ
 אֲחִישְׁנָה, וְאִם לֹא זְכוּ בַּעֲתָה, בַּעֲתָה ה'.

צָרִיךְ לְמַנְדַּע מְאִי עֲתָה דְעָלָה אֶתְמַר (תהלים קיט
 קכ) עֵת לַעֲשׂוֹת לַה' הִפְרוּ תוֹרַתְךָ. וְהָאִי
 אֵית עֵת וְאֵית עֵת, הָדָא הוּא דְכִתְיב (ויקרא טז ב)
 וְאֵל יִבֹּא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וּבְגִין דָּא אָמַר
 (קהלת ג ד) עֵת לְבָכוֹת וְעֵת לְשִׂחוּק. וְרָזָא דְמִלְּהָ
 מִיָּד דִּיֵּיתִי עֵת דְּבִכְיָה עֵת דְּדַחְקוּ לְיִשְׂרָאֵל,
 מִיָּד יִהְיֶה לֹוֹן עֵת פְּרָקְנָא. הָדָא הוּא דְכִתְיב (ירמיה
 ל ז) עֵת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמְנָה יִוָּשַׁע. דְּהָא
 סְגִיֵּאִין הוּוּ עֲתִין דְּעֶאֱקוּ, הָדָא הוּא דְכִתְיב
 (תהלים ט ז) מְשׁוּבָב לַעֲתוֹת בַּצָּרָה.

מֵאֵין (דף קלד ע"א) יְכִיל לְמַנְדַּע הֵהִיא עֵת בִּינִיָּהוּ,
 אֶלְא עֵת דְּבִכְיָה אִיהוּ. וְרָזָא דְמִלְּהָ (ירמיה
 לא ח) בְּבִכֵּי יִבְאוּ. בְּבִכֵּי דְדִלּוֹת דְּכֶן סָלִיק חֲשַׁבּוֹן
 בְּבִכֵּי, כְּחֲשַׁבּוֹן ד"ל. וְכִיּוֹן דְּחִזָּא מִשָּׁה הָאִי
 דוֹחְקָא דְדִלּוֹת לְיִשְׂרָאֵל, אֶתְמַר בֵּיה (שמות ב ו)
 וְהִנֵּה נֹעַר בְּכָה. מִיָּד מַה פְּתִיב בְּתַר בְּכִיָּה
 וּתְחַמֵּל עֲלִיו בְּפִרְקָנָא. וְרָזָא דְמִלְּהָ (בראשית יט טז)
 וַיִּתְמַהֲמַה וַיִּחְזִיקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ וּבִיד אִשְׁתּוֹ
 וּבִיד שְׁתֵּי בְנוֹתָיו בְּחִמְלַת ה' עֲלָיו. דְּהִכֵּי
 עֲתִידִין לְמַהוּי בְּדָרָא דְגְלוּתָא בְּתַרְאָה כְּאֲנוּן

בְּאוּתוֹ זְמַן, (שם מב) ה' כַּגְבוּר יֵצֵא
 כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קְנָאָה יִרְיעַ
 אֶף יִצְרִיחַ עַל אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר. יִרְיעַ
 - בְּתַקִּיעָה, וְזֶה רְבִיעַ. יִצְרִיחַ -
 בְּשִׁבְרִים, וְאֵלִין שְׁנֵי גְרָשִׁין. עַל
 אִיבּוֹ יִתְגַּבֵּר - בְּתַרוּעָה, וְזֶה
 שְׁלֵשֶׁלֶת, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ.

בְּאוּתוֹ זְמַן שׁוּפְר מְהַפֵּךְ קַדְמָא,
 זְקַף קַטְוּ, זְקַף גְּדוּל. מַה זֶה
 מְהַפֵּךְ? אֶלְא מְהַפֵּךְ מְמַשְׁלָת
 הָאֲמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, לְמַמְשְׁלָה
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וּבְאוּתוֹ זְמַן וְהִפְכֵתִי
 אֲבָלָם לְשִׁשׁוֹן. זְקַף גְּדוּל זְקַף
 קַטְוּ. וּבְאוּתוֹ זְמַן יִתְקִים (ישעיה ס)
 הַקֶּטֶן יִהְיֶה לְאֵלֶּף וְהַצָּעִיר לְגוֹי
 עֲצוּם אֲנִי ה' בַּעֲתָה אֲחִישְׁנָה.
 וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, אִם זְכוּ - אֲחִישְׁנָה,
 וְאִם לֹא זְכוּ - בַּעֲתָה, בַּעֲתָה ה'.
 צָרִיךְ לְדַעַת מַה זֶה עֲתָה שְׁעָלִיָּה
 נְאֻמַּר (תהלים קיט) עֵת לַעֲשׂוֹת לַה'
 הִפְרוּ תוֹרַתְךָ, וְזֶה יֵשׁ עֵת וַיֵּשׁ עֵת.
 זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ויקרא טז) וְאֵל יִבֹּא בְּכָל
 עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וּמִשׁוּם זֶה אָמַר
 (קהלת ח) עֵת לְבָכוֹת וְעֵת לְשִׂחוּק.
 וְסוּד הַדְּבָר - מִיָּד שְׂיִבֹּא בְּכִיָּה,
 עֵת שֶׁל דַּחַק לְיִשְׂרָאֵל, מִיָּד יִהְיֶה
 לָהֶם עֵת גְּאֻלָּה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ירמיה
 ז) עֵת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמְנָה
 יִוָּשַׁע. שְׁהָרִי רַבִּים הָיוּ עֲתוֹת שֶׁל
 צָרָה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תהלים ט) מְשׁוּבָב
 לַעֲתוֹת בַּצָּרָה.

מִי יְכוּל לְדַעַת הָעֵת הֵהִיא
 בִּינִיָּהוּ? אֶלְא עֵת שֶׁל בְּכִיָּה הִיא,
 וְסוּד הַדְּבָר - בְּבִכֵּי יִבְאוּ. בְּבִכֵּי
 שֶׁל דִּלּוֹת, שְׁכַף עוֹלָה חֲשַׁבּוֹן
 בְּבִכֵּי כְּחֲשַׁבּוֹן ד"ל. וְכִיּוֹן שְׂרָאָה
 מִשָּׁה הַדַּחַק הַזֶּה שֶׁל דִּלּוֹת
 לְיִשְׂרָאֵל, נְאֻמַּר בּוֹ וְהִנֵּה נֹעַר
 בְּכָה. מִיָּד מַה פְּתוּב אַחַר בְּכִיָּה?
 וּתְחַמֵּל עֲלָיו, בְּפִדוּת. וְסוּד הַדְּבָר
 - וַיִּתְמַהֲמַה וַיִּחְזִיקוּ הָאֲנָשִׁים
 בְּיָדוֹ וּבִיד אִשְׁתּוֹ שְׁתֵּי בְנוֹתָיו
 בְּחִמְלַת ה' עֲלָיו. שְׁכַף עֲתִידִים
 לְהִיֹּת בְּדוּר שֶׁל הַגְּלוּת

האחרונה, כמו אותם אנשי סדום ועמורה. ומיד ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר. ויצאהו - מן הגלות. וינחהו - ממי המבול.

ועוד, והנה נער בוכה ב"ו כ"ה, שנאמר בו ויפן כ"ה וכ"ה. והוא כלול מחמשים שערים של בינה שנמסרו למשה, ובהם ויף את המצרי, ובהם הפה חמשים מפות במצרים, ועליהם נאמר מי ירפא לך. זהו שכתוב מחצתי ואני ארפא. במה שמחצתי את המצריים, אני ארפא לך. ובשביל זה מה אעידך. ושלמות הכתוב - הבת ירושלים, מה אשׁוה לך ואנחמך, כי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב.

באותו זמן מתעורר משיח, שהוא כמו נח שנאמר בו זה ינחמנו ממעשנו, שהוא כבוד המלאכה. ומעצבון ידינו, שנאמר בהם אשר עבדו בהם בפרך. וזהו אתנח, את האלהים התהלך נח (בראשית ח). ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ"ץ ותב"ן שאור וחמץ.

וישאר ישראל סלת נקיה, שעליהם נאמר (דברים כה) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. שהם שנשארו ממי המבול שנאמר בהם ומחיתי את כל היקום, שהם היו עומדים על ישראל בחמש, משום שהם ראשים עליהם בגלות. ומיד שנמחו, יושב הקדוש ברוך הוא על כסאו, שנשבע שבועה שלא ישב על כסאו עד שימחו מן העולם. זהו שכתוב כי יד על פס יה מלחמה וגו'. וזהו אתנח יתיב. באותו זמן שיושב על הפסא, מחל לישראל מפל החטאים

אנשי סדום ועמורה. ומיד ויצאהו וינחהו מחוץ לעיר. ויצאהו מן גלותא. וינחהו ממיא דטופנא.

ועוד והנה נער בוכה ב"ו כ"ה דאתמר ביה (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה. ואיהו פלילא מחמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה, ובהון ויף את המצרי. ובהון מחא חמשין מחאן במצרים, ועליהו אתמר (איכה ב יג) מי ירפא לך. הדא הוא דכתיב (דברים לב ט) מחצתי ואני ארפא. במאי דמחצתי למצראי אני ארפא לך. ובגין דא (איכה ב יג) מה אעידך. ושלימו דקרא הבת ירושלים, מה אשׁוה לך ואנחמך. פי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב.

בההוא זמנא אתער משיח דאיהו כגונא דנח דאתמר ביה (בראשית ח כט) זה ינחמנו ממעשנו דאיהו כבוד המלאכה. ומעצבון ידינו דאתמר בהון (שמות א יד) אשר עבדו בהם בפרך. ודא איהו אתנח, (בראשית ו ט) את האלהים התהלך נח. (תהלים קד לה) ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ"ץ ותב"ן שאור וחמץ.

וישתארין ישראל סלת נקיה, דעליהו אתמר (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. דאנון דאשתארו ממי טופנא דאתמר בהון, (בראשית ז ד) ומחיתי את כל היקום, דאנון הוּו קימין על ישראל בחמס בגין דאנון רישין עליהו בגלותא. ומיד דאתמחון יתיב קדשא בריה הוא על פרסה דאמאה אמי דלא יתיב על פרסה עד דיתמחון מעלמא. הדא הוא דכתיב (שמות יז טז) כי יד על פס יה מלחמה וגו'. ודא איהו אתנח יתיב.

בההוא זמנא דיתב על פורסיא ימחל לישראל מפל חובין דעבדו. הדא הוא דכתיב (דניאל ז ט) ועתיק

שעשו. זהו שכתוב ועתיק הימים יושב, לבושו כשֶׁלֶג לְבָן. לְקַיִם אם יהיו חטאיכם פְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ. כִּסְאוֹ שְׁבִיבֵי אֵשׁ, אם יאֲדִימו פתולע כְּצֶמֶר יהיו. ועוד, אם יהיו חטאיכם פְּשָׁנִים - מהצד של יצחק, כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ - מהצד של אברהם, שבו מתלבנין.

באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יושב על כסאו, מיד נח. ותנח התבה, שורה על הרי הקללה לעשות בהם דין, שהם הרי אררט, ההרים החשוכים של הגלות ארורים בגלות. זהו שכתוב (דברים כח) ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה.

שבאותו זמן יורדים כל הקללות על ישראל כדי שיתכפרו מחטאייהם, וכל הזכיות יורדות על הרשעים לקבל בהם שכרם, וסוד הדבר - והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. עלים - עולים הזכיות. ויורדים - יורדים החטאים. והפל עולים ויורדים בפסלם הזה. ובטעמים הוא סלם. וזהו שופר הולף רביע דרגה, שני טעמים.

באותו זמן עולה הזכות של ישראל למעלה, ויורדים חובותיהם, כמו שבארנו. מה זה עלים ויורדים? אלא מי שחטאו יורד - זכותו עולה. באותה דרגה שהורידו את השכינה עד עפר, כך יורדים אותם שהורידו אותה. וכמה שהם יורדים, כך השכינה שהיא מזלם עולה עד שמגיעה למקום שהורידו אותה משם. ומיד שעולה למקומה, מיד הקדוש ברוך הוא מקבל אותה בזמן. זהו שכתוב (בראשית ח) וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה.

באותו זמן והמים היו הלוף וחסור, שהם ערב רב, עד החדש

יזמין יתב לבושה פתלג חור. לְקַיִם א (ישעיה א יח) אם יהיו חטאיכם פְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ. פורסייא שביבין דנור אם יאֲדִימו פתולע כְּצֶמֶר יהיו. ועוד אם יהיו חטאיכם פְּשָׁנִים מסטרא דיצחק, כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ מסטרא דיאברהם, דבה מתלבנין.

בההוא זמנא דיתבי קדשא בריה הוא על פרסה, מיד אתנח. (בראשית ח ד) ותנח התבה שריא בטורי לוטיא למעבד בהון דינא, דאנון טורי קרדו, טורין חשוכין בגלותא ארינן בגלותא קדא הוא דכתיב (דברים כח טז) ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה.

דבההוא זמנא נחתין כל לוטא על ישראל. בגין דיתכפרון מחוביהון, וכל זכון נחתין על חיביא לקבלא בהון אגריהו. ורזא דמלה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. עולים סלקין זכון. ויורדין נחתין חובין. וכלא בהאי סלם סלקין ונחתין. ובטעמי סלם איהו, ודא איהו שופר הולף רביע דרגא תרי טעמי.

בההוא זמנא סליק זכותא דישראל לעלא, ונחית חובין דילהו כמה דאוקימנא. מאי עולים ויורדים. אלא מאן דחובה נחית, זכותה סליק. בההוא דרגא דאנחיתו לשכינה עד עפרא, כך נחתין אנון דאנחיתו לה. וכמה דאנון נחתין. כך שכינתא דאיהי מזלא דילהון סליקת עד דמטאת לאתר דאנחיתו לה, מתמן. ומיד דסליקת לאתרהא, מיד קדשא בריה הוא קביל לה בימינא קדא הוא דכתיב (בראשית ח ט) וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה. בההוא זמנא (שם פסוק ה) והמים היו הלוף וחסור, דאנון ערב רב עד החדש העשירי. בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים,

העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי הקרים, שהם האבות, ומתעוררת זכותם על ישראל. שעד אותו זמן תמה זכות אבות משם ואילך חלה זכות אבות באותו זמן, ובכך צדיקים יראו וישמחו וגו' והרשעה פלה בעשן תכלה וגו'. בכך ודאי, שהוא חסד זרוע ימין פסא, משום שהכפסא מתתקנת בימין. זהו שכתוב והוכן בחסד פסא, ובה ותמלך אפה הוא ה' אלהינו.

באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יושב על פסא של חסד שהוא של רחמים, נאמר אל מלך יושב על פסא רחמים ומתנהג בחסידות. באותו זמן ולא יפגף עוד מוריד.

וכך זה מצדו של עץ החיים. ומצד של העץ של טוב ורע, האתרוג דומה לצדיקים, והדס לבינונים, וערבה לרשעים. ובשכינה נאמר בה ומלכותו בכל משלה. אף על גב שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה. היא שולטת על עץ הדעת טוב ורע, מהצד שלו היא קרובה למלך.

(ומהצדדים הללו לפעמים הנקבה היא קרובה למלך). זהו שכתוב בזאת יבא אהרן אל הקדש, מצד הימין. היא לפעמים רחוקה ממנו מצד השמאל. ואל יבא בכל עת אל הקדש. מצד הימין היא לא מקבלת טמאה. טוב הוא ימין. אבל מקומה מקבלת טמאה מרע וקנות, באותו מקום אין לו קרבה. (אל הקדש, היא לא מקבלת טמאה, אבל מקומה טוב מקבלת טמאה מרע, ומאותו המקום שאין לו קרבה).

ושם צריך להקריב קרבן, וקטרת להרחיק רוח טמאה מאותו המקום, ולקרב הזכות לשמאל הגבירה, ולהרחיק משם השפחה. ומשום זה כל השמות יש בה.

דאנון אבהן ואתער זכותא דילהון על ישראל. דעד ההוא זמנא תמה זכות אבהן. מתמן ואילך חלה זכות אבהן בההוא זמנא ובכך צדיקים יראו וישמחו וגו' והרשעה פלה בעשן תכלה וגו'. בכך ודאי דאיהו חסד דרועא ימינא פורסייא. בגין דכורסיא בימינא אתתקנת. הדא הוא דכתיב (ישעיה טז ה) והוכן בחסד פסא. ובה ותמלך אפה הוא ה' אלהינו. בההוא זמנא דקודשא בריך הוא יתיב על פורסייא דחסד דאיהו דרחמי, אתמר אל מלך יושב על פסא רחמים ומתנהג בחסידות. בההוא זמנא (שם ל כ) ולא יפגף עוד מוריד.

וכך דא מסטרא דאילנא דחיי. ומסטרא דאילנא דטוב ורע אתרוג דמי לצדיקיא, והדס לבינונים, וערבה לרשעים. ושכינתא אתמר בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה. אף על גב דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. איהי שלטא על עץ הדעת טוב ורע, מסטרא דילה היא קריבא למלכא. (נ"א ומסטרין אליו לזמנין איהי נוקבא קריבא למלכא), הדא הוא דכתיב (ויקרא טז ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש מסטרא דימינא לזמנין איהי רחיקא מנה מסטרא דשמאלא ואל יבא בכל עת אל הקדש. מסטרא דימינא איהי לא מקבלה טמאה טוב הוא ימינא. אבל אתרהא מקבלא טמאה מרע ומות בההוא אתר לית ליה קריבו. (נ"א אל הקדש איהי לא מקבלא טמאה אבל אתרהא טוב מקבלא טמאה מרע ומתהוא אתר דלית ליה קריבו).

ותמן צריך לקרבה קרבנא, וקטרת לרחקא רוח טמאה מההוא אתר. ולקרבה זכותא לשמאלא גבירתא ולרחקא שפחה מתמן. ובגין דא כל שמיהן אית בה.

שְׁנוּי מַעֲשֵׂה דָא שְׁבַת. דְּאִיהִי כָּל עוֹבְדוּהִי כְּלֵאָחַר יָד וְרָזָא דְמִלָּה כְּלֵאָחַר יָד. כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק. אַחַר יָד דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא דָא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה. וּבְזִמְנָא דְאִיהִי כְּלֵאָחַר יָד לִית תַּמָּן סְגִידוּ דְאִתְמַר בֵּיה כָּל הַפּוֹרֵעַ פּוֹרֵעַ בְּכַרוּךְ. תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה. דְּבְזִמְנָא דְאִיהִי כְּלֵאָחַר יָד אֲתַעְבִּיד זָנָב. וְעַם כָּל דָּא דְאִמְרוּ תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה בְּאַתְרָה.

אַבְרָ חוּץ מֵאַתְרָה הוּי זָנָב לְאַרְיוֹת וְאַל תְּהִי רֵאשׁ לְשׁוּעֵלִים. דְּהָא צְדִיק גְּמוּר אָף עַל גַּב דְּנַחֲתִית מִדְּרָגָה וְאַתְעַבִּיד זָנָב לְאַרְיוֹת, עֲלֵה אֲתַמַּר (תהלים לו כה) לֹא רְאִיתִי צְדִיק נֶעְזָב. מֵאִי זָנָב דִּילָּהּ, הֵהוּא קוּצָא דְדָת ד' מִן אֶחָד דְּאִיהוּ י' זְעִירָא שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה עֲלֵיהּ אֲתַמַּר (משלי כד טז) כִּי שֶׁבַע יְפוּל צְדִיק וְקָם.

תָּא חֲזִי גִלְגּוּל דְדָת ו' אִיהוּ. דְּנִפְיָא בְּשַׁעֲתָהּ, דְּעֲלֵה אֲתַמַּר מְזַל שַׁעָה גוּרָם. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מְאִרִי מִתְנִיתִין אִין (דף קלד ע"ב) מְזַל יוֹם גוּרָם אֶלָּא מְזַל שַׁעָה גוּרָם. בְּאַבְרָהָם מַה כְּתִיב בֵּיה פֶּד אֲתַיָּא בְּגִלְגּוּלָא (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר אֶל הַמָּקוֹם וְגו', בְּגִין לְאַקְדָּמָא לָּהּ. יִצְחָק מַה כְּתִיב בֵּיה בְּגִלְגּוּלָא (שם כד טג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשֻׁדָּה לְפָנֹת עָרֵב. נִפְקַל לְגַבְהָ לְחֻקְלָא בְּגִין דְּאִתְמַר בָּהּ (ירמיה ט א) מִי יִתְנַנְּי בַּמִּדְבָּר מְלוֹן אֲרַחִים.

חַד אַקְדִּים לְפִשְׁפִּשָּׂא לָּהּ בְּצַפְרָא. וְתַנְיָנָא לְפִשְׁפִּשָּׂא בָּהּ בְּרַמְשָׂא. יַעֲקֹב מַה כְּתִיב בֵּיה (בראשית כח יא) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם. פָּגַע בָּהּ. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּפָגַע בָּהּ, כְּגוֹן יַעֲקֹב דְּעֲלֵה אֲתַמַּר (שם) וַיִּלְךְן שָׁם. וְהָיָא לִינָה אִיהִי לְוִיָּה. מִיֵּד דְּאִיעֲרַע בָּהּ (שם לב ב) וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. וְעַם כָּל דָּא דְּפָגַע בָּהּ, הָוּה נָטִיר לָּהּ וְלֹא אֲתַאחַד עִמָּה עַד דְּאֲתָא בְּעֲלָהּ. וְדָא אִיהוּ (שם)

שְׁנוּי מַעֲשֵׂה דָא שְׁבַת. דְּאִיהִי כָּל עוֹבְדוּהִי כְּלֵאָחַר יָד וְרָזָא דְמִלָּה כְּלֵאָחַר יָד. כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק. אַחַר יָד דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא דָא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה. וּבְזִמְנָא דְאִיהִי כְּלֵאָחַר יָד לִית תַּמָּן סְגִידוּ דְאִתְמַר בֵּיה כָּל הַפּוֹרֵעַ פּוֹרֵעַ בְּכַרוּךְ. תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה. דְּבְזִמְנָא דְאִיהִי כְּלֵאָחַר יָד אֲתַעְבִּיד זָנָב. וְעַם כָּל דָּא דְאִמְרוּ תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לִיה בְּאַתְרָה.

אַבְרָ חוּץ מֵאַתְרָה הוּי זָנָב לְאַרְיוֹת וְאַל תְּהִי רֵאשׁ לְשׁוּעֵלִים. דְּהָא צְדִיק גְּמוּר אָף עַל גַּב דְּנַחֲתִית מִדְּרָגָה וְאַתְעַבִּיד זָנָב לְאַרְיוֹת, עֲלֵה אֲתַמַּר (תהלים לו כה) לֹא רְאִיתִי צְדִיק נֶעְזָב. מֵאִי זָנָב דִּילָּהּ, הֵהוּא קוּצָא דְדָת ד' מִן אֶחָד דְּאִיהוּ י' זְעִירָא שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה עֲלֵיהּ אֲתַמַּר (משלי כד טז) כִּי שֶׁבַע יְפוּל צְדִיק וְקָם.

תָּא חֲזִי גִלְגּוּל דְדָת ו' אִיהוּ. דְּנִפְיָא בְּשַׁעֲתָהּ, דְּעֲלֵה אֲתַמַּר מְזַל שַׁעָה גוּרָם. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מְאִרִי מִתְנִיתִין אִין (דף קלד ע"ב) מְזַל יוֹם גוּרָם אֶלָּא מְזַל שַׁעָה גוּרָם. בְּאַבְרָהָם מַה כְּתִיב בֵּיה פֶּד אֲתַיָּא בְּגִלְגּוּלָא (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר אֶל הַמָּקוֹם וְגו', בְּגִין לְאַקְדָּמָא לָּהּ. יִצְחָק מַה כְּתִיב בֵּיה בְּגִלְגּוּלָא (שם כד טג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשֻׁדָּה לְפָנֹת עָרֵב. נִפְקַל לְגַבְהָ לְחֻקְלָא בְּגִין דְּאִתְמַר בָּהּ (ירמיה ט א) מִי יִתְנַנְּי בַּמִּדְבָּר מְלוֹן אֲרַחִים.

חַד אַקְדִּים לְפִשְׁפִּשָּׂא לָּהּ בְּצַפְרָא. וְתַנְיָנָא לְפִשְׁפִּשָּׂא בָּהּ בְּרַמְשָׂא. יַעֲקֹב מַה כְּתִיב בֵּיה (בראשית כח יא) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם. פָּגַע בָּהּ. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּפָגַע בָּהּ, כְּגוֹן יַעֲקֹב דְּעֲלֵה אֲתַמַּר (שם) וַיִּלְךְן שָׁם. וְהָיָא לִינָה אִיהִי לְוִיָּה. מִיֵּד דְּאִיעֲרַע בָּהּ (שם לב ב) וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. וְעַם כָּל דָּא דְּפָגַע בָּהּ, הָוּה נָטִיר לָּהּ וְלֹא אֲתַאחַד עִמָּה עַד דְּאֲתָא בְּעֲלָהּ. וְדָא אִיהוּ (שם)

בַּעֲלָהּ. וְזָהוּ (שם כח) וַיִּלְךְן שָׁם פִּי
בָּא הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁבִשְׁבִילוֹ (שם לב)
וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהוּא מִשֶּׁה
שָׁבָא בּוֹ בְּגִלְגּוּל רִוְחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.
וּמִשּׁוּם זֶה יַעֲקֹב וּמֹשֶׁה הָיוּ
עוֹמְדִים בְּדִרְגָה אַחַת בְּעִמּוּד
הָאֲמֻצְעִי, אֲבָל זֶה בְּגוּף, וְזֶה
בְּנִשְׁמָה שְׁלוֹ. וּמִשּׁוּם זֶה אֵין
הַשְּׁעָה עוֹמְדַת לְכָל אָדָם, שֶׁהִיא
הַשְּׁכִינָה בְּלִי בַעֲלָהּ. וּמִשּׁוּם זֶה,
כְּשֶׁדִּחְקָה הַשְּׁעָה לְרַבִּי פְּדַת,
וְאָמַר, אִם תִּרְצֶה שְׂאֲחָרִיב
הָעוֹלָם, וְאֶפְשֶׁר שֶׁתַּפֵּל בְּשַׁעַה שֶׁל
מְזוֹנוֹת, וְאוּלַי שֶׁתַּפֵּל.

מַה זֶה וְאוּלַי? אֲלֵא וְאוּלַי אִם
יִרְצֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתַּפֵּל
בְּשַׁעַה שֶׁל מְזוֹנוֹת. שֶׁהָרִי אֲשֶׁתּוֹ
עָשְׂתָה, וְאוּלַי אִם רִוְצָה בַעֲלָהּ
שִׁיחֶיהָ מְקִיָּם מַה שֶׁהִיא עָשְׂתָה
בְּלִי רְשׁוֹת שֶׁל בַּעֲלָהּ. וּכְמוֹ זֶה
אֵין הַשְּׁעָה עוֹמְדַת, שֶׁהִיא שְׁכִינָה,
לְאוֹתוֹ אָדָם, אֲלֵא אִם יָבֵא בְּגִלְגּוּל
בְּאוֹתוֹ הָאָדָם (בַּעֲלָהּ) שֶׁל אוֹתָהּ
הַשְּׁעָה. וְסוּד הַדְּבָר - בְּזוֹת יָבֵא
אֶהְרֹן אֶל הַקְּדוֹשׁ. וּבְלִי בַעֲלָהּ
נֶאֱמַר (ויקרא טו) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עַת
אֶל הַקְּדוֹשׁ. (שם) וַהֲזֹר הַקְּרֹב יוֹמַת.
וְאֵין מִיתָה אֲלֵא עֲנִיּוּת. וַהֲזֹר הַזֶּה
לֹא כְּזֶר אַחֵר שֶׁל מוֹם זָר, אֲלֵא
זָר מִבַּעֲלָהּ.

אֲשֶׁרִי מִי שֶׁנִּפְגַּשׁ בְּשַׁעַה שֶׁנִּבְרָא
מִשְׁשֶׁת יָמִי בְּרֵאשִׁית, שֶׁלְּכָל
נִשְׁמָה יֵשׁ עַת וְזָמַן בְּגִלְגּוּל, כְּמוֹ
שֶׁאֵמַר קַהֲלֵת (קהלת א) לְכָל זָמַן וְעַת
לְכָל חֶפְצִי תַחַת הַשָּׁמַיִם. וְזוֹ
הַשְּׁכִינָה הַתַּחַתוֹנָה, שֶׁהִיא זָמַן
וְעַדָּן לְכָל סְפִירָה וְסְפִירָה וּלְכָל
גִּלְגּוּל וְגִלְגּוּל.

וְהִיא עַדָּן וְעַדָּנִים וְחֻצֵי עַדָּן. שֶׁכָּל
הָעַדָּנִים זָפָה. מַה זֶה וְחֻצֵי עַדָּן?
אֲלֵא כְּמוֹ פֶּלַג הַמִּנְחָה, בְּשִׁמְאֵל
נִחְלַקַת לְדִין, וּבְיָמִין לְרַחֲמִים.
בְּעִמּוּד הָאֲמֻצְעִי נִשְׁלַמַת.

וְכִשְׁנִחְלַקַת בְּיָמִין וּשְׁמָאֵל, נֶאֱמַר בְּהַ לְאֶסְתֵר (אסתר ה) מַה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֻצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂה. וְהִיא

כַּח (יא) וַיִּלְךְן שָׁם פִּי בָּא הַשֶּׁמֶשׁ. דְּבִגְיָנָה (שם לב לב)
וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִיהוּ מֹשֶׁה דְּאִתָּא בִּיה
בְּגִלְגּוּלָא רִוְחָה דִּמֹּשֶׁה.

וּבְגִין דָּא יַעֲקֹב וּמֹשֶׁה הָיוּ קְיָמִי בְּדִרְגָא חָדָא
בְּעִמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא. אֲבָל דָּא בְּגוּפָא
וְדָא נִשְׁמַתָּא לָהּ וּבְגִין דָּא לִית שְׁעַתָּא קְיָמָא
לְכָל בַּר נָשׁ דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא בְּלֵא בַּעֲלָהּ. וּבְגִין
דָּא פִּד דְּחִיקַת לִיה שְׁעַתָּא לְרַבִּי פְּדַת וְאָמַר
אִי בָּעִית דְּאַחְרָבָה לְעֵלְמָא, וְאֶפְשֶׁר דְּנִפְלַת
בְּשַׁעַתָּא דְּמְזוּנֵי וְאוּלַי דְּנִפְלַת.

מַאי וְאוּלַי, אֲלֵא וְאוּלַי אִי בָּעִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא דְּנִפְלַת בְּשַׁעַתָּא דְּמְזוּנֵי. דְּהָא אִתְּתָהּ
עֲבִיד, וְאוּלַי אִי בָּעִי בַּעֲלָהּ דְּהָוִי קְיָמָא מַה
דְּאִיהִי עֲבִידַת בְּלֵא רְשׁוּתָא דְּבַעֲלָהּ. וּכְגוּנָא
דָּא לִית שְׁעַתָּא קְיָמָא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא לְהָהוּא
בַּר נָשׁ, אֲלֵא אִם יִיתִי בְּגִלְגּוּלָא בְּהָהוּא בַּר נָשׁ
(בַּעֲלָהּ) דְּהָהִיא שְׁעַתָּא. וְרָזָא דְּמִלָּה (ויקרא טו ג) בְּזוֹת
יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקְּדוֹשׁ. וּבְלֵא בַּעֲלָהּ אִתְּמַר (ויקרא
טו) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עַת אֶל הַקְּדוֹשׁ, (בְּמַדְבָּר א נא) וַהֲזֹר
הַקְּרֹב יוֹמַת. וְלִית מִיתָה אֲלֵא עֲנִיּוּתָא. וְהִיא
זָר לֹא כְּזֶר אַחְרָא דְּמוֹם זָר, אֲלֵא זָר מִבַּעֲלָהּ.
זְבָאָה מָאן דְּאֶעְרָא בְּשַׁעַתָּא דְּאִתְּבְּרִי מִשְׁשֶׁת
יָמִי בְּרֵאשִׁית. דְּכָל נִשְׁמַתָּא אִית לָהּ עַת
וְזָמַן בְּגִלְגּוּלָא. כְּמָא דְּאָמַר קַהֲלֵת (קהלת ג א) לְכָל
זָמַן וְעַת לְכָל חֶפְצִי תַחַת הַשָּׁמַיִם. וְדָא שְׁכִינְתָּא
תַּתָּאָה דְּאִיהִי זָמַן וְעַדָּן לְכָל סְפִירָה וְסְפִירָה
וּלְכָל גִּלְגּוּלָא וְגִלְגּוּלָא.

וְאִיהִי (דְּנִיּוּל זכח) עַדָּן וְעַדָּנִין וּפְלַג עַדָּן. דְּכָל עַדָּנִין
שְׁפִיר, מַאי וּפְלַג עַדָּן, אֲלֵא כְּגוּן פְּלַג
הַמִּנְחָה בְּשִׁמְאֵלָא אִתְּפִלְגַת לְדִינָא, וּבִימִינָא
לְרַחֲמֵי, בְּעִמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אִשְׁתְּלִימַת. וְכַד
אִתְּפִלְגַת בִּימִינָא וּשְׁמָאֵלָא אִתְּמַר בְּהַ לְאֶסְתֵר
וְכִשְׁנִחְלַקַת בְּיָמִין וּשְׁמָאֵל, נֶאֱמַר בְּהַ לְאֶסְתֵר (אסתר ה)

כח יהו"ה, חצי שלה יד ימין, וחצי שלה יד שמאל. כנגד שניהם הזכיר קהלת עשרים ושמונה פעמים עת. זהו שכתוב (קהלת א) עת ללדת וגו'.

ראה שלא הצליח - ונתן את הבית את אבניו ואת עציו, והרכיב אותו בגוף אחר, כמי שפרכיב אילן ממין תפוחים במין חבושים, ושם משתנה האילן והפרי שלו. וזהו שנוי השם. ראה שלא הצליח - עוקר אותו משם, ומשנה אותו בכל מעשיו מכל מה שהיה בראשונה ומכל הצעירים שלו, וסוד הדבר - (איוב יד) משנה פניו ותשלח הו.

הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. בקרקע ששם נטע אותו והצליח והתפשטו פניו ושרשיו עד אלף דור, זו השכינה. זהו שכתוב דבר צוה לאלף דור. ועליהם נאמר (שיר ח) האלף לך שלמה. ואלה אלף עולמות של פסופים שהרכיב את האדם על כלם, וסוד הדבר - (דברים ה) ועשה חסד לאלפים. למי? לאהביו ולשמרי מצותו לאלף דור (שם ז). פיון שהצליח בכל גלגול ובכלם נטהר והצליח, נאמר בו ועשה חסד לאלפים.

אבר לרשעים שלא מצליחים בכל מקום, מה כתוב בהם? יפל מצדך אלף. אין להם חלק באלף העולמות הללו. וסוד הדבר - (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו וממקום קדוש יהלכו. מה זה וממקום קדוש יהלכו? שהרי אם הם רשעים, אז לא הנה להם ממקום של קדושה? אלא ודאי ובכן ראיתי רשעים, משום הרשעות שלהם אין להם חלק בקדושה.

(אסתר ה ו) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש. ואיהי כח יהו"ה פלגו דילה יד ימין, ופלגו דילה יד שמאל. ולקבל תרויהו אדפיר קהלת כ"ח זמנין עת הדא הוא דכתיב (קהלת ג ב) עת ללדת וגו'.

חזא דלא אצלה, (ויקרא יד מה) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו וארכיב ליה בגופא אחרא, כמאן דארכיב אילן ממין תפוחים במין חבושים, ותמן אשתני אילנא ואיבא דילה. ודא איהו שנוי השם. חזא דלא אצלה אעקר ליה מתמן, ושני ליה בכל עובדוי מפל מה דהוה בקדמיתא ומפל ציורין דילה. ורזא דמלה (איוב יד ב) משנה פניו ותשלחהו.

הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר (שם לג כט). קרקע דנטע ליה תמן ואצלה ואתפשט אנפוי ושרשוי עד אלף דור, דא שכינתא. הדא הוא דכתיב (תהלים קה ח) דבר צוה לאלף דור. ועליהו אתמר (שיר ח יב) האלף לך שלמה. ואלין אלף עלמין דכסופין דארכיב ליה לאדם על פלהו ורזא דמלה (דברים ה י) ועשה חסד לאלפים. למאן, לאהביו ולשמרי מצותו לאלף דור. פיון דאצלה בכל גלגולא ובכלהו אתדכי ואצלה, אתמר ביה ועשה חסד לאלפים.

אבר לחיבא דלא אצליחין בכל אתר מה כתיב בהון, (תהלים צא ז) יפל מצדך אלף, לא אית לון חולקא באלף עלמין אלין. ורזא דמלה (קהלת ח י) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו וממקום קדוש יהלכו. מאי וממקום קדוש יהלכו, דהא אם אנון רשעים לא הוה לון מאתר דקדושה. אלא ודאי בכך ראיתי רשעים בגין רשעותא דילהון לית לון חולקא בקדושה.

בין כף הנה מזדמן הזקן של הזקנים אליו, ואמר לו, לא כל הרשעים שוים, שיש רשע גמור, ויש רשע שאינו גמור. הרשע שאינו גמור יש לו חלק בקדשה ויש לו חלק בטמאה, ששניהם התערבו בו, ועל זה נאמר ראיתי רשעים קברים וכאוי וממקום קדוש יחלכו, ולא אמר ראיתי רשעים גמורים. שהרשע הגמור אין לו חלק בקדשה ודאי.

אבר רשע שאינו גמור, יש לו חלק בקדשה. וכדי להטהר מהטמאה, מורידים אותו בגלגול, ולזה אין שעה ועת וזמן ידוע, אלא יבא כמה פעמים בגלגול עד שיטהר מאותה הזיהמה. לאמן שהיה לו כלי של כסף מערב במין אחר, רצה לבררו וללבונו, מה עשה? היה יוצק אותו בכלי כמה פעמים, וזרקו לאש עד שהתברר והתלבן, וסוד הדבר - (איוב כב) אשר קמטו ולא עת נהר יוצק יסודם.

איזה נהר? זה נהר דינור ששם יוצק הנשמה עד שמתלבנת. ומה זה אשר קמטו ולא עת? אלו תשע מאות שבועים וארבעה דורות שהתקמטו בלא עת והסתלקו בלא עת טרם זמנם, וזרק אותם הקדוש ברוך הוא בגלגול על כל דור ודור, והחזיר אותם ליסוד.

וזהו ונהר יוצק יסודם, שהם ד' יסודות של ארבעה פרצופים, שהם פרצוף אדם ופרצוף אריה ופרצוף שור ופרצוף נשר, שממנים על מים ואש ורוח ועפר. אריה מפרכבה, וגלגולו מים. שור מפרכבה, וגלגולו אש. נשר מפרכבה, וגלגולו רוח. אדם מפרכבה, וגלגולו עפר. זהו שכתוב ואדם אל עפר ישוב.

אדהכי הא סבא דסבין קא אזדמן ליה, אמר ליה לאו כל רשיעיא שוין, דאית רשע גמור, ואית רשע שאינו גמור. רשע שאינו גמור אית ליה חולקא בקדושא, ואית ליה חולקא במסאבו, דאתערבו ביה תרויהו. ולהאי אתמר ראיתי רשעים קברים וכאוי וממקום קדוש יחלכו. ולא אמר ראיתי רשעים גמורים. דרשע גמור לית ליה חולקא בקדשה ודאי.

אבר רשע דלאו איהו גמור, אית ליה חולקא בקדשה. ובגין לאתדכאה ממסאבו נחתין ליה בגלגולא. ולהאי לית שעתיא ועת וזמן ידיע אלא ייתי כמה זמנין בגלגולא עד דיתדפי מההוא זיהמא. לאומנא דהיה ליה מאנא דכספא מערב במינא אחרא. פעא לבררא וללבנא ליה. מה עבד היה יוצק ליה במנא כמה זמנין, וארמי ליה בנורא עד דאתברר ואתלבן. ורזא דמלה (איוב כב טז) אשר קמטו ולא עת נהר יוצק יסודם.

מאי נהר דא נהר דינור דתמן יוצק נשמתא עד דאתלבנא. ומאי אשר קמטו ולא עת אלין תתקע"ד דרין דאתקמיטו בלא עת ואסתלקו בלא עת קדם זמניהו, וזריק לון קדשא בריהו הוא בגלגולא על כל דרא ודרא וחרזר לון ליסוד.

ודא איהו נהר יוצק יסודם. דאנון ארבע יסודין דארבע פרצופין, דאנון פרצוף אדם, ופרצוף אריה, ופרצוף שור, ופרצוף נשר, דממנין על מיא ואשא ורוחא ועפרא. אריה מפרכבה וגלגולא דילה מיא, שור מפרכבה וגלגולא דילה אשא. נשר מפרכבה וגלגולא דילה רוחא. אדם מפרכבה וגלגולא דילה עפרא. הדא הוא דכתיב (שם לד טז) ואדם על עפר ישוב.

ער שלש חיות נאמר, הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. אדם צוה לאלף דור. בא רבי שמעון לנשקו, ופרח למעלה. אמר רבי שמעון, זקן זקן, עליך נאמר (מלאכי ב) הלא אב אחד לכלנו. בדיוקן שלמעלה, אבינו שבשמים. אשרי חלקנו שזכינו שיהיה לנו בך חלק.

ומה היה? פשתים, שנאמר בו (שמות כח) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. אמר לו רבי אלעזר, אם פן שהתכסתה בו הערוה - הוא טוב! אמר לו, בני, לא כל העריות שוים. זה לא הקריב הקרבן הזה אלא לקרב את ערותו לה, שנאמר בו (ויקרא יח) איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'. ומהי ערותו? הזנה הרעה, הערלה הנקבה, שערלה היא שנאמר בה אדם הראשון מושף בערלתו הנה.

ומהי האם של הערובוכיה הרעה? פרי העץ של טוב ורע, שנאמר בה (בראשית א) ותקח מפרי'ו ויתאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל. ומהי? ליליית, משם באים הערב רב, שהם מערבים בישראל, שנאמר בהם (ישעיה א) הוי גוי חטא, שהם זרע מרעים בנים משחיתים וגו'. ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגל. ומשום זה (בראשית ד) ואל קיץ ואל מנחתו לא שעה.

והרי נאמר בקדוש ברוך הוא, (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו, ונאמר פי לא אחפץ במות המת, וקבל אותם, וכל שפן לקרבנו של קיץ. אלא שהיה רצונו לרע, כמו שנתבאר. אבל הבל היה רצונו בקרבנו לקרב את השכינה, לאותו שנאמר בו (דניאל י) ועתיק הימים יושב, לבושו פשלג לבן,

תלת חיון עליהו אתמר (שם לג כט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. אדם, (תהלים קה ח) צוה לאלף דור. אתא רבי שמעון לנשקא ליה פרח לעלא. אמר רבי שמעון (דף קלח ע"א) סבא סבא עליך אתמר (מלאכי ב י) הלא אב אחד לכלנו. בדיוקנא דלעלא אבינו שבשמים זכאה חולקנא דזכנא למהוי בך חולקא.

ומאי היה פשתים, דאתמר ביה (שמות כח מב) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. אמר ליה רבי אלעזר אם פן דאתפסי ביה בשר ערוה טוב איהו. אמר ליה פרי לאו כל עריות שוין, האי לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דילה לה, דאתמר ביה (ויקרא יח ו) איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'. ומאי ערוה דילה זהמא בישא ערלה נוקבא דערלה היא דאתמר בה אדם הראשון מושף בערלתו הנה.

ומאי ניהו אמא דערבוכיא בישא, איבא דאילנא דטוב ורע דאתמר בה (בראשית ג) ותקח מפרי'ו ויתאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל. ומאי ניהי ליליית מתמן קא אתין ערב רב, דאנון מערבין בישראל דאתמר בהון (ישעיה א ד) הוי גוי חטא, דאנון זרע מרעים בנים משחיתים וגו'. ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגלא. ובגין דא (בראשית ד) ואל קיץ ואל מנחתו לא שעה.

והא קדשא פריף הוא אתמר ביה (תהלים קמה ט) ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר ביה (יחזקאל יח לב) פי לא אחפץ במות המת, וקביל לון כל שפן לקרבנא דקיץ. אלא דהוה רעותה לביש פמא דאתמר אבל הבל הוה רעותה בקרבנא דילה לקרבא שכינתא להוהוא דאתמר ביה

ושער ראשו כצמר נקי. במה?
באותו שהקריב מבכורות צאנו
ומחלבהן. ומשום זה וישע ה'
אל הכל. והרי נתבאר.

ומיד כשלא התקבל קרבנו של
קנין, ויחר לקין מאד. ויאמר ה'
אל קין למה חרה לך שלא
התקבל קרבנך? אם תיטיב
מעשיך בגלגול - שאת לך בעולם
ותתקבל בתשובה, ואם לא -
לפתח חטאת רבץ.

הנה פאן אדם של עשיה ויצירה,
אדם של בריאה, שבארוה על
תפארת. מה זה בצלמו בצלם?
שתי הדמיות שלו למעלה. אלו
הם ו"ו, שתי ווי"ן, הם שני
דיוקנאות של א' שהוא האדם
של האמצע.

שהשכינה העליונה היא דמות
אדם עליון, שהוא חכמה,
והשכינה התחתונה דמות אדם,
שהוא העמוד האמצעי. ועוד,
העמוד האמצעי בדיוקן של פתח,
וזה אדם של בריאה. ואדם של
יצירה צדיק בדיוקן החכמה.
ומשום זה (מלכים א ה) ויהיה נתן
חכמה לשלמה. שהוא צדיק
ברית שלום, שלום ה'. ושכינה
התחתונה אדם של עשיה, דמות
השכינה העליונה.

ועוד אדם מהצד של וא"ו הוא
ארוך אפים, וזה אדם של בריאה,
אדם של יצירה, זעיר אנפין
מהצד של וי"צ. יו"י אלו הם
הספירות של בריאה ויצירה
ועשיה התחתונים. ועוד,
בראשית בר"א שי"ת, והם אדם
של בריאה ויצירה ועשיה
התחתונים, ואדם של בריאה
ויצירה ועשיה העליונים.

ומצאנו שטמונים בספרו של
חנוך, שאדם בחשבון קטן הוא
תשע, וכל ספירה נקראת אדם,
והשכינה התחתונה דמות אדם.

ועתיק יומין יתב לבושה פתלג חור
ושער רישה פעמר נקא. במאי, בההוא דקריב
מבכורות צאנו ומחלבהן. ובגין דא
וישע ה' אל הכל. והא אתמר.

ומיד דלא אתקבל קרבנא דקין, ויחר לקין
מאד. ויאמר ה' אל קין למה חרה לך
דלא אתקבל קרבנך. אם תיטיב עובדך
בגלגולא, שאת לך בעלמא ותתקבל בתיובתא.
ואם לאו, לפתח חטאת רבץ.

הא הכא אדם דעשיה ויצירה אדם דבריאה
דאוקמוה על תפארת. מאי בצלמו בצלם
דתרין דיוקנין דילה לעלא. אלין אנון ו'ו תרין
ווי"ן אנון תרין דיוקנין דא' דאיהו אדם
דאמצעיתא.

דשכינתא עלאה איהי דמות אדם עלאה
דאיהו חכמה. ושכינתא תתאה
דמות אדם דאיהו עמודא דאמצעיתא. ועוד
עמודא דאמצעיתא בדיוקנא דכתר ודא אדם
דבריאה. ואדם היצירה צדיק בדיוקנא
דחכמה. ובגין דא (מלכים א ה כו) ויהיה נתן חכמה
לשלמה. דאיהו צדיק ברית שלום שלם ה'.
ושכינתא תתאה אדם דעשיה דמות דשכינתא
עלאה.

ועוד אדם מסטרא דוא"ו איהו ארוך אנפין
ודא אדם דבריאה אדם היצירה זעיר
אנפין מסטרא דוי"צ. יו"י אלין אנון ספירן
דבריאה ויצירה ועשיה תתאין, ועוד, בראשית
בר"א שי"ת, ואנון אדם דבריאה ויצירה
ועשיה תתאין, ואדם דבריאה ויצירה ועשיה
עלאין.

ואשבחנא טמירין בספרא דחנוך, דאדם
בחשבון זעיר תשע איהו. וכל
ספירה אתקריאת אדם. ושכינתא תתאה דמות

בְּרֵאשׁוֹנָה עֲלַת הָעֲלוֹת אָמַר
לְפָתוֹר נַעֲשֶׂה אָדָם, יִהְיֶה הָרֹאשׁ
מִמֶּךָ, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שיר ז) רֹאשׁוֹ
עֲלִיךָ כַּכְרָמֶל.

הָרֹאשׁ הֵנָּה אֶחָד, וּמִצְחוֹ וּשְׂתֵי
עֵינָיִם וּשְׂתֵי אָזְנוֹיִם - הֵנָּה שֵׁשׁ,
וּשְׂתֵי פָּנִים וְחֹטֵם - הֵנָּה תִּשְׁעָ.
נַעֲשֶׂה אָדָם, הֵנָּה הִפָּה שִׁיְהִיָּה
עֲשִׂירִית, הַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל. אָמַר לוֹ
רַבּוֹן הָעוֹלָם, כֹּל עֲמַל הָאָדָם
לְפִיָּהוּ, וְכֹל גִּלְגּוּלָיו לְפִיָּהוּ,
וְאִפְשָׁר שִׁינָתֵן בְּשַׁעֲהָ שֶׁל
מְזוֹנוֹת? אָמַר לוֹ, אֲנִי אֲשַׁתְּתֶף
עִמָּכֶם, לֹא יִהְיֶה עֲמַל בְּפִיָּהוּ.
בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּרָא הַכֹּל בְּלֵי עֲמַל
וַיִּגְיַעַה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים א) ^(א)
בְּדַבְּרֵי ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיּוֹ
כֹּל צָבָאָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיְמַה עֲמַל הָיָה
לְמַעַלָּה וְחֲסָרוֹן שֶׁל מְזוֹן? אָמַר
לוֹ, כֵּן, שְׂאוֹתוֹ אָדָם קְדָמוֹן הָיָה
בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת וּמַחְרִיבֵן, מְשׁוּם
שֶׁעֲלַת הָעֲלוֹת לֹא הָיָה מִשְׁתַּתֵּף
שָׁם, מְשׁוּם שֶׁעַד עַכְשָׁיו לֹא הָיָה
שְׁלָם עִם נִקְבָּתוֹ. וּמְשׁוּם זֶה אָמַר
(בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהוּא
נִקְבָּה, וְהַשְׁתַּתֵּף שָׁם, שְׂאִינוֹ
שׂוֹרֵה אֶלָּא בְּמִקּוֹם שְׁלָם.

אַחַר כֵּן יָרַד לַמַּחַ, שֶׁהוּא חֲכָמָה,
וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. שֶׁהַמַּח הוּא
אֶחָד, וְנִחְלַק לְאַרְבַּעַה מַחִים -
הֵנָּה חֲמֵשׁ. וּשְׁנֵי כַּנְפֵי רֹאֵה וּשְׂתֵי
כְּלִיּוֹת שְׁנֹחֲשִׁבוֹת עֲמוֹ מִבְּפָנָיִם -
הֵנָּה תִּשְׁעָ. וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, זֶה
הַלֵּב, שִׁיְהִיָּה שְׁלֵמוֹת הַכֹּל.

וְאַחַר כֵּן יָרַד לַגּוֹף וְאָמַר נַעֲשֶׂה
אָדָם. שֶׁעַל הַגּוֹף, צָוָר וְקָנָה
וּוְשֵׁט - הֵנָּה שְׁלֹשׁ, וְהַגּוֹף וּשְׂתֵי
הַזְרוּעוֹת - הֵנָּה שֵׁשׁ, וּבְרִית וּשְׂתֵי
שׂוֹקִיִּם - הֵנָּה תִּשְׁעָ. נַעֲשֶׂה אָדָם
- הַעֲשִׂירִית לְכֹל, זֶה הַנִּקְבָּה. בְּכֹל
מִקּוֹם הַנִּקְבָּה זֶה הִיא שְׁלֵמוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. וְכֵן הוֹלֵךְ
בְּכֹל אִיבָר וְאִיבָר וּבְכֹל סְפִירָה

אָדָם. בְּקַדְמִיתָא עֲלַת הָעֲלוֹת אָמַר לְכַתֵּר נַעֲשֶׂה
אָדָם יִהְיֶה רִישָׁא מִמֶּךָ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שיר ז)
וְרֹאשׁוֹ עֲלִיךָ כַּכְרָמֶל.

רִישָׁא הָא חַד. וּמִצְחָא דִּילָהּ וְתַרְיִן עֵינִינִן וְתַרְיִן
אוּדְנִינִן הָא שִׁית. וְתַרְיִן אֲנָפִין וְחוּטְמָא
הָא תִּשְׁעָ. נַעֲשֶׂה אָדָם הָא פּוּמָא דִּיהָא עֲשִׂירִית
כְּלָלָא דְכֹלָא. אָמַר לִיה רַבּוֹן עֲלָמָא (קהלת ו) כֹּל
עֲמַל הָאָדָם לְפִיָּהוּ. וְכֹל גִּלְגּוּלֵינִן דִּילָהּ לְפִיָּהוּ.
וְאִפְשָׁר דִּיהִיב בְּשַׁעֲתָא דְמְזוּנֵי. אָמַר לִיה אֲנָא
אֲשַׁתְּתֶף בְּכוֹ לֹא יִהְיֶה עֲמַל בְּפִיָּהוּ. בְּהָהוּא
זְמַנָּא בְּרָא כֹלָא בְּלֹא עֲמַל וַיִּגְיַעַה. הָדָא הוּא
דְכְּתִיב (תהלים לג) בְּדַבְּרֵי ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ
פִּיּוֹ כֹל צָבָאָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וַיְמַה עֲמַל הָיָה לְעֵלָא
וְחֲסָרוֹנָא דְמְזוּנָא. אָמַר לִיה אִין דִּיהָוָא
אָדָם קְדָמוֹן הָיָה בְּנֵי עֲלָמִין וּמַחְרִיבֵן. בְּגִין
דְעֲלַת הָעֲלוֹת לֹא הָיָה מִשְׁתַּתֵּף תַּמָּן. בְּגִין דְעַד
הַשְׁתָּא לֹא הָיָה שְׁלֵיִם בְּנוֹקְבָא דִּילָהּ. וּבְגִין
דָּא אָמַר (בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, דְאִיָּהוּ נִוְקְבָא
וְאֲשַׁתְּתֶף תַּמָּן דְאִיָּהוּ לֹא שְׂרִיא אֶלָּא בְּאַתְר
שְׁלֵיִם.

לְבַתֵּר נְחִית לְמַחָא דְאִיָּהוּ חֲכָמָה וְאָמַר נַעֲשֶׂה
אָדָם. דְמַחָא אִיָּהוּ חַד וְאַתְּפִלַּג לְאַרְבַּע
מַחִין הָא חֲמֵשׁ. וְתַרְיִן כַּנְפֵי רֹאֵה וְתַרְיִן כְּלִינִן
דְאַתְחֲשִׁיבוֹ עֲמָה מְלָגָאוּ, הָא תִּשְׁעָ וְאָמַר
נַעֲשֶׂה אָדָם דָּא לְבָא דִּיהָא שְׁלִימוֹ דְכֹלָא.

וְלְבַתֵּר נְחִית לַגּוֹפָא וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. דְגוֹפָא
עֲלָה צָוָר וְקָנָה וּוְשֵׁט הָא תִּלָּת.

וְגוֹף וְתַרְיִן דְרוּעִין הָא שִׁית. וּבְרִית וְתַרְיִן
שׂוֹקִינִן הָא תִּשְׁעָ. נַעֲשֶׂה אָדָם עֲשִׂירִית לְכֹלָא
דָּא נִוְקְבָא בְּכֹל אֶתְר נִוְקְבָא דָּא אִיָּהי שְׁלִימוֹ
דְעֵלָאִין וְתַתָּאִין. וְהִכֵּי אֲזִיל בְּכֹל אִבָּר וְאִבָּר
וּבְכֹל סְפִירָה וְסְפִירָה, וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. עַד

דַּאֲתַפְלִילַת שְׁכִינְתָא בְּכָל סְפִירָה וּבְכָל אַבְר. בְּהוּא זְמַנָּא דְּאִשְׁתְּלִימוּ כָּל אַבְרִין בְּהַ כָּל חַד לְעֶשֶׂר כְּגֹנָא דָּא, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. לְבַתֵּר נַחִית לְאַרְבַּע חִיּוֹן דְּאֲתַנְטִיל מַנְיָהּוּ אָדָם דְּאֲנוּן יְהוָה. וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם לְמַהוּי שְׁכִינְתָא כְּלִילָא מִכָּל סְטָרָא. וְהָכִי נַחִית לְתַתָּא לְכָל צְבָא הַשְּׁמַיִם וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. וְהָכִי לְתַתָּא בְּבִנֵי נָשָׂא. וְאַלְעֶזֶר בְּרִי נִקְטַי הָאִי כְּלִילָא בִידָךְ, דְּבְכָל אֲתֵר דְּלִית שְׁכִינְתָא תַמְן, לִית שְׁלֵמוּתָא תַמְן, וְעַלְתַּת הַעֲלוֹת לָא שְׂרִיא תַמְן. וּבְגִין דָּא אִיהוּ בְּרַ נֶשׁ פְּגִים בְּלֵא נִוּקָבָא, לָא שְׂרִיא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵה. אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר וְכָל חַבְרַיָּא דְּתַמְן אֵלוּ לָא אֲתִינָא לְעֵלְמָא אֶלְא לְמַשְׁמַע דָּא דִּי.

וְעוּד אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַפָּאן לָא נַחֲתִין עַל בֵּיתֵיהּ וְלֵא נְבִיעוּ, עַד דְּשְׁכִינְתָא אֲתַחַבְרַת בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית ב) כִּי לֹא הִמְטִיר ה' אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ. אֲמַאי בְּגִין דְּאָדָם אִין. דְּעֲלֵה אֲתַמַּר (יחזקאל מד ל) לְהַנִּיחַ בְּרַכָּה אֵל בֵּיתְךָ. וְאָדָם לֹא אֲתַקְרִי בְּלֵא נִוּקָבָא, וּבְגִין דָּא כִּי לֹא הִמְטִיר ה' אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ. וְהָאָרֶץ הִיִּתָּה תְהוּ וְבָהּוּ. וְכָל בְּנִינִין הוּוּ חֲרַבִּין וַיִּבְשִׁין בְּלֵא נְבִיעוּ, עַד דְּאֲתַת שְׁכִינְתָּא. וּבְגִין דָּא (שמות כ כד) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוּא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתִּיךָ. וְתִרְגַּם אֲנִקְלוּס בְּכָל אֲתָרָא דְּאִשְׁרֵי יֵת שְׁכִינְתִּי. דְּכָל בְּרַפָּאן בֵּיהּ מִתְּפַנְשִׁין.

וּבְגִינָה אֲתַמַּר כָּל הַפּוֹרְעַ פּוֹרְעַ בְּבְרוּךְ. מַאי בְּרוּךְ כ' פְּתֵר. ר' רַאשִׁית חֲכָמָה. ב' אֲמָא עֲלָאָה וְאֲמָא תַתָּאָה. ו' כְּלִיל שֵׁית סְפִירָן, הָא עֶשֶׂר כְּלִילָן בְּהַ וְכֹלְהוּ מִתְּפַנְשִׁין לְגַבְהַ. רַאשִׁית חֲכָמָה. ב' הָאֵם הַעֲלִינָה וְהָאֵם הַתַּחְתּוֹנָה. ו' כּוֹלֵל

וּסְפִירָה, וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, עַד שְׁנַכְלָלַת הַשְּׁכִינָה בְּכָל סְפִירָה וּבְכָל אִיבְר.

בְּאוּתוּ הַזְמַן שְׁנַשְׁלַמוּ כָּל הָאִיבְרִים בְּהַ, כָּל אַחַד לְעֶשֶׂר כְּמוֹ זֶה: יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. אַחַר כֶּךָ יוֹרֵד לְאַרְבַּע הַחִיּוֹת שְׁמַהֵם נִטַּל אָדָם שְׁהֵם יְהוָה, וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, שְׁתַּהֲיָה הַשְּׁכִינָה כְּלוּלָה מִכָּל צַד. וְכֶךָ יוֹרֵד לְמַטָּה לְכָל צְבָא הַשְּׁמַיִם וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכֶךָ לְמַטָּה בְּבִנֵי אָדָם. וְאַלְעֶזֶר בְּנִי, נִקְטַי אֶת הַכָּלֵל הַזֶּה בְּיָדְךָ - שְׁכָכְל מְקוּם שְׂאִין שֵׁם שְׁכִינָה, אִין שֵׁם שְׁלֵמוּת, וְעַלְתַּת הַעֲלוֹת לֹא שְׂרוּי שֵׁם. וּמַשּׁוּם זֶה הָאָדָם בְּלִי הַנְּקָבָה הוּא פְּגוּם וְלֹא שׁוּרָה עֲלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר וְכָל הַחֲבֵרִים שֵׁל שֵׁם, אֵלוּ לֹא בָּאנוּ לְעוֹלָם אֶלְא לְשַׁמַּע זֹאת - מִסְּפִיק.

וְעוּד אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַבְּרָכוֹת אִין יוֹרְדוֹת עַל בֵּיתוֹ, וְלֹא הַנְּבִיעָה, עַד שֶׁהַשְּׁכִינָה מִתְּחַבְרַת עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (בראשית ב) כִּי לֹא הִמְטִיר ה' אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ. לְמָהּ? מַשּׁוּם שְׂאָדָם אִין, שְׁעֲלִיו נֶאֱמַר (יחזקאל מד) לְהַנִּיחַ בְּרַכָּה אֵל בֵּיתְךָ, וְאָדָם לֹא נִקְרָא בְּלִי נְקָבָה, וּמַשּׁוּם זֶה כִּי לֹא הִמְטִיר ה' אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ.

וְהָאָרֶץ הִיִּתָּה תְהוּ וְבָהּוּ, וְכָל הַבְּנִינִים הָיוּ חֲרַבִּים וַיִּבְשִׁים בְּלִי נְבִיעָה, עַד שֶׁבָּאָה הַשְּׁכִינָה. וּמַשּׁוּם זֶה (שמות ב) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוּא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתִּיךָ. וְתִרְגַּם אוֹנְקְלוּס, בְּכָל מְקוֹם שְׂאִשְׁרָה אֶת שְׁכִינְתִּי. שְׁכָל הַבְּרָכוֹת מִתְּפַנְסוֹת בּוּ.

וּבְשִׁבְרֵינָא נֶאֱמַר כָּל הַפּוֹרְעַ פּוֹרְעַ בְּבְרוּךְ. מַה זֶה בְּרוּךְ? כ' פְּתֵר. ר' שֵׁשׁ הַסְּפִירוֹת. הִנֵּה עֲשָׂרָה כְּלוּלִים

בה, וכלם מתכנסים אליה. ומשום זה נקראת בית הכנסת, הכנוס של הכל.

וכך הזוקף - זוקף בשם, וכל הפורע - פורע בברוך, שהוא שנאמר בו וברוך אל עליון, כולל עשר ספירות ממעלה למטה, שהוא מקור כל הברכות. וכל הזוקף בשם, פועמים למה? היה לו לומר, כל מי שמתפלל, פורע בברוך וזוקף בשם! למה שתי כריעות ושתי זקיפות? אלא הסוד של שתי כריעות - הראש והגוף, עד ח"י העולמים שהוא כולל שמונה עשרה חליות. וזהו עד שיתפקקו כל החליות שבשדרה, ועליה נאמר ביעקב (בראשית לב) וישתחו ארצה שבע פעמים. וכמו ששתי כריעות הם בראש וגוף שהוא ברוך, כך צריך שם שתי זקיפות.

אמר רבי אלעזר, אבא, סוד עליון יש יותר שירידת הנביעה מבפנים היא יתרה. שתי כריעות הן י"ו למי? אל ה"ה, ושתי זקיפות בה"ה להעלות ה' עם י', ה' עם ו', כמו שבית ראשון ושני שהסתלקו בשני עמודים, ועליהם נאמר (תהלים קמה) סומך ה' לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים.

אמר לו, והרי נתבאר כל הפורע פורע בברכות, שהוא אל עליון שנכללים בו עשר, איך הם כפולים שם עשר שניים שיהיו שם שתי כריעות? שהרי הכריעות הן עשר ממעלה למטה. וזקיפות עשר ממטה למעלה. וסוד הדבר - אל"ף ה"א יו"ד ה"א. יו"ד ה"א ו"א ה"א. הכריעות בעשר מן אלף של אדנ"י, עד עשר זקיפות מן י' של אדנ"י, עד אלף מן אדנ"י הוא בברוך אל"ף ה"א יו"ד ה"א. וכל

ובגין דא אתקריאת בית הכנסת, כניסו דכלא. ובר' הזוקף זוקף בשם וכל הפורע פורע בברוך. ההוא דאתמר ביה (בראשית יד כ)

וברוך אל עליון. כליל עשר ספירן מעלא לתתא דאיהו מקור כל ברפאן. וכל הזוקף זוקף בשם. תרין זמנין אמאי. הוה ליה למימר כל מאן דמצלי פורע בברוך וזוקף בשם. אמאי תרין כריעות ותרין זקיפות. אלא רזא דתרין כריעות רישא וגופא. עד ח"י עלמין דאיהו כליל ח"י חלון. ודא איהו עד שיתפקקו כל חליות שבשדרה. ועלה אתמר ביעקב (בראשית לב) וישתחו ארצה שבע פעמים. וכמא דתרין כריעות אנון ברישא וגופא דאיהו ברוך. הכי צריך תרין זקיפות תמן.

אמר רבי אלעזר אבא רזא עלאה אית יתיר דנחיתו דנביעו מלגאו איהו יתיר. תרין כריעות אנון י'ו לגבי מאן לגבי ה'ה. ותרין זקיפות בה"ה לסלקא ה' בי', ה' בו'. כגונא דבית ראשון ושני דאסתלקין בתרין עמודין. ועליהו אתמר (תהלים קמה יד) סומך ה' לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים.

אמר ליה והא אתמר כל הפורע פורע בברכות, דאיהו אל עליון דאתפלילן ביה עשר. איך אנון כפולים תמן עשר תגנא למהוי תמן תרין כריעות. דהא כריעות אנון עשר מעלא לתתא. זקיפות עשר (דף קלה ע"ב) מתתא לעלא. ורזא דמלה אל"ף ה"א יו"ד ה"א. יו"ד ה"א ו"א ה"א. הכריעות בעשר מן אלף דאדנ"י עד י' זקיפות מן י' דאדני עד אלף דאלף מן אדנ"י איהו אהיה. י' מן אדנ"י איהו יהו"ה. ובגין דא כל הפורע פורע בברוך אל"ף ה"א יו"ד ה"א. וכל הזוקף זוקף בשם יו"ד ה"א אהיה. י' מן אדנ"י הוא יהו"ה. ומשום זה כל הפורע פורע

וְאִ"ו ה"א. הָא הָכָא זְקִיפָה חַד וְהַכְרָעָה חַד. הַכְרָעָה בְּאֵהִיָּה זְקִיפָה בִּיהו"ה. וְכֹלָא בְּאֲדָנִי. אִם כֵּן זְקִיפָה תַנְיָנָא וְהַכְרָעָה תַנְיָנָא בְּמַאי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִיךְ בְּרִי לְעַתִּיק יוֹמִין. וְדַאי זְקִיפָה וְהַכְרָעָה תַנְיָנָא צְרִיךְ לְעֵלְת הַעֲלוֹת. דְּנַחֲתִית לִיה מַעְלָא לְתַתָּא וּלְסַלְקָא בִּיה שְׁכִינְתָּא, דְּאִיהוּ זְקִיפָה לֵה בְּשֵׁם יְהו"ה דְּכֹלָא בִּידָה וּבְרִשׁוּתָהּ עֲלֵיהּ וִירִידָה וּנְבִיעוּ בְּרִשׁוּתָהּ דְּלֹא נַחֲתִית אֱלָא בְּרִשׁוּתָהּ. וְאִם הוּא לֹא נַחֲתִית נְבִיעוּ לֹא נַחֲתִית. וְאִם הוּא לֹא נַחֲתִית לִית סְלִיקוּ לְשְׁכִינְתָּא וּנְבִיעוּ לֹא נַחֲתִית לֵה. חֲדוּ כְּלָהוּ חַבְרִיא וְחֲדָא רַבִּי אֶלְעָזָר. נִפְקִי קָלָא וְאָמַר עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן (משלי כג כח) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְעַל רַבִּי אֶלְעָזָר וְתַגְל יוֹלְדֶתְךָ.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם, אֲתַחֲבְרוּ אוֹפְן וּמְלֶאךָ וְכֹסֵא וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה אָדָם, דִּיהָא בְּשִׁתְפוּ דִּילָן, נִשְׁמַתָּא מִכֹּסֵא וְרוּחָא מִמְלֶאךָ, וְנִפְשָׁא מֵאוֹפְן לְמַהוּי בְּדִיוֹקְנָא דִּילָן לְבָרְכָא וּלְקַדְשָׁא וּלְיַחְדָּא לִיה כְּגוֹנָא דִּילָן.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם. אֲדִהְכִי הָא סְבָא דְסָבִין עַתִּיקָא דְעַתִּיקִין קָא נַחֲתִית וְאָמַר, שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן מָאן הוּא דְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מַאי נִיהוּ הָכָא הָאִי אֱלֹהִים. מִיָּד פָּרַח וְלֹא חָזָא לִיה. כְּמָא דְשָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁאָמַר לִיה שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן וְלֹא קָרָא לִיה בְּשֵׁם רַבִּי. אָמַר וְדַאי דָּא אִיהוּ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאֲתָמַר בִּיה (דניאל ז ט) וְעַתִּיק יוֹמִין יִתְב לְבוּשָׁה כְּתִלְג חוּר. כְּעֵן אִיהִי שְׁעֵתָא לְמַפְתַּח בְּהָאִי רְזָא דְוְדַאי הָכָא אִית רְזָא דְלֹא אִית רְשׁוּ לְאֲתַגְלִיא. וְכַעַן מִשְׁמַע דְרִשׁוּתָא אֲתִיְהִיב לְאֲתַגְלִיא.

כְּתַח וְאָמַר לְמַלְכָּא דְהִזְהוּ לִיה כְּמָה בְּנִינִין לְמַכְנִי, וְהִזְהוּ לִיה אוּמְנָא. וְאוּמְנָא לֹא

הַזְקִיף זֹקֵף בְּשֵׁם יו"ד ה"א וְאִ"ו ה"א. הָרִי כָּאן זְקִיפָה אַחַת וּבְרִיעָה אַחַת. הַכְרָעָה בְּאֵהִיָּה, זְקִיפָה בִּיהו"ה, וְהַכֵּל בְּאֲדָנִי. אִם כֵּן, זְקִיפָה שְׁנַיָּה וּבְרִיעָה שְׁנַיָּה כְּמָה?

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּרוּף בְּנִי לְעַתִּיק הַיָּמִים, וְדַאי שְׁזַקִּיפָה וּבְרִיעָה שְׁנַיָּה צְרִיךְ לְעֵלְת הַעֲלוֹת, שְׁמוּרִיד אוֹתוּ מִמַּעְלָה לְמַטָּה וּלְהַעֲלוֹת בּוּ הַשְׁכִּינָה, שְׁהוּא זֹקֵף אוֹתָהּ בְּשֵׁם יְהו"ה שְׁהַכֵּל בְּיָדוּ וּבְרִשׁוּתוּ. הַעֲלֵיהּ וְהִירִידָה וְהַנְּבִיעָה בְּרִשׁוּתוּ, שְׁלֹא מוּרִיד אֱלָא בְּרִשׁוּתוּ. וְאִם הוּא לֹא מוּרִיד נְבִיעָה, לֹא יוֹרְדָת. וְאִם הוּא לֹא מוּרִיד, אִין עֲלֵיהּ לְשְׁכִינָה, וְהַנְּבִיעָה לֹא יוֹרְדָת לֵה. שְׁמַחוּ כֹּל הַחֲבָרִים וְשְׁמַח רַבִּי אֶלְעָזָר. יְצֵא קוֹל וְאָמַר עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן: יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ. וְעַל רַבִּי אֶלְעָזָר - וְתַגְל יוֹלְדֶתְךָ.

וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם, הַתְּחַבְּרוּ אוֹפְן וּמְלֶאךָ וְכֹסֵא וְאָמְרוּ נַעֲשֶׂה אָדָם, שִׁיְהִיָּה בְּשִׁתְפוּת שְׁלֵנוּ. הַנְּשִׁמָּה מִכֹּסֵא, וְהַרוּחַ מִמְלֶאךָ, וְהַנְּפֶשׁ מֵהַאוֹפְן, שִׁיְהִיָּה בְּדִיוֹקְנֵי שְׁלֵנוּ לְבָרְךָ וּלְקַדְשֵׁי וּלְיַחְדָּא אוֹתוּ כְּמוֹנוּ. וְעוֹד נַעֲשֶׂה אָדָם. בִּינְתִים הִזְהוּ הַזְקֵן שֶׁל הַזְקֵנִים, הַעַתִּיק שֶׁל הַעַתִּיקִים, יָרַד וְאָמַר, שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן, מִי הוּא שְׁאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, מִי הוּא כָּאן הַאֱלֹהִים הַזֶּה? מִיָּד פָּרַח, וְלֹא רָאָה אוֹתוּ. כְּמוֹ שְׁשָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁאָמַר לוֹ שְׁמַעוֹן שְׁמַעוֹן וְלֹא קָרָא לוֹ בְּשֵׁם רַבִּי, אָמַר וְדַאי הוּא הַקְּדוֹשׁ כְּרוּף הוּא, שְׁנֹאֲמַר בּוּ (דניאל ז) וְעַתִּיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב, וּלְבוּשׁוֹ כְּשִׁלְג לְכֵן. כְּעַת הַשְּׁעָה לְפָתַח בְּסוּד הַזֶּה, שְׁוֹדַאי כָּאן יֵשׁ סוּד שְׁאִין רְשׁוּת לְגִלוֹת, וְכַעַת מִשְׁמַע שְׁנַתְּנָה רְשׁוּת לְגִלוֹת.

כְּתַח וְאָמַר, לְמַלְךָ שְׁהִי לוֹ כְּמָה בְּנִינִים לְבָנוֹת, וְהִזְהוּ לוֹ אִמְן, וְהִזְהוּ לֹא הִזְהוּ עוֹשֶׂה דְכָר אֱלָא

בְּרִשׁוֹת הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (משלי ח) וְאֶהְיֶה אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְגו'. הַמֶּלֶךְ וְדָאֵי הוּא הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה לְמַעְלָה, וְהַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי הוּא הַמֶּלֶךְ לְמִטָּה. אֱלֹהִים הָאֲמֵן לְמַעְלָה, וְזוֹ הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. אֱלֹהִים הָאֲמֵן לְמִטָּה, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה שְׁלֵמָטָה. וְאֵין לְאִשָּׁה לַעֲשׂוֹת דְּבָר בְּלֵי הַרְשׁוֹת שֶׁל בַּעֲלָהּ.

וְכֹרֶּ הַבְּנִינִים שֶׁהֵיוּ בְּדֶרֶךְ אֶצִּילוֹת, הִזְהָב הָאֵב אוֹמֵר בְּאִמְרָה לֹאֵם יְהִי כֶּף - וְכֶף הִזְהָ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית א) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֹּאמֶר, הִזְהָ אוֹמֵר לְאֱלֹהִים יְהִי אוֹר, בַּעַל הַבְּנִין הוּא שְׂאוֹמֵר, וְהָאֲמֵן עוֹשֶׂה מִיד. וְכֶף בְּכָל הַבְּנִינִים שֶׁהֵם בְּדֶרֶךְ אֶצִּילוֹת הִזְהָ אוֹמֵר יְהִי רְקִיעַ, יְהִי מְאֹרֹת, וְהַכֹּל מִיד נַעֲשֶׂה.

בְּשֶׁהֲגִיעַ לְעוֹלָם הַפְּרוּד, שֶׁהוּא עוֹלָם הַנִּפְרָדִים, אָמַר הָאֲמֵן לְבַעַל הַבְּנִין, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ. אָמַר בַּעַל הַבְּנִין, וְדָאֵי טוֹב הוּא לַעֲשׂוֹתוֹ, אֲבָל עֲתִיד הוּא לְחַטֵּא לְפָנֶיךָ, מִשׁוּם שֶׁהוּא כְּסִיל. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (משלי י) בֵּן חָכָם יִשְׁמַח אֵב וּבֵן כְּסִיל תוֹגַת אָמוֹ. הִיא אוֹמְרָת, אַחַר שֶׁחֲטָאוּ תְלוֹי בָּאֵם וְלֹא בָּאֵב, אֲנִי רוֹצֶה לְבְרֹא אוֹתוֹ בְּדִיוֹקְנִי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְלֹא רָצָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת בּוֹ הָאֵב.

בְּזִמְן שֶׁחֲטָא מַה פְּתוֹב? וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחָה אֲמַכֶּם. אָמַר הַמֶּלֶךְ לֹאֵם, וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שְׁעֲתִיד הוּא לְחַטֵּא? בְּאוֹתוֹ זִמְן גִּרַשׁ אוֹתוֹ, וְגִרַשׁ אוֹתָהּ עִמוֹ. וּמִשׁוּם זֶה פְּתוֹב בֵּן חָכָם יִשְׁמַח אֵב, זֶה אָדָם שֶׁהוּא בְּדֶרֶךְ אֶצִּילוֹת. וּבֵן כְּסִיל תוֹגַת אָמוֹ, זֶה אָדָם שֶׁל בְּרִיאָהּ.

קָמוּ כָל הַחֲבָרִים וְאָמְרוּ, רַבִּי רַבִּי, וְכִי יֵשׁ פְּרוּד בֵּין הָאֵב לֹאֵם,

הָיָה עֶבֶד מְדַעַם אֶלָּא בְּרִשׁוֹ דְּמִלְכָּא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (משלי ח ל) וְאֶהְיֶה אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְגו'. מִלְכָּא וְדָאֵי אִיהוּ חֲכָמָה עֲלָאָה לְעֵלָּא, וְעַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אִיהוּ מִלְכָּא לְתַתָּא. אֱלֹהִים אוֹמְנָא לְעֵלָּא וְדָא אֲמָא עֲלָאָה, אֱלֹהִים אוֹמְנָא לְתַתָּא וְדָא שְׂכִינְתָּא דְּלְתַתָּא. וְאִתְתָּא לִית לָהּ לְמַעְבַּד מְדַעַם בְּלֹא רִשׁוֹ דְּבַעֲלָהּ.

וְכֹרֶּ בְּנִינִין דְּהוּוּ בְּאִרְחָ אֶצִּילוֹת, הָיָה אֲבָא אָמַר בְּאִמְרָה לְגַבֵּי אֲמָא יְהִי כֶּף, וְכֶף הָיָה. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית א ג) יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֹּאמֶר, הָיָה אָמַר לְאֱלֹהִים יְהִי אוֹר מְאִרִי דְּבְנִינָא אִיהוּ אוֹמֵר, וְאוֹמְנָא עֶבֶד מִיד. וְהִכִּי בְּכָל בְּנִינִין דְּאֲנוּן בְּאִרְחָ אֶצִּילוֹת, הָיָה אָמַר יְהִי רְקִיעַ יְהִי מְאֹרֹת וְכֹלָא אִתְעַבִּיד מִיד.

בְּרִ מְטָא לְעֵלְמָא דְּפְרוּדָא דְּאִיהוּ עוֹלָם הַנִּפְרָדִים, אָמַר אוֹמְנָא לְמְאִרִי בְּנִינָא, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ. אָמַר מְאִרִי בְּנִינָא וְדָאֵי טָב הוּא לְמַעְבַּד לִיָּה אֲבָל עֲתִיד הוּא לְמַחֲטִי קַמְךָ, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּסִיל. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (משלי י א) בֵּן חָכָם יִשְׁמַח אֵב וּבֵן כְּסִיל תוֹגַת אָמוֹ, אִיהִי אֲמַרְתָּ בְּתַר דְּחוּבָהּ בְּאֲמָא תְלוֹיָא וְלֹא בְּאֲבָא, אֲנָא בְּעִינָא לְמַבְרִי לִיָּה בְּדִיוֹקְנָא דִּילִי. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית א כ) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְלֹא בְּעָא לְאִשְׁתַּחֲפָא בֵּיהּ אֲבָא.

בְּזִמְנָא דְּחַב מַה פְּתִיב (ישעיה נ א) וּבְכַפְשֵׁיכֶם שְׁלַחָה אֲמַכֶּם. אָמַר מִלְכָּא לְאֲמָא וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ דְּעֲתִיד אִיהוּ לְמַחֲטִי. בְּהַהוּא זִמְנָא תְרִיף לִיָּה וְתְרִיף לָהּ עִמָּה. וּבְגִין דָּא פְּתִיב בֵּן חָכָם יִשְׁמַח אֵב, דָּא אָדָם דְּאִיהוּ בְּאִרְחָ אֶצִּילוֹת. וּבֵן כְּסִיל תוֹגַת אָמוֹ, דָּא אָדָם דְּבְרִיאָהּ.

קָמוּ כָלָהּ חֲבָרָא וְאָמְרוּ רַבִּי רַבִּי וְכִי אִית

שמצדו של האב הוא בדרך
אצילות ומצד האם בפריאה?
אמר, חברים חברים, לא כף,
שהנה אדם של אצילות, זכר
ונקבה היה מצדם של האב
והאם. וזהו (בראשית א) ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור. יהי אור
מצד האב, ויהי אור מצד האם.
וזהו אדם דו פרצופים, ולזה אין
בו צלם ודמות. אלא שלא היה
כנו"י שעולה לחשבון אלהים,
והכנו"י ההוא הוא אור וחשף.
ומשום החשף ההוא שהיה בכנו"י
ההוא אמר האב שעתידי הוא
לחטא לאדם של פריאה, שהוא
אור לבוש עליון, וזהו האור
שברא הקדוש ברוך הוא ביום
הראשון שגנו אותו לצדיקים.

והחשף ההוא שנברא ביום
הראשון לרשעים, זהו שכתוב
(שמואל א ב) ורשעים בחשף ידמו.
ומשום אותו החשף שהיה עתיד
להחטיא לאותו האור, לא רצה
האב להשתתף בו. ומשום זה
אמר נעשה אדם בצלמנו, האור
ההוא. כדמותנו, החשף ההוא,
שהוא הלבוש של האור כמו
שהגוף הוא לבוש לנשמה. זהו
שכתוב (איוב י) עור ובשר
תלבישני. שמחו כל החברים
ואמרו, אשרי חלקנו שזכינו
לשמע דברים שלא נשמעו עד
עתה.

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים לב)
ראו עתה כי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי. אמר, שמעו חברים
דברים עתיקים שאני רוצה
לגלות, מאחר שנתנה לי הרשות
לגלות. מי הוא שאמר ראו עתה
כי אני אני הוא ואין אלהים
עמדי? אלא זהו עלת על כל
העליונים. והוא נקרא עלת
העלות, עלת מאלו העלות שלא
יעשה אחת מן העלות הללו שום

פרודא בן אבא ואמא, דמסטרא דאבא איהו
בארח אצילות ומסטרא דאמא בפריאה. אמר
להו חבריא חבריא לאו הכי, דהא אדם
דאצילות דכר ונוקבא הוה מסטרא דאבא
ואמא, ודא איהו (בראשית א) ויאמר אלהים יהי
אור ויהי אור. יהי אור מסטרא דאבא. ויהי
אור מסטרא דאמא. ודא איהו אדם דו
פרצופין. ולהאי לית ביה צלם ודמות. אלא
אמא הות ליה כנו"י דסליק לחשבון אלהים.
וההוא כנו"י איהו אור וחשף. ובגין ההוא חשף
דהוה בההוא כנו"י, אמר אבא דעתיד למחטי
לאדם דבריאה דאיהו אור לבוש עליון. והאי
איהו אור דברא קודשא ברוך הוא ביום ראשון
דגנו לצדיקים.

וההוא חשף דאתברי ביומא קדמאה לרשיעיא
הדא הוא דכתיב (שמואל א ב ט) ורשעים
בחשף ידמו. ובגין ההוא חשף דהוה עתיד
למחטי לההוא אור, לא בעי אבא לאשתתפא
ביה. ובגין דא אמר נעשה אדם בצלמנו ההוא
אור. כדמותנו ההוא חשף דאיהו לבושא
דאור, כגונא דגופא דאיהו לבושא לנשמתא.
הדא הוא דכתיב (איוב י א) עור ובשר תלבישני.
חדו פלהו חבריא ואמרו זכאה חולקנא
דזכינא למשמע מלין דלא אשתמעו עד
השתא.

פתח עוד רבי שמעון ואמר (דברים לב ט) ראו עתה
כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי. אמר
חבריא שמעו מלין עתיקין דאנא בעינא
לגלאה בתי דאתיהיב לי רשו לגלאה. מאי
ניהו דאמר ראו עתה כי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי. אלא דא הוא עלת על כל עלאין.
וההוא אתקרי עלת העלות, עלת מאלין עלות
דלא יעביד חד מאלין עלות שום עובדא עד

מעשה עד שנוטל רשות מהעליון
ההוא שעליו, כמו שבארנו
למעלה בנעשה אדם.

נעשה ודאי על שנים נאמר. שזה
אמר לאותו שלמעלה ממנו
נעשה, ולא עושה דבר אלא
ברשות באמירה מאותו
שלמעלה ממנו, ואותו שלמעלה
ממנו לא עושה דבר עד שנוטל
עצה מחברו. אבל אותו שנקרא
עלת על כל העלות, שאין למעלה
ממנו, ואין למטה ששונה לו. זהו
שכתוב (ישעיה מ) ואל מי תדמיוני
וגו'. אמר, ראו עתה כי אני אני
הוא ואין אלהים עמדי, שנוטל
ממנו עצה, כמו ההוא שאמר
ויאמר אלהים נעשה אדם
בצלמנו.

קמו כל החברים ואמרו, רבי, תן
לנו רשות לדבר במקום הזה.
אמרו, והרי אמרת למעלה שעלת
העלות אמר לפתך נעשה אדם,
ואיך אמרו בעלת העלות שלא
נוטל עצה ורשות אלא הוא לבדו
בלי שתוף וחשבון, שכתוב ואין
אלהים עמדי, אפלו אלהים של
אצילות?

אמר להם, תהיינה שומעות
אזניכם מה שפיתך מדבר. והרי
לא אמרתי לכם עכשו שיש
שנקרא עלת העלות, ואינו אותו
שנקרא עלת על כל העלות?!
שעלת על כל העלות אין לו שני
שנוטל עצה ממנו, שהוא יחיד
קדם הכל, ואין לו שני ולא שתף

ומשום זה אמר ראו עתה כי אני
אני הוא ואין אלהים עמדי,
שנוטל ממנו עצה. שהוא יחיד
קדם הכל, ואין לו שני ולא שתף
ואין חשבון. שיש אחד בשתוף
כמו זכר ונקבה שנאמר בהם כי
אחד קראתיו וכו'. אבל הוא אחד
בלי חשבון ובלי שתוף, ומשום
זה ואין אלהים עמדי. קמו כל החברים והשתטחו לפניו ואמרו, אשרי מי שרבונו מסכים עמו

דנטיל רשו מההוא עלאה דעלה, כמה
דאוקימנא לעלא בנעשה אדם.

נעשה ודאי, על תרין אתמר דאמר דא לההוא
דלעלא מנה, נעשה ולא עביד מדעם,
אלא ברשו באמירה מההוא דלעלא מנה.
וההוא דלעלא מנה לא עביד מדעם עד דנטיל
עצה מחברה. אבל ההוא דאתקרי עלת על
כל העלות, דלית לעלא מנה ולית לתתא דשוה
ליה. הדא הוא דכתיב (ישעיה מכה) ואל מי תדמיוני
וגו'. אמר ראו עתה פי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי, דנטיל עצה מנה, כגונא דההוא
דאמר ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו.

קמו פלהו חבריא ואמרו רבי הב לן רשו
למללא בהאי אתר. אמרו והא לא אמרת
לעיל דעלת העלות אמר לכתר נעשה אדם,
ואיך אמרת בעלת (דף קל"ב ע"א) העלות דלא נטיל
עצה ורשו אלא איהו בלחודוהי בלא שתוף
וחשבון, דכתיב ואין אלהים עמדי. אפלו
אלהים דאצילות.

אמר לון יהון שמעין אודניכון מה דפומיכו
ממלל. והא לא אמרית לכו השתא דאית
דאתקרי עלת העלות, ולא איהו ההוא
דאתקרי עלת על כל העלות. דעלת על כל
העלות לית ליה תנינא דנטיל עצה מנה. דאיהו
יחיד קדם פלא, ולית ליה שתפא.

ובגין דא אמר ראו עתה פי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי דנטיל עצה מנה. דאיהו
יחיד קדם פלא ולית ליה תנינא ולא שתפא.
ולא חשבנא. דאית אחד בשתוף כגון דכר
ונוקבא דאתמר בהון (ישעיה נ"א ב) פי אחד קראתיו
וכו'. אבל איהו חד בלא חשבון ובלא שתוף.
ובגין דא ואין אלהים עמדי. קמו פלהו חבריא

לגלות סודות טמירים שלא היו מתגלים למלאכים קדושים. אמר להם, חברים, יש לנו להשלים הפסוק, שפמה סודות טמירים בפסוק הזה, אני אמית ואחיה וגו'. חברים, אני אמית בספירה, ואחיה בספירה. מצד הימין חיים, ומצד השמאל מיתה. ואם לא הספיקו שניהם בעמוד האמצעי, לא מתקנים הדין, שהוא במושב שלשה יחד. ורפעים מספיקים השלשה לעשות דין, ותבא יד ימין שהיא פשוטה לקבל שבים, שהיא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזו השכינה נקראת יד ימין מצד החסד, יד שמאל מצד הגבורה. יד יהו"ה מצד העמוד האמצעי. כשאדם חוזר בתשובה, היד הזו מצילתם מן הדין, אבל כשדן עלת על כל העלות, נאמר בו ואין מידי מציל.

ועוד, שלש פעמים יש בפסוק הזה אני אני אני, שיש בהם א א א י י י, שנקראו ביו"ד ה"י וא"ו ה"י יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויש בהם שלש ווי"ם - ואי"ן ואחיה ואנ"י, שנקראו בשמות הללו. ועם כל זה שבארנו החברים את הפסוק הזה אצל אלהים אחרים - ראו עתה כי אני אני הוא, זה הקדוש ברוך הוא ושכינתו שנאמר בהם אנ"י וה"ו. ואין אלהים עמדי - זה סמאל ונחש. אני אמית בשכינה את מי שהוא רשע, ואני אחיה בה את מי שהוא צדיק. ואין מידי מציל - זו יד יהו"ה שהיא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. והיא כו"ו במוכס"ז

כו"ו, והכל אמת.

אבל מה שנאמר למעלה על העליון שהוא עלת על כל העלות, הסוד הזה לא נמסר אלא לחכמים ונביאים.

ואשתטחו קמה ואמרו, זכאה בר נש דמארי אסתכם עמה לגלאה רזין טמירין דלא הוו מתגלין למלאכין קדישין.

אמר לון חבריא אית לן לאשלמא קרא, דכמה רזין טמירין בהאי קרא. אני אמית ואחיה וגו'. חבריא אני אמית בספירה, ואחיה בספירה מסטרא דימינא חיי, ומסטרא דשמאלא מיתה. ואי לא אסתכמו תרויהו בעמודא דאמצעיתא לא אתקנים דינא דאנון במותב תלתא פחדא.

ולזמנין אסתכמון תלתא למעבד דינא, וייתי יד ימינא דאיהי פשוטה לקבל שבים.

דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא שכינתא אתקרי יד ימין מסטרא דחסד, יד שמאל מסטרא דגבורה. יד יהו"ה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. כד בר נש חזר בתשובתא האי יד שיזיב לון מן דינא. אבל כד דן עלת על כל העלות, אתמר ביה ואין מידי מציל.

ועוד תלת זמנין אית בהאי קרא אני אני אני דאית בהון א א א י י י, דאתרמיזו ביו"ד ה"י וא"ו ה"י. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואית בהון תלת ווי"ן ואי"ן ואחיה ואנ"י דאתרמיזו באלין שמהן. ועם כל דא דהאי קרא אוקמוה חבריא לגבי אלהים אחרים. ראו עתה כי אני אני הוא דא קודשא בריך הוא ושכינתה דאתמר בהו אנ"י וה"ו. ואין אלהים עמדי, דא סמאל ונחש. אני אמית, בשכינתא למאן דאיהו חיב. ואני אחיה ביה למאן דאיהו זפאי. ואין מידי מציל דא יד יהו"ה דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואיהו כו"ו במוכס"ז כו"ו וכלא קשוט.

אבל מה דאתמר לעלא על עלאה דאיהו עלת על כל העלות, האי רזא לא אתמסר אלא לחכימא ונביאיא.

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, הא
אוקמוה חבריא על מלאכי השרת,
דאנון אמרו האי קרא, אמרו ליה בתר דהו
ידעין מה דהוה ומה דעתיד למהוי. ואנון הו
ידעי דהוה עתיד למחטי. ואמאי בעי ליה
למעבד. ולא עוד אלא עז"א ועזא"ל הו
מקטרגין עלה זמנא דאמרה שכינתא לקודשא
ברוך הוא נעשה אדם.

אמרו (תהלים קמד ג) מה אדם ותדעהו. מה את בעי
למעבד אדם ותדעהו ועתיד למחטי
קמך באתתא דילה דאיהי חשף. דאור איהו
דכורא. חשף נוקבא. שמאלא חשף דבריאה,
בהווא זמנא שכינתא אמרת לון בהאי דאתון
מקטרגין אתון עתידין למנפל. הדא הוא
דכתיב (בראשית ו ב) ויראו בני האלהים את
האדם. וחשקו בהון וטעו בהון ואפיל לון
שכינתא מקדשה דילהון.

אמרו חבריא אי הכי עז"א ועזא"ל לא
משקרין במלוליהו. דודאי בנוקבא
הוה עתיד למחטי אדם. אלא הכי אמרת
שכינתא אתון דאזדמנתון לקטרוגא קדמי
יתיר מפל צבא מרום, אם אתון הויתון שפירין
מאדם בעובדיכו, יאות לכו לקטרגא עלה.
אבל אם הוא עתיד למחטי באתתא חדא אתון
בנשין סגיאין. כמא דאתמר (שם ו) ויראו בני
האלהים את בנות האדם. בנות האדם ולא בת
האדם. ולא עוד אלא אם אדם חב הא
אקדימית ליה תשובה לאחזרא למארה
ולאתתקנא במא דחב.

אמרו ליה חבריא אם פן אמאי פלי האי. אמר
רבי אלעזר לחבריא אי לא הוה הכי
דברא קודשא בריך הוא יצר הטוב ויצר הרע
דאנון אור וחשף, לא הוה זכו וחובה לאדם

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, הא
אוקמוה חבריא על מלאכי השרת,
דאנון אמרו האי קרא, אמרו ליה בתר דהו
ידעין מה דהוה ומה דעתיד למהוי. ואנון הו
ידעי דהוה עתיד למחטי. ואמאי בעי ליה
למעבד. ולא עוד אלא עז"א ועזא"ל הו
מקטרגין עלה זמנא דאמרה שכינתא לקודשא
ברוך הוא נעשה אדם.

אמרו (תהלים קמד ג) מה אדם ותדעהו. מה את בעי
למעבד אדם ותדעהו ועתיד למחטי
קמך באתתא דילה דאיהי חשף. דאור איהו
דכורא. חשף נוקבא. שמאלא חשף דבריאה,
בהווא זמנא שכינתא אמרת לון בהאי דאתון
מקטרגין אתון עתידין למנפל. הדא הוא
דכתיב (בראשית ו ב) ויראו בני האלהים את
האדם. וחשקו בהון וטעו בהון ואפיל לון
שכינתא מקדשה דילהון.

אמרו חבריא אי הכי עז"א ועזא"ל לא
משקרין במלוליהו. דודאי בנוקבא
הוה עתיד למחטי אדם. אלא הכי אמרת
שכינתא אתון דאזדמנתון לקטרוגא קדמי
יתיר מפל צבא מרום, אם אתון הויתון שפירין
מאדם בעובדיכו, יאות לכו לקטרגא עלה.
אבל אם הוא עתיד למחטי באתתא חדא אתון
בנשין סגיאין. כמא דאתמר (שם ו) ויראו בני
האלהים את בנות האדם. בנות האדם ולא בת
האדם. ולא עוד אלא אם אדם חב הא
אקדימית ליה תשובה לאחזרא למארה
ולאתתקנא במא דחב.

אמרו ליה חבריא אם פן אמאי פלי האי. אמר
רבי אלעזר לחבריא אי לא הוה הכי
דברא קודשא בריך הוא יצר הטוב ויצר הרע
דאנון אור וחשף, לא הוה זכו וחובה לאדם

וְחֹכְבָה לְאָדָם שֶׁל בְּרִיאָה, אֵלֹא מְשֻׁם שֶׁנִּבְרָא מִשְׁנֵיהֶם. וּמְשֻׁם זֶה (דברים ל) רָאָה נְתַתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַמּוֹת וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַרָּע. וּבַחֲרַף בַּחַיִּים. אָמְרוּ לוֹ, וְעוֹד כֵּל זֶה לְמָה? לֹא הִיָּה נִבְרָא לְחֹטָא לְפָנֵי יְהוָה, וְלֹא גִוַּרְם כֵּל מָה שְׂגָרַם לְמַעַלָּה, וְלֹא הִיָּה לוֹ לֹא עֲנֵשׁ וְלֹא שָׁכַר.

אָמַר חֲבָרִיא מִן הַדִּין הוּא לִי בְּגִין אֹתוֹ בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, בְּגִלְלָה נִבְרָא, שֶׁכְּתוּב בָּהּ שָׁכַר לְצַדִּיקִים וְעֲנֵשׁ לְרָשָׁעִים, וְלֹא הִיָּה שָׁכַר לְצַדִּיקִים וְעֲנֵשׁ לְרָשָׁעִים. אֵלֹא בְּשִׁבִיל אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה, לֹא תְהוּ בְּרָאָה לְשִׁבְתָּ יִצְרָה. אָמְרוּ, וְדַאי כַּעַת שְׂמַעְנוּ מָה שֶׁלֹּא שְׂמַעְנוּ עַד עַכְשָׁו, שְׁוֹדַאי לֹא בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְבָר שְׂאִינוּ צְרִיךְ.

וְלֹא עוֹד, אֵלֹא הַתּוֹרָה שֶׁל בְּרִיאָה הִיא הַלְבוּשׁ שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אִם אָדָם לֹא הִיָּה עֲתִיד לְהַבְרָא, הִיָּתָה הַשְּׂכִינָה בְּלֵי כְסוּי, כְּמוֹ עֲנִי. וּמְשֻׁם זֶה, כֵּל מִי שְׁחוּטָא כְּאֵלוֹ הַפְּשִׁיט אֶת הַשְּׂכִינָה מִלְבוּשָׁה, וְזֶהוּ עֲנֵשׁוֹ שֶׁל אָדָם. וְכֵל מִי שְׂמַקִּים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, כְּאֵלוֹ הַלְבִּישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה בְּמִלְבוּשֵׁיהָ. וּמְשֻׁם זֶה פְּרֻשָׁה בְּכְסוּי שֶׁל צִיצִית (שְׁמוֹת כב) כִּי הִיא כְּסוּתָהּ לְבִדָּה הִיא שְׂמֵלְתוֹ לְעֵרוֹ בְּמָה יִשְׁכַּב, בְּגָלוֹת, וְהָרִי פְּרֻשָׁה.

בֵּא וְרָאָה, הַחֲשֵׁף הוּא הַשְּׁחָר שֶׁל הַתּוֹרָה, הָאוֹר הַלְבֵן שֶׁל הַתּוֹרָה. וּכְשֶׁאוֹתוֹ הָאוֹר מִתְלַבֵּשׁ בַּחֲשֵׁף, נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) וּכְשֶׁמִּסְתַּלֵּק מִשָּׁם אוֹר שֶׁהוּא לְבָן, הִיא אוֹמֶרֶת אֵל תְּרַאנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֲרֵת. וְהַתּוֹרָה כְּמוֹ בַת הָעֵצִין שֶׁהִיא שְׁחוּרָה וְיִפָּה בְּאוֹר שְׂמַאִיר בָּהּ, וּמְשֻׁם זֶה בַת הָעֵצִין וְהָאוֹר הַמַּאִיר בָּהּ אָמַר דָּוִד (תְּהִלִּים כז) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא. אוֹרִי - אוֹר י', שֶׁהִיא בַת

דְּבִרְיָאָה. אֵלֹא בְּגִין דְּאִתְּבְּרִי מִתְּרוּיָהוּ. וּבְגִין דָּא (דברים ל טו) רָאָה נְתַתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַמּוֹת וְאֶת הָרָע (שם יט), וּבַחֲרַף בַּחַיִּים. אָמְרוּ לִיָּה וְעוֹד אֲמַאי כְּלֵי הָאִי. לֹא הוּא אִתְּבְּרִי לְמִיחָב קָדָם יְהוָה, וְלֹא לְגִרְמָא כֵּל מָה דְּגָרִים לְעֵלָא, וְלֹא הוּא לִיָּה לֹא עֲנֵשׁ וְלֹא שָׁכַר.

אָמַר חֲבָרִיא מִן הַדִּין הוּא לְמַבְרִי לִיָּה בְּגִין דְּאוֹרִיתָא בְּגִינָה אִתְּבְּרִיאַת דְּכְתִיב בָּהּ אֲגָרָא לְצַדִּיקִיא וְעֲנֵשָׁא לְרָשָׁעִיא. וְלֹא הוּא אֲגָרָא לְצַדִּיקִיא וְעֲנֵשָׁא לְרָשָׁעִיא, אֵלֹא בְּגִין אָדָם דְּבְרִיאָה (ישעיה מה יח) לֹא תְהוּ בְּרָאָה לְשִׁבְתָּ יִצְרָה. אָמְרוּ וְדַאי כְּעֵן שְׂמַעְנָא מָה דְּלֹא שְׂמַעְנָא עַד הַשְּׁתָּא. דְּוֹדַאי לֹא בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִלְתָּא דְּלֹאוּ הוּא צְרִיךְ.

וְלֹא עוֹד אֵלֹא אוֹרִיתָא דְּבְרִיאָה אִיְהִי לְבוּשָׁא דְּשְׂכִינְתָּא. אִם אָדָם לֹא הוּא עֲתִיד לְמַבְרִי הוּא שְׂכִינְתָּא בְּלֹא כְּסוּיָא כְּגוֹנָא דְּעֲנִי. וּבְגִין דָּא כֵּל מִן דְּחָב כְּאֵלוֹ הַפְּשִׁיט לְשְׂכִינְתָּא מִלְבוּשָׁהָ, וְהִיא אִיְהוּ עוֹנֵשָׁא דְּאָדָם. וְכֵל מִן דְּמַקִּים פִּיקוּדָא דְּאוֹרִיתָא כְּאֵלוֹ לְבִישׁ לְשְׂכִינְתָּא בְּמִלְבוּשָׁהָ. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ בְּכְסוּיָא דְּצִיצִית, (שְׁמוֹת כב כו) כִּי הִיא כְּסוּתָהּ לְבִדָּה הִיא שְׂמֵלְתוֹ לְעֵרוֹ בְּמָה יִשְׁכַּב בְּגָלוֹתָא וְהִיא אוֹקְמוּהָ.

תָּא תְּזִי חֲשֵׁף אִיְהוּ אֲפָמוּ דְּאוֹרִיתָא אוֹר תְּרוּיָה דְּאוֹרִיתָא. וְכֵד הֵהוּא אוֹר מִתְלַבֵּשׁ בַּחֲשֵׁף, אֲתַמַּר בְּאוֹרִיתָא שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) וְכֵד אִסְתַּלֵּק מִתְּמִן אוֹר דְּאִיְהוּ תְּרוּיָה, אִיְהִי אוֹמֶרֶת אֵל תְּרַאנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֲרֵת. וְאוֹרִיתָא כְּגוֹנָא דְּבַת עֵינָא דְּאִיְהִי אֲפָמָא וְשְׂפִירָא בְּאוֹר דְּנִהִיר בֵּינָהּ. וּבְגִין בַּת עֵינָא וְאוֹר דְּנִהִיר בָּהּ אָמַר (דָּד קלו ע"ב) דָּוִד (תְּהִלִּים כז א) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי

עין. ושני גננים יש לה, אור מבפנים וחשף מבחוץ להיות שולט בהם על כל הקלפות. זהו שפתוב ומלכותו בכל משלה. בלבוש של אור היא שולטת על כל אותם שנאמר בהם ולכל בני ישראל היה אור במושבתם, ובלבוש שחר שולטת על הרשעים שנאמר בהם ורשעים בחשף ידמו.

ועוד, שהאור הוא מצד הימין, שהוא אור היום הראשון שנאמר בו יהי אור, זה אברהם, ויקרא אלהים לאור יום. החשף מצד השמאל של יצחק, שהוא היום השני, שנאמר בו ותכהין עינו מראת. ולחשף קרא לילה וגו'. אדם, זה יעקב, התלבש בשניהם, באור של הימין ובחשף של השמאל.

ובשניהם העמוד האמצעי הוא עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה, שמאיר בשניהם. זהו שפתוב (שמות יג) לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם וגו'. הענן מהצד שלו מים. החשף מהצד שלו אש. העמוד הוא השלום ביניהם. זהו שפתוב (איוב כה) עשה שלום במרומו. וכשהוא באמצע, ולא קרב זה אל זה כל הלילה. לא קרב המים לאש, ולא אש למים. כמו שהוא הפריד ביניהם, זוהי מחלקת לשם שמים, הלל ושמאי.

בנגדם שני אמוראים ברקיע - מיכאל וגבריאל, ושר שלום מכריע ביניהם, שהוא נוריאל אוריאל. אוריאל נקרא מצד של הימין, נוריאל מצד השמאל, והוא אדם שלמטה, מטטרוין שמו, ששולט על כל בעלי המשנה. זהו שפתוב וירדו בדגת הים. אלו תלמידי חכמים

ממי אירא. אורי אור י' דאיהי בת עין. ותריין גונין אית לה, אור מלגאו וחשף מלבר למיהוי שלטאה בהו על כל קלפיין. הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם קג יט) ומלכותו בכל משלה. בלבבושא דאור איהי שליטת על כל אנון דאתמר בהון (שמות ו כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבתם. ובלבוש אפמא שליטת על חיבא דאתמר בהו (ש"א ב ט) ורשעים בחשף ידמו.

ועוד אור איהי מסטרא דימינא דאיהו אור יום קדמאה דאתמר ביה (בראשית א ג) יהי אור, דא אברהם ויקרא אלהים לאור יום. חשף מסטרא דשמאלא דיצחק דאיהו יום תנינא דאתמר ביה (שם כד א) ותכהין עינו מראת. ולחשף קרא לילה וגו'. אדם דא יעקב אתלבש בתרויהו באור דימינא ובחשף דשמאלא.

ובתרויהו עמודא דאמצעיתא איהו עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה דנהיר בתרויהו. הָדָא הוּא דְכְתִיב (שמות יג כב) לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם. ענן מסטרא דילה מיא. חשף מסטרא דילה אשא. עמוד איהו שלום ביניהו. הָדָא הוּא דְכְתִיב (איוב כה ב) עשה שלום במרומו. וכד איהו באמצעיתא (שמות יד כ) ולא קרב זה אל זה כל הלילה. לא קריב מיא לאשא, ולא אשא למיא. דאיהו אפריש ביניהו האי איהו מחלקת לשם שמים פגון הלל ושמאי.

לקבליהו תריין אמוראי ברקיעא מיכאל וגבריאל ושר שלום מכריע ביניהם דאיהו נוריאל אוריאל. אוריאל אתקרי מסטרא דימינא. נוריאל מסטרא דשמאלא. ואיהו אדם דלתתא מטטרוין שמה דשליט על כל מארי מתניתין. הָדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית א כ) וירדו בדגת הים. אלין תלמידי חכמים

שמתרבים בים התורה שישורשים משם וכו'.

בראשית בר"א שי"ת, וזה מטטרו"ן אות בצבאו, ובשבילו נאמר (בראשית ד) וישם ה' לקץ אות, להגן עליו. מה שהיה הולך נע ונד בגלגול, נעשה נוד. מיד וישב בארץ נוד קדמת עדן. וזו אות ברית המילה שקנא על של אחיו, משום שנולד מהול. ובאיזה מקום זכה לו? בקיני, משום ששם חזר בתשובה ויצאו ממנו בניו שזכנסו לגן עדן, ומשום זה וישב בארץ נוד קדמת עדן.

אחר כך עשה תולדות מצד הרע, והתפשטו בגלגולים בעולם, ועליהם נאמר וידע קץ את אשתו ומהר ותלד את חנוף. חנוף מהצד של קץ, וזה יצר הרע, חנוף לרע. ויש חנוף מהצד של אנוש, שהוא יצר הטוב, חנוף לטוב, ונאמר בו (שם ה) ויתהלך חנוף את האלהים ואיננו כי לקח אתו אלהים. וזה חנוף שנהפך בשרו ללפיד אש. ושרשה הם: אדם, שת, אנוש. מאנוש התניחו כל הדורות. זהו שכתוב אז הוחל לקרא בשם ה'. משם התפשטו כל הגלגלים של הצדיקים. חנוף שיצא מאנוש הוא מטטרו"ן שנהפך בשרו ללפיד אש, והוא נוריאל, ועל שניהם נאמר והחיות רצוא ושוב. רצוא זה נוריאל. ושוב מטטרו"ן, כך עולים בחדש בן. כמראה הבזק, אלא הוא כמראה הקשת אשר יהיה בענן, שנאמר בו (בראשית ט) והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן, ובשבילו נאמר (שם) ולא יהיה עוד המים למבול לשחת כל בשר, משום שהתהפך ללפיד אש. וכל המלאכים הממנים על הנשמות של הגלגולים הם משם.

דמתרבין בימא דאורייתא דירתי מתמן וכו'. בראשית בר"א שית ודא מטטרו"ן אות בצבא דילה. ובגינה אתמר (בראשית ד טו) וישם ה' לקץ אות. לאגנא עלה מה דהוה אזיל נע ונד בגלגולא, אתעביד נוד. מיד (שם ד טז) וישב בארץ נוד קדמת עדן. ודא אות דברית מילה דקנא עלה דאחיה בגין דנולד מהול. ובאן אתר זכה ליה בקיני בגין דחזר תמן בתיובתא ונפקו בניו מנה דעאלו לגן עדן. ובגין דא וישב בארץ נוד קדמת עדן.

לבתר עביד תולדין מסטרא דרע, ואתפשטו בגלגולין דעלמא. ועליהו אתמר (שם ד טז) וידע קץ את אשתו ומהר ותלד את חנוף. חנוף מסטרא דקץ ודא יצר הרע חנוכא לביש. ואית חנוף מסטרא דאנוש דאיהו יצר הטוב חנוכא לטב. ואתמר ביה (שם ה כב) ויתהלך חנוף את האלהים ואיננו כי לקח אתו אלהים. ודא חנוף דנהפך בשריה ללפיד אש.

ותרתא אנון אדם שת אנוש. אנוש מתמן אתיחסו כל דרין. דדא הוא דכתיב אז הוחל לקרא בשם ה'. מתמן אתפשטו כל גלגולין דצדיקיא. חנוף דנפק מאנוש איהו מטטרו"ן דנהפך בשרו ללפיד אש ואיהו נוריאל. ועל תרויהו אתמר (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב. רצוא דא נוריאל. ושוב מטטרו"ן הכי סלקי בחשבון. כמראה הבזק אלא איהו (שם כח) כמראה הקשת אשר יהיה בענן, דאתמר ביה (בראשית ט יד) והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן. ובגינה אתמר (שם טו) ולא יהיה עוד המים מבול לשחת כל בשר. בגין דאתהפך ללפיד אש. וכל מלאכין דממנן על נשמתין דגלגולין מתמן הוו.

ועוד כמראה הקשת, עליו נאמר
למשה (שמות כה) וראה ועשה
בתבניתם אשר אתה מראה בהר.
כמראה אשר הראה ה' את משה
בן עשה את המנורה (במדבר ח). וזה
מטטרו"ן, מ' שלו מנורה. נוריאל
אש דולקת, והוא ט"ט, והיו
לטטפות בין עיניו. והכל נתפשט
מאנוש, ומשום זה אז הוחל
לקרא בשם ה'.

בראשית ברא אלהים (בראשית א).
הפסוק הזה התפרש לשבעים
פנים כמה שפרשוהו רבותינו
שבעים פנים לתורה. בראשית
בת בתחלה, למה? אלא כף
פרשוהו רבותינו של המשנה, בת
תחלה - סימן טוב לבנים. ומהו?
אלו שש הספירות שכלולות
בעמוד האמצעי, שנאמר עליהן
(שמות ב) כי ששת ימים עשה ה'
את השמים ואת הארץ. והם שש
פעמים טוב שבמעשה בראשית.
וביום השלישי פעמים כי טוב,
אחד של היום השני של
בראשית, ואחד של היום
השלישי. והם (דברי הימים-א כט)
הגדלה והגבורה והתפארת
והנצח וההוד כי כל, שהוא
הצדיק. והבת הזו היא השכינה
המתחננה, מלכות הקדש,
העשירית לתשעה, והשביעית
לששה, והרביעית לשלשת
האבות, ושמינית לשבעה, חג
שמיני עצרת.

והיא בת קול, הרביעית לשלש
הדרגות שהיו משתמשים בהם
ישראל בארצם, והם: תורה,
נבואה, רוח הקדש, בת קול.
וכלם כלולות במלכות הקדושה,
היא התורה מצדו של העמוד
האמצעי, תורת ה' תמימה. והיא
הנבואה מהצד של נצח והוד,
שהם שני נביאי אמת, בכל
הצורות והמראות והדמיונות

ועוד כמראה הקשת, עלה אתמר למשה (שמות
כה מ) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה
מראה בהר. כמראה אשר הראה ה' את משה
בן עשה את המנורה (במדבר ח ד). ודא מטטרו"ן,
מ' דילה מנורה. נוריאל נור דליק והוא ט"ט
(דברים ו ח) והיו לטטפות בין עיניו. וכלא
אתפשטא מאנוש ובגין דא (בראשית ד כו) אז הוחל
לקרא בשם ה'.

בראשית ברא אלהים (בראשית א). האי קרא
אתפרש לשבעין אנפין במה
דאוקמוה רבנן שבעין אנפין לאורייתא.
בראשית בת בתחלה אמאי. אלא הכי
אוקמוה רבנן דמתניתין בת בתחלה סימן טוב
לבנים. ומאי ניהו אלין שית ספירן דכלילן
בעמודא דאמצעיתא דאתמר עליהו (שמות לא יז)
כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ.
ואנון שית זמנין טוב דעובדא דבראשית.

וביזמא תליתאה תרין זמנין טוב. חד דיומא
תננא דבראשית, וחד דיומא
תליתאה. ואנון (דברי הימים א כט יא) הגדלה והגבורה
והתפארת והנצח וההוד פי כל. דאיהו צדיק.
והאי בת איהי שכנתא תתאה מלכות הקדש,
עשיראה לתשעה, ושביעאה לשית, ורביעאה
לתלת אבהן, ותמינאה לשביעאה חג שמיני
עצרת.

ואיהי בת קול רביעאה לתלת דרגין דהו
משתמשים בהון ישראל בארעהון
ואנון תורה. נבואה. רוח הקדש. בת קול.
וכלהו כלילן בה במלכות קדישא, איהי תורה
מסטרא דעמודא דאמצעיתא (תהלים יט ח) תורת
ה' תמימה. ואיהי נבואה מסטרא דנצח והוד
דאנון תרי נביאי קשוט, בכל צורות ומראות
ודמיונות וחזיונות דנביאי, כלהו רשימין בבת

והחזיונות של הנביאים, כלם
 ושומים בכת העין, שהיא לבת
 אש מתוך הסנה. י' כלולה מעשר
 מראות, ומאירה משלשים ושנים
 אלהים של מעשה בראשית,
 כלולה מעשרה מאמרות, ובה
 הלב רואה, הלב יודע, הלב מבין.
 ר"ב נתיבות פליאות חכמה,
 ועליה בארו בעלי הקבלה נגע
 בבת, וכלל בה כל המאמרות
 והנתיבות. ועשר האמירות
 ושלשים ושנים נתיבות הן
 ארבעים ושנים שרמו בהם משה
 בשיר של פגעים. כ"י ב"י חשק
 ואפלטוהו. כ"י ב"י - ארבעים
 ושנים. שבהם נקראת יד הגדולה
 יד החזקה יד רמה.

והיא רוח הקדש מהצד של צדיק
 חי העולמים. והיא בת קול מצדו
 של העמוד האמצעי, שנקרא קול
 השופר, הקל קול יעקב. (שמות ט)
 משה ידבר והאלהים יענו בקול.
 היא בת קול שמונהמת פיונה,
 שנאמר (שיר ב) יונתי בחגוי הסלע.
 ובארו עליה, בת קול היתה
 יוצאת מן השמים ואמרת הלכה
 כפלוני.

היא בת הקול שנאמר עליה (תהלים
 יו) שמרני כאישון בת עין. היא
 בת שנאמר בה (תהלים מה) כל
 כבודיה בת מלך פנימה וגו'.
 פנימה למשנה של הפנים שהם
 נראים מצד של יהו"ה.
 ממשבצות זהב לבושה, מהצד
 של אדנ"י, שהוא דין של גבורה,
 והיא פנימה רחמים. שעמוד
 האמצעי שנוסע בימין וכלולים
 יחד יאהדונה"י. אדנ"י לבוש
 ליהו"ה, והאות י' כבודה בת מלך
 פנימה. והם בת עין ימין ובת עין
 שמאל, יי מן יאהדונה"י, והיא
 הבת מצד החסד, ורגתו של
 אברהם, שנאמר בה בת היתה
 לאברהם ובכל שמה, שנאמר

עין דאיהי לבת אש מתוך הסנה, י' כלילא
 מעשר מראות, ונהירא מתלתין ותריין אלהים
 דעובדא דבראשית, כלילא מעשרה מאמרות,
 ובה הלב רואה, הלב יודע הלב מבין.

ר"ב נתיבות פליאות חכמה. ועלה אוקמוה
 מארי קבלה, נגע בבת וכלל בה כל
 המאמרות והנתיבות. ועשר אמירן ול"ב
 נתיבות, אנון מ"ב דרמיז בהון משה בשיר
 של פגעים. (תהלים צא יד) כ"י ב"י חשק ואפלטוהו.
 כ"י ב"י ארבעין ותריין, דבהון אתקריאת יד
 הגדולה יד החזקה יד רמה.

ואיהי רוח הקדש מסטרא דצדיק חי עלמין.
 ואיהי בת קול מסטרא דעמודא
 דאמצעיתא דאתקרי קול השופר הקל קול
 יעקב. (שמות יט ט) משה ידבר והאלהים יענו
 בקול.

איהי בת קול שמונהמת פיונה דאתמר (שיר ב ד)
 יונתי בחגוי הסלע. ואוקמוה עליה בת
 קול היתה יוצאת מן השמים ואמרת הלכה
 כפלוני.

איהי בת קול דאתמר עליה (תהלים יז ח) שמרני
 כאישון בת עין. איהי בת דאתמר בה
 (תהלים מה יד) כל כבודה בת מלך פנימה וגו'.
 פנימה למשנה דפנים דאנון נראים מסטרא
 דיהו"ה. ממשבצות זהב לבושה מסטרא
 דאדנ"י, דאיהי דין דגבורה.

ואיהי פנימה רחמים. מסטרא דעמודא
 דאמצעיתא דנטיל בימינא וכלילן
 כחדא יאהדונה"י. אדנ"י לבושה ליהו"ה ואת
 י' כבודה בת מלך פנימה. ואנון בת עינא
 ימינא ובת עינא שמאלא יי מן יאהדונה"י.
 ואיהי בת מסטרא דחסד דרגא דאברהם,
 דאתמר בת היתה לאברהם ובכל שמה,

שְׁנֵי אֲבָרָהָם (בראשית כג) וְה' בָּרַךְ אֶת אֲבָרָהָם
בְּכָל.

שְׁנֵי בְּרָאשִׁית, פְּרִשׁוּהָ רְבוּתֵינוּ,
לְמַה הַתּוֹרָה מִתְחִילָה בְּב' אֵלָא
הָרִי פְּרִשׁוּהָ, אָדָם חָטָא שְׂאֲכַל
מִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְקָלַל אֶת
הָאָדָם עֲשׂר קָלָלוֹת, וְתִשַׁע לְאָרֶץ,
חֶסֶר אֶחָד שְׁלֹא הִתְקַלְלָה הָאָרֶץ
הַזֹּאת. וּמִיָּד שְׁנֵי תוֹרָה פִּתַּח
בְּבִי"ת, שֶׁהִיא בְּרָכָה, לְהוֹצִיא אֶת
הָעוֹלָם מִקָּלָלָתוֹ. וְעַל כֵּן מִתְחִיל
בְּב', וְעַלֵּה נֶאֱמַר (מְשֻׁלֵי י) בְּרַכְת
ה' הִיא תַעֲשִׂיר. (יחזקאל מד) לְהַנִּיחַ
בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ.

וּמֵאִיזוֹה מְקוֹם נִקְרָאת בְּרָכָה?
לְמַלְךְ שְׂרָצָה לְבָנוֹת פְּלִטְרִין, חֶפֶר
בְּאָרֶץ וְחֶפֶר לוֹ מִעֵין מַיִם. אָמַר,
מֵאֲחֶר שֵׁישׁ לִי מִעֵין מַיִם, אֲבָנָה
בֵּית. וְהֵינּוּ בְּחֻמְכָּה יִבְנֶה בֵּית.
וְהַמְקוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הִנְהָר מִעֵין
שְׂאִין לוֹ סוּף וְלֹא הִפְסֵק. זֶה
הַפְּתָר הָעֲלִיוֹן. וְאוֹתוֹ הַבֵּית
כְּשֶׁמִּתְמַלֵּא מִחֻמְכָּה, נִקְרָא בֵּית,
בֵּית י', וְהֵינּוּ בְּחֻמְכָּה יִבְנֶה בֵּית.
כֹּל אִשָּׁה בֵּית לְבַעֲלָהּ. וּבִי"ת קִטְנָה
הַתְּמַלְאָה מִתְפָּאֶרֶת, דִּהְיִינוּ תוֹרָה,
וְכוּ נִקְרָאָה בֵּית.

אֲבָרָהָם הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה בְּתוֹסֶפֶת י'.
וְשִׁלְמָה אָמַר (מְלָכִים א-ו) וְהַבֵּית
בְּהַבְנָתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה.
מֵהִי אֲבָן שְׁלֵמָה? זוֹ י' שְׁעֲלֵיהָ
נִבְנָה הַבֵּית, וּמִשׁוֹם זֶה בְּחֻמְכָּה
יִבְנֶה בֵּית. וְזוֹ י' קִטְנָה שְׁעֲלֵיהָ
נִבְנָה הַבֵּית שְׁלֵמָטָה, כְּמוֹ שְׁנִבְנָה
בְּאוֹת י' הַבֵּית שְׁלֵמָעֲלָה, וְהֵם
בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. וְהֵם י"י
מִן הַיְוָ"ה אֲדָנָי, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר
(דְּבָרִים כו) אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת
מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֶת - לְרִבּוֹת
הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׁנַיִם.

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר וּשְׂאָר הַחֲבָרִים
שְׁהִיו עִמּוֹ, וְדָאֵי שְׂאֵלוֹ לֹא בָּאֵנוּ
לְעוֹלָם אֵלָא לְשִׁמְעָה אֶת זֶה - דִּינֵנו.
וְכַעַת נִדְרַע בּוֹ מִי נִתְבָּרְכָה

שְׁנֵי אֲבָרָהָם (בראשית כא) וְה' בָּרַךְ אֶת אֲבָרָהָם בְּכָל.
תְּנִינָא בְּרָאשִׁית, אוֹקְמוּהָ רַבְּנֵי אֲמָאֵי מִתְחִיל
אוֹרִיתָא בְּב'. אֵלָא הָא אוֹקְמוּהָ בְּגִין
דְּחָב אָדָם דְּאֲכַל מִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע וְלִטְיָה
לְאָדָם עֲשׂר קָלָלוֹת וְאַרְעָא תִשַׁע, חֶסֶר חַד
דְּלֹא אֶתְלִטְיָא דָּא אֲרַעָא. וּמִיָּד דְּאֶתְיַהֲיֵבֵת
אוֹרִיתָא פִּתַּח בְּבִי"ת דְּאִיהִי בְּרָכָה לְאַפְקָא
עֲלֵמָא מִלִּטְיָה. וְעַל דָּא מִתְחִיל בְּב' וְעַלֵּה
אֶתְמַר (מְשֻׁלֵי י כב) בְּרַכְת ה' הִיא תַעֲשִׂיר. (יחזקאל מד)
לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ.

וּמֵאִן אֶתְר אֶתְקִרִיאַת בְּרָכָה. לְמַלְךְ דְּבַעָא
לְמַכְנֵי פְּלִטְרִין. חֶפֶר בְּאַרְעָא וְחֶפֶר לִיה
מִבוּעָא דְמַיָּא. אָמַר בְּתַר דְּאִית לִי נְבִיעֵנוּ דְמַיָּא
אֲבָנָה בֵּית. וְהֵינּוּ (מְשֻׁלֵי כד א) בְּחֻמְכָּה יִבְנֶה בֵּית.
וּמְקוֹר דִּיהוּא נְהָר מִבוּעָא דִּלִּית לִיה סוּף וְלֹא
פְּסָק. דָּא פְּתַר עֲלִיוֹן. וְהוּא בֵּית כַּד אֶתְמַלִּיאַת
מִחֻמְכָּה אֶתְקִרִיאַת בֵּית, בֵּית י', וְהֵינּוּ בְּחֻמְכָּה
יִבְנֶה בֵּית. כֹּל אֶתְתָּא בֵּית לְבַעֲלָהּ. וּבִי"ת זְעִירָא
אֶתְמַלִּיאַת מִתְפָּאֶרֶת דִּהְיִינוּ תוֹרָה וְכֵה
אֶתְקִרִיאַת בֵּית.

אֲבָרָהָם אֲמָא עֲלָאָה בְּתוֹסֶפֶת י'. וְשִׁלְמָה אָמַר
(מְלָכִים א ו ז) וְהַבֵּית בְּהַבְנָתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע
נִבְנָה. מֵאִי אֲבָן שְׁלֵמָה. דָּא י' עֲלָהּ אֶתְבְּנִי
בֵּיתָא. וּבְגִין דָּא בְּחֻמְכָּה יִבְנֶה בֵּית. וְדָא י'
זְעִירָא עֲלָהּ אֶתְבְּנִי בֵּיתָא דִּלְתַתָּא. (דף קלז ע"א)
כְּגוֹנָא דְּאֶתְבְּנִי בְּאֶת י' בֵּיתָא עֲלָאָה. וְאַנּוּן בֵּית
רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. וְאַנּוּן י"י מִן יְהוָה אֲדָנָי,
עֲלֵיהוֹ אֶתְמַר (דְּבָרִים כו) אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת
מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֶת לְרִבּוֹת מִזְבֵּחַ תְּנִינָא.

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר וּשְׂאָר חֲבָרִיאַת דִּהוּוּ עִמָּה,
וְדָאֵי אֵלוֹ לֹא אֶתְיַנָּא לְעֲלֵמָא אֵלָא
לְמִשְׁמַע דָּא דִּי. וְכַעַן אֶשְׁתַּמּוּדַע בֵּיה מֵאִן
אֶתְבָּרְכַת וְאֶתְקִרִיאַת בְּרַכְת יְהוָה. וְהֵינּוּ (שם לג)

וּנְקָרָא בְרַפְתָּ ה' וְהִינוּ וּמְלֵא
בְרַפְתָּ ה' יָם וְדָרוּם יְרֻשָׁה. מִן
הַמְּלֵא מִתְּבָרְכַת, וּמִשָּׁם נִשְׁקִים
כָּל אוֹתָם שְׁצָרִיכִים לְהִיּוֹת
מִשְׁקִים. אָמַר הַמְּלֵךְ, אַחַר שִׁישׁ
לִי מַעֲזֵן, אֲטַע אֵילָן, וְהִינוּ בֵּן,
שֶׁהוּא בֵּן מִלְּשׁוֹן בְּנִין, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְוֶה רְבוּתִינוּ, אֵל תִּקְרֵי בְּנִיךָ
אֶלָּא בּוֹנֵיךָ. וּפְרָשׁוּהוּ, בְּנוֹת בְּכַלֵּל
בְּנִים.

וְהָאֵב, שֶׁהוּא מְקוֹר הַחֲכָמָה, הוּא
הַפְּתָר. מְקוֹר הַחֲכָמָה הַשְּׁנִי מַה
הוּא? אָמַר לוֹ, אָמַר בְּנִי. אָמַר לוֹ,
בְּפִסְוִק הִזָּה רָמַז לוֹ שְׁלֹמָה (משלי
ה) יְהִי מְקוֹרְךָ בְּרוּךְ, וְזֶה צְדִיק.
וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר בּוֹ בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ
צְדִיק, וְזֶה שְׁלוֹם. וּשְׁלֹמָה נִקְרָא
עַל שְׁמוֹ שְׁלֹמָה, וְנֶאֱמַר בּוֹ וְהַמְּלֵךְ
שְׁלֹמָה בְּרוּךְ. וּמִשׁוּם זֶה אֵין אִשָּׁה
מִתְּבָרְכַת אֶלָּא מִפְּרִי בְטָן שֶׁל
בַּעֲלָה, שֶׁהוּא זָרַע מִבְּרִית חַי
הָעוֹלָמִים, הַכּוֹלֵל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה
בְּרִכּוֹת הַתְּפִלָּה. וּמִשׁוּם זֶה, מִי
שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת מִשְׁקָה מִמֶּנּוּ, צְרִיךְ
לְכַרְעַ אֵלָיו.

וְיוֹסֵף הַצְּדִיק, כְּשֶׁזָּכָה לְדַרְגָּה הַזֹּאת
שֶׁל צְדִיק חַי הָעוֹלָמִים, רָאָה
בְּחִלּוּם שֶׁכָּל הַדַּרְגּוֹת הֵיוּ כּוֹרְעִים
לְדַרְגָּתוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (בראשית לו)
וְהִנֵּה הַשָּׁמַשׁ וְהַיָּרֵחַ וְגו'. וּמִשׁוּם
זֶה, כָּל הַכּוֹרְעַ כּוֹרְעַ בְּכָרוּךְ.

אָמַר לוֹ, בְּרוּךְ בְּנִי לְעַתִּיק הַיָּמִים,
יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ. אָבִיךָ - זֶה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִמְךָ - זֶה
הַשְּׂכִינָה. וְתַגְּל יוֹלְדֶתְךָ - זֶה אִמְךָ
שְׁלֹמֶטָה. שְׂוֹדָאֵי שְׁמֵאוֹתוֹ בְּרוּךְ
מִתְּבָרְכַת הַשְּׂכִינָה שְׁלֹמֶטָה.
וְהַבְּרִכּוֹת שֶׁלוֹ בָּאוֹת מִן הַמַּח, שֶׁהִיא
חֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה עַל יְדֵי
הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. וּמִשׁוּם זֶה גּוֹף
וּבְרִית נְחֻשְׁבִים לְאַחַד. וְכְמוֹ
שֶׁהַצְּדִיק הוּא מְקוֹר הַשְּׂכִינָה
הַתְּחַתּוֹנָה, אִף כִּף הָעֲמוּד
הָאֲמָצְעִי הוּא מְקוֹר הַצְּדִיק,

(כג) וּמְלֵא בְרַפְתָּ ה' יָם וְדָרוּם יְרֻשָׁה. מִן הַמְּלֵא
אֲתַבְּרַכְתָּ וּתְמִן אֲתַשְׁקֵן כָּל דְּאֲנוּן צְרִיכִין
לְאֲתַשְׁקָא. אָמַר מְלֵכָא בְּתַר דְּאִית לִי מְבוּעָא
אֲטַע אֵילָנָא. וְהִינוּ בֵּן, דְּאִיהוּ בֵּן מִלְּשׁוֹן בְּנִין
כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבָּנִין, אֵל תִּקְרֵי בְּנִיךָ אֶלָּא
בּוֹנֵיךָ. וְאוּקְמוּהָ בְּנוֹת בְּכַלֵּל בְּנִים.

וְאָבָא דְּאִיהוּ מְקוֹר דְּחֲכָמָה אִיהוּ פְּתָר. מְקוֹר
דְּחֲכָמָה תְּנִינָא מְאִי נִיהוּ. אָמַר לִיה אֲמָא
בְּרִי. אָמַר לִיה בְּהַאי קָרָא רָמִיז לִיה שְׁלֹמָה
(משלי ה יח) יְהִי מְקוֹרְךָ בְּרוּךְ. וְדָא צְדִיק. וּבְגִין
דָּא אֲתַמַּר בִּיה (שם יו) וּבְרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק וְדָא
שְׁלוֹם. וּשְׁלֹמָה אֲתַקְרֵי עַל שְׁמָה שְׁלֹמָה.
וְאֲתַמַּר בִּיה (מ"א ב מו) וְהַמְּלֵךְ שְׁלֹמָה בְּרוּךְ. וּבְגִין
דָּא אֲתַתָּא לָא אֲתַבְּרַכְתָּ אֶלָּא מִפְּרִי בְטָן
דְּבַעֲלָה, דְּאִיהוּ זָרַע מִבְּרִית חַי עַלְמִין כְּלִיל
חַי בְּרַפְאֵן דְּצִלוֹתָא. וּבְגִין דָּא מָאן דְּבַעֲי
לְאֲתַשְׁקָא מִנָּה צְרִיךְ לְמַכְרַע לְגַבְהָ.

וְיוֹסֵף הַצְּדִיק פַּד זָכָה לְדַרְגָּא דָּא דְּצְדִיק חַי
עַלְמִין, חָזָא בְּחִלְמָא דְּכָל דַּרְגִּין הוּוּ
כְּרַעֲזִין לְדַרְגָּה. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית לו ט) וְהִנֵּה
הַשָּׁמַשׁ וְהַיָּרֵחַ וְגו'. וּבְגִין דָּא כָּל הַכּוֹרְעַ כּוֹרְעַ
בְּכָרוּךְ.

אָמַר לוֹ בְּרִיךְ בְּרִי לְעַתִּיק יוֹמִין. (משלי כג כה) יִשְׂמַח
אָבִיךָ וְאִמְךָ אָבִיךָ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
אִמְךָ דָּא שְׂכִינְתָא. וְתַגְּל יוֹלְדֶתְךָ דָּא אִמְךָ
דְּלִתְתָא, דְּוִדְאֵי מַהֲהוּא בְּרוּךְ אֲתַבְּרַכְתָּ
שְׂכִינְתָא דְּלִתְתָא. וּבְרַפְן דִּילָהּ אֲתַנֵּן מִמַּחָא
דְּאִיהִי חֲכָמָה עַלְאָה עַל יְדֵי עֲמוּדָא
דְּאֲמָצְעִיתָא. וּבְגִין דָּא גּוֹף וּבְרִית חַשְׁבִּינֵן חַד.
וּכְגוֹנָא דְּצְדִיק אִיהוּ מְקוֹר דְּשְׂכִינְתָא תְּתָאָה,
אוּף הַכִּי דְּעֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא אִיהוּ מְקוֹר
דְּצְדִיק. וְחֲכָמָה עַלְאָה מְקוֹר דְּעֲמוּדָא
דְּאֲמָצְעִיתָא. וְכַתְּרַ מְקוֹר דְּחֲכָמָה עַלְאָה. וּבְכָל

אתר ברוך דְכָר, בְּרָכָה נוֹקְבָא. וְהִינוּ (יחזקאל מד) לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ.

תָּא חֲזִי שְׂכִינְתָא אֵית דְּאַתְקְרִיאַת אָמָה. וּשְׂכִינְתָא אֵית דְּאַתְקְרִיאַת שְׂפָחָה. וּשְׂכִינְתָא אֵית דְּאַתְקְרִיאַת בְּרַתָּא דְּמִלְפָּא. הֲכִי אֵית אִישׁ וְאֵית אִישׁ. אֵית אִישׁ דְּאַתְמַר בֵּיה (שמות טו ג) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וְאֵית אִישׁ דְּאַתְמַר בֵּיה (דניאל ט כא) וְהָאִישׁ גְּבַרְיָאֵל. וּבְגִין דָּא נִשְׁמַתָּא דְּאִיהִי מְחִיבַת בְּגִלְגוּלָא אִם הִיא בְּרַתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אִי תִימָא דְּאַתְזַבֵּן בְּגוּפָא נּוֹכְרָאָה דְּתַמָּן שְׁלִטְנוּתָא דִּיְצַר הָרַע דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא דְּסַמְא"ל. חֶסֶד וְשְׁלוֹם. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (ישעיה מב ח) אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אָתָן. דְּאִיהוּ יְצַר הָרַע. וְהִיא גּוּפָא דְּשְׂרִיא בֵּיה בְּרַתָּא דְּמִלְפָּא אַתְמַר דְּאַזְדַּבֵּן בְּכַתְרִין תַּתְּאִין דְּמְסַאָבוּ. חֶסֶד וְשְׁלוֹם. עֲלֵה אַתְמַר (ויקרא כה כג) וְהָאֶרֶץ לֹא תִמְכַר לְצַמִּיתת פִּי לִי כָּל הָאֶרֶץ. וּמָאן גּוּפָא דְּכַרְתָּא דְּמִלְפָּא, דָּא מְטֻטְרוּ"ן. וְהִיא גּוּפָא אִיהוּ אָמָה דְּשְׂכִינְתָּא. אָף עַל גַּב דְּאִיהִי נִשְׁמַתָּא דְּאִיהִי בְּרַתָּא דְּמִלְפָּא שְׂבוּיָה תַמָּן בְּגִלְגוּלָא דְּאַתְיָן בְּגִלְגוּלִין. בְּגִין דְּאַתַּת תַּמָּן מַה פְּתִיב בֵּיה (שמות כא ז) וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאָמָה לֹא תִצָּא וְגו'.

וְעוֹד וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בְּתוֹ, אִישׁ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶת בְּתוֹ אֱלוֹי יִשְׂרָאֵל דְּאַנוּן מְסֻטְרָא דְּבַת יְחִידָה אַתְקְרִיאֵנוּ בְּתוֹ. אִי תִימָא דִּיפְקוּן מְסֻטְרָא דְּעֵבֶד דְּאִיהוּ מְטֻטְרוּ"ן פְּגוּנָא דְּאַלִּין דְּנִפְקוּ בְּמִנוּסָה מִמְּצָרִים. לֹא תִצָּא פְּצָאָת הָעֵבֶדִים. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (ישעיה נב יב) כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן.

וְהַחֲכֵמָה הַעֲלִינָה מְקוֹר הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, וְכַתְּרָא מְקוֹר הַחֲכֵמָה הַעֲלִינָה. וּבְכָל מְקוֹם בְּרוּךְ - זְכַר, וּבְרָכָה - נְקֻבָּה, וְהִינוּ לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְךָ.

בֹּא וְרֵאָה, יֵשׁ שְׂכִינָה שְׂנַקְרָאֵת אָמָה, וּשְׂכִינָה שְׂנַקְרָאֵת שְׂפָחָה, וְיֵשׁ שְׂכִינָה שְׂנַקְרָאֵת בַּת הַמְּלָךְ. כְּףִי יֵשׁ אִישׁ וְיֵשׁ אִישׁ. יֵשׁ אִישׁ שְׂנַאָמֵר בּוֹ (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה, וְיֵשׁ אִישׁ שְׂנַאָמֵר בּוֹ (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבַרְיָאֵל. וּמִשּׁוּם זֶה הַנִּשְׁמָה שְׂמַחֲיַבַת בְּגִלְגוּל - אִם הִיא בְּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אִם תֵּאמַר שְׂנַמְכַרְתָּ בְּגוּף נְכָרִי שְׁשֵׁם הַשְּׁלִטוֹן שֶׁל יְצַר הָרַע שֶׁהוּא מְהַצֵּד שֶׁל סַמְא"ל - חֶסֶד וְחִלְלִיָּה! זֶהוּ שְׂפָתוֹב (ישעיה מב) אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אָתָן, שֶׁהוּא יְצַר הָרַע. וְאוֹתוֹ הַגּוּף שֶׁבּוֹ שׁוֹרָה בַּת הַמְּלָךְ נֵאמַר שְׂנַמְכַר לְכַתְרִים הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל הַטְּמָאָה - חֶסֶד וְחִלְלִיָּה! עֲלֵיהִי נֵאמַר וְהָאֶרֶץ לֹא תִמְכַר לְצַמִּיתת כִּי לִי כָּל הָאֶרֶץ.

וְכִי הַגּוּף שֶׁל בַּת הַמְּלָךְ? זֶה מְטֻטְרוּ"ן. וְאוֹתוֹ הַגּוּף הוּא אָמָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה. אָף עַל גַּב שֶׁהִיא נִשְׁמָה שֶׁהִיא בַּת הַמְּלָךְ, שְׂבוּיָה שֵׁם בְּגִלְגוּל שְׂבָאִים בְּגִלְגוּלִים. מִשּׁוּם שְׂבָאָה לְשֵׁם, מַה כְּתוּב בּוֹ? (שמות כא) וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאָמָה וְגו'.

וְעוֹד וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בְּתוֹ, אִישׁ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֶת בְּתוֹ - אֱלוֹי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מְהַצֵּד שֶׁל בַּת יְחִידָה נְקֻרָאוּ בְּתוֹ. אִם תֵּאמַר שֶׁיֵּצְאוּ מִצַּד הָעֵבֶד שֶׁהוּא מְטֻטְרוּ"ן כְּמוֹ שֶׁאֱלוֹי יֵצְאוּ בְּמִנוּסָה מִמְּצָרִים - לֹא תִצָּא פְּצָאָת הָעֵבֶדִים. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (ישעיה נב) כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן.

בא וראה, מיד כשנולד אדם, נותנים לו נפש של בהמה מצד הטְהֵרָה מאלו שנקראו אופני קדש. זכה יותר - נותנים לו רוח מצד החיות שהן חיות הקדש. זכה יותר - נותנים לו נשמה מהצד של הפסא, ושלשת אלו הם: אמה ועבד ושפחה של בת המלך.

זכה יותר - נותנים לו נפש בדרך של אצילות מהצד של בת יחידה, והיא נקראת בת מלך. זכה יותר - נותנים לו רוח של אצילות מן הצד של העמוד האמצעי, ונקרא בן לקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב (דברים ט) בנים אתם לה' אלהיכם. זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד האב והאם. זהו שכתוב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. מי החיים? אלו הם י"ה, ועליהם נאמר (תהלים ק) כל הנשמה תהלל יה. ונשלם בו יהו"ה.

זכה יותר - נותנים לו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא אדם בדרך של אצילות למעלה, ונקרא בדיוקן של אדונו, ועליו נאמר (בראשית א) ורדו בדגת הים. זהו השלטון בכל הרקיעים ובכל אופנים ושרפים וחיות ובכל העבאות והפחות שלמעלה ולמטה. ומשום זה, כשאדם זוכה בנפש מהצד של בת יחידה, נאמר בה לא תצא פצאת העבדים.

ובאבד רשעים רנ"ה, הוא הנר, שהוא נהר יצא מעדן. ומה הוא? מצוות עשה ומצוות לא תעשה כחשבון נהר, והוא הנר המאיר לכל אדם, ועל זה ובאבד רשעים רנ"ה. ובאותו זמן שהטחול אינו שוחק, ימלא שחוק פיניו ולשוננו רנ"ה. ודאי ואז לא יכבה בלילה נר"ה, משום שטעמה פי טוב סחרה.

ובאותו זמן מתקנת ירושלים,

תא חזי בר נש מיד דאתיליד יהבין ליה נפשא דבעירא מסטרא דדכיו, מאלין דאתקריאו אופני קדש. זכה יתיר יהבין ליה רוחא מסטרא דחיון דאנון חיות הקדש. זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דפורסייא ותלת אלין אנון אמה ועבד ושפחה דברתא דמלכא.

זכה יתיר יהבין ליה נפשא בארח אצילות מסטרא דבת יחידה, ואתקריאת איהי בת מלך. זכה יתיר יהבין ליה רוחא דאצילות מסטרא דעמודא דאמצעייתא ואתקרי בן לקודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. זכה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דאבא ואמא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. מאן חיים. אלין אנון י"ה ועליהו אתמר (תהלים ק) כל הנשמה תהלל יה. ואשתלים ביה יהו"ה.

זכה יתיר יהבין ליה יו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו אדם בארח אצילות לעלא ואקרי בדיוקנא דמארה. ועלה אתמר (בראשית א כח) ורדו בדגת הים. האי איהו שלטנותא בכל רקיעין ובכל אופנים ושרפים וחיון ובכל חילין ותוקפין דלעלא ותתא. ובגין דא פד בר נש זכי בנפש מסטרא דבת יחידה, אתמר בה לא תצא פצאת העבדים.

ובאבד רשעים רנ"ה. (משלי יא) איהו הנר איהו נהר יצא מעדן. ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה כחשבון נהר, ואיהו הנר המאיר לכל אדם. ועל דא ובאבד רשעים רנ"ה. ובההוא זמנא דהטחול אינו שוחק (תהלים קכד ב) אז ימלא שחוק פיניו ולשוננו רנ"ה. ודאי ואז לא יכבה בלילה נר"ה, בגין דטעמה פי טוב סחרה.

ובההוא זמנא מתקנא ירושלים דאיהי לבא,

בְּמָקוֹם שֶׁל פְּרִיעָה שׁוֹרָה בָּהֶם ו"ה, וּבְמָקוֹם עָרְלָה שׁוֹרָה בָּהֶם ו"ה, וְסוּד הַדְּבָר - מִי יַעֲלֶה לְנִוֵּי הַשָּׁמַיִמָּה, בְּסוּפֵי תִבּוֹת יְהוָה, כְּמוֹ מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה'. נִפְשׁוּ, אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ נִשְׁבַּע ה' בְּנַפְשׁוֹ. וְעַלֵּיו נֶאֱמַר (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

פְּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרָאֲתִיו וְגו'. בֹּא וּרְאֵה, כְּבוֹד הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן, כְּשֶׁבָרָא אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּסוּד שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִתֵּן לָהֶם כֹּחַ לַהֲנַיֵּג הָעוֹלָם, וּבָרָא הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן בְּסוּד שֶׁל יו"ד, וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן בְּסוּד שֶׁל ה"א. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כִּי בֵּיהּ ה' צוּר עוֹלָמִים. וְהַנְּהַגַת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה מְרָאָה בְּהַנְּהַגְתוֹ הַכֹּחַ שֶׁנִּתֵּן לוֹ מִלְּמַעְלָה לְמַעְלָה.

אִם אָדָם מֵהֵנָּה אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקַרְבָּנֵינוּ שֶׁל תַּפְלָה, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְהַנֶּה אוֹתוֹ מְאֻכְלִים זוֹהָרִים בְּעוֹלָם הַהוּא, שֶׁהֵם מְאֻכְלִים שֶׁל גּוֹף הַמְּזוּזָן שֶׁלְּמַעְלָה, מְאֻכְלִים לְנִשְׁמָה מְסוּדוֹת הַתּוֹרָה. הָאָדָם שֶׁעוֹשֶׂה דִּירָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשְׁכִּינָתוֹ וְלַחֲלוּתֵיו בְּשַׁבָּתוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדַרְתָּם, לְשׁוֹן שֶׁל דִּירָה, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקִין לוֹ דִּירָה בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם וְלִכְל שְׂבָאִים עִמוֹ.

שְׂבָמוּ שְׂאָדָם עוֹשֶׂה נַחַת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשְׁכִּינָתוֹ בְּשַׁבָּת, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לְאָדָם עִם בַּת זוּגָה בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם. הוּא שׁוֹמֵר אֶת הַשְּׁכִינָה עִמוֹ בְּשַׁבָּת שְׁלֵא תִתְחַלֵּל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אֶת הָאָדָם עִם בַּת זוּגָה שְׁלֵא תִתְחַלֵּל.

בְּאַתֵּר דְּפְרִיעָה שְׂרִיָּא בְּהוּ י"ה. וּבְאַתֵּר דְּעָרְלָה שְׂרִיָּא בְּהוּ ו"ה. וְרִזָּא דְּמַלְּהָ (דברים ל"ב) מִי יַעֲלֶה לְנִוֵּי הַשָּׁמַיִמָּה בְּסוּפֵי תִבּוֹת יְהוָה, כְּמוֹ (תהלים כד ג) מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה'. נִפְשׁוּ הַהוּא דְּאַתְמָר בֵּיהּ (ירמיה נא יד) נִשְׁבַּע ה' בְּנַפְשׁוֹ. וְעַלֵּה אֶתְמָר (דברים ד ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

פְּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר (ישעיה מג ז) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרָאֲתִיו וְגו'. תָּא חֲזִי יְקָרָא דְּמַלְּכָא עֲלָאָה כַּד בְּרָא כְּלָהּ עֲלָמִין בְּרִזָּא דְּשִׁמְאָ קְדִישָׁא, יְהִיב לֹוֹן חִילָא לְאַנְהַגָּא עֲלָמָא. וּבְרָא עֲלָמָא עֲלָאָה בְּרִזָּא דִּיו"ד וְעֲלָמָא תַּתְּאָה בְּרִזָּא דְּה"א. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (שם כו ד) כִּי בֵּיהּ ה' צוּר עוֹלָמִים. וְאַנְהַגוּתָא דְּהָאִי עֲלָמָא תַּתְּאָה אַחֲזִי בְּאַנְהַגוּתָהּ חִילָא דְּאַתְיָהִיב לִיהּ מִלְּעֲלָא לְעֲלָא.

אִי בַר נֶשׁ אֶהְיִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקַרְבָּנֵינוּ דְּצִלוּתָא. הֲכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶהְיִי לִיהּ מְאֻכְלִין זְהִירִין בְּהַהוּא עֲלָמָא, דְּאַנּוֹן מְאֻכְלִים דְּגוּפָא מְזוּנָא דְּלַעֲלָא, מְאֻכְלִין לְנִשְׁמַתָּא מְרִזִין דְּאוּרִיתָא. בַּר נֶשׁ דְּעֵבִיד דִּירָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלִשְׁכִּינָתָהּ וְלַחֲזִיילָיו בְּשַׁבָּתוֹת. כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (שמות לא טז) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדַרְתָּם, לִישְׁנָא דְּדִירָה. הֲכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּקִין לִיהּ דִּירָה בְּהַהוּא עֲלָמָא וְלִכְל דְּאַתְיָן עִמָּה.

דְּכִמָּא דְּבַר נֶשׁ עֵבִיד נִיחָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלִשְׁכִּינָתָהּ בְּשַׁבָּת, הֲכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד לִיהּ לְבַר נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה בְּהַהוּא עֲלָמָא, אִיהוּ נְטִיר שְׁכִינָתָא עִמָּה בְּשַׁבָּת דְּלֹא אֶתְחַלֵּל, הֲכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לִיהּ לְבַר נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה דְּלֹא אֶתְחַלֵּל.

אָדָם שְׁלֵא מִפְּרִיד בֵּין הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא וּבֵין שְׁכִינְתּוֹ, הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אֶת אוֹתוֹ אָדָם
 עִם בַּת זוּגוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאֵין
 רְשׁוּת לַנְּחֹשׁ לְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם.
 וּבְכָל מַצְוָה וּמַצְוָה שְׁמוּקִיר אָדָם
 אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתּוֹ
 (בְּהוֹלֵם הוּא בְּכָל מוּקִיר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
 הָאָדָם) עִם בַּת זוּגוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.
 וְזֵהוּ שְׁאֵמֵר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּי
 מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד.

אָדָם שְׁמַמְלִיךְ אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עַל הַשְּׂמִים וְהָאֶרֶץ וְאֶרְבֻּעָה
 הַצְּדָדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּף הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְמַלִּיךְ אוֹתוֹ עַל
 הַשְּׂמִים וְהָאֶרֶץ וְאֶרְבֻּעָה הַצְּדָדִים
 בְּעוֹלָם הַהוּא. וּמִשׁוּם זֶה פִּרְשׁוּהָ,
 כָּל צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי
 עַצְמוֹ, וּבְאוֹתוֹ הָעוֹלָם הוּא אָדָם
 בְּדִיוקָן שֶׁל רַבּוֹנוֹ שֶׁל הַכֹּל. וְזֵהוּ
 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.
 וְהַמְשַׁבְּרִים זִהְרוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ,
 הוּא הַזֵּהר הַטָּמִיר וְגִנּוּז, וְזֵה
 הַפֶּתֶר. זֵהר בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים זו
 חֲכָמָה. זֵהר הַזּוֹרֵק נִיצוּצוֹת
 וּמְבַהֵיק כְּבָרֵק לְעֵינַיִם זו בֵּינֵיהֶם.
 זֵהר לְבָן כְּלָבָנָה זו גְּדֻלָּה. זֵהר
 זוֹהַר אָדָם כְּמַאֲדִים זו גְּבוּרָה.
 זֵהר מְבַהֵיק הַכּוֹלָל לְבָן וְאָדָם זו
 תְּפָאֲרָת. זֵהר יָרֵק כְּכּוֹכַב זֶה
 גְּצֻחַ. זֵהר כּוֹלָל לְבָן וְאָדָם זֶה
 הוֹד. זֵהר זוֹהַר לְכָל עֵבֶר כְּמִי
 שְׂמִכָּה בְּפִטְיֵשׁ וְזוֹרֵק שְׁבִיבִים
 לְכָל הַצְּדָדִים זֶה יְסוּד. וְכָל
 מְשֻׁפְּעִים לְמַלְכוּת, כְּנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל.

רְאִשֵׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה (במדבר
 א), פֶּתֶר חֲכָמָה חֲכָמִים. בֵּינָה
 גְּבוּרִים. חֶסֶד חֲסִידִים. גְּבוּרָה
 גְּבוּרִים. בְּעֵלֵי תוֹרָה תְּפָאֲרָת.
 גְּבוּרִים נְבִיאִים נְצַח. חוּזִים הוֹד. צְדִיקִים
 יְסוּד. מְלָכוֹת מְלָכִים. וְעַל שְׂמָה
 נִקְרְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. בְּרוּךְ
 ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

בַּר נֶשׁ דְּלֵא אֶפְרִיד בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבֵין
 שְׁכִינְתָּהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לִיהַ לְבַר
 נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה בְּהוּא עֲלָמָא, וְלִית רִשׁוּ
 לְחוּיָא לְמַפְרֵד בֵּינֵיהוּ. וּבְכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא
 דְּאוּקִיר בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתָּהּ
 (בְּהוּא עֲלָמָא כְּבוֹלָהוּ אוּקִיר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר נֶשׁ) עִם בַּת זוּגָה
 בְּהוּא עֲלָמָא. וְהוּא אִיהוּ דְּאֵמֵר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא (ש"א ב ל) כִּי מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד.

בַּר נֶשׁ דְּאֵמְלִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל שְׂמִיָּא
 וְאֶרְעָא וְאֶרְבַּע סְטָרִין בְּהוּא עֲלָמָא הַכִּי
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵמְלִיךְ לִיהַ עַל שְׂמִיָּא
 וְאֶרְעָא וְאֶרְבַּע סְטָרִין בְּהוּא עֲלָמָא. וּבְגִין דָּא
 אוּקְמוּהָ כָּל צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי
 עַצְמוֹ, וּבְהוּא עֲלָמָא אִיהוּ בַּר נֶשׁ בְּדִיוקָנָא
 דְּמֵאֲרָה דְּכָלָא, וְהוּא אִיהוּ (בראשית א כז) וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

וְהַמְשַׁבְּרִים זִהְרוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ (דניאל יב א). אִיהוּ
 זֵהר טָמִיר וְגִנִּיז וְדָא פֶּתֶר. זֵהר
 בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים דָּא חֲכָמָה זֵהר זְרִיק נִיצוּצִין
 וּמְבַהֵיק כְּבָרֵק לְעֵינֵין דָּא בֵּינֵיהֶם. זֵהר חוּרוֹ
 כְּסִיְהָרָא דָּא גְּדֻלָּה. זֵהר זֵהר סוּמְקָא
 כְּמַאֲדִים דָּא גְּבוּרָה. זֵהר מְבַהֵיק כְּלִיל חוּר
 וְסוּמְקָא דָּא תְּפָאֲרָת. זֵהר יָרֵק כְּכּוֹכַב דָּא נְצֻחַ
 זֵהר כְּלִיל חוּר וְסוּמְקָא דָּא הוֹד. זֵהר זֵהר
 לְכָל עֵיבֶר כְּמָאן דְּמָחָא בְּפִטְיֵשׁ, וְזְרִיק שְׁבִיבִין
 לְכָל סְטָרִין, דָּא יְסוּד. וְכָל מְשֻׁפְּעִים
 לְמַלְכוּת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

רְאִשֵׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה (במדבר א טז), פֶּתֶר חֲכָמָה
 חֲכָמִים. בֵּינָה גְּבוּרִים. חֶסֶד חֲסִידִים.
 גְּבוּרָה גְּבוּרִים. מְאִרֵי תוֹרָה תְּפָאֲרָת. נְבִיאִים
 נְצַח. חוּזִים הוֹד. צְדִיקִים יְסוּד. מְלָכוֹת
 מְלָכִים. וְעַל שְׂמָה אֶתְקִרְיָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 מְלָכִים. בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

(זה שִׁיד לְפָרֶשֶׁת נח)

[זה שִׁיד לְפָרֶשֶׁת נח]

וַיִּבֶן נח מִזְבֵּחַ (בראשית ח). מאי וַיִּבֶן נח? אלא נח איש צדיק. וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ, זו השְׂכִינָה. הַבְּנֵן שְׁלוֹ בֵּין, שהוא העמוד האֲמֻצְעִי. וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה. בְּהֵמָה לְמַעַלָּה וְעוֹף לְמַטָּה, מהי בְּהֵמָה לְמַעַלָּה? אלא בְּהֵמָה זֶה הַשּׁוֹר הָעֲלִיּוֹן, שְׁנִקְרָא הָאָדָם הָעֲלִיּוֹן שְׁלֹמְעֵלָה, שְׁנֵאמַר בּוֹ מִקְרָן מִפְּרִיס. וּפְרִשׁוּהָ מִקְרָן פְּתוּב, שְׁקָרָן אַחַת הִיְתָה לוֹ בְּמִצְחוֹ, וְזוֹהִי קָרָן הַיּוֹבֵל, שְׁמִמְנוּ קָרָן פְּנֵי מִשָּׁה.

הַשּׁוֹר הַזֶּה הוּא פֶּר. פֶּר הוּא דִּין, עִם ו' נַעֲשֶׂה פֶּר, רַחֲמִים סְלִיחָה, וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָא צוּם כְּפוּר. מֵה זֶה כִּי בְּתוֹסֶפֶת פֶּר? אֵלָּא זֶה כְּתוּר מְלָכוֹת. בֵּא וְרֵא, אֵינן שְׂכִינָה שְׁלֵא נַעֲשִׂית כְּתוּר לְאוֹתָהּ שְׁלֹמְטָה מִמְּנָה. וּמִשׁוּם זֶה הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיּוֹנָה הִיא כְּתוּר מְלָכוֹת, וּמְלָכוֹת נִקְרָאת צוּם שְׁלָה, הִיא הַמְּלָכוֹת (כְּפוּר). וּמְלָכוֹת נִקְרָאת צוּם כְּפוּר. מֵהֵצֵד שֶׁל הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה הִיא צוּם, אֲבָל מִצְדוֹ שֶׁל הָעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי נִקְרָאת אֲכָל. רַחֲם אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ, הֵהוּא שְׁנֵאמַר בּוֹ ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וּמִי כָּאֵן הָאִישׁ? אֵלָּא זֶה מ' פְּתוּחָה מִבְּפָנִים שְׁבָה אֲכָלוּ אֶת הַמֶּן מ' שְׁנָה. אֲבָל ס הִיא הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁאֵין בּוֹ אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה, וְכָל הַסְּפִירוֹת נִקְרָאוּ צוּמוֹת בָּהּ, וּמִשׁוּם זֶה הַקְּרָבָנוֹת שְׁמַתְעַכְלִים, שֶׁהֵם תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת, הִיא הַשְׂכִּינָה הַתְּחַתּוֹנָה. וְהֵהוּא שְׁנֵהֲנָה מִמְּנָה, שֶׁהוּא הָעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי, מֵרִיחַ כָּל הַרִיחֹת שֶׁל הַקְּרָבָנוֹת וּמִקְרִיב אוֹתָם לְאֵב וְלֵאֵם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית ח) וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ. לֹא כְּתוּב אֵלָּא אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ, זֶה הִיא.

וַיִּבֶן נח מִזְבֵּחַ (בראשית ח כ). מאי וַיִּבֶן נח. אֵלָּא נח איש צדיק. וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ דָּא שְׂכִינְתָּא. בְּנִינָא דִילָהּ בֵּין דְּאִיהוּ עַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא. וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה. בְּהֵמָה לְעֵלָּא וְעוֹף לְתַתָּא, מאי בְּהֵמָה לְעֵלָּא. אֵלָּא בְּהֵמָה דָּא שׁוֹר עֲלָאָה דְּאֲקָרִיב אָדָם עֲלָאָה דְּלְעֵלָּא, דְּאֲתָמַר בֵּיהּ (תהלים סט סב) מִקְרָן מִפְּרִיס. וְאוֹקְמוּהָ מִקְרָן פְּתִיב, קָרָן אַחַת הִוָּה לִיהּ בְּמִצְחָהּ. וְהִיא אִיהוּ קָרָן הַיּוֹבֵל דְּמִנְהָ קָרָן פְּנֵי מִשָּׁה.

שׁוֹר דָּא אִיהוּ פֶּר. פֶּר אִיהוּ דִּינָא עִם ו' אֲתַעְבִּיד פֶּר וְרַחֲמֵי סְלִיחָה וְעַל שְׁמָהּ אֲקָרִי צוּם כְּפוּר. מאי כִּי בְּתוֹסֶפֶת פֶּר. אֵלָּא דָּא כְּתוּר מְלָכוֹת. תָּא חֲזִי לִית שְׂכִינְתָּא דְּלָא אֲתַעְבִּידת כְּתוּרָא לְהֵהוּא דְּלְתַתָּא מְנָה. וּבְגִין דָּא שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה אִיהִי כְּתוּר מְלָכוֹת. וּמְלָכוֹת אֲתַקְרִיאַת צוּם דִּילָהּ אִיהִי מְלָכוֹת (כְּפוּר). וּמְלָכוֹת אֲתַקְרִיאַת צוּם כְּפוּר. מְסֻטְרָא דְּאֲמָא עֲלָאָה אִיהִי צוּם, אֲבָל מְסֻטְרָא דְּעַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא אֲתַקְרִיאַת אֲכָל.

רַחֲם אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ (שם עח כה). הֵהוּא דְּאֲתָמַר בֵּיהּ (שמות טו ג) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וּמֵאֵן הִכָּא (דף קלח ע"א) אִישׁ אֵלָּא דָּא מ' פְּתוּחָה מְלָגָאוּ דְּבָהּ (שמות טו לה) אֲכָלוּ אֶת הַמֶּן אַרְבַּעִים שָׁנָה. אֲבָל ס אִיהִי עֲלָמָא דְּאֲתִי, לִית בֵּיהּ אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה, וְכָל סְפִירָן אֲתַקְרִיאוּ צוּמוֹת בָּהּ. וּבְגִין דָּא קְרָבָנִין דְּמַתְעַפְלִין דְּאֲנוּן צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין אִיהִי שְׂכִינְתָּא תַתָּא. וְהֵהוּא דְּאֲתַהֲנִי מְנָה דְּאִיהוּ עַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא, אָרַח כָּל רִיחִין דְּקְרָבָנִין וּקְרִיב לוֹן לְגַבֵּי אֲבָא וְאֲמָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (בראשית ח כא) וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ, לֹא כְּתִיב אֵלָּא אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ דָּא אִיהִי.

השׁוֹשֶׁנֶה רִיחַ הַטּוֹב לְאֵב וְהָאֵם.
הַשׁוֹשֶׁנֶה הַיָּא וְדָא עִם חֲמִשָּׁה
עָלִים הַיָּא ה'. אָבֵל הַרִיחַ שְׁלֵה ו'
שְׁהוּא רִיחַ, לֹא שׁוֹרָה בּוּ עַד
שְׁנַפְתַּחַת לְהַעֲלוֹת מִמֶּנָּה רִיחַ
טוֹב. כְּשִׁישְׂרָאֵל פּוֹתַחִים
בְּתִשׁוּבָה, הַשׁוֹשֶׁנֶה נִפְתַּחַת
לְכַעֲלָה, שְׁהוּא הַרִיחַ שְׁלֵה, וְאוֹתוֹ
הַרִיחַ עוֹלָה אֶל הָאֵב וְהָאֵם שְׁהֵם
יָה, וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ.

(שם) וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבוּ. וַיֹּאמֶר ה'
- זֶה הָאֵב, אֶל לְבוּ - זֶה הָאֵם,
שְׁנֹאמֶר בָּהּ לֵב מִבִּין. שְׁבֻזְמֵן
שִׁישְׂרָאֵל חוֹטְאִים לְאֲבִיהֶם
שְׁבִשְׁמִים, נֹאמֶר וַיִּתְעַצֵּב אֶל לְבוּ.
וּבְזֻמֵן שְׁמַהֲנִים יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם
שְׁבִשְׁמִים בְּקִרְבָּנוֹת שֶׁל תִּפְלָה,
כְּמוֹ שְׁנֹאמֶר (במדבר כח) צוֹ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַת לָהֶם אֶת קִרְבָּנֵי
לְחֲמֵי וְגו'.

מִיד - שְׁמֵן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב.
וְגוֹרְמִים בְּאוֹתוֹ הַרִיחַ לְהַרִיק
שְׁמֵן וּנְבִיעָה מִלְמַעְלָה בְּשִׁכְיָנוֹ.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שיר א) לְרִיחַ שְׁמֵנִיד
טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרַק שְׁמֵךְ עַל כֵּן
עֲלֻמוֹת אֶהְבּוּד. מַה זֶה עֲלֻמוֹת?
שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלְמוֹת שְׁכָלוּלִים
בְּשְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלְמוֹת שְׁנֹאמֶר
בָּהֶם רָכַב אֱלֹהִים רְבוּתִים אֶלְפֵי
שְׁנֹאן.

בִּינְתִים הִנֵּה זָקֵן הַזְדַּמֵּן אֲלֵיו.
פְּתַח וְאָמַר, מַה זֶה רָכַב? אָמַר
לוֹ, ר' הַיָּא חֲכָמָה, רֹאשִׁית חֲכָמָה.
ב' בִּינָה. כ' פְּתַח עֲלִיוֹן. הֵם רָכַב
לְאוֹתוֹ טָמִיר וְגִנּוּז שְׁרוּכָב
עֲלֵיהֶם, וְאֵלוֹ שֶׁלֵּשׁ הַסְפִּירוֹת הֵן
רוּכְבוֹת עַל ח"י הַעוֹלָמִים, שְׁהֵם
תִּשְׁעַ נְקֻדּוֹת פְּפוּלוֹת, וְהֵם אָדָם
עֲלִיוֹן טָמִיר וְגִנּוּז בְּטַעֲמִים וְאָדָם
שְׁלֻמָּטָה שְׁהֵם תִּשְׁעַ נְקֻדּוֹת, הֵם
שְׁמוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלְמוֹת שְׁשֻׁט בָּהֶם
עֲלַת הַעֲלוֹת, שְׁהוּא הָאָדָם
הַשְּׁלִישִׁי שְׁלֹא הַתְּגֻלָּה בַּתּוֹרָה
וְהַשְּׁמוֹנָה עֶשֶׂר הִנֵּה אִיפֹה עוֹלָה? בּוּיַר"ח. וּבְגִלְלוֹ נֹאמֶר וַיִּרַח ה'

שׁוֹשֶׁנֶה רִיחָא טָבָא לְגַבֵּי אָבָא וְאָמָא. שׁוֹשֶׁנֶה
וְדָאֵי בְּחִמְשׁ עֲלִין אִיהִי ה'. אָבֵל רִיחָא
דִּילָהּ ו' דְּאִיהוּ רִיחָא לָא שְׂרָיָא בָּהּ עַד
דְּאִתְפְּתַחַת לְסִלְקָא מִנָּה רִיחָא טָבָא. כַּד יִשְׂרָאֵל
פְּתַחִין בְּתִיּוּבָתָא שׁוֹשֶׁנֶה אִתְפְּתַחַת לְגַבֵּי בַעֲלָה
דְּאִיהוּ רִיחַ דִּילָהּ, וְהַיָּוֹא רִיחָא סְלִיק לְגַבֵּי
אָבָא וְאָמָא דְּאֲנוּן יָה, וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבוּ (שם). וַיֹּאמֶר ה' דָּא אָבָא.
אֶל לְבוּ דָּא אָמָא דְּאִתְמַר בָּהּ לֵב מִבִּין.
דְּבֻזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל אֲנוּן חֲטָאָן לְאֲבוּהוֹן דִּי
בְּשְׁמִיָא, אִתְמַר (שם ו) וַיִּתְעַצֵּב אֶל לְבוּ. וּבֻזְמָנָא
דְּמַהֲנִין יִשְׂרָאֵל לְאֲבוּהוֹן דִּי בְּשְׁמִיָא בְּקִרְבָּנֵין
דְּעוֹלוֹתָא, כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר (במדבר כח ב) צוֹ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַת לָהֶם אֶת קִרְבָּנֵי לְחֲמֵי וְגו'.

מִיד (משלי כז ט) שְׁמֵן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב. וְגַרְמִין
בְּהַיָּוֹא רִיחָא לְאֶרְקָא מְשַׁחָא וּנְבִיעָיו
מְלַעֲלָא בְּשִׁכְיָנְתָהּ הַדָּא הוּא דְּכָתִיב (שיר א ג) לְרִיחַ
שְׁמֵנִיד טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרַק שְׁמֵךְ עַל כֵּן עֲלֻמוֹת
אֶהְבּוּד. מַאי עֲלֻמוֹת. ח"י עֲלֻמִּין דְּכָלִּילֵן בְּח"י
עֲלֻמִּין דְּאִתְמַר בְּהוֹן (תהלים סח יח) רָכַב אֱלֹהִים
רְבוּתִים אֶלְפֵי שְׁנֹאן.

אֲדַהְבֵי הָא סָבָא אֲזִדְמֵן לְגַבֵּה פְּתַח וְאָמַר מַאי
רָכַב. אָמַר לִיה ר' אִיהוּ חֲכָמָה רֹאשִׁית
חֲכָמָה. ב' בִּינָה כ' פְּתַח עֲלָאָה. אֲנוּן רָכַב
לְהַיָּוֹא טָמִיר וְגִנּוּז דְּרָכִיב עֲלֵיהוּ. וְאֵלִין תְּלַת
סְפִירָן אֲנוּן רָכַבִּין עַל ח"י עֲלֻמִּין דְּאֲנוּן תִּשְׁעַ
נְקֻדּוֹת פְּפוּלוֹת וְאֲנוּן אָדָם עֲלָאָה טָמִיר וְגִנּוּז
בְּטַעֲמֵי וְאָדָם דְּלִתְתָא דְּאֲנוּן תִּשְׁעַ נְקֻדּוֹת, אֲנוּן
תְּמַנֵּי סְרִי עֲלֻמִּין דְּשֻׁט בְּהוּ עֲלַת הַעֲלוֹת, דְּאִיהוּ
אָדָם תְּלִיתָאָה דְּלֹא אִתְגַּלִּיא בְּאוּרִיתָא וְשֻׁט
בְּהוּ וְאֲנוּן מְרַכְבָּה לִיה. וְהַיָּא תְּמַנֵּי סְרִי בְּאָן
סְלִיק בּוּיַר"ח. וּבְגִינָה אִתְמַר וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ
וְשֻׁט בָּהֶם, וְהֵם מְרַכְבָּה לוֹ. וְהַשְּׁמוֹנָה עֶשֶׂר הִנֵּה אִיפֹה עוֹלָה? בּוּיַר"ח. וּבְגִלְלוֹ נֹאמֶר וַיִּרַח ה'

את ריח הניחח. וכשישראל
מעלים ברכות בתפלות אליו
פראוי, מיד נהנה משם. מה
כתוב? ויאמר ה' אל לבו. (עב"מ).

וְכַד יִשְׂרָאֵל סִלְקִין בְּרַפְאָן בְּצִלּוֹתֵין
לְגַבְהַ פְּדָקָא יְאוּת, מִיַּד אֲתַהֲנִי מִתְּמָן. מַה
כְּתִיב וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבוֹ. (עב"מ).

תקונים

והמשבליים יזהרו פזהר הרקיע
הרבים כפוכבים לעולם ועד.
פתיח רבי שמעון ואמר (ירמיה א ה) בטרם
אצרך בבטן ידעתיה. הדיא הוא דאמרי אשר
קדש ידיד מבטן. בטרם אצרך דא רוח
דיצירה. ובטרם תצא מרחם דא נפש דעשיה.
נביא לגוים נתתיה דא נשמתא.

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ הַרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי
הַרְבִּים כְּפּוֹכָבִים לְעוֹלָם וָעֶד.
פְּתִיחַ רַבִּי שְׁמַעוֹן וַאֲמַר (יִרְמִיָּה א ה) בְּטֵרָם
אֶצְרְךָ בְּבֶטֶן יִדְעֵתִיךָ. הַדִּיא הוּא דְאִמְרֵי אֲשֶׁר
קִדְשׁ יָדִיד מִבֶּטֶן. בְּטֵרָם אֶצְרְךָ דְא רּוּחַ
דִּיצִירָה. וּבְטֵרָם תִּצָּא מִרְחֹם דְא נֶפֶשׁ דְּעֵשִׂיָּה.
נְבִיא לְגוּיִם נִתְתִּיךָ דְא נִשְׁמָתָא.

שקדם שאדם יבא לעולם, הוא
נודע לרוחו ונשמתו וגופו (ונפש)
שמתחברים למעלה. ומשום זה
ויאמר ה' אל אברם, זו הנשמה
שהיא אב לרוח ולנפש ורם לגוף.
ועל אלו הרוח והנפש והגוף,
עליהם נאמר הן כל אלה יפעל
אל וגו'. הנשמה זה גוף פלוני.
לך לך מארצך - זה שנוי מקום.
וממולדתך - זה שנוי השם.
ומבית אביך - זה שנוי מעשה.
שנוי מקום זה גלגול ראשון,
שנעקר ממקומו וננטע בגוף
אחר. ומי גרם לו את זה? משום
שעקר את הארץ הקדושה
ממקומה, שהיא השכינה, כמו
שנאמר ובפשעיהם שלחה
אמכם. וממולדתך, כאן סוד
(בראשית מז) ומולדתך אשר הולדת
אחריהם לך יהיו, ובו יקראו
בנחלתם. כדי שלא יפדת שם
המת, יקרא על שם אחיו, וזה
שנוי השם. ומי גרם את זה?
משום שעקר האילן, שהוא עץ
הגן ממקומו. כך נעקר ממנו,
ונקרא עקר בלא בן, על שם
שהוא עקר וי שכולל ששה
צדדים ממקומו.

דְּקָדָם דִּיִּיתִי בְּר נֶשׁ לְעֵלְמָא אֲשַׁתְּמוּדַע לְרוּחָה
וְנִשְׁמָתָה וְגוֹפָה (נ"א ונפשיה) דְּמִתְחַבְּרָן
לְעֵלְא. וּבְגִין דְּא (בראשית יב א) וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם,
דְּא נִשְׁמָתָא דְאִיהִי אָב לְרוּחָא וְנִפְשָׁא וְרַם
לְגוֹפָא. וְעַל אֲלִין רוּחָא וְנִפְשָׁא וְגוֹפָא עֲלִיָּהוּ
אֲתַמַּר (איוב לג כט) הֵן כָּל אֵלֶּה יִפְעַל אֵל וְגו'
נִשְׁמָתָא, דְּא גוֹף פְּלוֹנִי. (בראשית יב א) לָךְ לָךְ
מֵאַרְצְךָ דְּא שְׁנוּי מְקוּם. וּמִמּוֹלַדְתְּךָ דְּא שְׁנוּי
הַשֵּׁם. וּמִבֵּית אָבִיךָ דְּא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה.
שְׁנוּי מְקוּם דְּא גִלְגּוּלָא קְדַמָּא, דְּאֲתַעֲקַר
מֵאַתְרָה וְאֲתַנְטַע בְּגוֹפָא אַחְרָא. וּמֵאֵן
גְּרִים לִיָּה הָאִי בְּגִין דְּאֲעַקַר אַרְעָא קְדִישָׁא
מֵאַתְרָה דִּהִיא שְׁכִינְתָּא. כְּמָה דְּאֲתָ אָמַר (ישעיה
נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם. וּמִמּוֹלַדְתְּךָ הֲכָא
רְזָא (בראשית מז ו) וּמִמּוֹלַדְתְּךָ אֲשֶׁר הוֹלַדְתָּ אַחֲרֵיהֶם
לָךְ יִהְיוּ וּבוּ יִקְרָאוּ בְּנַחֲלָתֶם. בְּגִין (רות ד י) דְּלֵא
יִפְרַת שֵׁם הַמֵּת. (דברים כה ז) יָקוּם עַל שֵׁם אָחִיו.
וְדָא שְׁנוּי הַשֵּׁם. וּמֵאֵן גְּרִים דְּא בְּגִין דְּאֲעַקַר
אִילָנָא דְאִיהוּ עֵץ הַגֵּן מֵאַתְרָה, הֲכִי אֲתַעֲקַר
מִנָּה וְאֲתַקְרִי עֶקֶר בְּלֵא בֵּן, עַל שׁוּם דְּעַקִּיר
אִיהוּ ו' דְּכֻלִּיל שֵׁית סְטֵרִין מֵאַתְרָה.

ומבית אביך - זה שנוי מעשה, ומי גרם לו את זה? משום שחטא במעשה, שהיא האם העליונה, מעשה בראשית, ששם גנוזה המחשבה, שאין עשה בלא מחשבה. זהו שכתוב כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך - זה הגוף. כפי שהוא מחיב בחטאים, כך ננטע בו ונרפב עד שמחזיר מה שעקר למקומו.

קם העמוד אחר צלו של רבי שמעון ואמר, רבי רבי, סוד זה, סוד אחר עליון יש בגלגול למעלה בדרגות העליונות, וזהו ויאמר ה' אל אברהם, זהו שנאמר בו הלא אב אחד לכלנו. ומי אמר לו? אותו הרם שעליו, שהוא רם על כל גבוהים. ומה אמר לו? לך - שני גרושים, הם י' מן א'. האות ו' משם גרש אותה אותו רם על כל רמים, שהוא עלת על כל העליונים. ולאן שלח אותו? אל הארץ אשר אראך, זו השכינה התחתונה.

אמר לו רבי שמעון, אם כך, מה זה מארצך וממולדתך? אמר לו, רבי רבי, שלשת אלפים הם משלשה שמות שהם אהי"ה אהי"ה אהי"ה שנאמר למשה עליהם, שהוא הדיוקן של אותו ו' העליונה.

ויאמר ה' אל משה אהיה אשר אהיה. אהיה שלחני אליכם. פאן נרמו שהתגרש משלשה אלה, שהם שלשה עולמות שנאמר בהם מארצך וממולדתך ומבית אביך (בראשית יב). וזהו האם העליונה שהיא פתר אם כל חי. שהאות ו' במעיה היא א' בכתר עליון, וא' השנית בבניה, ואל"ף היא שלישית באמצע של האות ו', וסוד הדבר - יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והיא פתר מלכות. אל

ומבית אביך דא שנוי מעשה. ומאן גרים ליה האי בגין דחב במעשה, דאיהי אמא עלאה מעשה בראשית, דתמן מחשבה גניזא דלית עשה בלא מחשבה. הדא הוא דכתיב (תהלים קד כד) כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך, דא גולפא. כפום דאיהו מחיב בחובין, הכי אתנטע ביה ואתרכיב עד דאחזר מה דאעקר לאתרה.

קם עמודא פתר טולא דרבי שמעון ואמר, רבי רבי רזא דא רזא אחרא עלאה אית בגלגולא לעלא בדרגין עלאין. ודא איהו ויאמר יי אל אברהם. דא איהו דאתמר ביה (מ"ב) הלא אב אחד לכלנו. ומאן אמר ליה ההוא רם דעלה דאיהו רם על כל גבוהים. ומה אמר ליה לך לך תרין תירוכין אנון י' מן א' את ו' מתמן תריד ליה, ההוא רם על כל רמים, דאיהו עלת על כל עלאין. ולאן שלח ליה, אל הארץ אשר אראך, דא שכינתא תתאה. אמר ליה רבי שמעון אי הכי מאי מארצך וממולדתך. אמר לו רבי רבי תלת אלפין אנון מתלת שמהן דאנון אהי"ה אהי"ה אהי"ה דאתמר למשה עליהו דאיהו דיוקנא דההוא ו' עלאה.

ויאמר ה' אל משה אהיה אשר אהיה (שמות ג) אהיה שלחני אליכם. הכא אתרמיז דאתתרה מתלת אלין, דאנון תלת עלמין דאתמר בהון מארצך וממולדתך ומבית אביך (בראשית יב). ודא איהו אמא עלאה דאיהי פתר (שם ג כ) אם כל חי. דאת ו' במעיה איהי א' בכתר עלאה. וא' תנינא בבינא ואיהו אל"ף תליתאה באמצעיתא דאת ו'. ורזא דמלה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואיהי פתר מלכות. אל הארץ דא שכינתא תתאה דכלילן בה פלהו. ואעשך

הארץ - זו שכינה הפתח תונה
שכלולים בה כלם. ואעשך לגוי
גדול ואברכה - מהצד של א'
העליונה. ואגדלה שמך - מהצד
של א' השנייה. והיה ברכה -
מהצד של א' השלישית.

ויהי רעב בארץ וירד אברם
מצרימה. דע פי הלב הוא דיוור
הנשמה, והיא שבעה, שנאמר
ארץ אשר לא במספנת תאכל בה
לחם לא תחסר כל בה. וכשיוֹרֶדֶת
הנשמה לטחול, שהוא רעב,
משום שפכד לא נותן לו מהדם
אלא השירים הרעים שלו,
ומשום זה (שם) פי כבד הרעב
בארץ.

באותו הזמן שיוֹרֶדֶת שם
הנשמה, פוֹחֶדֶת משם, שנאמר
ויהי כאשר הקריב לבא מצרימה.
קדם שנקרבה שם הנשמה.
ויאמר אל שרה אשתו - זה הגוף.
ומה אומר לה? הנה נא ידעתי פי
אשה יפת מראה את. את זפה
בזכיות, ובגלגלך אני פוֹחֶדֶת
שיהרגו אותי בגלגלך, שצופה
רשע לצדיק, ומשום זה ערום
רעה רעה ונסתר. שצדיק שנמצא
בין הרשעים, נתפס ביניהם.
ומשום זה והיה פי יראו אתך
המצרים, וזה סוד כל הבן הילוד.
ומשום זה והרגו אתי ואתך יחייו.
אלא אמרי נא אחתי את. זהו
שפתוב אמר לחכמה אחתי את.
למען ייטב לי בעבורך - בעולם
הזה. וחתה נפשי בגלגלך -
לעולם הבא.

ביתים הנה העמוד של האור
שנראה בצלו של רבי שמעון,
ואמר לו, רבי רבי, כאן סוד ולא
צריך לכסות, משום בעלי חובות
מראה לפניהם, בעלי עשר, שלא
יהרגו אותו על ממונו. ומהו
ממונו? בית והון נחלת אבות
להתפסות בין הרשעים, משום

לגוי גדול ואברכה מסטרא דא' עלאה.
ואגדלה שמך מסטרא דא' תנינא. והיה ברכה
מסטרא דא' תליתאה.

ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה (שם יב ט'),
דע פי לבא איהו דיוֹרֶא דנשמתא ואיהו
שבעה שנאמר (דברים ח ט) ארץ אשר (דף קלח ע"ב)
לא במספנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה.
וכד נחתא נשמתא לטחול דאיהו רעב, בגין
דכבד לא יהיב ליה מדמא אלא שיוֹרֶיִן בישין
דילה ובגין דא (שם יב) פי כבד הרעב בארץ.

בהווא זמנא דנחתת תמן נשמתא דחילת
מתמן, שנאמר ויהי כאשר הקריב
לבא מצרימה, קדם דאתקרב תמן נשמתא.
ויאמר אל שרה אשתו, דא גופא. ומה אמר
לה הנה נא ידעתי פי אשה יפת מראה את.
את שפירא בזכון. ובגינך אנא דחיל דקטלין
לי בגינך, (תהלים לו לב) דצופה רשע לצדיק, ובגין
דא (משלי כב ג) ערום ראה רעה ונסתר. דזכאה
דאשתכח בין חיבאי אתפס ביניהו. ובגין דא
והיה פי יראו אתך המצרים, ורזא דא (שמות א
כב) כל הבן הילוד. ובגין דא והרגו אתי ואתך
יחייו. אלא אמרי נא אחתי את. הדא הוא
דכתיב (משלי ז ד) אמר לחכמה אחתי את. למען
ייטב לי בעבורך, בהאי עלמא. וחתה נפשי
בגלגלך, לעלמא דאתי.

אדהכי הא עמודא דנהורא דאתחזיא בטולא
דרבי שמעון ואמר ליה. רבי רבי הכא
רזא ולא צריך לאתפסיא. בגין מארי חובין
אחזי קדמיהו מארי דעותרא דלא קטלין ליה
על ממונה. ומאי ממונא דילה (שם יט יד) בית והון
נחלת אבות ומיני אשה משפלת. דא בת עין
דאתמר בה (בראשית כ טז) פסות עינים, דצריך
ומה אשה משפלת. וזו בת עין, שנאמר בה פסות עינים, שצריך להתפסות בין הרשעים, משום

אותו האור שְמאיר בַּה, שהוא בעֲלָה, שהוא סוד, צָרִיף לְכִסּוֹתוֹ מְבִינֵיהֶם שְׁלֵא נִתְפַס עָלָיו.

מִשׁוֹם שְׁחֻשְׁכָּה, שֶׁהוּא נֶחֱשׁ הַקְדָּמוֹנִי, מְקַנָּא עַל הָאֹר שֶׁהוּא אֹר הַגְּנוּז, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתְּצַפְנֵהוּ (שמות ב).

וְכַךְ מִי שֶׁמִּתְגַּלֶּה לוֹ אֹר שֶׁהוּא ר"ז בֵּין הַרְשָׁעִים, צָרִיף לְכִסּוֹתוֹ עַד שְׂיִבְאוּ הַצְדִּיקִים לְהָאִיר בְּיָנֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב אֹר וְרַע לְצַדִּיק. וְאִם לֹא מְטַמֵּן אֹתוֹ, מַה פְּתוּב? (בראשית יב) וַיְהִי כְּבֹא אֲבָרָם מִצְרַיִם, וַיְהִלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרָעָה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרָעָה. פְּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, אוֹי לְבָנֵי הָעוֹלָם שֶׁהֵם אֲטוּמִים בְּלִב וּסְתוּמֵי עֵינַיִם, שֶׁהָרִי כְּמַה סוּדוֹת נִסְתָּרִים יֵשׁ בַּתּוֹרָה וְלֹא מְשַׁגְּחִים בָּהֶם, שְׁאִין רוֹצִים אֶלָּא לְאָכַל אֶת הַתְּבַן שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא הַפֶּשֶׁט, לְבוֹשָׁה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְלֹא טוֹעֲמִים מִן הַמַּח שֶׁבַּפְּנִים.

בֹּא וּרְאֵה, יֵשׁ נִשְׁמָה שֶׁהִיא גּוֹף לְנִשְׁמָה, וְיֵשׁ נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה, וְיֵשׁ נִשְׁמָה זְכָרִית שְׁנֹקְרָאֵת אֲבָרָם. וְיֵשׁ נִשְׁמָה נְקֵבָה שְׁנֹקְרָאֵת שָׂרִי. וְאִף עַל גַּב שְׁנֹקְרָאֵת זָכָר, הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת אֲבָרָם בְּלִי ה' הִיא טְפֵלָה לְנִשְׁמָה שֶׁהִיא נְקֵבָה שָׂרִי שֶׁשֵׁם ה', אוֹ לְשָׂרָה שֶׁשֵׁם ה'. וּמִשׁוֹם זֶה פְּרָשׁוּהָ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה שֶׁטְפֵל הָיָה אֲבָרָם לְשָׂרָה בְּנִבּוּאָה, מִשׁוֹם שֶׁהִיא זְכָתָה לְשִׁתֵּי אוֹתִיּוֹת - י' בַּתְּחִלָּה, שָׂרִי, וּלְבִסּוֹף שָׂרָה בַּה. כְּשֶׁהִיָּתָה בְּיו"ד הִיָּתָה יְחִידָה, וְכְשֶׁזָּכְתָה בַּה' נִקְרָאֵת אִם. וְכְשֶׁהִיָּתָה יְחִידָה בְּיו"ד נֹאֲמַר עָלֶיהָ שְׁמֵרָנִי פְּאִישׁוֹן בַּת עֵיִן.

וּפְרָעָה, שֶׁהוּא דְמוּת שֶׁל נֶחֱשׁ רָשָׁע, אַחַר שֶׁשְׁבַחְוָהָ, כְּתוּב וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרָעָה. וְזֶה

לְאַתְפְּסָאָה בְּיָנֵי חִיבָא, בְּגִין הֵהוּא אֹר דְנֶהֱרִיר בַּה, דְּאִיהוּ בְּעֲלָה דְאִיהוּ רִז צָרִיף לְכִסְפָּאָה לִיה מְבִינֵיהוּ דְלֹא אֲתַפְס עָלֶיהָ.

בְּגִין דְחֻשׁוֹכָא דְאִיהוּ נֶחֱשׁ הַקְדָּמוֹנִי מְקַנָּא עַל נְהוּרָא דְאִיהוּ אֹר הַגְּנוּז, דְּאֲתַמַּר בֵּיה וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתְּצַפְנֵהוּ (שמות ב).

וְהָכִי מֵאֵן דְּאֲתַגְלִי לִיה אֹר דְּאִיהוּ ר"ז בֵּין חִיבָא. צָרִיף לְכִסְפָּאָה לִיה עַד דְּיִיתוּן צַדִּיקָא לְאַנְהָרָא בְּיָנֵיהוּ. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (תהלים צז יא) אֹר זָרַע לְצַדִּיק. וְאִי לֹא טְמִיר לִיה מַה פְּתִיב (בראשית יב יד) וַיְהִי כְּבֹא אֲבָרָם מִצְרַיִם וַיְהִלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרָעָה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרָעָה.

פְּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר וַי לְבָנֵי עֲלָמָא דְאַנוּן אֲטִימִין לְבָא וּסְתִימִין עֵינִין. דְּהָא כְּמַה רְזִין סְתִימִין אִית בְּאוּרִיתָא וְלֹא מְשַׁגְּחִין בַּהוּן. דְּלֹא בְּעָאן אֶלָּא לְמִיכַל תְּבַן דְּאוּרִיתָא, דְּאִיהוּ פֶשֶׁט לְבוֹשָׁא דְּאוּרִיתָא, וְלֹא טַעֲמִין מִן מַחָא מְלָגָאוּ.

הָא חֲזִי אִית נִשְׁמָתָא דְאִיהוּ גּוֹפָא לְנִשְׁמָתָא. וְאִית נִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. וְאִית נִשְׁמָתָא דְכּוּרָא דְאַתְקִרִיאַת אֲבָרָם. וְאִית נִשְׁמָתָא נּוֹקְבָא דְאַתְקִרִיאַת שָׂרִי. וְאִף עַל גַּב דְאַתְקִרִיאַת דְכּוּרָא, הָאִי נִשְׁמָתָא אֲבָרָם בְּלֹא ה' טְפֵל אִיהוּ לְנִשְׁמָתָא דְאִיהוּ שָׂרִי נּוֹקְבָא דְתַמָּן י', אוֹ לְשָׂרָה דְתַמָּן ה'. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאִרִי מִתְנִיתִין דְטְפֵל הוּא אֲבָרָם לְשָׂרָה בְּנִבּוּאָה, בְּגִין דְאִיהוּ זְכָתָה לְתִרִין אֲתוּן, י' בְּקִדְמִיתָא שָׂרִי וּלְבִסּוֹף שָׂרָה בַּה'. כִּד הוּת בְּיו"ד הוּת יְחִידָא. וְכִד זְכָתָה בַּה' אֲתַקִּרִיאַת אִימָא. וְכִד הוּת יְחִידָא בְּיו"ד עָלֶיהָ אֲתַמַּר (תהלים יז ח) שְׁמֵרָנִי פְּאִישׁוֹן בַּת עֵיִן.

וּפְרָעָה דְאִיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְנֶחֱשׁ חִיבָא, בְּתַר דְשְׁבַחְוָהָ פְּתִיב (בראשית יב טו) וַתִּקַּח

רומז לגלות מצרים שגלתה השכינה במצרים. והנחש רצה לקרב אליה, מה כתוב? והזר הקרב יומת. וינגע ה' את פרעה. וזה רומז למפות שהכה הקדוש ברוך הוא את פרעה ואת המצרים ואת הממנים שלהם. ומה כתוב? ועתה הנה אשתך קח ולך. כמו שפרעה במצרים שאמר למשה ולישראל שלח מעל פני ויצאו. וזוהי ההבטחה לשכינה ולישראל בגלות האחרונה.

מיד כשירצו האמות עובדי הכוכבים של העולם לקרב אליה ולדחוק אותה, שכר הפלה הדחוק, כתוב וינגע ה' את פרעה. מיד - ובאלהיהם עשה ה' שפטים. שעל השכינה נאמר אני ה' הוא שמי וכבודי לא אתן, והזר הקרב אליה יומת.

וכמו שפרעה הראשון אמר הנה אשתך קח ולך, כך אמר פרעה קומו צאו מתוך עמי, וכך עתידים העמים של העולם לומר לישראל קומו צאו, צאו מבינינו. והקדוש ברוך הוא לא מוציא אותם מביניהם עד שלקח את כליו. וכמו שנאמר ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו ואת כל אשר לו - כמו כן בגלות האחרונה. זהו שכתוב והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה' וגו'.

בינתיים הנה אליהו הזדמן אליו, ואמר, רבי רבי, ודאי כמו זה הוא בנשמה שהיא מצד השכינה. ויצר הרע רוצה לקרב אליה, והקדוש ברוך הוא מכה אותו בכמה מכות, כמו שהכה את פרעה על דבר שרי אשת אברם.

דבר שרי אשת אברם.

האשה בית פרעה. ודא רמיז לגלותא דמצרים דגלתא שכינה במצרים. ונחש בעא לקרבא לה. מה פתיב (במדבר א כא) והזר הקרב יומת. וינגע ה' את פרעה. ודא רמיז למחאן דמחא קודשא בריך הוא לפרעה ולמצרים ולממנן דילהון. ומה פתיב ועתה הנה אשתך קח ולך. פגונא דפרעה במצרים דאמר למשה ולישראל (ירמיה טו א) שלח מעל פני ויצאו. והאי איהי אבטחותא לישראל ולשכינתא בגלותא בתראה.

מיד דיבעון אמין דעלמא לקרבא לגבה ולדחוקא לה, אגרא דכלה דוחקא. פתיב וינגע ה' את פרעה. מיד (במדבר לג ד) ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דעל שכינתא אתמר (ישעיה מב ח) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אתן. (במדבר א נא) והזר הקרב לגבה יומת.

וכמה דפרעה קדמאה אמר הנה אשתך קח ולך, הכי אמר פרעה (שמות יב לא) קומו צאו מתוך עמי, וכך עתידין עממין דעלמא למימר לישראל קומו צאו, פוקו מביננא וקודשא בריך הוא לא אפיק לון מביניהו עד דנטיל מאניה.

וכמה דאתמר ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו ואת כל אשר לו. פגונא דא בגלותא בתראה דא הוא דכתיב (ישעיה סו ב) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה' וגו'.

אדהכי הא אליהו אזדמן לגבה ואמר רבי רבי ודאי פגונא דא איהו בנשמתא דאיהי מסטרא דשכינתא. ויצר הרע בעי לקרבא לגבה וקודשא בריך הוא מחי לה בכמה מכתשין, פגונא דמחא לפרעה על

וְבַהֲהוּא זְמַנָּא נַחֲתִית סַמְא"ל וְכָל חִילָיו לְהֵהִיא
 נִשְׁמָתָא, וְנָטִיר לָהּ עַד דְּאִתְקַרִּיבַת
 לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהָכִי פְגוּמָא דָּא כָּל
 פִּרְ נֶשׂ דְּבַעֵי לְקַרְבָּא לְצַדִּיק לְאַנְזִיקָא לִיהּ,
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְחִי לִיהּ בְּכַמְהָ מִכְתָּשִׁין
 עַד דִּיתְחַזֵּר לְשַׁעֲבֻדָּהּ. וּבְגִין דָּא אֲמַרְהָ אֲנָתוּ
 דְּהָמֵן חֲתִיבָא (אסתר ו יג) אִם מְזַרְעֵ הֵיְהוּדִים מְרַדְּכִי
 לֹא תוּכַל לֹו כִּי נַפּוּל תַּפּוּל לְפָנָיו. אֲבָל נִשְׁמָתָא
 דְּלָאוּ אִיהִי מְסֻטְרָא דְּרוּחָא דְּקֻדְשָׁא, אִית לָהּ
 לְאַסְתְּמָרָא, דְּאִית לִיהּ רִשׁוּ לְמַקְטָרְגָא עֲלֵהּ,
 (משלי כב ג) וְעָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר.

וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרִים (בראשית יד א), מֵאִי וַיַּעַל אַבְרָם
 מִמְצָרִים. אָמַר לִיהּ אֲלֵיהּוּ וְדָאִי פְּזַמְנָא
 דְּנִשְׁמָתָא אֲשִׁתְּזִיבָה מֵהֵהוּא מְמַנָּא בִּישָׁא,
 דְּאִיהּוּ אֵל אַחַר מְלַךְ מְצָרִים מְלַכָּא דְּאַנוּן
 צוּרָרִים דְּדַחֲקִין לְנִשְׁמָתִין, וְאַנוּן מְלַאכֵי חַבְלָה
 מְזִיקִין כְּמָא דְּאוּקְמוּהָ מְאַרֵי מִתְנִיתִין, נִשְׁמָתִין
 דְּרִשְׁעִיָּא הֵן הֵן הַמְזִיקִין בְּעוֹלָם.

מַה כְּתִיב בְּמְאַרֵי נִשְׁמָתָא וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרִים.
 אֲסַתְּלַק עֲלֵיהּוּ בְּתַקְפָּא סְגִי הוּא וְנִשְׁמָתָהּ
 וְכָל דִּילָהּ. וְאַפְלוּ לוּט עֲמִיהּ דְּאִיהּוּ שֵׁד (ד' קמ"ט
 ו"א) מְסֻטְרָא דִּימִינָא, דְּלָאוּ כָּל שְׂדִין שׁוּיָן,
 דְּאִית דְּאַנוּן פְּגוּמָא דְּמְלַאכֵין קְדִישִׁין, דִּידְעִין
 מַה דְּהוּהּ וּמַה דְּעֵתִיד לְמַהוּי. וְעַל הַאי שֵׁד
 אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (בראשית ב יח) אֲעֻשָׂה לוֹ
 עֵזֶר. אִם זָכָה עֵזֶר. וְאִם לֹאוּ (כַּנְגְדוּ עוֹר דּוּכָה לְאוֹת י'
 דְּכָרִית מִלְּהָ וְאַתְעֵבִיד שְׂדֵי וְאִם לֹאוּ) אִיהּוּ כַּנְגְדוּ שֵׁד. הָדָא
 הוּא דְּכְתִיב (בראשית יג ו) וְלֹא נִשָּׂא אֶתְם הָאָרֶץ
 לְשִׁבְתָּ יַחְדוּ.

וְעוֹד אִי זָכָה פִּרְ נֶשׂ אִיהּוּ עֵזֶר, אִימְתִי בְּלִיל
 שְׁבַת דְּאוֹזְפִין תִּרִין מְלַאכֵין לְכַר נֶשׂ, דָּא
 יִצְרָ הַטּוֹב וְדָא יִצְרָ הָרַע. אִי זָכָה יִצְרָ הַטּוֹב
 מְכַרְךָ לְבַעַל הַבַּיִת וּלְאַנְתְּתָהּ וְכָל דִּילָהּ, וְיִצְרָ

וּבְאוֹתוֹ זְמַן יוֹרֵד סַמְא"ל וְכָל
 חִילָיו לְנִשְׁמָה הֵהִיא, וְשׁוּמְר
 אוֹתָהּ עַד שְׁמִתְקַרְבַּת לְקֻדּוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, וְכַךְ כְּמוֹ זֶה כָּל אָדָם
 שְׂרוּצָה לְקַרְבֵּי לְצַדִּיק לְהִזִּיק
 אוֹתוֹ, הַקֻּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכָה
 אוֹתוֹ בְּכַמְהָ מִכּוֹת לְהִזִּיקוֹ עַד
 שְׁיַחְזֹר לְשַׁעֲבֻדּוֹ. וּמִשׁוּם זֶה
 אָמַרְהָ אֲשִׁתּוֹ שֶׁל הָמֵן הָרַשָּׁע,
 (אסתר ו) אִם מְזַרְעֵ הֵיְהוּדִים מְרַדְּכִי,
 לֹא תוּכַל לֹו כִּי נַפּוּל תַּפּוּל לְפָנָיו.
 אֲבָל הַנִּשְׁמָה שְׂאִינָה מְצַד רּוּחַ
 הַקֻּדְשׁ, יֵשׁ לָהּ לְהַשְׁמֵר, שְׂיֵשׁ
 רִשׁוּת לְמַקְטָרְגַּ עֲלֵיהּ, וְעָרוּם רָאָה
 רָעָה וְנִסְתָּר.

וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרִים. מַה זֶה וַיַּעַל
 אַבְרָם מִמְצָרִים? אָמַר לוֹ אֲלֵיהּוּ,
 וְדָאִי בְּזַמְן שֶׁהִנְשָׂמָה נְצוּלָה
 מֵהֵמַמְנָה הָרַע הֵהוּא, שֶׁהוּא אֵל
 אַחַר מְלַךְ מְצָרִים, מְלַךְ שֶׁל אוֹתָם
 הַצּוּרָרִים שְׂדוּחֻקִים אֶת הַנִּשְׁמוֹת,
 וְאוֹתָם מְלַאכֵי חַבְלָה הַמְזִיקִים,
 כְּמוֹ שְׂבָאָרוֹ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה,
 נִשְׁמוֹת הָרַשָּׁעִים הֵם הֵם הַמְזִיקִים
 בְּעוֹלָם.

מַה כְּתוּב בְּבַעַל הַנִּשְׁמָה? וַיַּעַל
 אַבְרָם מִמְצָרִים. הַתְּעַלָּה עֲלֵיהֶם
 בְּחֻזְקָ רַב, הוּא וְנִשְׁמָתוֹ וְכָל אֲשֶׁר
 לוֹ. וְאַפְלוּ לוּט עִמוֹ, שֶׁהוּא שֵׁד
 מְצַד הַיָּמִין, שֶׁלֹּא כָּל הַשְּׂדִים
 שְׂוִים. שְׂיֵשׁ שְׂדִים שֶׁהֵם כְּמוֹ
 מְלַאכֵים קְדוֹשִׁים, שְׂיִוְדְעִים מַה
 שְׂהִיָּהּ וּמַה שְׂעֵתִיד לְהִיּוֹת, וְעַל
 הַשֵּׁד הַזֶּה אָמַר הַקֻּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֲעֻשָׂה לוֹ עֵזֶר. אִם זָכָה - עֵזֶר,
 וְאִם לֹא (כַּנְגְדוּ עוֹר, שְׂזָכָה לְאוֹת י' שֶׁל בְּרִית
 מִלְּהָ, וְנִעֲשָׂה שְׂדֵי וְאִם לֹא) - הַשֵּׁד הוּא
 כַּנְגְדוּ. זֶהוּ שְׂכְתוּב (בראשית יג) וְלֹא
 נִשָּׂא אֶתְם הָאָרֶץ לְשִׁבְתָּ יַחְדוּ.

וְעוֹד, אִם זָכָה אָדָם - הוּא עֵזֶר.
 מְתִי? בְּלִיל שְׁבַת שְׂמֵלוּים שְׂנִי
 מְלַאכֵים אֶת הָאָדָם, זֶה הַיִּצְרָ
 הַטּוֹב וְזֶה הַיִּצְרָ הָרַע. אִם זָכָה -
 יִצְרָ הַטּוֹב מְכַרְךָ אֶת בַּעַל הַבַּיִת

וְאֵת אֲשֶׁתוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, וַיֵּצֵר
הָרַע עוֹזֵר לוֹ בְּעַל פְּרוּחוֹ וְעוֹנֵה
אָמֵן. וְאִם לֹא - הוּא כְּנִגְדּוֹ וּמְקַלֵּל
אוֹתוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. וּמִשׁוֹם זֶה
נִקְרָא לוֹט, שְׂמֵכִיא קָלְלוֹת עַל
אוֹתוֹ הָאִישׁ וְעַל בֵּיתוֹ וּמְכַנְּסִים
קִטְטָה בְּבֵיתוֹ. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וַיְהִי
רִיב בֵּין רַעֲיֵי מְקַנְהֵי אַבְרָם וּבֵין
רַעֲיֵי מְקַנְהֵי לוֹט.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, (שם) וַיֹּאמֶר אַבְרָם
אֶל לוֹט אַל נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי
וּבֵינֶךָ וְגו' כִּי אֲנֹשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ.
מִצַּד שֶׁהוּא הַגּוֹף. וּמָה אָמַר לוֹ?
הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ (שם). וּמִשׁוֹם
זֶה אָמְרוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, אִם רָאִיתָ
שׂוֹצֵר הָרַע מִתְּגַבֵּר עֲלֶיךָ,
הוֹלִיכֵהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. אִם אָבִן
הוּא נְמוֹחַ, וְאִם בְּרוּל - מִתְּפוּצֵץ.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאַלְיָהוּ, אֵת זֶה
גַּם יְלָדִים יוֹדְעִים אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ,
רַבִּי רַבִּי, וְדַאי כֶּף הוּא, אָבֵל סוּד
דְּכַרֵּי הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת אֵינִם לְגַלּוּי כֶּף,
אֲלֹא בֵּינִי וּבֵינֶךָ.

פְּתַח וְאָמַר, (שם יב) וַיְהִי רָעִב
בְּאֶרֶץ. מַה הָרָעִב כָּאֵן? אֲלֹא וְדַאי
כְּשִׁמְסַתְּלַקְתָּ הַנְּבִיעָה מֵאֶרֶץ
הַשְּׂכִינָה, מִיַּד פְּתוּב וַיְהִי רָעִב
בְּאֶרֶץ (שם). וַיֵּרֵד אַבְרָם מִצְרַיִמָה,
יָרַד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹר בֵּין
הַצְּדָדִים הָרַעִים הֶלְלוּ, כַּדִּי שְׁזַרְעוּ
יְהִיהֶם שְׁמוֹר בֵּינֵיהֶם.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, רַבִּי רַבִּי,
וְהָרִי פְתוּב בְּשְׂכִינָה אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא
בְּמִסְפַּנַּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. אָמַר
לוֹ, וְדַאי כֶּף הוּא! שְׂבֻזְמָן
שִׁישְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים אוֹת הַבְּרִית,
הִיא מִתְּמַלֵּאת כָּל טוֹב וְלֹא חֶסֶר
מִמֶּנָּה (שִׁפְעוּ. וְכַאֲשֶׁר לֹא שׁוֹמְרִים הַבְּרִית,
מִסְתַּלַּק הַשִּׁפְעוּ מִמֶּנָּה), וְנֹאמַר בָּהּ
וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, אִם לֹא יוֹרֵד הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְשֹׁמְרֵי אוֹתָהּ, יֵשׁ רְשׁוֹת
לְצְדָדִים הָאֲחֵרִים לְקִרְבֵּי לְשֵׁם.
וְאוֹתוֹ שְׂגוּרִים אֵת זֶה, יֵשׁ רְשׁוֹת

הָרַע אִיהוּ עוֹזֵר לִיהֵ בְּעַל פְּרוּחָהּ וְעוֹנֶה אָמֵן.
וְאִי לֹא אִיהוּ כְּנִגְדּוֹ, וְלִיִּט לִיהֵ וְלְכָל דִּילָהּ.
וּבִגִּין דָּא אֲתִקְרִי לוֹט דְּאִיתִי לוֹטִין עַל הַהוּא
בַּר נֶשׁ וְעַל בֵּיתָהּ, וְאִיהוּ אָעִיל קִטְטָה בְּבֵיתָהּ.
הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (שם י) וַיְהִי רִיב בֵּין רַעֲיֵי מְקַנְהֵי
אַבְרָם וּבֵין רַעֲיֵי מְקַנְהֵי לוֹט.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא (שם יא) וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל לוֹט אַל
נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ וְגו' כִּי
אֲנֹשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ. מִסְטָרָא דְּהָאִי גּוּפָא. וּמָה
אָמַר לוֹ הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ (שם). וּבִגִּין דָּא
אָמְרוּ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין אִם רָאִיתָ שׂוֹצֵר הָרַע
מִתְּגַבֵּר עֲלֶיךָ הוֹלִיכֵהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. אִם אָבִן
הוּא נְמוֹחַ וְאִם בְּרוּל מִתְּפוּצֵץ. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְאַלְיָהוּ דָּא גְּנוּקֵי יוֹדְעֵי לִיהֵ. אָמַר לִיהֵ
רַבִּי רַבִּי, וְדַאי הָכִי הוּא, אָבֵל רְזָא דְּמַלְי
דְּפִרְשָׁתָא דָּא, לֹא אֲנוּן לְגַלְּאָה הַכָּא אֲלֹא בֵּינִי
וּבֵינֶךָ.

פְּתַח וְאָמַר (בְּרַאשִׁית יב) וַיְהִי רָעִב בְּאֶרֶץ. מַאי רָעִב
הַכָּא. אֲלֹא וְדַאי כַּד אֲסַתְּלַק נְבִיעוֹ
מֵאֶרֶץ דְּשְׂכִינְתָּא, מִיַּד פְּתוּב וַיְהִי רָעִב בְּאֶרֶץ
(שם). וַיֵּרֵד אַבְרָם מִצְרַיִמָה, נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְדִירָא בֵּין סְטָרִין בִּישׁוּן אֵלִין, בִּגִּין זִרְעָא
דִּילָהּ לְמַהוּי נְטִיר בֵּינֵיהוּ.

אָמַר לִיהֵ רַבִּי שְׁמַעוֹן רַבִּי רַבִּי וְהָא פְּתוּב
בְּשְׂכִינְתָּא (דְּבְרִים ח ט) אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנַּת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. אָמַר לִיהֵ וְדַאי הָכִי הוּא.
דְּבֻזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל נְטָרִין אוֹת בְּרִית, אֲתִמְלִיאַת
כָּל טוֹב וְלֹא חֶסֶר מִנֶּה (נְבִיעוֹ. וְכַד לֹא נְטָרִין בְּרִית אֲסַתְּלַק
נְבִיעוֹ מִנֶּה), וְאֲתִמַּר בָּהּ (בְּרַאשִׁית א ט) וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא אִי לֹא נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְנִטְרָא לָהּ, אֵית רְשׁוֹת לְסְטָרִין
אַחֲרָנִין לְקִרְבָּא תְּמָן. וְהַהוּא דְּגָרִים דָּא אֵית
רְשׁוֹ לְמַקְטָרְגָא לְקַטְלָא לִיהֵ. בִּגִּין דָּא אָמַר

למקטרג להרג אותו. משום זה אמר לה והיה פי יראו אתך המצרים וגו' (שם). ועל זה אמרי נא אחתי את (שם), לא תודעי ביניהם.

ואם תאמר מה חטא אברם? אלא חטאו קדם שבא לעולם היה באות ה', בחסרונו שם היה. ומשום זה היה נקרא אברם בלי ה', עד שזכה לה ובה נשלם בכל איבריו. ומשום יו"ד שהיתה בשרי, אמר אמרי נא אחתי את, להגן. למען ייטב לי בעבורך (שם), בת יחידה, ונאמר בה אבן מאסו הבונים. ייטב לי - מצד של הטוב, וחיתה נפשי - מצד של ח"י העולמים, משום ששתי הדרגות הללו נבנה בהם העמוד האמצעי וצדיק.

ויהיו חיי שרה וגו'. פתח רבי שמעון ואמר, ישגי חברון קומו. ויהיו חיי שרה, מי שרה כאן? זו השכינה, משום שלמטה בצדיק ויברא אלהים את האדם בצלמו. כך הצדקת הזו נבראה בדיוקנה של השכינה.

ויהיו חיי שרה - זו השכינה. ומי הוא החיים שלה? י"ה, וזהו השכינה. שכן י"ה. וזהו החיים של הנשמה. זהו שכתוב כל הנשמה תהלל י"ה. ויהי הזו בא"ת ב"ש - צ'. עם י' עולה לק', והם מאה ברכות שחיב אדם להריק בכל יום בשכינה, וזהו מאה שנה. ועליהם צוה הקדוש ברוך הוא את האדם מה ה' אלהיך שאל מעמך. אל תקרי מ"ה אלא מא"ה.

ועשרים שנה ושבע שנים - אלו עשר אמירות ועשרה דברות ושבעה הימים הראשונים של מעשה בראשית, וששת ימי המעשה ויום השבת, שהוא ויכלו, הפלל של כלם. וינגדם

ליה והיה פי יראו אתך המצרים וגו' (שם). ועל דא אמרי נא אחתי את (שם) לא תשתמודע ביניהו.

ואי תימא מה חב אברם. אלא חובה דילה קדם דאיתי לעלמא, הוה באות ה' דחסרוןא דילה תמן הוה. ובגין דא הוה אתקרי אברם בלא ה' עד דזכה לה ובה אשתלים בכל אברוהי. ובגין יוד דהוה בשרי אמר אמרי נא אחתי את לאגנא. למען ייטב לי בעבורך (שם) בת יחידאה. ואתמר בה (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים. ייטב לי מסטרא דטוב. וחיתה נפשי מסטרא דחי עלמין. בגין דתרין דרגין אלין יתבני בהון עמודא דאמצעייתא וצדיק.

ויהיו חיי שרה וגו' (בראשית כג א). פתח רבי שמעון ואמר דמיכין דחברון קומו. ויהיו חיי שרה, מאן שרה הכא. דא שכונתא. בגין דלתתא בצדיק (שם א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו. הכי צדקת דא אתבריא בתדיוקנה דשכינתא.

ויהיו חיי שרה דא שכונתא. ומאי ניהו חיים דילה י"ה ודא ההוא שכונה. שכן י"ה, והאי איהו חיים דנשמתא דא הוא דכתיב (תהלים קו) כל הנשמה תהלל י"ה. והאי ה' בא"ת ב"ש צ'. ועם י' סליק למאה. ואנון מאה ברפאן דחיב בר נש לארקא בכל יומא לשכינתא. ודא איהו מאה שנה. ועליהו מני קודשא בריך הוא לבר נש (דברים י יב) מה ה' אלהיך שאל מעמך, אל תקרי מ"ה אלא מא"ה.

ועשרים שנה ושבע שנים אלין עשר אמירן ועשר דברות ושבע יומין קדמאין דעובדא דבראשית וששת ימי המעשה ויום השבת דאיהו ויכלו כללא דכלהו. ולקבליהו

נְתַנָּה תוֹרָה בְּעֶשְׂרִים וְשֵׁבַע
אוֹתִיּוֹת - עֶשְׂרִים וְשֵׁתִים שָׁל
הַתּוֹרָה, וְחֲמֵשׁ שָׁהֵן מִנְצַפ־ךְ
שֶׁהַצּוֹפִים אָמְרוּ אוֹתָם.

וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם עוֹבְרִים עֲלֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל, מִתְפָּזְרִים לְאַרְבַּעַת
הַצְּדָדִים, וְהַשְׂכִּינָה גְּלַתָּה עִמָּהֶם.
זֶהוּ וְשִׁכְתוֹב וְתָמַת שָׁרָה. הַמִּיתָה
שֶׁלָּה שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנָּה י"ה וְנִשְׁאַר
כ"ס חֲסֵר. וּמִשּׁוֹם זֶה וַיֹּאמֶר כִּי
יָד עַל כ"ס י"ה.

בְּקִרְיַת אֶרְבַּע - אֵלּוּ אֶרְבַּעַת
צְדָדִים שֶׁהִתְפָּזַר עִם יִשְׂרָאֵל,
וּמִשּׁוֹם זֶה תִּקְנֶנּוּ בַתְּפִלָּה וּקְבָצְנוּ
יָחַד מֵאֶרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.
שֶׁהַגְּלוּת הִיא מִיתָה לְשִׂכְינָה וְלִכְלֹל
יִשְׂרָאֵל בְּגִיָּה.

וְעוֹד, וְתָמַת שָׁרָה בְּקִרְיַת אֶרְבַּע
- אֵלּוּ תִהְיוּ וְתִהְיוּ וְחֲשֶׁף וְתִהְיוּ,
שֶׁהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בְּאָרֶץ, שְׁנֹא־מֵר
כִּי וְהָאָרֶץ הִיְתָה תִהְיוּ וְגו' (בראשית א ב).
א. מְשִׁכְינָה וְצָדִיק וְצָדִיק שְׂאִין בּוֹ
נִבְיָעָה שֶׁל הַתּוֹרָה. מֵאֶרְבַּע
הַחַיּוֹת שֶׁלוֹ, שֶׁהֵן אֶרְבַּע הַחַיּוֹת
שֶׁל הַכֶּסֶּא, גְּלוּ בְּאֶרְבַּעַת יְסוּדוֹת
אֵלּוּ, שֶׁהֵם תִּהְיוּ - קוּ יִרְק, הַקְּלָפָה
הַיִּרְקָה שֶׁל הָאֲגוּזָה. בִּהְיוּ - גּוֹן לְבָן,
קְלָפָה שְׂנִיָּה. וְחֲשֶׁף - קְלָפָה
שְׁלִישִׁית שֶׁל הָאֲגוּזָה, שֶׁהוּא אֵשׁ
מִתְלַקַּחַת. תִּהְיוּ - חֲלָל הָאֲגוּזָה
שֶׁשֶׁם הַמַּחַ, שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה, כֶּסֶא
הַכְּבוֹד וְאֶרְבַּע הַחַיּוֹת שֶׁלוֹ. שְׂכַף
נִחְלַק הַמַּחַ שֶׁל הָאֲגוּזָה לְאַרְבַּעַת
צְדָדִים שֶׁעֲלֵיהֶם עוֹמֵד הַמַּחַ.

וְאֵלּוּ הֵם כְּנֶגֶד אֶרְבַּעַת אֲוִירֵי הַמַּחַ
שֶׁל אָדָם, עוֹר וּבָשָׂר תְּלַבִּישְׁנִי
וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תְּשׁוּכְכֵנִי. הֵן
אֶרְבַּע קְלָפוֹת הָאֲגוּזָה שֶׁהֵן בְּסוּד
הַעֲרֻלָּה, שֶׁעֲלֵיהֶן נֹאמַר וַיַּעַשׂ ה'
אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת
עוֹר וַיְלַבֶּשֶׂם (שם א). וּפְרָשׁוּהוּ
הַרְאִשׁוֹנִים, מַה זֶה עוֹר? זֶה עוֹר
הַנֶּחֱשׂ.

וּבִזְמַן שִׁישְׂרָאֵל בְּאוֹתָן הַקְּלָפוֹת,

אֲתִיְהִיבַת אוֹרִיתָא בְּעֶשְׂרִים וְשֵׁבַע אֲתָוֶן, כ"ב
דְּאוֹרִיתָא וְחֲמֵשׁ דְּאֲנוּן מִנְצַפ־ךְ דְּצוֹפִים
אָמְרוּם.

וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם עֹבְרִין עֲלֵיהוּ יִשְׂרָאֵל מִתְבְּדִרִין
לְאַרְבַּע סְטְרִין, וְשִׂכְינְתָא גְּלַתָּא עִמָּהוֹן
הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְתָמַת שָׁרָה. מִיתָה דִּילָּה
דְּאִסְתַּלַּק י"ה מִנָּה וְאִשְׁתַּאֲרַת כ"ס חֲסֵר. וּבְגִין
דָּא (שמות יז טז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כ"ס י"ה.

בְּקִרְיַת אֶרְבַּע אֵלּוּן אֶרְבַּע סְטְרִין דְּאִתְבְּדִרַת
עִם יִשְׂרָאֵל וּבְגִין דָּא תִּקְיִנוּ בְּצִלוֹתָא
וּקְבָצְנוּ יָחַד מֵאֶרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ. דְּגְלוֹתָא
אִיְהִי מִיתָה לְשִׂכְינְתָא וְלִכְלֹל יִשְׂרָאֵל בְּגִיָּה.

וְעוֹד וְתָמַת שָׁרָה בְּקִרְיַת אֶרְבַּע, אֵלּוּן תִּהְיוּ וְבִהְיוּ
וְחֲשֶׁף וְתִהְיוּ דְאִיְהִי אֲתִלְבִּישֶׁת בְּאֶרְעָא

דְּאִתְמַר בָּהּ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תִהְיוּ וְגו' (בראשית א ב).

מְשִׁכְינָה וְצָדִיק דְלִית בָּהּ נִבְיָעוּ דְאוֹרִיתָא.
מֵאֶרְבַּע חִיּוֹן דִּילָּה דְאֲנוּן אֶרְבַּע חַיּוֹת הַכֶּסֶּא,
גְּלוּ בְּאֶרְבַּע יְסוּדִין אֵלּוּ דְאֲנוּן תִּהְיוּ קוּ יִרְק,
קְלָפָה יִרְקָה דְאֲגוּזָא. בִּהְיוּ גּוֹן חוּר קְלָפָה
תְּנִינָא, וְחֲשֶׁף קְלָפָה תְּלִיתָא דְאֲגוּזָא דְאִיְהוּ
אֵשׁ מִתְלַקַּחַת. תִּהְיוּ חֲלָל דְאֲגוּזָא דְתַמָּן מַחָא
דְאִיְהִי שְׂכִינְתָא פּוֹרְסִיָּא יִקְרָא וְאֶרְבַּע חִיּוֹן
דִּילָּה. דְהַכִּי אֲתַפְּלַג מַחָא דְאֲגוּזָא לְאַרְבַּע
סְטְרִין דְעֲלֵיהוּ קִימָא מַחָא.

וְאֵלּוּן אֲנוּן לְקַבֵּל אֶרְבַּע רְהִיטֵי מַחָא דְבַר נֶשׁ
(איוב י יא) עוֹר וּבָשָׂר תְּלַבִּישְׁנִי וּבַעֲצָמוֹת

וְגִידִים תְּשׁוּכְכֵנִי. אֲנוּן אֶרְבַּע קְלָפִין דְאֲגוּזָא
דְאֲנוּן בְּרִזָּא דְעֲרֻלָּה דְעֲלֵיהוּ אֲתַמֵּר (בראשית ג כא)

וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת עוֹר
וַיְלַבֶּשֶׂם (שם ג). וְאוֹקְמוּהָ קְדָמָי מַאי עוֹר, דָּא
מִשְׁכָּא דְחוּיָא.

וּבְזְמַנָּא דִישְׂרָאֵל בְּאֲנוּן קְלָפִין דְאֲנוּן אֶרְבַּע
גְּלוּיּוֹת אֲנוּן בְּפִרוּדָא כְּבִיכּוֹל כְּאֵלּוּ לֹא

היו גוי אחד ושמה דקודשא בריהּ הוא לא שריא עליהו ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה.

אמר רבי אלעזר אבא והא שמענא דאתון דשמא קדישא הכי אנון בפרודא י' מן ה' ו' מן ה', ולא מתחברין עד דישראל יפקון מן גלותא. אמר ליה ברי אית אתון דאנון לבושין דקודשא בריהּ הוא דאתקריאו על שמה דאתבריאוו. הָדא הוא דכתיב (ישעיה מו ז) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו. וְאֵלֵין אֵינוֹן בְּפְרוּדָא. וְכַד אֶתְחַבְּרֵן בְּמִנְיָנָא (דף קלט ע"ב) תִּלְתַּת עֶשֶׂר לְעֵלָא וְתִלְתַּת עֶשֶׂר לְתַתָּא, וְסִלְקִין עֶשְׂרִין וְשִׁית כְּמִסְפָּר יְהוָה וּפְחֻשְׁבֹּן אַחַד אַחַד כְּדִכְתִּיב, (זכריה יד ט) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. אֲבָל אֶתְוֹן דִּיחֻדָּא בְּאַרְחֵ אֲצִילוֹת, לָאו תַּמָּן חֻשְׁבְּנָא וְלֹא פִירוּדָא. וּבְגִין דָּא (בראשית ב' י) וְנִהְרָ יֵצֵא מֵעֵדֶן וְגו' וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רְאשִׁים, בְּזִמְנָא דִּייתִי פְּרָקְנָא יִתְקַיֵּים (ישעיה יא יב) וּנְפִצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ : (אתמר היא חכרון דומין קודשא בריהּ הוא לחברא לון כחרא, ויהא איהו וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ).

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשין. וכף ה' האחרת חמשין הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו.

ביה אשתלים י' למהוי י' ב' בחשבון פגונא דא א' איהי יו"ד לעלא ו' באמצעיתא דל"ת לתתא ולזמנין י' לעלא י' לתתא ו' באמצעיתא וסליקת לחשבון כ"ו. ודא כ"ו מן כוזו. ובגין דכ' איהי פתר רחמי ורעוא דלית

שהן ארבע גליות, הם בפרוד כבככול, כאלו לא היו גוי אחד, ושמו של הקדוש ברוך הוא לא שורה עליהם. ומשום זה בארו בעלי המשנה, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. אמר רבי אלעזר, אבא, והרי שמעתי שאותיות השם הקדוש כף הן י' בפרוד מן ה', ו' מן ה', ולא מתחברות עד שישראל יצאו מן הגלות. אמר לו, בני, יש אותיות שהן לבושים של הקדוש ברוך הוא, שנקראו על שמו שנקראו. זהו שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. ואלו הם בפרוד. וכשמתחברים במנין, שלש עשרה למעלה ושלוש עשרה למטה, ועולים לעשרים ושש יהו"ה כחשבון אח"ד אח"ד, כפתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אבל אותיות היחוד בדרך אצילות אין שם חשבון ולא פרוד. ומשום זה ונהר יצא מעדן וגו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. בזמן שתבא גאלה, יתקיים ונפצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ. (נאמר. היא חכרון שעתיד הקדוש ברוך הוא לחברם באחד, וזהו וקבצנו יחד

מארבע כנפות הארץ). ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה זו יו"ד שעולה למאה עם שני ההי"ן, כמו זה ה"י עולה יו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכף ה' האחרת חמשים. הרי מאה ועשרים שנה זו ו' שעולה לכ' של פתר ונעשית כ"ו. בו נשלמת י' להיות י' ב' בחשבון, כמו זה א' היא יו"ד למעלה, ו' באמצע, דל"ת למטה. ולפעמים י' למעלה, י' למטה, ו' באמצע, ועולה לחשבון כ"ו. וזו כ"ו מן כוז"ו. ומשום שכ' היא פתר,

רחמים ורצון שאין שם דין כלל, אמרו בעלי המשנה שמעשרים ולמטה לא מענישים בעולם הזה. ושבע שנים זו ו'. כששורה י' על ראשו נעשית ז'. ואם זכה בשכינה שהיא ז' לשמר אותה בברית, משום שהברית ממש שורה עליו ז', שהיא יום שביעי, ונאמר בו שבע ביום הללתיך, ואם לא - כתוב בו ויסרתי אתכם אף אני שבע.

ועקר הכל הוא אות הברית, שבו זוכה לעולם הבא, שהוא עולם הבא שאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא קנאה ולא תחרות, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה. ותמצא סמ"ך ביסוד שהוא כ"ו. חלק סמ"ך ותמצא בו כ"ו. ויסוד הוא יום השביעי, ותמצא בו כו"ו.

אמר רבי אלעזר, אבא, והרי כו"ו מצאנו, אבל ו' האחרונה לא מצאנו באותיות! אמר לו, בני, כשאתה מחשב, מהאם העליונה נקרא ז', וכשאתה מחשב מימין שהיא גדלה נקרא ו'. אמר לו, זה יפה, כף נחשבת בספירות שלשים ושנים, הרי עשר ולא יותר. כמו שאומרים בספר יצירה, עשר ספירות בלי מה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחת עשרה.

אמר לו, בני, כ' מראה י' ממעלה למטה וממטה למעלה, והכל א' שהיא הסוד של יו"ד והכל אחד. ומשום זה תמצא שהאות יו"ד היא כ', כתר של האות י' שעולה בחדש שבון כ', והכל אחד. פי י"י אלהיך אש אוכלה הוא. פי הוא י' והוא יהו"ה שעולה כ"ו, ועם ארבע אותיות עולה ל' לחשבון כ"י, וזה סוד יהו"ה.

ותמת שרה - זו הנשמה, שנאמר בה ויפח באפיו נשמת חיים. ומה המיתה שלה? שגרדה

תמן דינא כלל, אמרי מארי מתניתין דמעשרין ולמטה לא מענישין בעלמא דין.

ושבע שנין דא ו' פד שריא י' על רישה אתעביד ז'. ואם זכה בשכינתא דאיהי ז' לנטרא לה בברית, בגין דאיהי ברית ממש שריא עליה ז' דאיהו יום שביעי. ואתמר ביה (תהלים קיט קסד) שבע ביום הללתיך. ואי לאו פתיב ביה (ויקרא כו כח) ויסרתי אתכם אף אני שבע.

ועקרא דכלא איהו אות ברית דבה זכי לעלמא דאתי, דאיהו עולם הבא דאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא קנאה ולא תחרות, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, ונהנים מזיו השכינה. ותשפח סמ"ך ביסוד דאיהו כ"ו פליג סמ"ך ותשפח ביה כ"ו. ויסוד הוא יום השביעי ותשפח ביה כו"ו.

אמר רבי אלעזר אבא והא כו"ו אשפחנא, אבל ו' בתראה לא אשפחנא ביה באתון. אמר ליה ברי פד את חשיב מאמא עלאה אתקרי ז' וכד את חשיב מימינא דאיהי גדלה אתקרי ו'. אמר ליה האי שפיר. כף אתחשיבת בספירן ל"ב הא עשר אנון ולא יתיר. כמה דאמרי בספר יצירה, עשר ספירן בלי מה עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר.

אמר ליה ברי כ' אחזי י' מעלא לתתא ומתתא לעלא וכלא א' דאיהי רזא דיו"ד וכלא חד. ובגין דא תשפח דאת יו"ד איהי כ' פתר דאת יו"ד דסליק בחדשפנא כ' וכלא חד. (דברים ד כד) פי י"י אלהיך אש אוכלה הוא. פי הוא י' ואיהו יהו"ה דסליק כ"ו ועם ארבע אתון סליק ל' לחשבון כ"י. ודא רזא יהו"ה.

ותמת שרה דא נשמתא דאתמר (בראשית ב ז) בה ויפח באפיו נשמת חיים. ומאי מיתה

ותמת שרה - זו הנשמה, שנאמר בה ויפח באפיו נשמת חיים. ומה המיתה שלה? שגרדה

מלמעלה ונכנסה לארבעה יסודות רעים, שהם אש רוח מים עפר, והם שתוף של נפש הבהמה, משום שהיא שם בלי תורה. שקדם שהנשמה יורדת לגוף בארבעה היסודות הללו, נתנה התורה פלה. ומיד כשנכנסת לגוף, מסתלקת ממנו, וסוד הדבר - אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה'.

אמרה הנשמה, אני מלאה הלכתי לעולם הזה, וכעת ריקם החזירני ה' לגוף הזה. ועם כל זה, אם זכה אדם להתעסק בתורה - היא חברון, שהיא התורה, שהסתלקה מהנשמה - התחברה לה. שהנשמה היא מפסא הכבוד. והתורה שמו של הקדוש ברוך הוא, תורת ה' תמימה. עץ חיים היא למחזיקים בה. ואף על גב שהוא אדם בארץ רעה, כנעני שסוכב אותו יצר הרע, אם יתחזק באותה חברון, היא מתחברת לו. דבר אחר, היא חברון - זו השכינה. אף על גב שהתרחקה מן הקדוש ברוך הוא, היא חברון אליו. כמו שישראל שאומרים (ישעיהו ב) ה' אליהינו בעלוננו אדנים זולתך. ועם כל זה, לבד בך נזכיר שמך, אף על פי שהתרחק. זהו שפתוב ברח דודי (שיר השירים ח), ועם כל זה הלב שלנו והפה שלנו לא נפרד ממך, פתוב ודמה לך לצבי (שם). פעת אנו מיחדים שמך בכל יום ואומרים שמע ישראל בלב ובפה ובמחשבה.

ומשום זה היא חברון, משום ששכינה לא זזה מן הקדוש ברוך הוא, וישראל מיחדים שמו בכל יום וסובלים פמה מכות עליו, כמו שבארורה הראשונים.

פתח רבי שמעון ואמר, ויהיו חיי שרה מאה שנה - אלו מאה ברכות שנמצאו מחכמה,

דילה, דנחתת מלעלא ועאלת בארבע יסודין בישינ דאנון אש רוח מים עפר ואנון שתופא דנפשא דבעירא, בגין דאיהו תמן בלא אורייתא. דקדם דנשמתא נחתא בגופא בארבע יסודין אלין אתיהיבת אורייתא פלה. ומיד דעאלת בגופא אסתלקת מנה. ורזא דמלה (רוח א כא) אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה'.

אמרה נשמתא אנא מלאה אזלנא מהאי עלמא וכען ריקן החזירני ה' בהאי גופא. ועם כל דא אי זכה בר נש לאתעסקא באורייתא היא חברון דהיא אורייתא דאסתלקת מנשמתא אתחברת לה. דנשמתא איהי מפרסי יקרא ואורייתא שמא דקודשא בריה הוא (תהלים יט ח) תורת ה' תמימה. (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואף על גב דאיהו בר נש בארעא פישא כנעני דאסחר ליה יצר רע אי מתקף בההיא חברון אתחברת ליה.

דבר אחר היא חברון דא שכונתא, אף על גב דאתרחקת מנה דקודשא בריה הוא היא חברון לגבה. כגונא דישראל דאמרין (ישעיהו כו) ה' אליהנו בעלוננו אדנים זולתך. ועם כל דא לבד בך נזכיר שמך. אף על גב דאתרחק. הדא הוא דכתיב ברח דודי (שיר השירים ח יד). ועם כל דא לבא דידן ופומא דידן לאו אינון אתפרשו מנך פדכתיב, ודמה לך לצבי (שם). כען אנו מיחדין שמך בכל יום ואמרין שמע ישראל בלבא בפומא ובמחשבה.

ובגין דא היא חברון בגין דשכינתא לא זזה מקודשא בריה הוא, וישראל מיחדין שמה בכל יומא וסבלין פמה מכתשין עליה פמה דאוקמוה קדמאין.

פתח רבי שמעון ואמר. ויהיו חיי שרה מאה שנה. אלין מאה ברפאן דאשתכחו

וְעֹשְׂרִים שָׁנָה מִצַּד הַכֶּתֶר, וְשֵׁבַע שָׁנִים מִצַּד הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה. וְתַמַּת שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע - זו קְרִיאַת שְׁמַע. שְׁלֹא מֵתָה הַצְּדִקָּת הַזֹּאת עַל יְדֵי הַנְּחֹשׁ, אֲלֵא שֶׁיִּצְאָה רוּחָהּ בְּקִרְיַת שְׁמַע בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת. הִיא חֲבֵרוֹן, חֲבֹר שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה שְׁלֵה, הִיא הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא קְרִיַת אַרְבַּע, אַרְבַּע הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁהֵם 'י' יְהוָה. ה' אֱלֹהֵינוּ. ו' יְהוָה. ה' אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. (עב"מ).

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר אֵל תֵּרַד מִצְרַיִם וְכוּ' (בראשית כו). פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וַאֲמַר, וַיֵּרָא אֵלָיו ה' - מִצַּד שֶׁל הָאֲסַפְקֵלְרִיָּה שְׁמַאֲרִיָּה כֶּף הוּא ה' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה כְּנֻשְׁמָה בְּגוֹף אָדָם. וּמִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי נֹאמַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', הַתְּגִלָּה בְּרַחֲמִים לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁהַתְּגִלָּה לָהֶם בְּנֵאֻמָּה שֶׁל גְּלוּת מִצְרַיִם, שֶׁנֹּאמַר בְּהָ אֲנִי וְלֹא מִלֵּאף אֲנִי וְלֹא שְׂרָף.

בִּינְיָתִים הֵנָּה הַזְקָן שֶׁל הַזְקָנִים הַזְדַּמָּן אֵלָיו וַאֲמַר, הַמְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, מִצַּד הַנְּבוּאָה כָּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת שָׁם, אֲבָל שָׁם ה' הוּא בְּכָל מְקוֹם וַדָּאִי. אֲבָל הַנְּבוּאָה, דְּרָגָה יְדוּעָה יֵשׁ לָהּ, וְכֶף הַתְּפִלָּה כָּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בָּהּ, אֲבָל דְּרָגָה יְדוּעָה יֵשׁ לָהּ. וְכֶף בְּכָל אוֹתָן מִצְווֹת, בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה כָּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בָּהּ. אֲבָל כָּל אַחַת וְאַחַת יֵשׁ לָהּ דְּרָגָה יְדוּעָה. וְהַשְּׂכִינָה הִיא הַמִּצְוָה שֶׁל כָּל הַמִּצְווֹת, וְבָהּ נִכְלָלִים כָּל הַנְּבִיאִים וַדָּאִי, נֵצַח וְהוֹד, וְכֶהֱם נִכְלָלִים הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי וְהַשְּׂכִינָה. הָעֵמוּד הָאֲמֻצְעִי, מִשָּׁם נִקְרְאוֹת הָאֲסַפְקֵלְרִיָּה הַמַּאֲרִיָּה מִצַּד שֶׁנִּצְחָה שְׁבָה הוּא אוֹר צַח, וּבִשְׁבִילוֹ נֹאמַר וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ.

הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא מַלְכוּת הַקְּדוּשָׁה מִצַּד הַהוֹד, נִקְרְאוֹת אֲסַפְקֵלְרִיָּה

מִחֻכְמָה. וְעֹשְׂרִים שָׁנָה מִסְטָרָא דְכֶתֶר. וְשֵׁבַע שָׁנִים מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה. וְתַמַּת שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע דָּא קְרִיַת שְׁמַע. דְּלֹא מִיַּתַּת הָאִי צְדִקָּת עַל יְדֵי נְחֹשׁ, אֲלֵא נִפְקַת רוּחָא דִּילָהּ בְּקִרְיַת שְׁמַע בְּאַרְבַּע אוֹתוֹן הִיא חֲבֵרוֹן, חֲבֹרָא דְנִשְׁמַתָּא דִּילָהּ הִיא שְׂכִינְתָּא דְאִיָּהּ קְרִיַת אַרְבַּע, אַרְבַּע אוֹתוֹן דְשְׁמָא קְדִישָׁא דְאֲנוּן 'י' יְהוָה. ה' אֱלֹהֵינוּ. ו' יְהוָה. ה' אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד (עב"מ).

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר אֵל תֵּרַד מִצְרַיִם וְכוּ' (בראשית כו). פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וַאֲמַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', מִסְטָרָא דְאֲסַפְקֵלְרִיָּה דְנִהְרָא הַכִּי אִיָּהּ, ה' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה כְּנֻשְׁמָתָא בְּגוֹפָא דְבַר נֶשׁ. וּמִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמֻצְעִיָּתָא אֲתַמַּר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', אֲתַגְלִי בְּרַחֲמִי לְיִשְׂרָאֵל כְּגוֹנָא דְאֲתַגְלִי לוֹן בְּפִרְקָנָא דְגְלוּתָא דְמִצְרַיִם דְאֲתַמַּר בֵּיה אֲנִי וְלֹא מִלֵּאף אֲנִי וְלֹא שְׂרָף.

אֲדִהְכִי הָא סְבָא דְסַבִּין אֲזַדְמָן לְגַבִּי וַאֲמַר, בּוּצִינָא קְדִישָׁא מִסְטָרָא דְנִבּוּאָה כָּל סְפִירָן אֲתַפְלִילָן תַּמָּן. אֲבָל שָׁם 'י' הוּא בְּכָל אֲתַר וַדָּאִי. אֲבָל נְבוּאָה דְרָגָא יְדִיעָה אִית לָהּ. וְהַכִּי צְלוּתָא כָּל סְפִירָן אֲתַפְלִילָן בָּהּ. אֲבָל דְרָגָא יְדִיעָה אִית לָהּ וְהַכִּי בְּכָל אֲנוּן פְּקוּדָא כָּל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא כָּל סְפִירָן אֲתַפְלִילָן בָּהּ. אֲבָל כָּל חֲדָא וְחֲדָא אִית לָהּ דְרָגָא יְדִיעָה. וְשְׂכִינְתָּא אִיָּהּ מִצְוָה דְכֻלְּהוּ פְּקוּדִין וְבָהּ אֲתַפְלִילָן כְּלָהּ. נְבִיאִים (דף קמ ע"א) וַדָּאִי נֵצַח וְהוֹד, וְבָהוֹן אֲתַפְלִין עֵמוּדָא דְאֲמֻצְעִיָּתָא וְשְׂכִינְתָּא. עֵמוּדָא דְאֲמֻצְעִיָּתָא מִתַּמָּן אֲתַקְרִי אֲסַפְקֵלְרִיָּה דְנִהְרָא מִסְטָרָא דְנֵצַח דְבָהּ אִיָּהּ אוֹר צַח. וּבְגִינָה אֲתַמַּר (ישעיה נח יא) וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ.

שְׂכִינְתָּא דְאִיָּהּ מַלְכוּתָא קְדִישָׁא מִסְטָרָא

שלא מאירה, והם פתובים מזה ומזה, וכתוב בו משני עבריהם, והם ימין ושמאל, חסד וגבורה, שבהם שתי ידים לכתב. והם ה' ה', חמש האצבעות של יד ימין, וחמש האצבעות של יד שמאל. רוח הקדש ו' היא תורה שבכתב, עליהם ה"ה ו', ועם י' שהיא חכמה נעשית יהו"ה, והם נצח והוד, שני נביאים, שני כתובים, שני לוחות התורה שנתנו מימין ומשמאל.

העמוד האמצעי הוא תורה שבכתב מימין. מלכות התורה שבעל פה משמאל. והיא אספקלריה המאירה מימין, והיא אספקלריה שלא מאירה משמאל, והם רוח הקדש וזכר ונקבה.

מצד הצדיק מתחברים העמוד האמצעי והשכינה בין בתורה בין בפתובים בין בנביאים, ומשום זה כי כל בשמים ובארץ. והרי פרשה שאוחז בשמים ובארץ, שבכל הדרגות הם ימין ושמאל, שאין יחוד וקרבה לקדוש ברוך הוא אלא בצדיק, שהם כאילן שהענפים נפרדים לימין ולשמאל ומתחידים למטה בשרש שהיא אגדה, שהוא הצדיק, עקר היחוד.

וכמו שהצדיק הוא עקר היחוד לקדוש ברוך הוא ושכינתו למטה, כך הוא העמוד האמצעי קרבה ויחוד ועקר לאב ולאם. וכך כמו זה תפלה מעמד ותפלה מישב נכללו בצדיק חי העולמים הפולל שמונה עשרה ברכות של התפלה. ותפלת שחרית ותפלת מנחה הן ימין ושמאל, שם האב והאם, ונכללים בעמוד האמצעי שהוא תפלת ערבית,

דהוד אתקריאת אספקלריא דלא נהרא. ואנון (שמות לה טו) פתובים מזה ומזה. וכתוב בו משני עבריהם ואנון ימינא ושמאלא חסד וגבורה די בהון תרין ידין למכתב. ואנון ה' ה' חמש אצבען דיד ימינא, וחמש אצבען דיד שמאלא. רוחא דקדשא ו' איהו תורה שבכתב עליוהו ה"ה ו' ועם י' דהיא חכמה אתעבידת יהו"ה ואנון נצח והוד תרין נביאים, תרין פתובים, תרין לוחין דאורייתא דאתיהבו מימינא ושמאלא.

עמודא דאמצעיתא איהו אורייתא דבכתב מימינא. מלכות אורייתא דבעל פה משמאלא, ואיהו אספקלריא דנהרא מימינא ואיהו אספקלריא דלא נהרא משמאלא. ואנון רוחא דקדשא דכר ונוקבא.

מסטרא דצדיק מתחברן עמודא דאמצעיתא ושכינתא בין באורייתא בין בפתובים בין בנביאים. ובגין דא (דה"א כט יא) כי כל בשמים ובארץ. והא אוקמוה דאחיד בשמיא ובארעא דבכל דרגין אנון ימינא ושמאלא לית יחודא וקורבא לקודשא בריך הוא אלא בצדיק דאנון כאילנא דענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, ומתחידין לתתא בשרש דאיהו אגדה. דאיהו צדיק עקרא דיחודא.

ובגונא דצדיק איהו עקרא דיחודא לקודשא בריך הוא ושכינתא לתתא, הכי איהו עמודא דאמצעיתא קורבא ויחודא ועקרא לאבא ואימא.

והכי כגונא דא תפלה מעמד ותפלה מישב אתפלילו בצדיק חי עלמין פלילא ח"י ברפאן דצלותא, וצלותא דשחרית וצלותא דמנחה אנון ימינא ושמאלא. תמן אבא ואימא

שָׁבוּ (בראשית כח) וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם.
הַדְרָגָה שֶׁל הַעַמּוּד הָאֲמֻצָּעִי,
וְהוּא עֶקֶר הַתְּפִלִּין, וְבוֹ צְרִיף
לְקֶשֶׁר (לְסֹדֵר) אוֹתָם כְּמוֹ זֶה: חֲכָמָה
- קִדְּשׁ לִי, וְזֶה י'. בִּינָה - וְהִיָּה
כִּי יִבְיָאָךְ, וְזוּ ה'. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
לְיָמִין - ו'. וְהִיָּה אִם שְׁמַע
לְשִׁמְאֵל, וְזוּ ה', וּבַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי
נִכְלָלִים.

וּבְשִׁנְכֵרֵיזוֹת בּוֹ תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ
וְשֶׁל יָד, נִקְרָאוֹת תְּפִלִּין. וְבוֹ הֵם
מִצְוָה אַחַת, וְלֹא צְרִיף לְהַפְסִיק,
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה, סָח בֵּין תְּפִלָּה
לְתְּפִלָּה - עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ. וְזֶהוּ
עֶקֶר הַגְּמָרָא. וְאֵלּוּ שְׁעוֹשִׂים אוֹתוֹ
שְׁתֵּי מִצְוֹת (בְּתַלְמוּד) שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם,
הוּא מִיָּמִין וּשְׁמָאל שֶׁשֵׁם הַעֲנָפִים
נִפְרָדִים שְׁמַצֵּד הַיָּמִין וְהַשְׁמָאל.
שְׁתֵּים דְּבַר אֱלֹהִים - צְרִיף לְבָרֵךְ
עֲלֵיהֶן שְׁתֵּי בְרָכוֹת, אַחַת לְהַנִּיחַ
תְּפִלִּין עַל שֶׁל יָד, וְאַחַת עַל מִצְוֹת
תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. וְאִם סָח בִּינֵיהֶם,
מְבָרֵךְ עַל שֶׁל רֹאשׁ שְׁתֵּים.

אַבְרָם מִצַּד שֶׁל הַעַמּוּד הָאֲמֻצָּעִי,
עֲלֵיהֶם נֹאמֵר אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים,
וְלֹא צְרִיף אֲלֵא בְרָכָה אַחַת, כִּי
אַחַד קְרָאתוֹ. וְאִם סָח בֵּין תְּפִלָּה
שֶׁל יָד לְתְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ, הוּא
עוֹשֶׂה פְרוּד בְּיַחְדוּד, וּמְשׁוּם זֶה
עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ וְלֹא מִצְוָה. וְאִין
עֲבָרָה אֲלֵא מוֹת, שְׁנֹאמֵר רַגְלֵיהָ
יָרְדוֹת מוֹת, שְׁעֲלֵיהָ נֹאמֵר כִּי
הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּין א"ח לְד'. וּמְשׁוּם
זֶה עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ, וְחוֹזְרִים
עֲלֵיהָ מְעוֹרְכֵי הַמְּלַחְמָה. וְשֹׁאֵם
יוֹצֵא מִשֵּׁם בְּחֻטָּא זֶה, יָמוֹת.

וְזֶהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים. זֶה הַצְּדִיק
שֶׁהוּא יוֹם שַׁבָּת, זְכוּר וְשִׁמּוֹר
בְּדַבּוּר אַחַד צְרִיכִים לִיחַד אוֹתָם
בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָם אַחַד. וְהָרִי
פְרֻשָׁה, זְכוּר לְזָכֵר וְשִׁמּוֹר
לְגֻבָּה. אַבְל מִצַּד שֶׁל יָמִין

אוֹקְמוּהָ זְכוּר לְזָכֵר שְׁמוֹר

וְאַתְּפִלִּין בְּעַמּוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא דְאִיהוּ צְלוֹתָא
דְעַרְבִית דְּבִיה (בראשית כח יא) וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם.

דְרָגָא דְעַמּוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא. וְאִיהוּ עֶקֶרָא
דְתְּפִלִּין, וְבִיה צְרִיף לְקֶשֶׁרָא (נ"א לְסֹדֵרָא)
לוֹן כְּגוֹנָא דָא חֲכָמָה קִדְּשׁ לִי וְדָא י'. בִּינָה
וְהִיָּה כִּי יִבְיָאָךְ וְדָא ה' שְׁמַע יִשְׂרָאֵל לְיָמִינָא
ו'. וְהִיָּה אִם שְׁמוּעַ לְשִׁמְאֵלָא וְדָא ה' וּבַעֲמוּדָא
דְאֲמֻצָּעִיתָא אַתְּפִלִּין.

וְכַד תְּפִלִּין דְרֹאשׁ וְיָדִיד אַתְּפִלִּין בִּיה אַתְּקִרִיאוּ
תְּפִלִּין. וְבִיה אֲנוּן פְּקוּדָא חֲדָא וְלֹא צְרִיף
לְאַפְסָקָא, כְּמָא דְאוּקְמוּהָ סָח בֵּין תְּפִלָּה
לְתְּפִלָּה עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ. וְהָאִי אִיהוּ עֶקֶרָא
דְגְמָרָא. וְאֵלִין דְעַבְדִּין לְהוּ תְרִי פְּקוּדִין (כְּתַלְמוּדָא)
דִירוּשָׁלַיִם, אִיהוּ מִיָּמִינָא וּשְׁמָאלָא דְתַמָּן
עֲנָפִין מִתְּפִרְדִּין דְמִסְטָרָא דִימִינָא וּשְׁמָאלָא.
שְׁתֵּים דְּבַר אֱלֹהִים צְרִיף לְבָרְכָא עֲלֵיהוּ, תְרִין
בְּרָפָן, חַד לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין עַל שֶׁל יָד, וְחַד עַל
מִצְוֹת תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. וְאִם סָח בִּנְתִים מְבָרֵךְ
עַל שֶׁל רֹאשׁ שְׁתֵּים.

אַבְרָם מִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא עֲלֵיהוּ
אַתְמַר (תְּהֵלִים סב יב) אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים. וְלֹא
צְרִיף אֲלֵא בְרָכְתָא חֲדָא. (יִשְׁעִיה מַא ב) כִּי אַחַד
קְרָאתוֹ. וְאִם סָח בֵּין תְּפִלָּה שֶׁל יָד לְתְּפִלָּה
שֶׁל רֹאשׁ אִיהוּ עֲבִיד פְרוּד בְּיַחְדוּדָא. וּבְגִין דָּא
עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ וְלֹא מִצְוָה. וְלִית עֲבָרָה אֲלֵא
מּוֹת דְאַתְמַר (מְשִׁלִּי ה ה) רַגְלֵיהָ יָרְדוֹת מוֹת. דְעֲלֵהָ
אַתְמַר (רוֹת א יז) כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּין א'ח לְד'.
וּבְגִין דָּא עֲבָרָה הִיא בְּיָדוֹ וְחוֹזְרִין עֲלֵיהָ
מְעוֹרְכֵי הַמְּלַחְמָה. דָּאִי נְפִיק מִתַּמָּן בְּחוּבָא
דָּא יָמוֹת.

וְהָאִי אִיהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים. דָּא צְדִיק דְאִיהוּ
יוֹם שַׁבָּת. זְכוּר וְשִׁמּוֹר בְּדַבּוּר אַחַד
צְרִיכִין לִיחַדָּא לוֹן בִּיה וְלִמְעַבְד לוֹן חַד. וְהָאִי

ושמאל הם שניהם שתי מצוות,
 וכמו זה כל המצוות.

ומשום המחלקת היא בין
 החברים בתפלין, ושאר המצוות
 הוא בימין ושמאל. אבל בעמוד
 האמצעי אין שם מחלקת, משום
 שהוא עקר הגמרא שהיא שלמה,
 ומשם נקרא יעקב איש תם, הוא
 ו' שכולל ששה סדרי משנה. ה'
 הגמרא שלה היא תם בשלשת
 האבות יה"ו, וכו' נשתלם יהוה.
 ומשום זה, בכל מקום שנפרדים
 הענפים לימין ולשמאל, אבל
 למטה נקראת אגדה אחת בעמוד
 האמצעי, ומשום זה וירא אליו
 ה' ויאמר אל תרד מצרימה. זו
 הדרגה הרעה שגרמה רעב של
 התורה ועניות של מצוות התורה,
 שהרי פרשה, שכן בארץ - זו
 שכניה. והרי פרשה הראשונים,
 כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי
 שאין לו אלוה.

ומשום שאברם דרגתו אריה,
 שנאמר בו גור אריה, ומשום זה
 אמר לו הקדוש ברוך הוא גור
 בארץ הזאת. הימין שם יה"ו
 שעולה לחשבון אהי"ה, ושם ו'
 בשביל ה' של אברהם שהיא
 הארץ. ומצד הימין נקרא בארץ,
 ששם אב, ב"א בהפוף האותיות
 אב, וזהו בארץ, כי אב המון
 גוים נתתיך.

ואהיה עמך - זו יה"ו בחשבון
 אהי"ה, בשביל ה'. ואהיה עמך
 - ו' שהוא בן י"ה מן אהיה עמך.
 ואברכה - שהברכות הן מצדו
 של הפה. השכינה העליונה
 נקראת ברכה מצד הימין, וקדשה
 מצד השמאל, והעמוד האמצעי
 נקרא יברך. זהו שכתוב בך יברך
 ישראל.

ומצד השמאל נקרא קדש, זהו
 שכתוב קדש ישראל לה'.
 ומקדשי תיראו. וקדוש מצד

לנוקבא. אבל מסטרא דימינא ושמאלא אנון
 תרוניהו תרין פקודין. וכגונא דא כל פקודין.
 ובגין דא מחלקת דאיהו בין חבריא בתפלין
 ושאר פקודין בימינא ושמאלא איהו.
 אבל בעמודא דאמצעיתא לית תמן מחלקת.
 בגין דאיהו עקרא דגמרא דאיהי שלמה.
 ומתמן אתקרי יעקב (בראשית כה כז) איש תם איהו
 ו' כליל שית סדרי משנה. ה' גמרא דילה
 איהי תם בתלת אבהן יה"ו ובה אשתלים יהוה.
 ובגין דא בכל אתר דענפין מתפרדין לימינא
 ושמאלא. אבל לתתא אקרי אגדה חדא
 בעמודא דאמצעיתא. ובגין דא וירא אליו ה'
 ויאמר אל תרד מצרימה. דא דרגא בישא
 דגרמא פפנא דאורייתא וענייתא דפקודין
 דאורייתא, דהא אוקמוה שכן בארץ דא
 שכניתא דהא אוקמוה קדמאין, כל הדר
 בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה.

ובגין דאברם דדרגה אריה דאתמר ביה (בראשית
 מט ט) גור אריה. ובגין דא אמר לו הקדוש

ברוך הוא גור בארץ הזאת. ימינא תמן יה"ו
 דסליק לחשבון אהי"ה ותמן ו' בגין ה'
 דאברהם דאיהי הארץ. ומסטרא דימינא
 אתקרי בארץ דתמן אב ב"א בהפוף אתון אב
 והאי איהו בארץ"ן פי אב המון גוים נתתיך.

ואהיה עמך דא יה"ו בחשבון אהיה. בגין ה'
 ואהיה עמך ו' דאיהו בן י"ה מן אהיה

עמך. ואברכה דברכאן מסטרא דכהנא אנון.
 שכניתא עלאה אתקריאת ברכה מסטרא
 דימינא. וקדושא מסטרא דשמאלא. ועמודא
 דאמצעיתא אתקרי יברך, דהא הוא דכתיב (שם
 מח כז) בך יברך ישראל.

ומסטרא דשמאלא אתקרי קדש, דהא הוא
 דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה'. (ויקרא

השמאל. ומשום שהבִּרְכָה היא מצד הימין, אמר ואֲבָרְכֶךָ כי לך ולזרעך. הזרע הוא מצד העמוד האמצעי למעלה, ומצד הצדדיק למטה, וזהו על כל זרע זרוע. זרוע למעלה, זרע למטה. שמי ששומר הבְּרִית עולה על כל הקלפות הללו שהן עולה ופריעה, ששם סמאל ונחש, הממנים של כל אמות העולם. ומשום זה כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל, שהם השלטון של אל אחר.

והקמתי את השבועה, השבועה היא השכינה, והקיום שלה העמוד האמצעי אשר נשבעתי לאברהם אביך, שבו הגאלה. זהו שכתוב חי ה' שכבי עד הבקר. עקב אשר שמע אברהם בקלי, עקב ר' ראשי תבות: ע' ענוה, ק' קדושה, ב' ברכה. סנדל לענוה - יראה, ומשום זה עקב ענוה יראת ה'. ענוה מצד העמוד האמצעי. ומשום שמשה היה משם, נאמר בו והאיש משה ענו מאד. והענוה מימין. והשכינה יראה מצד השמאל. ומשום ששכינה היא עקב לעמוד האמצעי, נאמר בו ראש דברך אמת. ונאמר בשכינה עקב ענוה יראת ה'.

בזה הוא. הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. אחר כך נאמר ביעקב הוא ישופך ראש. זהו שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום. וישמר משמרת - זו שכינה, שהיא משמרת תרומתי. מצותי - מצד הימין כלולים במאתים ארבעים ושמונה איברים. חקותי - מצד השמאל שמשם פי חק לישראל הוא. חקים ומשפטים הם משם גזרת המלך, ששם גזרת כל הדינים. ותורתי - מצד העמוד האמצעי, והוא ספר תורה.

טו) ומקדשי תיראו. וקדוש מסטרא דשמאלא. ובגין דאיהי ברכה מסטרא דימינא אמר ואברכך פי לך ולזרעך. זרע מסטרא דעמודא דאמצעיתא איהו לעלא, ומסטרא דצדדיק לתתא, והאי איהו (ויקרא יא לו) על כל זרע זרוע. זרוע לעלא. זרע לתתא. דמאן דנטיר ברית סליק על כל אלין קלפין דאנון ערלה ופריעה, דתמן סמאל ל ונחש ממנו דכל אמין דעלמא. ובגין דא פי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל. דאנון שלטנותא דאל אחר.

והקמתי את השבועה. שבועה איהי שכינתא קיומא דילה עמודא דאמצעיתא. אשר נשבעתי לאברהם אביך. דבה פרקנא הדא הוא דכתיב (רות ג יג) חי ה' שכבי עד הבקר. עקב אשר שמע אברהם בקלי. עקב ראשי תבות ע' ענוה. ק' קדושה. ב' ברכה. סנדל לענוה יראה. ובגין דא (משלי כב ד) עקב ענוה יראת ה'. ענוה מסטרא (דף קמז ע"ב) דעמודא דאמצעיתא. ובגין דמשה הוה מתמן, ביה (במדבר יב ג) והאיש משה ענו מאד. וענוה מימינא ושכינתא יראה מסטרא דשמאלא. ובגין דשכינתא איהי עקב לעמודא דאמצעיתא אתמר ביה, (תהלים קיט קס) ראש דברך אמת. ואתמר בשכינתא (משלי כב ד) עקב ענוה יראת ה'.

כהאי איהו. (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ולבתר אתמר ביעקב הוא ישופך ראש הדא הוא דכתיב (ישעיה כד כא) יפקוד ה' על צבא המרום במרום. (בראשית כו ה) וישמר משמרת דא שכינתא דאיהי (במדבר יח ח) משמרת תרומתי. מצותי מסטרא דימינא כלילן ברמ"ח אברים. חקותי מסטרא דשמאלא דמתמן פי חק לישראל הוא. חקים ומשפטים אנון מתמן גזרת מלפא, דתמן גזירו דכל דינין. ותורת

הצדיק הוא ספר תורה, העמוד האמצעי.

ואם תאמר, צדיקים עומדים ועטרותיהם בראשיהם - אלו התגים של ספר תורה, שהם בד"ק ח"י"ה שעטנז ג"ץ. ואמרו בעלי המשנה, אלו התגים הם כלי זין, כאדם שאוחז כלי זין בידו ומניע אותו לימין ולשמאל ולקדשה. וכלי הזין הם בשלש עשרה אותיות ז"ן בדח"ק, שהיא כמין חטטרת של האות זין ונעשה זה, וסימנך - ז"ה ו"ד ז"ח ח"ק ח"י. ז' צדיק בכל אות ואות, והוא עם י' עטרה על ראשו.

וישב יצחק בגרר. בא וראה, צריך שלא יהיה דבק בין אות לאות, ולא יהיה חסר אות מן התבנה, ולא משנים מפתוחות לסתומות ומסתומות לפתוחות, ואם לא - ספר התורה פסול. וכל התקון הזה למה? אלא האותיות פתוחות מצד השכינה התחתונה, והסתומות מצד האם העליונה, העולם הגסתר. ואותם מ"ם, זו פתוחה וזו סתומה. מ' פתוחה - מלכות. ם סתומה - בינה, מצד הימין והשמאל, שענפים מתפרדים לא ידבק אות באות. ומצד העמוד האמצעי, שהוא שקל הקדש, לא יוסיף אות ולא יחסר אות, שכל המוסיף גורע, ואם הדביק - נגרר, ומשום זה וישב יצחק בגרר וגו'.

בינתיים הנה עלם הזדמן ביניהם ואמר, למה אין נקוד בספר תורה? אמר לו, בני, כל נקודה היא תנועה של אותיות, כמו הפרקים שהם התנועות של איברי הגוף, וכל תנועה הם מצד החכמה. וכדי להפיר את ספר התורה, הוא מצד העמוד האמצעי, אין בו נקודות. וכל הנקודות הן בגוף, עינים, פנים,

מסטרא דעמודא דאמצעיתא. (כאן חסר תחילת המאמר) ואיהו ספר תורה. צדיק איהו ספר תורה עמודא דאמצעיתא.

ואי תימא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, אלין תגין דספר תורה דאנון בד"ק ח"י"ה שעטנז ג"ץ. ואמרי מארי מתניתין אלין תגין אנון זיינין כאדם שאוחז כלי זין בידה ומניע ליה לימינא ולשמאלא ולקדשה. וזיינין אנון בתלת עשר אתון זין בדח"ק איהי כמין חטטרת דאת זין. ואתעביד זה וסימניך ז"ה ו"ד ז"ח ח"ק ח"י. ז' צדיק בכל אות ואות. ואיהו עם י' עטרה על רישה.

וישב יצחק בגרר. תא חזי צריך דלא יהא דבק אות באות, ולא יהא חסר אות מן התבנה ולא משנין מפתוחות לסתומות ומסתומות לפתוחות. ואי לאו ספר תורה פסול. וכל תקונא דא למה, אלא אתון פתיחן מסטרא דשכינתא תתאה. סתימן מסטרא דאמא עלאה עלמא סתימא. ואנון מ'ם דא פתיחא ודא סתימא. מ' פתוחה מלכות. ם סתומא בינה מסטרא דימינא ושמאלא, דענפין מתפרדין לא ידבק אות באות, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו שקל הקדש, לא יוסיף אות ולא יחסר אות. דכל המוסיף גורע. ואם הדביק נגרר. ובגין דא וישב יצחק בגרר.

אדהכי הא נוקא אזדמן ביניהו ואמר, אמאי לית נקוד בספר תורה. אמר ליה ברי,

כל נקודה איהי תנועה דאתון. כגון פרקין דאנון תנועין דאברין דגופא. וכל תנועות אנון מסטרא דחכמה. ובגין לאשתמודע דספר תורה, איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, לית ביה נקודין. וכל נקודין אנון

אֲזַנִּים. הַחֹטֵם שֶׁל כָּלֶם עַל הַפֶּה.
וּמִשּׁוֹם שֶׁהַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב נִתְּנָה
מִצַּד הַיָּמִין, שְׁשֵׁם כְּתִיבָה,
פִּרְשׁוּהָ שֶׁתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, סֵפֶר
תּוֹרָה, שְׁלֹא לִקְרֹא אוֹתוֹ עַל פֶּה,
וְנֹאמַר שְׂאִין לוֹ נְקוּדִים. לַתּוֹרָה
שֶׁבְּעַל פֶּה יֵשׁ טַעֲמִים וְנִקְדוּת.

דְּבַר אַחַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה'. בֹּא
וַיֵּרָא, יֵשׁ נְבוּאָה מֵרֵאֵי, וַיֵּשׁ
נְבוּאָה מֵרֵיחַ, וַיֵּשׁ נְבוּאָה
מִשְׁמִיעָה, וַיֵּשׁ נְבוּאָה מִדְּבוּר,
וְהֵם ד' מִרְפְּבוֹת לְשֵׁם יְהוָה.

בְּרֵאֵיהֶם, בְּרֵאֵיהֶם שֶׁהִיא מֵרֵאֵה,
וּכְנֶגֶד הַמִּרְפְּבָה שֶׁלְמַעַלָּה אָמַר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נַעֲשֶׂה אָדָם.

וְהָרִי הַקָּשׁוּ הֵרֵאשׁוֹנִים, אַחַר שֶׁכָּל
הַבְּרִיּוֹת שֶׁבְּרָא בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית
הַזִּכְּרִי בְּרֵאֵה בַלְשׁוֹן יְחִיד, לְמַה
הַזִּכְּרִי בְּנַעֲשֵׂה אָדָם בַּלְשׁוֹן רַבִּים
כְּדִי לַתֵּת פֶּתַחֲוֹן פֶּה לַמִּינִים

וְלַמּוֹמְרִים? אֵלֶּא כַּאֲן כְּתוּב (הוֹשַׁע
ד') כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה' וְגו' וּפְשָׁעִים
יִכְשְׁלוּ בָם. לְקִיָּם בָּהֶם וּבְאָבֵד

רְשָׁעִים וְנָה. שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה סִתְּמָה
שֶׁהוּא בְּרָא אֶת הָאָדָם הַעֲלִיּוֹן
הֵרֵאשׁוֹן, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. אֶת -
לְרַבּוֹת שֶׁבְּרָא אוֹתוֹ בְּדִיוֹקָן שֶׁל
אָדָם עֲלִיּוֹן בְּמִרְפְּבָה, שֶׁנֹּאמַר בּו
וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם.

וּבְרָא אוֹתוֹ בְּשֵׁנֵי דִיוֹקְנָאוֹת
שֶׁכְּתוּב בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם, שֶׁהֵם
אָדָם שֶׁל כֶּסֶף הַכְּבוֹד מְרוֹם, וְאָדָם
שֶׁל הַכֶּסֶף הַשְּׁנֵי שֶׁנֹּאמַר בּו
מֵרֵאשׁוֹן, וְזֶהוּ מְרוֹם מֵרֵאשׁוֹן.

וּמַה שֶׁאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, זֶה לְלַמֵּד
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁהֵם
זָכָר וְנִקְבָּה לְשִׁתְּף אוֹתוֹ בְּזוּוּגוֹ,
שֶׁאֵם ה' לֹא יִבְנֶה בֵּית שׁוּא עֲמֵלוֹ
בּוֹנֵיו בּו. וּמִשּׁוֹם זֶה אָמַר הַפְּסוּק
בְּכָל דְּרַכִּיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִישַׁר
אֶרְצְחֶיךָ. שֶׁנֹּאמַר בָּהֶם כִּי יִשְׂרָיִם

בְּגוֹף עֵינָיִן אֲנַפִּיִן אוֹדֵנִין. חוֹטְמָא דְכֻלְהוּ עַל
פֶּה.

וּבְגִין דְּאוֹרֵיתָא דְּבְכַתָּב אֲתִיבָא מִסְטָרָא
דִּימִינָא, דְּתַמָּן כְּתִיבָה, אוֹקְמוּהָ
דְּאוֹרֵיתָא דְּבְכַתָּב סֵפֶר תּוֹרָה דְּלֹא לְמַקְרִי לִיָּה
עַל פֶּה, וְאֲתַמַּר דְּלִית לִיָּה נְקוּדִין לְאוֹרֵיתָא
דְּבְעַל פֶּה אֵית טַעֲמֵי וְנִקְוֵדִין.

דְּבַר אַחַר (בְּרֵאשִׁית כו ב) וַיֵּרָא אֵלָיו ה'. תָּא חַזִּי
אֵית נְבוּאָה מֵרֵאֵיהֶם, וְאֵית נְבוּאָה מֵרֵיחָא,

וְאֵית נְבוּאָה מִשְׁמִיעָה, וְאֵית נְבוּאָה מִדְּבוּר.
וְאֵינוֹן אֲרַבַּע מִרְפְּבוֹת לְשֵׁם יְהוָה. בְּרֵאֵיהֶם,
בְּרֵאֵיהֶם דְּאִיהִי מֵרֵאֵה, וְלִקְבַל מִרְפְּבָה דְּלַעֲלֵא

אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (שם א כו) נַעֲשֶׂה אָדָם.

וְהָא אֲקָשׁוּ קְדַמָּיִן, בְּתַר דְּכֻלְהוּ בְּרִין דְּבְרָא
בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, אֲדַפִּיר בְּרֵאֵה

בְּלִישְׁנָא דִּיחִיד. אֲמַאי אֲדַפִּיר בְּנַעֲשֵׂה אָדָם
בְּלִישְׁנָא דְּרַבִּים, לְמִיָּהֵב פֶּתַחֲוֹן פֶּה לַמִּינִים

וְלַמּוֹמְרִים. אֵלֶּא הֵכָא כְּתִיב (הוֹשַׁע יד י) כִּי יִשְׂרָיִם
דְּרַכִּי ה' וְגו' וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם. לְקִיָּמָא בְּהוּ

(מְשַׁלִּי יא י) וּבְאָבֵד רְשָׁעִים וְנָה. דְּהָא אוֹרֵיתָא קָא
סִתְּמִים דְּאִיהוּ בְּרָא לְאָדָם עַלְאָה קְדַמָּאָה, הָדָא

הוּא דְּכְתִיב (בְּרֵאשִׁית א כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ. אֶת לְרַבּוֹת דְּבְרָא לִיָּה בְּדִיוֹקְנָא דְּאָדָם

עַלְאָה בְּמִרְפְּבָתָא, דְּאֲתַמַּר בֵּיה (יחזקאל א יא) וּדְמוּת
פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם.

וּבְרָא לִיָּה בְּתַרִּין דִּיוֹקְנֵין דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית א כו)
בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם, דְּאֵינוֹן אָדָם דְּכֶסֶף

הַכְּבוֹד מְרוֹם. וְאָדָם דְּכֶסֶף תְּנַנְנָא דְּאֲתַמַּר בֵּיה
מֵרֵאשׁוֹן. וְזֶהוּ (יְרֵמִיָּה יז יב) מְרוֹם מֵרֵאשׁוֹן. וּמַה

דְּאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, הָאֵי לְלַמֵּד לְכָל חַד וְחַד
מִיִּשְׂרָאֵל דְּאֵינוֹן דְּכָר וְנִקְבָּא לְשִׁתְּפָא לִיָּה
בְּזוּוּגָה. (תְּהִלִּים קכז א) דָּאֵם ה' לֹא יִבְנֶה בֵּית שׁוּא

עֲמֵלוֹ בּוֹנֵיו בּו. וּבְגִין דָּא אָמַר קָרָא (מְשַׁלִּי ג ו) בְּכָל דְּרַכִּיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִישַׁר

דְּרָכֵי ה'. שְׁנֵדָאֵי נֶאֱמַר בְּעֵלֶת
הָעֹלֹת שְׁנֵי עֹלָמוֹת שְׂצִיר בְּהֵם
עֵלֶת עַל הַכֹּל, וְהֵם י' מְאִישׁ וְה'
מֵאִשָּׁה. שְׁנֵי עֹלָמוֹת שְׂצִיר בְּהֵם
עֵלֶת עַל הַכֹּל הֵם ו' ה', הָעֹלָם
זֶהוּ וְהָעֹלָם הַבָּא, וְזֶה י"ה, וְזֶהוּ
יִו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

וְאָמַר עֵלֶת עַל הַכֹּל, אָף עַל גַּב
שְׁנֵאֲמַר שְׂבָאֵלוּ הָאוֹתִיּוֹת נִבְרָא
הָעֹלָם, וְכִסָּא לְאָדָם לְשִׁבְתָּ בֵּית,
לְשִׁבְתָּ עַל הַכִּסֵּא, שְׂבָהֵם אִי"ה
או"ה, וּבְהֵם נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵים
אֲתֵם לַה' אֱלֹהֵיכֶם, וְנֶאֱמַר בְּהֵם
אָדָם אֲתֵם - שְׁתַּפּוּנֵי עִמְכֶם
בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ וַיִּתְקַיְמוּ
מַעֲשֵׂיהֶם, שְׁאֲנִי הוּא שְׂבָרָאֲתִי כֹל
הָעֹלָמוֹת וְכֹל הַכִּסְאוֹת וְהַחִיּוֹת
וְהַמְּלָאכִים וְכֹל הַצְּבָא הָעֲלִיּוֹנִים
וּבְנֵי אָדָם בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ.

וְאָף עַל גַּב שְׂיֵשׁ בִּישְׂרָאֵל
הָאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה
שְׁנֵתֵן לָהֶם, לֹא יִמְצְאוּ בְּאוֹתִיּוֹת
הַלְלוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה בְּהֵם שְׁלֹא
יִשְׁתַּפּוּ אוֹתִי עִמָּהֶם. וּמִשׁוּם זֶה
אָמַר לָהֶם נַעֲשֵׂה אָדָם, בְּשִׁתּוּף
שְׁלִי, וְלֹא הַתּוֹרָה וְהַמְצִיָּה עֲשׂוּ
פְעֻלָּה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה פְּחוֹת
מִמֶּנִּי.

וּמִשׁוּם זֶה בְּכֹל דְּרָכֵיךָ דְּעָהוּ. וְכֹל
אֲמוֹת הָעֹלָם שְׁלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ
תּוֹרָה, אִין לָהֶם בּוּ דְיִיעָה,
וְהוֹלְכִים פְּצֵאן בְּלֵי רוּעָה, וְנֶאֱמַר
בְּהֵם פִּי כֹל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ
בְּשֵׁם אֱלֹהָיו, וְעוֹשִׂים הַרְבֵּה
אֱלֹהוֹת, וְכֹל יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ
תּוֹרָה, הֵם עוֹבְדִים אוֹתוֹ אֶחָד בּוּ,
וּבְכֹל הָאוֹתִיּוֹת וְהַשְּׁמוֹת
הַקְּדוּשִׁים שְׁלוּ וּבְכֹל הַמַּחְנוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים שְׁנִבְרָאוּ
בְּהֵם.

וּבְכֹל הַבְּרִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
וְהַתַּחְתּוֹנוֹת וּלְמַעַלָּה מִכֻּלָּם אֶחָד,
וּלְמַטָּה מִכֻּלָּם, וּמִבְּפָנִים שֶׁל
כֻּלָּם, וּמִבְּחוּץ שֶׁל כֻּלָּם הוּא אֶחָד.

אֲרַחֲוֹתֶיךָ. דְּאֲתַמַּר בְּהוֹן ^(הוֹשַׁע י"ד י') כִּי יִשְׁרִים דְּרָכֵי
ה'. דְּיִדְאֵי אֲתַמַּר בְּעֵלֶת הָעֹלֹת תְּרִין עֲלָמִין
דְּצִיר בְּהוֹן עֵלֶת עַל כְּלָא. וְאֲנוּן י' מְאִישׁ, ה'
מֵאִשָּׁה. תְּרִין עֲלָמִין דְּצִיר בְּהוֹן עֵלֶת עַל כְּלָא,
אֲנוּן ו' ה' עֲלָמָא דִּין וְעֲלָמָא דְּאֲתִי. וְדָא י' ה'.
וְדָא אִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

וְאָמַר עֵלֶת עַל כְּלָא אָף עַל גַּב דְּאֲתַמַּר דְּבְּאֲלִין
אֲתָוִן אֲתַבְּרִי עֲלָמָא. וְכִרְסָא, לְאָדָם
לְשִׁבְתָּ בֵּית לְשִׁבְתָּ עַל הַכִּסֵּא, דְּבְּהוֹן אִי"ה
או"ה, וּבְהוֹן אֲתַקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל ^(דְּבָרִים י"ד א') בְּנֵים
אֲתֵם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. וְאֲתַמַּר בְּהוֹן ^(יִחְזַקְאֵל ל"ד לא')
אָדָם אֲתֵם. שְׁתַּפּוּנֵי בְּהַדִּיכּוּ בְּאֲלִין אֲתָוִן
וַיִּתְקִים עוֹבְדֵיכּוֹן. דְּאֲנָא הוּא דְּבְּרָאֲתִי כֹל
עֲלָמִין, וְכֹל פְּרָסִין וְחִיוֹן וּמְלָאכִין, וְכֹל צְבָא
עֲלָאִין וּבְנֵי אָדָם בְּאֲלִין אֲתָוִן.

וְאָף עַל גַּב דְּאִית בִּישְׂרָאֵל אֲלִין אֲתָוִן בְּגִין
אוֹרִיתָא דְּיִהֵב לוֹן. לֹא יִשְׁתַּפְּחוּן בְּאֲלִין
אֲתָוִן לְמַעַבְדַּ עוֹבְדָא בְּהוֹן דְּלֹא יִשְׁתַּתְּפוּן לִי
בְּהַדִּיָּהוּ. וּבְגִין דָּא אָמַר לוֹן נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּשִׁתּוּפָא דִּילִי וְלֹא אוֹרִיתָא וּפְקוּדָא עֲבִיד
פְּעֻלָּה עֲלָא וְתַתָּא פְּחוֹת מִנִּי.

וּבְגִין דָּא בְּכֹל דְּרָכֵיךָ דְּעָהוּ. וְכֹל אֲמִין דְּעֲלָמָא
דְּלֹא קִבְּלוּ מִנָּה אוֹרִיתָא, לִית לוֹן יְדִיעָה
בֵּיהּ, וְאֲזִלִין כְּעֵאנָא בְּלֹא רְעִיא, וְאֲתַמַּר בְּהוֹן
^(מִיכָה ד' ה') כִּי כֹל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו,
וְעַבְדִּין אֱלֹהוֹת סְגִיאִין. וְכֹל יִשְׂרָאֵל דְּקִבְּלוּ
מִנָּה אוֹרִיתָא, אֲנוּן ^(דָּף קמ"א ע"א) עַבְדִּין לִיהּ אֶחָד
בֵּיהּ, וּבְכֹל אֲתָוִן וּשְׁמָהֶן קְדִישִׁין דִּילָהּ וּבְכֹל
מְשָׁרְיָן עֲלָאִין וְתַתָּאִין דְּאֲתַבְּרִיאוּ בְּהוּ.

וּבְכֹל בְּרִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין וּלְעֲלָא מִכְּלָהּ אֶחָד
וּלְתַתָּא מִכְּלָהּ וּמְלָגָאוּ דְּכְּלָהּ וּמְלָבַר
דְּכְּלָהּ אִיהוּ אֶחָד. ^(שְׁמוֹת כ"ה י"א) מִבֵּית וּמְחוּץ
תַּצְפִּנוּ. וְהָכִי תוֹכוֹ כְּבָרוּ, הָכִי אִיהוּ מְלָגָאוּ

דְּכָל עֲלָמִין כְּמוֹ מְלַבֵּר דְּכָל עֲלָמִין לֹא אֶשְׁתַּנִּי .
וְלִית שָׁם וְחַבּוּר אַתּוֹן דְּשָׁם ה' וּבְכָל פְּנוּיִן
דִּילָהּ בַר מְנַה . דְּאִי לָאוּ דְּאִיהוּ חֵבֵר בְּקַרְבְּנָה
י' בַּה' ו' בַּה' , לֹא אַתְקַרִּיאוּ אַתּוֹן בְּשֵׁם יְהוָה ,
וְאִיהוּ מְחַבֵּר יְהוָה אֲדַנְי , וְאִיהוּ מְחַבֵּר
יְהוָה בְּאַלְהִים , דְּסָלִיק לְחֻשְׁבֹן אֶהֱיָה
אֲדַנְי . וְאִיהוּ לֹא אַתְקַרִּי אֶחָד פְּחוֹת מְנַיְהוּ
דְּאִיהוּ אֶחָד דְּמְחַבֵּר שְׁנַיִם , דְּאֲנוּן דְּכָר וְנוּקְבָא .
וְעֵבִיד לוֹן חַד . הָדָא הוּא דְּכְתִיב בְּאֲדָם וְחַוְיָה
(ישעיה נא ב) כִּי אֶחָד קָרָאתִיו . וְאִיהוּ מְשַׁתַּף בְּבִנְיָן
בֵּן וּבֵת דְּאֲנוּן בְּנִים לִישְׁנָא דְּבִנְיָן . וְדָא אִיהוּ
(תהלים קכז א) אִם יִי' לֹא יִבְנֶה בֵּית .

וְכָרְ עֲנִינָא וְעוּבָדָא דְּלָאוּ אִיהוּ מְשַׁתַּף בֵּיה ,
מַה פְּתִיב בַּה' , (ישעיה נא ו) כִּי שָׁמַיִם כְּעֶשֶׂן
נִמְלְחוּ וְהָאָרֶץ כְּפִגְדָּ תִבְלָה . וּמִיָּד (תהלים צו יא)
יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ דְּאֲנוּן בְּנִינָא
וְשַׁתְּפָא דִּילָהּ . דְּכָל הַבָּלִים דְּאֲמִין דְּעֲלָמָא ,
אֲנוּן שָׁמַיִם וְאָרֶץ וְעֵתִידִין לְאוּבָדָא . וְכָל
הַבָּלִים דִּישְׂרָאֵל בֵּינֵי בִּיחֻדָּה . אֲנוּן שָׁמַיִם
וְאָרֶץ בְּנִינָא דִּילָהּ , וּמַה הוּא חֵי וְקַיִם , הַכִּי
עוּבָדָא דִּילָהּ חֵי וְקַיִם . וּבְגִין דָּא אָמַר (יחזקאל לג)
(יח) חֵי אֲנִי נְאֻם ה' אִם אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי
אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ הָרָעָה וְחָיָה .

וּבְגִינָא דְּאָמַר לְיִשְׂרָאֵל נַעֲשֵׂה אָדָם , הַכִּי אָמַר
לְסַפִּירֹן נַעֲשֵׂה אָדָם , דָּא עֲמוּדָא
דְּאֲמַצְעִיתָא דְּאִיהוּ רֵאשׁוֹן לְמַחְשְׁבָהּ וְאַחֲרוֹן
לְמַעֲשָׂהּ , דְּאֲנוּן חֲכָמָה בְּרֵאשׁ וְחֲכָמָה בְּסוּף .
דְּכָל סַפִּירָה יְהִיב בֵּיה חוּלְקָה . וּבְגִין דָּא אִיהוּ
בְּדִיוֹקְנָה (במדבר י כה) מְאֻסָּף לְכָל הַמַּחֲנוֹת
לְצַבָּאוֹת . וְרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּדִיוֹקְנָה .

וְאָמַר לְמִלְאָכִין נַעֲשֵׂה אָדָם , וְדָא מִטְטְרוּן ,
דְּכָל מִלְאָךְ וְחַיָּה שְׂוִי בֵּיה חוּלְקָה . וְהַכִּי
אָמַר לְצַבָּא הַשָּׁמַיִם לְמַעַבְד לְשִׁמְשָׂא בְּדִיוֹקְנָה ,

מִבֵּית וּמְחוּץ תַּצְפְּנוּ , וְכָף תּוֹכוֹ
כְּבָרוּ . כִּף הוּא מִכְּפָנַיִם שֶׁל כָּל
הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ מְחוּץ לְכָל
הָעוֹלָמוֹת לֹא מִשְׁתַּנֵּה , וְאִין שָׁם
וְחַבּוּר אוֹתִיּוֹת שֶׁל שָׁם ה' וּבְכָל
הַכְּפֻיִים שֶׁלוֹ חוּץ מִמֶּנּוּ . שָׂאֵם לֹא
שְׁהוּא חֵבֵר בְּקַרְבְּנָה י' בַּה' ו'
בַּה' , לֹא נִקְרְאוּ הָאוֹתִיּוֹת בְּשֵׁם
יְהוָה , וְהוּא מְחַבֵּר יְהוָה אֲדַנְי ,
וְהוּא מְחַבֵּר יְהוָה בְּאַלְהִים ,
שְׁעוּלָה לְחֻשְׁבוֹן אֶהֱיָה אֲדַנְי .
וְהוּא לֹא נִקְרָא אֶחָד פְּחוֹת מְהֵם ,
שְׁהוּא אֶחָד שֶׁמְחַבֵּר שְׁנַיִם , שֶׁהֵם
זָכַר וְנִקְבָּה , וְעוֹשֵׂה אוֹתָם אֶחָד .
זֶהוּ שְׁכַתוּב בְּאֲדָם וְחַוְיָה כִּי אֶחָד
קָרָאתִיו . וְהוּא מְשַׁתַּף בְּבִנְיָן בֵּן
וּבֵת שֶׁהֵם בְּנִים , לְשׁוֹן שֶׁל בְּנִין .
וְזֶהוּ אִם ה' לֹא יִבְנֶה בֵּית .

וְכָרְ עֲנִין וּמַעֲשֵׂה שְׂאִינוּ מְשַׁתַּף
בו , מַה פְּתוּב בּוֹ ? כִּי שָׁמַיִם כְּעֶשֶׂן
נִמְלְחוּ וְהָאָרֶץ כְּפִגְדָּ תִבְלָה . וּמִיָּד ,
יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ ,
שֶׁהֵם הַבְּנִין וְהַשְּׁתַּף שֶׁלוֹ . שְׁכָל
הַהַבָּלִים שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם הֵם
שָׁמַיִם וְאָרֶץ , וְעֵתִידִים לְהֵאבֵד ,
וְכָל הַהַבָּלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בֵּינֵי
בִּיחֻדּוֹ . אוֹתָם שָׁמַיִם וְאָרֶץ הַבְּנִין
שֶׁלוֹ . וּמַה הוּא חֵי וְקַיִם - כִּף
מַעֲשֵׂהוּ חֵי וְקַיִם . וּמִשׁוּם זֶה אָמַר
חֵי אֲנִי נְאֻם ה' אִם אֶחְפֹּץ בְּמוֹת
הָרָשָׁע כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ
וְחָיָה .

וּכְמוֹ שְׂאֵמֵר לְיִשְׂרָאֵל נַעֲשֵׂה אָדָם ,
כִּף אָמַר לְסַפִּירֹת נַעֲשֵׂה אָדָם . זֶה
הָעֲמוּד הָאֲמַצְעִי שְׁהוּא רֵאשׁוֹן
לְמַחְשְׁבָהּ וְאַחֲרוֹן לְמַעֲשָׂהּ , שֶׁהֵם
חֲכָמָה בְּרֵאשׁ וְחֲכָמָה בְּסוּף . שְׁכָל
סַפִּירָה נוֹתֶנֶת בּוֹ חֵלְקוֹ , וּמִשׁוּם
זֶה הוּא בְּדִיוֹקְנּוֹ מְאֻסָּף לְכָל
הַמַּחֲנוֹת הַצַּבָּאוֹת . וְרוּעָה הַנְּאֻמָּן
בְּדִיוֹקְנּוֹ .

וְאָמַר לְמִלְאָכִים נַעֲשֵׂה אָדָם , וְזֶה
מִטְטְרוּן , שְׁכָל מִלְאָךְ וְחַיָּה שָׁם
בו חֵלְקוֹ . וְכָף אָמַר לְצַבָּא הַשָּׁמַיִם

לעשות את השמש בדיוקנו, וכל כוכב נותן בו חלקו, ועלת על הכל השתתף בו בכל מקום, בתפארת במטטרו"ן ובשמש, ואין להאריך בזה.

ועוד נעשה אדם, לאמן שזרע כמה זרעונים בבת אחת, וכל אחד יצא ביומו. אחר כך אמר לאלה שהם פועלים: אני רוצה שתשתתפו כלכם לעשות כלי, וכל אחד מהם יתן בו חלק ממה שנתתי בכם, ואני אשתתף עמכם בכלי ההוא חלק ממני. אמרו לו: מה הכלי הזה כל כך חשוב לפניך שיהיה כלול מהכל? אמר להם: הכלי הזה הוא אדם שיהיה בדיוקן של האדם העליון.

אמרו לו: למה תאמר לנו שכל אחד ואחד נותן בו חלקו, והרי אתה הוא אדון הכל, ואתה בראת הכל? טל אתה מכל אחד ואחד מה שאתה רוצה, שלא יהיה פתחון פה לאותם שלא יודעים בכך, שיאמרו שמעשה של אדם אתה צריך מהשליחים שלך.

אמר להם: למלך שנתן מתנה לעבדיו ונתן לכל אחד ואחד חלקו וירשתו מאותה מתנה, אחר כך בא העבד הנאמן אליו וביקש ממנו מתנה. אמר המלך: העבד הזה עבד אותי בכל האיברים שלו, כך אני רוצה לעשות הכלי שלו מתנה מכל הצבאות שלי. מה עשה? כנס את כל המחנות שלו ואמר: אני רוצה מכס כל אחד ואחד יתן מתנה משלו לעבד הזה, ואני אשתתף עמכם ואתן בו מתנה משלי.

מהם הקשו ואמרו מה אנוש פי תזכרנו, ומהם אמרו ברצון שלם. אף כך קדם שנברא העולם, ונכנסו ישראל במחשבה להבראות, קדם שנבראו המלאכים וכל הבריות של

וכל כוכבא יהיב ביה חולקה, ועלת על כל אשתתף בהו בכל אתר בתפארת במטטרו"ן ובשמשא, ולית לארפא בהאי.

ועוד נעשה אדם. לאמן דזרע כמה זרעונים בבת אחת, וכל אחד נפיק ליומוי. לבתר אמר לאלין לאנון פועלים, אנא בעי דתשתתפו כלכו למעבד מאנא, וכל חד מניהו יהיב ביה חולקה ממה דיהבית בכו, ואנא אשתתף עמיכו בההוא מאנא חולקא מני. אמרו ליה מאי האי מאנא כל כך חשיב קדמך דיהא פליל מפלא. אמר לון האי מאנא איהו אדם דיהא בדיוקנא דאדם עלאה.

אמרו ליה אמאי תימא לן דכל חד וחד יהיב ביה חולקה. והא אנת הוא אדון דכלא, ואנת בראת כלא, טל אנת מפל חד וחד מה דאנת בעי, דלא יהא פתחון פה לאנון דלא אשתמודעין כך. דימרון דעובדא דאדם אנת צריך משליחין דילך.

אמר לון למלפא דיהב מתנא לעבדוי, ויהיב לכל אחד ואחד חולקה ואחסנתה מההוא מתנא. לבתר אתא עבדא מהימנא לגבה ושאל ליה מתנה. אמר מלפא האי עבדא פלח לי בכל אברין דילה. והכי אנא בעי למעבד מאנא דילה מתנה מפל חילין דילי מה עבד פנש פל משרין דילה ואמר לון בעינא מניכו פל חד וחד יהיב מתנה. מדידה להאי עבדא, ואנה אשתתף עמכון ואתן ליה מתנה מדילי.

מנהון אקשו ואמרו (תהלים ח ה) מה אנוש פי תזכרנו. ומנהון אמרי ברעוא שלים. אוף הכי קדם דאתברי עלמא, עאלו ישראל במחשבה להבראות, קדם דאתבריו מלאכין וכל ברין דעלמא דעובדא דבראשית. ובחביבו

העולם של מעשה בראשית, ובחביבות שלהם הניח את המעשה שלהם שיהיו אחרונים למעשה בראשית. ואמר עליו נעשה אדם.

ולמה? אלא בשביל החביבות של אביהם שבשמים שנקרא ישראל, והם היו עתידים להקרא בשמו ישראל, כנס את העליונים והתחתונים לתת חלק מפלם. משום שאם יחטא האדם, כלם נמצאים חסרים בהם מאותו החלק שנתנו בו, וכלם יבקשו רחמים בשבילו. והוא נתן בהם משלו, משום שמרוים לו עשה למענך אם לא למעננו, בשביל אותו החלק שלך שנתת בישראל. זהו שפתוב כי חלק ה' עמו. והוא מוחל להם בשביל אותו החלק שלו של שמו שנתן בהם.

שאם לא יתנו הם מעצמם חלק בו ברצונם, כלם היו טוענים עליו, שאתה נטלת מעמנו על פרחנו חלקנו שהוא באדם מפל אחד ואחד, ולא היו מרחמים עליו. וכדי שלא יהיה להם פתחון פה, משום זה לא רצה לטל חלק אלא ברצונם.

כמו זה שנאמר ברוצה הנאמן, עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ומשום שהמזיקים סרחו לו ולא רצו לתת בו חלק, ואמרו מה אנוש פי תזכרנו וגו', לא ברא להם לבושים, שהם הגופים שלהם, והם שונאים אותם. ועל פן הממנים שעל שבעים ושפים אמות שהם לפניך, כמו כאשר ישראל מחיבים לאביהם שבשמים, אותם אמות העולם הם רצועות בידי בורא העולם להלקותם בהם.

וכשהזורים בתשובה, זורק את אינו אלא בידי של מי שנוטל,

דילהון, אנה לעובדא דילהון דיהון בתראין לעובדא דבראשית. ואמר עליה נעשה אדם.

ואמאי אלא בגין חביבו דאבוהון דבשמאי דאתקרי ישראל. ואנון הו עתידין לאתקרי בשמה ישראל, פניש לעלאין ותתאין למיהב חולקא מפלהו. בגין דאי יחוב אדם, פלהו אשתכחו חסרין בהון, מההוא חולקא דיהבו ביה, וכלהו יבעון רחמי בגינה. ואיהו ירב בהון מדילה, בגין דמרון ליה עשה למענך אם לא למעננו, בגין ההוא חולקא דילך דיהבת בישראל. הדא הוא דכתיב (דברים לב ט) פי חלק יי עמו. ואיהו מחיל לון בגין ההוא חולקא דילה דשמה דיהב בהון.

דאם לא יהיבו אנון מגרמיהו חולקא ביה ברעותיהו, פלהו הו טענין עליה, דאנת נטילת מנן על כרחנא, חולקא דאיהו באדם מפל חד וחד, ולא הו מרחמי עליה. ובגין דלא יהא לון פתחון פה. בגין דא לא בעא לנטלא חולקא אלא ברעותא דילהון.

בגונא דא דאתמר ברעיא מהימנא, (תהלים סח ט) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ובגין דמזיקין סרחו לגבה, ולא בעו למיהב ביה חולקא, ואמרו (שם פ ח ה) מה אנוש פי תזכרנו וגו', לא ברא לון לבושין דאנון גופין דלהון. ואנון שנאין לון. ועל פן ממנן דעל ע"ב אמין, דאנון קמך, פגונא דא פד ישראל מחיבין לאבוהון דבשמאי, אנון אמין דעלמא רצועין בידי דבורא עלמין לאלקאה לון בהו.

וכר חזרין בתיובתא זריק רצועין מידה, ולא יהא בהון ממש. דחילא דרצועין לאו איהו אלא בידי דמאן דנטיל. דעליהו אתמר הרצועות מדו, ולא יהיה בהם ממש. שהפח של הרצועות

(ישעיה מ"ז) כָּל הַגּוֹיִים כְּאֵין נִגְדוּ. וּבִגִּין דִּישְׂרָאֵל אֵית בְּהוּ חוּלְקָא מְבוֹרָא עֲלַמִּין דְּאִיהוּ עֲלֵת עַל כְּלָא. וּמַעֲשֵׂר סְפִירָאן וּמְכַרְסִין וּמְלֹאכִין וְכוּכְבֵּיא וּמְזִלִין כַּד חֲזַרִין בְּתִשׁוּבָה מִכָּל מַה דְּאִתְנַטְּלוּ בְּעוֹן רַחְמֵי עֲלֵיהוּ. בַּר מַשְׁדִּין וּמְזִיקִין וְחִילִין דְּמִסְאַבוּ, דְּאִתְמַר בִּישְׂרָאֵל (ויקרא יח כד) אֵל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֱלֹהִי, דְּלִית לוֹן חוּלְקָא בַּהוֹן.

וּבִגִּין דָּא אַמִּין דְּעֲלֵמָא דְנִשְׁמַתִּין דִּילְהוֹן מְאֻנּוֹן חִילִין דְּמִסְאַבוּ, לִית לְשִׁתְּפָא בַּהוֹן לְאַכִּילָהּ וּשְׁתִּיהָ, וְלֹא בְּכָל עוֹבְדֵיהוֹן, דְּעֲלֵיהוּ כְּתִיב (דברים ד' יט) אֲשֶׁר חָלַק ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו', (שם יד ב) וּבַךְ בָּחַר ה'. וְעֲלֵיהוּ אִתְמַר (מיכה ד' ה) כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוּ וְגו', דְּאִיהוּ יַחֲדִיד וּמִיחַד בְּכָל מְשַׁרְיָן (דף קמא ע"ב) דְּכִלְיָן בַּהוֹן.

וּבִגִּין דִּישְׂרָאֵל כְּלִילָן מַעֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְעֲלֵת עַל כְּלָא שְׂוֵי שְׂמֵיהּ בַּהוֹן, וְאַנּוֹן רַחֲמִין יַתִּיר מִמְּלֹאכֵי הַשְּׂרַת, בְּגִין דְּאִית לוֹן חוּלְקָא בְּסְפִירָן, מַה דְּלֹא הָכִי בְּמִלְאכִין. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל אַנּוֹן עַדְבִּיָּה וְאַחְסַנְתָּהּ, כְּגוֹנָא דְּבִנִּין לְגַבֵּי אַבוּהוֹן. דְּמִלְאכִין לָאו אַנּוֹן לְגַבֵּי סְפִירָן אֲלֵא כְּסוּסוֹן לְגַבֵּי דְרוּכְבֵי עֲלֵיהוּ. אֲבַל יִשְׂרָאֵל בְּנִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין אִין יִשְׂרָאֵל נִגְאֲלִין עַד שִׁישְׁתַּעְבְּדוּ בְּשַׁבְּעִין וְתַרִּין אַמִּין. וּבִגִּין דָּא כָּלל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּסַנְחַרִּיב שַׁבְּעִין וְתַרִּין אַמִּין, לְקַיִם בַּהוֹן (שמות יז טז) מִלְחָמָה לֵיה' בְּעַמְלֵק מְדוּר דוּר.

וְלִקְבַל שַׁבְּעִין וְתַרִּין שָׂרִים אַנּוֹן שְׂמֵהֶן שַׁבְּעִין וְתַרִּין דְּוִיסַע וְיָבֵא וַיֵּט, לְקַיִמָא בַּהוֹן (ישעיה יט א) הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל עַ"ב ק"ל, לְנִטְלָא מַגִּיהוֹן נוֹקְמָא מַעֲמַלְק דְּכִלְיָל שַׁבְּעִין וְתַרִּין

שְׁעֲלֵיהֶם נֹאמַר כָּל הַגּוֹיִם כְּאֵין נִגְדוּ. וּמִשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהֶם חֶלֶק מְבוֹרָא עוֹלָמוֹת שְׁהוּא עֲלֵת עַל הַכֹּל, וּמַעֲשֵׂר הַסְּפִירוֹת וּמַהֲמִלְאכִים וּמַהֲפַסְאוֹת וְהַכּוּכְבִּים וְהַמְּזִלוֹת, כְּשַׁחֲזוֹרִים בְּתִשׁוּבָה, מִכָּל מַה שְּׁנִטְּלוּ מִבְּקָשִׁים עֲלֵיהֶם רַחֲמִים, חוּץ מִשְׁדִּים וּמְזִיקִים וְכַחוֹת הַטְּמָאָה, שְׁנֹאמַר בִּישְׂרָאֵל אֵל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֱלֹהִי, שְׂאִין לְהֶם חֶלֶק בְּהֶם.

וּמִשׁוּם זֶה אַמּוֹת הָעוֹלָם, שְׁנִשְׁמוֹתֵיהֶם מְאוֹתָם כַּחוֹת הַטְּמָאָה, אִין לְהַשְׁתַּחֲוֶה עִמָּם בְּאַכִּילָהּ וּשְׁתִּיָּהּ, וְלֹא בְּכָל מַעֲשִׂיהֶם, שְׁעֲלֵיהֶם כְּתוּב אֲשֶׁר חָלַק ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו', וּבַךְ בָּחַר ה'. וְעֲלֵיהֶם נֹאמַר כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוּ וְגו', שְׁהוּא יַחֲדִיד וּמִיחַד בְּכָל הַמַּחְנוֹת שְׁפִלוּלִים בְּהֶם.

וּמִשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל כְּלוּלִים מַעֲלִיּוֹנִים וְתַתְּחֹנִים, וְעֲלֵת עַל הַכֹּל שֵׁם אֵת שְׁמוֹ בְּהֶם, וְהֶם אֲהוּבִים יוֹתֵר מִמְּלֹאכֵי הַשְּׂרַת, מִשׁוּם שִׁישׁ לְהֶם חֶלֶק בְּסְפִירוֹת מַה שְׂאִין כֹּן בְּמִלְאכִים, מִשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל הֵם גּוֹרְלוֹ וְנַחֲלָתוֹ, כְּמוֹ שְׁהַבְּנִים אֲצֵל אֲבֵיהֶם. שְׁהַמְּלֹאכִים אֵינָם אֵל הַסְּפִירוֹת אֲלֵא כְּמוֹ סוּסִים אֵל הַרוּכְבִים עֲלֵיהֶם, אֲבַל יִשְׂרָאֵל בְּנִים שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּפְרָשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, אִין יִשְׂרָאֵל נִגְאֲלִים עַד שִׁישְׁתַּעְבְּדוּ בְּשַׁבְּעִים וּשְׁתִּים אַמּוֹת. וּמִשׁוּם זֶה כָּלל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּסַנְחַרִּיב אֵת שַׁבְּעִים וּשְׁתִּים הָאַמּוֹת, לְקַיִם בְּהֶם מִלְחָמָה לֵיה' בְּעַמְלֵק מְדוּר דוּר.

וּכְנִגְדַּ שַׁבְּעִים וּשְׁנַיִם שָׂרִים הֵם הַשְּׁמוֹת שַׁבְּעִים וּשְׁנַיִם שֶׁל וַיִּסַּע וְיָבֵא וַיֵּט, לְקַיִם בְּהֶם הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל עַ"ב ק"ל, לְטַל מִהֶם נִקְמָה מַעֲמַלְק שְׁכוּלָל בּוֹ שַׁבְּעִים

ושפתים אמות. וכנגד שבועים
ושנים שמות ויכלו הוא שעולה
שבועים ושפתים.

וזה עליו נאמר שזרע כל
הזרעונים בבת אחת יחידה, והיא
הפלה, שבת המלכה מן הקדוש
ברוך הוא, שהיא תפארת
והמעשה שלו. ומשום שכל
בריות בראשית נכללים בה, לכך
התחילה התורה בכי"ת
מבראשית, והיא בת זוגו של
תפארת אדם, כל אחד נתן בו
חלקו.

והקדוש ברוך הוא נתן אותה
גדולה ושולטת עליהם, משום
שכלם נבראו באות י', בת יחידה
הפלולה מעשר אמירות, ועשר
אלהים. ה' פלולה מחמשה
אורות, האור של היום הראשון.
ו' ששה עמודי אמת. יום הששי
ה', שבשביל שביום הששי ו',
נשלמה ה' בבת אחת.

בא וראה, כשיש לספירות
לעשות פעלה בשם ידוע, שמשם
פעלה, לא תשתלם ולא תעשה
עד שכל ספירה נותנת שם חלקה
(בחה). זה נותן שם האותיות שהם
כל הגונים השחורים מהצד של
בת יחידה, והם הנקודות האדמות
מצדם של שלשת האבות, וזה
נותן וכו' עד שנכללות באותו
השם של כל הספירות. (עכ"מ).

עוד לפרשת וירא אליו

אמר רבי שמעון, מהו וירא
אליו? אלא כמו שהראה הקדוש
ברוך הוא לאדם הראשון דור דור
ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו, כפי
הראה לאברם ואמר לו: בדור
הזה יהיו צדיקים, ובדור הזה
בינוניים, ובדור הזה רשעים.

אמר רבי יוסי, המנורה הקדושה, הרי פרושה הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (שנאמר דברים

אמין ביה. ולקבל שבועין ותריין שמהן איהו
ויכלו דסליק שבועין ותריין.

ודא עלה אתמר דזרע כל זרעונים בבת אחת
יחידה והיא פלה שבת מלכתא מן קודשא
ברוך הוא, דאיהו תפארת ומעשה דילה. ובגין
דכל ברין דבראשית אתפלילין בה, לכך
התחילה תורה בכי"ת מן בראשית. ואיהי בת
זוגה דתפארת אדם כל חד יהיב ביה חולקה.
וקודשא ברוך הוא יהיב לה רב ושליט עליהו,
בגין דכלהו אתבריאו באת יו"ד בת
יחידא פלילא מעשר אמירן, ועשר אלהים.
ה' פלילא מחמש אורין אור דיומא קדמאה.
ו' שית סמכין דקשוט. יום הששי ה' דבגין
דביום הששי ו' אשתלים ה' בבת אחת.

תא חזי פד אית לספירן למעבד פעלה בשם
ידיע, דמתמן הפעלה, לא אשתלים ולא
אתעביד עד דכל ספירה יהיב תמן חולקא.
(ג"א חילקא) דא יהיב תמן אתון דאנון כל גוונין
אפמין מסטרא דבת יחידה. ואנון סומקין
נקודין מסטרא דתלת אבהן. ודא יהיב וכו'
עד דאתפליל בההוא שמה כל ספירן (עכ"מ).

עוד לפרשת וירא אליו.

אמר רבי שמעון מאי (בראשית יח א) וירא אליו.
אלא קודשא ברוך הוא פגונא דאחזי
לאדם קדמאה, דור דור ופרנסיו דור דור
ומנהיגיו, הכי אחזי ליה לאברהם ואמר ליה,
בהאי דרא יהון צדיקים, ובהאי דרא בינוניים,
ובהאי דרא רשעים.

אמר רבי יוסי, בוצינא קדישא, הא אוקמוה
הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (שנאמר
דברים י"ב) ועתה ישראל וגו', כי אם ליראה,

אמר רבי יוסי, המנורה הקדושה, הרי פרושה הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים (שנאמר דברים

(י' ועתה ישראל וגו' כי אם ליראה), ויבכסוק
 אחר כתוב (איוב א) מפי עליון לא
 תצא הרעות והטוב. ואם קדם
 שבאו לעולם נגזר עליהם להיות
 צדיקים או רשעים או בינוניים,
 לא היה עתיד להיות להם שכר
 וענש, ולא היה לנביא לומר להם
 (מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, ולא היה להם
 לבעלי) משניות לומר הכל בידי

שמים חוץ מיראת שמים.

אמר רבי שמעון, השאלה הזו
 עמקה, ונחלקו בה הקדמונים,
 ורבים פשלו בה, משום שלא
 הגיעו לעמק הסוד. על הנביא
 נאמר הפסוק הזה (ירמיה א) בטרם
 אצרך בבטן ידעתיה. וזה סוד
 הכל צפוי והרשות נתונה. הרי
 הדברים הללו סתומים, ולא
 מתגלים אלא כמה שבארו
 רבותינו, מחשבה טובה הקדוש
 ברוך הוא מצרפה למעשה,
 מחשבה רעה אין הקדוש ברוך
 הוא מצרפה למעשה.

מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא
 מצרפה למעשה - למדנו מכאן,
 שקדם שבא לעולם הוא מתפלל
 בשבילו, ושם בו מחשבתו
 בשעת הזיווג, ומשום כך כתוב
 בטרם אצרך בבטן ידעתיה וכו'
 ובטרם וגו'. אחד על שהתפלל
 בשבילו קדם שבא לעולם, משום
 ששם בו מחשבתו קדם יצירתו
 בבטן בשעת הזיווג, ומשום זה
 בטרם אצרך בבטן ידעתיה
 ובטרם תצא מרחם וגו'. ומשום
 שהקדימה אותו בתפלה
 ובמחשבתו קדם יצירתו וקדם
 שיצא מרחם אמו, הוא מנבא
 עתידות קדם שיבאו לעולם.

כך שפן הקדוש ברוך הוא שידע
 כל הדורות קדם שיבאו לעולם.
 שקדם שיבא כל בן אדם לעולם,
 קדם יצירתו מלאך הממנה על
 או חכם או בעל מקרא ומשנה או

(איכה ג לח) מפי עליון לא תצא הרעות והטוב.
 ואם קדם דאתין לעלמא, אתגזר עליהו למהוי
 צדיקים או רשעים או בינוניים, לא היה עתיד
 למהוי לון אגרא ועונשא, ולא היה ליה לנביא
 למימר לון (מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, ולא היה לון למארי)
 מתניתין למימר, הכל בידי שמים חוץ מיראת
 שמים.

אמר רבי שמעון שאלתא דא עמיקא, ואפליגו
 בה קדמאי, וסגי אין פשלו בה. בגין דלא
 מטו לעומקא דרזא. על נביא אתמר האי קרא,
 (ירמיה א ה) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. ורזא דא
 הכל צפוי, והרשות נתונה, הא מלין אלין
 סתימין, ולא אתגלין אלא במאי דאוקמוה
 רבנן, מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא
 מצרפה למעשה. מחשבה רעה אין הקדוש
 ברוך הוא מצרפה למעשה.

מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה
 למעשה, או ליפנא מהכא דקדם
 דאתיא לעולם, צלי בגינה ושוי מחשבתה ביה
 בשעתא דזיוגא, ובגין דא כתיב בטרם אצרך
 וכו' ובטרם וגו'. חד על דצלי בגינה קדם
 דאתא לעלמא. בגין דשוי מחשבתה ביה קדם
 יצירתה בבטן בשעתא דזיוגא. ובגין דא בטרם
 אצרך בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם וגו'.
 ובגין דאקדימת ליה בצלותא ובמחשבתה
 קדם יצירתה וקדם דנפק מרחם אמה איהו
 מנבא עתידות קדם דייתון לעלמא.

כך שפן קודשא בריך הוא דינדע כל דרין קדם
 דייתון לעלמא. דקדם דייתי כל בר נש
 לעלמא, קדם יצירתה מלאך ממנה על ההיא
 טפה, וקודשא בריך הוא גזיר עליה אם יהיה
 נביא או חכם או בעל מקרא ומשנה, או מארי
 הטפה ההיא, והקדוש ברוך הוא גזר עליו אם יהיה נביא

בעל רוח הקדש, או מארי בת קול, דאתנהיג בת קול במלולא דילה, ויימא הלכה כפלוגני. או אם יהיה טפש. אבל רשע וצדיק לא גזר. אף על גב דאבוי עבד ליה במחשבה רעה, דעביד ביה מעשה דעביד ליה בנדה או בעריות, או בגויה או בזונה או בשפחה.

אף על גב שהקדוש ברוך הוא יודע שהוא בן רשע או ממזר קדם יצירתו, לא צנה הקדוש ברוך הוא על אביו לעשותו בעריות או בנדות, שהרי צנה בו בתורה על העריות ועל הנדות, זהו שפתיב ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

וזה הוא שנאמר מהנביא, מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. מה זה הרעות והטוב? אלא כף הקדוש ברוך הוא לא גזר עליו שיהיה צדיק וטוב, אלא קדם יצירתו הוא ידע את מחשבת אביו, והקדוש ברוך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. זה הוא כל אחד בפרט.

ומשום זה הפל צפוי במחשבה, שהקדוש ברוך הוא יודע את מחשבתו הרעה, והרשות נתונה לאדם במעשה. ואדם חטא במחשבה ובמעשה, וגרם לעולם שנדבקו בעץ של טוב ורע, והוא חזר בתשובה ודבק בעץ החיים. ומשום שכל הדורות תלויים בו, והתורה שנתן לו, נתן למשה ולכל ישראל. וכל הדורות הראה לו הקדוש ברוך הוא דוד דור ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו.

ובנין לנו שהקדוש ברוך הוא נתן לו תורה? זהו שפתיב אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. אפלו השדים והמזיקים יצאו ממנו, וזהו פקד עון אבות על בנים - אלו שמעשה

רוח הקדש, או מארי בת קול, דאתנהיג בת קול במלולא דילה, ויימא הלכה כפלוגני. או אם יהיה טפש, אבל רשע וצדיק לא קא גזר. אף על גב דאבוי עבד ליה במחשבה רעה, דעביד ביה מעשה דעביד ליה בנדה או בעריות, או בגויה או בזונה או בשפחה.

אף על גב דקודשא בריך הוא ידע דהוי בן רשע או ממזר קדם יצירתה, לא מני קודשא בריך הוא על אבוי למעבד ליה בעריות או בנדות, דהא מני ביה באורייתא על הנדות ועל העריות. הדא הוא דכתיב (ויקרא יח ט) ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב.

והאי איהו דאמר נביא מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. מאי הרעות והטוב, אלא הכי קודשא בריך הוא לא גזר עלה דיהא צדיק וטוב. אלא קדם יצירתה הוא ידע מחשבה דאבוי. וקודשא בריך הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה. האי איהו כל חד בפרט.

ובנין דא הפל צפוי במחשבה. וקודשא בריך הוא ידע מחשבתה בישא. והרשות נתונה ליה לאדם במעשה. ואדם חב במחשבה ובעובדא, וגרם לעלמא דאתדבקו באילנא דטוב ורע, ואיהו חזר בתשובתא ואתדבק באילנא דחיי.

ובנין דכל דרין ביה תלון, ואורייתא דיהב ליה, יתב למשה וכל ישראל וכל דרין אחזי ליה קודשא בריך הוא דור ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו.

ומנא לן דקודשא בריך הוא יתב ליה אורייתא, הדא הוא דכתיב (איוב כח ז) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. אפלו שדין ומזיקין דנפקו מנה. והאי איהו (דברים כד טז) פקד

אבותיהם בידיהם. ולא יומתו
אבות על בנים, ובנים לא יומתו
על אבות - אלו שמעשה אבותם
לא בידיהם.

וְרֵא עוֹד, אֵלָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לא אמר שְהִרְאָה לְאָדָם, וְלֹא
לְאַבְרָהָם, וְלֹא לְשׁוּם נְבִיא, אֵלָּא
דוֹר דוֹר וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ'. וְלֹא אָמַר
שְהִרְאָה לֹא צְדִיקִים אוֹ רְשָׁעִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים, וְלֹא שְׁגָזַר עֲלֵיהֶם
לְהִיּוֹת צְדִיקִים אוֹ בִּינוּנִיִּים אוֹ
רְשָׁעִים. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסֵי, אַחַר
שְהִרְאָה לוֹ דוֹר דוֹר וּפְרַנְסִיו, דוֹר
דוֹר וּמְנַהֲיָיו, וְדַאי הִפִּיר בְּהֶם
אִם הֵם צְדִיקִים אוֹ רְשָׁעִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים! אָמַר לוֹ, כִּף הוּא וְדַאי,
אַבְל סוּד הַדְּבָר עֲמַק, הַנְּסַתְרַת
לֵה' אֱלֹהֵינוּ.

בִּנְתִּים אוֹתוֹ הַנְּזַקן הַעֲלִיּוֹן הַזְּמַן
אֲלֵיהֶם וְאָמַר לָהֶם, בְּמָה
עֲסַקְתֶּם? סָחוּ לוֹ הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר
לָהֶם, וְדַאי שְתוֹרָה נִכְרָאָה אֲלֵפִים
שְנָה קִדְם שְנִבְרָא הָעוֹלָם, וּבָה
הִרְאָה לְאָדָם הִרְאֵשׁוֹן דוֹר דוֹר
וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ', וּבָה הִרְאָה
לְאַבְרָהָם אִף כִּף מָה שְפָתוֹב בּוֹ.
וּמְשׁוּם זֶה וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֵרְתִּי
מִצּוֹתַי חֲקוּתִי וְתוֹרַתִּי. וּבָה נִמְלַךְ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא אֶת
הָעוֹלָם.

וּנְשַׁמֹּת הַצְדִיקִים אֲפִלוּ כִּף נִמְלַךְ
בְּהֵן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא
הָעוֹלָם. זֶהוּ שְפָתוֹב בְּרֵאשִׁית,
וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא תוֹרָה, וְאִין
רֵאשִׁית אֵלָּא נְשִׁמָּה. וְהַתוֹרָה
טְפִלָּה לְנְשִׁמָּה, מְשׁוּם שְשִׁבַת
שְקוּלָה כְּנִגְדַּת כָּל הַתוֹרָה כְּלָה,
וּמְחִלִּים אוֹתָהּ בְשִׁבְלִי נְשַׁמַּת
אָדָם שְלֹא תִצָּא מִמֶּנּוּ קִדְם זְמַנּוּ.
וְהַנְשִׁמָּה הַזֶּה הִיא נְבוֹאִית בָּהּ
נִבְרָא הָעוֹלָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְלַח אוֹתוֹ בְּכָל דוֹר וְדוֹר לְהַגִּן

עוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים. אֲלִין דְמַעֲשֶׂה אָבוֹהוֹן
בִּידֵיהוֹן. (שְמוֹת כ ה) וְלֹא יוֹמְתוּ אָבוֹת עַל בָּנִים
וּבָנִים לֹא יוֹמְתוּ עַל אָבוֹת, אֲלִין דְעוֹבְדָא
דְאַבוֹהוֹן לָאוּ בִידֵיהוֹן.

וְרֵא עוֹד אֵלָּא דְלֹא אָמַר דְאַחֲזִי לִיהַ קוּדְשָׁא
בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם, וְלֹא לְאַבְרָהָם, וְלֹא
לְשׁוּם נְבִיא, אֵלָּא דוֹר דוֹר וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ', וְלֹא
אָמַר דְאַחֲזִי לִיהַ צְדִיקִים אוֹ רְשָׁעִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים, וְלֹא דְגָזַר עֲלֵיהוּ לְמַהוּ צְדִיקִים אוֹ
בִּינוּנִיִּים אוֹ רְשָׁעִים. אָמַר לִיהַ רַבִּי יוֹסֵי בְתַר
דְאַחֲזִי לִיהַ דְרָא דְרָא וּפְרַנְסִיהַ, דְרָא דְרָא
וּמְנַהֲיָיהַ וְדַאי אֲשַׁתְמוּדַע בְּהוֹן אִי אַנוּן
צְדִיקִים אוֹ (דף קמ"ב ע"א) רְשָׁעִים אוֹ בִּינוּנִיִּים.
אָמַר לִיהַ הַכִּי אִיהוּ וְדַאי, אַבְל רְזָא דְמַלְךָ
עֲמַק (דְבָרִים כ"ט כ"ח) הַנְּסַתְרַת לֵה' אֱלֹהֵינוּ.

אֲדַהֲבִי הַהוּא סְבָא עֲלָאָה אֲזִדְמֵן לְגַבְיָהּ וְאָמַר
לוֹן, בְּמֵאֵי עֲסִיקְתּוּ סָחוּ לִיהַ עוֹבְדָא.
אָמַר לוֹן וְדַאי אוֹרִיתָא אֲתַבְרִיאַת תְּרִי אֲלֵפִי
שְנִין קִדְם דְאַתְבְּרִי עֲלִמָּא, וּבָה אַחֲזִי לְאָדָם
הִרְאֵשׁוֹן דוֹר דוֹר וְדוֹרְשׁוֹ וְכוּ', וּבָה אַחֲזִי
לְאַבְרָהָם אוֹף הַכִּי. מֵאֵי דְכְתִיב בִּיהַ. וּבְגִין דָּא
(בראשית כו ה) וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי חֲקוּתִי
וְתוֹרַתִּי. וּבָה נִמְלַךְ קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא
עֲלִמָּא.

וּנְשַׁמֹּתֵהוֹן דְצְדִיקֵיָא אוֹף הַכִּי נִמְלַךְ בְּהוֹן
קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וּבְרָא עֲלִמָּא.
הַדָּא הוּא דְכְתִיב בְּרֵאשִׁית, וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא
תוֹרָה. וְאִין רֵאשִׁית אֵלָּא נְשִׁמָּה. וְאוֹרִיתָא
טְפִלָּה לְנְשִׁמָּה, בְּגִין דְשִׁבַת שְקוּלָה כְּנִגְדַּת כָּל
הַתוֹרָה כְּלָה, וּמְחִלִּין לִיהַ בְּגִין נְשַׁמֹּתָא דְבַר
נֵשׁ דְלֹא תְפוּק מִנָּה קִדְם זְמַנָּה.

וְאִיהוּ נְשַׁמֹּתָא דָּא נְבוֹאוֹת בָּהּ נִבְרָא עֲלִמָּא,
וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא שְלַח לִיהַ בְּכָל דְרָא וְדָרָא לְאַגְנָא עֲלוּי וְלִמְסַבֵּל

וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא שְלַח לִיהַ בְּכָל דְרָא וְדָרָא לְאַגְנָא עֲלוּי וְלִמְסַבֵּל

עליו ולסבל העל שלקחם משום
שהיא מעץ החיים, שלא תלוי
ממנה זכות וחובה ולא שכר
וענש, שהם עץ הדעת טוב ורע.
וכל דור אינו פחות מששים
רבוא, שלטונה של אותה
הנשמה. והראיה לאדם, אם הדור
יהיה זכאי, אדם יקום לרשת
נשמה מצד של חסד, ויהיו
צדיקים מצד של חסד, ומטה
להם כלפי חסד, והדור הזה יהיו
בצלי חן וחסד.

ואם לא מתנהגים בדרגתם,
שהוא הממנה על הדור ופרנסו
שיהיו חסידים, הקדוש ברוך הוא
מעביר מהם את החסד, ומשליט
עליהם הגבורה, מדת הדין, לדון
אותם כפי מעשיהם, ולא כפי
הדרגה והמולד והמזל שלהם.
וסוד הדבר הזה רמוז לנו בהגדות
והדרשות, שבארוה, משלחי רגל
השור והחמור - אלו שני
המשיחים שצתידים לבא
בדורות הללו. אם הדור הוא חיב,
מתקיים בהם משלחי רגל השור
והחמור.

ועוד למדנו בסוד זה דבר אחר
לסמך לו, בשגם הוא בשר.
ובארנו, בשגם - זה משה, שצתיד
היה לתת תורה בדור המבול,
אלא שהיו רשעים, והקדוש ברוך
הוא גנו אותה לצדיקים. אף כף
היתה מזמנת בת שבע לדור
מששת ימי בראשית, אלא
שאכלה פנה, ולמדנו שחטאי
האדם גורמים שלא יזכה לטובה
שמזמנת עליו מששת ימי
בראשית.

אף כף, דור טוב, מחלות רעות
שצתידות להיות, יש את מי
שמתרחק ממנו עד שמתקן
מעשיו, ומחזיר לו אבדתו. ויש
שמאבד אותו בחטאו ולא חוזר
לו לעולם, וזהי האבדה

על דילהון, בגין דאיהי מאילנא דחיי, דלא
תליא מנה זכות וחובה, לא אגרא ולא עונשא,
דאנון עץ הדעת טוב ורע. וכל דור לית הוא
פחות משתיין רבוא שלטנותא דהיהיא נשמתא.
ואחזי לאדם אם דרא יהא זכאה, בר נש יקום
למירת נשמתא מסטרא דחסד, ויהון זכאין
מסטרא דחסד, ומטה לון כלפי חסד, ודרא
דא יהון מארי חנא וחסדא.

ואי לא מתנהגין בדרגא דילהון דאיהו ממנא
על דרא ופרנסין דילה דיהון חסידין,
קודשא בריך הוא אעבר מנהון חסד, ושלטי
עליהו גבורה מדת הדין, למידן להו פפום
עובדיהו, ולא פפום דרגא ומולדא ומזלא
דילהון. ורזא דמלה דא קא רמיזא לן בהגדות
והדרשות, דאוקמוה (ישעיה לב ב) משלחי רגל השור
והחמור, אליו תרין משיחין דצתידין למיתי
בהני דרי. אם דרא איהו חיבא אתקנים בהון
משלחי רגל השור והחמור.

ועוד אוליפנא ברזא דא מלה אחרא לסמכא
לגבה (בראשית ו ג) בשגם הוא בשר.
ואוקימנא בשגם דא משה, דצתידא הוה
למיהב אורייתא בדור המבול. אלא דהו
רשיעיא, וקודשא בריך הוא גניז ליה
לצדיקיא. אוף הכי מזמנא היתה בת שבע
לדוד מששת ימי בראשית, אלא שאכלה פנה,
ואוליפנא דחובין דבר נש, גרמין דלא יזכי
לטובה דמזמנא עליה למהוי מששת ימי
בראשית.

אוף הכי דרא טבא מרעין בישין דצתידין
למהוי. אית למאן דאתרחק מנה, עד
דמתקן עובדיו ואחזר ליה אבדה דילה. ואית
דאביד ליה בחובוי ולא אתחזר ליה לעולם.
והאי איהי אבדה דאתיאשו הבעלים ממנה,

שֶׁהִתְיַאֲשׁוּ הַבְּעָלִים מִמְּנָה, וְזֶה שְׁזָכָה בְּמִצִּיּוֹת קִנְיָה אוֹתָהּ, אִם הַקָּדִים בָּהּ אֶת חֲבֵרוֹ. וְזֶה שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵרָאֵה לְכָל הָעוֹלָם שֶׁשֶׁת אֲלָפֵי שָׁנִים וְאַחַד חֹרֵב, וְהֵרָאָה שְׁבָכָל הָאֶלֶף הָרִאשׁוֹן שֶׁלְטוֹנוֹ הַחֹסֵד.

בְּאֵרֶף הַשְּׁנֵי שֶׁלְטוֹנוֹ גְּבוּרָה, שְׁדָרִים בְּשִׁפְתֵי דְרָגוֹת - גְּבוּרִים וְחֲסִידִים, וּבְאֵלֶף הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלְטוֹנוֹ לִהְיוֹת דוֹרוֹ אֲנָשֵׁי אֱמֶת. הָאֶלֶף הַרְבִּיעִי שֶׁלְטוֹנוֹ נִצַּח, וְהָאֶלֶף הַחֲמִישִׁי שֶׁלְטוֹנוֹ הוֹד, וְהָיוּ עֲתִידִים לִהְיוֹת דוֹרוֹתָם נְבִיאִים.

הָאֵרֶף הַשְּׁשִׁי צָדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְאִם חֹס וְשָׁלוֹם בְּמָקוֹם שֶׁדְרָגָתָם מְחִיבָת אוֹתָם לִהְיוֹת צָדִיקִים וְהֵם רְשָׁעִים, כְּאֵלֶּי הַעֲבִירוֹ עֲמוּד הַצָּדִיק יְסוּד עוֹלָם מִן הָעוֹלָם, וּמְחִזְרִים אֶת הָעוֹלָם לְתַהוֹ וְכַהוֹ, וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם בְּמָקוֹם הַצָּדִיק סְמָאֵל הַרְשָׁע.

אֵיךְ כֵּן אִם הַדּוֹרוֹת שֶׁל נִצַּח וְהוֹד הֵם רְשָׁעִים בְּמָקוֹם נְבִיאֵי הָאֱמֶת - שׁוֹלֵטִים נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר. וְאִם דוֹר שְׁאֵמֶת לֹא מְנַהֵיגִים בּוֹ בְּאֱמֶת - מְסַתְּלָקֵת מֵהֶם הָאֱמֶת, וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם הַשֶּׁקֶר. וְאִם לְדוֹרוֹת הַגְּבוּרָה אֵין גְּבוּרָה עוֹמְדִים בְּפָרֶץ - מְסַתְּלָקֵת מֵהֶם הַגְּבוּרָה וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם זֵר. וְאַחַד יִרְדֵּף אֶלֶף וּשְׁנַיִם יִנְסוּ רַבָּה. וְאִם דוֹר שֶׁל חֲסִידִים לֹא מְתַנְהֵגִים בְּחֲסִידוֹת, שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם גִּזְלָן שְׂגוּל אוֹתָם.

וְזֶה שֶׁהֵרָאֵה לְאָדָם כָּל הַדּוֹרוֹת וְהַמְנַהֵיגִים שֶׁלָּהֶם. אִם זְכָאִים הַדּוֹרוֹת לְלַכֵּת אַחֲרֵיהֶם, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַנְהֵג בָּהֶם בְּאוֹתָהּ מְדַרְגָּה טוֹבָה. וְאִם לֹא - מְתַנְהֵג אִתָּם לְפִי מַעֲשֵׂיהֶם, בְּמְדַרְגָּה רְעוּה. וּמִשׁוֹם זֶה, (אֵיכָה ג) מְפִי עֲלִיּוֹן לֹא תִצָּא הַרְעוֹת וְהַטּוֹב. וּבְכֹל דוֹר נֹתֵן לָהֶם הַטּוֹב וְהַרְעָה

וְאֵיהוּ דְזָכָה בְּמִצִּיּוֹת קִנְיָה לָהּ, אֵי אֲקָדִים בָּהּ לְחֲבֵרָה. וְהֵאֵי אֵיהוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲחִזִּי לְכָל עֲלָמָא, שְׁתָּא אֲלָפֵי שָׁנִין וְיַחַד חֹרֵב. וְאַחֲזִי דְבְכָל אֲלָף קְדָמָאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ חֹסֵד.

בְּאֵרֶף תְּנִינָא שׁוֹלְטָנוּתָהּ גְּבוּרָה דְרִין בְּתָרִין דְרָגִין גְּבוּרִים וְחֲסִידִים. וְאַלְף תְּלִיתָאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ לְמַהוּי דְרָא דִילָה אֲנָשֵׁי אֱמֶת. אֶלֶף רְבִיעָאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ נִצַּח. וְאַלְף חֲמִישָׁאָה שׁוֹלְטָנוּתָהּ הוֹד, וְהוּוּ עֲתִידִים לְמַהוּי דְרִין דִּלְהוֹ נְבִיאִים.

אֵרֶף שְׁתִּיתָאָה צָדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְאִם חֹס וְשָׁלוֹם בְּאֵתֵר דְדְרָגָא דִּילְהוֹן מְחִיב לוֹן לְמַהוּי צָדִיקִים וְאֲנוּן רְשָׁעִים, כְּאֵלֶּי עֲבִרִין עֲמוּד צָדִיק יְסוּד עוֹלָם מְעֲלָמָא, וְחֲזָרִין עֲלָמָא לְתַהוֹ וְכַהוֹ, וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהוּ בְּאֵתֵר דְצָדִיק, סְמָאֵל הַרְשָׁע.

אֵיךְ הֵכִי אִם דְרִין דְנִצַּח וְהוֹד רְשִׁיעֵינָא בְּאֵתֵר דְנְבִיאֵי הָאֱמֶת, שׁוֹלֵטִין נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר. וְאִם דְרָא דְאֱמֶת לֹא מְתַנְהֵגִין בֵּיהּ בְּאֱמֶת, אֲסַתְּלַק מְנִיְהוּ אֱמֶת וְשׁוֹלֵטָא עֲלֵיהוּ שֶׁקֶר. וְאִם דְרִין דְגְבוּרָה לֹאוֹ גְבוּרָה עוֹמְדִים בְּפָרֶץ, אֲסַתְּלַק מְנִיְהוּ גְבוּרָה וְשׁוֹלֵט נּוֹכְרָאָה עֲלֵיהוּ, וְאַחַד יִרְדֵּף אֶלֶף וּשְׁנַיִם יִנְסוּ רַבָּה. וְאִם דְרָא דְחֲסִידִים לֹא מְתַנְהֵגִי בְּחֲסִידוֹת. שׁוֹלֵט עֲלֵיהוּ גִזְלָן וְגִזְלֵל לוֹן.

וְהֵאֵי אֵיהוּ דְאַחֲזִי לְאָדָם כָּל דְרִין וּפְרָנְסִין דִּילְהוֹן. אִם זְכִין דְרִין לְאֵתְנַהֵגָא אֲבַתְרִיְהוּ, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַנְהֵג בְּהוֹן בְּהוּא דְרָגָא טָבָא. וְאִם לֹאוֹ מְתַנְהֵג בְּהוֹן כְּפּוּם עוֹבְדִיְהוּ בְּדְרָגָא בִישָׁא. וּבְגִין דָּא. (אֵיכָה ג)

מְפִי עֲלִיּוֹן לֹא תִצָּא הַרְעוֹת וְהַטּוֹב. וּבְכֹל דְרָא יְהִיב לוֹן הַטּוֹב וְהַרְעָה כְּפּוּם דְרָגָא דְרָא. וְרָזָא דְמִלָּה (דְבָרִים ל טו) רָאֵה נְתַתִּי

לפי מדרגת הדור. וסוד הדבֿר - (דברים ד) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. וזהו שכתוב בתורה כל הדורות שיהיו עתידים להיות, אם זכו להתנהג.

והראיה לו פרנסים מצד של יצר הטוב, ופרנסים מצד של יצר הרע. אם זכו להנהיגה של פרנסים של יצר הטוב, מטה אותם כלפי חסד או גבורה, או אמת, או נביאים, או צדיק יסוד עולם, כפי השלטון של כל מדרגה. ואם מתנהגים בפרנסים רעים מצד של הרע, הקדוש ברוך הוא ידון אותם במדות רעות, בהפך של מדרגות טובות. וזהו שמראה להם פרנסים רשעים וצדיקים שבכל דור. ולא שנאמר שגזר הקדוש ברוך הוא על הדורות להיות צדיקים או רשעים.

מיד ששמע המנוחה הקדושה ורבי יוסי דברים אלו, השתטחו לפניו אותו הזקן ואמרו, כעת התגלו דברים על ברוך. ולא נמצאה קשיה בעולם בשאלה זו. מיד עף אותו זקן. אמר המנוחה הקדושה, ודאי אדם הראשון היה אותו זקן, שאין כמוהו בכל הבריות בחכמה, ואין מדרגה של בן אדם בעולם כמדרגתו, ונכי אידך] שהוא קודם לכל הבריות. כך דמותו קודמת לכל הבריות.

(עכ"מ)

כך גם פן כנגדם למטה, שנים עשר שבטים עומדים סביב המשכן בגון הזה, כל אחד מהם במקום הראוי לו. וכנגד הדרגה הזו עשה שלמה למטה ים שעומד על שנים עשר בקר, שלשה פונים צפונה, ושלשה פונים דרום, ושלשה פונים

לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. והאי איהו דכתיב באורייתא. כל דרין דיהוון עתידים למהוי, אם זכו לאתנהגא. ואחזי ליה פרנסים מסטרא דיצר הטוב. ופרנסים מסטרא דיצר הרע. אי זכו לאתנהגא בפרנסין דיצר הטוב. מטה לון כלפי חסד, או גבורה, או אמת, או נביאים, או צדיק יסוד עולם, כפום שלטנותיה דכל דרגא, ואם מתנהגין בפרנסין בישיין מסטרא דרע, קדשא בריך הוא ידון לון במדות בישיין. בהפוכא דדרגין טבין. והאי איהו דאחזי לון פרנסים רשעים וצדיקים דכל דרא. ולא דאתמר דגזר קדשא בריך הוא על דרין למהוי צדיקים או רשעים.

מיד דשמע בוצינא קדישא ורבי יוסי מלין אלין. אשתטחו קמיה הההוא סבא, ואמרו פען אתגליין מלין על בירווא. ולא אשתפח קושיא בעלמא בהאי שאילתא, מיד פרח ההוא סבא, אמר בוצינא קדישא, ודאי אדם קדמאה הוה האי סבא, דלית פוותיה בכל בריין בחכמתא, ולית דרגא דבר נש בעלמא פדרגיה, (וכי חיבי) דאיהו אקדים לכל בריין. הכי דיוקניה אקדים לכל בריין. (עכ"מ).

כך גם פן לקבלהוון לתתא. י"ב שבטין קימין סתריי משפנא בהאי גוונא, כל חד מניהו בדוכתא דאתחזי ליה. ולקבל האי דרגא עבד שלמה לתתא ים עומד על שנים עשר בקר, שלשה פונים צפונה, ושלשה פונים דרום, וג' פונים מזרח, וג' פונים מערב. והאי דרגא לעלא, מאי טעמא אקרי ים.

ארא בגין דההוא צדיק דאמלי להאי ים, אקרי

מזרח, ושלשה פונים מערב. ומה הטעם נקראת הדרגה הזו למעלה ים? ארא משום שהצדיק ההוא שממלא את הים הזה נקרא ים. זהו שכתוב ויקרא אלהים לאור

יום, וכתוב אור זרע לצדיק
 ולישרי לב שמחה. והוא מאיר
 בסוד של וא"ו של השם הקדוש,
 ואותו היום בסוד של פת השם
 הקדוש, שבו ממלא את הים הזה
 שנקרא ה"א התחתונה של השם
 הקדוש. זהו שכתוב כל הנחלים
 הלכים אל הים. וכל זה הדרגה
 של צדיק, משום שכל התפנוקים
 יוצאים ממנו.

מה זה הנחלים? אלו חמש
 הדרגות שעמו, שהולכים לים
 למלא אותו. והדרגה הזו נקראת
 בת שבע. וכשמאיר הצדיק הזה
 לדרגה הזו שנקראת צדק, לדרגה
 הזו שנקראת שבעה שבועות
 שבע פעמים, אז גם העולם
 התחתון הדרגה הזו שנקראת
 הלכנה ששולטת בלילה. שנת
 הלכנה כמה גדולה? שלש מאות
 ששים וחמשה ימים, וארבעים
 ותשעה שבועות מהם פנגד
 הדרגה הזו של הים שלמעלה
 שהיא מקבלת ממנו.

נשארו שנים עשר ימים פנגד
 שנים עשר שבטים המקיפים את
 הים הזה לשמר את משמרת
 המשכן, והכל כדי להראות הכח
 העליון. ועל זה כתוב כל הנקרא
 בשמי, זו דרגת הצדיק שהוא
 מאיר בפח של שמו הקדוש. זהו
 שכתוב ולכבודי בראתיו, זה ים
 החכמה שנקרא כבוד.

יצרתיו דא רזא דיום לתתא דאיהו לקבל כל
 דלעלא. אף עשיתיו דא סיהרא
 דלתתא. ועל דא פתיב יוצר אור ובורא חשף,
 דרגא דשמשא וסיהרא. פדין פד אתחברו
 עשה שלום במרומו, וכדין שלמא לעלמא.
 הדא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.
 וכדין יחודא לעלא ויחודא לתתא שלמא
 לעלא ושלמא לתתא. שנאמר שלום שלום
 לרחוק ולקרוב. (דף קמב ע"ב).

יום. הדא הוא דכתיב ויקרא אלהים לאור
 יום. וכתוב אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה.
 והוא נהיר ברזא דוא"ו דשמא קדישא. וההוא
 יום ברזא דחילא דשמא קדישא, דבה אמלי
 להאי ים דאקרי ה"א תתאה דשמא קדישא.
 הדא הוא דכתיב כל הנחלים הלכים אל הים.
 וכל דא דרגא דצדיק בגין דכל תפנוקין מנה
 נפקין.

מאי הנחלים, אליו חמש דרגין דעמה הולכים
 אל הים לממלי ליה. והאי דרגא אקרי
 בת שבע. וכד נהיר האי צדיק להאי דרגא
 דאקרי צדק, להאי דרגא דאקרי שבעה
 שבועין שבעה זמנין, פדין עלמא תתאה נמי
 האי דרגא דאקרי סיהרא דשלטא בליליא,
 שנת הלכנה כמה סגי שנ"ה יומין וארבעין
 ותשע שבועין, מנהון לקבל האי דרגא דים
 דלעלא, דאיהי מקבלא מנה.

אשתארו י"ב יומין לקבל י"ב שבטין דסחרני
 האי יומא, למטר מטרת משפנא
 וכלא לאחזאה חילא עלאה. ועל דא פתיב
 כל הנקרא בשמי, דא דרגא דצדיק, דאיהו
 נהיר בחילא דשמה קדישא, הדא הוא דכתיב
 ולכבודי בראתיו, דא ימא דחכמתא דאקרי
 כבוד.

יצרתיו דא רזא דיום לתתא דאיהו לקבל כל
 דלעלא. אף עשיתיו דא סיהרא
 דלתתא. ועל דא פתיב יוצר אור ובורא חשף,
 דרגא דשמשא וסיהרא. פדין פד אתחברו
 עשה שלום במרומו, וכדין שלמא לעלמא.
 הדא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.
 וכדין יחודא לעלא ויחודא לתתא שלמא
 לעלא ושלמא לתתא. שנאמר שלום שלום
 לרחוק ולקרוב. (דף קמב ע"ב).

מְשַׁנָּה. בְּטֹהַר, בְּרֹאשׁ רְצוֹן
הַמְּלֶאךָ, חֻקֵּי תְשׁוּעָה חֲקוּקִים
בְּגִלְגָּלֵי הַטְּהוּרִים, וְאֶחָד טָמִיר
וְלֹא יָדוּעַ. חֻקֵּי חֲקוּקִים וְהִכָּה
לְתוֹף מְאֹד אֶחָד וְיֵצֵא אֶחָד מִמֶּנּוּ
שֶׁל רְצוֹן אֶחָד טָמִיר בְּטְמִירוֹת,
יָדוּעַ וְלֹא יָדוּעַ. כֹּל הַהִשְׁפָּל בּוֹ
חוּזֵר לְאַחֹר. קָטָן הוּא, וּמְתוֹף
קִטְנוּתוֹ הוּא טָמִיר בְּסִתְרוֹ שֶׁל
מַעְוֵי וְלֹא יָדוּעַ. כֹּל הַהִרְהוּרִים בּוֹ
מִשְׁבָּשִׁים, שְׁבִים וְחוּזְרִים וְאִין
נִדְבָקִים. נִסְתָּרִים בּוֹ שְׁלִשִׁים
וּשְׁתַּיִם עֵינַיִם, וְהֵם עֵינַיִם שֶׁלֹּא
פְּתוּחוֹת. רְשׁוּמוֹת הֵן בְּרֶשֶׁם קָטָן,
עוֹלִים בּוֹ הִרְהוּרִים וּמַעֲשִׂים וְלֹא
גָּלָה טַעְמֵיהֶם. כּוֹנֵס אוֹתָם בְּשִׁעָה
שְׁנֵזְרָקוֹ, וּבְשִׁעָה שֶׁהִתְכַּנְּסוּ זֶזְרָק
אוֹתָם. מְצַטִּירִים בּוֹ צִיּוּרִים
נִסְתָּרִים וְלֹא גְלוּיִים.

חֻקֵּי חֲקִיקוֹת וּמִפָּה וְיוֹצֵא ב'
אֶחָד שֶׁלֹּמֶטָה שְׁסוּבָב סָבִיב סָבִיב
וּפּוֹרֵחַ בְּאֵוִיר. מִכָּה בַּמְגִדֵּל,
וּמִסְתַּוָּבֵב הַהִיכָל מִתוֹף הָאֵוִיר
הַפּוֹרֵחַ. בּוֹ שְׁמִים צִיּוּרִים
הָאֲמֻנִים בְּכָל כְּלֵי הַכֶּסֶף וְהַבַּיִת
וּנְחֻשֶׁת. הוֹלֵךְ וְנִסְתָּר וְלֹא נִשְׁמַע
קוֹלוֹ הַחֻצָּה. מִבְּפָנִים בְּמַעְוֵי
נִשְׁמַע קוֹל שֶׁלֹּא נוֹדָע.

וְאוֹתוֹ הַקּוֹל יוֹצֵא מִסוֹף הָעוֹלָם
וְעוֹד סוֹף הָעוֹלָם, עוֹלָה וְיוֹרֵד,
הוֹלֵךְ וְעוֹמֵד. הָעֵין אֵינָה שׁוֹלֵטֶת
לְרֹאוֹת. בְּשִׁעָה שֶׁמִּתְכַּפֶּסֶה מִתְגַּלֶּה,
וּבְשִׁעָה שֶׁמִּתְגַּלֶּה מִתְכַּפֶּסֶה.
בְּסִתִּימַת הָעֵינַיִם רוֹאִים אוֹתוֹ.
בְּאֲטִימַת הָאֲוִיִּם שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ.
בְּפִתִּיחַת הָעֵינַיִם מִכְּסִים אוֹתוֹ,
וְלֹא יָדוּעַ, עַד שֶׁמִּזְדַּמְנִים לְשִׁלְחָנוֹ
צְדִיקֵי אֲמַת לְאָכֵל.

חֻקֵּי תוֹף חֲקִיקָה שֶׁל צִיּוּר, וְיוֹצֵא
ג' שֶׁמִּתְכַּפֶּסֶה הַחֲשׁוֹן וְהָאֶפֶוד, מְזֻרָז
בְּאֲבָנָיו. מִתְגַּלֶּה בְּיוֹם וּמִתְכַּפֶּסֶה
בְּלֵילָה. יוֹצֵא פֶּעַם אַחַת וּמִתְחַרֵּט
וּנְגִינוֹ, עַד שֶׁבָּאָה ו' שְׁאוּחֻזֹת בּוֹ,
וּמִתְפַּיֵס וְשָׁב לְמִקוּמוֹ, וְאֵינוֹ

מִתְנִיתִין בְּטְהִירוֹ בְּרִישׁ הוֹרְמְנוּתָא דְּמִלְפָּא,
גְּלִיף תְּשׁוּעָה גְּלִיפִין בְּגִלְגָּלֵי טְהִירִין,
וְאֶחָד טָמִיר וְלֹא יָדוּעַ. גְּלִיף גְּלִיפִין וּבְטֹשׁ גּוֹ
בוֹצִינָא חֲדָא, וְנִפְיָא אֶחָד הַיִּמְנוֹ דְּחֲד
הוֹרְמְנוּתָא טָמִיר בְּטְמִירוֹ יָדוּעַ וְלֹא יָדוּעַ. כֹּל
סוֹכְלָתְנוּ בֵּיהּ הִדְרָא לְאַחֹרָא. זְעִיר הוּא, וּמִגּוֹ
זְעִירוּתָא דִּילָה טָמִיר בְּסִתִּימוֹ דְּמַעוּי וְלֹא יָדוּעַ.
כֹּל הִרְהוּרִין בֵּיהּ מִשְׁבָּשִׁין, תְּבִין וְהִדְרָן וְלֹא
אֲתַדְבָּקוּ. בֵּיהּ סִתִּימִין תְּלָתִין וְתָרִין עֵינַיִן, אֲנוּן
עֵינַיִן לֹא פְּתִיחָן. רְשִׁימָן אֲנוּן בְּרִישִׁימוֹ זְעִיר.
בֵּיהּ סְלָקִין הִרְהוּרִין וְעוֹבְדִין וְלֹא גְּלִי טַעְמֵיהוּ.
כְּנִישׁ לוֹן בְּשִׁעָתָא דְּאֲזַדְרִיקוּ, וּבְשִׁעָתָא
דְּאֲתַפְּנִישׁוּ זְרִיק לוֹן. בֵּיהּ מִתְצִיִּרִין צִיּוּרִין
סִתִּימִין וְלֹא גְּלִין.

גְּלִיף גְּלִיפִין וּבְטֹשׁ וְנִפְיָא ב' חֲד דִּלְתַּתָּא
דְּסַחְרָא. סַחְרֵי סַחְרֵי וּפְרַחָא בְּאֵוִירָא.
בְּטֹשׁ בַּמְגִדֵּלָא וְאֲסַתְחַר הַיִּכְלָא מִגּוֹ אֵוִירָא
דְּפְרַחָא, בֵּיהּ שׁוּן צִיּוּרִין אֲמֻנִין בְּכָל מְאֻנֵי
כְּסָף וְדֹהַב וּנְחָשָׁא. אֲזֵלָא וְאֲתַטְמָרָא וְלֹא
אֲשַׁתְמַע קְלָה לְבַר. לְגוֹ בְּמַעוּי שְׁמִיעַ קָל דִּלְא
אֲתִידַע.

וְהַהוּא קָלָא נִפְיָא מְסִיפֵי דְּעֵלְמָא עַד סִיפֵי
דְּעֵלְמָא, סְלָקָא וְנַחְתָּא אֲזֵלָא וְקִימָא,
עֵינָא לֹא שְׁלֵטָא לְמַחְמֵי בְּשִׁעָתָא דְּאֲתַפְּסֵי
אֲתַגְּלִיא, וּבְשִׁעָתָא דְּאֲתַגְּלִיא אֲתַפְּסֵי. בְּסִתִּימוֹ
דְּעֵינַיִן חֲמָאן לִיהּ. בְּאֲטִימוֹ דְּאוּדְנִין שְׁמַעִין
לִיהּ. בְּפִתִּיחוֹ דְּעֵינַיִן אֲתַפְּסֵי לִיהּ. וְלֹא יָדוּעַ
עַד דְּאֲזַדְמִין לְפִתְרוּהּ זְפָאֵי קְשׁוּט לְמִיכָל.

גְּלִיף גּוֹ גְּלִיפָא דְּצִיּוּרָא וְנִפְיָא ג' דְּאֲתַפְּסֵי
חוּשְׁנָא וְאֶפּוּדָא. מְזֻרָז בְּהַמְיִינָא. אֲתַגְּלִי
בִּימָמָא וְאֲתַפְּסֵי בְּלִילָא. נִפְיָא זְמָנָא חֲדָא
וְאֲתַחְרֵט וְאֲגִנִּיז, עַד דְּאֲתִי ו' אֶחָד בֵּיהּ
וְאֲתַפְּסֵי וְתָב לְדוּכְתָהּ, וְלֹא בְּעֵי לְאֲתַגְּלָאָה

רוצה להתגלות אלא לאותם הקוראים לו בלילה. ובבקר מגלה רשם של חוט קטן ודק שמתחבר עמם ביום בתוך שירה וחדוה שמזמרים לו בלילה, ועושה חסד לכל. מעלה הדגל לימין, ונרשם ומקיים העולם.

נבנם לתוף היכלות הפנימיים ויוצא, ובונה עולמות בראשית ובסוף הוא טמון בששים רבוא עולמות. בצד הדרום מתחיל ויוצא, ואוחז מגרפה, ומוציא מזון לכל ומאיר להם. חוקק חקיקה של אור של טהר וזך, ומוציא הרביעית בחשבון של מאתים אלף עולמות עד הר של אור שמאיר. ממנו יוצאים עמקות לגלות. האור שמאיר ונטמן ונחשף. הוא דוחה, ואחר מקרב. הוא מפה, ואחר מרפא. בידו שרביט של חיים ומות, טמון בארבע מאות אבנים עורכי קרב, בעלי רמחו וחרב הלוקטת, שמשם יוצאים ומתפשטים בלי חשבון.

בשחוקק חקיקה כהתוף של אש בוערת, יוצא ממנו אדם אחד בשושנה. שערותיו תלויים כדבים של הרי החשף. פחד ואימה תקיפה יתרה הוספת בו. ידיו דבקות בשלהבת של חרב המתהפכת. ביום שיתעורר, כלם עוברים לפניו כבני מרון. אשרי מי שמתקרב אליו ונצול ממנו. חוקק חקיקות של הרים של אור, ומוציא ה' שעומדת בתוף עמודי העולם. הפל עומדים לפניו, ויושב ביניהם כמלך בתוף צבאו. שני שרים גדולים ממנים עומדים כנגדו. עושה שלום ביניהם. בשעה שמתגלה, הפל עומדים במקומם, סוגר ופותח. ובשבילו עומדים ששים אלף רבוא על הרים גדולים, וכל מפתחות המלך בו עומדים.

אלא לאנון דקארן ליה בלילא. ובצפרא גלי רשימו דחוטא זעיר דקיק דאתחבר בהדיהו ביממא בגו שירתא וחדוה דמזמין ליה בלילא. ועביד טיבו לכלא, סליק דגלא לימינא ואתרשים וקיים עלמא.

עאל גו היכלין פנימאין ונפק ובני עלמין שירותא וסופא איהו טמיר בשתיין רבון עלמין, בסטר דרומא שארי ונפק ואחיד מגרופיא ואפיק מזונא לכלא ונהיר לון. גליף גליפו דטהירו דטיהרא דכיא, ואפיק ארבע בחשבנא (נ"א בחשבא) דמאתן אלף עלמין עד טורא דנהורא דנהיר. מנה נפקן עמיקן לגלאה. נהרא דנהיר ואתחשף. ואיהו דחי ואחרא מקרב. איהו מחי ואחרא מסי. בידה שרביט דחיי ומותא. טמיר בארבע מאה אבנין מגיחי קרבא, מארי דרומחה וחרבא דמלהטא, דמתמן נפקין ומתפשטן בלא חשבנא.

בר אגליף גליפו בהתוכא דנורא דדליק, נפיק מנה חד דסמקא כורדא. שערוי תלין כדובי דטורי חשוף. דחילו ואימתנו תקיפא יתירא הוספת ביה. ידוי דבקן בשלהובא דחרבא מתהפכא. יומא דיתער, פלא עברין קמה כבני מרון. זפאה איהו מאן דקריב ביה ואשתזיב מנה.

גליף גליפין דטורי נהירו ואפיק ה' דקימא גו עמודין דעלמא, פלא קימין קמה ותיב ביניהו (דף קמג ע"א) כמלפא גו חילה. תרין רברבין ממנן קימין לקבלה, עביד שלמא ביניהו. בשעתא דאתגלי. פלא קימין בקיומיהו. סגיר ופתח. ובגינה קימין שתין אלף רבוא על טורין סגיאין. וכל מפתחן דמלפא ביה קימין.

הוא עושה כרצונו, ואין מי שימחה בידו. הנסתרים העליונים רמים וטמירים עומדים עליו ושמחים בו, ממנו פתוחים ומאירים חלונות של אור. חותם נסתר של המלך בידו, עושה כרצונו בצבא השמים ודירי הארץ. בתוך אצילי ידיו ידורו שלש מאות אלף רבוא עולמות. ארכו מסופי העולם ועד סופי העולם. יושב על כסא של שביבים של אש. ממנו נאורים עולמות וממנו נזונים. אחד הוא אחד להיות אחד נקרא, ברוף הוא לעולם ולעולמי עולמים.

מחוקק חקיקה ומכה בציוור, ומוציא ו' שהולכת תמיד. ואוחז רחם, ושוחק האורות לזון העולמים באותם האורות ששוחק. חמשת סממני קטרת הבשמים מתערבים עמם. הוא שוחק ומאיר ולא מתבשם בחוץ. טומן עצמו שלא תבשם ולא יריחו בו ריח. קדם לשמוש בסוד של חמש מאות רזים של המלך. עומד על מקומו, והמלך תמוך עליו. שורים בו כל אותם נאמנים של אמת. חבר אחד יש לו, נותן רשות זה לזה מיום שהיו. לומדים כך חוקק ומכה בחקיקותיו ומוציא ז' אותו הנאמן האחר שאצל חברו. את כל אפנות חברו הוא עושה, עומד אצלו ברצון גדול.

זה על זה עומד, נוסע. נאמנים הם לעשות חסד לבית דוד. אברהם האוהב תמוך על זה. יצחק הקרבן השלם תמוך על זה. יעקב שלמות הכל עומד ותמוך עליהם. יחד הם, ומכסים בעששית שמקבלת שמש. חוקק חקיקות ומכה המאור ומוציא ח', אהוב אחד של הכל, תשוקת הכל.

עביר פרעותה ולית מאן דימחי בידה. סתימין עלאין רמין טמירין קימין עלה וחדאן ביה, כוי נהורא מנה פתיחן ונהרן. חותמא טמירא דמלכא בידה, עביר פרעותה בחיל שמיא ודירי ארעא. גו אצילי ידוי ידורון תלת מאה אלף רבוא עלמין. אורפה מסיפי עלמא ועד סיפי עלמא. יתיב על פורסייא דשביבין דנור. מנה נהרין עלמין מנה אתזנו, חד הוא חד להוי חד אקרי, ברין הוא לעלם ולעלמי עלמין.

גלירי גליפו ובטש בציורא ואפיק ו' דאזלא תדיר ואחיד רחיינ, ושחיק נהורין למיזן עלמין באנון נהורין דשחיק. חמש סימנין דקטרת בוסמין אתערבן בהדיהו. איהו שחיק ונהיר ולא אתבסם לבר. טמיר גרמה דלא יתבסם ולא יריחון ביה ריחא. קדמא לשמושא ברזא דת"ק רזין דמלכא.

קאם על קיומה ומלכא תמיה עלה. ביה שרין כל אנון מהימני קשוט. חד חברא אית ליה יהיב רשו דא לדא מיומא דהו. אולפי הכי גליף ובטש בגלפוי ואפיק ז'. ההוא מהימנא אחרא דלגבי חבריה. כל אומנותה דחברה איהו עביר, קאים לגבה ברעוא סגי. דא על דא קאים, דא יהיב ודא נטיל. מהימנין אנון למעבד טיבו לבי דוד. אברהם רחיקא תמיה על דא. יצחק קרבנא שלים תמיה על דא. יעקב שלימו דכלא קאים ותמיה עליהו פחדא אנון ואתחפין בעששיתא דמקבל שמשא. גליף גליפין ובטש בוצינא ואפיק ח' דא תמינאה לחשבנא, ואפיק חד רחיקא דכלא תאובתא דכלא.

וזו השמינית לחשבון, ומוציא

צדיק של הכל, הנאמן של הכל, הזיוקן של השלם ההוא. הזוהר שמתפשט לארבעה זהרים, הוא נעוץ בארץ וראשו מגיע לקצה השמים. נופו יפה ופריו רב, ובו מזון לכל. תחתיו יושבת בצל אותה החיה שנתחמת לארבעה צדדים של העולם, בענפיו נדורו צפרי השמים, הולך ועף בחמש מאות עולמות ומוציא מאכל מפלם, והוא נוסע וגובה מהם. זה נותן לחם, וזה נותן מים, וזה נותן שמן, וזה נותן מן.

והוא גובה ומכניס לאוצר העניים, והוא טמיר. אין בו דיוקן להסתפל בחוץ. אורו מסוף העולם ועד סוף העולם, כל החיים שורים בו, והוא נותן למי שאין לו חיים כלל. נכנס לאותם חמש מאות עולמות, ונוטל מהם חמשים שנים ולא יותר.

והוא נותן. אחר כך נכנס לאב ולאם, וממה שנותנים לו הוא נותן ומשלים לשבעים. מתגלה ביום, ונתחם לשנים עשר תחומים. שבעים תמרים ושנים עשר מעינות שנובעים בו תלויים הצדיקים שנקראים על שמו. כל מאכל וכל תבואה של העולם הוא לוקט והוא נותן. ברוך זכרו לעולם ולעולמי עולמים.

חוקק בתקף הקפאון של תקיפות אחת ומוציא תשע, והוא עצם תשיעי שעולה ביום ויורד בלילה, טמון בשלש מאות ששים וחמשה דיוקנאות נסתרים. הולך ועולה יורד ועומד, טמונים בין שתי זרועות המלך.

חוקק בטבעת השרביט של החותמת. שליח ששומר בדרך, דן דינים ומיטיב על עיון של ספרים פתוחים. טוב ורע עומד כנגדו. מצדו חיים ומצדו מות.

זבאה דכלא מהימנא דכלא, דיוקנא דההוא שלים. זיהרא דמתפשטא לארבע זהרין, הוא נעוץ בארעא ורישאי מטי לצית שמיא. עפאי שפיר ואנבה סגי, ומזון לכלא ביה. תחותה תטלל ההיא חיותא דאתחמא לארבע סטרין דעלמא. בענפיה ידרון צפרי שמיא. אזל ועף בחמש מאה עלמין ואפיק מיכלא מפלהו, ואיהו נטיל וגבי מניהו דא יהיב לחמא, ודא יהיב מיא, ודא יהיב משחא, ודא יהיב מנא.

ואיהו גבי ואעיל באוצרא דמספני, ואיהו טמיר לית ביה דיוקנא לאסתכלא לבר. נהירו דילה מסיפי דעלמא ועד סיפי דעלמא. כל חיון ביה שרין, ואיהו יהיב למאן דלית ליה חיון כלל. עאל לאנון חמש מאה עלמין, ונטיל מניהו חמשין שנין ולא נתיר.

ואיהו יהיב. לבתר עאל לגבי אבא ואמא, וממה דיהבי ליה יהיב איהו ואשלים לשבעין. אתגלי ביממא אתחם לתריסר תחומין. שבעין תמרים ותריסר מבויעין דנבעין ביה תלין זכאין אקרון על שמה. כל מיכלא וכל עבדא דכל עלמא, איהו לקיט ואיהו יהיב. ברוך דוכנה לעלם ולעלמי עלמאי.

גליף בתקפא גלידא דתקיפו חד ואפיק ט', ואיהו גרמא תשיעה דסלקא ביממא ונחיתא בליליא. טמירא בתלת מאה ושתין וחמש דיוקנין טמירין. אזלא וסלקא נחתא וקימא טמירין בין תרין דרועי דמלכא.

גליפא בעזקתא דשרביטא דגשפנקא. פרוונקא דנטיר באורחא, דאין דינין ויטיב על עיונא דספרין פתיחן. טב וביש קימא לקבלה. מסטרה חיון, ומסטרה מותא. מסטרה מתקא, ומסטרה מרירו. חד חיויא

מצדו מתיקות ומצדו מרירות.
נחש אחד עומד פנגדו, ראשו
תחת לרגליו. בשעה שמוציא
ראשו, מכה בזנבו. מי שפוגש
בקשקשיו, שם מוריד אותו עד
נקב תהום רבה. עומד רגלו על
ראש אותו הנחש. כשמסתלק,
בוקע הים באויר שמגיע ולא
מגיע. עומד בלילה.

מחלק נכסים לעשירים. נותן
מזון לביתו. מתחבר ונטמן
במאתים ארבעים ושמונה פנים,
מתקשט בקשוי המלך. רבון כל
הארץ גנו בתוכו אור שמאיר ורץ
בארון לתורה, גלחם בקרב עם
שונאים ונוטל נקמות. מזרז
עצמו כגבר חזק, חרב שנונה
בידו. הרמח שלו שביבי אש.
החצים שזורק לוחטים בתקף של
אש אוכלת.

המאור של הנר ששורה על
ראשם של צדיקי אמת. הסתר של
אותם ההיכלות שלו אין לו
חשבון. התחומים שלו עד שפת
ים גינוסר (בגרת) התתחם לארבעה
צדדים. ארבעה מלכים מצטיירים
מתוכו, בהם הוא שולט על
העולם. שני עלמים קבועים
תחתיו. טס בהם בשנים עשר
(בשמונה עשר) עולמות ונגנו שם.
ברוך הוא לעולם ולעולמי
עולמים אמן נצח סלה ועד.
תם ונשלם השבח לאל בורא עולם.

קאים לקבלה רישה תחות לרגליו. בשעתא
דאפיק רישה מחי בזנבו. מאן דאערע
בקשקשוי שוי מאיך ליה עד נוקבא דתהומא
רבה. קימא רגלה על רישה דההוא חיויא,
כד אסתלק בקע ימא באוירא דמטי ולא מטי.
קימא בליליא.

פלג נכסין לעותרין. יהיב מזונא לביתה.
אתחבר ואתטמר ברמ"ח אנפין.
אתקשט בקשוי מלכא. רבון כל ארעא אגניז
בגוה נהורא דנהיר ורהיט בארונא לאורייתא,
אגח קרבא בשנאוי ונטיל נוקמין. מזרז גרמה
כגבר תקיף. חרבא משננא בידה. רמחה
שביבין דנור. גירין דזריק להטן בתקיפו
דאשא דאכלא.

בוצינא דשרגא דשארי על רישיהו דזפאי
קשוט. טמירו דאנון היכלין דילה
לית ליה חשבנא. תחומין דילה עד שפתא
דימא דגנוסר. אתתחמא לארבע סטרין. ארבע
מלכין מתצירן מגוה. בהו שלטא על עלמא.
תרין רבין קבועין תחותה. טס בהו בתריסר
(נ"א בתמניסר) עלמין ואגניז תמן. בריך הוא לעולם
ולעלמי עלמין אמן נצח סלה ועד.
תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

מיותר

ואז נפרע מהם על ידי מנין אותן השנים שחסרו מסוד של שבע על חטאתיכם. בא וראה,
כשתמנה כ"ב שנים ז' פעמים, לכל אותם מאותם העשרה שמכרו אותו, תמצא אלף תק"מ,

הַדְרֵן לְסִיּוּם סֵפֶר הַזֹּהַר

הַדְרֵן עֲלֵךְ סֵפֶר הַזֹּהַר וְהַדְרֵךְ עֲלֵךְ, דַּעְתָּן עֲלֵךְ סֵפֶר הַזֹּהַר וְדַעְתָּךְ עֲלֵךְ, לֹא נִתְנָשִׂי מִנֶּךָ סֵפֶר הַזֹּהַר וְלֹא תִתְנָשִׂי מִנּוּ. לֹא בַעֲלָמָא הָדִין וְלֹא בַעֲלָמָא דְאַתִּי: (ב"ב)

הַעֲרַב נָא יי אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיפּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי צִאֲצֵאֵינוּ, וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כִּלְנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה. מֵאוֹיְבֵי תַחֲכַמְנֵי מִצּוֹתְךָ, כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי. יְהִי לְבִי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָם חִיִּיתִנִּי. בְּרוּךְ אַתָּה יי לְמַדְנֵי חֻקֶיךָ. אֲמֵן אֲמֵן אֲמֵן סֵלָה וְעַד. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁשָּׁמַת חֻלְקֵנוּ מִיוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא שָׁמַת חֻלְקֵנוּ מִיוֹשְׁבֵי קְרָנוֹת. שְׂאֵנוּ מִשְׁכִּימִים וְהֵם מִשְׁכִּימִים לְדְבָרֵי תוֹרָה וְהֵם מִשְׁכִּימִים לְדְבָרִים בְּטָלִים. אָנוּ עֲמָלִים וְהֵם עֲמָלִים, אָנוּ עֲמָלִים וּמְקַבְּלִים שְׂכָר, וְהֵם עֲמָלִים וְאֵינָם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אָנוּ רְצִים וְהֵם רְצִים, הֵם רְצִים לְבָאֵר שַׁחַת, וְאָנוּ רְצִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תּוֹרִידֵם לְבָאֵר שַׁחַת. אֲנִשִּׁי דְמִים וּמְרָמָה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֲבַטַח בְּךָ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כְּשֵׁם שֶׁעֲזַרְתֵּנִי לְסִיּוּם סֵפֶר הַזֹּהַר. כִּד תַּעֲזֹרְנִי לְהַתְחִיל סְפָרִים אַחֲרָיִם וְלִסְיָמָם. לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד מִתּוֹךְ הֶרְחָבָה. לְשָׁמֵר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה. וּזְכוֹת כָּל הַתְּנָאִים (וְהַנְּבִיאִים) וְתַלְמִידֵי חֻכְמִים הַנּוֹכְרִים בְּסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזֹּהַר, יַעֲמִד לִי וְלִזְרַעִי וְלִזְרַע זְרַעִי, שְׂלֵא תִמוּשׁ הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מִפִּי וּמִפִּי זְרַעִי וְזַרַע זְרַעִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִקָּיֵם בְּנוּ מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, בְּהַתְּחַלְּכֶךָ תִּנְחַח אֶתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, וְחֻקֵּי צוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲדֶךָ. כִּי כִי יִרְבוּ יוֹסִיפוּ לָךְ שְׁנוֹת חַיִּים. אַרְךָ יָמִים בְּיַמֵּינָהּ, עוֹשֵׁר וְכַבוֹד בְּשִׁמְאֵלָה. יי עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן יי יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (א"ב) בַּעֲלָמָא דְהוּא עֲתִיד לְאַתְחַדְתָּא. וְלֹאֲחִינְיָא מִתְּנִיא. וְלֹאֲסַקָא יִתְהוֹן לְחַיֵּי עָלְמָא, וְלִמְבַנֵּי קְרִתָא דִירוּשָׁלַם. וְלִשְׁכַּלְלָא הַכְּלִיָּה בְּנוּהָ. וְלִמְעַקֵּר פּוֹלְחָנָא נּוֹכְרָאָה מֵאַרְעָה. וְלֹאֲתַבָּא פּוֹלְחָנָא דְשִׁמְיָא לְאַתְרֵיהָ. וְיִמְלִיךְ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַלְכוּתֵיהָ וְיִקְרִיָהּ. וְיִצְמַח פּוֹרְקָנִיָּה וְיִקְרַב מְשִׁיחֵיהָ. (א"ב) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבְזִמְנֵי קְרִיב. וְאִמְרוּ אֲמֵן: (א"ב) יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמֵי עָלְמֵי עָלְמֵי יִתְבְּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְחַלֵּל שְׁמֵהּ דְקֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (א"ב) לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרֵינָן בַּעֲלָמָא. וְאִמְרוּ אֲמֵן: (א"ב) לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא. שִׁירָתָא. תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא. דְאִמְרֵינָן בַּעֲלָמָא וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. דַּעֲסָקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא. יְהִי לְנָא וּלְכוּן וּלְהוֹן חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי. מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמִיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב) יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמִיָּא. חַיִּים וְשָׁבַע וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁוְיָבָא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה וְרוּחַ וְהַצְּלָה. לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲמֵן. (א"ב)

לוח זוהר ש"ס דף היומי מסכת נדה

זוהר עמודים:	דף הש"ס	זוהר עמודים:	דף הש"ס	זוהר עמודים:	דף הש"ס
ח"י תנט-תס-תסא	נדה דף נ	ח"י שפז-שפח-שפט	נדה דף כו	ח"י שטו-שטז-שיז	נדה דף ב
ח"י תסב-תסג-תסד	נדה דף נא	ח"י שצ-שצא-שצב	נדה דף כז	ח"י שיח-שיט-שכ	נדה דף ג
ח"י תסה-תסו-תסז	נדה דף נב	ח"י שצג-שצד-שצה	נדה דף כח	ח"י שכא-שכב-שכג	נדה דף ד
ח"י תסח-תסט-תע	נדה דף נג	ח"י שצו-שצז-שצח	נדה דף כט	ח"י שכד-שכה-שכו	נדה דף ה
ח"י תעא-תעב-תעג	נדה דף נד	ח"י שצט-ת-תא	נדה דף ל	ח"י שכז-שכח-שכט	נדה דף ו
ח"י תעד-תעה-תעו	נדה דף נה	ח"י תב-תג-תד	נדה דף לא	ח"י של-שלא-שלב	נדה דף ז
ח"י תעז-תעה-תעט	נדה דף נו	ח"י תה-תו-תז	נדה דף לב	ח"י שלג-שלד-שלה	נדה דף ח
ח"י תפ-תפא-תפב	נדה דף נז	ח"י תח-תט-תי	נדה דף לג	ח"י שלו-שלז-שלא	נדה דף ט
ח"י תפג-תפד-תפה	נדה דף נח	ח"י תיא-תיב-תיג	נדה דף לד	ח"י שלט-שמ-שמא	נדה דף י
ח"י תפו-תפז-תפח	נדה דף נט	ח"י תיד-תטו-תטז	נדה דף לה	ח"י שמב-שמג-שמד	נדה דף יא
ח"י תפט-תצ-תצא	נדה דף ס	ח"י תיז-תיח-תיט	נדה דף לו	ח"י שמה-שמו-שמוז	נדה דף יב
ח"י תצב-תצג-תצד	נדה דף סא	ח"י תכ-תכא-תכב	נדה דף לז	ח"י שמח-שמט-שנ	נדה דף יג
ח"י תצה-תצו-תצז	נדה דף סב	ח"י תכג-תכד-תכה	נדה דף לח	ח"י שנא-שנב-שנג	נדה דף יד
ח"י תצח-תצט-תק	נדה דף סג	ח"י תכו-תכז-תכח	נדה דף לט	ח"י שנד-שנה-שנו	נדה דף טו
ח"י תקא-תקב-תקג	נדה דף סד	ח"י תכט-תל-תלא	נדה דף מ	ח"י שנו-שנח-שנט	נדה דף טז
ח"י תקד-תקה-תקו	נדה דף סה	ח"י תלב-תלג-תלד	נדה דף מא	ח"י שס-שסא-שסב	נדה דף יז
ח"י תקז-תקה-תקט	נדה דף סו	ח"י תלה-תלו-תלז	נדה דף מב	ח"י שסג-שסד-שסה	נדה דף יח
ח"י תקי-תקיא-תקיב	נדה דף סז	ח"י תלח-תלט-תמ	נדה דף מג	ח"י שסו-שסז-שסח	נדה דף יט
ח"י תקיז-תקיד-תקטו	נדה דף סח	ח"י תמא-תמב-תמג	נדה דף מד	ח"י שסט-שע-שעא	נדה דף כ
ח"י תקטז-תקיד-תקח	נדה דף סט	ח"י תמד-תמה-תמו	נדה דף מה	ח"י שעב-שעג-שעד	נדה דף כא
ח"י תקיט-תקכ-תקכא	נדה דף ע	ח"י תמוז-תמח-תמט	נדה דף מו	ח"י שעח-שעו-שעז	נדה דף כב
ח"י תקכב-תקכג-תקכד	נדה דף עא	ח"י תנ-תנא-תנב	נדה דף מז	ח"י שעח-שעט-שפ	נדה דף כג
ח"י תקכה-תקכו	נדה דף עב	ח"י תנג-תנד-תנה	נדה דף מח	ח"י שפא-שפב-שפג	נדה דף כד
ח"י תקכז-תקכח	נדה דף עג	ח"י תנו-תנוז-תנח	נדה דף מט	ח"י שפד-שפה-שפו	נדה דף כה

